BREVIARIUM

ROMANUM.

BREVIARIUM

ROMANUM

EX DECRETO SACROSANCTI CONCILII TRIDENTINI RESTITUTUM,

S. PII V. PONTIFICIS MAXIMI

JUSSU EDITUM

CLEMENTIS VIII. ET URBANI VIII.

AUCTORITATE RECOGNITUM,

CUM OFFICIIS SANCTORUM

NOVISSIME PER SUMMOS PONTIFICES USQUE AD HANC DIEM CONCESSIS.

PARS ÆSTIVA

NEAPOLI
EX TYPOGRAPHIA DANTIS.

MDCCCLIV.

EX DECRETORUM REGISTRO

S. RITUUM CONGREGATIONIS HÆC AD BREVIARIUM ROMANUM ATTINENT.

Sacra Rituum Congregatio declaravit et decrevit, non potuisse post Bullam S. Pii V. de Breviario Romano, neque posse locorum Ordinarios, tam Sæculares quam Regulares, addere Kalendariis, etiam propriis, Sanctorum Officia, nisi ea dumtaxat, quæ Breviarii Romani Rubricis, vel sacræ Rituum Congregationis, seu Sedis Apostolicæ licentia conceduntur: neque propria auctoritate, quovis prætextu, mutare ritum, qui habetur in Kalendario Romano, seu Rubricis Breviarii, in altiorem ritum: neque extendere concessa Officia de loco ad locum.

Item vetuit et prohibuit celebrari per totam civitatem vel Diœcesim, etiam de cuiuscumque Ordinarii auctoritate, Festum cum Officio, eo quod in loco adsit Ecclesia Parochialis, vel Regularis, vel Abbatialis, aut aliqua Reliquia; sed tantum in ipsius Sancti Ecclesia titulari, seu ubi asservatur corpus aut insignis Reliquia, et non alibi.

Insignes autem Reliquias declaravit esse caput, brachium, crus, aut illam partem corporis, in qua passus est Martyr, modo sit integra, et non parva, et legitime ab Ordinariis approbata.

De sanctis Episcopis locorum, Martyribus, Civibus, et aliis Festis, de quibus in Kalendario Romano, seu Rubricis Breviarii nihil habetur, uti etiam de Beatis nondum canonizatis, nihil propria auctoritate constituatur, sed omnino consulatur Sacra Rit. Cong.

Decretum quoque nuper editum super electione Sanctorum in Patronos, et impressum, omnino servetur.

Et hæc omnia decrevit, statuit, et mandavit, innovando pœnas Constitutionis S. Pii V. respective.

Facta demum relatione horum Decretorum Sanctissimo D. N. Urbano Papæ VIII. ea laudavit et approbavit, atque ab omnibus ubique sub prædictis pœnis servari præcepit, necnon in novis Breviariis de mandato Sanctitatis suæ imprimendis apponi iussit.

Loco ✝ Sigilli.

T. Tegrimius *Epis. Assiens. Secret.*

EADEM PRO SANCTIS AD LIBITUM

Eadem Sacra Rituum Congregatio, habita die 2 Decembris 1673, statuit ex mandato Clementis X. Festa Sanctorum ad libitum in posterum non esse transferenda, si eorum festivitas incidat in diem Dominicam, vel aliquam diem Festorum mobilium; sed tunc illo anno eorum Officia esse omittenda. Quod ipsum postea Innocentius Papa XI. in Congreg. habita 24 Januarii 1682 generali Decreto confirmavit, et extendit insuper etiam ad Octavas et

Natalitia Sanctorum, de præcepto in aliqua Religione vel Diœcesi, ex indulto Apostolico recitanda. Ita ut ne quidem dictis Festis, vel Octavis Festa ad libitum tunc incidentia possint recitari, sed omitti prorsus debeant.

Permisit tamen, ut Festum translatum quod alias eo die celebrandum foret, in alium diem non impeditum transferatur: item ut eodem die omitti possit Officium semel per hebdomadam, aut mensem recitandum ex indulto Apostolico, ut ita locus sit celebrando Officio ad libitum.

EADEM PRO SANCTIS

IN MARTYROLOGIO NON DESCRIPTIS.

Officia Sanctorum ratione Corporis, seu insignis Reliquiæ recitanda ex Decr. Sacr. Rit. Cong. 11 Augusti 1691 intelligi debere de Sanctis dumtaxat in Martyro'ogio Romano descriptis, et dummodo constet de identitate Corporis, seu Reliquiæ insignis illiusmet Sancti, qui reperitur in Martyrologio Romano descriptus: de ceteris autem Sanctis in prædicto Martyrologio non descriptis, aut quibus a S. Sede non fuerit specialiter concessum, Officia recitari, et Missas celebrari vetuerunt, non obstante quod ipsorum Corpora vel insignes Reliquiæ in Ecclesiis asserventur, quibus tamen ab Ordinariis locorum approbatis debitam Fidelium venerationem (prout hactenus servatum est) exhibendam esse censuerunt, sed absque Officio et Missa, sub pœnis de non satisfaciendo præcep'o recitandi Officium, aliisque in Constitutione S. Pii V. contentis. Die 11 Augusti 1691, et Sanctissimus approbavit die 19 Octobris eiusdem anni 1691.

Loco ✝ Sigilli.

J. Vallemannus *S. R. C. Secret.*

DE ANNO ET EJUS PARTIBUS

Annus menses habet duodecim, hebdomadas duas et quinquaginta, et diem unum, dies vero trecentos sexaginta quinque, et fere sex horas: tanto enim temporis intervallo sol Zodiacum perlustrat. Quater autem sex horæ singulis quaternis annis diem constituunt: hinc annus ille intercalaris Bissextus, vel Bissextilis dicitur.

DE ANNI CORRECTIONE,

EJUSQUE NECESSITATE. AC KALENDARIO GREGORIANO.

Quod dictum est, annum continere trecentos et sexaginta quinque dies, et fere sex horas, intelligendum est, sex ho-

ras non esse integras, cum ad earum complementum aliqua minuta deficiant.

Ex quorum minutorum neglectu progressum est, ac si annus, ultra dies 365, contineret integras sex horas; et factum est, ut minuta, quæ ultra debitam quantitatem annis singulis tribuebantur, tractu temporis ita excreverint, ut invicem iuncta constituerint dies decem, qui causam dederunt, ut Æquinoctium vernum sedem suam mutaverit.

Cui malo occurrens Gregorius XIII, non solum Æquinoctium vernum restituit in pristinam sedem, a qua iam a Concilio Nicæno, decem circiter diebus in anno correctionis 1582 præcedendo recesserat, quod a Concilio ad xii Kal. Aprilis fuerat constitutum, et xiv Lunam paschalem suo in loco reposuit, sed viam quoque tradidit, et rationem, qua cavetur ut in posterum et Æquinoctium vernum, et xiv Luna paschalis a propriis sedibus nunquam removerentur.

Ut enim Æquinoctium vernum ad xii Kal. Aprilis restitueretur, statuit, ut dicti decem dies in mense Octobris ipsius anni 1582 eximerentur, ut post quartam diem Octobris S. Francisco sacram, sequens dies nos esset quinta, sed decima quinta Octobris. Et ita error, qui in præteritum tot annorum circulis irrepserat, in momento temporis fuit correctus.

Ut autem in posterum idem error vitaretur, ne a xii Kal. Aprilis Æquinoctium vernum recederet, statuit idem Gregorius, Bissextum quarto quoque anno (uti mos est) continuari debere, præterquam in centesimis annis; qui quamvis Bissextiles antea semper fuerint, qualem etiam esse voluit annum 1600, anno correctionis proximum, post eum tamen, qui deinceps consequentur centesimi non omnes Bissextiles essent, sed in quadringentis quibusque annis primi quique tres centesimi sine Bissexto transigerentur: quartus vero quisque centesimus esset Bissextilis, ita ut annus 1700, 1800, 1900, Bissextiles non sint, anno vero 2000 more consueto dies Bissextus intercaletur, Febr. dies 29 continente; idemque ordo intermittendi intercalandique Bissextum diem in quadringentis quibusque annis perpetuo conservaretur.

QUATUOR TEMPORA.

Quatuor Tempora celebrantur quarta et sexta Feria, ac Sabbato post tertiam Dominicam Adventus, post primam Dominicam Quadragesimæ, post Dominicam Pentecostes, post festum Exaltationis sanctæ Crucis.

NUPTIÆ

QUANDO CELEBRARI NON POSSINT JUXTA DECR. CONC. TRIDENTINI.

A Dominica prima Adventus usque in diem Epiphaniæ, et a Feria quarta Cinerum usque in octavam Paschatis inclusive, sancta Synodus solemnitates nuptiarum prohibet: in aliis vero temporibus nuptias solemniter celebrari permittit.

TABELLA TEMPORARIA

Anni Dni	Litt. Dom.	Aur. nu.	Epactæ.	Septuag.	Dies Cinerum	Pascha.
1854	A	12	i	12. Feb.	1. Mar.	16. Apr.
1855	g	13	xii	4. Feb.	21. Feb.	8. Apr.
1856	f e	14	xxiii	20. Jan.	6. Feb.	23. Mar.
1857	d	15	iv	8. Feb.	25. Feb.	12. Apr.
1858	c	16	xv	31. Jan.	17. Feb.	4. Apr.
1859	b	17	xxvi	20. Feb.	9. Mar.	24. Apr.
1860	A g	18	vii	5. Feb.	22. Feb.	8. Apr.
1861	f	19	xviii	27. Jan.	13. Feb.	31. Mar.
1862	e	1	*	16. Feb.	5. Mar.	20. Apr.
1863	d	2	xi	1. Feb.	18. Feb.	5. Apr.
1864	c b	3	xxii	24. Jan.	10. Feb.	27. Mar.
1865	A	4	iii	12. Feb.	1. Mar.	16. Apr.
1866	g	5	xiv	28. Jan.	14. Feb.	1. Apr.
1867	f	6	xxv	17. Feb-	6. Mar.	21. Apr.
1868	e d	7	vi	9. Feb.	26. Feb.	12. Apr.
1869	c	8	xvii	24. Jan.	10. Feb.	28. Mar.
1870	b	9	xxviii	13. Feb.	2. Mar.	17. Apr.
1871	A	10	ix	5. Feb.	22. Feb.	9. Apr.
1872	g f	11	xx	28. Jan.	14. Feb.	31. Mar.
1873	e	12	i	9. Feb.	26. Feb.	13. Apr.
1874	d	13	xii	1. Feb.	18. Feb.	5. Apr.
1875	c	14	xxiii	24. Jan.	10. Feb.	28. Mar.
1876	b A	15	iv	13. Feb.	1. Mar.	16. Apr.
1877	g	16	xv	28. Jan.	14. Feb.	1. Apr.
1878	f	17	xxvi	17. Feb.	6. Mar.	21. Apr.
1879	e	18	vii	9. Feb.	26. Feb.	13. Apr.
1880	d c	19	xviii	25. Jan.	11. Feb.	28. Mar.
1881	b	1	*	13. Feb.	2. Mar.	17. Apr.
1882	A	2	xi	5. Feb.	22. Feb.	9. Apr.
1883	g	3	xxii	21. Jan.	7. Feb.	25. Mar.
1884	f e	4	iii	10. Feb.	27. Feb.	13. Apr.
1885	d	5	xiv	1. Feb.	18. Feb.	5. Apr.
1886	c	6	xxv	14. Feb.	3. Mar.	18. Apr.
1887	b	7	vi	6. Feb.	23. Feb.	10. Apr.
1883	A g	8	xvii	29. Jan.	15. Feb.	1. Apr.
1889	f	9	xxviii	17. Febr.	6. Mart.	21. Apr.

FESTORUM MOBILIUM.

Anni Domini	Ascens.	Pentec.	Corpus Christi.	Indic.	Dom. post P.	i. Domin. Adventus.
1854	25. Maii	4. Junii	15. Junii	12	25	3. Dec.
1855	17. Maii	27. Maii	7. Junii	13	26	2. Dec.
1856	1. Maii	11. Maii	22. Maii	14	28	30. Nov.
1857	21. Maii	31. Maii	11. Junii	15	25	29. Nov.
1858	13. Maii	23. Maii	3. Junii	1	26	28. Nov.
1859	2. Junii	12. Junii	23. Junii	2	23	27. Nov.
1860	17. Maii	27. Maii	7. Junii	3	26	2. Dec.
1861	9. Maii	19. Maii	30. Maii	4	27	1. Dec.
1862	29. Maii	8. Junii	19. Junii	5	24	30. Nov.
1863	14. Maii	24. Maii	4. Junii	6	26	29. Nov.
1864	5. Maii	15. Maii	26. Maii	7	27	27. Nov.
1865	25. Maii	4. Junii	15. Junii	8	25	3. Dec.
1866	10. Maii	20. Maii	31. Maii	9	27	2. Dec.
1867	30. Maii	9. Junii	20. Junii	10	24	1. Dec.
1868	21. Maii	31. Maii	11. Junii	11	25	29. Nov.
1869	6. Maii	16. Maii	27. Maii	12	27	28. Nov.
1870	26. Maii	5. Junii	16. Junii	13	24	27. Nov.
1871	18. Maii	28. Maii	8. Junii	14	26	3. Dec.
1872	9. Maii	19. Maii	30. Maii	15	27	1. Dec.
1873	22. Maii	1. Junii	12. Junii	1	25	30. Nov.
1874	14. Maii	24. Maii	4. Junii	2	26	29. Nov.
1875	6. Maii	16. Maii	27. Maii	3	27	28. Nov.
1876	25. Maii	4. Junii	15. Junii	4	25	3. Dec.
1877	10. Maii	20. Maii	31. Maii	5	27	2. Dec.
1878	30. Maii	9. Junii	20. Junii	6	24	1. Dec.
1879	22. Maii	1. Junii	12. Junii	7	25	30. Nov.
1880	6. Maii	16. Maii	27. Maii	8	27	28. Nov.
1881	26. Maii	5. Junii	16. Junii	9	24	27. Nov.
1882	18. Maii	28. Maii	8. Junii	10	26	3. Dec.
1883	3. Maii	13. Maii	24. Maii	11	28	2. Dec.
1884	22. Maii	1. Junii	12. Junii	12	25	30. Nov.
1885	14. Maii	24. Maii	4. Junii	13	26	29. Nov.
1886	27. Maii	6. Junii	17. Junii	14	24	28. Nov.
1887	19. Maii	29. Maii	9. Junii	15	25	27. Nov.
1888	10. Maii	20. Maii	31. Maii	1	27	2. Dec.
1889	30. Maii	9. Junii	20. Junii	2	24	1. Dec.

KALENDARIUM.

MAJUS.

C.Ep.	L.D.		D.M.		
xxv25	e	iv	4	Monicæ Viduæ, *Dup.*	315
24	f	iij	5	Pii V, Papæ et Conf. *Dup.*	317
23	g	*Pr.*	6	Joannis ante portam Lat. *Dupl. maj.*	319
22	A	*Non.*	7	Stanislai Episc. et Mart. *Dupl.*	323
21	b	viij	8	Apparitio S. Mich. Arch. *Dupl. maj.*	324
20	c	vij	9	Gregorii Nazianz. Ep. C. et Doct. *Dup.*	336
19	d	vj	10	Antonini, Ep. et Conf. *Sem.*	337
18	e	v	11	Francisci de Hieronymo Conf. *Dupl. maj. in App.*	185*
17	f	iv	12	Nerei, Achillei, Domitillæ, Virg., atque Pancratii Mart. *Semid.*	338
16	g	iij	13		
15	A	*Pr.*	14	Bonifacii Martyris.	341
				Pomponii Ep. et C. *Dupl. in App.*	187*
14	b	*Idib.*	15		
13	c	xvij	16	Ubaldi, Episc. et Conf. *Semid.*	342
				Joannis Nepomuceni M. *Dup. maj. in App.*	188*
12	d	xvj	17	Paschalis Baylon, Conf. *Dup.*	343
				Restitutæ V. et M. *Dupl. in App.*	191*
11	e	xv	18	Venantii Mart. *Dupl.*	345
10	f	xiv	19	Petri Cœlestini Pap. et Conf. *Dupl.* Com. S. Pudentianæ Virginis.	348
9	g	xiij	20	Bernardini Senensis Conf. *Sem.*	351
8	A	xij	21	Felicis a Cantalicio Conf. *Semid. in App.*	192*
7	b	xj	22	Paschalis Baylon Conf. *Dupl. maj. in App.*	194*
6	c	x	23	Euphebii Ep. et Conf. *Dupl. maj. in App.*	194*
5	d	ix	24	B. M. V. titulo Auxilium Christianor. *Dupl. maj. in App.*	196*

4	e	viij	25	Gregorii VII. Papæ et Conf. *Dupl.* Com. S. Urbani Pap. et Mart.	353
3	f	vij	26	Philippi Nerii Conf., *Dupl.* Com. S. Eleutherii, Papæ et Mart.	356
				In App. Dupl. 2. classis.	201*
2	g	vj	27	Mariæ Magdal. de Pazzis Virg. *Sem.* Com. S. Joannis, Papæ et Mart.	358
				In App. Dupl. maj.	201*
1	A	v	28		
*	b	iv	29		
29	c	iij	30	Felicis, Papæ et Mart.	360
				Ferdinandi iii. Castellæ et Legionis Regis. *Dupl. in App.*	201*
28	d	*Pr.*	31	Petronillæ, Virg.	361
				Fer. vi. post Oct. Corporis Christi. SS. Cordis D.N.J.C. *Dupl. maj. in App.*	203*

JUNIUS.

27	e	*Kal.*	1		
xxv 26	f	iv	2	Marcellini, Petri atq. Erasmi Mart.	361
25. 24	g	iij	3		
23	A	*Pr.*	4	Francisci Caracciolo Conf., *Dupl.*	362
				In App. Dupl. maj.	209*
22	b	*Non.*	5		
21	c	viij	6	Norberti Episc. et Conf., *Dupl.*	364
20	d	vij	7		
19	e	vj	8		
18	f	v	9	Primi et Feliciani, Mart.	365
17	g	iv	10	Margaritæ Reginæ Scotiæ, *Semid.*	366
16	A	iij	11	*Barnabæ Apostoli.* Dupl. maj.	368
15	b	*Pr.*	12	Joannis a S. Facundo Conf., *Dupl.* Comm. SS. Basilidis etc. Mart.	371
14	c	*Idib.*	13	Antonii de Padua Conf. *Dupl.*	374
				In App. Dupl. 1. Cl. cum Oct.	
13	d	xviij	14	Basilii Magni Ep. C. et Eccl. D. *Dupl*	375
12	e	xvij	15	Viti Modesti atque Crescentiæ Mart.	378
				Fortun. Ep. et C. *Dupl. in App.*	209*
11	f	xvj	16	Joan. Franc. Reg. *Dupl. in App.*	211*
				Quarta die inf. oct. S. Antonii. *in App.*	213*
10	g	xv	17	Pauli Buralis Episc. et Conf. *Dupl. in App.*	214*
9	A	xiv	18	Marci et Marcelliani Mart.	379
				Petri de Pisis C. *Dupl. in App.*	216*

8	b	xiij	19	Julianæ de Falconeriis Virg. *Dupl.* Com. Ss. Gervasii et Protasii M.	379
7	c	xij	20	Silverii Papæ et Mart. Octava S. Antonii *in App.*	382 247*
6	d	xj	21	Aloysii Conzagæ Conf. *Dupl.* *In App.* Dupl. maj.	383 220*
5	e	x	22	Paulini Episc. et Conf. Joannis Ep. et C. *Dupl. in App.*	386 220*
4	f	ix	23	Vigilia.	387
3	g	viij	24	*Nativ.S.Joann.Bapt.*, Dupl. 1. Cl.	388
2	A	vij	25	Guilielmi Ab. *Dupl.*Com.Oct.S.Joa.	396
1	b	vj	26	Joannis et Pauli M., *Dupl.*Com.Oct.	397
*	c	v	27	De Octava Nativitatis S. Joannis.	401
29	d	iv	28	Leon. Pp.et C.,*Sem*.Com.Oct.etVig.	403
28	e	iij	29	*Petri et Pauli Apost.*Dupl.1.Clas.	404
27	f	*Pr.*	30	Commemor.S.Pauli Apost., *Dupl.* Comm. Oct. S. Joannis.	411

JULIUS.

			*	Dom. i. Julii. *Pretiosiss. Sanguinis D.N.J.C.* Dupl. 2. classis.	417
26	g	*Kal.*	1	Octava S.Joannis Bapt.,*Dupl.* Com. Oct. SS. Apost. Petri et Pauli.	431
xxv25	A	vj	2	Visitat.B.M.V.*Dupl.maj.* Com.Oct. Ap.et Ss.Processi etMartiniani M.	433
24	b	v	3	De Octava.	438
23	c	iv	4	De Octava.	440
22	d	iij	5	De Octava.	442
21	e	*Pr.*	6	Oct.SS.Apost. Petri et Pauli, *Dupl.*	443
20	f	*Non.*	7	Dedicatio Metrop. Eccl,Neap.*Dupl. i. class. cum Oct. in App.*	221*
19	g	viij	8	Elisabeth, Reg. Portugalliæ, *Semid.*	446
18	A	vij	9		
17	b	vj	10	Septem Fratrum Mart. et SS. Rufinæ ac Secundæ Mart. *Semid.*	450
16	c	v	11	Pii Papæ et Mart.	452
15	d	iv	12	Joannis Gualberti , Ab. *Dup.* Com. SS. Naboris et Felicis, Mart.	453
14	e	iij	13	Anacleti, Papæ et Mart. *Semid.*	456
13	f	*Pr.*	14	Bonav. Ep. C. et Eccl. Doct. *Dupl.*	457
12	g	*Idib.*	15	Henrici, Imperat. Confess. *Semid.* Athanasii Ep.et Conf. *Dupl.maj. in App.*	459 221*

	11	A	xvij	16	B.M.V. de Monte Carm. *Dupl. maj.*	460
					In App. Dupl. 2. classis.	223*
	10	b	xvj	17	Alexii Confessoris, *Semid.*	462
	9	c	xv	18	Camilli de Lellis, Conf. *Dupl.* Com. S. Symphorosæ et sept. filior. Mm.	463
	8	d	xiv	19	Vincentii a Paulo, Conf. *Dupl.*	467
	7	e	ziij	20	Hieronymi Æmiliani, Conf. *Dupl.* Com. S. Margaritæ Virg. et Mart.	470
	6	f	xij	21	Praxedis Virg.	473
					Macrinæ Virg. *Dupl. in App.*	223*
	5	g	xj	22	Mariæ Magdalenæ, *Dupl.*	474
					In App. Dupl. maj. cum Oct.	224*
	4	A	x	23	Apollinaris Ep. et M. *Dupl.* Com. S. Liborii, Ep. et Conf.	478
					Liborii Ep. et Conf. *Dupl. in App.*	224*
	3	b	ix	24	Vigilia, et Com. S. Christinæ V. et M.	481
	2	c	viij	25	*Jacobi Apost.* Dupl. 2. Class. Com. S. Christophori.	481
	1	d	vij	26	Annæ Matris B. Mariæ, *Dupl. maj.*	484
					In App. Dupl. 2. classis.	226*
	*	e	vj	27	Pantaleonis Mart.	486
					Pantaleonis M. *Semid. in App.*	226*
	29	f	v	28	Nazarii, Celsi et Victoris Mart. ac Innocentii Pp. et Conf., *Semid.*	486
	28	g	iv	29	Marthæ Virg., *Semid.* Com. Ss. Felicis Simplicii, etc. Mart.	488
					Oct. S. M. Magd. *Dupl. in App.*	229*
	27	A	iij	30	Abdon et Sennen, Mart.	491
xxv	26	b	*Pr.*	31	Ignatii Conf. *Dupl.*	491
					In App. Dupl. maj.	232*
					Domin. iii. Julii. SS. Redemptoris. *Dupl. 2 classis cum Oct. in App.*	232*
					Dom. iii. Julii. S. Richardi Ep. et C. *Dupl. in App.*	224*
					Dom. iv. Jul. Oct. SS. Red. *Dupl. ib.*	250*

AUGUSTUS.

25	24	c	*Kal.*	1	Petri ad Vincula, *Dupl. maj.* Com. SS. Machabæorum Mart.	493
	23	d	iv	2	S. Alphonsi Mariæ de Ligorio Ep. et Conf. *Dupl.* Com. S. Stephani, Pp. et Mart.	499
					In App. Dupl. maj.	253*

22	e	iij	3	Inventio S. Steph. Protom., *Semid.*	503
				Aspreni Ep. et Conf.*Dupl. maj. in App.*	253*
21	f	*Pr.*	4	Dominici Conf., *Dupl.*	508
				In App.Dupl.maj.cum Oct.	254*
20	g	*Non.*	5	Dedic.S.Mariæ ad Nives, *Dupl.maj.*	510
19	A	viij	6	Transfiguratio D.N.J.C. *Dupl. maj.* Com. S. Xysti Pp. et Mart.	511
18	b	vij	7	Cajetani Thienæi Conf. *Dupl.* Com. S. Donati Ep. et Mart.	535
				In App. Dupl. maj.	254*
				B. M. V. de Gratia. *Dupl. in App.*	254*
17	c	vj	8	Cyriaci, Largi et Smaragdi M.*Sem.*	528
16	d	v	9	Vigilia. Com. S. Romani Mart.	531
				Sexta die inf. Oct. S. Dominici *in App.*	257*
15	e	iv	10	Laurentii Mart. *Dupl. 2 classis.*	531
14	f	iij	11	De Oct. Comm. SS. Tiburtii et Susannæ Mart.	539
				Octava S. Dominici Conf. *Dupl. in App.*	258*
13	g	*Pr.*	12	Claræ Virg. *Dupl.* Comm. Oct.	541
				In App. Dupl. maj.	258*
12	A	*Idib.*	13	De Oct.Com. Ss.Hippolyti et Cassiani Mart.	544
				Philum. V. et M. *Dup. in App.*	258*
11	b	xix	14	De Oct.Com. Vig. et S.Eusebii Conf.	546
				Antonii Primaldi et Soc.Mm.*Semid. in App.*	258*
10	c	xviij	15	*Assumptio B.M.V.*, Dupl. 1. Class.	549
				*Dom. infra Oct.Assumpt.Fest.S. Joachim Conf. *Dupl. maj.*	555
9	d	xvij	16	Hyacinthi Conf., *Dupl.* Com. Oct.	558
				Rochi Conf. *Dupl. in App.*	260*
8	e	xvj	17	Oct. S. Laurentii *Dupl.* Com. Oct.	559
7	f	xv	18	De Oct. Comm. S. Agapiti Mart.	562
6	g	xiv	19	De Octava.	565
				Ludovici Ep. et Conf. *Dupl.2. Clas. in App.*	262*
5	A	xiij	20	Bernardi Ab.et Doct.*Dupl.*Com.Oct.	567
4	b	xij	21	Joannæ Fr.de Chant.*Dup.*Com.Oct.	569
3	c	xj	22	Oct. Assumptionis B.M., *Dupl.*Com. SS. Timothei etc. Mart.	571
2	d	x	23	Philippi Benitii C. *Dupl.* Com. Vigil.	575
1	e	ix	24	*Bartholomæi Apost.*Dupl. 2. Class.	577

·	f	viij	25	Ludovici Regis Franc. Conf. *Semid.*	579
29	g	vij	26	Zephyrini Pap. et Mart.	582
				Patriciæ V. *Dupl. maj. in App.*	264*
28	A	vj	27	Josephi Calasanctii Conf. *Dupl.*	582
27	b	v	28	Augustini Ep. Conf. et Eccl. Doct. *Dupl.* Com S. Hermetis Mart.	585
				In App. Dup. maj.	265*
26	c	iv	29	Decollatio S. Joann Bapt. *Dupl. maj.* Comm. S. Sabinæ Mart.	587
				In App. Dupl. maj.	265*
xxv25	d	iij	30	Rosæ, Virg. Liman., *Dupl.* Com. Ss. Felicis et Adaucti Mart.	593
				Helenæ Viduæ Imperatricis. *Dupl. in App.*	265*
24	e	*Pr.*	31	Raymundi Nonnati Conf., *Dupl.*	595
				Dom. post Oct. Assumpt. SS. Cordis B.M.V. *Dupl. maj. in App.*	266*

SEPTEMBER.

23	f	*Kal.*	1	Ægidii Ab. Com. Ss. duod. Frat. Mm.	597
22	g	iv	2	Stephani, Reg. Hungariæ Conf. *Sem.*	598

DUÆ TABELLÆ

EX RUBRICIS GENERALIBUS EXCERPTÆ.

In quarum prima statim videri poterit, de quo celebrandum erit Officium, si plura eodem die Festa occurrant.

In secunda vero, quomodo Officium præcedens concurrat in Vesperis cum Officio sequentis diei.

Ex utraque Tabella hoc ordine reperietur quod quæritur.

Primum inveniatur numerus positus in quadrangulo illo, in quo Festa, de quibus est controversia, sibi invicem occurrunt: deinde legatur Regula iuxta dictum numerum descripta, et ex ea clare videbitur, quid sit agendum.

Exempli gratia. Quadrangulus, in quo sibi invicem occurrunt Duplex primæ classis, et Dominica primæ classis, erit qui est in angulo superiori primæ Tabellæ, in quo signatus est numerus 1. quia si ad eum tam Duplex, quam Dominica prædicta ex eorum locis recto tramite pergerent, in eo sibi invicem occurrerent. Regula autem iuxta dictum numerum apposita sic habet: 1. Translatio de primo, Officium de secundo. Id est, Duplex primæ classis prædictum transferatur, et Officium fiat de Dominica primæ classis: quia cum in his Regulis dicitur, De primo, seu præcedenti, intelligitur de Festo in superiori parte Tabellæ apposito, ut Duplex prædictum: cum de secundo vel sequenti, de Festo in inferiori parte sub numeris apposito ut Dominica prædicta.

In aliquibus autem quadrangulis nullus appositus est numerus, vel quia nullus occursus neque concursus esse potest, vel quia in propriis locis annotatur in Breviario quid sit agendum.

Scire tamen oportet, quæ sint Duplicia primæ et secundæ classis. et maiora per annum, et quæ Dominicæ et Feriæ maiores dicantur.

DUPLICIA PRIMÆ CLASSIS,

In quibus nulla fit comm. quorumcumque Festorum occurr. nisi prout supra in Rubricis.

Nativitas Domini.
Epiphania Domini.
Pascha Resurrectionis, cum tribus antecedentibus et duobus sequentibus diebus.
Ascensio Domini.
Pentecostes, cum duobus sequentibus diebus.
Festum Corporis Christi.
Assumptio B. Mariæ virginis.
Nativitas S. Joannis Baptistæ.
Festum SS. Apostolorum Petri et Pauli
Festum Omnium Sanctorum.
Dedicatio propriæ Ecclesiæ.
Patronus, vel Titulus Ecclesiæ.

DUPLICIA SECUNDÆ CLASSIS

In quibus de Simplicibus fit commemoratio in Laudibus tantum.

Circumcisio Domini.
Festum sanctissimi Nominis Jesu
Festum sanctissimæ Trinitatis.
Festum Pretiosissimi Sanguinis.
Inventio sanctæ Crucis.
Purificatio, Annuntiatio, Nativitas, Conceptio } B. Mariæ Virg.

Natalitia undecim Apostolorum.
Festa Evangelistarum.
Festum S. Stephani Protomart.
Festum SS. Innocentium.
Festum S. Joseph.
Festum sancti Laurentii.
Dedicatio S. Michaelis Archangeli.

DOMINICÆ MAJORES

dividuntur in duas classes.

Dominicæ primæ classis, quæ nunquam omittuntur.
Prima Adventus.
Prima Quadragesimæ.
Passionis.
Palmarum.
Paschæ.
In Albis.
Pentecostes.
Trinitatis.

DOMINICÆ SECUNDÆ CLASS.

Quæ non omittuntur, nisi occurrente Patrono vel Titulari Ecclesiæ, et eiusdem Dedicatione: et tunc de iis fit semper commemoratio in utrisque Vesperis et Laudibus.

Secunda
Tertia } Adventus.
Quarta

Dominicæ } Septuagesimæ, Sexagesimæ, Quinquagesimæ.

Secunda
Tertia } Quadragesimæ.
Quarta

DUPLICIA MAJORA PER ANNUM,

Quæ aliis Duplicibus minoribus præferuntur.

Transfiguratio Domini.
Exaltatio S. Crucis.
Festum Septem Dolorum.
Visitatio
Festum de Monte Carmelo.
Festum ad Nives } B. Mariæ.
Festum SS. Nominis
Festum de Mercede
Festum SS. Rosarii
Præsentatio
Conversio S. Pauli Apostoli.
Cathedra S. Petri utraque.
Festum sancti Joannis ante Portam Latinam.
Apparitio S. Michaelis Archangeli.
S. Barnabæ Apostoli.
Festum S. Annæ Matris B. V. Mariæ.
Festum S. Petri ad Vincula.
Festum S. Joachim Confessoris.
Festum Decollationis S. Joannis Baptistæ.
Patronorum minus principalium

FERIÆ MAJORES,

De quibus semper fit commemoratio.

Adventus.
Quadragesimæ.
Quatuor Temporum.
Secunda Rogationum.

SI OCCURRAT EODEM DIE.

	Vigilia	Feria maior.	S. Maria in Sabbato.	Simplex.	Semiduplex.	Dies Octavæ.	Dies infra Octavam.	Duplex per annum.	Duplex secundæ classis.	Duplex primæ classis.	Dominica per annum.	Dominica secundæ classis.	Dominica primæ classis.
Duplex i. class. et	6	4	0	6	2	4	6	2	2	8	4	4	1
Duplex ii. class.	4	4	0	4	2	4	6	2	8	1	4	1	1
Duplex per ann.	4	4	0	4	2	1	4	8	1	1	4	1	1
Dies inf. Octav.	4	4	0	4	3	3	7	3	5	5	3	3	3
Dies Octavæ.	4	4	0	4	2	7	4	2	3	3	4	3	3
Semiduplex.	4	4	0	4	8	1	4	1	1	1	1	1	1
Simplex.	3	3	3	0	3	3	3	3	3	5	3	3	3
S. Maria in Sabb.	5	5	0	4	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Feria maior.	6	0	6	4	3	3	3	3	3	3	0	0	0
Vigilia	0	5	6	4	3	3	3	3	3	5	0	0	0

1. Tran. de primo Off. de secundo.
2. Offic. de primo translat. de ii.
3. Com. de primo Off. de secundo.
4. Off. de primo, commem. de ii.
5. Nihil de primo, Off. de secundo.
6. Off. de primo, nihil de secundo.
7. Off. de digniori, commemorat. de minus digno.
8. Off. de digniori, translatio de minus digno.

Notandum, quod Duplex quodcumque, etiam Patroni, et Tituli Ecclesiæ, vel Dedicationis eiusdem, occurrens in Vigiliis Nativitatis Domini et Pentecostes, in die Circumcisionis, in die octava Epiphaniæ, in Feria quarta Cinerum, ac in tota maiori Hebdomada, et infra Octavas Paschæ et Pentecostes, in Ascensione Domini, in Festo Corporis Christi, in Festo Assumptionis B. Virginis, et omnium Sanctorum, transfertur. Insuper prima-

riaFesta S. Joannis Baptistæ: et SS. Apostolorum Petri et Pauli.

Infra Octavam Epiphaniæ fit tantum de Patrono, vel Titulari Ecclesiæ, et eiusdem Dedicatione, cum commemoratione Octavæ: aliaFesta transferuntur post Octavam.

InfraOctavamCorporisChristi Semiduplex transfertur, neque fit deDuplici translato,nisi i. vel ii. classis, et de ea, quocumque adveniente Duplici, fit commemoratio.

Infra illas Octavas, in quibus fit de Festis occurrentibus, Semiduplex occurrens in Dominica, transfertur in proxime sequentem diem: quæ si fuerit impedita alio simili Festo, transfertur post Oct.

DeOctavaNativitatisDomini, Epiphaniæ et Corporis Christi, semper fit commemoratio, quocumque Festo in illis occurr.

De aliis Octavis,quæ non sunt in Kalendario, nihil fit a Feria iv.Cinerum usque adDominicam in Albis,et a Vigilia Pentecostes usque ad Festum SS. Trinitatis inclusive,et a die 17 Decembris usque ad Epiphaniam.

Dies Octavæ numquam transfertur:ideo quamquam Nativitas S. Joannis Baptistæ occurrens in die Corporis Christi, transferatur in diem sequentem, non tamen transfertur Octava: sed de ea fit tantum commemoratio in Officio de Octava Corporis Christi.

Si occurrat, ut Patronus vel Titulus Ecclesiæ descriptus sit eodem die in Kalendario cum aliisSanctis,in eaEcclesia fit tantum de Patrono,vel Titulari absque commemoratione aliorum. Qui si in dicto Kalendario descripti sint sub Officio Duplici, velSemiduplici,transferuntur in primam diem simili Officio non impeditam,et de eis fiatOfficium Semiduplex: nisi tamen sint de maioribus Festis, quia tunc de translato quoque fiet Officium Duplex, ac si proprio die celebraretur. Si vero in Kalendario omnes sint tamquam Festum Simplex, de aliis nihil fit.

DeFeriisAdventus et Quadragesimæ, quando de eis non fit Officium, fit commemoratio in utrisque Vesperis et Laudibus cuiuscumque Festi: de Quatuor Temporibus, et Feria ii. Rogationum, ac Vigiliis, in Laudibus tantum. Si vero aliqua Vigilia occurrat in Adventu, Quadragesima, et Quatuor Temporibus, vel in diebus Festorum Duplicium primæ classis, sive Patroni, vel Tituli, aut Dedicationis Ecclesiæ, de ea nihil fit, nec etiam in Laudibus.

	Sancta Maria in Sabbato.	Die infra Octavam.	Die Octavæ.	Simplici.	Semiduplici.	Duplici per annum minore.	Duplici per annum maiore.	Patrono, seu Titulo Ecclesiæ.	Duplici secundæ classis.	Duplici primæ classis.	Dominica quacumque.
D. mai. seu i. et ii. cl. cum	0	4	3	4	4	3	3	3	3	3	0
Dom. minor. seu per ann.	0	4	3	4	4	3	3	1	1	1	0
Duplex primæ classis.	2	2	4	2	4	4	4	0	4	6	4
Duplex secundæ classis.	4	4	4	4	4	4	4	3	6	3	4
Patron. seu Titulus Eccl.	2	2	4	2	4	4	4	0	4	0	4
Duplex per ann. maius.	4	4	4	4	4	4	6	1	3	1	4
Duplex per ann. minus.	4	4	5	4	4	5	3	1	3	1	4
Semiduplex.	4	5	3	4	5	3	3	1	1	1	5
Dies Octava.	4	4	5	4	4	5	3	1	3	1	4
Dies infra Octavam.	0	0	3	4	5	3	3	1	1	1	5

1. Totum de sequenti, nihil de præcedenti.
2. Totum de præcedenti, nihil de sequenti.
3. Totum de sequenti, commemor. de præced.
4. Totum de præcedenti, commem. de sequenti.
5. Capitulum de sequ., comm. de præcedenti.
6. Totum de digniori, comm., de minus digno.

Simplex, et S. Maria in Sabbato Feria et Vigilia non concurrunt.

Notandum, quod in primis Vesperis diei octavæ Ascensionis, et Corporis Christi, totum Officium fit de Octava, cum commemor. præcedentis Festi Duplicis, nisi fuerit Festum solemne principale, vel primæ, vel secundæ classis; quia tunc de Festo fieret Officium et commemoratio de Octava.

In secundis Vesperis diei octavæ Epiphaniæ, Paschæ, Ascensionis, et Corporis Christi, de sequenti Duplici fit tantum commemoratio, nisi illud fuerit primæ vel secundæ classis, seu Patronus vel Titulus, aut Dedicatio Ecclesiæ, quia tunc de Festo fieret Officium, et de Octava commem. Et similiter die octava Corporis Christi in secundis Vesperis concurrente cum die octava S. Joannis Baptistæ, Vesperæ erunt de Oct. Corporis Christi, cum com. oct. S. Joannis.

In secundis Vesperis Duplicis secundæ classis non fit commemoratio de die infra Octavam, nisi quando de ea fieri debeat Officium die sequenti.

Cum plures fiunt commemorationes, servetur hic ordo. De Duplici, de Dominica, de Semid. de die infra Octavam, de Feria maiori, seu Vigilia, de sancta Maria in Sabbato, de Simplici.

ORATIO

Dicen da ante divinum Officium.

Aperi, Domine, os meum ad benedicendum nomen sanctum tuum: munda quoque cor meum ab omnibus vanis, perversis, et alienis cogitationibus: intellectum illumina, affectum inflamma, ut digne, attente, ac devote hoc Officium recitare valeam, et exaudiri merear ante conspectum divinæ Majestatis tuæ. Per Christum Dominum nostrum. ℟. Amen.

Domine, in unione illius divinæ intentionis, qua ipse in terris laudes Deo persolvisti, has tibi Horas persolvo.

Orationem sequentem devote post Officium recitantibus Leo Papa X. defectus et culpas in eo persolvendo ex humana fragilitate contractas indulsit et dicitur flexis genibus.

Sacrosanctæ et individuæ Trinitati, crucifixi Domini nostri Jesu Christi humanitati, beatissimæ et gloriosissimæ semperque virginis Mariæ fecundæ integritati, et omnium Sanctorum universitati sit sempiterna laus, honor, virtus et gloria ab omni creatura, nobisque remissio omnium peccatorum, per infinita sæcula sæculorum. ℟. Amen.

℣. Beata viscera Mariæ virginis, quæ portaverunt æterni Patris Filium. ℟. Et beata ubera, quæ lactaverunt Christum Dominum. Pater noster. Ave Maria.

Neapoli per annum in suffragiis post Commem. SS. Apostolorum Petri et Pauli.

Ad Laud. Ant.Igne me, Dómine, examinásti, et non est invénta in me iníquitas: propter hoc lætátum est cor meum, et exultávit lingua mea.

℣.Posuísti, Dómine, super caput ejus. ℟.Corónam de lápide pretióso.

Ad Vesp. Ant.Liberásti me, Dómine, a rugiéntibus præparátis ad escam, et a pressúra flammæ quæ circúmdedit me, et in médio ignis non sum æstuátus.

℣.Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟.Glóriam et magnum decórem impónes super eum. Oratio.

Majestatem tuam, Dómine, súpplices exorámus: ut sicut nos júgiter béati Januárii mártyris tui atque Pontíficis commemoratióne lætíficas, ita semper supplicatióne deféndas.

PRO COMMEMORAT. FERIARUM.

PER ANNUM.

In Laudibus Feria ii.

Ant. Benedíctus Dóminus Deus Israel.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua. ℟. Exultávimus,et delectáti sumus.

Feria iii.

Ant. Eréxit nobis Dóminus cornu salútis in domo David pueri sui.

℣. et ℟. Ut supra, et sic in seq. Feria iv.

Ant. De manu ómnium qui odérunt nos, líbera nos, Dómine. Feria v.

Ant. In sanctitáte serviámus Dómino, et liberábit nos ab inimícis nostris.

Feria vi.

Ant. Per víscera misericórdiæ Dei nostri visitávit nos óriens ex alto.

Sabbato.

Ant. Illumináre, Dómine, his qui in ténebris sedent, et dírige pedes nostros in viam pacis, Deus Israel.

AD VESPERAS.

℣. Vespertína orátio ascéndat ad te, Dómine. ℟.Et descéndat super nos misericórdia tua.

ABSOLUTIONES ET BENEDICTIONES

DICENDÆ ANTE LECTIONES IN OFFICIO NOVEM ET TRIUM LECTIONUM.

In primo Noct. et pro ii. et v. Feria. Absolutio.

Exaudi Domine Jesu Christe preces servorum tuorum, et miserere nobis: qui cum Patre et Spiritu sancto vivis et regnas in sæcula sæculorum. ℟. Amen.

Benedictiones.

1. Benedictione perpetua benedicat nos Pater æternus. ℟. Amen.
2. Unigenitus Dei Filius nos benedicere et adjuvare dignetur.
3. Spiritus sancti gratia illuminet sensus et corda nostra.

In ii. Nocturno, et pro iii. et vi. Feria. Absolutio.

Ipsius pietas et misericordia nos adjuvet, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. ℟. Amen.

Benedictiones.

4. Deus Pater omnipotens sit nobis propitius et clemens. ℟. Amen.
5. Christus perpetuæ det nobis gaudia vitæ.
6. Ignem sui amoris accendat Deus in cordibus nostris.

In iii. Noct. et pro Feria iv. et Sabbato. Absolutio.

A vinculis peccatorum nostrorum absolvat nos omnipotens et misericors Dominus. ℟. Amen.

Benedictiones.

7. Evangelica lectio sit nobis salus et protectio. ℟. Amen.
8. Divinum auxilium maneat semper nobiscum.
9. Ad societatem civium supernorum perducat nos Rex Angelorum.

Si Officium fit de Sancto novem Lect., octava Benedictio erit: Cuius Festum colimus, ipse, (vel ipsa) intercedat pro nobis ad Dóminum.

Quando sunt plures dicitur, Quorum, (vel quarum) Festum colimus, ipsi, (vel ipsæ) intercedant pro nobis ad Dominum.

Si Officium fit de sancta Maria octava Benedictio erit. Cuius Festum colimus, ipsa Virgo virginum intercedat pro nobis ad Dominum.

Si in ultima Lectione legendum sit aliud Evangelium cum Homilia, nona Benedi-

etio erit:

Per evangelica dicta deleantur nostra delicta.

In Officio iii. Lect. dicuntur Absolutiones et Benedictiones prædictæ, ordine superius in Rubricis generalibus, et in prima Dominica de Adventu descripto; et in eo, quando non legitur Homilia cum Evangelio, et Benedictiones sumendæ sunt ex iii. Noct. i. Benedictio erit:

1. Ille nos benedicat, qui sine fine vivit et regnat.
2. Divinum auxilium.
3. Ad societatem.

In Officio trium Lectionum, quando legitur Homil. cum Evangelio, prima Benedictio erit:

1. Evangelica lectio.
2. Divinum auxilium.
3. Ad societatem.

Si Officium fit de Sancto trium Lectionum, prima Benedictio erit:

1. Ille nos benedicat, qui sine fine vivit et regnat.
2. Cujus, vel Quorum.
3. Ad societatem.

In Officio de sancta Maria in Sabbato, Absolutio, et Benedictiones quæ ibidem ponuntur.

PSALTERIUM

DISPOSITUM

PER HEBDOMADAM

CUM ORDINARIO OFFICII DE TEMPORE.

PARS ÆSTIVA.

DOMINICA AD MATUTINUM.

Ante Matutinum, et omnes Horas, præterquam ad Completorium, dicitur secreto:

Páter noster, qui es in cœlis, sanctificétur nomen tuum: advéniat regnum tuum: fiat volúntas tua, sicut in cœlo, et in terra. Panem nostrum quotidiánum da nobis hódie: et dimítte nobis débita nostra, sicut et nos dimíttimus debitóribus nostris: et ne nos indúcas in tentatiónem: sed líbera nos a malo, Amen.

Ave María grátia plena: Dóminus tecum: benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui Jesus. Sancta María, Mater Dei, ora pro nobis peccatóribus nunc, et in hora mortis nostræ, Amen.

In principio Matutini, et Primæ, ac in fine Completorii, dicitur etiam Symbolum Apostolorum.

Credo in Deum Patrem omnipoténtem, Creatórem cœli et terræ. Et in Jesum Christum, Fílium ejus únicum, Dóminum nostrum: qui concéptus est de Spíritu sancto, natus ex María vírgine, passus sub Póntio Piláto, crucifíxus, mórtuus, et sepúltus: descéndit ad ínferos: tértia die resurréxit a mórtuis: ascéndit ad cœlos, sedet ad déxteram Dei Patris omnipoténtis: inde ventúrus est judicáre vivos et mórtuos. Credo in Spíritum sanctum, sanctam Ecclésiam cathólicam, Sanctórum communiónem, remissiónem peccatórum, carnis resurrectiónem, vitam ætérnam, Amen.

Deinde clara voce dicitur ℣.

Dómine lábia mea apéries. ℟. Et os meum annuntiábit laudem tuam. ℣. Deus in adjutórium meum inténde. ℟. Dómine ad adjuvándum me festína. Glória Patri, et Fílio, et Spirítui sancto. Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, et in sæcula sæculórum, Amen. Allelúja.

Sic dicitur **Allelúja** ad omnes Horas per Annum.

Invitatorium sequens dicitur ab Octava Pentecostes usque ad Adventum.

Invitatorium. **Adorémus Dóminum,* Qui fecit nos.**

Repetitur **Adorémus Dóminum, qui fecit nos.**

Psalmus 94.

Veníte, exultémus Dómino, jubilémus Deo salutári nostro: præoccupémus fáciem ejus in confessióne, et in psalmis jubilémus ei.

Adorémus Dóminum, qui fecit nos.

Quóniam Deus magnus Dóminus, et Rex magnus super omnes deos: quóniam non repéllet Dóminus plebem suam, quia in manu ejus sunt omnes fines terræ, et altitúdines móntium ipse cónspicit. Qui fecit nos.

Quóniam ipsíus est mare, et ipse fecit illud, et áridam fundavérunt manus ejus: veníte adorémus, et procidámus ante Deum: plorémus coram Dómino qui fecit nos, quia ipse est Dóminus Deus noster: nos autem pópulus ejus, et oves páscuæ ejus.

Adorémus Dóminum, qui fecit nos.

Hódie si vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre corda vestra, sicut in exacerbatióne secúndum diem tentatiónis in desérto: ubi tentavérunt me patres vestri, probavérunt, et vidérunt ópera mea. Qui fecit nos.

Quadragínta annis próximus fui generatióni huic, et dixi, Semper hi errant corde: ipsi vero non cognovérunt vias meas, quibus jurávi in ira mea, si introíbunt in réquiem meam.

Adorémus Dóminum, qui fecit nos.

Glória Patri, et Fílio, et Spirítui sancto. Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, et in sæcula sæculórum, Amen. Qui fecit nos. Adorémus Dóminum, qui fecit nos.

Sequens Hymnus dicitur ab Octava Pentecostes usque ad Dominicam proximiorem Kal. Octobris. Hymnus.

Nocte surgéntes, vigilémus omnes,
Semper in psalmis meditémur, atque
Voce concórdi Dómino canámus
Dúlciter hymnos.

Ut pio Regi páriter canéntes
Cum suis Sanctis mereámur aulam
Ingredi cœli, simul et perénnem
Dúcere vitam.

Præstet hoc nobis Déitas beáta
Patris, ac Nati, paritérque sancti
Spíritus, cujus résonat per omnem
Glória mundum, Amen.

IN I. NOCTURNO.

Per Annum, Ant. **Servíte**

Dómino.

Asteriscus * notat pausam cantus in choro. Psalmus 1.

BEATUS vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:

Et fólium ejus non défluet: * et ómnia quæcúmque fáciet, prosperabúntur.

Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.

Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.

Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.

Glória Patri, et Fílio, * et Spirítui sancto.

Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, * et in sæcula sæculórum, Amen.

Hic Versus Glória Patri semper dicitur in fine omnium Psalmor. nisi aliter notetur. Psalmus 2.

QUARE fremuérunt gentes: * et pópuli meditáti sunt inánia?

Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum: * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus.

Dirumpámus víncula eórum: * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.

Qui hábitat in cœlis, irridébit eos: * et Dóminus subsannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira sua: * et in furóre suo conturbábit eos.

Ego autem constitútus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.

Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.

Póstula a me, et dabo tibi Gentes hereditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.

Et nunc reges intellígite: * erudímini qui judicátis terram.

Servíte Dómino in timóre: * et exultáte ei cum tremóre.

Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus, * et pereátis de via justa.

Cum exárserit in brevi ira ejus, * beáti omnes, qui confídunt in eo. Psalmus 3

DOMINE quid multiplicáti sunt qui tríbulant me? * multi insúrgunt advérsum me.

Multi dicunt ánimæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem Dómine suscéptor

meus es,* glória mea, et exáltans caput meum.
Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.
Ego dormívi et soporátus sum: * et exurréxi, quia Dóminus suscépit me.
Non timébo míllia pópuli circumdántis me:* exúrge Dómine, salvum me fac Deus meus.
Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.
Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.

Psalmus 6.

Domine, ne in furóre tuo árguas me:* neque in ira tua corrípias me.
Miserére mei, Dómine, quóniam infírmus sum: * sana me, Dómine, quóniam conturbáta sunt ossa mea.
Et ánima mea turbáta est valde: * sed tu Dómine úsquequo?
Convértere, Dómine, et éripe ánimam meam: * salvum me fac propter misericórdiam tuam.
Quóniam non est in morte qui memor sit tui: * in inférno autem quis confitébitur tibi?
Laborávi in gémitu meo, lavábo per síngulas noctes lectum meum: * lácrymis meis stratum meum rigábo.
Turbátus est a furóre óculus meus: * inveterávi inter omnes inimícos meos.
Discédite a me omnes qui operámini iniquitátem: * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletus mei.
Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam, * Dóminus oratiónem meam suscépit.
Erubéscant, et conturbéntur veheménter omnes inimíci mei: * convertántur et erubéscant valde velóciter.

Per annum, Ant. Servíte Dómino in timóre, et exultáte ei cum tremóre.

Ant. Deus judex justus.

Psalmus 7.

Domine Deus meus in te sperávi: * salvum me fac ex ómnibus persequéntibus me, et líbera me.
Nequándo rápiat ut leo ánimam meam, * dum non est qui rédimat, neque qui salvum fáciat.
Dómine Deus meus si feci istud, * si est iníquitas in mánibus meis:
Si réddidi retribuéntibus mihi mala, * décidam mérito ab inimícis meis inánis.
Persequátur inimícus ánimam meam, et comprehéndat, et concúlcet in terra vitam meam, * et glóriam meam in púlverem dedúcat.
Exúrge Dómine in ira tua: * et exaltáre in fínibus inimicórum meórum.
Et exúrge Dómine Deus meus in præcépto quod mandásti: * et synagóga populórum circúmdabit te.

Et propter hanc in altum regrédere: * Dóminus júdicat pópulos.
Júdica me Dómine secúndum justítiam meam, * et secúndum innocéntiam meam super me.
Consumétur nequítia peccatórum, et díriges justum, * scrutans corda et renes Deus.
Justum adjutórium meum a Dómino, * qui salvos facit rectos corde.
Deus judex justus, fortis, et pátiens: * numquid iráscitur per síngulos dies?
Nisi convérsi fuéritis, gládium suum vibrábit: * arcum suum teténdit, et parávit illum.
Et in eo parávit vasa mortis, * sagíttas suas ardéntibus effécit.
Ecce partúriit injustítiam: * concépit dolórem, et péperit iniquitátem.
Lacum apéruit, et effódit eum: * et íncidit in fóveam, quam fecit.
Convertétur dolor ejus in caput ejus: * et in vérticem ipsíus iníquitas ejus descéndet.
Confitébor Dómino secúndum justítiam ejus, * et psallam nómini Dómini altíssimi.

Psalmus 8.

Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Quóniam eleváta est magnificéntia tua, * super cœlos.
Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.
Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas quæ tu fundásti.
Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?
Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves et boves univérsas: ínsuper et pécora campi.
Vólucres cœli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.
Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Psalmus 9.

Confitébor tibi Dómine in toto corde meo: * narrábo ómnia mirabília tua.
Lætábor et exultábo in te: * psallam nómini tuo Altíssime.
In converténdo inimícum meum retrórsum: * infirmabúntur, et períbunt a fácie tua.
Quóniam fecísti judícium meum et causam meam: * sedísti super thronum qui júdicas justítiam.
Increpásti Gentes, et périit ímpius: * nomen eórum delésti in ætérnum, et in sǽculum sǽculi.
Inimíci defecérunt frámeæ in

finem, * et civitátes eórum destruxísti.

Périit memória eórum cum sónitu: * et Dóminus in ætérnum pérmanet.

Parávit in judício thronum suum: * et ipse judicábit orbem terræ in æquitáte, judicábit pópulos in justítia.

Et factus est Dóminus refúgium páuperi: * adjútor in opportunitátibus, in tribulatióne.

Et sperent in te qui novérunt nomen tuum: * quóniam non dereliquísti quæréntes te, Dómine.

Psállite Dómino, qui hábitat in Sion: * annuntiáte inter Gentes stúdia ejus:

Quóniam requírens sánguinem eórum recordátus est: * non est oblítus clamórem páuperum.

Miserére mei Dómine: * vide humilitátem meam de inimícis meis.

Qui exáltas me de portis mortis, * ut annúntiem omnes laudatiónes tuas in portis fíliæ Sion.

Exultábo in salutári tuo, * infíxæ sunt Gentes in intéritu, quem fecérunt.

In láqueo isto, quem abscondérunt, * comprehénsus est pes eórum.

Cognoscétur Dóminus judícia fáciens: * in opéribus mánuum suárum comprehénsus est peccátor.

Convertántur peccatóres in inférnum: * omnes gentes quæ obliviscúntur Deum.

Quóniam non in finem oblívio erit páuperis: * patiéntia páuperum non períbit in finem.

Exúrge Dómine, non confortétur homo: * judicéntur Gentes in conspéctu tuo.

Constítue Dómine legislatórem super eos: * ut sciant Gentes quóniam hómines sunt.

Ut quid Dómine recessísti longe, * déspicis in opportunitátibus, in tribulatióne?

Dum supérbit ímpius, incénditur páuper: * comprehendúntur in consíliis quibus cógitant.

Quóniam laudátur peccátor in desidériis ánimæ suæ: * et iníquus benedícitur.

Exacerbávit Dóminum peccátor: * secúndum multitúdinem iræ suæ non quæret.

Non est Deus in conspéctu ejus: * inquinátæ sunt viæ illíus in omni témpore.

Auferúntur judícia tua a fácie ejus: * ómnium inimicórum suórum dominábitur.

Dixit enim in corde suo: * non movébor a generatióne in generatiónem sine malo.

Cujus maledictióne os plenum est, et amaritúdine, et dolo: * sub lingua ejus labor et dolor.

Sedet in insídiis cum divítibus in occúltis, * ut interfíciat innocéntem.

Oculi ejus in páuperem respíciunt: * insidiátur in abs-

cóndito, quasi leo in spelúnca sua.

Insidiátur ut rápiat páuperem:* rápere páuperem, dum áttrahit eum.

In láqueo suo humiliábit eum, * inclinábit se, et cadet cum dominátus fúerit páuperum.

Dixit enim in corde suo: Oblítus est Deus: * avértit fáciem suam, ne vídeat in finem.

Exúrge Dómine Deus, exaltétur manus tua: * ne oblivíscáris páuperum.

Propter quid irritávit ímpius Deum? * dixit enim in corde suo: Non requíret.

Vides quóniam tu labórem et dolórem consíderas: * ut tradas eos in manus tuas.

Tibi derelíctus est pauper: * órphano tu eris adjútor.

Cóntere bráchium peccatóris et malígni: * quærétur peccátum illíus, et non inveniétur.

Dóminus regnábit in ætérnum, et in sæculum sæculi: * peribítis Gentes de terra illíus.

Desidérium páuperum exaudívit Dóminus: * præparatiónem cordis eórum audívit auris tua.

Judicáre pupíllo et húmili, * ut non appónat ultra magnificáre se homo super terram.

Psalmus 10.

In Dómino confído; quómodo dícitis ánimæ meæ: * Tránsmigra in montem sicut passer?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt sagíttas suas in pháretra, * ut sagíttent in obscúro rectos corde.

Quóniam quæ perfecísti, destruxérunt: * justus autem quid fecit?

Dóminus in templo sancto suo: * Dóminus in cœlo sedes ejus:

Oculi ejus in páuperem respíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.

Dóminus intérrogat justum et ímpium: * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam suam.

Pluet super peccatóres láqueos: * ignis, et sulphur, et spíritus procellárum pars cálicis eórum.

Quóniam justus Dóminus, et justítias diléxit: * æquitátem vidit vultus ejus.

Per Annum, Ant. Deus judex justus, fortis et longánimis, numquid irascétur per síngulos dies?

Ant. Tu Dómine. **Psalm. 11.**

Salvum me fac Dómine, quóniam defécit sanctus: * quóniam diminútæ sunt veritátes a fíliis hóminum.

Vana loqúti sunt unusquísque ad próximum suum: * lábia dolósa, in corde et corde locúti sunt.

Dispérdat Dóminus univérsa lábia dolósa, * et linguam magníloquam.

Qui dixérunt: Linguam nostram magnificábimus, lábia

nostra a nobis sunt, * quis noster Dóminus est?
Propter misériam inopum et gémitum páuperum * nunc exúrgam, dicit Dóminus.
Ponam in salutári: * fiduciáliter agam in eo.
Elóquia Dómini, elóquia casta: * argéntum igne examinátum, probátum terræ, purgátum séptuplum.
Tu Dómine servábis nos: et custódies nos * a generatióne hac in ætérnum.
In circúitu ímpii ámbulant: * secúndum altitúdinem tuam multiplicásti filios hóminum.

Psalmus 12.

Usquequo Dómine oblivíscéris me in finem? * Usquequo avértis fáciem tuam a me?
Quámdiu ponam consília in ánima mea, * dolórem in corde meo per diem?
Usquequo exaltábitur inimícus meus super me? * réspice, et exáudi me Dómine Deus meus.
Illúmina óculos meos, ne umquam obdórmiam in morte: * nequándo dicat inimícus meus: Præválui advérsus eum.
Qui tríbulant me, exultábunt si motus fúero: * ego autem in misericórdia tua sperávi.
Exultábit cor meum in salutári tuo: * cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi: * et psallam nómini Dómini altíssimi.

Psalmus 13.

Dixit insípiens in corde suo: * Non est Deus.
Corrúpti sunt, et abomináhiles facti sunt in stúdiis suis: * non est qui fáciat bonum, non est usque ad unum.
Dóminus de cœlo prospéxit super filios hóminum, * ut vídeat si est intélligens, aut requírens Deum.
Omnes declinavérunt, simul inútiles facti sunt: * non est qui fáciat bonum, non est usque ad unum.
Sepúlchrum patens est guttur eórum: linguis suis dolóse agébant, * venénum áspidum sub lábiis eórum.
Quorum os maledictióne et amaritúdine plenum est: * velóces pedes eórum ad effundéndum sánguinem.
Contrítio et infelícitas in viis eórum, et viam pacis non cognovérunt: * non est timor Dei ante óculos eórum.
Nonne cognóscent omnes qui operántur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam sicut escam panis?
Dóminum non invocavérunt, * illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor.
Quóniam Dóminus in generatióne justa est, consílium inopis confudístis: * quóniam Dóminus spes ejus est.
Quis dabit ex Sion salutáre Israel? * cum avérterit Dóminus captivitátem plebis suæ, exultábit Jacob, et lætábitur Israel.

Psalmus 14.

Dómine quis habitábit in tabernáculo tuo: * aut quis requiéscet in monte sancto

tuo?
Qui ingréditur sine mácula,* et operátur justítiam:
Qui lóquitur veritátem in corde suo,* qui non egit dolum in lingua sua:
Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.
Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dóminum gloríficat:
Qui jurat próximo suo, et non décipit, * quí pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.
Qui facit hæc,* non movébitur in ætérnum.

Per Annum, Ant. Tu Dómine servábis nos, et custódies nos ℣. Memor fui nocte nóminis tui Dómine. ℟. Et custodívi legem tuam.

Post Versiculum cujuslibet Nocturni dicitur Pater noster, secreto ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.

Absolutio.

Exaudi, Dómine Jesu Christe, preces servórum tuórum, et miserére nobis, qui cum Patre et Spíritu sancto vivis et regnas in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. Jube domne benedícere.

Benedict. Benedictióne perpétua benedícat nos Pater ætérnus. ℟. Amen.

Deinde leguntur Lectiones cum Responsoriis, ut in Proprio de Tempore assignantur.

Pro secunda Lectione, Benedictio. Unigénitus Dei Fílius nos benedícere et adjuváre dignétur. ℟. Amen.

Pro tertia Lectione, Benedictio. Spíritus sancti grátia illúminet sensus et corda nostra. ℟. Amen.

IN II. NOCTURNO.

Per Annum, Ant. Bonórum meórum. Psalmus 15.

Conserva me, Dómine, quóniam sperávi in te. * Dixi Dómino: Deus meus es tu, quóniam bonórum meórum non eges.
Sanctis, qui sunt in terra ejus, * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.
Multiplicátæ sunt infirmitátes eórum: * póstea acceleravérunt.
Non congregábo conventícula eórum de sanguínibus: * nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.
Dóminus pars hereditátis meæ, et cálicis mei: * tu es qui restítues hereditátem meam mihi.
Funes cecidérunt mihi in præcláris: * étenim heréditas mea præclára est mihi.
Benedícam Dóminum, qui tríbuit mihi intelléctum: * ínsuper et usque ad noctem increpuérunt me renes mei.
Providébam Dóminum in conspéctu meo semper: * quóniam a dextris est mihi, ne commóvear.

Propter hoc lætátum est cor meum, et exultávit lingua mea: * ínsuper et caro mea requiéscet in spe.
Quóniam non derelínques ánimam meam in inférno: * nec dabis sanctum tuum vidére corruptiónem.
Notas mihi fecisti vias vitæ, adimplébis me lætítia cum vultu tuo: * delectatiónes in déxtera tua usque in finem.

Per annum, Ant. Bonórum meórum non índiges, in te sperávi, consérva me Dómine.
Ant. Propter verba.

Psalmus 16.

Exaudi Dómine justítiam meam: * inténde deprecatiónem meam.
Auribus pércipe oratiónem meam, * non in lábiis dolósis.
De vultu tuo judícium meum pródeat: * óculi tui vídeant æquitátes.
Probásti cor meum, et visitásti nocte: * igne me examinásti, et non est invénta in me iníquitas.
Ut non loquátur os meum ópera hóminum: * propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras.
Pérfice gressus meos in sémitis tuis: * ut non moveántur vestígia mea.
Ego clamávi, quóniam exaudísti me Deus: * inclína aurem tuam mihi, et exáudi verba mea.
Mirífica misericórdias tuas, * qui salvos facis sperántes in te.
A resisténtibus déxteræ tuæ custódi me, * ut pupíllam óculi.
Sub umbra alárum tuárum prótege me: * a fácie impiórum qui me afflixérunt.
Inimíci mei ánimam meam circumdedérunt, ádipem suum conclusérunt: * os eórum locútum est supérbiam.
Projiciéntes me nunc circumdedérunt me: * óculos suos statuérunt declináre in terram.
Suscepérunt me sicut leo parátus ad prædam: * et sicut cátulus leónis hábitans in ábditis.
Exúrge Dómine, prævéni eum, et supplánta eum: * éripe ánimam meam ab ímpio, frámeam tuam ab inimícis manus tuæ.
Dómine a páucis de terra dívide eos in vita eórum: * de abscónditis tuis adimplétus est venter eórum.
Saturáti sunt fíliis, * et dimisérunt relíquias suas párvulis suis.
Ego autem in justítia apparébo conspéctui tuo: * satiábor cum apparúerit glória tua.

Per Annum, Ant. Propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras.
Ant. Díligam te.

Et non repetitur in Psalmo: quod semper fit, quando Ant. incipit a primo Versu Psalmi, et Psalmus tunc incipitur ab eo verbo, in quo de-

sinit Ant., sive integra dicatur, sive tantum inchoata; si tamen eadem sint verba, et continuetur Ant. cum Psalmo.

Psalmus 17.

Diligam te Dómine fortitúdo mea:* Dóminus firmaméntum meum, et refúgium meum, et liberátor meus.

Deus meus adjútor meus:* et sperábo in eum.

Protéctor meus, et cornu salútis meæ,* et suscéptor meus.

Laudans invocábo Dóminum:* et ab inimícis meis salvus ero.

Circumdedérunt me dolóres mortis:* et torréntes iniquitátis conturbavérunt me.

Dolóres inférni circumdedérunt me:* præoccupavérunt me láquei mortis.

In tribulatióne mea invocávi Dóminum,* et ad Deum meum clamávi:

Et exaudívit de templo sancto suo vocem meam:* et clamor meus in conspéctu ejus introívit in aures ejus.

Commóta est, et contrémuit terra:* fundaménta móntium conturbáta sunt, et commóta sunt, quóniam irátus est eis.

Ascéndit fumus in ira ejus, et ignis a fácie ejus exársit:* carbónes succénsi sunt ab eo.

Inclinávit cœlos, et descéndit:* et calígo sub pédibus ejus.

Et ascéndit super Chérubim, et volávit:* volávit super pennas ventórum.

Et pósuit ténebras latíbulum suum, in circúitu ejus tabernáculum ejus:* tenebrósa aqua in núbibus áeris.

Præ fulgóre in conspéctu ejus nubes transiérunt,* grando et carbónes ignis.

Et intónuit de cœlo Dóminus, et Altíssimus dedit vocem suam:* grando et carbónes ignis.

Et misit sagíttas suas, et dissipávit eos:* fúlgura multiplicávit, et conturbávit eos.

Et apparuérunt fontes aquárum:* et reveláta sunt fundaménta orbis terrárum.

Ab increpatióne tua Dómine,* ab inspiratióne spíritus iræ tuæ.

Misit de summo et accépit me:* et assúmpsit me de aquis multis.

Erípuit me de inimícis meis fortíssimis, et ab iis qui odérunt me:* quóniam confortáti sunt super me.

Prævenérunt me in die afflictiónis meæ:* et factus est Dóminus protéctor meus.

Et edúxit me in latitúdinem:* salvum me fecit, quóniam vóluit me.

Et retríbuet mihi Dóminus secúndum justítiam meam:* et secúndum puritátem mánuum meárum retríbuet mihi:

Quia custodívi vias Dómini,* nec ímpie gessi a Deo meo.

Quóniam ómnia judícia ejus in conspéctu meo:* et justi-

tias ejus non répuli a me.
Et ero immaculátus cum eo;* et observábo me ab iniquitáte mea.
Et retríbuet mihi Dóminus secúndum justítiam meam: * et secúndum puritátem mánuum meárum in conspéctu oculórum ejus.
Cum sancto sanctus eris:* et cum viro innocénte innocens eris.
Et cum elécto eléctus eris:* et cum pervérso pervertéris.
Quóniam tu pópulum húmilem salvum fácies: * et óculos superbórum humiliábis.
Quóniam tu illúminas lucérnam meam Dómine: * Deus meus illúmina ténebras meas.
Quóniam in te erípiar a tentatióne,* et in Deo meo transgrédiar murum.
Deus meus impollúta via ejus: elóquia Dómini igne examináta: * protéctor est ómnium sperántium in se.
Quóniam quis Deus præter Dóminum? * aut quis Deus præter Deum nostrum?
Deus qui præcínxit me virtúte: * et pósuit immaculátam viam meam.
Qui perfécit pedes meos tamquam cervórum, * et super excélsa státuens me.
Qui docet manus meas ad prælium: * et posuísti, ut arcum æreum, bráchia mea.
Et dedísti mihi protectiónem salútis tuæ: * et déxtera tua suscépit me:
Et disciplína tua corréxit me in finem: * et disciplína tua ipsa me docébit.
Dilatásti gressus meos subtus me: * et non sunt infirmáta vestígia mea.
Pérsequar inimícos meos, et comprehéndam illos: * et non convértar donec defíciant.
Confríngam illos, nec póterunt stare; * cadent subtus pedes meos.
Et præcinxísti me virtúte ad bellum: * et supplantásti insurgéntes in me subtus me.
Et inimícos meos dedísti mihi dorsum, * et odiéntes me disperdidísti.
Clamavérunt, nec erat qui salvos fáceret, ad Dóminum: * nec exaudívit eos.
Et comminuam eos ut púlverem ante fáciem venti: * ut lutum plateárum delébo eos.
Erípies me de contradictiónibus pópuli: * constítues me in caput géntium.
Pópulus, quem non cognóvi, servívit mihi: * in audítu auris obedívit mihi.
Fílii aliéni mentíti sunt mihi,* fílii aliéni inveteráti sunt, et claudicavérunt a sémitis suis.
Vivit Dóminus, et benedíctus Deus meus,* et exaltétur Deus salútis meæ.
Deus, qui das vindíctas mihi, et subdis pópulos sub me, * liberátor meus de inimícis meis iracúndis.
Et ab insurgéntibus in me exaltábis me; * a viro iníquo erípies me.

Proptérea confitébor tibi in natiónibus Dómine: * et nómini tuo psalmum dicam.

Magníficans salútes Regis ejus, et fáciens misericórdiam christo suo David,* et sémini ejus usque in sæculum.

Per Annum, Ant. Diligam te, Dómine, virtus mea.

℣. Quóniam tu illúminas lucérnam meam Dómine.

℟. Deus meus illúmina ténebras meas. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed libera nos a malo. Absolutio.

Ipsius píetas et misericórdia nos ádjuvet, qui cum Patre et Spíritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. Jube domne benedícere.

Benedictio. Deus Pater omnípotens sit nobis propítius et clemens. ℟. Amen.

Pro v. Lectione, Benedict. Christus perpétuæ det nobis gáudia vitæ. ℟. Amen.

Pro vi. Lectione, Benedict. Ignem sui amóris accéndat Deus in córdibus nóstris. ℟. Amen.

IN III. NOCTURNO.

Per Annum, Ant. Non sunt loquélæ. Psalmus 18.

Coeli enárrant glóriam Dei,* et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.

Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti indicat sciéntiam.

Non sunt loquélæ neque sermónes,* quorum non audiántur voces eórum.

In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.

In sole pósuit tabernáculum suum:* et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo.

Exultávit ut gigas ad curréndam viam:* a summo cœlo egréssio ejus:

Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est qui se abscóndat a calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle sapiéntiam præstans párvulis.

Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi:* judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.

Desiderabília super aurum et lápidem pretiósum multum:* et dulcióra super mel et favum.

Etenim servus tuus custódit ea: * in custodiéndis illis retribútio multa.

Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me: * et ab aliénis parce servo tuo.

Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delicto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.

Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.

Per Annum, Ant. Non sunt loquélæ, neque sermónes, quorum non audiántur voces eórum.

Ant. Exáudiat.

Psalmus 19.

Exaudiat te Dóminus in die tribulatiónis: * prótegat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxilium de sancto: * et de Sion tueátur te.

Memor sit omnis sacrifícii tui: * et holocáustum tuum pingue fiat.

Tribuat tibi secúndum cor tuum: * et omne consílium tuum confirmet.

Lætábimur in salutári tuo: * et in nómine Dei nostri magnificábimur.

Impleat Dóminus omnes petitiónes tuas: * nunc cognóvi quóniam salvum fecit Dóminus Christum suum.

Exáudiet illum de cœlo sancto suo: * in potentátibus salus déxteræ ejus.

Hi in cúrribus, et hi in equis: * nos autem in nómine Dómini Dei nostri invocábimus.

Ipsi obligáti sunt, et cecidérunt: * nos autem surréximus et erécti sumus.

Dómine salvum fac regem, * et exáudi nos in die, qua invocavérimus te.

Per Annum, Ant. Exáudiat te Dóminus in die tribulatiónis.

Ant. Dómine.

Psalmus 20.

Domine in virtúte tua lætábitur rex: * et super salutáre tuum exultábit veheménter.

Desidérium cordis ejus tribuísti ei: * et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Vitam pétiit a te: * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.

Magna est glória ejus in salutári tuo: * glóriam et magnum decórem impónes super eum,

Quóniam dabis eum in benedictiónem in sæculum sæculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex sperat in Dómino: * et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui: * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes: * et semen eórum a fíliis hóminum.

Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.

Quóniam pones eos dorsum: * in relíquiis tuis præparábis

vultum eórum.
Exaltáre Dómine in virtúte tua: * cantábimus et psallémus virtútes tuas.

Per Annum, Ant. Dómine in virtúte tua lætábitur rex.
℣. Exaltáre Dómine in virtúte tua. ℟. Cantábimus et psallémus virtútes tuas. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.

Absolutio.

A VINCULIS peccatórum nostrórum absólvat nos omnípotens et misericors Dóminus. ℟. Amen.
℣. Jube domne benedícere.
Benedictio. Evangélica léctio sit nobis salus et protéctio.
℟. Amen.

Pro octava Lectione, Benedictio. Divínum auxílium máneat semper nobíscum.
℟. Amen.

Pro nona Lectione, Benedictio. Ad societátem cívium supernórum perdúcat nos Rex Angelórum. ℟. Amen.

Sequens Hymnus semper dicitur post ultimam Lectionem in Dominicis et Festis tantum: in feriali officio non dicitur, sed ejus loco ponitur nonum aut tertium Responsorium.

Hymnus SS. Ambrosii et Augustini.

TE Deum laudámus: te Dóminum confitémur.
Te ætérnum Patrem: omnis terra venerátur.
Tibi omnes Angeli: tibi cœli, et univérsæ potestátes,
Tibi Chérubim et Séraphim, incessábili voce proclámant:
Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus Sábaoth.
Pleni sunt cœli et terra: majestátis glóriæ tuæ.
Te gloriósus Apostolórum chorus,
Te Prophetárum laudábilis númerus,
Te Mártyrum candidátus laudat exércitus.
Te per orbem terrárum, sancta confitétur Ecclésia,
Patrem imménsæ majestátis.
Venerándum tuum verum et únicum Fílium.
Sanctum quoque Paráclitum Spíritum.
Tu Rex glóriæ Christe.
Tu Patris sempitérnus es Fílius.
Tu ad liberándum susceptúrus hóminem: non horruísti Vírginis úterum.
Tu devícto mortis acúleo: aperuísti credéntibus regna cœlórum.
Tu ad déxteram Dei sedes: in glória Patris.
Judex créderis esse ventúrus.
Te ergo quæsumus, tuis fámulis súbveni: quos pretióso sánguine redemísti.
Ætérna fac cum Sanctis tuis in glória numerári.
Salvum fac pópulum tuum Dómine, et bénedic hereditáti tuæ.
Et rege eos: et extólle illos usque in ætérnum.
Per síngulos dies benedíci-

mus te.
Et laudámus nomen tuum in sæculum: et in sæculum sæculi.
Dignáre Dómine die isto: sine peccáto nos custodíre.
Miserére nostri Dómine: miserére nostri.
Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos: quemádmodum sperávimus in te.
In te, Dómine, sperávi: non confúndar in ætérnum.

AD LAUDES, ℣.

Deus in adjutórium meum inténde. ℟. Dómine ad adjuvándum me festína. Glória Patri, et Fílio, et Spirítui sancto. Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, et in sæcula sæculórum, Amen. Allelúja.

Ab Octava Pentecostes usque ad Adventum.

Ant. Allelúja.

Psalmus 92.

Dominus regnávit, decórem indútus est: * indútus est Dóminus fortitúdinem et præcínxit se.
Etenim firmávit orbem terræ, *qui non commovébitur.
Paráta sedes tua ex tunc.*, a sæculo tu es.
Elevavérunt flúmina Dómine: * elevavérunt flúmina vocem suam.
Elevavérunt flúmina fluctus suos: * a vócibus aquárum multárum.
Mirábiles elatiónes maris, * mirábilis in altis Dóminus.
Testimónia tua credibília facta sunt nimis: * domum tuam decet sanctitúdo, Dómine, in longitúdinem diérum.

Psalmus 99.

Jubilate Deo omnis terra: *servíte Dómino in lætítia.
Introíte in conspéctu ejus, * in exultatióne.
Scitóte, quóniam Dóminus ipse est Deus:* ipse fecit nos, et non ipsi nos.
Pópulus ejus, et oves páscuæ ejus: * introíte portas ejus in confessióne, átria ejus in hymnis: confitémini illi.
Laudáte nomen ejus: quóniam suávis est Dóminus, in ætérnum misericórdia ejus:* et usque in generatiónem et generatiónem véritas ejus.

Psalmus 62.

Deus Deus meus,* ad te de luce vígilo.
Sitívit in te ánima mea,*quam multipliciter tibi caro mea.
In terra desérta, et ínvia, et inaquósa: * sic in sancto appárui tibi, ut vidérem virtútem tuam, et glóriam tuam.
Quóniam mélior est misericórdia tua super vitas: * lábia mea laudábunt te.
Sic benedícam te in vita mea:* et in nómine tuo levábo manus meas.
Sicut ádipe et pinguédine repleátur ánima mea: * et lábiis exultatiónis laudábit os meum.
Si memor fui tui super stratum meum, in matutínis meditábor in te:* quia fuisti ad-

jútor meus.
Et in velaménto alárum tuárum exultábo, adhæsit ánima mea post te: * me suscépit déxtera tua.
Ipsi vero in vanum quæsiérunt ánimam meam, introíbunt in inferióra terræ:*tradéntur in manus gládii, partes vúlpium erunt.
Rex vero lætábitur in Deo, laudabúntur omnes qui jurant in eo:* quia obstrúctum est os loquéntium iníqua.
Hic non dicitur Glória Patri.

Psalmus 66.

Deus misereátur nostri, et benedícat nobis:* illúminet vultum suum super nos, et misereátur nostri.
Ut cognoscámus in terra viam tuam: * in ómnibus géntibus salutáre tuum.
Confiteántur tibi pópuli Deus:* confiteántur tibi pópuli omnes.
Læténtur et exúltent gentes:* quóniam júdicas pópulos in æquitáte, et gentes in terra dírigis.
Confiteántur tibi pópuli Deus: confiteántur tibi pópuli omnes:* terra dedit fructum suum.
Benedícat nos Deus, Deus noster, benedícat nos Deus:* et métuant eum omnes fines terræ.
Glória Patri, et Fílio.
Per Annum, Ant. Allelúja, allelúja.
Ant. Tres púeri.
Canticum trium Puerorum. Danielis 3. e

Benedicite ómnia ópera Dómini Dómino, * laudáte et superexaltáte eum in sæcula.
Benedícite Angeli Dómini Dómino:*benedícite cœli Dómino.
Benedícite aquæ omnes, quæ super cœlos sunt Dómino: * benedícite omnes virtútes Dómini Dómino.
Benedícite sol et luna Dómino: * benedícite stellæ cœli Dómino.
Benedícite omnis imber et ros Dómino:* benedícite omnes spíritus Dei Dómino.
Benedícite ignis et æstus Dómino:*benedícite frigus et æstus Dómino.
Benedícite rores et pruína Dómino:* benedícite gelu et frigus Dómino.
Benedícite glácies et nives Dómino: * benedícite noctes et dies Dómino.
Benedícite lux et ténebræ Dómino: * benedícite fúlgura et nubes Dómino.
Benedícat terra Dóminum:* laudet et superexáltet eum in sæcula.
Benedícite montes et colles Dómino:* benedícite univérsa germinántia in terra Dómino.
Benedícite fontes Dómino: * benedícite mária et flúmina Dómino.
Benedícite cete, et ómnia quæ movéntur in aquis Dómino:* benedícite omnes vólucres

cœli Dómino.

Benedícite omnes béstiæ et pécora Dómino: * benedícite fílii hóminum Dómino.

Benedícat Israel Dóminum:* laudet et superexáltet eum in sæcula.

Benedícite sacerdótes Dómini Dómino: * benedícite servi Dómini Dómino.

Benedícite spíritus et ánimæ justórum Dómino: * benedícite sancti et húmiles corde Dómino.

Benedícite Ananía, Azaría, Mísael Dómino: * laudáte et superexaltáte eum in sæcula.

Benedicámus Patrem et Fílium cum sancto Spíritu : * laudémus et superexaltémus eum in sæcula.

Benedíctus es Dómine in firmaménto cœli: * et laudábilis, et gloriósus, et superexaltátus in sæcula.

Hic non dicitur Glória Patri, neque Amen. In aliis Canticis dicuntur.

Per Annum, Ant. Tres púeri jussu regis in fornácem míssi sunt, non timéntes flammam ignis, dicéntes: Benedíctus Deus.

Ant. Allelúja. Psalmus 148.

Laudate Dóminum de cœlis: * laudáte eum in excélsis.

Laudáte eum omnes Angeli ejus: * laudáte eum omnes virtútes ejus.

Laudáte eum sol et luna: * laudáte eum omnes stellæ, et lumen.

Laudáte eum cœli cœlórum: * et aquæ omnes, quæ super cœlos sunt, laudent nomen Dómini.

Quia ipse dixit, et facta sunt: * ipse mandávit, et creáta sunt.

Státuit ea in ætérnum, et in sæculum sæculi: * præcéptum pósuit, et non præteríbit.

Laudáte Dóminum de terra, * dracónes, et omnes abyssi.

Ignis, grando, nix, glácies, spíritus procellárum: * quæ fáciunt verbum ejus.

Montes, et omnes colles: * ligna fructífera, et omnes cedri.

Béstiæ, et univérsa pécora: * serpéntes, et vólucres pennátæ:

Reges terræ, et omnes pópuli: * príncipes et omnes júdices terræ.

Júvenes, et vírgines: senes cum junióribus laudent nomen Dómini: * quia exaltátum est nomen ejus solíus.

Conféssio ejus super cœlum et terram: * et exaltávit cornu pópuli sui.

Hymnus ómnibus sanctis ejus: * fíliis Israel, pópulo appropinquánti sibi.

Hic non dicitur Glória Patri. Psalmus 149.

Cantate Dómino cánticum novum: * laus ejus in ecclésia Sanctórum.

Lætétur Israel in eo, qui fecit eum: * et fílii Sion exúltent in rege suo.

Laudent nomen ejus in cho-

ro: * in tympano et psaltério psallant ei:
Quia beneplácitum est Dómino in pópulo suo: * et exaltábit mansuétos in salútem.
Exultábunt sancti in glória,* lætabúntur in cubílibus suis.
Exaltatiónes Dei in gútture eórum: * et gládii ancípites in mánibus eórum:
Ad faciéndam vindíctam in natiónibus:* increpatiónes in pópulis.
Ad alligándos reges eórum in compédibus: * et nóbiles eórum in mánicis férreis.
Ut fáciant in eis judícium conscríptum:* glória hæc est ómnibus sanctis ejus.
Hic non dicitur Glória Patri. Psalmus 150.

Laudate Dóminum in sanctis ejus: * laudáte eum in firmaménto virtútis ejus.
Laudáte eum in virtútibus ejus:* laudáte eum secúndum multitúdinem magnitúdinis ejus.
Laudáte eum in sono tubæ:* laudáte eum in psaltério et cíthara.
Laudáte eum in tympano et choro: * laudáte eum in chordis, et órgano.
Laudáte eum in cymbalis benesonántibus: laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis spíritus laudet Dóminum.
Glória Patri, et Fílio, et Spirítui sancto.
Per Annum, Ant. Allelúja, allelúja, allelúja.

Sequens Capitulum dicitur in Dominicis, a Dominica iij. post Pentecostem usque ad Adventum.

Capitulum. *Apoc.* 7. c

Benedictio, et cláritas, et sapiéntia, et gratiárum áctio, honor, virtus et fortitúdo Deo nostro in sæcula sæculórum, Amen.
℟. Deo grátias.
Sic respondetur in fine omnium Capitulorum.
Ab Octava Pentec. usque ad Domin. proximiorem Kalendis Octobris.

Hymnus.

Ecce iam noctis tenuátur umbra
Lux et auróræ rútilans coruscat
Súpplices rerum Dóminum canóra
Voce precémur:
Ut reos culpæ miserátus, omnem
Pellat angórem, tríbuat salútem,
Donet et nobis bona sempitérnæ
Múnera pacis.
Præstet hoc nobis Déitas beáta
Patris, ac Nati, paritérque sancti
Spíritus, cujus résonat per omnem
Glória mundum, Amen.
Per Annum, ℣. Dóminus regnávit, decórem índuit.
℟. Induit Dóminus fortitúdinem, et præcínxit se virtúte.

Cantic. Zachariæ *Lucæ* 1. *g*

Benedictus Dóminus Deus Israel,* quia visitávit, et fecit redemptiónem plebis suæ:
Et eréxit cornu salútis nobis: * in domo David púeri sui:
Sicut locútus est per os sanctórum, * qui a sæculo sunt, prophetárum ejus:
Salútem ex inimícis nostris,* et de manu ómnium, qui odérunt nos:
Ad faciéndam misericórdiam cum pátribus nostris:* et memorári testaménti sui sancti.
Jusjurándum, quod jurávit ad Abraham patrem nostrum, * datúrum se nobis:
Ut sine timóre, de manu inimicórum nostrórum liberáti, * serviámus illi.
In sanctitáte et justítia coram ipso, * ómnibus diébus nostris.
Et tu puer, Prophéta Altíssimi vocáberis: * præíbis enim ante fáciem Dómini paráre vias ejus:
Ad dandam sciéntiam salútis plebi ejus: * in remissiónem peccatórum eórum:
Per víscera misericórdiæ Dei nostri: * in quibus visitávit nos, óriens ex alto:
Illumináre his, qui in ténebris, et in umbra mortis sedent: * ad dirigéndos pedes nostros in viam pacis.
Glória Patri. Sicut erat.

Deinde dicitur Ant. et Oratio propria: et post eam, si occurrat eo die aliquod Festum Simplex, fit de eo Commemoratio. Postremo (si id tempus requirit) fiunt Commem. de S. Maria, de Apostolis, et de Patrono Ecclesiæ in ordine aliarum Commemorationum secundum illius dignitatem, et ultimo loco de Pace, ut infra in Vesperis Sabbati.

In fine, si discedendum sit a Choro, dicitur Ant. **Salve Regina** ut habetur infra post Completorium.

DOMINICA

AD PRIMAM

Pater noster. Ave María. Credo. ℣. Deus in adjutórium, ut supra. **16.**

Hymnus.

Jam lucis orto sídere,
Deum precémur súpplices
Ut in diúrnis áctibus
Nos servet a nocéntibus.
Linguam refrénans témperet,
Ne litis horror ínsonet:
Visum fovéndo cóntegat,
Ne vanitátes háuriat.
Sint pura cordis íntima,
Absístat et vecórdia:
Carnis terat supérbiam
Potus cibíque párcitas.
Ut cum dies abscésserit,
Noctémque sors reduxérit,
Mundi per abstinéntiam
Ipsi canámus glóriam.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

In Dominicis per Annum. Ant. **Allelúja.**

Psalmus 53.

Deus in nómine tuo salvum me fac: * et in virtúte tua júdica me.

Deus exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe verba oris mei.

Quóniam aliéni insurrexérunt advérsum me: et fortes quæsiérunt ánimam meam: * et non proposuérunt Deum ante conspéctum suum.

Ecce enim Deus ádjuvat me: * et Dóminus suscéptor est ánimæ meæ.

Avérte mala inimícis meis: * et in veritáte tua dispérde illos.

Voluntárie sacrificábo tibi: * et confitébor nómini tuo Dómine: quóniam bonum est:

Quóniam ex omni tribulatióne eripuísti me: * et super inimícos meos despéxit óculus meus.

Sequens Psalmus Confitémini Dómino, dicitur tantum in Dominicis, quando fit Officium de Dominica, ut in Psalterio. Psalmus 117.

Confitemini Dómino quóniam bonus: * quóniam in sæculum misericórdia ejus.

Dicat nunc Israel, quóniam bonus: * quóniam in sæculum misericórdia ejus.

Dicat nunc domus Aaron: * quóniam in sæculum misericórdia ejus.

Dicant nunc qui timent Dóminum: * quóniam in sæculum misericórdia ejus.

De tribulatióne invocávi Dóminum: * et exaudívit me in latitúdine Dóminus.

Dóminus mihi adjútor: * non timébo quid fáciat mihi homo.

Dóminus mihi adjútor: * et ego despíciam inimícos meos.

Bonum est confídere in Dómino, * quam confídere in hómine.

Bonum est speráre in Dómino, * quam speráre in princípibus.

Omnes gentes circuiérunt me: * et in nómine Dómini quia ultus sum in eos.

Circumdántes circumdedérunt me: * et in nómine Dómini quia ultus sum in eos.

Circumdedérunt me sicut apes, et exarsérunt sicut ignis in spinis: * et in nómine Dómini quia ultus sum in eos.

Impúlsus evérsus sum ut cáderem: * et Dóminus suscépit me.

Fortitúdo mea, et laus mea Dóminus: * et factus est mihi in salútem.

Vox exultatiónis, et salútis: * in tabernáculis justórum.

Déxtera Dómini fecit virtútem: déxtera Dómini exaltávit me, * déxtera Dómini fecit virtútem.

Non móriar, sed vivam: * et narrábo ópera Dómini.

Castígans castigávit me Dóminus: * et morti non trádidit me.

Aperíte mihi portas justítiæ, ingréssus in eas confitébor Dómino: * hæc porta Dómi-

ni, justi intrábunt in eam.
Confitébor tibi quóniam exaudísti me: * et factus es mihi in salútem.
Lápidem, quem reprobavérunt ædificántes: * hic factus est in caput ánguli.
A Dómino factum est istud: * et est mirábile in óculis nostris.
Hæc est dies, quam fecit Dóminus: * exultémus, et lætémur in ea.
O Dómine salvum me fac, o Dómine bene prosperáre: * benedíctus qui venit in nómine Dómini.
Benedíximus vobis de domo Dómini: * Deus Dóminus, et illúxit nobis.
Constitúite diem solémnem in condénsis, * usque ad cornu altáris.
Deus meus es tu, et confitébor tibi: * Deus meus es tu, et exaltábo te.
Confitébor tibi quóniam exaudísti me: * et factus es mihi in salútem.
Confitémini Dómino quóniam bonus: * quóniam in sæculum misericórdia ejus.

Psalmus 118.

BEATI immaculáti in via: * qui ámbulant in lege Dómini.
Beáti, qui scrutántur testimónia ejus: * in toto corde exquírunt eum.
Non enim qui operántur iniquitátem, * in viis ejus ambulavérunt.
Tu mandásti * mandáta tua custodíri nimis.
Utinam dirigántur viæ meæ, * ad custodiéndas justificatiónes tuas!
Tunc non confúndar, * cum perspéxero in ómnibus mandátis tuis.
Confitébor tibi in directióne cordis: * in eo quod dídici judícia justítiæ tuæ.
Justificatiónes tuas custódiam: * non me derelínquas usquequáque.
In quo córrigit adolescéntior viam suam? * in custodiéndo sermónes tuos.
In toto corde meo exquisívi te: * ne repéllas me a mandátis tuis.
In corde meo abscóndi elóquia tua: * ut non peccem tibi.
Benedíctus es Dómine: * doce me justificatiónes tuas.
In lábiis meis, * pronuntiávi ómnia judícia oris tui.
In via testimoniórum tuórum delectátus sum, * sicut in ómnibus divítiis.
In mandátis tuis exercébor: * et considerábo vias tuas.
In justificatiónibus tuis meditábor: * non oblivíscar sermónes tuos.
RETRIBUE servo tuo, vivífica, me: * et custódiam sermónes tuos.
Revéla óculos meos: * et considerábo mirabília de lege tua.
Incola ego sum in terra: * non abscóndas a me mandáta tua.

Concupívit ánima mea desideráre justificatiónes tuas, * in omni témpore.
Increpásti supérbos,* maledícti qui declinant a mandátis tuis.
Aufer a me oppróbrium, et contémptum:* quia testimónia tua exquisívi.
Etenim sedérunt príncipes, et advérsum me loquebántur: * servus autem tuus exercebátur in justificatiónibus tuis.
Nam et testimónia tua meditátio mea est:* et consílium meum justificatiónes tuæ.
Adhæsit paviménto ánima mea:* vivífica me secúndum verbum tuum.
Vias meas enuntiávi, et exaudísti me: * doce me justificatiónes tuas.
Viam justificatiónum tuárum ínstrue me: * et exercébor in mirabílibus tuis.
Dormitávit ánima mea præ tædio: * confírma me in verbis tuis.
Viam iniquitátis ámove a me: * et de lege tua miserére mei.
Viam veritátis elégi: * judícia tua non sum oblítus.
Adhæsi testimóniis tuis Dómine: * noli me confúndere.
Viam mandatórum tuórum cucúrri, * cum dilatásti cor meum.

Sequens Symbolum dicitur in Dominicis tantum, quando fit Officium de Dominica ut in Psalterio, et in Festo ss. Trinitatis.

Symbolum S. Athanasii.

QUICUMQUE vult salvus esse, * ante ómnia opus est ut téneat cathólicam fidem.
Quam nisi quisque íntegram, inviolatámque serváverit, * absque dúbio in ætérnum períbit.
Fides autem cathólica hæc est: * ut unum Deum in Trinitáte, et Trinitátem in unitáte venerémur.
Neque confundéntes persónas, * neque substántiam separántes.
Alia est enim persóna Patris, ália Fílii, * ália Spíritus sancti.
Sed Patris, et Fílii, et Spíritus sancti una est divínitas,* æquális glória, coætérna majéstas.
Qualis Pater, talis Fílius, * talis Spíritus sanctus.
Increátus Pater, increátus Fílius, * increátus Spíritus sanctus.
Imménsus Pater, imménsus Fílius, * imménsus Spíritus sanctus.
Ætérnus Pater, ætérnus Fílius, * ætérnus Spíritus sanctus.
Et tamen non tres ætérni; * sed unus ætérnus.
Sicut non tres increáti, nec tres imménsi, * sed unus increátus, et unus imménsus.
Similiter omnípotens Pater, omnípotens Fílius,* omnípotens Spíritus sanctus.
Et tamen non tres omnipoténtes; * sed unus omnipo-

tens.
Ita Deus Pater, Deus Fílius,* Deus Spíritus sanctus.
Et tamen non tres Dii:* sed unus est Deus.
Ita Dóminus Pater, Dóminus Fílius,* Dóminus Spíritus sanctus.
Et tamen non tres Dómini;* sed unus est Dóminus.
Quia sicut singillátim unamquámque persónam Deum, ac Dóminum confitéri christiána veritáte compéllimur: * ita tres Deos, aut Dóminos dícere cathólica religióne prohibémur.
Pater a nullo est factus, * nec creátus, nec génitus.
Fílius a Patre solo est;* non factus, nec creátus, sed génitus.
Spíritus sanctus a Patre et Fílio;* non factus, nec creátus, nec génitus, sed procédens.
Unus ergo Pater, non tres Patres; unus Fílius, non tres Fílii;* unus Spíritus sanctus, non tres Spíritus sancti.
Et in hac Trinitáte nihil prius aut postérius, nihil majus aut minus,* sed totæ tres persónæ coætérnæ sibi sunt, et coæquáles.
Ita ut per ómnia, sicut jam supra dictum est,* et únitas in Trinitáte, et Trinitas in unitáte veneránda sit.
Qui vult ergo salvus esse,* ita de Trinitáte séntiat.
Sed necessárium est ad ætérnam salútem,* ut Incarnatiónem quoque Dómini nostri Jesu Christi fidéliter credat.
Est ergo fides recta, ut credámus et confiteámur,* quia Dóminus noster Jesus Christus Dei Fílius, Deus et homo est.
Deus est ex substántia Patris ante sæcula génitus: * et homo est ex substántia matris in sæculo natus.
Perféctus Deus, perféctus homo, * ex ánima rationáli, et humána carne subsístens.
Æquális Patri secúndum divinitátem;* minor Patre secúndum humanitátem.
Qui licet Deus sit, et homo:* non duo tamen, sed unus est Christus.
Unus autem, non conversióne divinitátis in carnem;*sed assumptióne humanitátis in Deum.
Unus omnino, non confusióne substántiæ,* sed unitáte persónæ.
Nam sicut ánima rationális et caro unus est homo:* ita Deus et homo unus est Christus.
Qui passus est pro salúte nostra: descéndit ad ínferos: * tértia die resurréxit a mórtuis.
Ascéndit ad cœlos: sedet ad déxteram Dei Patris omnipoténtis: * inde ventúrus est judicáre vivos et mórtuos.
Ad cujus advéntum omnes hómines resúrgere habent cum corpóribus suis:*et red-

ditúri sunt de factis própriis ratiónem.
Et qui bona egérunt, ibunt in vitam ætérnam:* qui vero mala, in ignem ætérnum.
Hæc est fides cathólica,* quam nisi quisque fidéliter firmitérque credíderit, salvus esse non póterit.
Glória Patri, et Fílio.
Ant. Allelúja, allelúja, allelúja.

Capitulum. 1. *Tim.* 1. *d*

Regi sæculórum immortáli et invisíbili soli Deo honor et glória in sæcula sæculórum, Amen. ℟. Deo grátias.
℟. br. Christe Fili Dei vivi,* Miserére nobis. Et repetitur Christe Fili Dei vivi, miserére nobis. ℣. Qui sedes ad déxteram Patris. ℟. Miserére nobis. ℣. Glória Patri, et Fílio, et Spirítui sancto.
℟. Christe Fili Dei vivi, miserére nobis. ℣. Exúrge Christe adjúva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum.
Sequentes Preces non dicuntur in Duplicibus, nec infra Octavas, sed tunc dicto ℟. brevi, dicitur Dóminus vobíscum, et Oratio. Dómine Deus omnípotens, ut infra 26.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster, secreto usque ad ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. Credo in Deum, secreto usque ad ℣. Carnis resurrectiónem. ℟. Vitam ætérnam, Amen. ℣. Et ego ad te Dómine clamávi. ℟. Et mane orátio mea prævéniet te. ℣. Repleátur os meum laude. ℟. Ut cantem glóriam tuam; tota die magnitúdinem tuam. ℣. Dómine, avérte fáciem tuam a peccátis meis. ℟. Et omnes iniquitátes meas dele. ℣. Cor mundum crea in me Deus. ℟. Et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis. ℣. Ne projícias me a fácie tua. ℟. Et Spíritum sanctum tuum ne áuferas a me. ℣. Redde mihi lætítiam salutáris tui. ℟. Et spíritu principáli confírma me. ℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini. ℟. Qui fecit cœlum et terram.

Deinde Hebdomadarius facit Confessionem.

Confiteor Deo omnipoténti, beátæ Maríæ semper vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joánni Baptístæ, sanctis Apóstolis Petro et Paulo, ómnibus Sanctis, et vobis fratres: quia peccávi nimis cogitatióne, verbo, et ópere: mea culpa, mea culpa, mea máxima culpa. Ideo precor beátam Maríam semper vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joánnem Baptistam, sanctos Apóstolos Petrum et Paulum, omnes Sanctos, et vos fratres, oráre pro me ad Dóminum Deum nostrum.

Chorus respondet:

Misereatur tui omnípotens Deus, et dimíssis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

Deinde repetit Confessionem, et ubi dicitur **vobis fratres** et **vos fratres**, dicatur **tibi pater**, et **te pater**.

Facta Confessione a Choro, Hebdomadarius dicit:

Misereatur vestri omnípotens Deus, et dimíssis peccátis vestris, perdúcat vos ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

Indulgentiam, absolutiónem, et remissiónem peccatórum nostrórum tríbuat nobis omnípotens et miséricors Dóminus. ℟. Amen.

Et prosequitur ℣. **Dignáre Dómine die isto. ℟. Sine peccáto nos custodíre. ℣. Miserére nostri Dómine. ℟. Miserére nostri. ℣. Fiat misericórdia tua Dómine super nos. ℟. Quemádmodum sperávimus in te. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.**

Orémus. Oratio.

Dómine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos perveníre fecísti: tua nos hódie salva virtúte; ut in hac die ad nullum declinémus peccátum, sed semper ad tuam justítiam faciéndam nostra procédant elóquia, dirigántur cogitatiónes, et ópera. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus sancti Deus per ómnia sǽcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. ℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Deinde in Choro legitur Martyrologium. Et quando dicenda est Prima de beata Maria, præponitur Lectioni Martyrologii. Postea Hebdomadarius dicit ℣. **Pretiósa in conspéctu Dómini. ℟. Mors Sanctórum ejus.**

Et absolute sine **Orémus.**

Oratio.

Sancta María, et omnes Sancti intercédant pro nobis ad Dóminum: ut nos mereámur ab eo adjuvári et salvári, qui vivit et regnat in sǽcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. **Deus in adjutórium meum inténde. ℟. Dómine ad adjuvándum me festína.** Et dicitur ter: ultimo additur **Glória Patri. Sicut erat. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster,** secreto. ℣. **Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Réspice in servos tuos Dómine, et in ópera tua, et dírige fílios eórum. ℟. Et sit splendor Dómini Dei nostri super nos, et ópera mánuum nostrárum dírige super nos, et opus mánuum nostrárum dírige. ℣. Glória Patri.**

℟. Sicut erat.

Orémus. Oratio.

Dirigere et sanctificáre, régere et gubernáre dignáre Dómine Deus rex cœli et terræ, hódie corda et córpora nostra, sensus, sermónes, et actus nostros in lege tua et in opéribus mandatórum tuórum: ut hic, et in ætérnum, te auxiliánte, salvi et líberi esse mereámur, Salvátor mundi: Qui vivis et regnas in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. Jube domne benedícere.

Benedictio. Dies et actus nostros in sua pace dispónat Dóminus omnípotens. ℟. Amen.

Ad Absolutionem Capituli in Dominicis et Feriis per Annum, ab Octava Pentecostes usque ad Adventum exclusive.

Lectio brevis. 2. *Thess.* 3. *b*

Dominus autem dírigat corda et córpora nostra in charitáte Dei, et patiéntia Christi. Tu autem Dómine miserére nobis. ℟. Deo grátias.

Post Lectionem brevem dicitur ℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini. ℟. Qui fecit cœlum et terram. ℣. Benedícite. ℟. Deus.

Benedictio. Dóminus nos benedícat, et ab omni malo deféndat, et ad vitam perdúcat ætérnam: et Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace. ℟. Amen.

IN FERIALI OFFICIO AD PRIMAM.

Pater noster. Ave María. Credo. ℣. Deus in adjutórium, ut supra. Hymnus.

Jam lucis orto sídere,
Deum precémur súpplices
Ut in diúrnis áctibus
Nos servet a nocéntibus.

Linguam refrénans témperet
Ne litis horror ínsonet;
Visum fovéndo cóntegat,
Ne vanitátes háuriat.

Sint pura cordis íntima,
Absístat et vecórdia:
Carnis terat supérbiam
Potus cibíque párcitas.

Ut, cum dies abscésserit,
Noctémque sors redúxerit,
Mundi per abstinéntiam
Ipsi canámus glóriam.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

Per Annum, Ant. Beáti qui ámbulant.

Psalmus 53.

Deus in nómine tuo salvum me fac: * et in virtúte tua júdica me.

Deus exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe verba oris mei.

Quóniam aliéni insurrexérunt advérsum me, et fortes quæsiérunt ánimam meam: * et non proposuérunt Deum ante conspéctum suum.

Ecce enim Deus ádjuvat me: * et Dóminus suscéptor est

ánimæ meæ.

Avérte mala inimícis meis:* et in veritáte tua dispérde illos.

Voluntárie sacrificábo tibi:* et confitébor nómini tuo Dómine, quóniam bonum est.

Quóniam ex omni tribulatióne eripuísti me: * et super inimícos meos despéxit óculus meus.

Post Psalmum, Deus in nómine loco Psalmi Confitémini, dicitur unus ex infrascriptis Psalmis, secundum Ferias distinctis: Sabbato autem dicuntur tantum tres Psalmi, sicut in Festis.

FERIA SECUNDA

Psalmus 23.

Dómini est terra, et plenitúdo ejus; * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit rex glóriæ.

Quis es iste rex glóriæ?* Dóminus fortis et potens, Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit rex glóriæ.

Quis est iste rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est rex glóriæ.

FERIA TERTIA.

Psalmus 24.

Ad te Dómine levávi ánimam meam:* Deus meus in te confído, non erubéscam:

Neque irrídeant me inimíci mei:* étenim univérsi, qui sústinent te, non confundéntur.

Confundántur omnes iníqua agéntes * supervácue.

Vias tuas, Dómine, demónstra mihi: * et sémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua, et doce me: * quia tu es Deus salvátor meus, et te sustínui tota die.

Reminíscere miseratiónum tuárum Dómine,* et misericordiárum tuárum, quæ a sæculo sunt.

Delícta juventútis meæ, * et ignorántias meas ne memíneris.

Secúndum misericórdiam tuam meménto mei tu: * propter bonitátem tuam Dómine.

Dulcis et rectus Dóminus; * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via.

Díriget mansuétos in judício:* docébit mites vias suas.

Univérsæ viæ Dómini, misericórdia et véritas, * requiréntibus testaméntum ejus, et testimónia ejus.
Propter nomen tuum Dómine propitiáberis peccáto meo: * multum est enim.
Quis est homo qui timet Dóminum? * legem státuit ei in via, quam elégit.
Anima ejus in bonis demorábitur: * et semen ejus hereditábit terram.
Firmaméntum est Dóminus timéntibus eum: * et testaméntum ipsíus ut manifestétur illis.
Oculi mei semper ad Dóminum: * quóniam ipse evéllet de láqueo pedes meos.
Réspice in me, et miserére mei: * quia únicus et pauper sum ego.
Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ sunt: * de necessitátibus meis érue me.
Vide humilitátem meam, et labórem meum: * et dimitte univérsa delícta mea.
Réspice inimícos meos, quóniam multiplicáti sunt, * et ódio iníquo odérunt me.
Custódi ánimam meam, et érue me: * non erubéscam, quóniam sperávi in te.
Innocéntes et recti adhæsérunt mihi: * quia sustínui te.
Líbera Deus Israel, * ex ómnibus tribulatiónibus suis.

FERIA QUARTA.

Psalmus 25.

Judica me Dómine quóniam ego in innocéntia mea ingréssus sum: * et in Dómino sperans non infirmábor.
Proba me, Dómine, et tenta me: * ure renes meos et cor meum.
Quóniam misericórdia tua ante óculos meos est: * et complácui in veritáte tua.
Non sedi cum concílio vanitátis: * et cum iníqua geréntibus non introíbo.
Odívi ecclésiam malignántium: * et cum ímpiis non sedébo.
Lavábo inter innocéntes manus meas: * et circúmdabo altáre tuum Dómine:
Ut áudiam vocem laudis, * et enárrem univérsa mirabília tua.
Dómine diléxi decórem domus tuæ: * et locum habitatiónis glóriæ tuæ.
Ne perdas cum ímpiis, Deus ánimam meam, * et cum viris sánguinum vitam meam:
In quorum mánibus iniquitátes sunt: * déxtera eórum repléta est munéribus.
Ego autem in innocéntia mea ingréssus sum: * rédime me, et miserére mei.
Pes meus stetit in dirécto: * in ecclésiis benedícam te Dómine.

FERIA QUINTA.

Psalmus 22.

Dominus regit me, et nihil mihi déerit, * in loco páscuæ ibi me collocávit,
Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convértit.

Dedúxit me super sémitas justítiæ, * propter nomen suum.
Nam et si ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala:*quóniam tu mecum es.
Virga tua, et báculus tuus:* ipsa me consoláta sunt.
Parásti in conspéctu meo mensam, * advérsus eos, qui tríbulant me.
Impinguásti in óleo caput meum: * et calix meus inébrians quam præclárus est!
Et misericórdia tua subsequétur me* ómnibus diébus vitæ meæ.
Et ut inhábitem in domo Dómini, * in longitúdinem diérum.

FERIA SEXTA.

Psalmus 21.

Deus Deus meus, réspice in me: quare me dereliquísti? * longe a salúte mea verba delictórum meórum.
Deus meus clamábo per diem, et non exáudies:* et nocte, et non ad insipiéntiam mihi.
Tu autem in sancto hábitas, * laus Israel.
In te speravérunt patres nostri: * speravérunt, et liberásti eos.
Ad te clamavérunt, et salvi facti sunt:*in te speravérunt, et non sunt confúsi.
Ego autem sum vermis, et non homo:* oppróbrium hóminum, et abjéctio plebis.
Omnes vidéntes me derisérunt me:* locúti sunt lábiis, et movérunt caput.
Sperávit in Dómino, erípiat eum: * salvum fáciat eum, quóniam vult eum.
Quóniam tu es, qui extraxísti me de ventre: * spes mea ab ubéribus matris meæ. In te projéctus sum ex útero.
De ventre matris meæ Deus meus es tu, * ne discésseris a me.
Quóniam tribulátio próxima est: * quóniam non est qui ádjuvet.
Circumdedérunt me vítuli multi: * tauri pingues obsedérunt me.
Aperuérunt super me os suum,* sicut leo rápiens et rúgiens.
Sicut aqua effúsus sum: * et dispérsa sunt ómnia ossa mea.
Factum est cor meum tamquam cera liquéscens: * in médio ventris mei.
Aruit tamquam testa virtus mea, et lingua mea adhæsit fáucibus meis: * et in púlverem mortis deduxísti me.
Quóniam circumdedérunt me canes multi: * concílium malignántium obsédit me.
Fodérunt manus meas, et pedes meos: * dinumeravérunt ómnia ossa mea.
Ipsi vero consideravérunt et inspexérunt me:* divisérunt sibi vestiménta mea, et super vestem meam misérunt sortem.
Tu autem, Dómine, ne elon-

gáveris auxílium tuum a me: * ad defensiónem meam cónspice.
Erue a framea Deus ánimam meam: * et de manu canis únicam meam:
Salva me ex ore leónis: * et a córnibus unicórnium humilitátem meam.
Narrábo nomen tuum frátribus meis: * in médio Ecclésiæ laudábo te.
Qui timétis Dóminum, laudáte eum:* univérsum semen Jacob glorificáte eum.
Tímeat eum omne semen Israel: * quóniam non sprevit, neque despéxit deprecatiónem páuperis:
Nec avértit fáciem suam a me: * et cum clamárem ad eum, exaudívit me.
Apud te laus mea in Ecclésia magna: * vota mea reddam in conspéctu timéntium eum.
Edent páuperes et saturabúntur: et laudábunt Dóminum qui requírunt eum:* vivent corda eórum in sæculum sæculi.
Reminiscéntur et converténtur ad Dóminum * univérsi fines terræ.
Et adorábunt in conspéctu ejus* univérsæ famíliæ géntium.
Quóniam Dómini est regnum: * et ipse dominábitur géntium.
Manducavérunt et adoravérunt omnes pingues terræ:* in conspéctu ejus cadent omnes qui descéndunt in terram.
Et ánima mea illi vivet: * et semen meum sérviet ipsi.
Annuntiábitur Dómino generátio ventúra:* et annuntiábunt cœli justítiam ejus pópulo qui nascétur, quem fecit Dóminus.

Sabbato nihil additur, ut supra in Rubrica. 28.

Deinde dicitur

Psalmus 118.

Beati immaculáti in via: * qui ámbulant in lege Dómini.
Beáti, qui scrutántur testimónia ejus: * in toto corde exquírunt eum.
Non enim qui operántur iniquitátem,* in viis ejus ambulavérunt.
Tu mandásti: * mandáta tua custodíri nimis.
Utinam dirigántur viæ meæ: * ad custodiéndas justificatiónes tuas!
Tunc non confúndar, * cum perspéxero in ómnibus mandátis tuis.
Confitébor tibi in directióne cordis:* in eo quod dídici judícia justítiæ tuæ.
Justificatiónes tuas custódiam:* non me derelínquas usquequáque.
In quo córrigit adolescéntior viam suam? * in custodiéndo sermónes tuos.
In toto corde meo exquisívi te: * ne repéllas me a mandátis tuis.
In corde meo abscóndi eló-

quia tua: * ut non peccem tibi.
Benedíctus es Dómine: * doce me justificatiónes tuas.
In lábiis meis, * pronuntiávi ómnia judícia oris tui.
In via testimoniórum tuórum delectátus sum, * sicut in ómnibus divítiis.
In mandátis tuis exercébor: * et considerábo vias tuas.
In justificatiónibus tuis meditábor: * non oblivíscar sermónes tuos.
RETRIBUE servo tuo, vivífica me: * et custódiam sermónes tuos.
Revéla óculos meos, * et considerábo mirabília de lege tua.
Incola ego sum in terra: * non abscóndas a me mandáta tua.
Concupívit ánima mea desideráre justificatiónes tuas, * in omni témpore.
Increpásti supérbos: * maledícti qui declínant a mandátis tuis.
Aufer a me oppróbrium, et contémptum: * quia testimónia tua exquisívi.
Etenim sedérunt príncipes, et advérsum me loquebántur: * servus autem tuus exercebátur in justificatiónibus tuis.
Nam et testimónia tua meditátio mea est: * et consílium meum justificatiónes tuæ.
Adhæsit paviménto ánima mea: * vivífica me secúndum verbum tuum.
Vias meas enuntiávi, et exaudísti me: * doce me justificatiónes tuas.
Viam justificatiónum tuárum ínstrue me: * et exercébor in mirabílibus tuis.
Dormitávit ánima mea præ tædio: * confírma me in verbis tuis.
Viam iniquitátis ámove a me: * et de lege tua miserére mei.
Viam veritátis elégi: * judícia tua non sum oblítus.
Adhæsi testimóniis tuis Dómine: * noli me confúndere.
Viam mandatórum tuórum cucúrri, * cum dilatásti cor meum.

Per Annum, Ant. Beáti qui ámbulant in lege tua Dómine.

Capitulum. *Zach.* 8. *d*

PACEM et veritátem dilígite, ait Dóminus omnípotens.
℟. Deo grátias.
℟.br. Christe Fili Dei vivi, * Miserére nobis. Et repetitur, Christe Fili Dei vivi, miserére nobis. ℣. Qui sedes ad déxteram Patris. ℟. Miserére nobis. ℣. Glória Patri, et Fílio, et Spirítui sancto.
℟. Christe Fili Dei vivi, miserére nobis. ℣. Exúrge Christe, ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum.
KYRIE eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo.
Credo in Deum, secreto. ℣. Carnis resurrectiónem. ℟. Vi-

tam ætérnam. Amen. ℣. Et ego ad te Dómine clamávi. ℟. Et mane orátio mea prævéniet te. ℣. Repleátur os meum laude. ℟. Ut cantem glóriam tuam, tota die magnitúdinem tuam. ℣. Dómine avérte fáciem tuam a peccátis meis. ℟. Et omnes iniquitátes meas dele. ℣. Cor mundum crea in me Deus. ℟. Et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis. ℣. Ne projícias me a fácie tua. ℟. Et Spíritum sanctum tuum ne áuferas a me. ℣. Redde mihi lætítiam salutáris tui. ℟. Et Spíritu principáli confírma me.

Quando ad Laudes non sunt dictæ Preces feriales, statim dicitur **Adjutórium nostrum**, et **Confíteor Deo**, etc. ut infra.

Quando autem ad Laudes dictæ sunt Preces feriales inferius positæ post Laudes Feriæ secundæ, tunc ad Primam prædictæ Preces et sequentes dicuntur flexis génibus.

℣. Erípe me Dómine ab hómine malo. ℟. A viro iníquo érípe me. ℣. Erípe me de inimícis meis, Deus meus. ℟. Et ab insurgéntibus in me líbera me. ℣. Erípe me de operántibus iniquitátem. ℟. Et de viris sánguinum salva me. ℣. Sic psalmum dicam nómini tuo in sæculum sæculi. ℟. Ut reddam vota mea de die in diem. ℣. Exáudi nos Deus salutáris noster. ℟. Spes ómnium fínium terræ, et in mari longe. ℣. Deus in adjutórium meum inténde. ℟. Dómine ad adjuvándum me festína. ℣. Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortális. ℟. Miserére nobis. ℣. Bénedic ánima mea Dómino. ℟. Et ómnia, quæ intra me sunt, nómini sancto ejus. ℣. Bénedic ánima mea Dómino. ℟. Et noli oblivísci omnes retributiónes ejus. ℣. Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis. ℟. Qui sanat omnes infirmitátes tuas. ℣. Qui rédimet de intéritu vitam tuam. ℟. Qui corónat te in misericórdia et miseratiónibus. ℣. Qui replet in bonis desidérium tuum. ℟. Renovábitur ut áquilæ juvéntus tua. ℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini. ℟. Qui fecit cœlum et terram.

Deinde Hebdomadarius facit Confessionem.

CONFITEOR Deo omnipoténti, beátæ Maríæ semper vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joánni Baptístæ, sanctis Apóstolis Petro et Paulo, ómnibus Sanctis, et vobis fratres: quia peccávi nimis cogitatióne, verbo, et ópere: mea culpa, mea culpa, mea máxima culpa. Ideo precor beátam Maríam semper vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joánnem Baptístam, sanctos Apóstolos

Petrum et Paulum, omnes Sanctos, et vos fratres, oráre pro me ad Dóminum Deum nostrum.

Chorus respondet:

Misereatur tui omnípotens Deus, et dimíssis peccátis tuis perdúcat te ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

Deinde repetit Confessionem: et ubi dicitur vobis fratres, et vos fratres, dicatur tibi pater, et te pater.

Facta Confessione a Choro, Hebdomadarius dicit:

Misereatur vestri omnípotens Deus, et dimíssis peccátis vestris, perdúcat vos ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

Indulgentiam, absolutiónem, et remissiónem peccatórum nostrórum tríbuat nobis omnípotens et miséricors Dóminus. ℟. Amen.

Et prosequitur, ℣. Dignáre Dómine die isto. ℟. Sine peccáto nos custodíre. ℣. Miserére nostri Dómine. ℟. Miserére nostri. ℣. Fiat misericórdia tua Dómine super nos. ℟. Quemádmodum sperávimus in te. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

Domine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos pervenire fecísti: tua nos hódie salva virtúte, ut in hac die ad nullum declinémus peccátum, sed semper ad tuam justítiam faciéndam nostra procédant elóquia, dirigántur cogitatiónes, et ópera. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus sancti Deus, per ómnia sæcula sæculórum. ℟. Amen. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. ℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Deinde in Choro legitur Martyrologium. Et quando dicenda est Prima de beata Maria, præponitur Lectioni Martyrologii. Postea Hebdomadarius dicit ℣. Pretiósa in conspéctu Dómini. ℟. Mors Sanctórum ejus.

Et absolute sine Oremus.

Oratio.

Sancta María, et omnes Sancti intercédant pro nobis ad Dóminum: ut nos mereámur ab eo adjuvári et salvári, qui vivit et regnat in sæcula sæculórum. ℟. Amen. ℣. Deus in adjutórium meum inténde. ℟. Dómine ad adjuvándum me festína. Et dicitur ter; ultimo additur, Glória Patri. Sicut erat. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Réspice in servos tuos Dómine, et in ópera tua, et dírige filios eórum. ℟. Et sit splendor Dómini Dei nostri super nos,

et ópera mánuum nostrárum dírige super nos, et opus mánuum nostrárum dírige.
℟. Glória Patri. ℣. Sicut erat.
Orémus. Oratio.
Dirigere et sanctificáre, régere et gubernáre dignáre, Dómine Deus rex cœli et terræ, hódie corda et córpora nostra, sensus, sermónes, et actus nostros in lege tua, et in opéribus mandatórum tuórum, ut hic, et in ætérnum, te auxiliánte, salvi et líberi esse mereámur, Sálvator mundi: Qui vivis et regnas in sæcula sæculórum.
℟. Amen.
℣. Jube domne benedícere.
Benedictio. Dies et actus nostros in sua pace dispónat Dóminus omnípotens. ℟. Amen.
Ad Absolutionem Capituli in Dominicis et Feriis per annum, ab Octava Pentecostes usque ad Adventum exclusive.
Lectio brevis. 2. *Thess.* 3. *b*
Dominus autem dirigat corda et córpora nostra in charitáte Dei, et patiéntia Christi. Tu autem Dómine miserére nobis.
℟. Deo grátias.
Post Lectionem brevem dicitur ℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini. ℟. Qui fecit cœlum et terram. ℣. Benedícite. ℟. Deus. Benedictio Dóminus nos benedícat, et ab omni malo deféndat, et ad vitam perdúcat ætérnam: et Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace. ℟. Amen.

IN FESTIS
Per Annum.

Post Psalmum Deus in nómine tuo, dicuntur tantum Psalmi, Beáti immaculáti, et Retríbue. 22. Deinde Antif. competens, et reliqua ut supra in Dominica, 20. Sed in Duplicibus et infra Octavas non dicuntur Preces. Dicto Benedicámus Dómino, dicitur Prima de B. Maria, si dicenda est: postea legitur Martyrologium in Choro.
Deinde dicitur ℣. Pretiósa, cum reliquis ut sup. 26.
Ad Absolutionem Capituli in Festis dicitur Capitulum Nonæ.

AD TERTIAM.

Pater noster. Ave Maria.
Deus in adjutórium. 16.
Hymnus.

Nunc sancte nobis Spíritus,
Unum Patri cum Fílio,
Dignáre promptus íngeri
Nostro refúsus péctori.
Os, lingua, mens, sensus, vigor,
Confessiónem pérsonent.
Flamméscat igne cháritas,
Accéndat ardor próximos.
Præsta, Pater píissime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

In Dominicis per Annum, Ant. Allelúja.
In feriali Officio per An-

num. Ant. Deduc me.

Psalmus.

Legem pone mihi Dómine viam justificatiónum tuárum:* et exquíram eam semper.

Da mihi intelléctum, et scrutábor legem tuam: * et custódiam illam in toto corde meo.

Deduc me in sémitam mandatórum tuórum: * quia ipsam vólui.

Inclína cor meum in testimónia tua: * et non in avarítiam.

Avérte óculos meos ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me.

Státue servo tuo elóquium tuum, * in timóre tuo.

Amputa oppróbrium meum, quod suspicátus sum: * quia judícia tua jucúnda.

Ecce concupívi mandáta tua: * in æquitáte tua vivífica me:

Et véniat super me misericórdia tua Dómine: * salutáre tuum secúndum elóquium tuum.

Et respondébo exprobrántibus mihi verbum: * quia sperávi in sermónibus tuis.

Et ne áuferas de ore meo verbum veritátis usquequáque: * quia in judíciis tuis supersperávi.

Et custódiam legem tuam semper: * in sæculum et in sæculum sæculi.

Et ambulábam in latitúdine: * quia mandáta tua exquisívi.

Et loquébar in testimóniis tuis in conspéctu regum:* et non confundébar.

Et meditábar in mandátis tuis, * quæ diléxi.

Et levávi manus meas ad mandáta tua, quæ diléxi: * et exercébar in justificatiónibus tuis.

Memor esto verbi tui servo tuo,* in quo mihi spem dedísti.

Hæc me consoláta est in humilitáte mea: * quia elóquium tuum vivificávit me.

Supérbi iníque agébant usquequáque: * a lege autem tua non declinávi.

Memor fui judiciórum tuórum a sæculo Dómine: * et consolátus sum.

Deféctio ténuit me,* pro peccatóribus derelinquéntibus legem tuam.

Cantábiles mihi erant justificatiónes tuæ, * in loco peregrinatiónis meæ.

Memor fui nocte nóminis tui, Dómine:* et custodívi legem tuam.

Hæc facta est mihi: * quia justificatiónes tuas exquisívi.

Pórtio mea Dómine, * dixi custodíre legem tuam.

Deprecátus sum fáciem tuam in toto corde meo: * miserére mei secúndum elóquium tuum.

Cogitávi vias meas:* et convérti pedes meos in testimónia tua.

Parátus sum, et non sum turbátus:* ut custódiam man-

dáta tua.
Funes peccatórum circumpléxi sunt me: * et legem tuam non sum oblítus.
Média nocte surgébam ad confiténdum tibi, * super judícia justificatiónis tuæ.
Párticeps ego sum ómnium timéntium te: et custodiéntium mandáta tua.
Misericórdia tua Dómine plena est terra: * justificatiónes tuas doce me.
Bonitatem fecísti cum servo tuo Dómine: * secúndum verbum tuum.
Bonitátem, et disciplínam et sciéntiam doce me: * quia mandátis tuis crédidi.
Priúsquam humiliárer ego delíqui: * proptérea elóquium tuum custodívi.
Bonus es tu: * et in bonitáte tua doce me justificatiónes tuas.
Multiplicáta est super me iníquitas superbórum: * ego autem in toto corde meo scrutábor mandáta tua.
Coagulátum est sicut lac cor eórum: * ego vero legem tuam meditátus sum.
Bonum mihi quia humiliásti me: * ut discam justificatiónes tuas.
Bonum mihi lex oris tui, * super míllia auri, et argénti.
Manus tuæ fecérunt me, et plasmavérunt me: * da mihi intelléctum, et discam mandáta tua.
Qui timent te vidébunt me, et lætabúntur: * quia in verba tua supersperávi.
Cognóvi, Dómine, quia æquitas judícia tua: * et in veritáte tua humiliásti me.
Fiat misericórdia tua ut consolétur me: * secúndum elóquium tuum servo tuo.
Véniant mihi miseratiónes tuæ, et vivam: * quia lex tua meditátio mea est.
Confundántur supérbi, quia injúste iniquitátem fecérunt in me: * ego autem exercébor in mandátis tuis.
Convertántur mihi timéntes te: * et qui novérunt testimónia tua.
Fiat cor meum immaculátum in justificatiónibus tuis, * ut non confúndar.
Ant. Allelúja, allelúja, allelúja.

Sequens Capitulum, et alia in aliis Horis, dicuntur in Dominicis a iii. post Pentecosten usque ad Adventum. ℟℟. brevia, similiter et quæ sequuntur in feriali officio.

Capitulum. *1. Joann. 4. c*

Deus cháritas est: et qui manet in charitáte, in Deo manet, et Deus in eo.

℟. br. Inclína cor meum, Deus, * In testimónia tua. Inclína. ℣. Avérte óculos meos, ne vídeant vanitátem: in via tua vivífica me. ℟. In testimónia tua. Glória Patri. ℟. Inclína cor. ℣. Ego dixi, Dómine miserére mei. ℟. Sana ánimam meam quia peccávi tibi.

In feriali Officio per Annum,

Ant. Deduc me Dómine in sémitam mandatórum tuórum.

Capitulum. *Jerem.* 17. c

SANA me Dómine, et sanábor: salvum me fac, et salvus ero: quóniam laus mea tu es.

℟. br. Sana ánimam meam,* Quia peccávi tibi. Sana. ℣. Ego dixi Dómine miserére mei. ℟. Quia. Glória Patri. ℟. Sana. ℣. Adjútor meus esto, ne derelínquas me. ℟. Neque despícias me Deus salutáris meus.

Quando ad Matutinum dictæ sunt Preces, ad Tertiam, Sextam, et Nonam, flexis génibus dicitur: Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Dómine Deus virtútum, convérte nos. ℟. Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus. ℣. Exúrge Christe, ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Orémus.

Oratio conveniens.

AD SEXTAM.

Pater noster. Ave María. Deus in adjutórium. 16.

Hymnus.

RECTOR potens, verax Deus,
Qui témperas rerum vices,
Splendóre mane illúminas,
Et ígnibus merídiem.
Extíngue flammas lítium,
Aufer calórem nóxium,
Confer salútem córporum,
Verámque pacem córdium.
Præsta Pater píissime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

In Dominicis per Annum, Ant. Allelúja.

In feriali Officio per Annum, Ant. Adjuva me.

Psalmus.

DEFECIT in salutáre tuum ánima mea: * et in verbum tuum supersperávi.
Defecérunt óculi mei in elóquium tuum, * dicéntes: Quando consoláberis me?
Quia factus sum sicut uter in pruína: * justificatiónes tuas non sum oblítus.
Quot sunt dies servi tui: * quando fácies de persequéntibus me judícium?
Narravérunt mihi iníqui fabulatiónes: * sed non ut lex tua.
Omnia mandáta tua véritas: * iníque persecúti sunt me, ádjuva me.
Paulo minus consummavérunt me in terra: * ego autem non derelíqui mandáta tua.
Secúndum misericórdiam tuam vivífica me; * et custódiam testimónia oris tui.
In ætérnum, Dómine, * verbum tuum pérmanet in cœlo.

In generatiónem et generatiónem véritas tua: * fundásti terram, et pérmanet.
Ordinatióne tua persevérat dies: * quóniam ómnia sérviunt tibi.
Nisi quod lex tua meditátio mea est: * tunc forte periíssem in humilitáte mea.
In ætérnum non oblivíscar justificatiónes tuas: * quia in ipsis vivificásti me.
Tuus sum ego, salvum me fac: * quóniam justificatiónes tuas exquisívi.
Me expectavérunt peccatóres ut pérderent me: * testimónia tua intelléxi.
Omnis consummatiónis vidi finem: * latum mandátum tuum nimis.
Quomodo diléxi legem tuam Dómine? * tota die meditátio mea est.
Super inimícos meos prudéntem me fecísti mandáto tuo: * quia in ætérnum mihi est.
Super omnes docéntes me intelléxi: * quia testimónia tua meditátio mea est.
Super senes intelléxi: * quia mandáta tua quæsívi.
Ab omni via mala prohíbui pedes meos; * ut custódiam verba tua.
A judíciis tuis non declinávi: * quia tu legem posuísti mihi.
Quam dúlcia fáucibus meis elóquia tua, * super mel ori meo!
A mandátis tuis intelléxi: * proptérea odívi omnem viam iniquitátis.
Lucérna pédibus meis verbum tuum, * et lumen sémitis meis.
Jurávi, et státui * custodíre judícia justítiæ tuæ.
Humiliátus sum usquequáque Dómine: * vivífica me secúndum verbum tuum.
Voluntária oris mei beneplácita fac Dómine: * et judícia tua doce me.
Anima mea in mánibus meis semper: * et legem tuam non sum oblítus.
Posuérunt peccatóres láqueum mihi: * et de mandátis tuis non errávi.
Hereditáte acquisívi testimónia tua in ætérnum: * quia exultátio cordis mei sunt.
Inclinávi cor meum ad faciéndas justificatiónes tuas in ætérnum: * propter retributiónem.
Iniquos ódio hábui: * et legem tuam diléxi.
Adjútor et suscéptor meus es tu: * et in verbum tuum supersperávi.
Declináte a me malígni: * et scrutábor mandáta Dei mei.
Súscipe me secúndum elóquium tuum, et vivam: * et non confúndas me ab expectatióne mea.
Adjuva me, et salvus ero: * et meditábor in justificatiónibus tuis semper.
Sprevísti omnes discedéntes a judíciis tuis: * quia injústa cogitátio eórum.
Prævaricántes reputávi om-

nes peccatóres terræ: * ídeo diléxi testimónia tua.
Confige timóre tuo carnes meas: * a judíciis enim tuis tímui.
Feci judícium et justítiam: * non tradas me calumniántibus me.
Súscipe servum tuum in bonum: * non calumniéntur me supérbi.
Oculi mei defecérunt in salutáre tuum:* et in elóquium justítiæ tuæ.
Fac cum servo tuo secúndum misericórdiam tuam: * et justificatiónes tuas doce me.
Servus tuus sum ego: * da mihi intelléctum, ut sciam testimónia tua.
Tempus faciéndi Dómine: * dissipavérunt legem tuam.
Ideo diléxi mandáta tua, * super aurum et topázion.
Proptérea ad ómnia mandáta tua dirigébar: * omnem viam iníquam ódio hábui.
Ant. Allelúja, allelúja, allelúja.

Capitulum. *Galat.* 6

Alter altérius ónera portâte, et sic adimplébitis legem Christi.

℟. br. In ætérnum Dómine,* Pérmanet verbum tuum. In ætérnum.
℣. In sæculum sæculi véritas tua. ℟. Pérmanet. Glória Patri. In ætérnum. ℣. Dóminus regit me, et nihil mihi déerit. ℟. In loco páscuæ ibi me collocávit.

In feriáli Officio per Annum, Ant. Adjuva me, et salvus ero Dómine. Capitulum Alter altérius.

℟. br. Benedícam Dóminum, * In omni témpore. Benedícam. ℣. Semper laus ejus in ore meo. ℟. In omni. Glória Patri. Benedícam. ℣. Dóminus regit me, et nihil mihi déerit. ℟. In loco páscuæ ibi me collocávit.

Quando ad Matutinum dictæ sunt Preces, flexis génibus dicitur: Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Dómine Deus virtútum convérte nos. ℟. Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus. ℣. Exúrge Christe, ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum.
℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Orémus.

Oratio conveniens.

AD NONAM.

Pater noster. Ave María.
Deus in adjutórium. 46.

Hymnus.

Rerum Deus tenax vigor,
Immótus in te pérmanens,
Lucis diúrnæ témpora
Successíbus detérminans.
Largíre lumen véspere,
Quo vita nusquam décidat,
Sed præmium mortis sacræ
Perénnis instet glória.

Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

In Dominicis per Annum,
Ant. Allelúja.
In feriali Officio per Annum,
Ant. Aspice in me.

Psalmus.

MIRABILIA testimónia tua:* ídeo scrutáta est ea ánima mea.

Declarátio sermónum tuórum illúminat: * et intelléctum dat párvulis.

Os meum apérui, et attráxi spíritum:* quia mandáta tua desiderábam.

Aspice in me, et miserére mei:* secúndum judícium diligéntium nomen tuum.

Gressus meos dírige secúndum elóquium tuum:* et non dominétur mei omnis injustítia.

Rédime me a calúmniis hóminum:* ut custódiam mandáta tua.

Fáciem tuam illúmina super servum tuum: * et doce me justificatiónes tuas.

Exitus aquárum deduxérunt óculi mei: * quia non custodiérunt legem tuam.

Justus es Dómine: * et rectum judícium tuum.

Mandásti justítiam testimónia tua: * et veritátem tuam nimis.

Tabéscere me fecit zelus meus: * quia oblíti sunt verba tua inimíci mei.

Ignítum elóquium tuum veheménter: * et servus tuus diléxit illud.

Adolescéntulus sum ego, et contémptus: * justificatiónes tuas non sum oblítus.

Justítia tua, justítia in ætérnum: * et lex tua véritas.

Tribulátio et angústia invenérunt me: * mandáta tua meditátio mea est.

Æquitas testimónia tua in ætérnum: * intelléctum da mihi, et vivam.

CLAMAVI in toto corde meo, exáudi me Dómine: * justificatiónes tuas requíram.

Clamávi ad te, salvum me fac: * ut custódiam mandáta tua.

Prævéni in maturitáte, et clamávi: * quia in verba tua supersperávi.

Prævenérunt óculi mei ad te dilúculo: * ut meditárer elóquia tua.

Vocem meam audi secúndum misericórdiam tuam Dómine:*et secúndum judícium tuum vivífica me.

Appropinquavérunt persequéntes me iniquitáti: * a lege autem tua longe facti sunt.

Prope es tu Dómine: * et omnes viæ tuæ véritas.

Inítio cognóvi de testimóniis tuis: * quia in ætérnum fundásti ea.

Vide humilitátem meam, et éripe me: * quia legem tuam non sum oblítus.

Júdica judícium meum, et

rédime me: * propter elóquium tuum vivífica me.
Longe a peccatóribus salus: * quia justificatiónes tuas non exquisiérunt.
Misericórdiæ tuæ multæ Dómine: * secúndum judícium tuum vivífica me.
Multi qui persequúntur me, et tríbulant me: * a testimóniis tuis non declinávi.
Vidi prævaricántes, et tabescébam: * quia elóquia tua non custodiérunt.
Vide quóniam mandáta tua diléxi Dómine: * in misericórdia tua vivífica me.
Princípium verbórum tuórum, véritas: * in ætérnum ómnia judícia justítiæ tuæ.
Príncipes persecúti sunt me gratis: * et a verbis tuis formidávit cor meum.
Lætábor ego super elóquia tua: * sicut qui invénit spólia multa.
Iniquitátem ódio hábui, et abominátus sum: * legem autem tuam diléxi.
Sépties in die laudem dixi tibi: * super judícia justítiæ tuæ.
Pax multa diligéntibus legem tuam: * et non est illis scándalum.
Expectábam salutáre tuum Dómine: * et mandáta tua diléxi.
Custodívit ánima mea testimónia tua: * et diléxit ea veheménter.
Servávi mandáta tua, et testimónia tua: * quia omnes viæ meæ in conspéctu tuo.
Appropínquet deprecátio mea in conspéctu tuo Dómine: * juxta elóquium tuum da mihi intelléctum.
Intret postulátio mea in conspéctu tuo: * secúndum elóquium tuum éripe me.
Eructábunt lábia mea hymnum, * cum docúeris me justificatiónes tuas.
Pronuntiábit lingua mea elóquium tuum: * quia ómnia mandáta tua æquitas.
Fiat manus tua, ut salvet me: * quóniam mandáta tua elégi.
Concupívi salutáre tuum Dómine: * et lex tua meditátio mea est.
Vivet ánima mea, et laudábit te, * et judícia tua adjuvábunt me.
Errávi sicut ovis quæ périit: * quære servum tuum, quia mandáta tua non sum oblítus.
Ant. Allelúja, allelúja, allelúja.

Capitulum.
1. Cor. 6. d

Empti enim estis prétio magno. Glorificáte, et portáte Deum in córpore vestro.
℟. br. Clamávi in toto corde meo, * Exáudi me Dómine. Clamávi. ℣. Justificatiónes tuas requíram. ℟. Exáudi. Glória Patri. Clamávi. ℣. Ab occúltis meis munda me Dómine. ℟. Et ab aliénis parce servo tuo.

Oratio ut in Officio per Annum

Ant. Aspice in me, et miserére mei Dómine.
Capitulum. Empti enim.
℟. br. Rédime me Dómine,* Et miserére mei. Rédime.
℣. Pes enim meus stetit in via recta. ℟. Et miserére. Glória Patri. Rédime. ℣. Ab occúltis meis munda me Dómine. ℟. Et ab aliénis parce servo tuo.
Quando ad Matutinum dictæ sunt Preces, flexis génibus dicitur: Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Dómine Deus virtútum convérte nos. ℟. Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus. ℣. Exúrge Christe, ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Orémus.
Oratio conveniens.
Vesperæ in Domínica, et in Feriis, habentur inferius post Laudes Sabbati.

FERIA SECUNDA.

Ad Matutinum.

Pater noster. Ave María. Credo. ℣. Dómine lábia mea apéries, ut supra. 1.
Invitatorium. Veníte,* Exultémus Dómino.

Psalmus.

Jubilémus Deo salutári nostro, ut supra. 2.

Hymnus.

Somno reféctis ártubus,
Spreto cubíli súrgimus:
Nobis, Pater, canéntibus
Adésse te depóscimus.
Te lingua primum cóncinat,
Te mentis ardor ámbiat:
Ut áctuum sequéntium
Tu, sancte, sis exórdium.
Cedant tenébræ lúmini,
Et nox diúrno síderi,
Ut culpa, quam nox intulit,
Lucis labáscat múnere.
Precámur iídem súpplices,
Noxas ut omnes ámputes,
Ex ore te canéntium
Laudéris omni témpore.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Invitatoria per Ferias dicuntur in feriali Officio ab Octava Pentecostes usque ad Adventum, Hymni vero tam ad Matutinum, quam ad Laudes et Vesperas, et Ant. Nocturnorum, ut infra.
Ant. Dóminus defénsor.

Psalmus 26.

Dóminus illuminátio mea et salus mea, * quem timébo?
Dóminus protéctor vitæ meæ * a quo trepidábo?
Dum apprópiant super me nocéntes, * ut edant carnes meas.
Qui tríbulant me inimíci mei, * ipsi infirmáti sunt, et cecidérunt.
Si consístant advérsum me

castra, * non timébit cor meum.

Si exúrgat advérsum me prælium, * in hoc ego sperábo.

Unam pétii a Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini, ómnibus diébus vitæ meæ.

Ut vídeam voluptátem Dómini, * et vísitem templum ejus.

Quóniam abscóndit me in tabernáculo suo: * in die malórum protéxit me in abscóndito tabernáculi sui.

In petra exaltávit me: * et nunc exaltávit caput meum super inimícos meos.

Circuívi, et immolávi in tabernáculo ejus hóstiam vociferatiónis:* cantábo et psalmum dicam Dómino.

Exáudi Dómine vocem meam qua clamávi ad te: * miserére mei, et exáudi me.

Tibi dixit cor meum, exquisívit te fácies mea: * fáciem tuam Dómine requíram.

Ne avértas fáciem tuam a me:* ne declínes in ira a servo tuo.

Adjútor meus esto: * ne derelínquas me, neque despícias me Deus salutáris meus.

Quóniam Pater meus, et mater mea dereliquérunt me: * Dóminus autem assúmpsit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua: * et dírige me in sémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántium me: * quóniam insurrexérunt in me testes iníqui, et mentíta est iníquitas sibi.

Credo vidére bona Dómini:* in terra vivéntium.

Expécta Dóminum, viríliter age: * et confortétur cor tuum, et sústine Dóminum.

Psalmus 27.

Ad te Dómine clamábo Deus meus ne síleas a me:* nequándo táceas a me, et assimilábor descendéntibus in lacum.

Exáudi Dómine vocem deprecatiónis meæ dum oro ad te:*dum extóllo manus meas ad templum sanctum tuum.

Ne simul trahas me cum peccatóribus: * et cum operántibus iniquitátem ne perdas me.

Qui loquúntur pacem cum próximo suo, * mala autem in córdibus eórum.

Da illis secúndum ópera eórum,*et secúndum nequítiam adinventiónum ipsórum.

Secúndum ópera mánuum eórum tribue illis:* redde retributiónem eórum ipsis.

Quóniam non intellexérunt ópera Dómini, et in ópera mánuum ejus * déstrues illos, et non ædificábis eos.

Benedictus Dóminus: * quóniam exaudívit vocem deprecatiónis meæ.

Dóminus adjútor meus, et protéctor meus:* in ipso sperávit cor meum, et adjútus

sum.

Et reflóruit caro mea: * et ex voluntáte mea confitébor ei.

Dóminus fortitúdo plebis suæ: * et protéctor salvatiónum Christi sui est.

Salvum fac pópulum tuum Dómine, et bénedic hæreditáti tuæ: * et rege eos, et extólle illos usque in ætérnum.

Ant. Dóminus defénsor vitæ meæ.

Ant. Adoráte. Psalmus 28.

Afferte Dómino filii Dei: * afferte Dómino filios arietum.

Afférte Dómino glóriam et honórem, afférte Dómino glóriam nómini ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.

Vox Dómini super aquas, Deus majestátis intónuit: * Dóminus super aquas multas.

Vox Dómini in virtúte: * vox Dómini in magnificéntia.

Vox Dómini confringéntis cedros: * et confringet Dóminus cedros Líbani:

Et comminuet eas tamquam vítulum Líbani: * et diléctus quemádmodum filius unicórnium.

Vox Dómini intercidéntis flammam ignis: * Vox Dómini concutiéntis desértum, et commovébit Dóminus desértum Cades.

Vox Dómini præparántis cervos, et revelábit condénsa: * et in templo ejus omnes dicent glóriam.

Dóminus dilúvium inhabitáre facit: * et sedébit Dóminus rex in ætérnum.

Dóminus virtútem pópulo suo dabit: * Dóminus benedícet pópulo suo in pace.

Psalmus 29.

Exaltabo te Dómine quóniam suscepisti me: * nec delectásti inimícos meos super me.

Dómine Deus meus, clamávi ad te, * et sanásti me.

Dómine eduxísti ab inférno ánimam meam: * salvásti me a descendéntibus in lacum.

Psállite Dómino sancti ejus: * et confitémini memóriæ sanctitátis ejus.

Quóniam ira in indignatióne ejus: * et vita in voluntáte ejus.

Ad vésperum demorábitur fletus: * et ad matutínum lætítia.

Ego autem dixi in abundántia mea: * Non movébor in ætérnum.

Dómine in voluntáte tua, * præstitísti decóri meo virtútem.

Avertísti fáciem tuam a me: * et factus sum conturbátus.

Ad te Dómine clamábo, * et ad Deum meum deprecábor.

Quæ utílitas in sánguine meo, * dum descéndo in corruptiónem?

Numquid confitébitur tibi pulvis, * aut annuntiábit veritátem tuam?

Audívit Dóminus, et misértus est mei: * Dóminus fa-

ctus est adjútor meus.

Convertísti planctum meum in gáudium mihi: * conscidísti saccum meum, et circumdedísti me lætítia:

Ut cantet tibi glória mea, et non compúngar: * Dómine Deus meus in ætérnum confitébor tibi.

Ant. Adoráte Dóminum in aula sancta ejus.

Ant. In tua justítia.

Psalmus 30.

In te Dómine sperávi, non confúndar in ætérnum:* in justítia tua líbera me.

Inclína ad me aurem tuam,* accélera ut éruas me.

Esto mihi in Deum protectórem: et in domum refúgii, * ut salvum me fácias.

Quóniam fortitúdo mea, et refúgium meum es tu: * et propter nomen tuum dedúces me, et enútries me.

Edúces me de láqueo hoc: quem abscondérunt mihi: * quóniam tu es protéctor meus.

In manus tuas comméndo spíritum meum: * redemísti me Dómine Deus veritátis.

Odísti observántes vanitátes, * supervácue.

Ego autem in Dómino sperávi: * exultábo, et lætábor in misericórdia tua.

Quóniam respexísti humilitátem meam,* salvásti de necessitátibus ánimam meam.

Nec conclusísti me in mánibus inimíci: * statuísti in loco spatióso pedes meos.

Miserére mei Dómine, quóniam tríbulor: * conturbátus est in ira óculus meus, ánima mea, et venter meus:

Quóniam defécit in dolóre vita mea:* et anni mei in gemítibus.

Infirmáta est in paupertáte virtus mea: * et ossa mea conturbáta sunt.

Super omnes inimícos meos factus sum oppróbrium et vicínis meis valde: * et timor notis meis.

Qui vidébant me, foras fugérunt a me: * oblivióni datus sum, tamquam mórtuus a corde.

Factus sum tamquam vas pérditum: * quóniam audívi vituperatiónem multórum commorántium in circúitu:

In eo dum convenírent simul advérsum me, * accípere ánimam meam consiliáti sunt.

Ego autem in te sperávi Dómine: * dixi: Deus meus es tu: in mánibus tuis sortes meæ.

Eripe me de manu inimicórum meórum, * et a persequéntibus me.

Illústra fáciem tuam super servum tuum, salvum me fac in misericórdia tua: * Dómine non confúndar quóniam invocávi te.

Erubéscant ímpii, et deducántur in inférnum: * muta fiant lábia dolósa.

Quæ loquúntur advérsus justum iniquitátem,* in supér-

bia, et in abusióne.
Quam magna multitúdo dulcédinis tuæ Dómine, * quam abscondísti timéntibus te!
Perfecísti eis, qui sperant in te, * in conspéctu filiórum hóminum.
Abscóndes eos in abscóndito faciéi tuæ * a conturbatióne hóminum.
Próteges eos in tabernáculo tuo * a contradictióne linguárum.
Benedíctus Dóminus: * quóniam mirificávit misericórdiam suam mihi in civitáte munita.
Ego autem dixi in excéssu mentis meæ: * Projéctus sum a fácie oculórum tuórum.
Ideo exaudísti vocem oratiónis meæ, * dum clamárem ad te.
Dilígite Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam veritátem requíret Dóminus, et retríbuet abundánter faciéntibus supérbiam.
Viríliter ágite, et confortétur cor vestrum, * omnes qui sperátis in Dómino.

Psalmus 31.

BEATI, quorum remíssæ sunt iniquitátes: * et quorum tecta sunt peccáta.
Beátus vir, cui non imputávit Dóminus peccátum; * nec est in spíritu ejus dolus.
Quóniam tácui, inveteravérunt ossa mea, * dum clamárem tota die.
Quóniam die ac nocte graváta est super me manus tua: * convérsus sum in ærúmna mea, dum configitur spina.
Delíctum meum cógnitum tibi feci: * et injustítiam meam non abscóndi.
Dixi: Confitébor advérsum me injustítiam meam Dómino: * et tu remisísti impietátem peccáti mei.
Pro hac orábit ad te omnis sanctus, * in témpore opportúno.
Verúmtamen in dilúvio aquárum multárum * ad eum non approximábunt.
Tu es refúgium meum a tribulatióne, quæ circúmdedit me: * exultátio mea, érue me a circumdántibus me.
Intelléctum tibi dabo, et ínstruam te in via hac, qua gradiéris: * firmábo super te óculos meos.
Nolíte fieri sicut equus et mulus, * quibus non est intelléctus.
In camo et freno maxíllas eórum constrínge, * qui non appróximant ad te.
Multa flagélla peccatóris, * sperántem autem in Dómino misericórdia circúmdabit.
Lætámini in Dómino, et exultáte justi, * et gloriámini omnes recti corde.
Ant. In tua justítia líbera me Dómine.
Ant. Rectos decet.

Psalmus 32.

EXULTATE justi in Dómino: * rectos decet collaudátio.
Confitémini Dómino in cítha-

ra:* in psaltério decem chordárum psállite illi.

Cantáte ei cánticum novum: * bene psállite ei in vociferatióne.

Quia rectum est verbum Dómini, * et ómnia ópera ejus in fide.

Díligit misericórdiam et judícium: * misericórdia Dómini plena est terra.

Verbo Dómini cœli firmáti sunt: * et spíritu oris ejus omnis virtus eórum.

Cóngregans sicut in utre aquas maris: * ponens in thesáuris abyssos.

Tímeat Dóminum omnis terra: * ab eo autem commoveántur omnes inhabitántes orbem.

Quóniam ipse dixit, et facta sunt: * ipse mandávit, et creáta sunt.

Dóminus díssipat consília Géntium: * réprobat autem cogitatiónes populórum, et réprobat consília príncipum.

Consílium autem Dómini in ætérnum manet: * cogitatiónes cordis ejus in generatióne et generatiónem.

Beáta gens, cujus est Dóminus, Deus ejus: * pópulus, quem elégit in hereditátem sibi.

De cœlo respéxit Dóminus: * vidit omnes filios hóminum.

De præparáto habitáculo suo: * respéxit super omnes, qui hábitant terram.

Qui finxit singillátim corda eórum: * qui intélligit ómnia ópera eórum.

Non salvátur rex per multam virtútem: * et gigas non salvábitur in multitúdine virtútis suæ.

Fallax equus ad salútem: * in abundántia autem virtútis suæ non salvábitur.

Ecce óculi Dómini super metuéntes eum: * et in eis, qui sperant super misericórdia ejus.

Ut éruat a morte ánimas eórum: * et alat eos in fame.

Anima nostra sústinet Dóminum: * quóniam adjútor et protéctor noster est.

Quia in eo lætábitur cor nostrum: * et in nómine sancto ejus sperávimus.

Fiat misericórdia tua Dómine super nos: * quemádmodum sperávimus in te.

Psalmus 33.

BENEDICAM Dóminum in omni témpore: * semper laus ejus in ore meo.

In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et læténtur.

Magnificáte Dóminum mecum, * et exaltémus nomen ejus in idípsum.

Exquisívi Dóminum, et exaudívit me: * et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.

Accédite ad eum, et illuminámini: * et fácies vestræ non confundéntur.

Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum: * et de ómnibus tribulatiónibus ejus

salvávit eum.
Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum: * et erípiet eos.
Gustáte, et vidéte quóniam suávis est Dóminus: * beátus vir, qui sperat in eo.
Timéte Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam non est inópia timéntibus eum.
Dívites eguérunt et esuriérunt: * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.
Veníte fílii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.
Quis est homo qui vult vitam: * díligit dies vidére bonos?
Próhibe línguam tuam a malo: * et lábia tua ne loquántur dolum.
Divérte a malo, et fac bonum: * inquíre pacem, et perséquere eam.
Oculi Dómini super justos: * et aures ejus in preces eórum.
Vultus autem Dómini super faciéntes mala: * ut perdat de terra memóriam eórum.
Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos: * et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.
Juxta est Dóminus iis qui tribuláto sunt corde; * et húmiles spíritu salvábit.
Multæ tribulatiónes justórum: * et de ómnibus his liberábit eos Dóminus.
Custódit Dóminus ómnia ossa eórum: * unum ex his non conterétur.
Mors peccatórum péssima: * et qui odérunt justum delínquent.
Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum: * et non delínquent omnes qui sperant in eo.
Ant. Rectos decet collaudátio.
Ant. Expúgna.

Psalmus 34.

Júdica Dómine nocéntes me, * expúgna impugnántes me.
Apprehénde arma et scutum: * et exúrge in adjutórium mihi.
Effúnde frámeam, et conclúde advérsus eos, qui persequúntur me: * dic ánimæ meæ: Salus tua ego sum.
Confundántur et revereántur, * quæréntes ánimam meam.
Avertántur retrórsum, et confundántur * cogitántes mihi mala.
Fiant tamquam pulvis ante fáciem venti: * et Angelus Dómini coárctans eos.
Fiat via illórum ténebræ et lúbricum: * et Angelus Dómini pérsequens eos.
Quóniam gratis abscondérunt mihi intéritum láquei sui: * supervácue exprobravérunt ánimam meam.
Véniat illi láqueus, quem ignórat: et cáptio, quam abscóndit, apprehéndat eum: * et in láqueum cadat in ipsum.
Anima autem mea exultábit

in Dómino: * et delectábitur super salutári suo.

Omnia ossa mea dicent:*Dómine, quis símilis tibi?

Erípiens ínopem de manu fortiórum ejus: * egénum et páuperem a diripiéntibus eum.

Surgéntes testes iníqui, * quæ ignorábam, interrogábant me.

Retribuébant mihi mala pro bonis: * sterilitátem ánimæ meæ.

Ego autem cum mihi moléstí essent, * induébar cilício.

Humiliábam in jejúnio ánimam meam: * et orátio mea in sinu meo convertétur.

Quasi próximum, et quasi fratrem nostrum, sic complacébam: * quasi lugens et contristátus sic humiliábar.

Et advérsum me lætáti sunt, et convenérunt: * congregáta sunt super me flagélla, et ignorávi.

Dissipáti sunt, nec compúncti, tentavérunt me, subsannavérunt me subsannatióne: * frenduérunt super me déntibus suis.

Dómine quando respícies? * restítue ánimam meam a malignitáte eórum, a leónibus únicam meam.

Confitébor tibi in ecclésia magna, * in pópulo gravi laudábo te.

Non supergáudeant mihi, qui adversántur mihi iníque: * qui odérunt me gratis et ánnuunt óculis.

Quóniam mihi quidem pacífice loquebántur: * et in iracúndia terræ loquéntes, dolos cogitábant.

Et dilatavérunt super me os suum: * dixérunt: Euge, euge, vidérunt óculi nostri.

Vidísti Dómine, ne síleas: * Dómine ne discédas a me.

Exúrge et inténde judício meo: * Deus meus, et Dóminus meus in causam meam.

Júdica me secúndum justítiam tuam, Dómine Deus meus, * et non supergáudeant mihi.

Non dicant in córdibus suis: Euge, euge, ánimæ nostræ: * nec dicant: devorávimus eum.

Erubéscant et revereántur simul, * qui gratulántur malis meis.

Induántur confusióne et reveréntia * qui magna loquúntur super me.

Exúltent et læténtur qui volunt justítiam meam: * et dicant semper: Magnificétur Dóminus, qui volunt pacem servi ejus.

Et lingua mea meditábitur justítiam tuam, * tota die laudem tuam.

Psalmus 35.

Dixit injústus, ut delínquat in semetípso: * non est timor Dei ante óculos ejus.

Quóniam dolóse egit in conspéctu ejus: * ut inveniátur iníquitas ejus ad ódium.

Verba oris ejus iníquitas, et dolus: * nóluit intellígere ut

bene ágeret.
Iniquitátem meditátus est in cubíli suo: * ástitit omni viæ non bonæ, malítiam autem non odívit.
Dómine in cœlo misericórdia tua: * et véritas tua usque ad nubes.
Justítia tua sicut montes Dei: * judícia tua abyssus multa.
Hómines, et juménta salvábis Dómine: * quemádmodum multiplicásti misericórdiam tuam Deus.
Fílii autem hóminum, * in tégmine alárum tuárum sperábunt.
Inebriabúntur ab ubertáte domus tuæ: * et torrénte voluptátis tuæ potábis eos.
Quóniam apud te est fons vitæ: * et in lúmine tuo vidébimus lumen.
Prætende misericórdiam tuam sciéntibus te, * et justítiam tuam his, qui recto sunt corde.
Non véniat mihi pes supérbiæ, * et manus peccatóris non móveat me.
Ibi cecidérunt qui operántur iniquitátem: * expúlsi sunt, nec potuérunt stare.
Ant. Expúgna impugnántes me.
Ant. Revéla. Psalmus 36.
Noli æmulári in malignántibus, * neque zeláveris faciéntes iniquitátem.
Quóniam tamquam fœnum velóciter aréscent: * et quemádmodum ólera herbárum cito décident.
Spera in Dómino, et fac bonitátem: * et inhábita terram, et pascéris in divítiis ejus.
Delectáre in Dómino: * et dabit tibi petitiónes cordis tui.
Revéla Dómino viam tuam, et spera in eo: * et ipse fáciet.
Et edúcet quasi lumen justítiam tuam: et judícium tuum tamquam merídiem, * súbditus esto Dómino, et ora eum.
Noli æmulári in eo, qui prosperátur in via sua: * in hómine faciénte injustítias.
Désine ab ira, et derelínque furórem: * noli æmulári ut malignéris.
Quóniam qui malignántur, exterminabúntur: * sustinéntes autem Dóminum, ipsi hereditábunt terram.
Et adhuc pusíllum, et non erit peccátor: * et quæres locum ejus, et non invénies.
Mansuéti autem hereditábunt terram, * et delectabúntur in multitúdine pacis.
Observábit peccátor justum: * et stridébit super eum déntibus suis.
Dóminus autem irridébit eum: * quóniam próspicit quod véniet dies ejus.
Gládium evaginavérunt peccatóres: * intendérunt arcum suum.
Ut dejíciant páuperem et ínopem: * ut trucídent rectos corde.
Gládius eórum intret in corda ipsórum: * et arcus eó-

rum confringátur.

Mélius est módicum justo, * super divítias peccatórum multas.

Quóniam bráchia peccatórum conteréntur : * confírmat autem justos Dóminus.

Novit Dóminus dies immaculatórum: * et heréditas eórum in ætérnum erit.

Non confundéntur in témpore malo, et in diébus famis saturabúntur: * quia peccatóres períbunt.

Inimíci vero Dómini mox ut honorificáti fúerint et exaltáti: * deficiéntes, quemádmodum fumus defícient.

Mutuábitur peccátor, et non solvet: * justus autem miserétur et tríbuet.

Quia benedicéntes ei hereditábunt terram: * maledicéntes autem ei disperíbunt.

Apud Dóminum gressus hóminis dirigéntur: * et viam ejus volet.

Cum cecíderit, non collidétur: * quia Dóminus suppónit manum suam.

Júnior fui, étenim sénui: * et non vidi justum derelíctum, nec semen ejus quærens panem.

Tota die miserétur et cómmodat: * et semen illíus in benedictióne erit.

Declína a malo, et fac bonum: * et inhábita in sæculum sæculi.

Quia Dóminus amat judícium, et non derelínquet sanctos suos: * in ætérnum conservabúntur.

Injústi puniéntur: * et semen impiórum períbit.

Justi autem hereditábunt terram: * et inhabitábunt in sæculum sæculi super eam.

Os justi meditábitur sapiéntiam, * et lingua ejus loquétur judícium.

Lex Dei ejus in corde ipsíus: * et non supplantabúntur gressus ejus.

Consíderat peccátor justum: * et quærit mortificáre eum.

Dóminus autem non derelínquet eum in mánibus ejus: * nec damnábit eum cum judicábitur illi.

Expécta Dóminum, et custódi viam ejus: et exaltábit te ut hereditáte cápias terram: * cum períerint peccatóres, vidébis.

Vidi ímpium superexaltátum: * et elevátum sicut cedros Líbani.

Et transívi, et ecce non erat: * et quæsívi eum, et non est invéntus locus ejus.

Custódi innocéntiam, et vide æquitátem: * quóniam sunt relíquiæ hómini pacífico.

Injústi autem disperíbunt simul: * relíquiæ impiórum interíbunt.

Salus autem justórum a Dómino : * et protéctor eórum in témpore tribulatiónis.

Et adjuvábit eos Dóminus, et liberábit eos: * et éruet eos a peccatóribus, et salvábit eos: quia speravérunt in eo.

Psalmus 37.

DOMINE ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.
Quóniam sagíttæ tuæ infíxæ sunt mihi: * et confirmásti super me manum tuam.
Non est sánitas in carne mea a fácie iræ tuæ: * non est pax óssibus meis a fácie peccatórum meórum.
Quóniam iniquitátes meæ supergréssæ sunt caput meum: * et sicut onus grave gravátæ sunt super me.
Putruérunt, et corrúptæ sunt cicatríces meæ, * a fácie insipiéntiæ meæ.
Miser factus sum, et curvátus sum usque in finem: * tota die contristátus ingrediébar.
Quóniam lumbi mei impléti sunt illusiónibus: * et non est sánitas in carne mea.
Afflíctus sum, et humiliátus sum nimis: * rugiébam a gémitu cordis mei.
Dómine, ante te omne desidérium meum: * et gémitus meus a te non est abscónditus.
Cor meum conturbátum est, derelíquit me virtus mea: * et lumen oculórum meórum, et ipsum non est mecum.
Amíci mei, et próximi mei * advérsum me appropinquavérunt, et stetérunt.
Et qui juxta me erant, de longe stetérunt: * et vim faciébant qui quærébant ánimam meam.
Et qui inquirébant mala mihi, locúti sunt vanitátes: * et dolos tota die meditabántur.
Ego autem tamquam surdus non audiébam: * et sicut mutus non apériens os suum.
Et factus sum sicut homo non áudiens: * et non habens in ore suo redargutiónes.
Quóniam in te Dómine sperávi: * tu exáudies me Dómine Deus meus.
Quia dixi: Nequándo supergáudeant mihi inimíci mei: * et dum commovéntur pedes mei, super me magna locúti sunt.
Quóniam ego in flagélla parátus sum: * et dolor meus in conspéctu meo semper.
Quóniam iniquitátem meam annuntiábo: * et cogitábo pro peccáto meo.
Inimíci autem mei vivunt, et confirmáti sunt super me: * et multiplicáti sunt qui odérunt me iníque.
Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi: * quóniam sequébar bonitátem.
Ne derelínquas me Dómine Deus meus: * ne discésseris a me.
Inténde in adjutórium meum, * Dómine Deus salútis meæ.
Ant. Revéla Dómino viam tuam.

Per Annum, ℣. Dómine in cœlo misericórdia tua.
℟. Et véritas tua usque ad nubes.

Pro uno Martyre, ℣. Gló-

ria et honóre coronásti eum, Dómine.
℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Pro plúribus Martyribus, ℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi.
℟. Et gloriámini omnes recti corde.
Pro Confessore Pontifice, et non Pontifice, ℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.
Pro una Sancta, ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua.
℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

AD LAUDES,

℣. Deus in adjutórium meum inténde, ut 46.
Ant. Miserére. Psalmus 50.

MISERERE mei Deus, * secúndum magnam misericórdiam tuam.
Et secúndum multitúdinem miseratiónum tuárum,* dele iniquitátem meam.
Amplius lava me ab iniquitáte mea: * et a peccáto meo munda me.
Quóniam iniquitátem meam ego cognósco: * et peccátum meum contra me est semper.
Tibi soli peccávi, et malum coram te feci;* ut justificéris in sermónibus tuis, et vincas cum judicáris.
Ecce enim in iniquitátibus concéptus sum: * et in peccátis concépit me mater mea.
Ecce enim veritátem dilexísti: * incérta et occúlta sapiéntiæ tuæ manifestásti mihi.
Aspérges me hyssópo, et mundábor: * lavábis me, et super nivem dealbábor.
Audítui meo dabis gáudium et lætítiam: * et exultábunt ossa humiliáta.
Avérte fáciem tuam a peccátis meis, * et omnes iniquitátes meas dele.
Cor mundum crea in me Deus: * et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis.
Ne projícias me a fácie tua:* et spíritum sanctum tuum ne áuferas a me.
Redde mihi lætítiam salutáris tui: * et spíritu principáli confírma me.
Docébo iníquos vias tuas: * et ímpii ad te converténtur.
Líbera me de sanguínibus Deus, Deus salútis meæ: * et exultábit lingua mea justítiam tuam.
Dómine, labia mea apéries:* et os meum annuntiábit laudem tuam.
Quóniam si voluísses sacrifícium, dedíssem útique:* holocáustis non delectáberis.
Sacrifícium Deo spíritus contribulátus: * cor contrítum, et humiliátum Deus non despícies.
Benígne fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion: * ut ædificéntur muri Jerúsalem.
Tunc acceptábis sacrifícium justítiæ, oblatiónes, et holocáusta: * tunc impónent super altáre tuum vítulos.
Ant. Miserére mei Deus.

Ant. **Intéllige.**

Psalmus 5.

Verba mea áuribus pércipe Dómine,* intéllige clamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ:* Rex meus, et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dómine, mane exáudies vocem meam.

Mane astábo tibi, et vidébo:* quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malígnus:* neque permanébunt injústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur iniquitátem:* perdes omnes, qui loquúntur mendácium.

Virum sánguinum et dolósum abominábitur Dóminus, * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.

Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.

Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.

Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant: * júdica illos Deus.

Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos: * quóniam irritavérunt te Dómine.

Et læténtur omnes, qui sperant in te, * in ætérnum exultábunt: et habitábis in eis.

Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces justo.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronásti nos.

Ant. **Intéllige clamórem meum Dómine.**

Ant. **Deus Deus meus.**

Psalmus 62.

Deus Deus meus,* ad te de luce vígilo.

Sitívit in te ánima mea,* quam multiplíciter tibi caro mea.

In terra desérta, et ínvia, et inaquósa: * sic in sancto appárui tibi, ut vidérem virtútem tuam, et glóriam tuam.

Quóniam mélior est misericórdia tua super vitas: * lábia mea laudábunt te.

Sic benedícam te in vita mea:* et in nómine tuo levábo manus meas.

Sicut ádipe et pinguédine repleátur ánima mea: * et lábiis exultatiónis laudábit os meum.

Si memor fui tui super stratum meum, in matutínis meditábor in te:* quia fuisti adjútor meus.

Et in velaménto alárum tuárum exultábo, adhæsit ánima mea post te: * me suscépit déxtera tua.

Ipsi vero in vanum quæsiérunt ánimam meam, introíbunt in inferióra terræ:* tradéntur in manus gládii, partes vúlpium erunt.

Rex vero lætábitur in Deo,

laudabúntur omnes qui jurant in eo:* quia obstrúctum est os loquéntium iníqua.

Hic non dicitur Glória Patri. Psalmus 66.

Deus misereátur nostri, et benedícat nobis:* illúminet vultum suum super nos, et misereátur nostri.

Ut cognoscámus in terra viam tuam: * in ómnibus géntibus salutáre tuum.

Confiteántur tibi pópuli Deus:* confiteántur tibi pópuli omnes.

Læténtur et exúltent gentes:* quóniam júdicas pópulos in æquitáte, et gentes in terra dírigis.

Confiteántur tibi pópuli Deus: confiteántur tibi pópuli omnes:* terra dedit fructum suum.

Benedícat nos Deus, Deus noster, benedícat nos Deus:* et métuant eum omnes fines terræ.

Glória Patri, et Fílio.

Ant. Deus Deus meus, ad te de luce vígilo.

Ant. Convérsus est.

Canticum Isaiæ Prophetæ.

Cap. 12.

Confitebor tibi Dómine quóniam irátus es mihi:* convérsus est furor tuus, et consolátus es me.

Ecce Deus salvátor meus, * fiduciáliter agam, et non timébo.

Quia fortitúdo mea, et laus mea Dóminus,* et factus est mihi in salútem.

Hauriétis aquas in gáudio de fóntibus Salvatóris: * et dicétis in illa die: Confitémini Dómino, et invocáte nomen ejus.

Notas fácite in pópulis adinventiónes ejus: * mementóte quóniam excélsum est nomen ejus.

Cantáte Dómino, quóniam magnífice fecit,* annuntiáte hoc in univérsa terra.

Exúlta et lauda habitátio Sion: * quia magnus in médio tui sanctus Israel.

Ant. Convérsus est furor tuus Dómine, et consolátus es me.

Ant. Laudáte. Psalmus 148.

Laudáte Dóminum de cœlis: * laudáte eum in excélsis.

Laudáte eum omnes Angeli ejus: * laudáte eum omnes virtútes ejus.

Laudáte eum sol et luna: * laudáte eum omnes stellæ, et lumen.

Laudáte eum cœli cœlórum: * et aquæ omnes, quæ super cœlos sunt, laudent nomen Dómini.

Quia ipse dixit, et facta sunt: * ipse mandávit, et creáta sunt.

Státuit ea in ætérnum, et in sæculum sæculi:* præcéptum pósuit, et non præteríbit.

Laudáte Dóminum de terra, * dracónes, et omnes abyssi.

Ignis, grando, nix, glácies, spíritus procellárum: * quæ fáciunt verbum ejus.

Montes, et omnes colles:* ligna fructífera, et omnes cedri.
Béstiæ, et univérsa pécora:* serpéntes, et vólucres pennátæ:
Reges terræ, et omnes pópuli: * príncipes et omnes júdices terræ.
Júvenes, et vírgines: senes cum junióribus laudent nomen Dómini: * quia exaltátum est nomen ejus solíus.
Conféssio ejus super cœlum et terram: * et exaltávit cornu pópuli sui.
Hymnus ómnibus sanctis ejus:* fíliis Israel, pópulo appropinquánti sibi.
Hic non dicitur Glória Patri. Psalmus 149.
Cantate Dómino cánticum novum:* laus ejus in ecclésia Sanctórum.
Lætétur Israel in eo, qui fecit eum: * et fílii Sion exúltent in rege suo.
Laudent nomen ejus in choro: * in tympano et psaltério psallant ei:
Quia beneplácitum est Dómino in pópulo suo: * et exaltábit mansuétos in salútem.
Exultábunt sancti in glória,* lætabúntur in cubílibus suis.
Exaltatiónes Dei in gútture eórum: * et gládii ancípites in mánibus eórum:
Ad faciéndam vindíctam in natiónibus:* increpatiónes in pópulis.
Ad alligándos reges eórum in compédibus: * et nóbiles eórum in mánicis férreis.
Ut fáciant in eis judícium conscriptum:* glória hæc est ómnibus sanctis ejus.
Hic non dicitur Glória Patri. Psalmus 150.
Laudate Dóminum in sanctis ejus: * laudáte eum in firmaménto virtútis ejus.
Laudáte eum in virtútibus ejus:* laudáte eum secúndum multitúdinem magnitúdinis ejus.
Laudáte eum in sono tubæ:* laudáte eum in psaltério et cíthara.
Laudáte eum in tympano et choro: * laudáte eum in chordis, et órgano.
Laudáte eum in cymbalis benesonántibus: laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis spíritus laudet Dóminum.
Glória Patri, et Fílio.
Ant. Laudáte Dóminum de cœlis.
Capitulum seq. dicitur in feriali Officio, ab Octava Pentecostes usque ad Adventum.
Capitulum. *Rom.* 13. *d*
Nox præcéssit, dies autem appropinquávit : abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis: sicut in die honéste ambulémus.
Hymnus.
Splendor patérnæ glóriæ,
De luce lucem próferens,
Lux lucis. et fons lúminis,
Diem dies illúminans:
Verúsque sol illábere,
Micans nitóre pérpeti:

Jubárque sancti Spíritus
Infúnde nostris sénsibus.
V otis vocémus et Patrem,
Patrem poténtis gratiæ,
Patrem perénnis glóriæ,
Culpam relége t lúbricam.
C onfírmet actus strénuos:
Dentes retúndat ínvidi;
Casus secúndet ásperos:
Agénda recte dírigat.
M entem gubérnet et regat:
Sit pura nobis cástitas:
Fides calóre férveat:
Fraudis venéna nésciat.
C hristúsque nobis sit cibus,
Potúsque noster sit fides:
Læti bibámus sóbriam
Profusiónem Spíritus.
L ætus dies hic tránseat:
Pudor sit ut dilúculum:
Fides velut merídies:
Crepúsculum mens nésciat.
A uróra lucem próvehit,
Cum luce nobis pródeat,
In Patre totus Fílius,
Et totus in Verbo Pater.
D eo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum,
Amen.

Per Annum, ℣. Repléti sumus mane misericórdia tua. ℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Ant. Benedíctus Dóminus Deus Israel.

In Feriis Quatuor Temporum, et Vigil. quæ jejunantur, post Ant. ad Benedictus, et in Vesperis ad Magnificat, dicuntur sequentes Preces flexis genibus: aliis temporibus non dicuntur.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, totum dicitur clara voce, etiam in Vesp. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Ego dixi, Dómine miserére mei. ℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi. ℣. Convértere Dómine úsquequo. ℟. Et deprecábilis esto super servos tuos. ℣. Fiat misericórdia tua Dómine super nos. ℟. Quemádmodum sperávimus in te. ℣. Sacerdótes tui induántur justítiam. ℟. Et sancti tui exúltent. ℣. Dómine salvum fac Regem. ℟. Et exáudi nos in die, qua invocavérimus te. ℣. Salvum fac pópulum tuum Dómine, et bénedic hereditáti tuæ. ℟. Et rege eos, et extólle illos usque in ætérnum. ℣. Meménto congregatiónis tuæ. ℟. Quam possedísti ab inítio. ℣. Fiat pax in virtúte tua. ℟. Et abundántia in túrribus tuis. ℣. Orémus pro fidélibus defúnctis. ℟. Réquiem ætérnam dona eis Dómine, et lux perpétua lúceat eis. ℣. Requiéscant in pace. ℟. Amen. ℣. Pro frátribus nostris abséntibus. ℟. Salvos fac servos tuos, Deus meus sperántes in te. ℣. Pro afflíctis et captívis. ℟. Líbera eos Deus Israel ex ómnibus tribulatiónibus suis. ℣. Mitte eis Dómine auxílium de sancto. ℟. Et de Sion tuére eos.

℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.

Deinde dícitur.

Psalmus 129.

De profúndis clamávi ad te Dómine:* Dómine exáudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendéntes, * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes observáveris Dómine:* Dómine quis sustinébit?

Quia apud te propitiátio est: *et propter legem tuam sustínui te Dómine.

Sustínuit ánima mea in verbo ejus:*sperávit ánima mea in Dómino.

A custódia matutína usque ad noctem: * speret Israel in Dómino.

Quia apud Dóminum misericórdia: * et copiósa apud eum redémptio.

Et ipse rédimet Israel, * ex ómnibus iniquitátibus ejus. Glória Patri et Fílio,

In Vesperis ejus loco dícitur Psalmus. Miserére mei Deus, * secúndum magnam. 54.

Finito Psalmo, dicitur ℣. Dómine Deus virtútum, convérte nos. ℟. Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus. ℣. Exúrge Christe, ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Deinde dícitur Oratio propria. Et quando in feriali Officio fiunt Commemorationes communes de S. Maria, de Apostolis, et de Pace, ante eas tam in Laudibus quam in Vesperis fit sequens Com. de Cruce. Ant. Per signum Crucis de inimícis nostris líbera nos Deus noster. ℣. Omnis terra adóret te, et psallat tibi. ℟. Psalmum dicat nómini tuo Dómine.

Orémus. Oratio.

Perpetua nos, quæsumus Dómine, pace custódi: quos per lignum sanctæ Crucis redímere dignátus es.

Quæ Commem. de Cruce fit etiam, quando non dicuntur Preces in feriali tantum Officio.

FERIA TERTIA.

Ad Matutinum.

Invitatorium. Jubilémus Deo * Salutári nostro. Psalmus. Venite exultémus, ut supra. 2. Hymnus.

Consors patérni lúminis,
Lux ipse lucis, et dies,
Noctem canéndo rúmpimus:
Assíste postulántibus.
Aufer tenébras méntium:
Fuga catérvas dæmonum:
Expélle somnoléntiam,
Ne pigritántes óbruat.
Sic Christe nobis ómnibus
Indúlgeas credéntibus,
Ut prosit exorántibus,
Quod præcinéntes psállimus.
Præsta, Pater piíssime,
Patrique compar Unice,

Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Ant. Ut non delínquam.

Psalmus 38.

Dixi: Custódiam vias meas: * ut non delínquam in lingua mea.

Pósui ori meo custódiam, * cum consísteret peccátor advérsum me.

Obmútui, et humiliátus sum, et sílui a bonis: * et dolor meus renovátus est.

Concáluit cor meum intra me: * et in meditatióne mea exardéscet ignis.

Locútus sum in língua mea: * Notum fac mihi, Dómine, finem meum:

Et númerum diérum meórum quis est: * ut sciam quid desit mihi.

Ecce mensurábiles posuísti dies meos: * et substántia mea tamquam níhilum ante te.

Verúmtamen univérsa vánitas, * omnis homo vivens.

Verúmtamen in imágine pertránsit homo: * sed et frustra conturbátur.

Thesaurízat: * et ignórat cui congregábit ea.

Et nunc quæ est expectátio mea? nonne Dóminus? * et substántia mea apud te est.

Ab ómnibus iniquitátibus meis érue me: * oppróbrium insipiénti dedísti me.

Obmútui, et non apérui os meum, quóniam tu fecísti: * ámove a me plagas tuas.

A fortitúdine manus tuæ ego deféci in increpatiónibus: * propter iniquitátem corripuísti hóminem.

Et tabéscere fecísti, sicut aráneam ánimam ejus: * verúmtamen vane conturbatur omnis homo.

Exáudi oratiónem meam, Dómine, et deprecatiónem meam: * áuribus pércipe lácrymas meas.

Ne síleas: quóniam ádvena ego sum apud te, et peregrínus, * sicut omnes patres mei.

Remítte mihi, ut refrígerer priúsquam ábeam, * et ámplius non ero.

Psalmus 39.

Expectans expectávi Dóminum, * et inténdit mihi.

Et exaudívit preces meas: * et edúxit me de lacu misériæ, et de luto fæcis.

Et státuit super petram pedes meos: * et diréxit gressus meos.

Et immísit in os meum cánticum novum, * carmen Deo nostro.

Vidébunt multi, et timébunt: * et sperábunt in Dómino.

Beátus vir, cujus est nómen Dómini spes ejus: * et non respéxit in vanitátes et insánias falsas.

Multa fecísti tu Dómine Deus meus mirabília tua: * et cogitatiónibus tuis non est qui símilis sit tibi.

Annuntiávi, et locútus sum: * multiplicáti sunt super númerum.

Sacrifícium et oblatiónem noluísti: * aures autem perfecísti mihi.
Holocáustum et pro peccáto non postulásti: * tunc dixi: Ecce vénio.
In cápite libri scriptum est de me, ut fácerem voluntátem tuam: * Deus meus vólui, et legem tuam in médio cordis mei.
Annuntiávi justítiam tuam in ecclésia magna, * ecce lábia mea non prohibébo: Dómine tu scisti.
Justítiam tuam non abscóndi in corde meo: * veritátem tuam, et salutáre tuum dixi.
Non abscóndi misericórdiam tuam, et veritátem tuam * a concílio multo.
Tu autem, Dómine, ne longe fácias miseratiónes tuas a me: * misericórdia tua et véritas tua semper suscepérunt me.
Quóniam circumdedérunt me mala, quorum non est númerus: * comprehendérunt me iniquitátes meæ, et non pótui ut vidérem.
Multiplicátæ sunt super capíllos cápitis mei: * et cor meum derelíquit me.
Compláceat tibi Dómine ut éruas me: * Dómine, ad adjuvándum me réspice.
Confundántur et revereántur simul, qui quærunt ánimam meam, * ut áuferant eam.
Convertántur retrórsum, et revereántur * qui volunt mihi mala.
Ferant conféstim confusiónem suam, * qui dicunt mihi: Euge, euge.
Exúltent et læténtur super te omnes quæréntes te: * et dicant semper: Magnificétur Dóminus: qui díligunt salutáre tuum.
Ego autem mendícus sum, et páuper: * Dóminus sollícitus est mei.
Adjútor meus, et protéctor meus tu es: * Deus meus ne tardáveris.
Ant. Ut non delínquam in lingua mea.
Ant. Sana.

Psalmus 40.

Beatus qui intélligit super egénum et páuperem: * in die mala liberábit eum Dóminus.
Dóminus consérvet eum, et vivíficet eum, et beátum fáciat eum in terra: * et non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.
Dóminus opem ferat illi super lectum dolóris ejus: * univérsum stratum ejus versásti in infirmitáte ejus.
Ego dixi: Dómine miserére mei: * sana ánimam meam, quia peccávi tibi.
Inimíci mei dixérunt mala mihi: * Quando moriétur, et períbit nomen ejus?
Et si ingrediebátur ut vidéret, vana loquebátur, * cor ejus congregávit iniquitátem sibi.
Egrediebátur foras, * et lo-

quebátur in idípsum.
Advérsum me susurrábant omnes inimíci mei: * advérsum me cogitábant mala mihi.
Verbum iníquum constituérunt advérsum me: * Numquid qui dormit, non adjíciet ut resúrgat?
Etenim homo pacis meæ, in quo sperávi: * qui edébat panes meos, magnificávit super me supplantatiónem.
Tu autem, Dómine, miserére mei, et resúscita me: * et retríbuam eis.
In hoc cognóvi, quóniam voluísti me: * quóniam non gaudébit inimícus meus super me.
Me autem propter innocéntiam suscepísti : * et confirmásti me in conspéctu tuo in ætérnum.
Benedíctus Dóminus Deus Israel a sæculo, et usque in sæculum: * fiat, fiat.

Psalmus 41.

Quemadmodum desíderat cervus ad fontes aquárum: * ita desíderat ánima mea ad te Deus.
Sitívit ánima mea ad Deum fortem vivum: * quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei?
Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte: * dum dícitur mihi quotídie: Ubi est Deus tuus?
Hæc recordátus sum, et effúdi in me ánimam meam: * quóniam transíbo in locum tabernáculi admirábilis, usque ad domum Dei.
In voce exultatiónis, et confessiónis: * sonus epulántis.
Quare tristis es ánima mea? * et quare contúrbas me?
Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.
Ad meípsum ánima mea conturbáta est: * proptérea mémor ero tui de terra Jordánis, et Hermóniim a monte módico.
Abyssus abyssum ínvocat, * in voce cataractárum tuárum.
Omnia excélsa tua, et fluctus tui * super me transiérunt.
In die mandávit Dóminus misericórdiam suam: * et nocte cánticum ejus.
Apud me orátio Deo vitæ meæ, * dicam Deo: Suscéptor meus es.
Quare oblítus es mei: * et quare contristátus incédo, dum affligit me inimícus?
Dum confringúntur ossa mea, * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei:
Dum dicunt mihi per síngulos dies: Ubi est Deus tuus? * quare tristis es ánima mea, et quare contúrbas me?
Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.
Ant. Sana Dómine ánimam meam: quia peccávi tibi.
Ant. Eructávit. Psalmus 43.
Deus áuribus nostris audívimus: * patres nostri

annuntiavérunt nobis.
Opus, quod operátus es in diébus eórum, * et in diébus antíquis.
Manus tua gentes dispérdidit, et plantásti eos: * afflixísti pópulos, et expulísti eos:
Nec enim in gládio suo possedérunt terram,* et bráchium eórum non salvávit eos:
Sed déxtera tua, et brachium tuum, et illuminátio vultus tui: * quóniam complacuísti in eis.
Tu es ipse Rex meus et Deus meus: * qui mandas salútes Jacob.
In te inimícos nostros ventilábimus cornu, * et in nómine tuo spernémus insurgéntes in nobis.
Non enim in arcu meo sperábo:*et gládius meus non salvábit me.
Salvásti enim nos de affligéntibus nos: * et odiéntes nos confudísti.
In Deo laudábimur tota die:* et in nómine tuo confitébimur in sæculum.
Nunc autem repulísti et confudísti nos: * et non egrediéris Deus in virtútibus nostris.
Avertísti nos retrórsum post inimícos nostros:*et qui odérunt nos, diripiébant sibi.
Dedísti nos tamquam oves escárum :*et in Géntibus dispersísti nos.
Vendidísti pópulum tuum sine prétio: * et non fuit multitúdo in commutatiónibus eórum.
Posuísti nos oppróbrium vicínis nostris, * subsannatiónem et derísum his, qui sunt in circúitu nostro.
Posuísti nos in similitúdinem Géntibus: * commotiónem cápitis in pópulis.
Tota die verecúndia mea contra me est, * et confúsio faciéi meæ coopéruit me.
A voce exprobrántis, et obloquéntis: * a fácie inimíci, et persequéntis.
Hæc ómnia venérunt super nos, nec oblíti sumus te: * et iníque non égimus in testaménto tuo.
Et non recéssit retro cor nostrum:* et declinásti sémitas nostras a via tua:
Quóniam humiliásti nos in loco afflictiónis, * et coopéruit nos umbra mortis.
Si obliti sumus nomen Dei nostri, * et si expándimus manus nostras ad deum aliénum:
Nonne Deus requíret ista? * ipse enim novit abscóndita cordis.
Quóniam propter te mortificámur tota die: * æstimáti sumus sicut oves occisiónis.
Exúrge, quare obdórmis Dómine? * exúrge, et ne repéllas in finem.
Quare fáciem tuam avértis:* oblivísceris inópiæ nostræ, et tribulatiónis nostræ?
Quóniam humiliáta est in púlvere ánima nostra: * conglutinátus est in terra venter noster.

Exúrge Dómine, ádjuva nos: * et rédime nos propter nomen tuum.

Psalmus 44.

Eructavit cor meum verbum bonum:* dico ego ópera mea Regi.

Lingua mea cálamus scribæ, * velóciter scribéntis.

Speciósus forma præ filiis hóminum, diffúsa est grátia in lábiis tuis: * proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Accíngere gládio tuo super femur tuum, * potentíssime.

Spécie tua et pulchritúdine tua * inténde, próspere procéde, et regna.

Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam,* et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagíttæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent: * in corda inimicórum regis.

Sedes tua Deus in sæculum sæculi:*virga directiónis virga regni tui.

Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.

Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis: * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.

Astitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto:*circúmdata varietáte.

Audi fília, et vide, et inclína aurem tuam: * et oblivíscere pópulum tuum, et domum patris tui.

Et concupíscet Rex decórem tuum:* quóniam ipse est Dóminus Deus tuus, et adorábunt eum.

Et fíliæ Tyri in munéribus* vultum tuum deprecabúntur: omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus fíliæ Regis ab intus, * in fimbriis áureis circumamícta varietátibus.

Adducéntur Regi vírgines post eam: * próximæ ejus afferéntur tibi.

Afferéntur in lætítia et exultatióne:* adducéntur in templum Regis.

Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii: * constítues eos príncipes super omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui:* in omni generatióne et generatiónem.

Proptérea pópuli confitebúntur tibi in ætérnum: * et in sæculum sæculi.

Ant. Eructávit cor meum verbum bonum.

Ant. Adjútor.

Psalmus 45.

Deus noster refúgium, et virtus:* adjútor in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.

Proptérea non timébimus, dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.

Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei:*sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.

Deus in médio ejus, non commovébitur,* adjuvábit eam Deus mane dilúculo.

Conturbátæ sunt Gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.

Dóminus virtútum nobíscum:* suscéptor noster Deus Jacob.

Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram:* áuferens bella usque ad finem terræ.

Arcum cónteret, et confrínget arma: * et scuta combúret igni.

Vacáte, et vidéte quóniam ego sum Deus:* exaltábor in Géntibus, et exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobíscum:* suscéptor noster Deus Jacob.

Psalmus 46.

Omnes géntes pláudite mánibus: * jubiláte Deo in voce exultatiónis.

Quóniam Dóminus excélsus, terríbilis: * Rex magnus super omnem terram.

Subjécit pópulos nobis: * et Gentes sub pédibus nostris.

Elégit nobis hereditátem suam: * spéciem Jacob, quam diléxit.

Ascéndit Deus in júbilo: * et Dóminus in voce tubæ.

Psállite Deo nostro, psállite: * psállite Regi nostro, psállite.

Quóniam Rex omnis terræ Deus: * psállite sapiénter.

Regnábit Deus super Gentes: * Deus sedet super sedem sanctam suam.

Príncipes populórum congregáti sunt cum Deo Abraham:*quóniam dii fortes terræ, veheménter eleváti sunt.

Ant. Adjútor in tribulatiónibus.

Ant. Magnus Dóminus.

Psalmus 47.

Magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * in civitáte Dei nostri, in monte sancto ejus.

Fundátur exultatióne univérsæ terræ mons Sion,* látera Aquilónis, cívitas Regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoscétur,* cum suscípiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregáti sunt: * convenérunt in unum.

Ipsi vidéntes sic admiráti sunt, conturbáti sunt, commóti sunt: * tremor apprehéndit eos.

Ibi dolóres ut parturiéntis, * in spíritu veheménti cónteres naves Tharsis.

Sicut audívimus, sic vídimus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei nostri: * Deus fundávit eam in ætérnum.

Suscépimus Deus misericórdiam tuam,* in médio templi tui.

Secúndum nomen tuum Deus, sic et laus tua in fines terræ:*justítia plena est déxte-

ra tua.
Lætétur mons Sion, et exúltent fíliæ Judæ,* propter judícia tua Dómine.
Circúmdate Sion, et compléctimini eam:* narráte in túrribus ejus.
Pónite corda vestra in virtúte ejus:* et distribúite domos ejus: ut enarrétis in progénie áltera.
Quóniam hic est Deus, Deus noster in ætérnum, et in sæculum sæculi: * ipse reget nos in sæcula.

Psalmus 48.

Audite hæc omnes gentes: * áuribus percípite omnes qui habitátis orbem.
Quique terrígenæ, et fílii hóminum: * simul in unum dives et pauper.
Os meum loquétur sapiéntiam:* et meditátio cordis mei prudéntiam.
Inclinábo in parábolam aurem meam:* apériam in psaltério propositiónem meam.
Cur timébo in die mala?* iníquitas calcánei mei circúmdabit me:
Qui confídunt in virtúte sua: * et in multitúdine divitiárum suárum gloriántur.
Frater non rédimit, rédimet homo:* non dabit Deo placatiónem suam.
Et prétium redemptiónis ánimæ suæ: * et laborábit in ætérnum, et vivet adhuc in finem.
Non vidébit intéritum, cum víderit sapiéntes moriéntes:* simul insípiens, et stultus períbunt.
Et relínquent aliénis divítias suas: * et sepúlchra eórum domus illórum in ætérnum.
Tabernácula eórum in progénie, et progénie:* vocavérunt nómina sua in terris suis.
Et homo, cum in honóre esset, non intelléxit: * comparátus est juméntis insipiéntibus, et símilis factus est illis.
Hæc via illórum scándalum ipsis: * et póstea in ore suo complacébunt.
Sicut oves in inférno pósiti sunt: * mors depáscet eos.
Et dominabúntur eórum justi in matutíno:* et auxílium eórum veteráscet in inférno a glória eórum.
Verúmtamen Deus rédimet ánimam meam de manu ínferi, * cum accéperit me.
Ne timúeris cum dives factus fúerit homo: * et cum multiplicáta fúerit glória domus ejus.
Quóniam cum interíerit, non sumet ómnia:* neque descéndet cum eo glória ejus.
Quia ánima ejus in vita ipsíus benedicétur:* confitébitur tibi cum benefécerís ei.
Introíbit usque in progénies patrum suórum: * et usque in ætérnum non vidébit lumen.
Homo, cum in honóre esset, non intelléxit: * comparátus est juméntis insipiéntibus, et símilis factus est illis.

Ant. Magnus Dóminus, et laudábilis nimis.
Ant. Deus deórum.

Psalmus 49.

Deus deórum Dóminus locútus est:* et vocávit terram.
A solis ortu usque ad occásum: * ex Sion spécies decóris ejus.
Deus manifésto véniet: * Deus noster et non silébit.
Ignis in conspéctu ejus exardéscet: * et in circúitu ejus tempéstas válida.
Advocábit cœlum desúrsum: * et terram discérnere pópulum suum.
Congregáte illi sanctos ejus: * qui órdinant testaméntum ejus super sacrifícia.
Et annuntiábunt cœli justítiam ejus: * quóniam Deus judex est.
Audi pópulus meus, et loquar: Israel, et testificábor tibi: * Deus Deus tuus ego sum.
Non in sacrifíciis tuis árguam te: * holocáusta autem tua in conspéctu meo sunt semper.
Non accípiam de domo tua vítulos: * neque de grégibus tuis hircos.
Quóniam meæ sunt omnes feræ silvárum, * juménta in móntibus et boves.
Cognóvi ómnia volatília cœli: * et pulchritúdo agri mecum est.
Si esuríero, non dicam tibi:* meus est enim orbis terræ, et plenitúdo ejus.
Numquid manducábo carnes taurórum? * aut sánguinem hircórum potábo?
Immola Deo sacrifícium laudis: * et redde Altíssimo vota tua.
Et ínvoca me in die tribulatiónis: * éruam te, et honorificábis me.
Peccatóri autem dixit Deus:* Quare tu enárras justítias meas, et assúmis testaméntum meum per os tuum?
Tu vero odísti disciplínam: * et projecísti sermónes meos retrórsum.
Si vidébas furem, currébas cum eo: * et cum adúlteris portiónem tuam ponébas.
Os tuum abundávit malítia:* et lingua tua concinnábat dolos.
Sedens advérsus fratrem tuum loquebáris, et advérsus fílium matris tuæ ponébas scándalum: * hæc fecísti, et tácui.
Existimásti iníque quod ero tui símilis: * árguam te, et státuam contra fáciem tuam.
Intellígite hæc qui obliviscímini Deum: * nequándo rápiat, et non sit qui erípiat.
Sacrifícium laudis honorificábit me: * et illic iter, quo osténdam illi salutáre Dei.

Psalmus 51.

Quid gloriáris in malítia, * qui potens es in iniquitáte?
Tota die injustítiam cogitávit lingua tua * sicut novácula acúta fecísti dolum.

Dilexísti malítiam super benignitátem:* iniquitátem magis, quam loqui æquitátem.
Dilexísti ómnia verba præcipitatiónis, * lingua dolósa.
Proptérea Deus déstruet te in finem: * evéllet te, et emigrábit te de tabernàculo tuo: et radícem tuam de terra vivéntium.
Vidébunt justi, et timébunt, et super eum ridébunt, et dicent: * Ecce homo, qui non pósuit Deum adjutórem suum:
Sed sperávit in multitúdine divitiárum suárum: * et prævàluit in vanitáte sua.
Ego autem, sicut oliva fructífera in domo Dei, * sperávi in misericórdia Dei in ætérnum: et in sæculum sæculi.
Confitébor tibi in sæculum quia fecísti: * et expectábo nomen tuum, quóniam bonum est in conspéctu sanctórum tuórum.
Ant. Deus deórum Dóminus locútus est.

Per Annum.

℣. Immola Deo sacrifícium laudis.
℟. Et redde Altíssimo vota tua.

Pro uno Martyre,

℣. Posuísti Dómine super caput ejus.
℟. Corónam de lápide pretióso.

Pro pluribus Martyribus,

℣. Exúltent justi in conspéctu Dei.
℟. Et delecténtur in lætítia.

Pro Confessore Pontifice,

℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi.
℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis.

Pro Confessore non Pontifice.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam.
℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Pro una Sancta,

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo.
℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

AD LAUDES,

Ant. Dele Dómine iniquitátem meam.

Psalmus 50.

Miserere mei Deus, * secúndum magnam misericórdiam tuam.
Et secúndum multitúdinem miseratiónum tuárum, * dele iniquitátem meam.
Amplius lava me ab iniquitáte mea: * et a peccáto meo munda me.
Quóniam iniquitàtem meam ego cognósco: * et peccátum meum contra me est semper.
Tibi soli peccavi, et malum coram te feci; * ut justificéris in sermónibus tuis, et vincas cum judicáris.
Ecce enim in iniquitátibus concéptus sum: * et in peccátis concépit me mater mea.
Ecce enim veritátem dilexísti: * incérta et occúlta sapiéntiæ tuæ manifèstasti

mihi.

Aspérges me hyssôpo, et mundábor: * lavábis me, et super nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium et lætítiam: * et exultábunt ossa humiliáta.

Avérte fáciem tuam a peccátis meis,* et omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me Deus: * et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis.

Ne projícias me a fácie tua: et spíritum sanctum tuum ne áuferas a me.

Redde mihi lætítiam salutáris tui:* et spíritu principáli confírma me.

Docébo iníquos vias tuas: * et ímpii ad te converténtur.

Líbera me de sanguínibus Deus, Deus salútis meæ: * et exultábit lingua mea justítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries:* et os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam si voluísses sacrifícium, dedíssem útique:* holocáustis non delectáberis.

Sacrifícium Deo spíritus contribulátus: * cor contrítum, et humiliátum Deus non despícies.

Benígne fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion: * ut ædificéntur muri Jerúsalem.

Tunc acceptábis sacrifícium justítiæ, oblatiónes, et holocáusta: * tunc impónent super altáre tuum vítulos.

Ant. Salutáre.

Psalmus 42.

Júdica me Deus, et discérne causam meam de gente non sancta,* ab hómine iníquo et dolóso érue me.

Quia tu es Deus fortitúdo mea:* quare me repulísti? et quare tristis incédo, dum affligit me inimícus?

Emítte lucem tuam et veritátem tuam:* ipsa me deduxérunt, et adduxérunt in montem sanctum tuum, et in tabernácula tua.

Et introíbo ad altáre Dei: * ad Deum qui lætíficat juventútem meam.

Confitébor tibi in cíthara Deus Deus meus:* quare tristis es ánima mea? et quare contúrbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi:* salutáre vultus mei, et Deus meus.

Ant. Salutáre vultus mei, et Deus meus.

Ant. Ad te de luce vígilo, Deus.

Psálmus. Deus Deus meus, ut 55.

Ant. Cunctis diébus.

Canticum Ezechiæ.

Is. 38. *b*

Ego dixi: in dimídio diérum meórum* vadam ad portas ínferi.

Quæsívi resíduum annórum meórum, * dixi: Non vidébo Dóminum Deum in terra vivéntium.

Non aspíciam hóminem ultra,* et habitatórem quiétis.

Generátio mea abláta est, et

convolúta est a me, * quasi tabernáculum pastórum:

Præcísa est velut a texénte, vita mea: dum adhuc ordírer, succídit me: * de mane usque ad vésperam fínies me.

Sperábam usque ad mane, * quasi leo sic contrívit ómnia ossa mea:

De mane usque ad vésperam fínies me: * sicut pullus hirúndinis sic clamábo, meditábor ut colúmba.

Attenuáti sunt óculi mei, * suspiciéntes in excélsum.

Dómine vim pátior, respónde pro me. * Quid dicam, aut quid respondébit mihi, cum ipse fécerit?

Recogitábo tibi omnes annos meos * in amaritúdine ánimæ meæ.

Dómine si sic vívitur, et in tálibus vita spíritus mei, corrípies me, et vivificábis me.* Ecce in pace amaritúdo mea amaríssima:

Tu autem eruísti ánimam meam ut non períret,* projecísti post tergum tuum ómnia peccáta mea.

Quia non inférnus confitébitur tibi, neque mors laudábit te:* non expectábunt qui descéndunt in lacum veritátem tuam.

Vivens vivens ipse confitébitur tibi, sicut et ego hódie:* pater fíliis notam fáciet veritátem tuam.

Dómine salvum me fac, * et psalmos nostros cantábimus cunctis diébus vitæ nostræ in domo Dómini.

Ant. Cunctis diébus vitæ nostræ salvos nos fac Dómine.

Ant. Omnes Angeli ejus laudáte Dóminum de cœlis.

Psalmus. Laudáte Dóminum de cœlis. 56.

Capitulum.

Rom. 13. *d*

Nox præcéssit, dies autem appropinquávit: abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis: sicut in die honéste ambulémus.

Hymnus.

Ales diéi núntius
Lucem propínquam præcinit:
Nos excitátor méntium
Jam Christus ad vitam vocat.
Auférte, clamat, léctulos,
Ægro sopóre désides:
Castíque, recti, ac sóbrii
Vigiláte, jam sum próximus.
Jesum ciámus vócibus,
Flentes, precántes, sóbrii:
Inténta supplicátio
Dormíre cor mundum vetat.
Tu Christe somnum díscute:
Tu rumpe noctis víncula:
Tu solve peccátum vetus,
Novúmque lumen íngere.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua.

℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Ant. Eréxit nobis Dóminus cornu salútis, in domo David púeri sui.

Preces, quando dicuntur habentur. 58.

FERIA QUARTA

Ad Matutinum.

Invitatorium. In manu tua Dómine,* Omnes fines terræ. Psalm. Veníte, exultémus Dómino. 2.

Hymnus.

Rerum Creátor óptime,
Rectórque noster áspice;
Nos a quiéte nóxia
Mersos sopóre líbera.
Te, sancte Christe, póscimus:
Ignósce culpis ómnibus:
Ad confiténdum súrgimus,
Morásque noctis rúmpimus.
Mentes manúsque tóllimus,
Prophéta sicut nóctibus,
Nobis geréndum præcipit,
Paulúsque gestis cénsuit.
Vides malum, quod fécimus:
Occúlta nostra pándimus:
Preces geméntes fúndimus,
Dimítte quod peccávimus.
Præsta Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito
Regnans per omne sæculum,
Amen.

Ant. Avértit Dóminus.

Psalmus 52.

Dixit insípiens in corde suo: * Non est Deus.

Corrúpti sunt, et abominábiles facti sunt in iniquitátibus: * non est qui fáciat bonum.

Deus de cœlo prospéxit super fílios hóminum: * ut víde at si est intélligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, simul inútiles facti sunt: * non est qui fáciat bonum, non est usque ad unum.

Nonne scient omnes qui operántur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam ut cibum panis?

Deum non invocavérunt:* illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor.

Quóniam Deus dissipávit ossa eórum qui homínibus placent:* confúsi sunt, quóniam Deus sprevit eos.

Quis dabit ex Sion salutáre Israel? * cum convérterit Deus captivitátem plebis suæ, exultábit Jacob, et lætábitur Israel.

Psalmus 54.

Exaudi Deus oratiónem meam, et ne despéxeris deprecatiónem meam : * inténde mihi, et exáudi me.

Contristátus sum in exercitatióne mea: * et conturbátus sum a voce inimíci, et a tribulatióne peccatóris.

Quóniam declinavérunt in me iniquitátes:* et in ira moléstí erant mihi.

Cor meum conturbátum est in me:* et formído mortis cécidit super me.

Timor et tremor venérunt super me: * et contexérunt me ténebræ.

Et dixi: Quis dabit mihi pen-

nas sicut colúmbæ, * et volábo, et requiéscam?

Ecce elongávi fúgiens: * et mansi in solitúdine.

Expectábam eum, qui salvum me fecit * a pusillanimitáte spíritus et tempestáte.

Præcípita Dómine, dívide linguas eórum: * quóniam vidi iniquitátem, et contradictiónem in civitáte.

Die ac nocte circúmdabit eam super muros ejus iníquitas: * et labor in médio ejus, et injustítia.

Et non defécit de platéis ejus * usúra, et dolus.

Quóniam si inimícus meus maledixísset mihi, * sustinuíssem útique.

Et si is, qui óderat me, super me magna locútus fuísset: * abscondíssem me fórsitan ab eo.

Tu vero homo unánimis, * dux meus, et notus meus:

Qui simul mecum dulces capiébas cibos: * in domo Dei ambulávimus cum consénsu.

Véniat mors super illos: * et descéndant in inférnum vivéntes:

Quóniam nequítiæ in habitáculis eórum, * in médio eórum.

Ego autem ad Deum clamávi: * et Dóminus salvábit me.

Véspere et mane et merídie narrábo et annuntiábo: * et exáudiet vocem meam.

Rédimet in pace ánimam meam ab his qui appropínquant mihi: * quóniam inter multos erant mecum.

Exáudiet Deus, et humiliábit illos, * qui est ante sæcula.

Non enim est illis commutátio, et non timuérunt Deum: * exténdit manum suam in retribuéndo.

Contaminavérunt testaméntum ejus, divísi sunt ab ira vultus ejus: * et appropinquávit cor illíus.

Mollíti sunt sermónes ejus super óleum: * et ipsi sunt jácula.

Jacta super Dóminum curam tuam, et ipse te enútriet: * non dabit in ætérnum fluctuatiónem justo.

Tu vero Deus dedúces eos, * in púteum intéritus.

Viri sánguinum et dolósi non dimidiábunt dies suos: * ego autem sperábo in te Dómine.

Ant. Avértit Dóminus captivitátem plebis suæ.

Ant. Quóniam.

Psalmus 55.

MISERERE mei Deus, quóniam conculcávit me homo: * tota die impúgnans tribulávit me.

Conculcavérunt me inimíci mei tota die: * quóniam multi belléntes advérsum me.

Ab altitúdine diéi timébo: * ego vero in te sperábo.

In Deo laudábo sermónes meos, in Deo sperávi: * non timébo quid fáciat mihi caro.

Ita die verba mea execrabántur: * advérsum me omnes cogitatiónes eórum, in malum.

Inhabitábunt et abscóndent: * ipsi calcáneum meum observábunt.

Sicut sustinuérunt ánimam meam, pro níhilo salvos fácies illos: * in ira pópulos confrínges.

Deus, vitam meam annuntiávi tibi: * posuísti lácrymas meas in conspéctu tuo.

Sicut et in promissióne tua: * tunc converténtur inimíci mei retrórsum:

In quacúmque die invocávero te: * ecce cognóvi quóniam Deus meus es.

In Deo laudábo verbum, in Dómino laudábo sermónem: * in Deo sperávi, non timébo quid fáciat mihi homo.

In me sunt Deus vota tua, * quæ reddam, laudatiónes tibi.

Quóniam eripuísti ánimam meam de morte, et pedes meos de lapsu: * ut pláceam coram Deo in lúmine vivéntium.

Psalmus 56.

Miserere mei Deus, miserére mei: * quóniam in te confídit ánima mea.

Et in umbra alárum tuárum sperábo, * donec tránseat iníquitas.

Clamábo ad Deum altíssimum: * Deum qui benefécit mihi.

Misit de cœlo, et liberávit me: * dedit in oppróbrium conculcántes me.

Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam, * et erípuit ánimam meam de médio catulórum leónum: dormívi conturbátus.

Filii hóminum dentes eórum arma et sagíttæ: * et lingua eórum gládius acútus.

Exaltáre super cœlos Deus: * et in omnem terram glória tua.

Láqueum paravérunt pédibus meis: * et incurvavérunt ánimam meam.

Fodérunt ante fáciem meam fóveam: * et incidérunt in eam.

Parátum cor meum Deus, parátum cor meum: * cantábo, et psalmum dicam.

Exúrge glória mea, exúrge psaltérium et cíthara: * exúrgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis Dómine: * et psalmum dicam tibi in géntibus.

Quóniam magnificáta est usque ad cœlos misericórdia tua, * et usque ad nubes véritas tua.

Exaltáre super cœlos Deus: * et super omnem terram glória tua.

Ant. Quóniam in te confídit ánima mea.

Ant. Justa judicáte.

Psalmus 57.

Si vere útique justítiam loquímini: * recta judicáte fílii hóminum.

Etenim in corde iniquitátes operámini: * in terra injustítias manus vestræ concín-

nant.
Alienáti sunt peccatóres a vulva erravérunt ab útero:* locúti sunt falsa.
Furor illis secúndum similitúdinem serpéntis: * sicut áspidis surdæ, et obturántis aures suas,
Quæ non exáudiet vocem incantántium: * et venéfici incantántis sapiénter.
Deus cónteret dentes eórum in ore ipsórum: * molas leónum confrínget Dóminus.
Ad níhilum devénient tamquam aqua decúrrens: * inténdit arcum suum donec infirméntur.
Sicut cera, quæ fluit, auferéntur: * supercécidit ignis, et non vidérunt solem.
Priúsquam intellígerent spinæ vestræ rhamnum:* sicut vivéntes, sic in ira absórbet eos.
Lætábitur justus cum víderit vindíctam: * manus suas lavábit in sánguine peccatóris.
Et dicet homo: Si útique est fructus justo: * útique est Deus júdicans eos in terra.

Psalmus 58.

Eripe me de inimícis meis Deus meus:* et ab insurgéntibus in me líbera me.
Eripe me de operántibus iniquitátem: * et de viris sánguinum salva me.
Quia ecce cepérunt ánimam meam:* irruérunt in me fortes.
Neque iníquitas mea, neque peccátum meum Dómine: * sine iniquitáte cucúrri, et diréxi.
Exúrge in occúrsum meum, et vide: * et tu Dómine Deus virtútum Deus Israel.
Inténde ad visitándas omnes gentes: * non misereáris ómnibus, qui operántur iniquitátem.
Converténtur ad vésperam: et famem patiéntur ut canes, * et circuíbunt civitátem.
Ecce loquéntur in ore suo, et gládius in lábiis eórum: * quóniam quis audívit?
Et tu Dómine deridébis eos:* ad níhilum dedúces omnes gentes.
Fortitúdinem meam ad te custódiam, quia Deus suscéptor meus es:* Deus meus, misericórdia ejus prævéniet me.
Deus osténdet mihi super inimícos meos, ne occídas eos:* nequándo obliviscántur pópuli mei.
Dispérge illos in virtúte tua: * et depóne eos protéctor meus Dómine.
Delíctum oris eórum, sermónem labiórum ipsórum: * et comprehendántur in supérbia sua.
Et de execratióne et mendácio annuntiabúntur in consummatióne:* in ira consummatiónis, et non erunt.
Et scient quia Deus dominábitur Jacob, * et fínium terræ.
Converténtur ad vésperam,

et famem patiéntur ut canes: * et circuíbunt civitátem.

Ipsi dispergéntur ad manducándum:* si vero non fúerint saturáti, et murmurábunt.

Ego autem cantábo fortitúdinem tuam: * et exultábo mane misericórdiam tuam.

Quia factus es suscéptor meus * et refúgium meum, in die tribulatiónis meæ.

Adjútor meus tibi psallam, quia Deus suscéptor meus es: * Deus meus misericórdia mea.

Ant. Justa judicáte filii hóminum.

Ant. Da nobis.

Psalmus 59.

Deus repulísti nos, et destruxísti nos:* irátus es, et misértus es nobis.

Commovísti terram, et conturbásti eam: * sana contritiónes ejus, quia commóta est.

Ostendísti pópulo tuo dura:* potásti nos vino compunctiónis.

Dedísti metuéntibus te significatiónem: * ut fúgiant a fácie arcus:

Ut liberéntur dilécti tui: * sálvum fac déxtera tua, et exáudi me.

Deus locútus est in sancto suo: * Lætábor, et partíbor Síchimam: et convállem tabernaculórum metíbor.

Meus est Gálaad, et meus est Manásses: * et Ephraim fortitúdo cápitis mei.

Juda rex meus: * Moab olla spei meæ.

In Idumæam exténdam calceaméntum meum: * mihi alienígenæ súbditi sunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me usque in Idumæam?

Nonne tu Deus, qui repulísti nos: * et non egrediéris Deus in virtútibus nostris?

Da nobis auxílium de tribulatióne: * quia vana salus hóminis.

In Deo faciémus virtútem: * et ipse ad níhilum dedúcet tribulántes nos.

Psalmus 60.

Exaudi Deus deprecatiónem meam: * inténde oratióni meæ.

A fínibus terræ ad te clamávi: * dum anxiarétur cor meum, in petra exaltásti me.

Deduxísti me, quia factus es spes mea: * turris fortitúdinis a fácie inimíci.

Inhabitábo in tabernáculo tuo in sæcula: * prótegar in velaménto alárum tuárum.

Quóniam tu Deus meus exaudísti oratiónem meam: * dedísti hereditátem timéntibus nomen tuum.

Dies super dies regis adjícies: * annos ejus usque in diem generatiónis et generatiónis.

Pérmanet in ætérnum inconspectu Dei: * misericórdiam et veritátem ejus quis requíret?

Sic psalmum dicam nómini tuo in sæculum sæculi: * ut reddam vota mea de die in

diem.

Ant. Da nobis Dómine auxílium de tribulatióne.

Ant. Nonne Deo.

Psalmus 61.

Nonne Deo subjécta erit ánima mea? * ab ipso enim salutáre meum.

Nam et ipse Deus meus, et salutáris meus: * suscéptor meus, non movébor ámplius.

Quoúsque irrúitis in hóminem? * interfícitis univérsi vos: tamquam paríeti inclináto et macériæ depúlsæ?

Verúmtamen prétium meum cogitavérunt repéllere, cucúrri in siti: * ore suo benedicébant, et corde suo maledicébant.

Verúmtamen Deo subjécta esto ánima mea: * quóniam ab ipso patiéntia mea.

Quia ipse Deus meus, et salvátor meus: * adjútor meus non emigrábo.

In Deo salutáre meum, et glória mea: * Deus auxílii mei, et spes mea in Deo est.

Speráte in eo omnis congregátio pópuli, effúndite coram illo corda vestra: * Deus adjútor noster in ætérnum.

Verúmtamen vani filii hóminum, mendáces filii hóminum in statéris: * ut decípiant ipsi de vanitáte in idípsum.

Nolíte speráre in iniquitáte, et rapínas nolíte concupíscere: * divítiæ si áffluant, nolíte cor appónere.

Semel locútus est Deus, duo hæc audívi, quia potéstas Dei est, et tibi Dómine misericórdia: * quia tu reddes unicuíque juxta ópera sua.

Psalmus 63.

Exaudi Deus oratiónem meam cum déprecor: * a timóre inimíci éripe ánimam meam.

Protexísti me a convéntu malignántium: * a multitúdine operántium iniquitátem.

Quia exacuérunt ut gládium linguas suas: * intendérunt arcum rem amáram, ut sagíttent in occúltis immaculátum.

Súbito sagittábunt eum, et non timébunt: * firmavérunt sibi sermónem nequam.

Narravérunt ut abscónderent láqueos: * dixérunt: Quis vidébit eos?

Scrutáti sunt iniquitátes: * defecérunt scrutántes scrutínio.

Accédet homo ad cor altum: * et exaltábitur Deus.

Sagíttæ parvulórum factæ sunt plagæ eórum: * et infirmátæ sunt contra eos linguæ eórum.

Conturbáti sunt omnes qui vidébant eos: * et tímuit omnis homo.

Et annuntiavérunt ópera Dei: * et facta ejus intellexérunt.

Lætábitur justus in Dómino, et sperábit in eo, * et laudabúntur omnes recti corde.

Ant. Nonne Deo subjécta erit ánima mea?

Ant. Benedícite.

Psalmus 65.

JUBILATE Deo omnis terra, psalmum dícite nómini ejus: * date glóriam laudi ejus.

Dícite Deo: quam terribília sunt ópera tua Dómine! * in multitúdine virtútis tuæ mentiéntur tibi inimíci tui.

Omnis terra adóret te, et psallat tibi: * psalmum dicat nómini tuo.

Veníte et vidéte ópera Dei:* terríbilis in consíliis super fílios hóminum.

Qui convértit mare in áridam, in flúmine pertransíbunt pede: * ibi lætábimur in ipso.

Qui dominátur in virtúte sua in ætérnum, óculi ejus super gentes respíciunt: * qui exásperant, non exalténtur in semetípsis.

Benedícite Gentes Deum nostrum: * et audítam fácite vocem laudis ejus.

Qui pósuit ánimam meam ad vitam:* et non dedit in commotiónem pedes meos.

Quóniam probásti nos Deus: * igne nos examinásti, sicut examinátur argéntum.

Induxísti nos in láqueum, posuísti tribulatiónes in dorso nostro:* imposuísti hómines super cápita nostra.

Transívimus per ignem et aquam: et eduxísti nos in refrigérium.

Introíbo in domum tuam in holocáustis: * reddam tibi vota mea, quæ distinxérunt lábia mea.

Et locútum est os meum:*in tribulatióne mea.

Holocáusta medulláta ófferam tibi cum incénso aríetum:*ófferam tibi boves cum hircis.

Veníte, audíte, et narrábo, omnes qui timétis Deum, * quanta fecit ánimæ meæ.

Ad ipsum ore meo clamávi,* et exaltávi sub lingua mea.

Iniquitátem si aspéxi in corde meo, * non exáudiet Dóminus.

Proptérea exaudívit Deus,* et atténdit voci deprecatiónis meæ.

Benedíctus Deus, * qui non amóvit oratiónem meam, et misericórdiam suam a me.

Psalmus 67.

EXURGAT Deus, et dissipéntur inimíci ejus, * et fúgiant qui odérunt eum, a fácie ejus.

Sicut déficit fumus, defíciant: *sicut fluit cera a fácie ignis, sic péreant peccatóres a fácie Dei.

Et justi epuléntur, et exúltent in conspéctu Dei: * et delecténtur in lætítia.

Cantáte Deo, psalmum dícite nómini ejus: * iter fácite ei qui ascéndit super occásum: Dóminus nomen illi.

Exultáte in conspéctu ejus:* turbabúntur a fácie ejus, patris orphanórum, et júdicis viduárum:

Deus in loco sancto suo: * Deus, qui inhabitáre facit

unius moris in domo.
Qui edúcit vinctos in fortitúdine, * simíliter eos, qui exásperant, qui hábitant in sepúlchris.
Deus, cum egrederéris in conspéctu pópuli tui: * cum pertransíres in desérto:
Terra mota est, étenim cœli distillavérunt a fácie Dei Sínai, * a fácie Dei Israel.
Plúviam voluntáriam segregábis Deus hereditáti tuæ: * et infirmáta est, tu vero perfecísti eam.
Animália tua habitábunt in ea: * parásti in dulcédine tua páuperi, Deus.
Dóminus dabit verbum evangelizántibus, * virtúte multa.
Rex virtútum dilécti dilécti: * et speciéi domus divídere spólia.
Si dormiátis inter médios cleros, pennæ colúmbæ deargentátæ, * et posterióra dorsi ejus in pallóre auri.
Dum discérnit cœléstis reges super eam, nive dealbabúntur in Selmon: * mons Dei, mons pinguis.
Mons coagulátus, mons pinguis: * utquid suspicámini montes coagulátos?
Mons, in quo beneplácitum est Deo habitáre in eo: * étenim Dóminus habitábit in finem.
Currus Dei decem míllibus múltiplex, míllia lætántium: * Dóminus in eis in Sina in sancto.
Ascendísti in altum, cepísti captivitátem: * accepísti dona in homínibus:
Etenim non credéntes: * inhabitáre Dóminum Deum.
Benedíctus Dóminus die quotídie; * prósperum iter fáciet nobis Deus salutárium nostrórum.
Deus noster, Deus salvos faciéndi: * et Dómini Dómini éxitus mortis.
Verúmtamen Deus confrínget cápita inimicórum suórum: * vérticem capílli perambulántium in delíctis suis.
Dixit Dóminus: Ex Basan convértam, * convértam in profúndum maris:
Ut intingátur pes tuus in sánguine: * lingua canum tuórum ex inimícis ab ipso.
Vidérunt ingréssus tuos Deus, * ingréssus Dei mei: Regis mei qui est in sancto.
Prævenérunt príncipes conjúncti psalléntibus, * in médio juvenculárum tympanistriárum.
In ecclésiis benedícite Deo Dómino, * de fóntibus Israel.
Ibi Bénjamin adolescéntulus, * in mentis excéssu.
Príncipes Juda, duces eórum: * príncipes Zábulon, príncipes Néphthali.
Manda Deus virtúti tuæ: * confírma hoc Deus, quod operátus es in nobis.
A templo tuo in Jerúsalem, * tibi ófferent reges múnera.
Increpa feras arúndinis, congregátio taurórum in vaccis populórum: * ut exclúdant

eos, qui probáti sunt argénto.

Díssipa gentes, quæ bella volunt: vénient legáti ex Ægypto: * Æthiópia prævéniet manus ejus Deo.

Regna terræ, cantáte Deo:* psállite Dómino:

Psállite Deo, qui ascéndit super cœlum cœli, * ad Oriéntem.

Ecce dabit voci suæ vocem virtútis, date glóriam Deo super Israel,* magnificéntia ejus, et virtus ejus in núbibus.

Mirábilis Deus in sanctis suis, Deus Israel ipse dabit virtútem, et fortitúdinem plebi suæ,* benedíctus Deus.

Ant. Benedícite gentes Deum nostrum.

Per Annum, ℣. Deus vitam meam annuntiávi tibi.

℟. Posuísti lácrymas meas in conspéctu tuo.

Pro uno Martyre, ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Pro pluribus Martyr., ℣. Justi autem in perpétuum vivent. ℟. Et apud Dóminum est merces eórum.

Pro Confessore Pontifice, ℣. Tu es sacérdos in ætérnum. ℟. Secúndum órdinem Melchísedech.

Pro Conf. non Pont., ℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus.

Pro una Sancta, ℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

AD LAUDES,

Ant. Amplius lava me Dómine ab injustítia mea.

Psalm. Miserére. 54.

Ant. Te decet.

Psalmus 64.

Te decet hymnus Deus in Sion: * et tibi reddétur votum in Jerúsalem.

Exáudi oratiónem meam: * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt super nos: * et impietátibus nostris tu propitiáberis.

Beátus, quem elegísti, et assumpsísti: * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domus tuæ: * sanctum est templum tuum, mirábile in æquitáte.

Exáudi nos Deus salutáris noster, * spes ómnium fínium terræ, et in mari longe.

Præparans montes in virtúte tua, accínctus poténtia: * qui contúrbas profúndum maris sonum flúctuum ejus.

Turbabúntur Gentes, et timébunt qui hábitant términos a signis tuis: * éxitus matutíni et véspere delectábis.

Visitásti terram, et inebriásti eam: * multiplicásti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum est a-

quis, parásti cibum illórum: *quóniam ita est præparátio ejus.

Rivos ejus inébria, multíplica genímina ejus: * in stillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ: * et campi tui replebúntur ubertáte.

Pinguéscent speciósa desérti: * et exultatióne colles accingéntur.

Indúti sunt aríetes óvium, et valles abundábunt fruménto: * clamábunt, étenim hymnum dicent.

Ant. Te decet hymnus Deus in Sion.

Ant. Lábia mea laudábunt te in vita mea, Deus meus.

Psalm. Deus Deus meus * ad te. ut 55.

Ant. Dóminus judicábit.

Cant. Annæ.
1. *Reg.* 2.

EXULTAVIT cor meum in Dómino, * et exaltátum est cornu meum in Deo meo:

Dilatátum est os meum super inimícos meos: * quia lætáta sum in salutári tuo.

Non est sanctus, ut est Dóminus: neque enim est álius extra te, * et non est fortis sicut Deus noster.

Nolíte multiplicáre loqui sublímia, * gloriántes:

Recédant vétera de ore vestro: quia Deus scientiárum Dóminus est, * et ipsi præparántur cogitatiónes.

Arcus fórtium superátus est, * et infírmi accíncti sunt róbore.

Repléti prius, pro pánibus se locavérunt: * et famélici saturáti sunt.

Donec stérilis péperit plúrimos: * et quæ multos habébat fílios, infirmáta est.

Dóminus mortíficat et vivíficat, * dedúcit ab ínferos et redúcit.

Dóminus páuperem facit, et ditat, * humíliat, et súblevat.

Súscitat de púlvere egénum, * et de stércore élevat páuperem:

Ut sédeat cum princípibus, * et sólium glóriæ téneat.

Dómini enim sunt cárdines terræ, * et pósuit super eos orbem.

Pedes sanctórum suórum servábit, et ímpii in ténebris conticéscent: * quia non in fortitúdine sua roborábitur vir.

Dóminum formidábunt adversárii ejus: * et super ipsos in cœlis tonábit:

Dóminus judicábit fines terræ, et dabit impérium regi suo, * et sublimábit cornu Christi sui.

Ant. Dóminus judicábit fines terræ.

Ant. Cœli cœlórum laudáte Deum. Psalm. Laudáte Dóminum de cœlis, ut 56.

Capitulum.
Rom. 13. *d*

NOX præcéssit, dies autem appropinquávit: abjiciámus ergo ópera tenebrárum

et induámur armà lucis: sicut in die honéste ambulémus. Hymnus.

Nox, et tenèbræ, et núbila,
Confúsa mundi, et túrbida:
Lux intrat: albéscit polus:
Christus venit: discédite.
Calígo terræ scínditur
Percússa solis spículo,
Rebúsque jam color redit,
Vultu nitént is síderis.
Te, Christe, solum nóvimus:
Te mente pura, et símplici,
Flendo, et canéndo, quæsumus,
Inténde nostris sénsibus.
Sunt multa fucis íllita,
Quæ luce purgéntur tua:
Tu vera lux cœléstium
Vultu seréno illúmina.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua. ℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Ant. De manu ómnium qui odérunt nos, líbera nos Dómine.

Preces quando dicuntur, habentur 68.

FERIA QUINTA.

Ad Matutinum, Invitat.

Dóminum, qui fecit nos,*Veníte adorémus Psalmus. Venite, exultémus. 2.

Hymnus.

Nox atra rerum cóntegit
Terræ colóres ómnium:
Nos confiténtes póscimus
Te juste judex córdium:
Ut áuferas piácula,
Sordésque mentis ábluas:
Donésque, Christe, grátiam,
Ut arceántur crímina.
Mens ecce torpet ímpia,
Quam culpa mordet nóxia:
Obscúra gestit tóllere,
Et te, Redémptor, quærere.
Repélle tu calíginem
Intrínsecus quam máxime;
Ut in beáto gáudeat
Se collocári lúmine.
Præsta, Pater piíssime,
Patrique compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Ant. Dómine Deus.

Psalmus 68.

Salvum me fac Deus,*quóniam intravérunt aquæ usque ad ánimam meam.

Infixus sum in limo profúndi:* et non est substántia.

Veni in altitúdinem maris:* et tempéstas demérsit me.

Laborávi clamans, raucæ factæ sunt fauces meæ: * defecérunt óculi mei, dum spero in Deum meum.

Multiplicáti sunt super capíllos cápitis mei,* qui odérunt me gratis.

Confortáti sunt qui persecúti sunt me inimíci mei injúste:* quæ non rápui, tunc exolvébam.

Deus tu scis insipiéntiam meam:* et delícta mea a te non sunt abscóndita.

Non erubéscant in me, qui expéctant te Dómine, * Dó-

mine virtútum.
Non confundántur super me, *qui quærunt te, Deus Israel.
Quóniam propter te sustínui oppróbrium:* opéruit confúsio fáciem meam.
Extráneus factus sum frátribus meis, * et peregrínus fíliis matris meæ.
Quóniam zelus domus tuæ comédit me : * et oppróbria exprobrántium tibi cecidérunt super me.
Et opérui in jejúnio ánimam meam: * et factum est in oppróbrium mihi.
Et pósui vestiméntum meum cilícium: * et factus sum illis in parábolam.
Advérsum me loquebántur qui sedébant in porta: * et in me psallébant qui bibébant vinum.
Ego vero oratiónem meam ad te Dómine : * tempus beneplácitì Deus.
In multitúdine misericórdiæ tuæ exáudi me, * in veritáte salútis tuæ :
Eripe me de luto, ut non infígar : * líbera me ab iis, qui odérunt me, et de profúndis aquárum.
Non me demérgat tempéstas aquæ, neque absórbeat me profúndum : * neque úrgeat super me púteus os suum.
Exáudi me Dómine, quóniam benígna est misericórdia tua: *secúndum multitúdinem miseratiónum tuárum réspice in me.
Et ne avértas fáciem tuam a púero tuo: * quóniam tríbulor, velóciter exáudi me.
Inténde ánimæ meæ, et líbera eam : * propter inimícos meos éripe me.
Tu scis impropérium meum, et confusiónem meam , * et reveréntiam meam.
In conspéctu tuo sunt omnes qui tríbulant me: * impropérium expectávit cor meum, et misériam.
Et sustínui qui simul contristarétur, et non fuit:* et qui consolarétur, et non invéni.
Et dedérunt in escam meam fel:* et in siti mea potavérunt me acéto.
Fiat mensa eórum coram ipsis in láqueum, * et in retributiónes, et in scándalum.
Obscuréntur óculi eórum ne vídeant : * et dorsum eórum semper incúrva.
Effúnde super eos iram tuam: * et furor iræ tuæ comprehéndat eos.
Fiat habitátio eórum desérta:*et in tabernáculis eórum non sit qui inhábitet.
Quóniam quem tu percussísti persecúti sunt:* et super dolórem vúlnerum meórum addidérunt.
Appóne iniquitátem super iniquitátem eórum :*et non intrent in justítiam tuam.
Deleántur de libro vivéntium:*et cum justis non scribántur.
Ego sum pauper et dolens: * salus tua Deus suscépit me.
Laudábo nomen Dei cum cán-

tico: * et magnificábo eum in laude:

Et placébit Deo super vítulum novéllum: * córnua producéntem et úngulas.

Videant páuperes, et læténtur: * quærite Deum et vivet ánima vestra:

Quóniam exaudívit páuperes Dóminus: * et vinctos suos non despéxit.

Laudent illum cœli et terra, * mare, et ómnia reptília in eis.

Quóniam Deus salvam fáciet Sion: * et ædificabúntur civitátes Juda.

Et inhabitábunt ibi, * et hereditáte acquírent eam.

Et semen servórum ejus possidébit eam: * et qui díligunt nomen ejus, habitábunt in ea.

Psalmus 69.

Deus in adjutórium meum inténde: * Dómine ad adjuvándum me festína.

Confundántur, et revereántur, * qui quærunt ánimam meam:

Avertántur retrórsum, et erubéscant, * qui volunt mihi mala.

Avertántur statim erubescéntes: * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exúltent et læténtur in te omnes qui quærunt te, * et dicant semper: Magnificétur Dóminus: qui díligunt salutáre tuum.

Ego vero egénus, et pauper sum: * Deus ádjuva me.

Adjútor meus, et liberátor meus es tu: * Dómine ne moréris.

Ant. Dómine Deus in adjutórium meum inténde.

Ant. Esto mihi.

Psalmus 70.

In te Dómine sperávi, non confúndar in ætérnum: * in justítia tua líbera me, et éripe me.

Inclína ad me aurem tuam, * et salva me.

Esto mihi in Deum protectórem, et in locum munítum: * ut salvum me fácias.

Quóniam firmaméntum meum: * et refúgium meum es tu.

Deus meus éripe me de manu peccatóris, * et de manu contra legem agéntis et iníqui:

Quóniam tu es patiéntia mea Dómine: * Dómine spes mea a juventúte mea.

In te confirmátus sum ex útero: * de ventre matris meæ tu es protéctor meus.

In te cantátio mea semper: * tamquam prodígium factus sum multis: et tu adjútor fortis.

Repleátur os meum laude, ut cantem glóriam tuam: * tota die magnitúdinem tuam.

Ne projícias me in témpore senectútis: * cum defécerit virtus mea, ne derelínquas me.

Quia dixérunt inimíci mei mihi: * et qui custodiébant ánimam meam, consílium fecérunt in unum.

Dicéntes: Deus derelíquit

eum, persequímini, et comprehéndite eum: * quia non est qui erípiat.

Deus ne elongéris a me: * Deus meus in auxílium meum réspice.

Confundántur, et deficiant detrahéntes ánimæ meæ: * operiántur confusióne, et pudóre qui quærunt mala mihi.

Ego autem semper sperábo: * et adjíciam super omnem laudem tuam.

Os meum annuntiábit justítiam tuam: * tota die salutáre tuum.

Quóniam non cognóvi litteratúram, introíbo in poténtias Dómini: * Dómine memorábor justítiæ tuæ solíus.

Deus docuísti me a juventúte mea: * et usque nunc pronuntiábo mirabília tua.

Et usque in senéctam et sénium: * Deus ne derelínquas me.

Donec annúntiem bráchium tuum * generatióni omni, quæ ventúra est:

Poténtiam tuam, et justítiam tuam Deus usque in altíssima, quæ fecísti magnália: * Deus quis símilis tibi?

Quantas ostendísti mihi tribulatiónes multas, et malas: et convérsus vivificásti me: * et de abyssis terræ íterum reduxísti me.

Multiplicásti magnificéntiam tuam: * et convérsus consolátus es me.

Nam et ego confitébor tibi in vasis psalmi veritátem tuam: * Deus psallam tibi in cíthara, sanctus Israel.

Exultábunt lábia mea cum cantávero tibi: * et ánima mea, quam redemísti.

Sed et lingua mea tota die meditábitur justítiam tuam: * cum confúsi et revériti fúerint qui quærunt mala mihi.

Psalmus 71.

Deus judícium tuum regi da: * et justítiam tuam filio regis:

Judicáre pópulum tuum in justítia, * et páuperes tuos in judício.

Suscípiant montes pacem pópulo: * et colles justítiam.

Judicábit páuperes pópuli, et salvos fáciet fílios páuperum: * et humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum sole, et ante lunam, * in generatióne et generatiónem.

Descéndet sicut plúvia in vellus: * et sicut stillicídia stillántia super terram.

Oriétur in diébus ejus justítia, et abundántia pacis: * donec auferátur luna.

Et dominábitur a mari usque ad mare: * et a flúmine usque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes: * et inimíci ejus terram lingent.

Reges Tharsis, et ínsulæ múnera ófferent: * reges Arabum, et Saba dona addúcent.

Et adorábunt eum omnes reges terræ: * omnes gentes

servient ei:
Quia liberábit páuperem a poténte: * et páuperem, cui non erat adjútor.
Parcet páuperi et inopi: * et ánimas páuperum salvas fáciet.
Ex usúris et iniquitáte rédimet ánimas eórum: * et honorábile nomen eórum coram illo.
Et vivet, et dábitur ei de auro Arábiæ, et adorábunt de ipso semper: * tota die benedícent ei.
Et erit firmaméntum in terra in summis móntium, superextollétur super Líbanum fructus ejus: * et florébunt de civitáte sicut fœnum terræ.
Sit nomen ejus benedíctum in sæcula: * ante solem pérmanet nomen ejus.
Et benedicéntur in ipso omnes tribus terræ: * omnes Gentes magnificábunt eum.
Benedíctus Dóminus Deus Israel, * qui facit mirabília solus:
Et benedíctum nomen majestátis ejus in ætérnum: * et replébitur majestáte ejus omnis terra: fiat, fiat.
Ant. Esto mihi Dómine in Deum protectórem.
Ant. Liberásti virgam.

Psalmus 72.

Quam bonus Israel Deus * his, qui recto sunt corde!
Mei autem pene moti sunt pedes: * pene effúsi sunt gressus mei.
Quia zelávi super iníquos, * pacem peccatórum videns.
Quia non est respéctus morti eórum: * et firmaméntum in plaga eórum.
In labóre hóminum non sunt, * et cum homínibus non flagellabúntur.
Ideo ténuit eos supérbia, * opérti sunt iniquitáte et impietáte sua.
Pródiit quasi ex ádipe iníquitas eórum: * transiérunt in afféctum cordis.
Cogitavérunt, et locúti sunt nequítiam: * iniquitátem in excélso locúti sunt.
Posuérunt in cœlum os suum: * et lingua eórum transívit in terra.
Ideo convertétur pópulus meus hic: * et dies pleni inveniéntur in eis.
Et dixérunt: Quómodo scit Deus, * et si est sciéntia in excélso?
Ecce ipsi peccatóres, et abundántes in sæculo, * obtinuérunt divítias.
Et dixi: Ergo sine causa justificávi cor meum, * et lavi inter innocéntes manus meas:
Et fui flagellátus tota die, * et castigátio mea in matutínis.
Si dicébam: Narrábo sic: * ecce natiónem filiórum tuórum reprobávi.
Existimábam ut cognóscerem hoc, * labor est ante me:
Donec intrem in Sanctuárium Dei: * et intélligam in novíssimis eórum.

Verúmtamen propter dolos posuísti eis: * dejecísti eos dum allevaréntur.
Quómodo facti sunt in desolatiónem, súbito defecérunt: * periérunt propter iniquitátem suam.
Velut sómnium surgéntium Dómine, * in civitáte tua imáginem ipsórum ad níhilum rédiges.
Quia inflammátum est cor meum, et renes mei commutáti sunt: * et ego ad níhilum redáctus sum, et nescívi.
Ut juméntum factus sum apud te: * et ego semper tecum.
Tenuísti manum déxteram meam: et in voluntáte tua deduxísti me, * et cum glória suscepísti me.
Quid enim mihi est in cœlo?* et a te quid vólui super terram?
Defécit caro mea, et cor meum: * Deus cordis mei, et pars mea Deus in ætérnum.
Quia ecce, qui elóngant se a te períbunt: * perdidísti omnes, qui fornicántur abs te.
Mihi autem adhærére Deo bonum est: * pónere in Dómino Deo spem meam:
Ut annúntiem omnes prædicatiónes tuas, * in portis fíliæ Sion.

Psalmus 73.

Ut quid Deus repulísti in finem: * irátus est furor tuus super oves páscuæ tuæ?
Memor esto congregatiónis tuæ, * quam possedísti ab inítio.
Redemísti virgam hereditátis tuæ: * mons Sion, in quo habitásti in eo.
Leva manus tuas in supérbias eórum in finem: * quanta malignátus est inimícus in sancto!
Et gloriáti sunt qui odérunt te: * in médio solemnitátis tuæ.
Posuérunt signa sua, signa: * et non cognovérunt sicut in éxitu super summum.
Quasi in silva lignórum secúribus excidérunt jánuas ejus in idípsum: * in secúri, et áscia dejecérunt eam.
Incendérunt igni Sanctuárium tuum: * in terra polluérunt tabernáculum nóminis tui.
Dixérunt in corde suo cognátio eórum simul: * quiéscere faciámus omnes dies festos Dei a terra.
Signa nostra non vídimus, jam non est Prophéta: * et nos non cognóscet ámplius.
Usquequo Deus improperábit inimícus: * irrítat adversárius nomen tuum in finem?
Ut quid avértis manum tuam, et déxteram tuam, * de médio sinu tuo in finem?
Deus autem Rex noster ante sæcula: * operátus est salútem in médio terræ.
Tu confirmásti in virtúte tua mare: * contribulásti cápita dracónum in aquis.

Tu confregísti cápita dracónis: * dedísti eum escam pópulis Æthíopum.

Tu dirupísti fontes, et torréntes: * tu siccásti flúvios Ethan.

Tuus est dies, et tua est nox: * tu fabricátus es auróram et solem.

Tu fecísti omnes términos terræ: * æstátem, et ver tu plasmásti ea.

Memor esto hujus, inimícus impropéravit Dómino: * et pópulus insípiens incitávit nomen tuum.

Ne tradas béstiis ánimas confiténtes tibi, * et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem.

Réspice in testaméntum tuum: * quia repléti sunt, qui obscuráti sunt terræ dómibus iniquitátum.

Ne avertátur húmilis factus confúsus: * pauper et inops laudábunt nomen tuum.

Exúrge Deus, júdica causam tuam: * memor esto improperiórum tuórum, eórum quæ ab insipiénte sunt tota die.

Ne obliviscáris voces inimicórum tuórum: * supérbia eórum, qui te odérunt, ascéndit semper.

Ant. Liberásti virgam hereditátis tuæ.

Ant. Et invocábimus.

Psalmus 74.

Confitebimur tibi, Deus: * confitébimur; et invocábimus nomen tuum.

Narrábimus mirabília tua: * cum accépero tempus, ego justítias judicábo.

Liquefácta est terra, et omnes qui hábitant in ea: * ego confirmávi colúmnas ejus.

Dixi iníquis: Nolíte iníque ágere: * et delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu.

Nolíte extóllere in altum cornu vestrum: * nolíte loqui advérsus Deum iniquitátem.

Quia neque ab Oriénte, neque ab Occidénte, neque a desértis móntibus: * quóniam Deus judex est.

Hunc humíliat, et hunc exáltat: * quia calix in manu Dómini vini meri plenus misto.

Et inclinávit ex hoc in hoc: verúmtamen fæx ejus non est exinaníta: * bibent omnes peccatóres terræ.

Ego autem annuntiábo in sæculum: * cantábo Deo Jacob.

Et ómnia córnua peccatórum confríngam: * et exaltabúntur córnua justi.

Psalmus 75.

Notus in Judæa Deus: * in Israel magnum nomen ejus.

Et factus est in pace locus ejus: * et habitátio ejus in Sion.

Ibi confrégit poténtias árcuum, * scutum, gládium, et bellum.

Illúminans tu mirabíliter a móntibus ætérnis: * turbáti sunt omnes insipiéntes corde.

Dormiérunt somnum suum: * et nihil invenérunt omnes viri divitiárum in mánibus suis.

Ab increpatióne tua Deus Jacob, * dormitavérunt qui ascendérunt equos.

Tu terríbilis es, et quis resístet tibi? * ex tunc ira tua.

De cœlo audítum fecísti judícium: * terra trémuit et quiévit:

Cum exúrgeret in judícium Deus, * ut salvos fáceret omnes mansuétos terræ.

Quóniam cogitátio hóminis confitébitur tibi: * et relíquiæ cogitatiónis diem festum agent tibi.

Vovéte, et réddite Dómino Deo vestro: * omnes qui in circúitu ejus affértis múnera.

Terríbili et ei qui aufert spíritum príncipum, * terríbili apud reges terræ.

Ant. Et invocábimus nomen tuum Dómine.

Ant. Tu es Deus.

Psalmus 76.

Voce mea ad Dóminum clamávi: * voce mea ad Deum, et inténdit mihi.

In die tribulatiónis meæ Deum exquisívi, mánibus meis nocte contra eum: * et non sum decéptus.

Rénuit consolári ánima mea: * memor fui Dei, et delectátus sum, et exercitátus sum, et defécit spíritus meus.

Anticipavérunt vigílias óculi mei: * turbátus sum, et non sum locútus.

Cogitávi dies antíquos: * et annos ætérnos in mente hábui.

Et meditátus sum nocte cum corde meo: * et exercitábar, et scopébam spíritum meum.

Numquid in ætérnum projíciet Deus: * aut non appónet ut complacítior sit adhuc?

Aut in finem misericórdiam suam abscíndet, * a generatióne in generatiónem?

Aut obliviscétur miseréri Deus? * aut continébit in ira sua misericórdias suas?

Et dixi: Nunc cœpi: * hæc mutátio déxteræ Excélsi.

Memor fui óperum Dómini: * quia memor ero ab inítio mirabílium tuórum.

Et meditábor in ómnibus opéribus tuis: * et in adinventiónibus tuis exercébor.

Deus in sancto via tua: quis Deus magnus sicut Deus noster? * tu es Deus qui facis mirabília.

Notam fecísti in pópulis virtútem tuam: * redemísti in bráchio tuo pópulum tuum, fílios Jacob, et Joseph.

Vidérunt te aquæ Deus, vidérunt te aquæ: * et timuérunt, et turbátæ sunt abyssi.

Multitúdo sónitus aquárum: * vocem dedérunt nubes.

Etenim sagíttæ tuæ tránseunt: * vox tonítrui tui in rota.

Illuxérunt coruscatiónes tuæ orbi terræ: * commóta est et contrémuit terra.

In mari via tua, et sémitæ tuæ in aquis multis: * et vestígia tua non cognoscéntur.

Deduxísti sicut oves pópulum tuum, * in manu Moysi et Aaron.

Psalmus 77.

Atténdite pópule meus legem meam: * inclináte aurem vestram in verba oris mei.

Apériam in parábolis os meum: * loquar propositiónes ab inítio.

Quanta audívimus, et cognóvimus ea: * et patres nostri narravérunt nobis.

Non sunt occultáta a fíliis eórum, * in generatióne áltera.

Narrántes laudes Dómini, et virtútes ejus: * et mirabília ejus quæ fecit.

Et suscitávit testimónium in Jacob: * et legem pósuit in Israel.

Quanta mandávit pátribus nostris nota fácere ea fíliis suis: * ut cognóscat generátio áltera.

Fílii qui nascéntur, et exúrgent, * et narrábunt fíliis suis:

Ut ponant in Deo spem suam, et non obliviscántur óperum Dei: * et mandáta ejus exquírant.

Ne fiant sicut patres eórum: * generátio prava et exásperans:

Generátio, quæ non diréxit cor suum: * et non est créditus cum Deo spíritus ejus.

Fílii Ephrem intendéntes et mitténtes arcum: * convérsi sunt in die belli.

Non custodiérunt testaméntum Dei: * et in lege ejus noluérunt ambuláre.

Et obliti sunt benefactórum ejus, * et mirabílium ejus, quæ osténdit eis.

Coram pátribus eórum fecit mirabília in terra Ægypti, * in campo Táneos.

Interrúpit mare, et perdúxit eos: * et státuit aquas quasi in utre.

Et dedúxit eos in nube diéi: * et tota nocte in illuminatióne ignis.

Interrúpit petram in erémo: * et adaquávit eos velut in abysso multa.

Et edúxit aquam de petra: * et dedúxit tamquam flúmina aquas.

Et apposuérunt adhuc peccáre ei: * in iram excitavérunt Excélsum in inaquóso.

Et tentavérunt Deum in córdibus suis: * ut péterent escas animábus suis.

Et male locúti sunt de Deo: * dixérunt: Numquid póterit Deus paráre mensam in desérto?

Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt.

Numquid et panem póterit dare, * aut paráre mensam pópulo suo?

Ideo audívit Dóminus, et dístulit: * et ignis accénsus est in Jacob, et ira ascéndit in

Israel.
Quia non crediderunt in Deo, * nec speravérunt in salutári ejus.
Et mandávit núbibus désuper, * et jánuas cœli apéruit.
Et pluit illis manna ad manducándum, * et panem cœli dedit eis.
Panem Angelórum manducávit homo: * cibária misit eis in abundántia.
Tránstulit Austrum de cœlo: * et indúxit in virtúte sua Africum.
Et pluit super eos sicut púlverem carnes: * et sicut arénam maris volatília pennáta.
Et cecidérunt in médio castrórum eórum: * circa tabernácula eórum.
Et manducavérunt. et saturáti sunt nimis, et desidérium eórum áttulit eis: * non sunt fraudáti a desidério suo.
Adhuc escæ eórum erant in ore ipsórum: * et ira Dei ascéndit super eos.
Et occídit pingues eórum, * et eléctos Israel impedívit.
In ómnibus his peccavérunt adhuc: * et non crediderunt in mirabílibus ejus.
Et defecérunt in vanitáte dies eórum: * et anni eórum cum festinatióne.
Cum occíderet eos, quærébant eum: * et revertebántur, et dilúculo veniébant ad eum.
Et rememoráti sunt quia Deus adjútor est eórum: * et Deus excélsus redémptor eórum est.
Et dilexérunt eum in ore suo, * et lingua sua mentíti sunt ei.
Cor autem eórum non erat rectum cum eo: * nec fidéles hábiti sunt in testaménto ejus.
Ipse autem est miséricors, et propítius fiet peccátis eórum: * et non dispérdet eos.
Et abundávit ut avérteret iram suam: * et non accéndit omnem iram suam.
Et recordátus est quia caro sunt: * spíritus vadens, et non rédiens.
Quóties exacerbavérunt eum in desérto, * in iram concitavérunt eum in inaquóso?
Et convérsi sunt, et tentavérunt Deum: * et sanctum Israel exacerbavérunt.
Non sunt recordáti manus ejus, * die qua redémit eos de manu tribulántis.
Sicut pósuit in Ægypto signa sua, * et prodígia sua in campo Táneos.
Et convértit in sánguinem flúmina eórum, * et imbres eórum, ne bíberent.
Misit in eos cœnomyíam, et comédit eos: * et ranam, et dispérdidit eos.
Et dedit ærúgini fructus eórum: * et labóres eórum locústæ.
Et occídit in grándine víneas eórum: * et moros eórum in pruína.
Et trádidit grándini jumén-

ta eórum: * et possessiónem eórum igni.
Misit in eos iram indignatiónis suæ: * indignatiónem, et iram, et tribulatiónem, immissiónes per ángelos malos.
Viam fecit sémitæ iræ suæ, non pepércit a morte animábus eórum: * et juménta eórum in morte conclúsit.
Et percússit omne primogénitum in terra Ægypti: * primítias omnis labóris eórum in tabernáculis Cham.
Et ábstulit sicut oves pópulum suum: * et perdúxit eos tamquam gregem in desérto.
Et dedúxit eos in spe, et non timuérunt: * et inimícos eórum opéruit mare.
Et indúxit eos in montem sanctificatiónis suæ, * montem, quem acquisívit déxtera ejus.
Et ejécit a fácie eórum gentes: * et sorte divísit eis terram in funículo distributiónis.
Et habitáre fecit in tabernáculis eórum * tribus Israel.
Et tentavérunt, et exacerbavérunt Deum excélsum: * et testimónia ejus non custodiérunt.
Et avertérunt se, et non servavérunt pactum: * quemádmodum patres eórum, convérsi sunt in arcum pravum.
In iram concitavérunt eum in cóllibus suis: * et in sculptílibus suis ad æmulatiónem eum provocavérunt.
Audívit Deus, et sprevit: * et ad níhilum redégit valde Israel.
Et répulit tabernáculum Silo, * tabernáculum suum, ubi habitávit in homínibus.
Et trádidit in captivitátem virtútem eórum: * et pulchritúdinem eórum in manus inimíci.
Et conclúsit in gládio pópulum suum: * et hereditátem suam sprevit.
Júvenes eórum comédit ignis: * et vírgines eórum non sunt lamentátæ.
Sacerdótes eórum in gládio cecidérunt: * et víduæ eórum non plorabántur.
Et excitátus est tamquam dórmiens Dóminus, * tamquam potens crapulátus a vino.
Et percússit inimícos suos in posterióra: * oppróbrium sempitérnum dedit illis.
Et répulit tabernáculum Joseph: * et tribum Ephraim non elégit:
Sed elégit tribum Juda, * montem Sion quem diléxit.
Et ædificávit sicut unicórnium sanctifícium suum in terra, * quam fundávit in sæcula.
Et elégit David servum suum, et sústulit eum de grégibus óvium: * de post fœtántes accépit eum.
Páscere Jacob servum suum: * et Israel hereditátem suam
Et pavit eos in innocéntia

cordis sui: * et in intelléctibus mánuum suárum dedúxit eos.

Ant. Tu es Deus, qui facis mirabília.

Ant. Propítius esto.

Psalmus 78.

Deus venérunt gentes in hereditátem tuam, polluérunt templum sanctum tuum: * posuérunt Jerúsalem in pomórum custódiam.

Posuérunt morticína servórum tuórum, escas volatílibus cœli: * carnes sanctórum tuórum béstiis terræ.

Effudérunt sánguinem eórum tamquam aquam in circúitu Jerúsalem: * et non erat qui sepelíret.

Facti sumus oppróbrium vicínis nostris: * subsannátio et illúsio his, qui in circúitu nostro sunt.

Usquequo Dómine irascéris in finem: * accendétur velut ignis zelus tuus?

Effúnde iram tuam in gentes, quæ te non novérunt: * et in regna, quæ nomen tuum non invocavérunt:

Quia comedérunt Jacob: * et locum ejus desolavérunt.

Ne memíneris iniquitátum nostrárum antiquárum, cito antícipent nos misericórdiæ tuæ: * quia páuperes facti sumus nimis.

Adjuva nos Deus salutáris noster: et propter glóriam nóminis tui Dómine líbera nos: * et propítius esto peccátis nostris, propter nomen tuum.

Ne forte dicant in géntibus: Ubi est Deus eórum? * et innotéscat in natiónibus coram óculis nostris.

Ultio sánguinis servórum tuórum, qui effúsus est: * intróeat in conspéctu tuo gémitus compeditórum.

Secúndum magnitúdinem bráchii tui, * pósside fílios mortificatórum.

Et redde vicínis nostris séptuplum in sinu eórum: * impropérium ipsórum, quod exprobravérunt tibi, Dómine.

Nos autem pópulus tuus, et oves páscuæ tuæ, * confitébimur tibi in sæculum:

In generatiónem et generatiónem * annuntiábimus laudem tuam.

Psalmus 79.

Qui regis Israel, inténde: * qui dedúcis velut ovem Joseph.

Qui sedes super Chérubim, * manifestáre coram Ephraim, Bénjamin, et Manásse.

Excita poténtiam tuam, et veni, * ut salvos fácias nos.

Deus convérte nos: * et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.

Dómine Deus virtútum, * quoúsque irascéris super oratiónem servi tui?

Cibábis nos pane lacrymárum: * et potum dabis nobis in lácrymis in mensúra.

Posuísti nos in contradictiónem vicínis nostris: * et inimíci nostri subsannavérunt

nos.
Deus virtútum, convérte nos: * et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.
Víneam de Ægypto transtulísti: * ejecísti Gentes, et plantásti eam.
Dux itíneris fuísti in conspéctu ejus: * plantásti radíces ejus, et implévit terram.
Opéruit montes umbra ejus: * et arbústa ejus cedros Dei.
Exténdit pálmites suos usque ad mare: * et usque ad flumen propágines ejus.
Ut quid destruxísti macériam ejus: * et vindémiant eam omnes, qui prætergrediúntur viam?
Exterminávit eam aper de silva: * et singuláris ferus depástus est eam.
Deus virtútum convértere: * réspice de cœlo, et vide, et vísita víneam istam.
Et pérfice eam, quam plantávit déxtera tua: * et super fílium hóminis, quem confirmásti tibi.
Incénsa igni, et suffóssa * ab increpatióne vultus tui períbunt.
Fiat manus tua super virum déxteræ tuæ: * et super filium hóminis, quem confirmásti tibi.
Et non discédimus a te, vivificábis nos: * et nomen tuum invocábimus.
Dómine Deus virtútum, convérte nos: * et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.

Ant. Propítius esto peccátis nostris, Dómine.
Per Annum, ℣. Gaudébunt lábia mea, cum cantávero tibi.
℟. Et ánima mea, quam redemísti.
Pro uno Martyre, ℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine.
℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Pro pluribus Martyribus, ℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi.
℟. Et gloriámini omnes recti corde.
Pro Conf. Pont., et non Pont. ℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum.
℟. Stolam glóriæ induit eum.
Pro una Sancta, ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua.
℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

AD LAUDES,

Ant. Tibi soli peccávi, Dómine miserére mei. Psal. Miserére mei. 54.
Ant. Dómine.

Psalmus 89.

Dómine, refúgium factus es nobis: * a generatióne in generatiónem.
Priúsquam montes fíerent, aut formarétur terra, et orbis: * a sæculo et usque in sæculum tu es Deus.
Ne avértas hóminem in humilitátem: * et dixísti: Convertímini filii hóminum.
Quóniam mille anni ante óculos tuos, * tamquam dies

hestérna, quæ prætériit;
Et custódia in nocte,* quæ pro nihilo habéntur, eórum anni erunt.
Mane sicut herba tránseat, mane flóreat, et tránseat: * véspere décidat, indúret, et aréscat.
Quia defécimus in ira tua * et in furóre tuo turbáti sumus.
Posuísti iniquitátes nostras in conspéctu tuo:* sæculum nostrum in illuminatióne vultus tui.
Quóniam omnes dies nostri defecérunt:* et in ira tua defécimus.
Anni nostri sicut aránea meditabúntur: * dies annórum nostrórum in ipsis, septuagínta anni.
Si autem in potentátibus, octogínta anni:*et ámplius eórum, labor et dolor.
Quóniam supervénit mansuetúdo:* et corripiémur.
Quis novit potestátem iræ tuæ, * et præ timóre tuo iram tuam dinumeráre?
Déxteram tuam sic notam fac,*et erudítos corde in sapiéntia.
Convértere Dómine úsquequo?* et deprecábilis esto super servos tuos.
Repléti sumus mane misericórdia tua:*et exultávimus, et delectáti sumus ómnibus diébus nostris.
Lætáti sumus pro diébus, quibus nos humiliásti:*annis quibus vídimus mala.
Réspice in servos tuos, et in ópera tua: * et dírige fílios eórum.
Et sit splendor Dómini Dei nostri super nos, et ópera manuum nostrárum dírige super nos: * et opus mánuum nostrárum dírige.
Ant. Dómine, refúgium factus es nobis.
Ant. In matutínis meditábor in te. **Psalmus. Deus Deus** meus. 55.
Ant. Cantémus.

Cant. Moysi. *Exodi* 15.

CANTEMUS Dómino: glorióse enim magnificátus est: * equum et ascensórem dejécit in mare.
Fortitúdo mea, et laus mea Dóminus,*et factus est mihi in salútem.
Iste Deus meus, et glorificábo eum:* Deus patris mei, et exaltábo eum.
Dóminus quasi vir pugnátor, omnípotens nomen ejus. * Currus Pharaónis et exércitum ejus projécit in mare:
Elécti príncipes ejus submérsi sunt in mari Rubro. * Abyssi operuérunt eos, descendérunt in profúndum quasi lapis.
Déxtera tua Dómine magnificáta est in fortitúdine: déxtera tua, Dómine, percússit inimícum. * Et in multitúdine glóriæ tuæ deposuísti adversários tuos:
Misísti iram tuam, quæ devorávit eos sicut stípulam. *

Et in spíritu furóris tui congregátæ sunt aquæ;
Stetit unda fluens, * congregátæ sunt abyssi in médio mari.
Dixit inimícus: Pérsequar et comprehéndam, * dividam spólia, implébitur ánima mea.
Evaginábo gládium meum, * interfíciet eos manus mea.
Flavit spíritus tuus, et opéruit eos mare: * submérsi sunt quasi plumbum in aquis veheméntibus.
Quis símilis tui in fórtibus Dómine? * quis símilis tui, magníficus in sanctitáte, terríbilis atque laudábilis, fáciens mirabília?
Extendísti manum tuam, et devorávit eos terra. * Dux fuísti in misericórdia tua pópulo quem redemísti:
Et portásti eum in fortitúdine tua, * ad habitáculum sanctum tuum.
Ascendérunt pópuli, et iráti sunt: * dolóres obtinuérunt habitatóres Philísthiim.
Tunc conturbáti sunt príncipes Edom, robústos Moab obtínuit tremor: * obriguérunt omnes habitatóres Chánaan.
Irruat super eos formído et pavor, * in magnitúdine bráchii tui.
Fiant immóbiles quasi lapis, donec pertránseat pópulus tuus Dómine, * donec pertránseat pópulus tuus iste, quem possedísti.
Introdúces eos, et plantábis in monte hereditátis tuæ, * firmíssimo habitáculo tuo, quod operátus es Dómine:
Sanctuárium tuum Dómine, quod firmavérunt manus tuæ. * Dóminus regnábit in ætérnum, et ultra.
Ingréssus est enim eques Phárao cum cúrribus et equítibus ejus in mare: * et redúxit super eos Dóminus aquas maris.
Filii autem Israel ambulavérunt per siccum * in médio ejus.

Ant. Cantémus Dómino gloriόse.

Ant. In sanctis ejus laudáte Deum. **Psalm.** Laudáte Dóminum de cœlis. 56.

Capitulum. *Rom.* 13. *d*

Nox præcéssit, dies autem appropinquávit: abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis: sicut in die honéste ambulémus.

Hymnus.

Lux ecce surgit áurea:
Pallens facéssat cæcitas,
Quæ nosmet in præceps diu
Erróre traxit dévio.
Hæc lux serénum cónferat,
Purósque nos præstat sibi:
Nihil loquámur súbdolum:
Volvámus obscúrum nihil.
Sic tota decúrrat dies,
Ne lingua mendax, ne manus,
Oculíve peccent lúbrici,
Ne noxa corpus ínquinet.
Speculátor adstat désuper,
Qui nos diébus ómnibus,
Actúsque nostros próspicit

A luce prima in vésperum.
Ideo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua. ℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Ant. In sanctitáte serviámus Dómino, et liberábit nos ab inimícis nostris.

Preces, quando dicendæ sunt, habentur 58.

FERIA SEXTA.

Ad Matutinum, Invitat. Adorémus Dóminum, * Quóniam ipse fecit nos.

Psalmus. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Tu Trinitátis Unitas,
Orbem poténter quæ regis,
Atténde laudis cánticum,
Quod excubántes psállimus.
Nam léctulo consúrgimus
Noctis quiéto témpore,
Ut flagitémus ómnium
A te medélam vúlnerum.
Quo fraude quidquid dæmonum
In nóctibus delíquimus;
Abstérgat illud cœlitus
Tuæ potéstas glóriæ.
Ne corpus adstet sórdidum,
Nec torpor instet córdium,
Nec críminis contágio
Tepéscat ardor spíritus.
Ob hoc Redémptor, quæsumus,
Reple tuo nos lúmine,
Per quod diérum círculis,
Nullis ruámus áctibus.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice
Cum Spíritu Paráclito
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Ant. Exultáte.

Psalmus 80.

Exultáte Deo adjutóri nostro: * jubiláte Deo Jacob.

Súmite psalmum, et date tympanum: * psaltérium jucúndum cum cíthara.

Buccináte in Neoménia tuba, * in insígni die solemnitátis vestræ:

Quia præcéptum in Israel est: * et judícium Deo Jacob.

Testimónium in Joseph pósuit illud, cum exíret de terra Ægypti: * linguam, quam non nóverat, audívit.

Divértit ab onéribus dorsum ejus: * manus ejus in cóphino serviérunt.

In tribulatióne invocásti me, et liberávi te: * exaudívi te in abscóndito tempestátis: probávi te apud aquam contradictiónis.

Audi pópulus meus, et contestábor te: * Israel si audíeris me, non erit in te deus recens, neque adorábis deum aliénum.

Ego enim sum Dóminus Deus tuus, qui edúxi te de terra Ægypti: * diláta os tuum, et implébo illud.

Et non audívit pópulus meus vocem meam: * et Israel

non inténdit mihi.
Et dimísi eos secúndum desidérium cordis eórum: * ibunt in adinventiónibus suis.
Si pópulus meus audísset me: * Israel si in viis meis ambulásset:
Pro níhilo fórsitan inimícos eórum humiliássem: * et super tribulántes eos misíssem manum meam.
Inimíci Dómino mentíti sunt ei: * et erit tempus eórum in sæcula.
Et cibávit eos ex ádipe fruménti: * et de petra, melle saturávit eos.

Psalmus 81.

Deus stetit in synagóga deórum: * in médio autem deos dijúdicat.
Usquequo judicátis iniquitátem: * et fácies peccatórum súmitis?
Judicáte egéno, et pupíllo: * húmilem, et páuperem justificáte.
Erípite páuperem: * et egénum de manu peccatóris liberáte.
Nesciérunt, neque intellexérunt, in ténebris ámbulant: * movebúntur ómnia fundaménta terræ.
Ego dixi: Dii estis, * et filii Excélsi omnes.
Vos autem sicut hómines moriémini: * et sicut unus de princípibus cadétis.
Surge, Deus, júdica terram: * quóniam tu hereditábis in ómnibus Géntibus.
Ant. Exultáte Deo adjutóri nostro.
Ant. Tu solus.

Psalmus 82.

Deus, quis símilis erit tibi? * ne táceas, neque compescáris Deus:
Quóniam ecce inimíci tui sonuérunt: * et qui odérunt te, extulérunt caput.
Super pópulum tuum malignavérunt consílium: * et cogitavérunt advérsus sanctos tuos.
Dixérunt: Veníte, et disperdámus eos de gente: * et non memorétur nomen Israel ultra.
Quóniam cogitavérunt unanímiter: * simul advérsum te testaméntum disposuérunt, tabernácula Idumæórum et Ismahelítæ:
Moab, et Agaréni, Gebal, et Ammon, et Amalec: * alienígenæ cum habitántibus Tyrum.
Etenim Assur venit cum illis: * facti sunt in adjutórium fíliis Lot.
Fac illis sicut Mádian, et Sísaræ: * sicut Jabin in torrénte Cisson.
Disperiérunt in Endor: * facti sunt ut stercus terræ.
Pone príncipes eórum sicut Oreb, et Zeb, * et Zébee, et Sálmana:
Omnes príncipes eórum, * qui dixérunt: Hæreditáte possideámus Sanctuárium Dei.
Deus meus pone illos ut rotam: * et sicut stípulam ante fáciem venti.

Sicut ignis, qui combúrit silvam: * et sicut flamma combúrens montes:
Ita persequéris illos in tempestáte tua: * et in ira tua turbábis eos.
Imple fácies eórum ignomínia: * et quærent nomen tuum, Dómine.
Erubéscant, et conturbéntur in sæculum sæculi: * et confundántur, et péreant.
Et cognóscant quia nomen tibi Dóminus: * tu solus Altíssimus in omni terra.

Psalmus 83.

Quam diléсta tabernácula tua Dómine virtútum! * concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini.
Cor meum, et caro mea* exultavérunt in Deum vivum.
Etenim passer invénit sibi domum: * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.
Altária tua Dómine virtútum: * Rex meus, et Deus meus.
Beáti, qui hábitant in domo tua Dómine: * in sæcula sæculórum laudábunt te.
Beátus vir, cujus est auxílium abs te: * ascensiónes in corde suo dispósuit, in valle lacrymárum, in loco quem pósuit.
Etenim benedictiónem dabit legislátor, ibunt de virtúte in virtútem: * vidébitur Deus deórum in Sion.
Dómine Deus virtútum exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe Deus Jacob.
Protéctor noster áspice Deus: * et réspice in fáciem Christi tui.
Quia mélior est dies una in átriis tuis * super míllia.
Elégi abjéctus esse in domo Dei mei: * magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum.
Quia misericórdiam et veritátem díligit Deus: * grátiam et glóriam dabit Dóminus.
Non privábit bonis eos, qui ámbulant in innocéntia: * Dómine virtútum, beátus homo qui sperat in te.
Ant. Tu solus Altíssimus super omnem terram.
Ant. Benedixísti.

Psalmus 84.

Benedixisti Dómine terram tuam: * avertísti captivitátem Jacob.
Remisísti iniquitátem plebis tuæ: * operuísti ómnia peccáta eórum.
Mitigásti omnem iram tuam: * avertísti ab ira indignatiónis tuæ.
Convérte nos Deus salutáris noster: * et avérte iram tuam a nobis.
Numquid in ætérnum irascéris nobis? * aut exténdes iram tuam a generatióne in generatiónem?
Deus tu convérsus vivificábis nos: * et plebs tua lætábitur in te.
Osténde nobis Dómine misericórdiam tuam: * et salutáre tuum da nobis.
Audiam quid loquátur in me

Dóminus Deus: * quóniam loquétur pacem in plebem suam:

Et super sanctos suos, * et in eos, qui convertúntur ad cor.

Verúmtamen prope timéntes eum salutáre ipsíus: * ut inhábitet glória in terra nostra.

Misericórdia, et véritas obviavérunt sibi: * justítia, et pax osculátæ sunt.

Véritas de terra orta est: * et justítia de cœlo prospéxit.

Etenim Dóminus dabit benignitátem: * et terra nostra dabit fructum suum.

Justítia ante eum ambulábit: * et ponet in via gressus suos.

Psalmus 85.

Inclina Dómine aurem tuam, et exáudi me: * quóniam inops, et páuper sum ego.

Custódi ánimam meam, quóniam sanctus sum: * salvum fac servum tuum, Deus meus, sperántem in te.

Miserére mei Dómine, quóniam ad te clamávi tota die: * lætífica ánimam servi tui, quóniam ad te Dómine ánimam meam levávi.

Quóniam tu Dómine suávis, et mitis: * et multæ misericórdiæ ómnibus invocántibus te.

Auribus pércipe Dómine oratiónem meam: * et inténde voci deprecatiónis meæ.

In die tribulatiónis meæ clamávi ad te: * quia exaudísti me.

Non est símilis tui in diis Dómine: * et non est secúndum ópera tua.

Omnes gentes quascúmque fecísti, vénient, et adorábunt coram te Dómine: * et glorificábunt nomen tuum.

Quóniam magnus es tu, et fáciens mirabília: * tu es Deus solus.

Deduc me, Dómine, in via tua, et ingrédiar in veritáte tua: * lætétur cor meum ut tímeat nomen tuum.

Confitébor tibi Dómine Deus meus in toto corde meo, * et glorificábo nomen tuum in ætérnum.

Quia misericórdia tua magna est super me: * et eruísti ánimam meam ex inférno inferióri.

Deus, iníqui insurrexérunt super me, et synagóga poténtium quæsiérunt ánimam meam: * et non proposuérunt te in conspéctu suo.

Et tu Dómine Deus miserátor et miséricors, * pátiens, et multæ misericórdiæ, et verax.

Réspice in me, et miserére mei: * da impérium tuum púero tuo, et salvum fac fílium ancíllæ tuæ.

Fac mecum signum in bonum, ut vídeant qui odérunt me, et confundántur: * quóniam tu Dómine adjuvísti me, et consolátus es me.

Ant. Benedixísti Dómine terram tuam.

Ant. Fundaménta ejus.

Psalmus 86.

Fundamenta ejus in móntibus sanctis: * díligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob.
Gloriósa dicta sunt de te, * cívitas Dei.
Memor ero Rahab, et Babylónis * sciéntium me.
Ecce alienígenæ, et Tyrus, et pópulus Æthíopum, * hi fuérunt illic.
Numquid Sion dicet: Homo, et homo natus est in ea: * et ipse fundávit eam Altíssimus?
Dóminus narrábit in scriptúris populórum, et príncipum: * horum, qui fuérunt in ea.
Sicut lætántium ómnium * habitátio est in te.

Psalmus 87.

Domine Deus salútis meæ, * in die clamávi, et nocte coram te.
Intret in conspéctu tuo orátio mea: * inclína aurem tuam ad precem meam.
Quia repléta est malis ánima mea: * et vita mea inférno appropinquávit.
Æstimátus sum cum descendéntibus in lacum: * factus sum sicut homo sine adjutório, inter mórtuos liber.
Sicut vulneráti dormiéntes in sepúlchris, quorum non es memor ámplius: * et ipsi de manu tua repúlsi sunt.
Posuérunt me in lacu inferióri: * in tenebrósis, et in umbra mortis.
Super me confirmátus est furor tuus: * et omnes fluctus tuos induxísti super me.
Longe fecísti notos meos a me: * posuérunt me abominatiónem sibi.
Tráditus sum, et non egrediébar: * óculi mei languérunt præ inópia.
Clamávi ad te Dómine tota die: * expándi ad te manus meas.
Numquid mórtuis fácies mirabília: * aut médici suscitábunt et confitebúntur tibi?
Numquid narrábit áliquis in sepúlchro misericórdiam tuam, * et veritátem tuam in perditióne?
Numquid cognoscéntur in ténebris mirabília tua: * et justítia tua in terra obliviónis?
Et ego ad te Dómine clamávi: * et mane orátio mea prævéniet te.
Ut quid Dómine repéllis oratiónem meam: * avértis fáciem tuam a me?
Pauper sum ego, et in labóribus a juventúte mea: * exaltátus autem, humiliátus sum et conturbátus.
In me transiérunt iræ tuæ: * et terróres tui conturbavérunt me.
Circumdedérunt me sicut aqua tota die: * circumdedérunt me simul.
Elongásti a me amícum, et próximum: * et notos meos

a miséria.

Ant. Fundaménta ejus in móntibus sanctis.

Ant. Benedíctus.

Psalmus 88.

Misericordias Dómini* in ætérnum cantábo.

In generatiónem et generatiónem * annuntiábo veritátem tuam in ore meo.

Quóniam dixísti: In ætérnum misericórdia ædificábitur in cœlis: * præparábitur véritas tua in eis.

Dispósui testaméntum eléctis meis, jurávi David servo meo: * usque in ætérnum præparábo semen tuum.

Et ædificábo in generatiónem, et generatiónem * sedem tuam.

Confitebúntur cœli mirabília tua Dómine: * étenim veritátem tuam in ecclésia sanctórum.

Quóniam quis in núbibus æquábitur Dómino: * símilis erit Deo in fíliis Dei?

Deus, qui glorificátur in consílio sanctórum: * magnus et terríbilis super omnes, qui in circúitu ejus sunt.

Dómine Deus virtútum quis símilis tibi? * potens es Dómine, et véritas tua in circúitu tuo.

Tu domináris potestáti maris: * motum autem flúctuum ejus tu mítigas.

Tu humiliásti sicut vulnerátum, supérbum: * in bráchio virtútis tuæ dispersísti inimícos tuos.

Tui sunt cœli, et tua est terra, orbem terræ et plenitúdinem ejus tu fundásti: * Aquilónem, et mare tu creásti.

Thabor et Hermon in nómine tuo exultábunt: * tuum bráchium cum poténtia.

Firmétur manus tua, et exaltétur déxtera tua: * justítia, et judícium præparátio sedis tuæ.

Misericórdia, et véritas præcédent fáciem tuam: * beátus pópulus, qui scit jubilatiónem.

Dómine, in lúmine vultus tui ambulábunt, et in nómine tuo exultábunt tota die: * et in justítia tua exaltabúntur.

Quóniam glória virtútis eórum tu es: * et in beneplácito tuo exaltábitur cornu nostrum.

Quia Dómini est assúmptio nostra: * et sancti Israel Regis nostri.

Tunc locútus es in visióne sanctis tuis, et dixísti: * Pósui adjutórium in poténte: et exaltávi eléctum de plebe mea.

Invéni David servum meum: * óleo sancto meo unxi eum.

Manus enim mea auxiliábitur ei: * et bráchium meum confortábit eum.

Nihil profíciet inimícus in eo, * et fílius iniquitátis non appónet nocére ei.

Et concídam a fácie ipsíus inimícos ejus: * et odiéntes eum in fugam convértam.

Et véritas mea, et misericórdia mea cum ipso: * et in nómine meo exaltábitur cornu ejus.
Et ponam in mari manum ejus: * et in flumínibus déxteram ejus.
Ipse invocábit me : Pater meus es tu: * Deus meus, et suscéptor salútis meæ.
Et ego primogénitum ponam illum: * excélsum præ régibus terræ.
In ætérnum servábo illi misericórdiam meam:* et testaméntum meum fidéle ipsi.
Et ponam in sæculum sæculi semen ejus: * et thronum ejus sicut dies cœli.
Si autem derelíquerint filii ejus legem meam : * et in judíciis meis non ambuláverint:
Si justítias meas profanáverint : * et mandáta mea non custodíerint:
Visitábo in virga iniquitátes eórum : * et in verbéribus peccáta eórum.
Misericórdiam autem meam non dispérgam ab eo : * neque nocébo in veritáte mea.
Neque profanábo testaméntum meum : * et quæ procédunt de lábiis meis, non fáciam írrita.
Semel jurávi in sancto meo, si David méntiar : * semen ejus in ætérnum manébit.
Et thronus ejus sicut sol in conspéctu meo :* et sicut luna perfécta in ætérnum: et testis in cœlo fidélis.
Tu vero repulísti et despexísti : * distulísti Christum tuum.
Evertísti testaméntum servi tui: * profanásti in terra sanctuárium ejus.
Destruxísti omnes sepes ejus: * posuísti firmaméntum ejus formídinem.
Diripuérunt eum omnes transeúntes viam : * factus est oppróbrium vicínis suis.
Exaltásti déxteram depriméntium eum : * lætificásti omnes inimícos ejus.
Avertísti adjutórium gládii ejus : * et non es auxiliátus ei in bello.
Destruxísti eum ab emundatióne : * et sedem ejus in terram collisísti.
Minorásti dies témporis ejus : * perfudísti eum confusióne.
Usquequo Dómine avértis in finem : * exardéscet sicut ignis ira tua ?
Memoráre quæ mea substántia : * numquid enim vane constituísti omnes filios hóminum ?
Quis est homo, qui vivet, et non vidébit mortem: * éruet ánimam suam de manu ínferi ?
Ubi sunt misericórdiæ tuæ antíquæ Dómine, * sicut jurásti David in veritáte tua ?
Memor esto Dómine oppróbrii servórum tuórum , * (quod contínui in sinu meo) multárum géntium.
Quod exprobravérunt inimíci tui Dómine,* quod expro-

bravérunt commutatiônem Christi tui.

Benedíctus Dóminus in ætérnum: * fiat, fiat.

Psalmus 93.

Deus ultiônum Dominus: * Deus ultiònum libere egit.

Exaltàre qui júdicas terram: * redde retributiónem supérbis.

Usquequo peccatôres Dómine: * úsquequo peccatóres gloriabúntur:

Effabúntur, et loquéntur iniquitâtem: * loquéntur omnes, qui operántur injustítiam?

Pópulum tuum Dômine humiliavérunt: * et hereditátem tuam vexavérunt.

Víduam, et ádvenam interfecérunt: * et pupillos occidérunt.

Et dixérunt: Non vidébit Dóminus, * nec intélliget Deus Jacob.

Intellígite insipiéntes in pópulo: * et stulti aliquándo sápite.

Qui plantávit aurem, non áudiet? * aut qui finxit óculum, non consíderat?

Qui córripit Gentes, non árguet: * qui docet hóminem sciéntiam?

Dóminus scit cogitatiónes hóminum, * quóniam vanæ sunt.

Beátus homo, quem tu erudíeris Dómine: * et de lege tua docúeris eum.

Ut mitíges ei a diébus malis: * donec fodiâtur peccatori fóvea.

Quia non repéllet Dóminus plebem suam: * et hereditátem suam non derelínquet:

Quoadúsque justítia convertátur in judícium: * et qui juxta illam omnes qui recto sunt corde.

Quis consúrget mihi advérsus malignántes? * aut quis stabit mecum advérsus operántes iniquitátem?

Nisi quia Dóminus adjúvit me: * paulo minus habitásset in inférno ánima mea.

Si dicébam: Motus est pes meus:* misericórdia tua Dómine adjuvábat me.

Secúndum multitúdinem dolórum meórum in corde meo: * consolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meam.

Numquid adhæret tibi sedes iniquitátis: * qui fingis labórem in præcépto?

Captábunt in ánimam justi: * et sánguinem innocéntem condemnábunt.

Et factus est mihi Dóminus in refúgium: * et Deus meus in adjutórium spei meæ.

Et reddet illis iniquitátem ipsórum, et in malítia eórum dispérdet eos: * dispérdet illos Dóminus Deus noster.

Ant. Benedíctus Dóminus in ætérnum.

Ant. Cantáte.

Psalmus 95.

Cantate Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino omnis terra.

Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.

Annuntiáte inter Gentes glóriam ejus: * in ómnibus pópulis mirabília ejus.

Quóniam magnus Dóminus et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.

Quóniam omnes dii Géntium dæmónia: * Dóminus autem cælos fecit.

Conféssio, et pulchritúdo in conspéctu ejus: * sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.

Afférte Dómino pátriæ Géntium, afférte Dómino glóriam et honórem: * afférte Dómino glóriam nómini ejus.

Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.

Commoveátur a fácie ejus univérsa terra: * dícite in Géntibus quia Dóminus regnávit.

Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Læténtur cœli, et exúltet terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia, quæ in eis sunt.

Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.

Psalmus 96.

Dominus regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.

Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.

Ignis ante ipsum præcédet, * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.

Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundántur omnes qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.

Adoráte eum omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.

Et exultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua Dómine.

Quóniam tu Dóminus altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta est justo, * et rectis corde lætítia.

Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.

Ant. Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus.

Per Annum, ℣. Intret orátio mea in conspéctu tuo Dómine.

℟. Inclína aurem tuam ad precem meam.

Pro uno Martyre. ℣. Posuísti Dómine super caput ejus.

℟. Corónam de lápide pretióso.

Pro pluribus Martyribus, ℣. Exúltent justi in conspéctu Dei.

℟. Et delecténtur in lætítia.

Pro Confessore Pontif. ℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi.

℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis.

Pro Conf. non Pont., ℣. Os justi meditábitur sapiéntiam.

℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Pro una Sancta, ℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo.

℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

AD LAUDES.

Ant. Spíritu principáli confírma cor meum Deus.

Psal. Miserére mei. 54.

Ant. In veritáte.

Psalmus 142.

Dómine exáudi oratiónem meam, áuribus pércipe obsecratiónem meam in veritáte tua: * exáudi me in tua justítia.

Et non intres in judícium cum servo tuo: * quia non justificábitur in conspéctu tuo omnis vivens.

Quia persecútus est inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obscúris sicut mórtuos sæculi: * et anxiátus est super me spíritus meus, in me turbátum est cor meum.

Memor fui diérum antiquórum, meditátus sum in ómnibus opéribus tuis: * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expándi manus meas ad te: * ánima mea sicut terra sine aqua tibi.

Velóciter exáudi me Dómine: * defécit spíritus meus.

Non avértas fáciem tuam a me: * et símilis ero descendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi mane misericórdiam tuam: * quia in te sperávi.

Notam fac mihi viam, in qua ámbulem: * quia ad te levávi ánimam meam.

Eripe me de inimícis meis, Dómine, ad te confúgi: * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam: * propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam: * et in misericórdia tua dispérdes inimícos meos.

Et perdes omnes, qui tribu-

lant ánimam meam : * quóniam ego servus tuus sum.
Ant. In veritáte tua exáudi me Dómine.
Ant. IllúminaDómine vultum tuum super nos.
Psalm. Deus Deus meus. 55.
Cant. Habacuc. *Cap.* 3.
Dómine audívi auditiónem tuam, * et tímui.
Dómine opus tuum, * in médio annórum vivífica illud.
In médio annórum notum fácies: * cum irátus fúeris, misericórdiæ recordáberis.
Deus ab Austro véniet, * et sanctus de monte Pharan:
Opéruit cœlos glória ejus: * et laudis ejus plena est terra.
Splendor ejus ut lux erit: * córnua in mánibus ejus.
Ibi abscóndita est fortitúdo ejus: * ante fáciem ejus ibit mors.
Et egrediétur diábolus ante pedes ejus. * Stetit, et mensus est terram.
Aspéxit, et dissólvit Gentes: * et contríti sunt montes sæculi.
Incurváti sunt colles mundi, * ab itinéribus æternitátis ejus.
Pro iniquitáte vidi tentória Æthiópiæ: * turbabúntur pelles terræ Mádian.
Numquid in flumínibus irátus es Dómine? * aut in flumínibus furor tuus, vel in mari indignátio tua?
Qui ascéndes super equos tuos: * et quadrígæ tuæ salvátio.
Súscitans suscitábis arcum tuum: * juraménta tríbubus quæ locútus es:
Flúvios scindes terræ: vidérunt te, et doluérunt montes:* gurges aquárum tránsiit.
Dedit abyssus vocem suam: * altitúdo manus suas levávit.
Sol et luna stetérunt in habitáculo suo, * in luce sagittárum tuárum, ibunt in splendóre fulgurántis hastæ tuæ.
In frémitu conculcábis terram: * et in furóre obstupefácies Gentes.
Egréssus es in salútem pópuli tui: * in salútem cum Christo tuo:
Percussísti caput de domo ímpii: * denudásti fundaméntum ejus usque ad collum.
Maledixísti sceptris ejus, cápiti bellatórum ejus: * veniéntibus ut turbo ad dispergéndum me.
Exultátio eórum: * sicut ejus, qui dévorat páuperem in abscóndito.
Viam fecísti in mari equis tuis, * in luto aquárum multárum.
Audívi, et conturbátus est venter meus: * a voce contremuérunt lábia mea.
Ingrediátur putrédo in óssibus meis, * et subter me scáteat.
Ut requiéscam in die tribulatiónis: * ut ascéndam ad pópulum accínctum nostrum.

Ficus enim non florébit : * et non erit germen in víneis.
Mentiétur opus olívæ : * et arva non áfferent cibum.
Abscindétur de ovíli pecus : * et non erit arméntum in præsépibus.
Ego autem in Dómino gaudébo : * et exultábo in Deo Jesu meo.
Deus Dóminus fortitúdo mea: * et ponet pedes meos quasi cervórum.
Et super excélsa mea dedúcet me victor, * in psalmis canéntem.
Ant. Dómine audívi audítum tuum, et tímui.
Ant. In tympano et choro, in chordis et órgano laudáte Deum. Psalm. Laudáte Dóminum de cœlis. 56.

Capitulum. *Rom.* 13. *d*

Nox præcéssit, dies autem appropinquávit: abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis: sicut in die honéste ambulémus.

Hymnus.

Æterna cœli glória,
Beáta spes mortálium,
Summi Tonántis Unice,
Castæque proles Vírginis.
Da déxteram surgéntibus,
Exúrgat et mens sóbria,
Flagrans et in laudem Dei,
Grates repéndat débitas.
Ortus refúlget lúcifer,
Præítque solem núntius:
Cadunt tenébræ nóctium:
Lux sancta nos illúminet.
Manénsque nostris sénsibus,
Noctem repéllat sæculi,
Omníque fine témporis
Purgáta servet péctora.
Quæsíta jam primum Fides
In corde radíces agat;
Secúnda Spes congáudeat,
Qua major extat Cháritas.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum,
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua. ℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Ant.

Per víscera misericórdiæ Dei nostri visitávit nos óriens ex alto.

Preces, quando dicendæ sunt, habentur 58.

SABBATO.

Ad Matutinum,

Invitat. Dóminum Deum nostrum, * Venite adorémus. Psalm. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Summæ Parens cleméntiæ,
Mundi regis qui máchinam,
Unius et substántiæ,
Trinúsque persónis Deus.
Nostros pius cum cánticis
Fletus benígne súscipe:
Ut corde puro sórdium
Te perfruámur lárgius.
Lumbos, jecúrque mórbidum
Flammis adúre cóngruis,
Accíncti ut artus éxcubent,
Luxu remóto péssimo.
Quicúmque ut horas nóctium
Nunc concinéndo rúmpimus,

Ditémur omnes áffatim
Donis beátæ pátriæ.
Præsta Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito
Regnans per omne sæculum,
Amen.
Ant. Quia mirabília.

Psalmus 97.

Cantate Dómino cánticum novum: * quia mirabília fecit.
Salvávit sibi déxtera ejus : * et bráchium sanctum ejus.
Notum fecit Dóminus salutáre suum : * in conspéctu Géntium revelávit justítiam suam.
Recordátus est misericórdiæ suæ, * et veritátis suæ dómui Israel.
Vidérunt omnes términi terræ * salutáre Dei nostri.
Jubiláte Deo omnis terra : * cantáte, et exultáte, et psállite.
Psállite Dómino in cíthara, in cíthara et voce psalmi : * in tubis ductílibus, et voce túbæ córneæ.
Jubiláte in conspéctu Regis Dómini: * moveátur mare, et plenitúdo ejus: orbis terrárum, et qui hábitant in eo.
Flúmina pláudent manu, simul montes exultábunt a conspéctu Dómini: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terrárum in justítia, * et pópulos in æquitáte.

Psalmus 98.

Dominus regnávit, irascántur pópuli: * qui sedet super Chérubim, * moveátur terra.
Dóminus in Sion magnus, * et excélsus super omnes pópulos.
Confiteántur nómini tuo magno, quóniam terríbile, et sanctum est: * et honor regis judícium díligit.
Tu parásti directiónes: * judícium et justítiam in Jacob tu fecísti.
Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte scabéllum pedum ejus: * quóniam sanctum est.
Moyses, et Aaron in sacerdótibus ejus: * et Sámuel inter eos, qui ínvocant nomen ejus.
Invocábant Dóminum, et ipse exaudiébat eos: * in colúmna nubis loquebátur ad eos.
Custodiébant testimónia ejus: * et præcéptum quod dedit illis.
Dómine Deus noster tu exaudiébas eos: * Deus tu propítius fuísti eis, et ulcíscens in omnes adinventiónes eórum.
Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte in monte sancto ejus: * quóniam sanctus Dóminus Deus noster.
Ant. Quia mirabília fecit Dóminus.

Sequens Ant. et Psalm. Jubiláte, hic prætermittitur, quando dicitur in Laudibus ut in Sabbatis, in quibus fit Officium de S. Maria: et ejus loco dicitur Ant. et Psalmus Bonum est confitéri Dómino.

Ant. Jubiláte.

Psalmus 99.

Jubilate Deo omnis terra: * servíte Dómino in lætítia. Introíte in conspéctu ejus: * in exultatióne.

Scitóte quóniam Dóminus ipse est Deus: * ipse fecit nos, et non ipsi nos.

Pópulus ejus, et oves páscuæ ejus: * introíte portas ejus in confessióne, átria ejus in hymnis: confitémini illi.

Laudáte nomen ejus: quóniam suávis est Dóminus, in ætérnum misericórdia ejus, * et usque in generatiónem et generatiónem véritas ejus.

Vel Psalmus 91.

Bonum est confitéri Dómino: * et psállere nómini tuo, Altíssime.

Ad annuntiándum mane misericórdiam tuam: * et veritátem tuam per noctem.

In decachórdo psaltério: * cum cántico, in cíthara.

Quia delectásti me Dómine in factúra tua: * et in opéribus mánuum tuárum exultábo.

Quam magnificáta sunt ópera tua, Dómine! * nimis profúndæ factæ sunt cogitatiónes tuæ

Vir insípiens non cognóscet: * et stultus non intélliget hæc.

Cum exórti fúerint peccatóres sicut fœnum: * et apparúerint omnes, qui operántur iniquitátem:

Ut intéreant in sæculum sæculi: * tu autem Altíssimus in ætérnum, Dómine.

Quóniam ecce inimíci tui Dómine, quóniam ecce inimíci tui períbunt: * et dispergéntur omnes, qui operántur iniquitátem.

Et exaltábitur sicut unicórnis cornu meum: * et senéctus mea in misericórdia úberi.

Et despéxit óculus meus ini mícos meos: * et in insurgéntibus in me malignántibus áudiet auris mea.

Justus ut palma florébit: * sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Plantáti in domo Dómini, * in átriis domus Dei nostri florébunt.

Adhuc multiplicabúntur in senécta úberi: * et bene patiéntes erunt, ut annúntient.

Quóniam rectus Dóminus Deus noster: * et non est iníquitas in eo.

Psalmus 100.

Misericordiam et judícium * cantábo tibi, Dómine:

Psallam, et intélligam in via immaculáta, * quando vénies ad me.

Perambulábam in innocéntia cordis mei, * in médio domus meæ.

Non proponébam ante óculos meos rem injústam: * faciéntes prævaricatiónes odívi.

Non adhæsit mihi cor pravum: * declinántem a me malígnum non cognoscébam.

Detrahéntem secrétò próximo suo, * hunc persequébar.

Supérbo óculo, et insatiábili corde,* cum hoc non edébam.
Oculi mei ad fidéles terræ, ut sédeant mecum: * ámbulans in via immaculáta, hic mihi ministrábat.
Non habitábit in médio domus meæ qui facit supérbiam: * qui lóquitur iníqua, non diréxit in conspéctu oculórum meórum.
In matutíno interficiébam omnes peccatóres terræ: * ut dispérderem de civitáte Dómini omnes operántes iniquitátem.
Ant. Jubiláte Deo omnis terra.
Vel Ant. Bonum est confitéri Dómino.
Ant. Clamor meus.

Psalmus 101.

Domine exáudi oratiónem meam: * et clamor meus ad te véniat.
Non avértas fáciem tuam a me: * in quacúmque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.
In quacúmque die invocávero te, * velóciter exáudi me.
Quia defecérunt sicut fumus dies mei: * et ossa mea sicut crémium aruérunt.
Percússus sum ut fœnum, et áruit cor meum: * quia oblítus sum comédere panem meum.
A voce gémitus mei: * adhæsit os meum carni meæ.
Símilis factus sum pellicáno solitúdinis: * factus sum sicut nycticórax in domicílio.
Vigilávi,* et factus sum sicut passer solitárius in tecto.
Tota die exprobrábant mihi inimíci mei: * et qui laudábant me, advérsum me jurábant.
Quia cínerem tamquam panem manducábam, * et potum meum cum fletu miscébam.
A fácie iræ et indignatiónis tuæ: * quia élevans allisísti me.
Dies mei sicut umbra declinavérunt: * et ego sicut fœnum árui.
Tu autem Dómine in ætérnum pérmanes: * et memoriále tuum in generatiónem et generatiónem.
Tu exúrgens miseréberis Sion: * quia tempus miseréndi ejus, quia venit tempus.
Quóniam placuérunt servis tuis lápides ejus: * et terræ ejus miserebúntur.
Et timébunt Gentes nomen tuum Dómine, * et omnes reges terræ glóriam tuam.
Quia ædificávit Dóminus Sion: * et vidébitur in glória sua.
Respéxit in oratiónem humílium: * et non sprevit precem eórum.
Scribántur hæc in generatióne áltera: * et pópulus, qui creábitur, laudábit Dóminum.
Quia prospéxit de excélso sancto suo: * Dóminus de cœlo in terram aspéxit:
Ut audíret gémitus compeditórum: * ut sólveret fílios interemptórum:

Ut annúntient in Sion nomen Dómini: * et laudem ejus in Jerúsalem.
In conveniéndo pópulos in unum, * et reges ut sérviant Dómino.
Respóndit ei in via virtútis suæ: * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.
Ne révoces me in dimídio diérum meórum: * in generatiónem et generatiónem anni tui.
Inítio tu Dómine terram fundásti: * et ópera mánuum tuárum sunt cœli.
Ipsi peribunt, tu autem pérmanes: * et omnes sicut vestiméntum veteráscent.
Et sicut opertórium mutábis eos, et mutabúntur: * tu autem idem ipse es, et anni tui non deficient.
Fílii servórum tuórum habitábunt: * et semen eórum in sæculum dirigétur.

Psalmus 102.

Benedic ánima mea Dómino: * et ómnia, quæ intra me sunt, nómini sancto ejus.
Bénedic ánima mea Dómino: * et noli oblivísci omnes retributiónes ejus.
Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis: * qui sanat omnes infirmitátes tuas.
Qui rédimit de intéritu vitam tuam: * qui corónat te in misericórdia et miseratiónibus.
Qui replet in bonis desidérium tuum: * renovábitur ut áquilæ juvéntus tua.
Fáciens misericórdias Dóminus: * et judícium ómnibus injúriam patiéntibus.
Notas fecit vias suas Móysi, * fíliis Israel voluntátes suas.
Miserátor, et miséricors Dóminus: * longánimis, et multum miséricors.
Non in perpétuum irascétur: * neque in ætérnum comminábitur.
Non secúndum peccáta nostra fecit nobis: * neque secúndum iniquitátes nostras retríbuit nobis.
Quóniam secúndum altitúdinem cœli a terra: * corroborávit misericórdiam suam super timéntes se.
Quantum distat ortus ab occidénte: * longe fecit a nobis iniquitátes nostras.
Quómodo miserétur pater filiórum, misértus est Dóminus timéntibus se: * quóniam ipse cognóvit figméntum nostrum.
Recordátus est quóniam pulvis sumus: * homo, sicut fœnum dies ejus, tamquam flos agri sic efflorébit.
Quóniam spíritus pertransíbit in illo, et non subsístet: * et non cognóscet ámplius locum suum.
Misericórdia autem Dómini ab ætérno, * et usque in ætérnum super timéntes eum.
Et justítia illíus in fílios filiórum, * his qui servant testaméntum ejus:
Et mémores sunt mandatórum ipsíus, * ad faciéndum ea.
Dóminus in cœlo parávit se-

dem suam: * et regnum ipsíus ómnibus dominábitur.
Benedícite Dómino omnes Angeli ejus: * poténtes virtúte, faciéntes verbum illíus, ad audiéndam vocem sermónum ejus.
Benedícite Dómino omnes virtútes ejus: * minístri ejus, qui fácitis voluntátem ejus.
Benedícite Dómino ómnia ópera ejus: * in omni loco dominatiónis ejus, bénedic ánima mea Dómino.
Ant. Clamor meus ad te véniat, Deus.
Ant. Bénedic. Psalmus 103.
Bénedic ánima mea Dómino: * Dómine Deus meus magnificátus es veheménter.
Confessiónem, et decórem induísti: * amíctus lúmine sicut vestiménto:
Exténdens cœlum sicut pellem: * qui tegis aquis superióra ejus.
Qui ponis nubem ascénsum tuum: * qui ámbulas super pennas ventórum.
Qui facis ángelos tuos spíritus: * et minístros tuos, ignem uréntem.
Qui fundásti terram super stabilitátem suam: * non inclinábitur in sæculum sæculi.
Abyssus, sicut vestiméntum, amíctus ejus: * super montes stabunt aquæ.
Ab increpatióne tua fúgient: * a voce tonítrui tui formidábunt.
Ascéndunt montes, et descéndunt campi * in locum quem fundásti eis.
Términum posuísti, quem non transgrediéntur: * neque converténtur operíre terram.
Qui emíttis fontes in convállibus: * inter médium móntium pertransíbunt aquæ.
Potábunt omnes béstiæ agri: * expectábunt ónagri in siti sua.
Super ea vólucres cœli habitábunt: * de médio petrárum dabunt voces.
Rigans montes de superióribus suis: * de fructu óperum tuórum satiábitur terra.
Prodúcens fœnum juméntis, * et herbam servitúti hóminum:
Ut edúcas panem de terra: * et vinum lætíficet cor hóminis:
Ut exhílaret fáciem in óleo: * et panis cor hóminis confírmet.
Saturabúntur ligna campi, et cedri Líbani, quas plantávit: * illic pásseres nidificábunt.
Heródii domus dux est eórum: * montes excélsi cervis: petra refúgium herináciis.
Fecit lunam in témpora: * sol cognóvit occásum suum.
Posuísti ténebras, et facta est nox: * in ipsa pertransíbunt omnes béstiæ silvæ.
Cátuli leónum rugiéntes, ut rápiant, * et quærant a Deo escam sibi.
Ortus est sol, et congregáti sunt: * et in cubílibus suis collocabúntur.
Exíbit homo ad opus suum: *

et ad operatiónem suam usque ad vésperum.
Quam magnificáta sunt ópera tua Dómine! * ómnia in sapiéntia fecísti: impléta est terra possessióne tua.
Hoc mare magnum, et spatiósum mánibus: * illic reptília, quorum non est númerus.
Animália pusílla cum magnis: * illic naves pertransíbunt.
Draco iste, quem formásti ad illudéndum ei: * ómnia a te expéctant, ut des illis escam in témpore.
Dante te illis, cólligent: * aperiénte te manum tuam, ómnia implebúntur bonitáte.
Averténte autem te fáciem, turbabúntur: * áuferes spíritum eórum, et defícient, et in púlverem suum reverténtur.
Emíttes spíritum tuum, et creabúntur * et renovábis fáciem terræ.
Sit glória Dómini in sæculum: * lætábitur Dóminus in opéribus suis:
Qui réspicit terram, et facit eam trémere: * qui tangit montes, et fúmigant.
Cantábo Dómino in vita mea: * psallam Deo meo quámdiu sum.
Jucúndum sit ei elóquium meum: * ego vero delectábor in Dómino.
Defíciant peccatóres a terra, et iníqui ita ut non sint: * bénedic ánima mea Dómino.

Psalmus 104.

Confitemini Dómino, et invocáte nomen ejus: * annuntiáte inter Gentes ópera ejus.
Cantáte ei, et psállite ei: * narráte ómnia mirabília ejus.
Laudámini in nómine sancto ejus: * lætétur cor quæréntium Dóminum.
Quærite Dóminum, et confirmámini: * quærite fáciem ejus semper.
Mementóte mirabílium ejus, quæ fecit: * prodígia ejus, et judícia oris ejus.
Semen Abraham, servi ejus: * fílii Jacob elécti ejus.
Ipse Dóminus Deus noster: * in univérsa terra judícia ejus.
Memor fuit in sæculum testaménti sui: * verbi, quod mandávit in mille generatiónes:
Quod dispósuit ad Abraham: * et juraménti sui ad Isaac:
Et státuit illud Jacob in præcéptum: * et Israel in testaméntum ætérnum:
Dicens: Tibi dabo terram Chánaan, * funículum hereditátis vestræ.
Cum essent número brevi, * paucíssimi et íncolæ ejus:
Et pertransiérunt de gente in gentem, * et de regno ad ad pópulum álterum.
Non relíquit hóminem nocére eis: * et corrípuit pro eis reges.
Nolíte tángere christos meos: * et in prophétis meis nolíte malignári.
Et vocávit famem super terram: * et omne firmaméntum panis contrívit.
Misit ante eos virum: * in ser-

vum venúmdatus est Joseph.

Humiliavérúnt in compédibus pedes ejus, ferrum pertránsiit ánimam ejus, * donec veníret verbum ejus.

Elóquium Dómini inflammávit eum: * misit rex, et solvit eum; princeps populórum, et dimísit eum.

Constítuit eum dóminum domus suæ: * et príncipem omnis possessiónis suæ:

Ut erudíret príncipes ejus sicut semetípsum: * et senes ejus prudéntiam docéret.

Et intrávit Israel in Ægyptum: * et Jacob áccola fuit in terra Cham.

Et auxit pópulum suum veheménter: * et firmávit eum super inimícos ejus.

Convértit cor eórum ut odírent pópulum ejus: * et dolum fácerent in servos ejus.

Misit Móysen servum suum: * Aaron quem elégit ipsum.

Pósuit in eis verba signórum suórum, * et prodigiórum in terra Cham.

Misit ténebras, et obscurávit: * et non exacerbávit sermónes suos.

Convértit aquas eórum in sánguinem: * et occídit pisces eórum.

Edidit terra eórum ranas * in penetrálibus regum ipsórum.

Dixit, et venit cœnomyía: * et cínifes in ómnibus fínibus eórum.

Pósuit plúvias eórum grándinem: * ignem comburéntem in terram ipsórum.

Et percússit víneas eórum, et ficúlneas eórum: * et contrívit lignum fínium eórum.

Dixit, et venit locústa, et bruchus, * cujus non erat númerus:

Et comédit omne fœnum in terra eórum: * et comédit omnem fructum terræ eórum.

Et percússit omne primogénitum in terra eórum: * primítias omnis labóris eórum.

Et edúxit eos cum argénto et auro: * et non erat in tríbubus eórum infírmus.

Lætáta est Ægyptus in profectióne eórum: * quia incúbuit timor eórum super eos.

Expándit nubem in protectiónem eórum, * et ignem ut lucéret eis per noctem.

Petiérunt, et venit cotúrnix: * et pane cœli saturávit eos.

Dirúpit petram, et fluxérunt aquæ: * abiérunt in sicco flúmina:

Quóniam memor fuit verbi sancti sui, * quod hábuit ad Abraham púerum suum.

Et edúxit pópulum suum in exultatióne, * et eléctos suos in lætítia.

Et dedit illis regiónes Géntium: * et labóres populórum possedérunt:

Ut custódiant justificatiónes ejus, * et legem ejus requírant.

Ant. Bénedic ánima mea Dómino.

Ant. Vísita nos.
Psalmus 105.

Confitemini Dómino quóniam bonus : * quóniam in sæculum misericórdia ejus.
Quis loquétur poténtias Dómini, * audítas fáciet omnes laudes ejus?
Beáti, qui custódiunt judícium, * et fáciunt justítiam in omni témpore.
Meménto nostri Dómine in beneplácito pópuli tui : * vísita nos in salutári tuo.
Ad vidéndum in bonitáte electórum tuórum, ad lætándum in lætítia gentis tuæ : * ut laudéris cum hereditáte tua.
Peccávimus cum pátribus nostris : * injúste égimus, iniquitátem fécimus.
Patres nostri in Ægypto non intellexérunt mirabília tua : * non fuérunt mémores multitúdinis misericórdiæ tuæ.
Et irritavérunt ascendéntes in mare, * mare Rubrum.
Et salvávit eos propter nomen suum : * ut notam fáceret poténtiam suam.
Et incrépuit mare Rubrum, et exsiccátum est : * et dedúxit eos in abyssis sicut in desérto.
Et salvávit eos de manu odiéntium : * et redémit eos de manu inimíci.
Et opéruit aqua tribulántes eos : * unus ex eis non remánsit.
Et credidérunt verbis ejus : * et laudavérunt laudem ejus.
Cito fecérunt, oblíti sunt óperum ejus : * et non sustinuérunt consílium ejus.
Et concupiérunt concupiscéntiam in desérto : * et tentavérunt Deum in inaquóso.
Et dedit eis petitiónem ipsórum : * et misit saturitátem in ánimas eórum.
Et irritavérunt Móysen in castris : * Aaron sanctum Dómini.
Apérta est terra, et deglutívit Dathan : * et opéruit super congregatiónem Abíron.
Et exársit ignis in synagóga eórum : * flamma combússit peccatóres.
Et fecérunt vítulum in Horeb : * et adoravérunt sculptile.
Et mutavérunt glóriam suam * in similitúdinem vítuli comedéntis fœnum.
Oblíti sunt Deum, qui salvávit eos, * qui fecit magnália in Ægypto, mirabília in terra Cham : terribília in mari Rubro.
Et dixit ut dispérderet eos : * si non Móyses eléctus ejus stetísset in confractióne in conspéctu ejus :
Ut avérteret iram ejus, ne dispérderet eos : * et pro níhilo habuérunt terram desiderábilem :
Non credidérunt verbo ejus, et murmuravérunt in taber-

náculis suis : * non exaudiérunt vocem Dómini.
Et elevávit manum suam super eos : * ut prostérneret eos in desérto:
Et ut dejíceret semen eórum in natiónibus : * et dispérgeret eos in regiónibus.
Et initiáti sunt Beélphegor ; * et comedérunt sacrifícia mortuórum.
Et irritavérunt eum in adinventiónibus suis :* et multiplicáta est in eis ruína.
Et stetit Phínees, et placávit : * et cessávit quassátio.
Et reputátum est ei in justítiam, * in generatiónem et generatiónem usque in sempitérnum.
Et irritavérunt eum ad aquas contradictiónis : * et vexátus est Móyses propter eos: quia exacerbavérunt spíritum ejus.
Et distínxit in lábiis suis : * non disperdidérunt Gentes, quas dixit Dóminus illis.
Et commíxti sunt inter Gentes, et didicérunt ópera eórum : et serviérunt sculptílibus eórum : * et factum est illis in scándalum.
Et immolavérunt fílios suos, * et fílias suas dæmóniis.
Et effudérunt sánguinem innocéntem : * sánguinem filiórum suórum et filiárum suárum, quas sacrificavérunt sculptílibus Chánaan.
Et inf́écta est terra in sanguínibus, et contamináta est in opéribus eórum : * et fornicáti sunt in adinventiónibus suis.
Et irátus est furóre Dóminus in pópulum suum : * et abominátus est hereditátem suam.
Et trádidit eos in manus Géntium : * et domináti sunt eórum qui odérunt eos.
Et tribulavérunt eos inimíci eórum, et humiliáti sunt sub mánibus eórum : * sæpe liberávit eos.
Ipsi autem exacerbavérunt eum in consílio suo : * et humiliáti sunt in iniquitátibus suis.
Et vidit cum tribularéntur : *et audívit oratiónem eórum.
Et memor fuit testaménti sui : * et pœnítuit eum secúndum multitúdinem misericórdiæ suæ.
Et dedit eos in misericórdias * in conspéctu ómnium qui céperant eos.
Salvos nos fac Dómine Deus noster : * et cóngrega nos de natiónibus.
Ut confiteámur nómini sancto tuo : * et gloriémur in láude tua.
Benedíctus Dóminus Deus Israel a sæculo et usque in sæculum : * et dicet omnis pópulus: Fiat, fiat.

Psalmus 106.

Confitemini Dómino quóniam bonus : * quóniam in sæculum misericórdia ejus.
Dicant qui redémpti sunt a Dómino, quos redémit de

manu inimíci : * et de regiónibus congregávit eos.
A solis ortu, et occásu : * ab Aquilóne, et mari.
Erravérunt in solitúdine in inaquóso : * viam civitátis habitáculi non invenérunt.
Esuriéntes, et sitiéntes : * ánima eórum in ipsis defécit.
Et clamavérunt ad Dóminum cum tribularéntur : * et de necessitátibus eórum erípuit eos.
Et dedúxit eos in viam rectam: * ut irent in civitátem habitatiónis.
Confiteántur Dómino misericórdiæ ejus: * et mirabília ejus fíliis hóminum.
Quia satiávit ánimam inánem : * et ánimam esuriéntem satiávit bonis.
Sedéntes in ténebris, et umbra mortis : * vinctos in mendicitáte, et ferro.
Quia exacerbavérunt elóquia Dei: * et consílium Altíssimi irritavérunt.
Et humiliátum est in labóribus cor eórum : * infirmáti sunt, nec fuit qui adjuváret.
Et clamavérunt ad Dóminum cum tribularéntur : * et de necessitátibus eórum liberávit eos.
Et edúxit eos de ténebris, et umbra mortis ; * et víncula eórum disrúpit.
Confiteántur Dómino misericórdiæ ejus : * et mirabília ejus fíliis hóminum.
Quia contrívit portas æreas: * et vectes férreos confrégit.
Suscépit eos de via iniquitátis eórum : * propter injustítias enim suas humiliáti sunt.
Omnem escam abomináta est ánima eórum: * et appropinquavérunt usque ad portas mortis.
Et clamavérunt ad Dóminum cum tribularéntur : * et de necessitátibus eórum liberávit eos.
Misit verbum suum, et sanávit eos : * et erípuit eos de interitiónibus eórum.
Confiteántur Dómino misericórdiæ ejus : * et mirabília ejus fíliis hóminum.
Et sacríficent sacrifícium laudis: * et annúntient ópera ejus in exultatióne.
Qui descéndunt mare in návibus, * faciéntes operatiónem in aquis multis.
Ipsi vidérunt ópera Dómini, * et mirabília ejus in profúndo.
Dixit, et stetit spíritus procéllæ : * et exaltáti sunt fluctus ejus.
Ascéndunt usque ad cœlos, et descéndunt usque ad abyssos : * ánima eórum in malis tabescébat.
Turbáti sunt, et moti sunt sicut ébrius: * et omnis sapiéntia eórum devoráta est.
Et clamavérunt ad Dóminum cum tribularéntur : * et de necessitátibus eórum edúxit eos.
Et státuit procéllam ejus in auram: * et siluérunt fluctus ejus.

Et lætáti sunt quia siluérunt: * et dedúxit eos in portum voluntátis eórum.
Confiteántur Dómino misericórdiæ ejus : * et mirabília ejus fíliis hóminum.
Et exáltent eum in ecclésia plebis : * et in cáthedra seniórum laudent eum.
Pósuit flúmina in desértum,* et éxitus aquárum in sitim :
Terram fructíferam in salsúginem, * a malítia inhabitántium in ea.
Pósuit desértum in stagna aquárum : * et terram sine aqua in éxitus aquárum.
Et collocávit illic esuriéntes:* et constituérunt civitátem habitatiónis.
Et seminavérunt agros, et plantavérunt víneas: * et fecérunt fructum nativitátis.
Et benedíxit eis, et multiplicáti sunt nimis : * et juménta eórum non minorávit.
Et pauci facti sunt : * et vexáti sunt a tribulatióne malórum, et dolóre.
Effúsa est contémptio super príncipes : * et erráre fecit eos in ínvio, et non in via.
Et adjúvit páuperem de inópia : * et pósuit sicut oves famílias.
Vidébunt recti, et lætabúntur : * et omnis iníquitas oppilábit os suum.
Quis sápiens, et custódiet hæc ? * et intélliget misericórdias Dómini ?
Ant. Vísita nos Dómine in salutári tuo.

Ant. **Confitébor Dómino.**

Psalmus 107.

PARATUM cor meum Deus, parátum cor meum : * cantábo, et psallam in glória mea.
Exúrge glória mea, exúrge psaltérium, et cíthara : * exúrgam dilúculo.
Confitébor tibi in pópulis Dómine : * et psallam tibi in natiónibus.
Quia magna est super cœlos misericórdia tua : * et usque ad nubes véritas tua.
Exaltáre super cœlos Deus, et super omnem terram glória tua : * ut liberéntur dilécti tui.
Salvum fac déxtera tua, et exáudi me : * Deus locútus est in sancto suo.
Exultábo, et dívidam Sichimam : * et convállem tabernaculórum dimétiar.
Meus est Gálaad, et meus est Manásses : * et Ephraim, suscéptio cápitis mei.
Juda rex meus : * Moab lebes spei meæ.
In Idumæam exténdam calceaméntum meum : * mihi alienígenæ amíci facti sunt.
Quis dedúcet me in civitátem munítam ? * quis dedúcet me usque in Idumæam ?
Nonne tu Deus, qui repulísti nos, * et non exíbis Deus in virtútibus nostris ?
Da nobis auxílium de tribulatióne : * quia vana salus hóminis.
In Deo faciémus virtútem : *

et ipse ad níhilum dedúcet inimícos nostros.

Psalmus 108.

Deus laudem meam ne tacúeris: * quia os peccatóris, et os dolósi super me apértum est.

Locúti sunt advérsum me lingua dolósa, et sermónibus ódii circumdedérunt me: * et expugnavérunt me gratis.

Pro eo ut me dilígerent, detrahébant mihi: * ego autem orábam.

Et posuérunt advérsum me mala pro bonis: * et ódium pro dilectióne mea.

Constítue super eum peccatórem: * et diábolus stet a dextris ejus.

Cum judicátur, éxeat condemnátus: * et orátio ejus fiat in peccátum.

Fiant dies ejus pauci, * et episcopátum ejus accípiat alter.

Fiant filii ejus órphani: * et uxor ejus vídua.

Nutántes transferántur fílii ejus, et mendícent: * et ejiciántur de habitatiónibus suis.

Scrutétur fœnerátor omnem substántiam ejus: * et dirípiant aliéni labóres ejus.

Non sit illi adjútor: * nec sit qui misereátur pupíllis ejus.

Fiant nati ejus in intéritum: * in generatióne una deleátur nomen ejus.

In memóriam rédeat iníquitas patrum ejus in conspéctu Dómini: * et peccátum matris ejus non deleátur.

Fiant contra Dóminum semper, et dispéreat de terra memória eórum: * pro eo quod non est recordátus fácere misericórdiam.

Et persecútus est hóminem ínopem, et mendícum, * et compúnctum corde mortificáre.

Et diléxit maledictiónem, et véniet ei: * et nóluit benedictiónem, et elongábitur ab eo.

Et índuit maledictiónem sicut vestiméntum, * et intrávit sicut aqua in interióra ejus, et sicut óleum in óssibus ejus.

Fiat ei sicut vestiméntum, quo operítur: * et sicut zona, qua semper præcíngitur.

Hoc opus eórum, qui détrahunt mihi apud Dóminum: * et qui loquúntur mala advérsus ánimam meam.

Et tu Dómine, Dómine, fac mecum propter nomen tuum: * quia suávis est misericórdia tua.

Líbera me, quia egénus et pauper ego sum: * et cor meum conturbátum est intra me.

Sicut umbra cum declínat, ablátus sum: * et excússus sum sicut locústæ.

Génua mea infirmáta sunt a jejúnio: * et caro mea immutáta est propter óleum.

Et ego factus sum oppróbrium illis: * vidérunt me et movérunt cápita sua.

Adjuva me Dómine Deus meus: * salvum me fac secúndum misericórdiam tuam.
Et sciant quia manus tua hæc: * et tu Dómine fecísti eam.
Maledícent illi, et tu benedíces: * qui insúrgunt in me, confundántur: servus autem tuus lætábitur.
Induántur, qui détrahunt mihi, pudóre: * et operiántur sicut diplóide confusióne sua.
Confitébor Dómino nimis in ore meo: * et in médio multórum laudábo eum.
Quia ástitit a dextris páuperis, * ut salvam fáceret a persequéntibus ánimam meam.
Ant. Confitébor Dómino nimis in ore meo.

Per Annum.

℣. Dómine exáudi oratiónem meam.
℟. Et clamor meus ad te véniat.

Pro beata Maria.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.
℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

AD LAUDES.

Ant. Benígne fac in bona voluntáte tua Dómine.
Psal. Miserére mei Deus. 54.
Ant. Bonum.

Psalmus 91.

Bonum est confitéri Dómino: * et psállere nómini tuo, Altíssime.
Ad annuntiándum mane misericórdiam tuam: * et veritátem tuam per noctem.
In decachórdo psaltério: * cum cántico, in cíthara.
Quia delectásti me Dómine in factúra tua: * et in opéribus mánuum tuárum exultábo.
Quam magnificáta sunt ópera tua Dómine! * nimis profúndæ factæ sunt cogitatiónes tuæ.
Vir insípiens non cognóscet: * et stultus non intélliget hæc.
Cum exórti fúerint peccatóres sicut fœnum: * et apparúerint omnes,qui operántur iniquitátem:
Ut intéreant in sæculum sæculi: * tu autem Altíssimus in ætérnum, Dómine.
Quóniam ecce inimíci tui Dómine, quóniam ecce inimíci tui períbunt: * et dispergéntur omnes, qui operántur iniquitátem.
Et exaltábitur sicut unicórnis cornu meum: * et senéctus mea in misericórdia úberi.
Et despéxit óculus meus inimícos meos: * et in insurgéntibus in me malignántibus áudiet auris mea.
Justus ut palma florébit: * sicut cedrus Líbani multiplicábitur.
Plantáti in domo Dómini, * in átriis domus Dei nostri florébunt.
Adhuc multiplicabúntur in senécta úberi: * et bene pa-

tiéntes erunt, ut annúntient: Quóniam rectus Dóminus Deus noster : * et non est iníquitas in eo.

Ant. Bonum est confitéri Dómino.

Ant. Métuant Dóminum omnes fines terræ.

Psalm. Deus Deus meus. 55.

Ant. Date magnitúdinem.

Cant. Moysi. *Deut.* 32.

Audite cœli quæ loquor, * áudiat terra verba oris mei.

Concréscat ut plúvia doctrína mea, * fluat ut ros elóquium meum.

Quasi imber super herbam, et quasi stillæ super grámina. * Quia nomen Dómini invocábo :

Date magnificéntiam Deo nostro. * Dei perfécta sunt ópera, et omnes viæ ejus judícia :

Deus fidélis, et absque ulla iniquitáte, justus et rectus. * Peccavérunt ei, et non filii ejus in sórdibus:

Generátio prava atque pervérsa. * Hæccine reddis Dómino, pópule stulte et insípiens?

Numquid non ipse est pater tuus, * qui possédit te, et fecit, et creávit te?

Meménto diérum antiquórum, * cógita generatiónes síngulas:

Intérroga patrem tuum, et annuntiábit tibi : * majóres tuos, et dicent tibi.

Quando dividébat Altíssimus gentes : * quando separábat filios Adam.

Constítuit términos populórum: * juxta númerum filiórum Israel.

Pars autem Dómini, pópulus ejus : * Jacob funículus hereditátis ejus.

Invénit eum in terra desérta, * in loco horróris, et vastæ solitúdinis :

Circumdúxit eum, et dócuit : * et custodívit quasi pupíllam óculi sui.

Sicut áquila próvocans ad volándum pullos suos, * et super eos vólitans,

Expándit alas suas, et assúmpsit eum, * atque portávit in húmeris suis.

Dóminus solus dux ejus fuit: * et non erat cum eo deus aliénus.

Constítuit eum super excélsam terram : * ut coméderet fructus agrórum.

Ut súgeret mel de petra, * oleúmque de saxo duríssimo:

Butyrum de arménto, et lac de óvibus, * cum ádipe agnórum, et aríetum filiórum Basan :

Et hircos cum medúlla tríticí, * et sánguinem uvæ bíberet meracíssimum.

Incrassátus est diléctus, et recalcitrávit : * incrassátus, impinguátus, dilatátus.

Derelíquit Deum factórem suum, * et recéssit a Deo salutári suo.

Provocavérunt eum in diis aliénis, * et in abominatió-

nibus ad iracúndiam concitavérunt.
Immolavérunt dæmóniis et non Deo, * diis, quos ignorábant:
Novi recentésque venérunt, * quos non coluérunt patres eórum.
Deum, qui te génuit, dereliquísti, * et oblítus es Dómini creatóris tui.
Vidit Dóminus, et ad iracúndiam concitátus est: * quia provocavérunt eum filii sui et filiæ.
Et ait: Abscóndam fáciem meam ab eis, * et considerábo novíssima eórum:
Generátio enim pervérsa est, * et infidéles filii.
Ipsi me provocavérunt in eo qui non erat deus, * et irritavérunt in vanitátibus suis:
Et ego provocábo eos in eo, qui non est pópulus, * et in gente stulta irritábo illos.
Ignis succénsus est in furóre meo, * et ardébit usque ad inférni novíssima:
Devorabítque terram cum gérmine suo, * et móntium fundaménta combúret.
Congregábo super eos mala, * et sagittas meas complébo in eis.
Consuméntur fame, * et devorábunt eos aves morsu amaríssimo:
Dentes bestiárum immíttam in eos, * cum furóre trahéntium super terram, atque serpéntium.
Foris vastábit eos gládius, et intus pavor, * júvenem simul ac vírginem, lacténtem cum hómine sene.
Dixi: Ubinam sunt? * cessáre fáciam ex homínibus memóriam eórum.
Sed propter iram inimicórum dístuli: * ne forte superbírent hostes eórum:
Et dícerent: Manus nostra excélsa, et non Dóminus, * fecit hæc ómnia.
Gens absque consílio est, et sine prudéntia. * Utinam sáperent, et intelligerent, ac novíssima providérent!
Quómodo persequátur unus mille, * et duo fugent decem míllia?
Nonne ídeo, quia Deus suus véndidit eos, * et Dóminus conclúsit illos?
Non enim est Deus noster ut dii eórum: * et inimíci nostri sunt júdices.
De vínea Sodomórum, vínea eórum, * et de suburbánis Gomórrhæ:
Uva eórum uva fellis, * et botri amaríssimi.
Fel dracónum vinum eórum, * et venénum áspidum insanábile.
Nonne hæc cóndita sunt apud me, * et signáta in thesáuris meis?
Mea est últio, et ego retríbuam in témpore, * ut labátur pes eórum:
Juxta est dies perditiónis, * et adésse festínant témpora.
Judicábit Dóminus pópulum suum, * et in servis suis mi-

serébitur:
Vidébit quod infirmáta sit manus, * et cláusi quoque defecérunt, residuíque consúmpti sunt.
Et dicet: Ubi sunt dii eórum, * in quibus habébant fidúciam?
De quorum víctimis comedébant ádipes, * et bibébant vinum libáminum:
Surgant, et opituléntur vobis, * et in necessitáte vos prótegant.
Vidéte quod ego sim solus, * et non sit álius Deus præter me:
Ego occídam, et ego vívere fáciam: percútiam, et ego sanábo, * et non est qui de manu mea possit erúere.
Levábo ad cœlum manum meam, et dicam: * Vivo ego in ætérnum.
Si acúero ut fulgur gládium meum, * et arripúerit judícium manus mea:
Reddam ultiónem hóstibus meis, * et his, qui odérunt me, retríbuam.
Inebriábo sagíttas meas sánguine, * et gládius meus devorábit carnes.
De cruóre occisórum, * et de captivitáte, nudáti inimicórum cápitis.
Laudáte gentes pópulum ejus, * quia sánguinem servórum suórum ulciscétur:
Et vindíctam retríbuet in hostes eórum, * et propítius erit terræ pópuli sui.

Ant. Date magnitúdinem Deo nostro.
Ant. In cymbalis benesonántibus laudáte Deum.
Psalmus. Laudáte Dóminum de cœlis. 56.

Capitulum. *Rom.* 13. *d.*

Nox præcéssit, dies autem appropinquávit: abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis: sicut in die honéste ambulémus.

Hymnus.

Aurora jam spargit polum,
Terris dies illábitur:
Lucis resúltat spículum,
Discédat omne lúbricum.
Phantásma noctis éxulet:
Mentis reátus córruat:
Quidquid tenébris hórridum
Nox áttulit culpæ, cadat:
Ut mane quod nos últimum
Hic deprecámur cérnui,
Cum luce nobis éffluat,
Hoc dum canóre cóncrepat.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum,
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua.
℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Ant. Illumináre, Dómine, his, qui in ténebris sedent: et dírige pedes nostros in viam pacis, Deus Israel.

Preces, quando dicendæ sunt, habentur 58.

DOMINICA

Ad Vesperas.

Pater noster. Ave María.

℣. Deus in adjutórium. 16.

Ant. Dixit Dóminus.

Psalmus 109.

Dixit Dóminus Dómino meo : * Sede a dextris meis :

Donec ponam inimícos tuos, * scabéllum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emíttet Dóminus ex Sion : * dominàre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in splendóribus sanctórum : * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum : * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.

Dóminus a dextris tuis, * confrégit in die iræ suæ reges.

Judicábit in natiónibus, implébit ruínas : * conquassábit cápita in terra multórum.

De torrénte in via bibet : * proptérea exaltábit caput.

Ant. Dixit Dóminus Dómino meo: Sede a dextris meis.

Ant. Fidélia.

Psalmus 110.

Confitebor tibi Dómine in toto corde meo : * in consílio justórum, et congregatióne.

Magna ópera Dómini : * exquisíta in omnes voluntátes ejus.

Conféssio et magnificéntia opus ejus : * et justítia ejus manet in sæculum sæculi.

Memóriam fecit mirabílium suórum, miséricors et miserátor Dóminus : * escam dedit timéntibus se.

Memor erit in sæculum testaménti sui : * virtútem óperum suórum annuntiábit pópulo suo:

Ut det illis hereditátem Géntium : * ópera mánuum ejus véritas, et judícium.

Fidélia ómnia mandáta ejus: confirmáta in sæculum sæculi, * facta in veritáte et æquitáte.

Redemptiónem misit pópulo suo : * mandávit in ætérnum testaméntum suum.

Sanctum, et terríbile nomen ejus : * inítium sapiéntiæ timor Dómini.

Intelléctus bonus ómnibus faciéntibus eum : * laudátio ejus manet in sæculum sæculi.

Ant. Fidélia ómnia mandáta ejus, confirmáta in sæculum sæculi.

Ant. In mandátis.

Psalmus 111.

Beatus vir, qui timet Dóminum : * in mandátis ejus volet nimis.

Potens in terra erit semen ejus: * generátio rectórum benedicétur.

Glória, et divitiæ in domo ejus, * et justítia ejus manet in sæculum sæculi.

Exórtum est in ténebris lumen rectis : * miséricors, et

miserátor, et justus.

Jucúndus homo qui miserétur et cómmodat, dispónet sermónes suos in judício : * quia in ætérnum non commovébitur.

In memória ætérna erit justus: * ab auditióne mala non timébit.

Parátum cor ejus speráre in Dómino, confirmátum est cor ejus:* non commovébitur donec despíciat inimícos suos.

Dispérsit, dedit paupéribus: justítia ejus manet in sæculum sæculi, * cornu ejus exaltábitur in glória.

Peccátor vidébit, et irascétur, déntibus suis fremet et tabéscet : * desidérium peccátorum peribit.

Ant. In mandátis ejus cupit nimis.

Ant. Sit nomen Dómini.

Psalmus 112.

LAUDATE púeri Dóminum:* laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.

A solis ortu usque ad occásum, * laudábile nomen Dómini.

Excélsus super omnes gentes Dóminus, * et super cœlos glória ejus.

Quis sicut Dóminus Deus noster, qui in altis hábitat, *et humília réspicit in cœlo et in terra?

Súscitans a terra ínopem, * et de stércore érigens páuperem.

Ut cóllocet eum cum princípibus,* cum princípibus pópuli sui.

Qui habitáre facit stérilem in domo, * matrem filiórum lætántem.

Ant. Sit nomen Dómini benedíctum in sæcula.

Ant. Nos, qui vívimus.

Psalmus 113

IN éxitu Israel de Ægypto, * domus Jacob de pópulo bárbaro:

Facta est Judæa sanctificátio ejus, * Israel potéstas ejus.

Mare vidit, et fugit: * Jordánis convérsus est retrórsum.

Montes exultavérunt ut aríetes: * et colles sicut agni óvium.

Quid est tibi mare, quod fugísti? * et tu Jordánis, quia convérsus es retrórsum?

Montes exultástis sicut aríetes, * et colles sicut agni óvium.

A fácie Dómini mota est terra, * a fácie Dei Jacob.

Qui convértit petram in stagna aquárum, * et rupem in fontes aquárum.

Non nobis Dómine, non nobis: * sed nómini tuo da glóriam.

Super misericórdia tua, et veritáte tua: * nequándo dicant Gentes: Ubi est Deus eórum?

Deus autem noster in cœlo: * ómnia quæcúmque vóluit, fecit.

Simulácra Géntium argéntum, et aurum, * ópera mánuum hóminum.
Os habent, et non loquéntur: * óculos habent, et non vidébunt.
Aures habent, et non áudient: * nares habent, et non odorábunt.
Manus habent, et non palpábunt: pedes habent, et non ambulábunt: * non clamábunt in gútture suo.
Símiles illis fiant qui fáciunt ea: * et omnes qui confídunt in eis.
Domus Israel sperávit in Dómino: * adjútor eórum et protéctor eórum est.
Domus Aaron sperávit in Dómino: * adjútor eórum et protéctor eórum est.
Qui timent Dóminum, speravérunt in Dómino: * adjútor eórum, et protéctor eórum est.
Dóminus memor fuit nostri: * et benedíxit nobis.
Benedíxit dómui Israel, * benedíxit dómui Aaron.
Benedíxit ómnibus, qui timent Dóminum, * pusíllis cum majóribus.
Adjíciat Dóminus super vos: * super vos, et super fílios vestros.
Benedícti vos a Dómino: * qui fecit cœlum. et terram.
Cœlum cœli Dómino: * terram autem dedit fíliis hóminum.
Non mórtui laudábunt te Dómine: * neque omnes qui descéndunt in inférnum.
Sed nos qui vívimus, benedícimus Dómino, * ex hoc nunc et usque in sæculum.
Ant. Nos qui vívimus, benedícimus Dómino.

Capitulum.

2. *Cor.* 1.

Benedictus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.

Hymnus.

Lucis Creátor óptime,
Lucem diérum próferens,
Primórdiis lucis novæ,
Mundi parans oríginem.
Qui mane junctum vésperi
Diem vocári præcipis:
Illábitur tetrum chaos,
Audi preces cum flétibus.
Ne mens graváta crímine,
Vitæ sit exul múnere,
Dum nil perénne cógitat,
Seséque culpis ílligat.
Cœléste pulset óstium:
Vitále tollat præmium:
Vitémus omne nóxium:
Purgémus omne péssimum.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

℣. Dirigátur Dómine orátio mea.
℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.
Prædictus Hymnus cum suo ℣. dicitur a Dominica ii. post

Pentecosten usque ad Adventum Capit. vero prædictum dicitur in eisdem Dominicis post Pentecosten. Dicitur etiam in feriali Officio ab Oct. Pentecosten usque ad Adventum. Similiter et ℣. Ant. autem cum Psalm. semper dicuntur ut supra, quando fit Officium de Dominica.

Canticum B. M. V.
Lucæ 1. c

Magnificat * ánima mea Dóminum.
Et exultávit spíritus meus* in Deo salutári meo.
Quia respéxit humilitátem ancíllæ suæ: * ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes.
Quia fecit mihi magna qui potens est: * et sanctum nomen ejus.
Et misericórdia ejus a progénie in progénies * timéntibus eum.
Fecit poténtiam in bráchio suo:* dispérsit supérbos mente cordis sui.
Depósuit poténtes de sede,* et exaltávit húmiles.
Esuriéntes implévit bonis: * et dívites dimísit inánes.
Suscépit Israel púerum suum, * recordátus misericórdiæ suæ.
Sicut locútus est ad patres nostros, * Abraham, et sémini ejus in sæcula.
Glória Patri, et Fílio.
Deinde dicitur Ant. et Oratio propria.

FERIA SECUNDA

Ad Vesperas.

Ant. **Inclinávit.**

Psalmus 114.

Dilexi, quóniam exáudiet Dóminus * vocem oratiónis meæ.
Quia inclinávit aurem suam mihi: * et in diébus meis invocábo.
Circumdedérunt me dolóres mortis: * et perícula inférni invenérunt me.
Tribulatiónem et dolórem invéni: * et nomen Dómini invocávi.
O Dómine, líbera ánimam meam: * miséricors Dóminus, et justus, et Deus noster miserétur.
Custódiens párvulos Dóminus: * humiliátus sum, et liberávit me.
Convértere ánima mea in réquiem tuam: * quia Dóminus benefécit tibi.
Quia erípuit ánimam meam de morte, * óculos meos a lácrymis, pedes meos a lapsu.
Placébo Dómino * in regióne vivórum.
Ant. **Inclinávit Dóminus aurem suam mihi.**
Ant. **Crédidi.**

Psalmus 115.

Credidi, propter quod locútus sum: * ego autem humiliátus sum nimis.
Ego dixi in excéssu meo: * Omnis homo mendax.
Quid retríbuam Dómino: * pro ómnibus, quæ retríbuit

mihi?
Cálicem salutáris accípiam,* et nomen Dómini invocábo.
Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo ejus: * pretiósa in conspéctu Dómini mors sanctórum ejus.
O Dómine, quia ego servus tuus: * ego servus tuus, et filius ancíllæ tuæ.
Dirupísti víncula mea: * tibi sacrificábo hóstiam laudis, et nomen Dómini invocábo.
Vota mea Dómino reddam in conspéctu omnis pópuli ejus: * in átriis domus Dómini, in médio tui Jerúsalem.
Ant. Crédidi propter quod locútus sum.
Ant. Laudáte.

Psalmus 116.

Laudate Dóminum omnes gentes: * laudáte eum omnes pópuli.
Quóniam confirmáta est super nos misericórdia ejus: * et véritas Dómini manet in ætérnum.
Ant. Laudáte Dóminum omnes gentes.
Ant. Clamávi.

Canticum Graduum.
Psalmus 119.

Ad Dóminum cum tribulárer clamávi: * et exaudívit me.
Dómine líbera ánimam meam a lábiis iníquis, * et a lingua dolósa.
Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi, * ad linguam dolósam?
Sagíttæ poténtis acútæ: * cum carbónibus desolatóriis.
Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus est: habitávi cum habitántibus Cedar: * multum íncola fuit ánima mea.
Cum his qui odérunt pacem eram pacíficus: * cum loquébar illis, impugnábant me gratis.
Ant. Clamávi, et exaudívit me.
Ant. Unde véniet.

Psalmus 120.

Levavi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.
Auxílium meum a Dómino, * qui fecit cœlum et terram.
Non det in commotiónem pedem tuum: * neque dormítet qui custódit te.
Ecce non dormitábit, neque dórmiet, * qui custódit Israel.
Dóminus custódit te, Dóminus protéctio tua * super manum déxteram tuam.
Per diem sol non uret te, * neque luna per noctem.
Dóminus custódit te ab omni malo: * custódiat ánimam tuam Dóminus.
Dóminus custódiat intróitum tuum, et éxitum tuum: * ex hoc nunc, et usque in sæculum.
Ant. Unde véniet auxílium mihi.

Capitulum. 2. *Cor.* 1.

Benedictus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum,

et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.

Hymnus.

Immense cœli Cónditor,
Qui mixta ne confúnderent,
Aquæ fluénta dívidens,
Cœlum dedísti límitem:
Firmans locum cœléstibus,
Simúlque terræ rívulis:
Ut unda flammas témperet,
Terræ solum ne díssipent.
Infúnde nunc, piíssime,
Donum perénnis grátiæ:
Fráudis novæ ne cásibus
Nos error átterat vetus.
Lucem Fides adáugeat:
Sic lúminis jubar ferat:
Hæc vana cuncta próterat,
Hanc falsa nulla cómprimant.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum,
Amen.

℣. Dirigátur Dómine orátio mea.
℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

Ad Magníficat, Ant. Magníficat ánima mea Dóminum, quia respéxit Deus humilitátem meam.

In Feriis Quatuor Temporum et Vigiliarum quæ jejunantur, post Ant. ad Magníficat, dicuntur sequentes Preces flexis genibus, si dicendæ sint.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, totum dicitur clara voce. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Ego dixi, Dómine, miserére mei. ℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi. ℣. Convértere Dómine úsquequo. ℟. Et deprecábilis esto super servos tuos. ℣. Fiat misericórdia tua Dómine super nos. ℟. Quemádmodum sperávimus in te. ℣. Sacerdótes tui induántur justítiam. ℟. Et sancti tui exúltent. ℣. Dómine salvum fac Regem. ℟. Et exáudi nos in die, qua invocavérimus te. ℣. Salvum fac pópulum tuum Dómine, et bénedic hereditáti tuæ. ℟. Et rege eos, et extólle illos usque in ætérnum. ℣. Meménto congregatiónis tuæ. ℟. Quam possedísti ab inítio. ℣. Fiat pax in virtúte tua. ℟. Et abundántia in túrribus tuis. ℣. Orémus pro fidélibus defúnctis. ℟. Réquiem ætérnam dona eis Dómine, et lux perpétua lúceat eis. ℣. Requiéscant in pace. ℟. Amen. ℣. Pro frátribus nostris abséntibus. ℟. Salvos fac servos tuos, Deus meus, sperántes in te. ℣. Pro afflíctis et captívis. ℟. Libera eos Deus Israel, ex ómnibus tribulatiónibus suis. ℣. Mitte eis Dómine auxílium de sancto. ℟. Et de Sion tuére eos. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.

Deinde dicitur Psalmus 50.

Miserere mei Deus, * secúndum magnam misericórdiam tuam.

Et secúndum multitúdinem miseratiónum tuárum,* dele iniquitátem meam.

Amplius lava me ab iniquitáte mea: * et a peccáto meo munda me.

Quóniam iniquitátem meam ego cognósco: * et peccátum meum contra me est semper.

Tibi soli peccávi, et malum coram te feci: * ut justificéris in sermónibus tuis, et vincas cum judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus concéptus sum: * et in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexísti: * incérta et occúlta sapiéntiæ tuæ manifestásti mihi.

Aspérges me hyssópo, et mundábor: * lavábis me, et super nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium et lætítiam: * et exultábunt ossa humiliáta.

Avérte fáciem tuam a peccátis meis, * et omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me Deus: * et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis.

Ne projícias me a fácie tua: * et spíritum sanctum tuum ne áuferas a me.

Redde mihi lætítiam salutáris tui: * et spíritu principáli confírma me.

Docébo iníquos vias tuas: * et ímpii ad te converténtur.

Líbera me de sanguínibus Deus, Deus salútis meæ: * et exultábit lingua mea justítiam tuam.

Dómine lábia mea apéries: * et os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam si voluísses sacrifícium, dedíssem útique: * holocáustis non delectáberis.

Sacrifícium Deo spíritus contribulátus: * cor contrítum, et humiliátum Deus non despícies.

Benígne fac Dómine in bona voluntáte tua Sion: * ut ædificéntur muri Jerúsalem.

Tunc acceptábis sacrifícium justítiæ, oblatiónes, et holocáusta: * tunc impónent super altáre tuum vítulos.

Glória Patri, et Fílio.

Finito Psalmo dicitur ℣. Dómine Deus virtútum, convérte nos. ℟. Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus. ℣. Exúrge Christe ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio, quando propria non assignat., dicit. de Dom. præced., ut habet. in Pr. de Temp.

Ant. cum Psalmis semper dicuntur ad Vesperas in Officio feriali, ut hic in Psalterio. Hymni vero ab Octava Pentecostes usque ad adventum. Ant. autem ad Magnificat, eisdem temporibus.

FERIA TERTIA.

Ad Vesperas.

Ant. In domum Dómini.

Psalmus 121.

Lætatus sum in his, quæ dicta sunt mihi: * in domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes nostri, * in átriis tuis Jerúsalem.

Jerúsalem, quæ ædificátur ut cívitas: * cujus participátio ejus in idípsum.

Illuc enim ascendérunt tribus, tribus Dómini: * testimónium Israel ad confiténdum nómini Dómini.

Quia illic sedérunt sedes in judício, * sedes super domum David.

Rogáte quæ ad pacem sunt Jerúsalem: * et abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua: * et abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos, et próximos meos, * loquébar pacem de te:

Propter domum Dómini Dei nostri, * quæsívi bona tibi.

Ant. In domum Dómini lætántes íbimus.

Ant. Qui hábitas.

Psalmus 122.

Ad te levávi óculos meos, * qui hábitas in cœlis.

Ecce sicut óculi servórum, * in mánibus dominórum suórum.

Sicut óculi ancíllæ in mánibus dóminæ suæ: * ita óculi nostri ad Dóminum Deum nostrum, donec misereátur nostri.

Miserére nostri Dómine, miserére nostri, * quia multum repléti sumus despectióne:

Quia multum repléta est ánima nostra: * oppróbrium abundántibus, et despéctio supérbis.

Ant. Qui hábitas in cœlis, miserére nobis.

Ant. Adjutórium.

Psalmus 123.

Nisi quia Dóminus erat in nobis, dicat nunc Israel: * nisi quia Dóminus erat in nobis.

Cum exúrgerent hómines in nos, * forte vivos deglutíssent nos:

Cum irascerétur furor eórum in nos, * fórsitan aqua absorbuísset nos.

Torréntem pertransívit ánima nostra: * fórsitan pertransísset ánima nostra aquam intolerábilem.

Benedíctus Dóminus, * qui non dedit nos in captiónem déntibus eórum.

Anima nostra sicut passer erépta est * de láqueo venántium.

Láqueus contrítus est, * et nos liberáti sumus.

Adjutórium nostrum in nómine Dómini, * qui fecit cœlum et terram.

Ant. Adjutórium nostrum in nómine Dómini.

Ant. Benefac. Psalmus 124.

Qui confídunt in Dómino, sicut mons Sion: * non commovébitur in ætérnum, qui hábitat in Jerúsalem.

Montes in circúitu ejus: * et Dóminus in circúitu pópuli sui, ex hoc nunc, et usque in sæculum.
Quia non relínquet Dóminus virgam peccatórum super sortem justórum: * ut non exténdant justi ad iniquitátem manus suas.
Bénefac Dómine bonis, * et rectis corde.
Declinántes autem in obligatiónes, addúcet Dóminus cum operántibus iniquitátem: * pax super Israel.
Ant. Bénefac Dómine bonis et rectis corde.
Ant. Facti sumus.

Psalmus 125.

In converténdo Dóminus captivitátem Sion: * facti sumus sicut consoláti.
Tunc replétum est gáudio os nostrum: * et lingua nostra exultatióne.
Tunc dicent inter gentes: * Magnificávit Dóminus fácere cum eis.
Magnificávit Dóminus fácere nobíscum: * facti sumus lætántes.
Convérte Dómine captivitátem nostram, * sicut torrens in Austro.
Qui séminant in lácrymis, * in exultatióne metent.
Eúntes ibant et flebant, * mitténtes sémina sua.
Veniéntes autem vénient cum exultatióne, * portántes manípulos suos.
Ant. Facti sumus sicut consoláti.

Capitulum. 2. *Cor.* 1.

Benedictus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.

Hymnus.

Tellúris alme Cónditor,
Mundi solum qui séparans,
Pulsis aquæ moléstiis,
Terram dedísti immóbilem.
Ut germen aptum próferens,
Fulvis decóra flóribus,
Fœcúnda fructu sísteret,
Pastúmque gratum rédderet.
Mentis perústæ vúlnera
Munda viróre grátiæ;
Ut facta fletu díluat,
Motúsque pravos átterat.
Jussis tuis obtémperet:
Nullis malis appróximet:
Bonis repléri gáudeat,
Et mortis ictum nésciat.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum,
Amen.

℣. Dirigátur Dómine orátio mea. ℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

Ad Magnificat, Ant. Exúltet spíritus meus in Deo salutári meo.

Preces, si dicendæ sint, habentur 129.

FERIA QUARTA.

Ad Vesperas.

Ant. Non confundétur.

Psalmus 126.

Nisi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum labo-

ravérunt qui ædíficant eam.
Nisi Dóminus custodíerit civitátem, * frustra vígilat qui custódit eam.
Vanum est vobis ante lucem súrgere: * súrgite postquam sedéritis, qui manducátis panem dolóris.
Cum déderit diléctis suis somnum: * ecce heréditas Dómini, fílii: merces, fructus ventris.
Sicut sagíttæ in manu poténtis: * ita fílii excussórum.
Beátus vir qui implévit desidérium suum ex ipsis: * non confundétur cum loquétur inimícis suis in porta.
Ant. Non confundétur cum loquétur inimícis suis in porta.
Ant. Beáti.

Psalmus 127.

Beati omnes, qui timent Dóminum, * qui ámbulant in viis ejus.
Labóres mánuum tuárum quia manducábis: * beátus es, et bene tibi erit.
Uxor tua sicut vitis abúndans, * in latéribus domus tuæ.
Fílii tui sicut novéllæ olivárum, * in circúitu mensæ tuæ.
Ecce sic benedicétur homo, * qui timet Dóminum.
Benedícat tibi Dóminus ex Sion: * et vídeas bona Jerúsalem ómnibus diébus vitæ tuæ.
Et vídeas fílios filiórum tuórum, * pacem super Israel.
Ant. Beáti omnes, qui timent Dóminum.

Ant. Sæpe.

Psalmus 128.

Sæpe expugnavérunt me a juventúte mea, * dicat nunc Israel.
Sæpe expugnavérunt me a juventúte mea: * étenim non potuérunt mihi.
Supra dorsum meum fabricavérunt peccatóres: * prolongavérunt iniquitátem suam.
Dóminus justus concídit cervíces peccatórum; * confundántur, et convertántur retrórsum omnes, qui odérunt Sion.
Fiant sicut fœnum tectórum, * quod priúsquam evellátur, exáruit:
De quo non implévit manum suam qui metit, * et sinum suum qui manípulos cólligit:
Et non dixérunt qui prætéribant: Benedíctio Dómini super vos: * benedíximus vobis in nómine Dómini.
Ant. Sæpe expugnavérunt me a juventúte mea.
Ant. De profúndis.

Psalmus 129.

De profúndis clamávi ad te Dómine: * Dómine exáudi vocem meam.
Fiant aures tuæ intendéntes, * in vocem deprecatiónis meæ.
Si iniquitátes observáveris Dómine: * Dómine quis sustinébit?
Quia apud te propitiátio est: * et propter legem tuam sustínui te Dómine.

Sustínuit ánima mea in verbo ejus: * sperávit ánima mea in Dómino.
A custódia matutína usque ad noctem: * speret Israel in Dómino.
Quia apud Dóminum misericórdia:* et copiósa apud eum redémptio.
Et ipse rédimet Israel, * ex ómnibus iniquitátibus ejus.
Ant. De profúndis clamávi ad te Dómine.
Ant. Speret.

Psalmus 130.

Domine non est exaltátum cor meum: * neque eláti sunt óculi mei.
Neque ambulávi in magnis: * neque in mirabílibus super me.
Si non humíliter sentiébam:* sed exaltávi ánimam meam.
Sicut ablactátus est super matre sua, * ita retribútio in ánima mea.
Speret Israel in Dómino, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.
Ant. Speret Israel in Dómino.

Capitulum. 2. *Cor.* 1.

Benedictus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.

Hymnus.

Cœli Deus sanctíssime,
Qui lúcidas mundi plagas
Candóre pingis ígneo,
Augens decóro lúmine.
Quarto die qui flámmeam
Dum solis accéndis rotam;
Lunæ minístras órdinem,
Vagósque cursus síderum.
Ut nóctibus, vel lúmini
Diremptiónis términum,
Primórdiis et ménsium
Signum dares notíssimum.
Expélle noctem córdium:
Abstérge sordes méntium:
Resólve culpæ vínculum:
Evérte moles críminum.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum,
Amen.

℣. Dirigátur Dómine orátio mea. ℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

Ad Magníficat, Ant.

Respéxit Dóminus humilitátem meam, et fecit in me magna, qui potens est.

Preces, si dicendæ sint, habentur 129.

FERIA QUINTA.

Ad Vesperas.

Ant. Et omnis.

Psalmus 131.

Memento Dómine David, * et omnis mansuetúdinis ejus:
Sicut jurávit Dómino, * votum vovit Deo Jacob:
Si introíero in tabernáculum domus meæ, * si ascéndero in lectum strati mei:
Si dédero somnum óculis meis, * et pálpebris meis dormitatiónem,
Et réquiem tempóribus meis: donec invéniam locum Dómino, * tabernáculum Deo

Jacob.
Ecce audívimus eam in Ephrata: * invénimus eam in campis silvæ.
Introíbimus in tabernáculum ejus: * adorábimus in loco, ubi stetérunt pedes ejus.
Surge, Dómine, in réquiem tuam, * tu et arca sanctificatiónis tuæ.
Sacerdótes tui induántur justítiam: * et sancti tui exúltent.
Propter David servum tuum, * non avértas fáciem Christi tui.
Jurávit Dóminus David veritátem, et non frustrábitur eam: * De fructu ventris tui ponam super sedem tuam.
Si custodíerint filii tui testaméntum meum, * et testimónia mea hæc, quæ docébo eos:
Et filii eórum usque in sæculum, * sedébunt super sedem tuam.
Quóniam elégit Dóminus Sion: * elégit eam in habitatiónem sibi.
Hæc réquies mea in sæculum sæculi: * hic habitábo, quóniam elégi eam.
Víduam ejus benedícens benedícam: * páuperes ejus saturábo pánibus.
Sacerdótes ejus índuam salutári: * et sancti ejus exultatióne exultábunt.
Illuc prodúcam cornu David, * parávi lucérnam Christo meo.
Inimícos ejus índuam confusióne: * super ipsum autem efflorébit sanctificátio mea.
Ant. Et omnis mansuetúdinis ejus.
Ant. Ecce.

Psalmus 132.

Ecce quam bonum, et quam jucúndum * habitáre fratres in unum:
Sicut unguéntum in cápite, * quod descéndit in barbam, barbam Aaron.
Quod descéndit in oram vestiménti ejus: * sicut ros Hermon, qui descéndit in montem Sion.
Quóniam illic mandávit Dóminus benedictiónem, * et vitam usque in sæculum.
Ant. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum.
Ant. Omnia.

Psalmus 134.

Laudáte nomen Dómini, * laudáte servi Dóminum.
Qui statis in domo Dómini, * in átriis domus Dei nostri.
Laudáte Dóminum, quia bonus Dóminus: * psállite nómini ejus, quóniam suáve.
Quóniam Jacob elégit sibi Dóminus, * Israel in possessiónem sibi.
Quia ego cognóvi quod magnus est Dóminus, * et Deus noster præ ómnibus diis.
Omnia quæcúmque vóluit, Dóminus fecit in cœlo, et in terra, * in mari, et in ómnibus abyssis.
Edúcens nubes ab extrémo terræ: * fúlgura in plúviam

ecit.

Qui prodúcit ventos de thesáuris suis: * qui percússit primogénita Ægypti ab hómine usque ad pecus.

Et misit signa, et prodígia in médio tui, Ægypte: * in Pharaónem, et in omnes servos ejus.

Qui percússit gentes multas: * et occídit reges fortes.

Sehon regem Amorrhæórum, et Og regem Basan, * et ómnia regna Chánaan.

Et dedit terram eórum hereditátem, * hereditátem Israel pópulo suo.

Dómine nomen tuum in ætérnum: * Dómine memoriále tuum in generatiónem et generatiónem.

Quia judicábit Dóminus pópulum suum: * et in servis suis deprecábitur.

Simulácra Géntium argéntum, et aurum, * ópera mánuum hóminum.

Os habent, et non loquéntur: * óculos habent, et non vidébunt.

Aures habent, et non áudient: * neque enim est spíritus in ore ipsórum.

Símiles illis fiant qui fáciunt ea: * et omnes, qui confídunt in eis.

Domus Israel benedícite Dómino: * domus Aaron benedícite Dómino.

Domus Levi benedícite Dómino: * qui timétis Dóminum, benedícite Dómino.

Benedíctus Dóminus ex Sion, * qui hábitat in Jerúsalem.

Ant. Omnia quæcúmque vóluit, Dóminus fecit.

Ant. Quóniam in ætérnum.

Psalmus 135.

Confitémini Dómino quóniam bonus; * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Confitémini Deo deórum: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui facit mirabília magna solus: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui fecit cœlos in intelléctu: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui firmávit terram super aquas: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui fecit luminária magna: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Solem in potestátem diéi: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Lunam, et stellas in potestátem noctis: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui percússit Ægyptum cum primogénitis eórum: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui edúxit Israel de medio eórum: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

In manu poténti, et bráchio excélso: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui divísit mare Rubrum in divisiónes: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et edúxit Israel per médium ejus: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et excússit Pharaónem, et virtútem ejus in mari Rubro: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui tradúxit pópulum suum per desértum: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui percússit reges magnos: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et occídit reges fortes: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Sehon regem Amorrhæórum: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et Og regem Basan: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et dedit terram eórum hereditátem: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Hereditátem Israel servo suo: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Quia in humilitáte nostra memor fuit nostri: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et redémit nos ab inimícis nostris: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui dat escam omni carni: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Confitémini Deo cœli: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Ant. Quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Ant. Hymnum cantáte.

Psalmus 136.

Super flúmina Babylónis, illic sédimus et flévimus: * cum recordarémur Sion:

In salícibus in médio ejus, * suspéndimus órgana nostra.

Quia illic interrogavérunt nos, qui captívos duxérunt nos, * verba cantiónum.

Et qui abduxérunt nos: * Hymnum cantáte nobis de cánticis Sion.

Quómodo cantábimus cánticum Dómini * in terra aliéna?

Si oblítus fuéro tui Jerúsalem, * oblivióni detur déxtera mea.

Adhæreat lingua mea fáucibus meis, * si non meminero tui:

Si non proposúero Jerúsalem, * in princípio lætítiæ meæ.

Memor esto, Dómine, filiórum Edom, * in die Jerúsalem:

Qui dicunt: Exinaníte, exinaníte * usque ad fundaméntum in ea.

Fília Babylónis mísera: * beátus, qui retríbuet tibi retributiónem tuam, quam retribuísti nobis.

Beátus, qui tenébit, * et allídet párvulos tuos ad petram.

Ant. Hymnum cantáte nobis

de cánticis Sion.

Capitulum. 2. *Cor.* 1.

Benedictus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.

Hymnus.

Magnæ Deus poténtiæ,
Qui fértili natos aqua
Partim relínquis gúrgiti,
Partim levas in áera.
Demérsa lymphis ímprimens,
Subvécta cœlis érigens:
Ut stirpe ab una pródita,
Divérsa répleant loca.
Largíre cunctis sérvulis,
Quos mundat unda sánguinis,
Nescíre lapsus críminum,
Nec ferre mortis tædium.
Ut culpa nullum déprimat:
Nullum éfferat jactántia:
Elísa mens ne cóncidat:
Eláta mens ne córruat.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum,
Amen.

℣. Dirigátur Dómine orátio mea. ℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

Ad Magnificat, Ant.

Fac, Deus, poténtiam in bráchio tuo: dispérde supérbos, et exálta húmiles.

Preces, si dicendæ sint, habentur 129.

FERIA SEXTA.

Ad Vesperas.

Ant. In conspéctu.

Psalmus 137.

Confitebor tibi Dómine in toto corde meo: * quóniam audísti verba oris mei.

In conspéctu Angelórum psallam tibi: * adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.

Super misericórdia tua, et veritáte tua: * quóniam magnificásti super omne, nomen sanctum tuum.

In quacúmque die invocávero te, exáudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútem.

Confiteántur tibi Dómine omnes reges terræ: * quia audiérunt ómnia verba oris tui.

Et cantent in viis Dómini: * quóniam magna est glória Dómini.

Quóniam excélsus Dóminus, et humília réspicit: * et alta a longe cognóscit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * et super iram inimicórum meórum extendísti manum tuam, et salvum me fecit déxtera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dómine misericórdia tua in sæculum: ópera mánuum tuárum ne despícias.

Ant. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus.

Ant. Dómine.

Psalmus 138.

Domine probásti me, et cognovísti me: * tu cognovísti sessiónem meam, et re-

surrectiónem meam.
Intellexísti cogitatiónes meas de longe: * sémitam meam, et funículum meum investigásti.
Et omnes vias meas prævidísti: * quia non est sermo in lingua mea.
Ecce Dómine tu cognovísti ómnia, novíssima, et antíqua: * tu formásti me, et posuísti super me manum tuam.
Mirábilis facta est sciéntia tua ex me: * confortáta est, et non pótero ad eam.
Quo ibo a spíritu tuo? * et quo a fácie tua fúgiam?
Si ascéndero in cœlum, tu illic es: * si descéndero in inférnum, ades.
Si súmpsero pennas meas dilúculo, * et habitávero in extrémis maris:
Etenim illuc manus tua dedúcet me: * et tenébit me déxtera tua.
Et dixi: Fórsitan ténebræ conculcábunt me: * et nox illuminátio mea in delíciis meis.
Quia ténebræ non obscurabúntur a te, et nox sicut dies illuminábitur: * sicut ténebræ ejus, ita et lumen ejus.
Quia tu possedísti renes meos: * suscepísti me de útero matris meæ.
Confitébor tibi quia terribíliter magnificátus es: * mirabília ópera tua, et ánima mea cognóscit nimis.
Non est occultátum os meum a te, quod fecísti in occúlto: * et substántia mea in inferióribus terræ.
Imperféctum meum vidérunt óculi tui, et in libro tuo omnes scribéntur: * dies formabúntur, et nemo in eis.
Mihi autem nimis honorificáti sunt amíci tui, Deus: * nimis confortátus est principátus eórum.
Dinumerábo eos, et super arénam multiplicabúntur: * exurréxi, et adhuc sum tecum.
Si occíderis Deus peccatóres: * viri sánguinum declináte a me:
Quia dícitis in cogitatióne: * Accípient in vanitáte civitátes tuas.
Nonne qui odérunt te Dómine, óderam: * et super inimícos tuos tabescébam?
Perfécto ódio óderam illos: * et inimíci facti sunt mihi.
Proba me, Deus, et scito cor meum: * intérroga me, et cognósce sémitas meas.
Et vide, si via iniquitátis in me est: * et deduc me in via ætérna.
Ant. Dómine probásti me, et cognovísti me.
Ant. A viro iníquo.

Psalmus 139.

Eripe me, Dómine, ab hómine malo: * a viro iníquo éripe me.
Qui cogitavérunt iniquitátes in corde: * tota die constituébant prælia.

Acuérunt linguas suas sicut serpéntis: * venénum áspidum sub lábiis eórum.
Custódi me, Dómine, de manu peccatóris: * et ab homínibus iníquis éripe me.
Qui cogitavérunt supplantáre gressus meos: *abscondérunt supérbi láqueum mihi:
Et funes extendérunt in láqueum: * juxta iter scándalum posuérunt mihi.
Dixi Dómino: Deus meus es tu: * exáudi Dómine vocem deprecatiónis meæ.
Dómine, Dómine virtus salútis meæ: * obumbrásti super caput meum in die belli.
Ne tradas me Dómine a desidério meo peccatóri: * cogitavérunt contra me, ne derelínquas me, ne forte exalténtur.
Caput circúitus eórum: * labor labiórum ipsórum opériet eos.
Cadent super eos carbónes, in ignem dejícies eos: * in misériis non subsistent.
Vir linguósus non dirigétur in terra: * virum injústum mala cápient in intéritu.
Cognóvi quia fáciet Dóminus judícium ínopis: * et vindíctam páuperum.
Verúmtamen justi confitebúntur nómini tuo: * et habitábunt recti cum vultu tuo.
Ant. A viro iníquo líbera me Dómine.
Ant. Dómine.

Psalmus 140.

Dómine clamávi ad te, exáudi me: * inténde voci meæ, cum clamávero ad te.
Dirigátur orátio mea sicut incénsum in conspéctu tuo: * elevátio mánuum meárum sacrifícium vespertínum.
Pone, Dómine, custódiam ori meo: * et óstium circumstántiæ lábiis meis.
Non declínes cor meum in verba malítiæ, * ad excusándas excusatiónes in peccátis.
Cum homínibus operántibus iniquitátem: * et non communicábo cum eléctis eórum.
Corrípiet me justus in misericórdia, et increpábit me: * óleum autem peccatóris non impínguet caput meum.
Quóniam adhuc et orátio mea in beneplácitis eórum: * absórpti sunt juncti petræ júdices eórum.
Audient verba mea quóniam potuérunt: * sicut crassitúdo terræ erúpta est super terram.
Dissipáta sunt ossa nostra secus inférnum: * quia ad te Dómine, Dómine óculi mei: in te sperávi, non áuferas ánimam meam.
Custódi me a láqueo, quem statuérunt mihi: * et a scándalis operántium iniquitátem.
Cadent in retiáculo ejus peccatóres: * singuláriter sum ego donec tránseam.
Ant. Dómine clamávi ad te,

exáudi me.

Ant. Pórtio mea.

Psalmus 141.

Voce mea ad Dóminum clamávi: * voce mea ad Dóminum deprecátus sum:

Effúndo in conspéctu ejus oratiónem meam, * et tribulatiónem meam ante ipsum pronúntio.

In deficiéndo ex me spíritum meum, * et tu cognovísti sémitas meas.

In via hac, qua ambulábam,* abscondérunt láqueum mihi.

Considerábam ad déxteram et vidébam: * et non erat qui cognósceret me.

Périit fuga a me, * et non est qui requírat ánimam meam.

Clamávi ad te Dómine, * dixi: Tu es spes mea, pórtio mea in terra vivéntium.

Inténde ad deprecatiónem meam: * quia humiliátus sum nimis.

Líbera me a persequéntibus me: * quia confortáti sunt super me.

Educ de custódia ánimam meam ád confiténdum nómini tuo: * me expéctant justi, donec retríbuas mihi.

Ant. Pórtio mea, Dómine, sit in terra vivéntium.

Capitulum. 2. *Cor.* 1.

Benedictus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.

Hymnus.

Hominis supérne Cónditor,
Qui cuncta solus órdinans,
Humum jubes prodúcere
Reptántis et feræ genus:
Et magna rerum córpora,
Dictu jubéntis vívida,
Per témporum certas vices
Obtemperáre sérvulis.
Repélle, quod cupídinis
Ciénte vi, nos ímpetit,
Aut móribus se súggerit,
Aut áctibus se intérserit.
Da gaudiórum præmia,
Da gratiárum múnera:
Dissólve litis víncula,
Adstrínge pacis fœdera.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

℣. Dirigátur, Dómine, orátio mea. ℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

Ad Magníficat, Ant. Depósuit poténtes, sanctos persequéntes: et exaltávit húmiles, Christum confiténtes.

Preces, quando dicendæ sunt, habentur supra. 120.

SABBATO

Ad Vesperas.

Ant. Benedíctus.

Psalmus 143.

Benedictus Dóminus Deus meus, qui docet manus meas ad prælium,* et dígitos meos ad bellum.

Misericórdia mea, et refúgium meum: * suscéptor meus, et liberátor meus:

Protéctor meus, et in ipso sperávi: * qui subdit pópulum meum sub me.

Dómine quid est homo, quia innotuísti ei? * aut filius hóminis, quia réputas eum?

Homo vanitáti símilis factus est: * dies ejus sicut umbra prætéreunt.

Dómine inclína cœlos tuos, et descénde: * tange montes, et fumigábunt.

Fúlgura coruscatiónem, et dissipábis eos: * emítte sagíttas tuas, et conturbábis eos:

Emítte manum tuam de alto, éripe me, et líbera me de aquis multis: * de manu filiórum alienórum.

Quorum os locútum est vanitátem: * et déxtera eórum, déxtera iniquitátis.

Deus cánticum novum cantábo tibi: * in psaltério decachórdo psállam tibi.

Qui das salútem régibus: * qui redemísti David servum tuum, de gládio malígno éripe me.

Et érue me de manu filiórum alienórum, quorum os locútum est vanitátem: * et déxtera eórum, déxtera iniquitátis:

Quorum filii, sicut novéllæ plantatiónes * in juventúte sua.

Filiæ eórum compósitæ: * circumornátæ ut similitúdo templi.

Promptuária eórum plena,* eructántia ex hoc in illud.

Oves eórum fœtósæ, abundántes in egréssibus suis: * boves eórum crassæ:

Non est ruína macériæ, neque tránsitus: * neque clamor in platéis eórum.

Beátum dixérunt pópulum, cui hæc sunt: * beátus pópulus, cujus Dóminus Deus ejus.

Ant. Benedíctus Dóminus Deus meus.

Ant. Per síngulos dies.

Psalmus 144.

Exaltabo te Deus meus Rex: * et benedícam nómini tuo in sæculum, et in sæculum sæculi.

Per síngulos dies benedícam tibi: * et laudábo nomen tuum in sæculum, et in sæculum sæculi.

Magnus Dóminus et laudábilis nimis: * et magnitúdinis ejus non est finis.

Generátio et generátio laudábit ópera tua: * et poténtiam tuam pronuntiábunt.

Magnificéntiam glóriæ sanctitátis tuæ loquéntur: * et mirabília tua narrábunt.

Et virtútem terribílium tuórum dicent: * et magnitúdinem tuam narrábunt.

Memóriam abundántiæ suavitátis tuæ eructábunt: * et justítia tua exultábunt.

Miserátor et miséricors Dóminus: * pátiens, et multum miséricors.

Suávis Dóminus univérsis: * et miseratiónes ejus super ómnia ópera ejus.

Confiteántur tibi, Dómine, ómnia ópera tua: * et sancti

tui benedícant tibi.
Glóriam regni tui dicent:* et poténtiam tuam loquéntur:
Ut notam fáciant filiis hóminum poténtiam tuam:* et glóriam magnificéntiæ regni tui.
Regnum tuum, regnum ómnium sæculórum: * et dominátio tua in omni generatióne et generatiónem.
Fidélis Dóminus in ómnibus verbis suis: * et sanctus in ómnibus opéribus suis.
Allevat Dóminus omnes, qui córruunt: * et érigit omnes elisos.
Oculi ómnium in te sperant, Dómine: * et tu das escam illórum in témpore opportúno.
Aperis tu manum tuam:* et imples omne ánimal benedictióne.
Justus Dóminus in ómnibus viis suis: * et sanctus in ómnibus opéribus suis.
Prope est Dóminus ómnibus invocántibus eum: * ómnibus invocántibus eum in veritáte.
Voluntátem timéntium se fáciet: * et deprecatiónem eórum exáudiet: et salvos fáciet eos.
Custódit Dóminus omnes diligéntes se: * et omnes peccatóres dispérdet.
Laudatiónem Dómini loquétur os meum: * et benedicat omnis caro nómini sancto ejus in sæculum et in sæculum sæculi.
Ant. Per síngulos dies benedícam te, Dómine.

Ant. Laudábo.

Psalmus 145.

Lauda ánima mea Dóminum, laudábo Dóminum in vita mea: * psallam Deo meo quámdiu fúero.
Nolíte confídere in princípibus: * in filiis hóminum, in quibus non est salus.
Exíbit spíritus ejus, et revertétur in terram suam: * in illa die períbunt omnes cogitatiónes eórum.
Beátus, cujus Deus Jacob adjútor ejus, spes ejus in Dómino Deo ipsíus: * qui fecit cœlum et terram, mare, et ómnia, quæ in eis sunt.
Qui custódit veritátem in sæculum, facit judícium injúriam patiéntibus: * dat escam esuriéntibus.
Dóminus solvit compedítos:* Dóminus illúminat cæcos.
Dóminus érigit elísos: * Dóminus díligit justos.
Dóminus custódit ádvenas, pupíllum et víduam suscípiet: * et vias peccatórum dispérdet.
Regnábit Dóminus in sæcula, Deus tuus Sion,* in generatiónem et generatiónem.
Ant. Laudábo Deum meum in vita mea.
Ant. Deo nostro.

Psalmus 146.

Laudate Dóminum quóniam bonus est psalmus: * Deo nostro sit jucúnda, decóraque laudátio.
Ædíficans Jerúsalem Dóminus: * dispersiónes Israélis

congregàbit.
Qui sanat contrítos corde: * et álligat contritiónes eórum.
Qui númerat multitúdinem stellárum: * et ómnibus eis nómina vocat.
Magnus Dóminus noster, et magna virtus ejus:* et sapiéntiæ ejus non est númerus.
Suscípiens mansuétos Dóminus: * humílians autem peccatóres usque ad terram.
Præcínite Dómino in confessióne: * psállite Deo nostro in cíthara.
Qui óperit cœlum núbibus:* et parat terræ plúviam.
Qui prodúcit in móntibus fœnum: * et herbam servitúti hóminum.
Qui dat juméntis escam ipsórum: * et pullis corvórum invocántibus eum.
Non in fortitúdine equi voluntátem habébit: * nec in tíbiis viri beneplácitum erit ei.
Beneplácitum est Dómino super timéntes eum: * et in eis, qui sperant super misericórdia ejus.
Ant. Deo nostro jucúnda sit laudátio.
Ant. Lauda. Psalmus 147.
Lauda Jerúsalem Dóminum:* lauda Deum tuum Sion.
Quóniam confortávit seras portárum tuárum: * benedíxit fíliis tuis in te.
Qui pósuit fines tuos pacem:* et ádipe fruménti sátiat te.
Qui emíttit elóquium suum terræ: * velóciter currit sermo ejus.
Qui dat nivem sicut lanam:* nébulam sicut cínerem spargit.
Mittit crystállum suam sicut buccéllas: * ante fáciem frígoris ejus quis sustinébit?
Emíttet verbum suum, et liquefáciet ea: * flabit spíritus ejus, et fluent aquæ.
Qui annúntiat verbum suum Jacob: * justítias et judícia sua Israel.
Non fecit táliter omni natióni: * et judícia sua non manifestávit eis.
Ant. Lauda Jerúsalem Dóminum.

Capitulum. *Rom. 11. d*
O altitudo divitiárum sapiéntiæ, et sciéntiæ Dei: quam incomprehensibília sunt judícia ejus, et investigábiles viæ ejus! Hymnus.

Jam sol recédit ígneus:
Tu lux perénnis Unitas,
Nostris, beáta Trinitas,
Infúnde lumen córdibus.
Te mane laudum cármine,
Te deprecámur véspere:
Dignéris, ut Te súpplices
Laudémus inter Cœlites.
Patri, simúlque Fílio,
Tibíque, sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória,
Amen.

℣. Vespertína orátio ascéndat ad te, Dómine. ℟. Et descéndat super nos misericórdia tua.
Capitulum. O altitúdo divitiárum, dicitur in Vesperis

Sabbati, ab Octava Pentecostes usque ad Adventum cum Hymno et versu sequenti. Antiphona ad Magnificat dicitur prout assignatur infra in Proprio de Tempore. Post Antiphonam dicitur Oratio propria.

Deinde fiunt sequentes Commemorationes communes, seu suffragia Sanctorum, quæ dicuntur etiam ad Laudes.

COMMEMORATIO

de Cruce in feriali tantum Officio.

Ad Vesperas et Laudes, Ant. Per signum Crucis de inimícis nostris libera nos, Deus noster. ℣. Omnis terra adóret te, et psallat tibi. ℟. Psalmum dicat nómini tuo, Dómine.

Orémus. Oratio.

Perpetua nos, quæsumus Dómine, pace custódi: quos per lignum sanctæ Crucis redimere dignátus es.

COMMEMORATIONES

Communes, sive suffragia Sanctorum.

De sancta Maria, quando non dicitur ejus Officium parvum.

Ad Vesperas et Laudes, Ant. Sancta María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam commemoratiónem.

℣. Ora pro nobis, sancta Dei Génitrix. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Orémus. Oratio.

Concede nos fámulos tuos, quæsumus Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia.

De Apostolis.

Ad Vesperas, Ant. Petrus Apóstolus, et Paulus Doctor géntium, ipsi nos docuérunt legem tuam, Dómine.

℣. Constítues eos príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine.

Ad Laudes, Ant. Gloriósi príncipes terræ quómodo in vita sua dilexérunt se, ita et in morte non sunt separáti. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Orémus. Oratio.

Deus, cujus déxtera beátum Petrum, ambulántem in flúctibus, ne mergerétur, eréxit: et coapóstolum ejus Paulum tértio naufragántem de profúndo pélagi liberávit: exáudi nos propítius, et concéde; ut ambórum méritis, æternitátis glóriam consequámur.

De Patrono, vel Titulari Eccl. fit Comm. consueta ante, vel post Commemorationes prædictas, pro dignita-

te illius, et ultimo loco de Pace.

Ad Vesperas et Laudes.

Ant. Da pacem Dómine in diébus nostris, quia non est álius qui pugnet pro nobis, nisi tu Deus noster. ℣. Fiat pax in virtúte tua. ℟. Et abundántia in túrribus tuis.

Orémus. Oratio.

Deus, a quo sancta desidéria, recta consília, et justa sunt ópera: da servis tuis illam, quam mundus dare non potest, pacem: ut et corda nostra mandátis tuis dédita, et hóstium subláta formídine, témpora sint tua protectióne tranquílla. Per Dóminum.

℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. ℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias. ℣. Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace. ℟. Amen.

Deinde dicitur secreto Pater noster.

Sic terminatur Off. ubi alia non sequatur Hora, ut dicit. in Rubrica de Oratione Dom.

Dictæ Commemorationes, seu suffragia, dicuntur ab Octava Pentecostes usque ad Adventum, exceptis Duplicibus, et infra Octavas.

Quando dicit. Officium beatæ Mariæ, non fit alia Commemoratio de ea.

AD COMPLETORIUM.

Lector incipit ℣. Jube domne benedícere.

Bened. Noctem quiétam, et finem perféctum concédat nobis Dóminus omnípotens. ℟. Amen.

Lectio brevis.

1. *Pet.* 5. c

Fratres, Sóbrii estóte et vigiláte: quia adversárius vester diábolus, tamquam leo rúgiens círcuit, quærens quem dévoret: cui resístite fortes in fide. Tu autem Dómine miserére nobis. ℟. Deo grátias. ℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini. ℟. Qui fecit cœlum et terram. Pater noster, dicitur totum secreto.

Deinde Hebdomadarius facit Confessionem.

Confiteor Deo omnipoténti, beátæ Maríæ semper vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joánni Baptístæ, sanctis Apóstolis Petro et Paulo, ómnibus Sanctis, et vobis fratres: quia peccávi nimis cogitatióne, verbo, et ópere: mea culpa, mea culpa, mea máxima culpa. Ideo precor beátam Maríam semper vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joánnem Baptístam, sanctos Apóstolos Petrum et Paulum, omnes Sanctos, et vos fratres, oráre pro me ad Dóminum Deum nostrum.

Chorus respondet

Misereatur tui omnípotens Deus, et dimíssis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

Deinde repetit Conf. et ubi dicitur vobis fratres, et vos fratres, dicatur tibi pater, et

te pater.

Facta Confessione a Choro, Hebdomadarius dicit:

MISEREATUR vestri omnípotens Deus, et dimíssis peccátis vestris, perdúcat vos ad vitam ætérnam.

℟. Amen.

INDULGENTIAM, absolutiónem, et remissiónem peccatórum nostrórum tríbuat nobis omnípotens et miséricors Dóminus. ℟. Amen.

Et facta absolutione, dicitur ℣.

CONVERTE nos Deus salutáris noster. ℟. Et avérte iram tuam a nobis.

℣. Deus in adjutórium meum inténde. ℟. Dómine ad adjuvándum me festína.

Glória Patri. Sicut erat.

Ant. Miserére.

Psalmus 4.

CUM invocárem, exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.

Miserére mei, * et exáudi oratiónem meam.

Fílii hóminum úsquequo gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium?

Et scitóte quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum: * Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum.

Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.

Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino. * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?

Signátum est super nos lumen vultus tui Dómine:* dedísti lætítiam in corde meo.

A fructu fruménti, vini et ólei sui * multiplicáti sunt.

In pace in idípsum * dórmiam et requiéscam.

Quóniam tu, Dómine, singuláriter in spe * constituísti me.

Psalmus 30.

IN te Dómine sperávi, non confúndar in ætérnum:* in justítia tua líbera me.

Inclína ad me aurem tuam,* accélera ut éruas me.

Esto mihi in Deum protectórem, et in domum refúgii, * ut salvum me fácias.

Quóniam fortitúdo mea et refúgium meum es tu:* et propter nomen tuum dedúces me, et enútries me.

Edúces me de láqueo hoc, quem abscondérunt mihi: * quóniam tu es protéctor meus.

In manus tuas commèndo spíritum meum: * redemísti me Dómine Deus veritátis.

Psalmus 90.

QUI hábitat in adjutório Altíssimi, * in protectióne Dei cœli commorábitur.

Dicet Dómino: Suscéptor meus es tu, et refúgium meum:* Deus meus sperábo in eum.

Quóniam ipse liberávit me de láqueo venántium, * et a verbo áspero.

Scápulis suis obumbrábit tibi: *et sub pennis ejus sperábis.

Scuto circúmdabit te véritas ejus: * non timébis a timóre noctúrno.

A sagítta volánte in die, a negótio perambulánte in ténebris, * ab incúrsu, et dæmónio meridiáno.

Cadent a látere tuo mille, et decem míllia a dextris tuis:* ad te autem non appropinquábit.

Verúmtamen óculis tuis considerábis: * et retributiónem peccatórum vidébis.

Quóniam tu es, Dómine, spes mea: * altíssimum posuísti refúgium tuum.

Non accédet ad te malum:* et flagéllum non appropinquábit tabernáculo tuo.

Quóniam Angelis suis mandávit de te: * ut custódiant te in ómnibus viis tuis.

In mánibus portábunt te: * ne forte offéndas ad lápidem pedem tuum.

Super áspidem et basilíscum ambulábis: * et conculcábis leónem et dracónem.

Quóniam in me sperávit, liberábo eum:*prótegam eum, quóniam cognóvit nomen meum.

Clamábit ad me, et ego exáudiam eum: * cum ipso sum in tribulatióne: erípiam eum, et glorificábo eum.

Longitúdine diérum replébo eum: * et osténdam illi salutáre meum.

Psalmus 133.

Ecce nunc benedícite Dóminum,* omnes servi Dómini.

Qui statis in domo Dómini,* in átriis domus Dei nostri.

In nóctibus extóllite manus vestras in sancta, * et benedícite Dóminum.

Benedícat te Dóminus ex Sion,* qui fecit cœlum et terram.

Ant. Miserére mihi Dómine, et exáudi oratiónem meam.

Hymnus.

Te lucis ante términum,
RerumCreátor póscimus
Ut pro tua cleméntia
Sis præsul, et custódia.
Procul recédant sómnia,
Et nóctium phantásmata;
Hostémque nostrum cómprime,
Ne polluántur córpora.
Præsta, Pater píissime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Capitulum.

Jerem. 14. *b*

Tu autem in nobis es Dómine, et nomen sanctum tuum invocátum est super nos, ne derelínquas nos, Dómine Deus noster. ℟. Deo grátias.

℟. br. In manus tuas, Dómine,* Commméndo spíritum meum. In. ℣. Redemísti nos Dómine Deus veritátis. Comméndo. Glória Patri. In.

℣. Custódi nos Dómine ut pupíllam óculi. ℟. Sub umbra alárum tuárum prótege nos.

Ant. Salva nos.

Canticum Simeonis.
Lucæ 2. c

Nunc dimíttis servum tuum Dómine, * secúndum verbum tuum in pace.
Quia vidérunt óculi mei * salutáre tuum.
Quod parásti * ante fáciem ómnium populórum;
Lumen ad revelatiónem Géntium, * et glóriam plebis tuæ Israel. Glória Patri, et Fílio.
Ant. Salva nos Dómine vigilántes, custódi nos dormiéntes: ut vigilémus cum Christo, et requiescámus in pace.

Sequentes Preces semper dicuntur, præterquam in Officio Duplici, et infra Octavas: quæ in feriali Officio, in Quatuor Temporibus ac Vigiliis, quando dictæ sunt Preces in Vesperis, dicuntur flexis genibus.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. Credo in Deum, secreto.
℣. Carnis resurrectiónem.
℟. Vitam ætérnam. Amen.
℣. Benedíctus es, Dómine Deus patrum nostrórum. ℟. Et laudábilis, et gloriósus in sæcula. ℣. Benedicámus Patrem et Fílium cum sancto Spíritu. ℟. Laudémus, et superexaltémus eum in sæcula. ℣. Benedíctus es Dómine in firmaménto cœli. ℟. Et laudábilis, et gloriósus, et superexaltátus in sæcula.
℣. Benedícat et custódiat nos omnípotens et miséricors Dóminus. ℟. Amen. ℣. Dignáre Dómine nocte ista. ℟. Sine peccáto nos custodíre.
℣. Miserére nostri Dómine.
℟. Miserére nostri. ℣. Fiat misericórdia tua Dómine super nos. ℟. Quemádmodum sperávimus in te. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam.
℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

Visita, quæsumus Dómine, habitatiónem istam, et omnes insídias inimíci ab ea longe repélle: Angeli tui sancti hábitent in ea, qui nos in pace custódiant: et benedíctio tua sit super nos semper. Per Dóminum nostrum.
℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. ℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias. Bened. Benedícat et custódiat nos omnípotens et miséricors Dóminus, Pater et Fílius, et Spíritus sanctus.
℟. Amen. Et non dicitur Fidélium ánimæ sed immediate dicitur sequens Antiphona.

A primis Vesp. Festi SS. Trinitatis usque ad Nonam Sabb. ante Adven., Antiph.

Salve Regína, mater misericórdiæ, vita, dulcédo, et spes nostra salve. Ad te clamámus éxules fílii Hevæ. Ad te suspirámus geméntes et flentes in hac lacrymárum valle. Eja ergo advocáta no-

stra, illos tuos misericórdes óculos ad nos convérte. Et Jesum, benedíctum fructum ventris tui, nobis post hoc exílium osténde. O clemens, o pia, o dulcis virgo María.

℣. Ora pro nobis, sancta Dei Génitrix.

℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Oratio.

Omnipotens sempitérne Deus, qui gloriósæ Vírginis Matris Maríæ corpus et ánimam, ut dignum Filii tui habitáculum éffici mererétur, Spíritu sancto cooperánte, præparásti: da, ut cujus commemoratióne lætámur, ejus pia intercessióne, ab instántibus malis, et a morte perpétua liberémur. Per eúmdem Christum Dóminum nostrum.

℟. Amen.

℣. Divínum auxílium máneat semper nobíscum.

℟. Amen.

Deinde dicitur secreto Pater noster, Ave María, et Credo.

Sic dicitur Completorium per Annum.

Si post Completorium, immediate sequatur Matutinum, tunc bis dicatur Pater noster, Ave Maria, et Credo, quia Completorium, quod est finis Officii, sic terminari debet: et ante Matutinum iterum repetitur pro principio Officii sequentis diei.

Antiphona prædicta dicitur etiam in fine Laudum, quando discedendum est a Choro: sed si immediate post Matutinum subsequatur Prima, vel alia Hora, dicitur in fine ultimæ Horæ, ita ut dicatur semper, quando, terminata aliqua Hora, discedendum est a Choro: et tunc post ℣. Fidélium ánimæ, et Pater noster, secreto, dicitur ℣. Dóminus det nobis suam pacem. ℟. Et vitam ætérnam, Amen.

Deinde prædicta Antiphona, et in fine: Divínum auxílium máneat semper nobíscum.

℟. Amen.

Extra Chorum autem dicitur in fine Laudum, si tunc terminandum sit Officium; alioquin in fine ultimæ Horæ. Post alias vero Horas, quando terminatur Officium, dicitur tantum Pater noster secreto.

PROPRIUM
DE TEMPORE

IN FESTO SS. TRINITATIS.

Ad Vesperas Antiphonæ et Capitulum de Laudibus Psalmi de Dominica. 124. et loco ult. Psalm. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128.

Hymnus.

Jam sol recédit ígneus;
Tu lux perénnis Unítas,
Nostris, beáta Trínitas,
Infúnde amórem córdibus.
Te mane laudum cármine,
Te deprecámur véspere,
Dignéris, ut te súpplices
Laudémus inter Cœlites.
Patri, simúlque Fílio,
Tibíque, sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória.
Amen.

℣. Benedicámus Patrem et Fílium cum sancto Spíritu.
℟. Laudémus et superexaltémus eum in sæcula.

Ad Magnificat, Antiph. Grátias tibi Deus, grátias tibi vera et una Trínitas, una et summa Déitas, sancta et una Unitas.

Oratio.

Omnipotens sempitérne Deus, qui dedísti fámulis tuis in confessióne veræ fidei, ætérnæ Trinitátis glóriam agnóscere, et in poténtia Majestátis adoráre Unitátem: quæsumus, ut ejúsdem fidei firmitáte, ab ómnibus semper muniámur advérsis. Per Dóminum.

Et fit comm. Dominicæ i. post Pent. Ant. Lóquere Dómine, quia audit servus tuus. ℣. Vespertína orátio ascéndat ad te, Dómine. ℟. Et descéndat super nos misericórdia tua.

Oratio.

Deus, in te sperántium fortitúdo: adésto propítius invocatiónibus nostris; et quia sine te nihil potest mortális infírmitas, præsta auxílium grátiæ tuæ; ut in exequéndis mandátis tuis, et voluntáte tibi et actióne placeámus. Per Dóminum.

Ad Matutinum. Invitat. Deum verum, unum in Trinitáte, et Trinitátem in Unitáte,* Veníte adorémus. Psalm. Veníte. 2.

Hymnus.

Summæ Parens cleméntiæ,
Mundi regis qui máchinam,
Unius et substántiæ,
Trinúsque persónis Deus:
Da déxteram surgéntibus,
Exúrgat ut mens sóbria,
Flagrans et in laudem Dei,
Grates repéndat débitas.

Deo Patri sit glória,
Natóque Patris único,
Cum Spíritu Paráclito,
In sempitérna sæcula, Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Adésto unus Deus omnipotens, Pater, Filius, et Spíritus sanctus.

Psalmus 8.

Domine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam elevata est magnificéntia tua * super cælos.

Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.

Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus?* aut filius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi:

Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Ant. Adésto unus Deus omnipotens, Pater, Filius, et Spíritus Sanctus.

Ant. Te unum in substántia, Trinitátem in persónis confitémur.

Psalmus 18.

Cæli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum, ejus annúntiat firmaméntum.

Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.

Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.

In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.

In sole pósuit tabernáculum suum: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo.

Exsultávit ut gigas ad curréndam viam; * a summo cælo egréssio ejus.

Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est qui se abscóndat a calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.

Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.

Desiderabília super aurum, et lápidem pretiósum multum: * et dulcióra super mel et favum.

Etenim servus tuus custódit

ea, * in custodiéndis illis retribútio multa.
Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me:*et ab aliénis parce servo tuo.
Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delícto máximo.
Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.
Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.
Ant. Te unum in substántia, Trinitátem in persónis confitémur.
Ant. Te semper idem esse, vívere, et intellígere profitémur.

Psalmus 23.

Domini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.
Quia ipse super mária fundávit eum:* et super flúmina præparávit eum.
Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?
Innocens mánibus, et mundo corde,* qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.
Hic accípiet benedictiónem a Dómino:* et misericórdiam a Deo salutári suo.
Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini, portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles:* et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.
Ant. Te semper idem esse, vívere, et intellígere profitémur.
℣. Benedicámus Patrem et Fílium cum sancto Spíritu.
℟. Laudémus et superexaltémus eum in sæcula.

De Isaía Prophéta.

Lectio i. *Cap.* 6.

In anno quo mórtuus est rex Ozías, vidi Dóminum sedéntem super sólium excélsum et elevátum: et ea, quæ sub ipso erant, replébant templum. Séraphim stabant super illud: sex alæ uni, et sex alæ álteri: duábus velábant fáciem ejus, et duábus velábant pedes ejus, et duábus volábant. Et clamábant alter ad álterum, et dicébant: Sanctus, sanctus, sanctus, Dóminus Deus exercítuum, plena est omnis terra glória ejus. Et commóta sunt superliminária cárdinum a voce clamántis, et domus repléta est fumo.
℟. Vidi Dóminum sedéntem super sólium excélsum et e-

levátum, et plena erat omnis terra majestáte ejus:* Et ea quæ sub ipso erant, replébant templum. ℣. Séraphim stabant super illud: sex alæ uni, et sex alæ álteri. Et ea.

Lectio ii.

Et dixi: Væ mihi, quia tácui, quia vir pollútus lábiis ego sum, et in médio pópuli pollúta lábia habéntis ego hábito, et Regem Dóminum exercítuum vidi óculis meis. Et volávit ad me unus de Séraphim, et in manu ejus cálculus, quem fórcipe túlerat de altári. Et tétigit os meum, et dixit: Ecce tétigit hoc lábia tua, et auferétur iníquitas tua, et peccátum tuum mundábitur. Et audívi vocem Dómini dicéntis: Quem mittam? et quis ibit nobis? Et dixi, Ecce ego, mitte me.

℟. Benedíctus Dóminus Deus Israel, qui facit mirabília magna solus: * Et benedíctum nomen majestátis ejus in ætérnum. ℣. Replébitur majestáte ejus omnis terra: fiat, fiat. Et.

Lectio iii.

Et dixit: Vade, et dices pópulo huic: Audíte audiéntes, et nolíte intellígere: et vidéte visiónem, et nolíte cognóscere. Excæca cor pópuli hujus, et aures ejus ággrava: et óculos ejus claude: ne forte vídeat óculis suis, et áuribus suis áudiat, et corde suo intélligat, et convertátur, et sanem eum. Et dixi: Usquequo Dómine? Et dixit: Donec desoléntur civitátes absque habitatóre, et domus sine hómine, et terra relinquétur desérta. Et longe fáciet Dóminus hómines, et multiplicábitur quæ derelícta fúerat in médio terræ.

℟. Benedícat nos Deus, Deus noster, benedícat nos Deus:* Et métuant eum omnes fines terræ. ℣. Deus misereátur nostri, et benedícat nos Deus. Et. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Ant. Te invocámus, te laudámus, te adorámus, o beáta Trínitas.

Psalmus 46.

Omnes Gentes, pláudite mánibus: * jubiláte Deo in voce exultatiónis.

Quóniam Dóminus excélsus, terríbilis: * Rex magnus super omnem terram.

Subjécit pópulos nobis: * et Gentes sub pédibus nostris.

Elégit nobis hæreditátem suam: * spéciem Jacob, quam diléxit:

Ascéndit Deus in júbilo: * et Dóminus in voce tubæ.

Psállite Deo nostro, psállite,* psállite Regi nostro, psállite.

Quóniam Rex omnis terræ Deus * psállite sapiénter.

Regnábit Deus super Gentes:* Deus sedet super sedem sanctam suam.

Príncipes populórum congregáti sunt cum Deo Abraham:* quóniam dii fortes terræ veheménter eleváti sunt.

Ant. Te invocámus, te laudámus, te adorámus, o beáta Trínitas.

Ant. Spes nostra, salus nostra, honor noster, o beáta Trínitas. Psalmus 47.

Magnus Dóminus, et laudábilis nimis * in civitáte Dei nostri, in monte sancto ejus.

Fundátur exultatióne univérsæ terræ mons Sion,* látera Aquilónis, cívitas Regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoscétur,* cum suscípiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregáti sunt,* convenérunt in unum.

Ipsi vidéntes sic admiráti sunt, conturbáti sunt commóti sunt: * tremor apprehéndit eos.

Ibi dolóres ut parturiéntis,* in spíritu veheménti cónteres naves Tharsis.

Sicut audívimus, sic vídimus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei nostri:* Deus fundávit eam in ætérnum.

Suscépimus, Deus, misericórdiam tuam, * in médio templi tui.

Secúndum nomen tuum, Deus, sic et laus tua in fines terræ:* justítia plena est déxtera tua.

Lætétur mons Sion, et exúltent fíliæ Judæ,* propter judícia tua, Dómine.

Circúmdate Sion, et compléctimini eam:* narráte in túrribus ejus.

Pónite corda vestra in virtúte ejus:* et distribúite domos ejus, et enarrétis in progénie áltera.

Quóniam hic est Deus, Deus noster in ætérnum, et in sæculum sæculi:* ipse reget nos in sæcula.

Ant. Spes nostra, salus nostra, honor noster, o beáta Trínitas.

Ant. Líbera nos, salva nos, vivífica nos, o beáta Trínitas.

Psalmus 71.

Deus judícium tuum regi da: * et justítiam tuam filio regis:

Judicáre pópulum tuum in justítia, * et páuperes tuos in judício.

Suscípiant montes pacem pópulo: * et colles justítiam.

Judicábit páuperes pópuli, et salvos fáciet fílios páuperum:* et humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum sole, et ante lunam, * in generatióne et generatiónem.

Descéndet sicut plúvia in vellus, * et sicut stillicídia stillántia super terram.

Oriétur in diébus ejus justítia, et abundántia pacis: * donec auferátur luna.

Et dominábitur a mari usque ad mare: * et a flúmine usque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes: * et inimíci ejus terram lingent.

Reges Tharsis, et ínsulæ múnera ófferent:* reges Arabum,

et Saba dona addúcent:
Et adorábunt eum omnes reges terræ:* omnes gentes sérvient ei:
Quia liberábit páuperem a poténte:* et páuperem, cui non erat adjútor.
Parcet páuperi et ínopi: * et ánimas páuperum salvas fáciet.
Ex usúris et iniquitáte rédimet ánimas eórum: * et honorábile nomen eórum coram illo.
Et vivet, et dábitur ei de auro Arábiæ, et adorábunt de ipso semper: * tota die benedícent ei.
Et erit firmaméntum in terra in summis móntium, superextollétur super Líbanum fructus ejus:* et florébunt de civitáte sicut fœnum terræ.
Sit nomen ejus benedíctum in sæcula:* ante solem pérmanet nomen ejus:
Et benedicéntur in ipso omnes tribus terræ: * omnes Gentes magnificábunt eum.
Benedíctus Dóminus Deus Israel,* qui facit mirabília solus.
Et benedíctum nomen majestátis ejus in ætérnum: * et replébitur majestáte ejus omnis terra: fiat, fiat.
Ant. Líbera nos, salva nos, vivífica nos, o beáta Trínitas.
℣. Benedíctus es Dómine in firmaménto cœli.
℟. Et laudábilis et gloriósus in sæcula.
Ex libro S. Fulgéntii Epíscopi, de fide ad Petrum.

Lectio iv.

Inter opera Aug. t. 3.

Fides, quam sancti Patriárchæ atque Prophétæ ante incarnatiónem Filii Dei divínitus accepérunt, quam étiam sancti Apóstoli ab ipso Dómino in carne pósito audiérunt, et Spíritus sancti magistério instrúcti non solum sermóne prædicavérunt, verum étiam ad instructiónem salubérrimam posterórum scriptis suis índitam reliquérunt, unum Deum prædicat Trinitátem, id est, Patrem, et Fílium, et Spíritum sanctum. Sed Trínitas vera non esset, si una eadémque persóna dicerétur Pater et Fílius et Spíritus sanctus.
℟. Quis Deus magnus sicut Deus noster? * Tu es Deus, qui facis mirabília.
℣. Notam fecísti in pópulis virtútem tuam, redemísti in bráchio tuo pópulum tuum. Tu es.

Lectio v.

Si enim, sicut est Patris, et Filii, et Spíritus sancti una substántia, sic esset una persóna: nihil omníno esset, in quo veráciter Trínitas dicerétur. Rursus quidem Trínitas esset vera, sed unus Deus Trínitas ipsa non esset, si quemádmodum Pater et Fílius et Spíritus sanctus personárum sunt ab ínvicem proprietáte distíncti, sic fuíssent naturárum quoque diversitáte discréti. Sed quia in illo uno vero Deo Trini-

táte, non solum quod unus Deus est, sed étiam quod Trínitas est, naturáliter verum est: proptérea ipse verus Deus in persónis Trínitas est, et in una natúra unus est.

℟. Tibi laus, tibi glória, tibi gratiárum áctio in sæcula sempitérna, * O beáta Trínitas.

℣. Et benedíctum nomen glóriæ tuæ sanctum, et laudábile, et superexaltátum in sæcula. O beáta. Lectio vi.

Per hanc unitátem naturálem totus Pater in Fílio et Spíritu sancto est, totus Fílius in Patre et Spíritu sancto est, totus quoque Spíritus sanctus in Patre et Fílio. Nullus horum extra quémlibet ipsórum est: quia nemo álium aut præcédit æternitáte, aut excédit magnitúdine, aut súperat potestáte: quia nec Fílio, nec Spíritu sancto, quantum ad natúræ divínæ unitátem pértinet, aut antérior, aut major Pater est: nec Fílii ætérnitas atque imménsitas, velut antérior, aut major, Spíritus sancti immensitátem, æternitatémque aut præcédere, aut excédere naturáliter potest.

℟. Magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * Et sapiéntiæ ejus non est númerus.

℣. Magnus Dóminus, et magna virtus ejus: et sapiéntiæ ejus non est finis. Et.

Glória Patri. Et.

In tertio Nocturno.

Ant. Cháritas Pater est, grátia Fílius, communicátio Spíritus sanctus, o beáta Trínitas. Psalmus 95.

Cantate Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino, omnis terra.

Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.

Annuntiáte inter Gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.

Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.

Quóniam omnes dii Géntium dæmónia: * Dóminus autem cælos fecit.

Conféssio et pulchritúdo in conspéctu ejus: * sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.

Afférte Dómino pátriæ géntium, afférte Dómino glóriam, et honórem: * afférte Dómino glóriam nómini ejus.

Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.

Commoveátur a fácie ejus univérsa terra: * dícite in Géntibus, quia Dóminus regnávit.

Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Læténtur cæli, et exúltet terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus: * gaudé-

bunt campi, et ómnia quæ in eis sunt.

Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a facie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.

Ant. Cháritas Pater est, grátia Filius, communicátio Spíritus Sanctus, o beáta Trínitas.

Ant. Verax est Pater, véritas Fílius, véritas Spíritus sanctus, o beáta Trínitas.

Psalmus. 96

Dóminus regnávit, exúltet terra: læténtur ínsulæ multæ.

Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.

Ignis ante ipsum præcédet: * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.

Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini:*a fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cæli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundántur omnes,qui adórant sculptília : * et qui gloriántur in simulácris suis.

Adoráte eum, omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.

Et exultavérunt fíliæ Judæ,* propter judícia tua, Dómine: Quóniam tu Dóminus altíssimus super omnem terram:* nimis exaltátus es super omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta est justo, * et rectis corde lætítia.

Lætámini, justi,in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.

Ant. Verax est Pater, véritas Fílius, véritas Spíritus sanctus, o beáta Trínitas.

Ant. Pater, et Fílius, et Spíritus sanctus,una substántia est,o beáta Trínitas. Psal. 97.

Cantate Dómino cánticum novum: * quia mirabília fecit.

Salvávit sibi déxtera ejus :* et bráchium sanctum ejus.

Notum fecit Dóminus salutáre suum: * in conspéctu Géntium revelávit justítiam suam.

Recordátus est misericórdiæ suæ: * et veritátis suæ dómui Israel.

Vidérunt omnes términi terræ * salutáre Dei nostri.

Jubiláte Deo, omnis terra, * cantáte, et exultáte, et psállite.

Psállite Dómino in cíthara, in cíthara, et voce psalmi: * in tubis ductílibus, et voce tubæ córneæ.

Jubiláte in conspéctu Regis Dómini: * moveátur mare,

et plenitúdo ejus, orbis terrárum, et qui hábitant in eo. ℣. Flúmina plaudent manu, simul montes exultábunt a conspéctu Dómini: * quóniam venit judicáre terram. Judicábit orbem terrárum in justítia, * et pópulos in æquitáte.

Ant. Pater, et Filius, et Spíritus Sanctus, una substántia est, o beáta Trínitas.

℣. Verbo Dómini cœli firmáti sunt.

℟. Et spíritu oris ejus omnis virtus eórum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 28. d.*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Data est mihi omnis potéstas in cœlo, et in terra. Eúntes ergo, docéte omnes gentes, baptizántes eos in nómine Patris, et Fílii, et Spíritus sancti. Et réliqua.

Homília sancti Gregórii Nazianzéni.

In tract. de Fide.

Quis Catholicórum ignórat, Patrem vere esse Patrem, Fílium vere Fílium, et Spíritum sánctum vere esse Spíritum sanctum? sicut ipse Dóminus ad Apóstolos suos dicit: Eúntes baptizáte omnes gentes in nómine Patris, et Fílii, et Spíritus sancti. Hæc est perfécta Trínitas in unitáte consistens, quam scílicet uníus substántiæ profitémur. Non enim nos secúndum córporum conditiónem, divisiónem in Deo fácimus: sed secúndum divínæ natúræ poténtiam, quæ in matéria non est, et nóminum persónas vere constáre crédimus, et unitátem divinitátis esse testámur.

℟. Benedicámus Patrem, et Fílium cum sancto Spíritu:* Laudémus et superexaltémus eum in sæcula. ℣. Benedíctus es Dómine, in firmaménto cœli, et laudábilis et gloriósus in sæcula. Laudémus.

Bened. Divínum auxílium.

Lectio viii.

Nec extensiónem partis alicújus ex parte, ut quidam putavérunt, Dei Fílium dícimus: nec verbum sine re, velut sonum vocis accípimus: sed tria nómina, et tres persónas, uníus esse esséntiæ, uníus majestátis, atque poténtiæ crédimus. Et ídeo unum Deum confitémur: quia únitas majestátis, plúrium vocábulo deos próhibet appellári. Dénique Patrem, et Fílium cathólice nominámus: duos autem Deos dícere, nec póssumus, nec debémus. Non quod Fílius Dei Deus non sit, immo verus Deus de Deo vero: sed quia non aliúnde, quam de ipso uno Patre, Dei Fílium nóvimus, perínde unum Deum dícimus. Hoc enim Prophétæ, hoc Apóstoli tradidérunt, hoc ipse Dóminus dócuit, cum dicit: Ego et Pater unum sumus. Unum

ad unitátem divinitátis, ut dixi, refert: Sumus autem, persónis assignat.

℟ Duo Seráphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, sanctus, sanctus, Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus.

℣ Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus.

Glória Patri. Plena.

Bened. Per evangélica dicta.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio ix. *Cap.* 6. *c.*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Estóte misericórdes, sicut et Pater vester miséricors est. Et réliqua.

Homília sancti Augustíni Episcopi.

Serm. 15. *in Evang. Matth.*

Duo sunt ópera misericórdiæ, quæ nos líberant, quæ bréviter ipse Dóminus pósuit in Evangélio: Dimíttite, et dimittétur vobis: Date, et dábitur vobis: Dimíttite, et dimittétur vobis, ad ignoscéndum pértinet: Date, et dábitur vobis, ad præstándum benefícium pértinet. Quod ait de ignoscéndo, et tu vis tibi ignósci, quod peccas, et habes álium, cui tu possis ignóscere. Rursus, quod pértinet ad tribuéndum benefícium, petit te mendícus, et tu es Dei mendícus. Omnes enim quando orámus, mendíci Dei sumus, ante jánuam magni patrisfamílias stamus, immo et prostérnimur, súpplices ingemíscimus, áliquid voléntes accípere: et ipsum áliquid ipse Deus est. Quid a te petit mendícus? Panem. Et tu quid petis a Deo, nisi Christum, qui dicit: Ego sum panis vivus, qui de cœlo descéndi? Ignósci vobis vultis, ignóscite: Remíttite, et remittétur vobis. Accípere vultis: date, et dábitur vobis.

Te Deum laudámus. 16.

AD LAUDES,

et per Horas, Antiph.

1. Glória tibi Trínitas * æquális, una Déitas, et ante ómnia sæcula, et nunc et in perpétuum.

Psal. Dóminus regnávit, cum reliquis. 17.

2. Laus et perénnis glória * Deo Patri, et Fílio, sancto simul Paráclito, in sæculórum sæcula.

3. Glória laudis * résonet in ore ómnium Patri, genitæque Proli, Spirítui sancto páriter resúltet laude perénni.

4. Laus Deo Patri: parilíque Proli, et tibi sancte stúdio perénni Spíritus, nostro résonet ab ore omne per ævum.

5. Ex quo ómnia, * per quem ómnia, in quo ómnia: ipsi glória in sæcula.

Capitulum. *Rom.* 11. *d.*

O altitudo divitiárum sapiéntiæ, et sciéntiæ Dei:

quam incomprehensibília sunt judícia ejus, et investigábiles viæ ejus! Hymnus.

Tu Trinitátis Unitas,
Orbem poténter quæ regis,
Atténde laudis cánticum,
Quod excubántes psállimus.
Ortus refúlget lúcifer,
Præitque solem núntius:
Cadunt tenébræ nóctium:
Lux sancta nos illúminet.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

℣. Benedicámus Patrem et Fílium cum sancto Spíritu.
℟. Laudémus et superexaltémus eum in sæcula.

Ad Benedictus Ant. Benedícta sit sancta creátrix et gubernátrix ómnium, sancta et indivídua Trínitas, nunc, et semper, et per infiníta sæcula sæculórum. Oratio.

Omnipotens sempitérne Deus, qui dedísti fámulis tuis in confessióne veræ fídei, ætérnæ Trinitátis glóriam agnóscere, et in poténtia majestátis adoráre Unitátem: quæsumus, ut ejúsdem fídei firmitáte, ab ómnibus semper muniámur advérsis. Per Dóminum nostrum.

Et fit com. Dominicæ, Ant. Estóte ergo misericórdes sicut et Pater vester miséricors est, dicit Dóminus.
℣. Dóminus regnávit, decórem índuit.
℟. Induit Dóminus fortitúdinem, et præcínxit se virtúte.

Oratio.

Deus, in te sperántium fortitúdo: adésto propítius invocatiónibus nostris; et quia sine te nihil potest mortális infírmitas, præsta auxílium grátiæ tuæ; ut in exequéndis mandátis tuis, et voluntáte tibi et actióne placeámus. Per Dóminum.

Ad Primam, Psalmi ut in Festo Duplici, cum Symbolo S. Athanasii.

Ad Tertiam. Antiph. Laus et perénnis glória.

Capit. O altitúdo. 160.

℟. br. Benedicámus Patrem, et Fílium,* Cum sancto Spíritu. Benedicámus.
℣. Laudémus et superexaltémus eum in sæcula. Cum. Glória Patri. Benedicámus.
℣. Benedíctus es Dómine in firmaménto cœli.
℟. Et laudábilis et gloriósus in sæcula.

Ad Sextam, Antiph. Glória laudis.

Capitulum. 2. *Cor.* 13. *d.*

Gratia Dómini nostri Jesu Christi, et cháritas Dei, et communicátio sancti Spíritus sit cum ómnibus vobis. Amen.

℟. br. Benedíctus es, Dómine,* In firmaménto cœli. Benedíctus.
℣. Et laudábilis et gloriósus in sæcula. In firmaménto. Glória Patri. Benedíctus.

℣. Verbo Dómini cœli firmáti sunt.
℟. Et Spíritu oris ejus, omnis virtus eórum.
Ad Nonam, Antiph.
Ex quo ómnia.
Capitulum. 1. *Joan.* 5. *b.*
Tres sunt, qui testimónium dant in cœlo: Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt.
℟. br. Verbo Dómini, * Cœli firmáti sunt. Verbo.
℣. Et Spíritu oris ejus, omnis virtus eórum. Cœli.
Glória Patri. Verbo.
℣. Sit nomen Dómini benedíctum.
℟. Ex hoc nunc, et in sæculum.
In ii. Vesperis Ant. et Capit. de Laud. Psalmi de Dominica. 124. Hymnus ut in i. Vesperis. 131.
℣. Benedíctus es Dómine in firmaménto cœli.
℟. Et laudábilis et gloriósus in sæcula.
Ad Magnificat. Ant. Te Deum Patrem ingénitum, te Fílium unigénitum, te Spíritum sanctum Paráclitum, sanctam et indivíduam Trinitátem, toto corde et ore confitémur, laudámus, atque benedícimus: tibi glória in sæcula.
Oratio. Omnípotens. 161.
Pro commem. Dominicæ.
Ant. Nolíte judicáre, ut non judicémini: in quo enim judício judicavéritis, judicábimini, dicit Dóminus. ℣. Dirigátur Dómine orátio mea.
℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.
Oratio. Deus in te. 161.

FERIA SECUNDA.

Omnia dicuntur ut in Psalterio, cum Oratione præcedentis Dominicæ.

Hac nocte ponuntur libri Regum, de quibus legitur usque ad Dominicam i. Augusti: si quid vero de his libris supersit, adveniente dicta Dominica, omittitur.

Incipit liber primus Regum

Lectio i. *Cap.* 1.

Fuit vir unus de Ramáthaim Sophim, de monte Ephraim, et nomen ejus Elcana, fílius Jéroham, fílii Eliu, fílii Thohu, fílii Suph, Ephrathæus: et hábuit duas uxóres, nomen uni Anna, et nomen secúndæ Phenénna. Fuerúntque Phenénnæ fílii: Annæ autem non erant líberi. Et ascendébat vir ille de civitáte sua statútis diébus, ut adoráret, et sacrificáret Dómino exercítuum in Silo. Erant autem ibi duo fílii Heli, Ophni et Phínees, sacerdótes Dómini.
℟. Præparáte corda vestra Dómino, et servíte illi soli: * Et liberábit vos de mánibus inimicórum vestrórum.
℣. Convertímini ad eum in toto corde vestro, et auférte deos aliénos de médio vestri. Et.

Lectio ii.

Venit ergo dies, et immolávit Elcana, dedítque Phenénnæ uxóri suæ, et cun-

ctis filiis ejus, et filiábus partes: Annæ autem dedit partem unam tristis, quia Annam diligébat, Dóminus autem conclúserat vulvam ejus. Affligébat quoque eam æmula ejus et veheménter angébat, in tantum, ut exprobráret quod Dóminus conclusisset vulvam ejus: sicque faciébat per síngulos annos cum redeúnte témpore ascénderent ad templum Dómini: et sic provocábat eam. Porro illa flebat, et non capiébat cibum. Dixit ergo ei Elcana vir suus: Anna, cur fles? et quare non cómedis? et quam ob rem affligitur cor tuum? numquid non ego mélior tibi sum, quam decem filii?

℟. Deus ómnium exauditor est: ipse misit Angelum suum, et tulit me de óvibus patris mei:* Et únxit me unctióne misericórdiæ suæ.
℣. Dóminus qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. Et unxit.

Lectio iii.

SURREXIT autem Anna postquam coméderat et bíberat in Silo. Et Heli sacerdóte sedénte super sellam ante postes templi Dómini, cum esset Anna amáro ánimo, orávit ad Dóminum, flens lárgiter, et votum vovit, dicens: Dómine exercítuum, si respíciens víderis afflictiónem fámulæ tuæ, et recordátus mei fúeris, nec oblítus ancíllæ tuæ, dederísque servæ tuæ sexum virílem: dabo eum Dómino ómnibus diébus vitæ ejus, et novácula non ascéndet super caput ejus.

℟. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me, * Ipse me erípiet de mánibus inimicórum meórum. ℣. Misit Deus misericórdiam suam et veritátem suam: ánimam meam erípuit de médio catulórum leónum. Ipse. Glória. Ipse.

FERIA TERTIA,

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap. 1. b.*

FACTUM est autem, cum illa multiplicáret preces coram Dómino, ut Heli observáret os ejus. Porro Anna loquebátur in corde suo, tantúmque lábia illíus movebántur, et vox pénitus non audiebátur. Æstimávit ergo eam Heli temuléntam, dixítque ei: Usquequo ébria eris? digere paulísper vinum, quo mades. Respóndens Anna, Nequáquam, inquit, dómine mi: nam múlier infélix nimis ego sum, vinúmque et omne quod inebriáre potest, non bibi, sed effúdi ánimam meam in conspéctu Dómini. Ne répates ancíllam tuam, quasi unam de filiábus Bélial: quia ex multitúdine dolóris et mœróris mei locúta sum usque in præsens. Tunc Heli ait ei: Vade in pace, et Deus Israel det tibi petitió-

nem tuam, quam rogásti eum. Et illa dixit: Utinam invéniat ancilla tua grátiam in óculis tuis!

℟. Percússit Saul mille, et David decem millia: * Quia manus Dómini erat cum illo, percússit Philisthæum, et ábstulit oppróbrium ex Israel. ℣. Nonne iste est David, de quo canébant in choro, dicéntes: Saul percússit mille, et David decem millia. Quia manus.

Lectio ii.

Et ábiit múlier in viam suam, et comédit, vultúsque illíus non sunt ámplius in divérsa mutáti. Et surrexérunt mane, et adoravérunt coram Dómino: reversíque sunt, et venérunt in domum suam Rámatha. Cognóvit autem Elcana Annam uxórem suam: et recordátus est ejus Dóminus. Et factum est post círculum diérum, concépit Anna, et péperit filium, vocavítque nomen ejus Sámuel: eo quod a Dómino postulásset eum. Ascéndit autem vir ejus Elcana, et omnis domus ejus, ut immoláret Dómino hóstiam solémnem, et votum suum, et Anna non ascéndit: dixit enim viro suo: Non vadam, donec ablactétur infans, et ducam eum, ut appáreat ante conspéctum Dómini, et máneat ibi júgiter.

℟. Montes Gélboe, nec ros, nec plúvia véniant super vos, * Ubi cecidérunt fortes Israel. ℣. Omnes montes, qui estis in circúitu ejus, vísitet Dóminus. a Gélboe autem tránseat. Ubi.

Lectio iii.

Et ait ei Elcana vir suus: Fac quod bonum tibi vidétur, et mane donec abláctes eum: precórque ut ímpleat Dóminus verbum suum. Mansit ergo múlier, et lactávit fílium suum, donec amovéret eum a lacte. Et addúxit eum secum, postquam ablactáverat, in vítulis tribus, et tribus módiis farínæ, et ámphora vini, et addúxit eum ad domum Dómini in Silo. Puer autem erat adhuc infántulus: et immolavérunt vítulum, et obtulérunt púerum Heli. Et ait Anna: Obsecro, mi dómine, vivit ánima tua, dómine: ego sum illa múlier, quæ steti coram te hic orans Dóminum. Pro púero isto orávi, et dedit mihi Dóminus petitiónem meam quam postulávi eum. Idcírco et ego commodávi eum Dómino cunctis diébus quibus fúerit commodátus Dómino. Et adoravérunt ibi Dóminum.

℟. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus et pósui te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. ℣. Fecíque tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra: et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimícis tuis. Et. Glória Patri. Et.

FERIA QUARTA.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap* 2. *c*

PORRO filii Heli, filii Bélial, nesciéntes Dóminum, neque officium sacerdótum ad pópulum: sed quicúmque immolásset víctimam, veniébat puer sacerdótis, dum coqueréntur carnes, et habébat fuscínulam tridéntem in manu sua, et mittébat eam in lebétem, vel in caldáriam, aut in ollam, sive in cácabum: et omne quod levábat fuscínula, tollébat sacérdos sibi. Sic faciébant univérso Israéli veniéntium in Silo.

℟. Peccávi super númerum arénæ maris, et multiplicáta sunt peccáta mea: et non sum dignus vidére altitúdinem cæli præ multitúdine iniquitátis meæ: quóniam irritávi iram tuam, * Et malum coram te feci. ℣. Quóniam iniquitátem meam ego cognósco, et delíctum meum contra me est semper, quia tibi soli peccávi. Et. Lectio ii.

ETIAM ántequam adolérent ádipem, veniébat puer sacerdótis, et dicébat immolánti: Da mihi carnem, ut coquam sacerdóti: non enim accípiam a te carnem coctam, sed crudam. Dicebátque illi ímmolans: Incendátur primum juxta morem hódie adeps, et tolle tibi quantumcúmque desíderat ánima tua. Qui respóndens ajébat ei: Nequáquam: nunc enim dabis, alióquin tollam vi. Erat ergo peccátum puerórum grande nimis coram Dómino: quia retrahébant hómines a sacrifício Dómini.

℟. Exaudísti, Dómine, oratiónem servi tui, ut ædificárem templum nómini tuo: * Bénedic, et sanctífica domum istam in sempitérnum, Deus Israel. ℣. Dómine, qui custódis pactum cum servis tuis, qui ámbulant coram te in toto corde suo. Bénedic. Lect. iii.

SAMUEL autem ministrábat ante fáciem Dómini, puer accínctus ephod líneo. Et túnicam parvam faciébat ei mater sua, quam afferébat statútis diébus, ascéndens cum viro suo, ut immoláret hóstiam solémnem. Et benedixit Heli Elcanæ et uxori ejus: dixítque ei: Reddat tibi Dóminus semen de muliere hac pro fœnore quod commodásti Dómino. Et abiérunt in locum suum. Visitávit ergo Dóminus Annam, et concépit, et péperit tres filios, et duas filias: et magnificátus est puer Sámuel apud Dóminum.

℟. Audi, Dómine, hymnum, et oratiónem, quam servus tuus orat coram te hódie, ut sint óculi tui apérti, et aures tuæ inténtæ. * Super domum istam die ac nocte.

℣. Réspice, Dómine, de sanctuário tuo, et de excélso cælórum habitáculo. Super. Glória Patri. Super.

IN FESTO
CORPORIS CHRISTI.

FERIA QUINTA.

Celebratur Festum Corporis Christi.

Si ea die occurrat Festum Duplex vel Semidup., transfertur post Oct.; si Simplex, nulla fit de eo commem.

Infra Oct. non fit de Festo, nisi fuerit Duplex: Semiduplicia transferuntur post. Oct., nec fit de Duplici translàto: de simplici fit tantum comm. absque ix. Lect. de eo, nisi quando fit officium de Duplici occurrente, non tamen in Dupl. i. Classis.

In die Oct. non fit nisi de Nativit. S. Joannis, et de Festo SS. Apostolorum Petri et Pauli, vel de alio ex solemnioribus, si occurrant, cum comm. Oct.

Ad Vesperas, Ant.

Sacerdos in ætérnum * Christus Dóminus secúndum órdinem Melchísedech, panem et vinum óbtulit.

Psalmus 109.

Dixit Dóminus Dómino meo: * Sede a dextris meis:

Donec ponam inimícos tuos,* scabéllum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emíttet Dóminus ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in splendóribus Sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.

Dóminus a dextris tuis, * confrégit in die iræ suæ reges.

Judicábit in natiónibus, implébit ruínas: * conquassábit cápita in terra multórum.

De torrénte in via bibet: * proptérea exaltábit caput.

Ant. Sacérdos in ætérnum Christus Dóminus secúndum órdinem Melchísedech, panem et vinum óbtulit.

Ant. Miserátor Dóminus* escam dedit timéntibus se in memóriam suórum mirabílium.

Psalmus 110.

Confitebor tibi Dómine in toto corde meo: * in consílio justórum, et congregatióne.

Magna ópera Dómini: * exquisita in omnes voluntátes ejus.

Conféssio et magnificéntia opus ejus: * et justítia ejus

manet in sæculum sæculi.
Memóriam fecit mirabílium suórum, miséricors et miserátor Dóminus: * escam dedit timéntibus se.
Memor erit in sæculum testaménti sui: * virtútem óperum suórum annuntiábit pópulo suo:
Ut det illis hereditátem Géntium: * ópera mánuum ejus véritas et judícium.
Fidélia ómnia mandáta ejus: confirmáta in sæculum sæculi, * facta in veritáte et æquitáte.
Redemptiónem misit pópulo suo: * mandávit in ætérnum testaméntum suum.
Sanctum, et terríbile nomen ejus: * inítium sapiéntiæ timor Dómini.
Intelléctus bonus ómnibus faciéntibus eum: * laudátio ejus manet in sæculum sæculi.
Ant. Miserátor Dóminus escam dedit timéntibus se in memóriam suórum mirabílium.
Ant. Cálicem * salutáris accípiam, et sacrificábo hóstiam laudis.

Psalmus 115.

Credidi, propter quod locútus sum: * ego autem humiliátus sum nimis.
Ego dixi in excéssu meo: * Omnis homo mendax.
Quid retríbuam Dómino, * pro ómnibus, quæ retríbuit mihi?
Cálicem salutáris accípiam: * et nomen Dómini invocábo.
Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo ejus: * pretiósa in conspéctu Dómini mors sanctórum ejus.
O Dómine, quia ego servus tuus: * ego servus tuus, et filius ancíllæ tuæ.
Dirupísti víncula mea: * tibi sacrificábo hostiam laudis: et nomen Dómini invocábo.
Vota mea Dómino reddam in conspéctu omnis pópuli ejus: * in átriis domus Dómini, in médio tui Jerúsalem.
Ant. Cálicem salutáris accípiam, et sacrificábo hóstiam laudis.
Ant. Sicut novéllæ * olivárum, Ecclésiæ filii sint in circúitu mensæ Dómini.

Psalmus 127.

Beati omnes, qui timent Dóminum, * qui ámbulant in viis ejus.
Labóres mánuum tuárum quia manducábis: * beátus es, et bene tibi erit.
Uxor tua sicut vitis abúndans, * in latéribus domus tuæ.
Filii tui sicut novéllæ olivárum, * in circúitu mensæ tuæ.
Ecce sic benedicétur homo, * qui timet Dóminum.
Benedícat tibi Dóminus ex Sion: * et vídeas bona Jerúsalem ómnibus diébus vitæ tuæ.
Et vídeas filios filiórum tuórum, * pacem super Israel.
Ant. Sicut novéllæ olivárum, Ecclésiæ filii sint in circúitu mensæ Dómini.
Ant. Qui pacem * ponit fi-

nes Ecclésiæ, fruménti ádipe sátiat nos Dóminus.

Psalmus 147.

Lauda Jerúsalem Dóminum:*lauda Deum tuum Sion.

Quóniam confortávit seras portárum tuárum:* benedixit fíliis tuis in te.

Qui pósuit fines tuos pacem:* et ádipe fruménti sátiat te.

Qui emíttit elóquium suum terræ:* velóciter currit sermo ejus.

Qui dat nivem sicut lanam:* nébulam sicut cinerem spargit.

Mittit crystállum suam sicut buccéllas: * ante fáciem frígoris ejus quis sustinébit?

Emittet verbum suum, et liquefáciet ea: * flabit spíritus ejus, et fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum suum Jacob: * justítias, et judícia sua Israel.

Non fecit táliter omni natióni:*et judícia sua non manifestávit eis.

Ant. Qui pacem ponit fines Ecclésiæ, fruménti ádipe sátiat nos Dóminus.

Capitulum. 1. Cor. 11. e

Fratres: Ego enim accépi a Dómino quod et trádidi vobis, quóniam Dóminus Jesus in qua nocte tradebátur, accépit panem, et grátias agens fregit, et dixit: Accípite, et manducáte: hoc est corpus meum, quod pro vobis tradétur: hoc fácite in meam commemoratiónem.

Hymnus.

Pange lingua gloriósi
Córporis mystérium,
Sanguinisque pretiósi,
Quem in mundi prétium
Fructus ventris generósi
Rex effúdit géntium.

Nobis datus, nobis natus
Ex intácta Vírgine,
Et in mundo conversátus,
Sparso verbi sémine,
Sui moras incolátus
Miro clausit órdine.

In suprémæ nocte cœnæ,
Recúmbens cum frátribus,
Observáta lege plene
Cibis in legálibus,
Cibum turbæ duodénæ
Se dat suis mánibus.

Verbum caro, panem verum
Verbo carnem éfficit:
Fitque sanguis Christi merum,
Et si sensus déficit,
Ad firmándum cor sincérum
Sola fides súfficit.

Tantum ergo Sacraméntum
Venerémur cérnui:
Et antíquum documéntum
Novo cedat rítui:
Præstet fides suppleméntum
Sénsuum deféctui.

Genitóri, Genitóque
Laus et jubilátio,
Salus, honor, virtus quoque
Sit et benedíctio,
Procedénti ab utróque
Compar sit laudátio, Amen.

℣. Panem de cælo præstitisti eis, allelúja. ℟. Omne delectaméntum in se habéntem, allelúja.

Ad Magníficat, Ant. O quam*

suávis est, Dómine, Spíritus tuus! qui ut dulcédinem tuam in filios demonstráres, pane suavíssimo de cælo præstito, esuriéntes reples bonis, fastidiósos dívites dimittens inánes. Oratio.

DEUS, qui nobis sub Sacraménto mirábili passiónis tuæ memóriam reliquísti: tribue, quæsumus; ita nos Córporis et Sánguinis tui sacra mystéria venerári: ut redemptiónis tuæ fructum in nobis júgiter sentiámus. Qui vivis et regnas.

Ad Completorium, et per Hor. in fine Hymn. dicitur.

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Virgine.

Et similiter per tot. Oct.

Ad Matutinum, Invitat.

Christum Regem adorémus dominántem Géntibus:* Qui se manducántibus dat spíritus pinguédinem. Psalm. Venite, exultémus. 2. Hymnus.

SACRIS solémniis juncta sint gáudia,
Et ex præcórdiis sonent præcónia;
Recédant vétera, nova sint ómnia,
Corda, voces, et ópera.
Noctis recólitur cœna novíssima,
Qua Christus créditur agnum et ázyma
Dedísse frátribus, juxta legítima
Priscis indúlta pátribus.
Post agnum typicum, explétis épulis,
Corpus Domínicum datum discípulis,
Sic totum ómnibus, quod totum síngulis,
Ejus fatémur mánibus.
Dedit fragílibus córporis férculum,
Dedit et trístibus sánguinis póculum,
Dicens, Accípite quod trado vásculum,
Omnes ex eo bíbite.
Sic sacrifícium istud instítuit,
Cujus offícium commítti vóluit,
Solis presbyteris, quibus sic cóngruit,
Ut sumant, et dent céteris.
Panis angélicus fit panis hóminum:
Dat panis cœlicus figúris términum:
O res mirábilis, mandúcat Dóminum
Pauper, servus, et húmilis!
Te trina Déitas únaque póscimus,
Sic nos tu vísita, sicut te cólimus:
Per tuas sémitas duc nos quo téndimus,
Ad lucem, quam inhábitas. Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Fructum salutíferum * gustándum dedit Dóminus mortis suæ témpore. Psal. 1.

BEATUS vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non ste-

tit:* et in cáthedra pestilén-tiæ non sedit:
Sed in lege Dómini volúntas ejus,* et in lege ejus meditábitur die ac nocte.
Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:
Et fólium ejus non défluet:* et ómnia quæcúmque fáciet prosperabúntur.
Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.
Ideo non resúrgent ímpii in judício : * neque peccatóres in concílio justórum.
Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.
Ant. Fructum salutíferum gustándum dedit Dóminus mortis suæ témpore.
Ant. A fructu * fruménti et vini multiplicáti fidéles in pace Christi requiéscunt.

Psalmus 4.

Cum invocárem, exaudívit me Deus justítiæ meæ:* in tribulatióne dilatásti mihi.
Miserére mei,* et exáudi oratiónem meam.
Filii hóminum úsquequo gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium?
Et scitóte quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum:* Dóminus exáudiet me cum clamávero ad eum.
Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.
Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino. * Multi dicunt : Quis osténdit nobis bona?
Signátum est super nos lumen vultus tui, Dómine : * dedísti lætítiam in corde meo.
A fructu fruménti, vini, et ólei sui, * multiplicáti sunt.
In pace in idípsum * dórmiam, et requiéscam;
Quóniam tu, Dómine, singuláriter in spe * constituísti me.
Ant. A fructu fruménti et vini multiplicáti fidéles in pace Christi requiéscunt.
Ant. Communióne cálicis, * quo Deus ipse súmitur, non vitulórum sánguine, congregávit nos Dóminus. Psal. 15.

Conserva me Dómine, quóniam sperávi in te. * Dixi Dómino, Deus meus es tu, quóniam bonórum meórum non eges.
Sanctis, qui sunt in terra ejus,* mirificávit omnes voluntátes meas in eis.
Multiplicátæ sunt infirmitátes eórum : * póstea acceleravérunt.
Non congregábo conventícula eórum de sanguínibus:* nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.
Dóminus pars hereditátis meæ et cálicis mei: * tu es, qui restítues hereditátem meam mihi.

Funes cecidérunt mihi in præcláris: * étenim herédítas mea præclára est mihi.
Benedícam Dóminum, qui tribuit mihi intelléctum: * ínsuper et usque ad noctem increpuérunt me renes mei.
Providébam Dóminum in conspéctu meo semper: * quóniam a dextris est mihi, ne commóvear.
Propter hoc lætátum est cor meum, et exultávit lingua mea: * ínsuper et caro mea requiéscet in spe.
Quóniam non derelínques ánimam meam in inférno: * nec dabis sanctum tuum vidére corruptiónem.
Notas mihi fecísti vias vitæ, adimplébis me lætítia cum vultu tuo: * delectatiónes in déxtera tua usque in finem.
Ant. Communióne cálicis, quo Deus ipse súmitur, non vitulórum sánguine, congregávit nos Dóminus.
℣. Panem cœli dedit eis, allelúja. ℟. Panem Angelórum manducávit homo, allelúja.
De Epístola prima beáti Pauli Apóstoli ad Corínthios.
Lectio i. *Cap. 11. d*
Conveniéntibus vobis in unum, jam non est Domínicam cœnam manducáre. Unusquísque enim suam cœnam præsúmit ad manducándum. Et álius quidem ésurit, álius autem ébrius est. Numquid domos non habétis ad manducándum et bibéndum? aut Ecclésiam Dei contémnitis, et confúnditis eos, qui non habent? Quid dicam vobis? Laudo vos? in hoc non laudo.
℟. Immolábit hœdum multitúdo filiórum Israel ad vésperam Paschæ: * Et edent carnes, et ázymos panes. ℣. Pascha nostrum immolátus est Christus: ítaque epulémur in ázymis sinceritátis et veritátis. Et edent carnes.
Lectio ii.
Ego enim accépi a Dómino quod et trádidi vobis, quóniam Dóminus Jesus in qua nocte tradebátur, accépit panem, et grátias agens fregit, et dixit: Accípite, et manducáte: hoc est corpus meum, quod pro vobis tradétur: hoc fácite in meam commemoratiónem. Simíliter et cálicem, postquam cœnávit, dicens: Hic calix novum testaméntum est in meo sánguine. Hoc fácite, quotiescúmque bibétis, in meam commemoratiónem. Quotiescúmque enim manducábitis panem hunc, et cálicem bibétis: mortem Dómini annuntiábitis donec véniat.
℟. Comedétis carnes, et saturabímini pánibus: * Iste est panis, quem dedit vobis Dóminus ad vescéndum. ℣. Non Moyses dedit vobis panem de cœlo, sed pater meus dat vobis panem de cœlo verum. Iste est panis. Lec. iii.
Itaque quicúmque manducáverit panem hunc, vel

biberit cálicem Dómini indígne: reus erit córporis et sánguinis Dómini. Probet autem seipsum homo: et sic de pane illo edat, et de cálice bibat. Qui enim mandúcat et bibit indígne, judícium sibi mandúcat et bibit, non dijúdicans corpus Dómini. Ideo inter vos multi infírmi et imbecílles, et dórmiunt multi. Quod si nosmetípsos dijudicarémus, non útique judicarémur. Dum judicámur autem, a Dómino corrípimur, ut non cum hoc mundo damnémur.

℟. Respéxit Elías ad caput suum subcinerícium panem, qui surgens comédit et bibit: * Et ambulávit in fortitúdine cibi illíus usque ad montem Dei. ℣. Si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum. Et ambulávit. Glória Patri. Et ambulávit.

In secundo Nocturno.

Ant. Memor sit Dóminus * sacrifícii nostri, et holocáustum nostrum pingue fiat.

Psalmus 19.

Exaudiat te Dóminus in die tribulatiónis: * prótegat te nomen Dei Jacob.
Mittat tibi auxílium de sancto: * et de Sion tueátur te.
Memor sit omnis sacrifícii tui: * et holocáustum tuum pingue fiat.
Tribuat tibi secúndum cor tuum: * et omne consílium tuum confírmet.
Lætábimur in salutári tuo: * et in nómine Dei nostri magnificábimur.
Impleat Dóminus omnes petitiónes tuas: * nunc cognóvi quóniam salvum fecit Dóminus Christum suum.
Exáudiet illum de cœlo sancto suo: * in potentátibus salus déxteræ ejus.
Hi in cúrribus, et hi in equis; * nos autem in nómine Dómini Dei nostri invocábimus.
Ipsi obligáti sunt, et cecidérunt: * nos autem surréximus, et erécti sumus.
Dómine, salvum fac regem; * et exáudi nos in die, qua invocavérimus te.

Ant. Memor sit Dóminus sacrifícii nostri, et holocáustum nostrum pingue fiat.

Ant. Parátur * nobis mensa Dómini advérsus omnes qui tríbulant nos. Psalmus 22.

Dominus regit me, et nihil mihi déerit: * in loco páscuæ ibi me collocávit.
Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convértit.
Dedúxit me super sémitas justítiæ, * propter nomen suum.
Nam et si ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala: * quóniam tu mecum es.
Virga tua, et báculus tuus, * ipsa me consoláta sunt.
Parásti in conspéctu meo mensam, * advérsus eos, qui tríbulant me.
Impinguásti in óleo caput meum: * et calix meus iné-

brians quam præclárus est!
Et misericórdia tua subsequétur me * ómnibus diébus vitæ meæ.
Et ut inhábitem in domo Dómini, * in longitúdinem diérum.
Ant. Parátur nobis mensa Dómini advérsus omnes qui tríbulant nos.
Ant. In voce exultatiónis * résonent epulántes in mensa Dómini. Psalmus 41.
QUEMADMODUM desíderat cervus ad fontes aquárum: * ita desíderat ánima mea ad te Deus.
Sitívit ánima mea ad Deum fortem vivum; * quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei?
Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte: * dum dícitur mihi quotídie: Ubi est Deus tuus?
Hæc recordátus sum, et effúdi in me ánimam meam: * quóniam transíbo in locum tabernáculi admirábilis, usque ad domum Dei:
In voce exultatiónis, et confessiónis: * sonus epulántis.
Quare tristis es ánima mea? * et quare contúrbas me?
Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.
Ad meípsum ánima mea conturbáta est: * proptérea memor ero tui de terra Jordánis, et Hermóniim a monte módico.
Abyssus abyssum ínvocat, * in voce cataractárum tuárum.
Omnia excélsa tua, et fluctus tui * super me transiérunt.
In die mandávit Dóminus misericórdiam suam: * et nocte cánticum ejus.
Apud me orátio Deo vitæ meæ, * dicam Deo: Suscéptor meus es.
Quare oblítus es mei? * et quare contristátus incédo, dum afflígit me inimícus?
Dum confringúntur ossa mea, * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei.
Dum dicunt mihi per síngulos dies: Ubi est Deus tuus? * quare tristis es ánima mea? et quare contúrbas me?
Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.
Ant. In voce exultatiónis résonent epulántes in mensa Dómini. ℣. Cibávit illos ex ádipe fruménti, allelúja.
℟. Et de petra, melle saturávit eos, allelúja.
Sermo S. Thomæ Aquinátis.
Lectio iv. *In Opusc.* 57.
IMMENSA divínæ largitátis benefícia, exhíbita pópulo christiáno, inæstimábilem ei cónferunt dignitátem. Neque enim est, aut fuit aliquándo tam grandis nátio, quæ hábeat deos appropinquántes sibi, sicut adest nobis Deus noster. Unigénitus síquidem Dei Fílius, suæ divinitátis volens nos esse partícipes, natúram nostram assúmpsit, ut

hómines deos fáceret, factus homo. Et hoc insuper, quod de nostro assúmpsit, totum nobis cóntulit ad salútem. Corpus namque suum pro nostra reconciliatióne in ara crucis hóstiam óbtulit Deo Patri: sánguinem suum fudit in prétium simul et lavácrum: ut redémpti a miserábili servitúte, a peccátis ómnibus mundarémur. Ut autem tanti benefícii jugis in nobis manéret memória, corpus suum in cibum, et sánguinem suum in potum, sub spécie panis et vini suméndum, fidélibus derelíquit.

℟. Cœnántibus illis accépit Jesus panem, et benedíxit, ac fregit, deditque discípulis suis, et ait: * Accípite, et comédite: hoc est corpus meum. ℣. Dixérunt viri tabernáculi mei: Quis det de cárnibus ejus, ut saturémur? Accípite.

Lectio v.

O pretiósum et admirándum convívium, salutíferum, et omni suavitáte replétum! Quid enim hoc convívio pretiósius esse potest? in quo non carnes vitulórum et hircórum, ut olim in lege, sed nobis Christus suméndus propónitur verus Deus. Quid hoc Sacraménto mirabílius? in ipso namque panis et vinum in Christi corpus et sánguinem substantiáliter convertúntur, ideóque Christus Deus, et homo perféctus sub módici panis et vini spécie continétur. Manducátur ítaque a fidélibus, sed mínime lacerátur: quinimmo, divíso Sacraménto, sub quálibet divisiónis partícula íntegerpersevérat. Accidéntia autem sine subjécto in eódem subsístunt, ut fides locum hábeat, dum visíbile invisibíliter súmitur aliéna spécie occultátum: et sensus a deceptióne reddántur immúnes, qui de accidéntibus júdicant sibi notis.

℟. Accépit Jesus cálicem, postquam cœnávit, dicens: Hic calix novum testaméntum est in meo sánguine: * Hoc fácite in meam commemoratiónem. ℣. Memória memor ero, et tabéscet in me ánima mea. Hoc.

Lectio vi.

Nullum étiam Sacraméntum est isto salúbrius, quo purgántur peccáta, virtútes augéntur, et mens ómnium spirituálium charísmatum abundántia impinguátur. Offértur in Ecclésia pro vivis et mórtuis: ut ómnibus prosit, quod est pro salúte ómnium institútum. Suavitátem dénique hujus Sacraménti nullus exprímere súfficit, per quod spirituális dulcédo in suo fonte gustátur: et recólitur memória illíus, quam in sua passióne Christus monstrávit, excellentíssimæ charitátis. Unde ut árctius hujus charitátis imménsitas fidélium córdibus infigerétur, in última cœna, quando Pa-

scha cum discípulis celebráto, transitúrus erat de hoc mundo ad Patrem, hoc Sacraméntum instítuit, tamquam passiónis suæ memoriále perénne, figurárum véterum impletívum, miraculórum ab ipso factórum máximum; et de sua contristátis abséntia solátium singuláre relíquit.

℟. Ego sum panis vitæ: patres vestri manducavérunt manna in desérto, et mórtui sunt: * Hic est panis de cœlo descéndens, ut si quis ex ipso mandúcet, non moriátur. ℣. Ego sum panis vivus, qui de cœlo descéndi: si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum. Hic. Glória Patri. Hic.

In tertio Nocturno.

Ant. Introíbo* ad altáre Dei; sumam Christum, qui rénovat juventútem meam.

Psalmus 42.

JUDICA me Deus, et discérne causam meam de gente non sancta, * ab hómine iníquo et dolóso érue me.

Quia tu es Deus fortitúdo mea: * quare me repulísti? et quare tristis incédo, dum affligit me inimícus?

Emitte lucem tuam et veritátem tuam: * ipsa me deduxérunt, et adduxérunt in montem sanctum tuum, et in tabernácula tua.

Et introíbo ad altáre Dei: * ad Deum, qui lætíficat juventútem meam

Confitébor tibi in cíthara Deus, Deus meus: * quare tristis es ánima mea? et quare contúrbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.

Ant. Introíbo ad altáre Dei: sumam Christum, qui rénovat juventútem meam.

Ant. Cibávit nos Dóminus * ex ádipe fruménti: et de petra, melle saturávit nos.

Psalmus 80.

EXULTATE Deo adjutóri nostro: * jubiláte Deo Jacob.

Súmite psalmum, et date tympanum: * psaltérium jucúndum cum cithara.

Buccináte in Neoménia tuba, * in insígni die solemnitátis vestræ.

Quia præcéptum in Israel est: * et judícium Deo Jacob.

Testimónium in Joseph pósuit illud, cum exíret de terra Ægypti: * linguam, quam non nóverat, audívit.

Divértit ab onéribus dorsum ejus: * manus ejus in cóphino serviérunt.

In tribulatióne invocásti me, et liberávi te: * exaudívi te in abscóndito tempestátis; probávi te apud aquam contradictiónis.

Audi pópulus meus, et contestábor te: * Israel si audíeris me, non erit in te deus recens, neque adorábis deum aliénum.

Ego enim sum Dóminus Deus tuus, qui edúxi te de terra Ægypti: * diláta os

tuum, et implébo illud.

Et non audívit pópulus meus vocem meam:* et Israel non inténdit mihi.

Et dimísi eos secúndum desidéria cordis eórum,* ibunt in adinventiónibus suis.

Si pópulus meus audísset me: * Israel si in viis meis ambulásset:

Pro níhilo fórsitan inimícos eórum humiliássem: * et super tribulántes eos misíssem manum meam.

Inimíci Dómini mentíti sunt ei : * et erit tempus eórum in sæcula.

Et cibávit eos ex ádipe fruménti, et de petra, melle saturávit eos.

Ant. Cibávit nos Dóminus ex ádipe fruménti: et de petra, melle saturávit nos.

Ant. Ex altári tuo, Dómine, * Christum súmimus: in quem cor et caro nostra exúltant. Psalmus 83.

Quam dilécta tabernácula tua, Dómine virtútum !* concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini.

Cor meum, et caro mea * exultavérunt in Deum vivum.

Etenim passer invénit sibi domum : * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.

Altária tua Dómine virtútum : * Rex meus, et Deus meus.

Beáti qui hábitant in domo tua Dómine:* in sæcula sæculórum laudábunt te.

Beátus vir, cujus est auxílium abs te :* ascensiónes in corde suo dispósuit, in valle lacrymárum, in loco quem pósuit.

Etenim benedictiónem dabit legislátor, ibunt de virtúte in virtútem:* vidébitur Deus deórum in Sion.

Dómine Deus virtútum, exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe Deus Jacob.

Protéctor noster áspice Deus : * et réspice in fáciem Christi tui:

Quia mélior est dies una in átriis tuis * super míllia.

Elégi abjéctus esse in domo Dei mei : * magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum.

Quia misericórdiam et veritátem díligit Deus:*grátiam et glóriam dabit Dóminus.

Non privábit bonis eos, qui ámbulant in innocéntia : * Dómine virtútum, beátus homo, qui sperat in te.

Ant. Ex altári tuo, Dómine, Christum súmimus, in quem cor et caro nostra exúltant.

℣. Edúcas panem de terra, allelúja.

℟. Et vinum lætíficet cor hóminis, allelúja.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap.* 6. *f*

In illo témpore: Dixit Jesus turbis Judæórum : Caro mea vere est cibus : et sanguis meus vere est potus. Et réliqua.

Homilia S. Augustíni Episcopi *Tract. 26. in Joannem sub fin.*

Cum cibo et potu id áppetant hómines, ut neque esúriant, neque sitiant, hoc veráciter non præstat, nisi iste cibus et potus, qui eos, a quibus súmitur, immortáles et incorruptíbiles facit; id est sociétas ipsa sanctórum: ubi pax erit, et únitas plena atque perfécta. Proptérea quippe, sicut étiam ante nos hoc intellexérunt hómines Dei, Dóminus noster Jesus Christus corpus et sánguinem suum in eis rebus commendávit, quæ ad unum áliquid rediguntur ex multis. Namque áliud in unum ex multis granis confícitur; áliud in unum ex multis ácinis cónfluit. Déinque jam expónit quómodo id fiat, quod lóquitur: et quid sit manducáre corpus ejus, et sánguinem bíbere.

℟. Qui mandúcat meam carnem, et bibit meum sánguinem, * In me manet, et ego in eo. ℣. Non est ália nátio tam grandis, quæ hábeat deos appropinquántes sibi, sicut Deus noster adest nobis. In me manet, et ego in eo.

Benedictio. Divinum auxílium. Lectio viii.

Qui mandúcat carnem meam, et bibit meum sánguinem, in me manet, et ego in illo. Hoc est ergo manducáre illam escam, et illum bíbere potum, in Christo manére, et illum manéntem in se habére. Ac per hoc, qui non manet in Christo, et in quo non manet Christus, procul dúbio nec mandúcat spirituáliter carnem ejus, nec bibit ejus sánguinem, licet carnáliter et visibíliter premat déntibus sacraméntum córporis et sánguinis Christi: sed magis tantæ rei sacraméntum ad judícium sibi mandúcat et bibit, quia immúndus præsúmpsit ad Christi accédere sacraménta, quæ áliquis non digne sumit, nisi qui mundus est, de quibus dícitur: Beáti mundo corde, quóniam ipsi Deum vidébunt.

℟. Misit me vivens Pater, et ego vivo propter Patrem: * Et qui mandúcat me, vivet propter me. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ et intelléctus. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Sicut, inquit, misit me vivens Pater, et ego vivo propter Patrem: et qui mandúcat me, et ipse vivet propter me. Ac si díceret: Ut ego vivam propter Patrem, id est, ad illum tamquam ad majórem réferam vitam meam, exinanítio mea fecit, in qua me misit. Ut autem quisquam vivat propter me, participátio facit, qua mandúcat me. Ego ítaque humiliátus vivo propter Patrem: ille eréctus vivit propter me. Si autem ita dictum est: Vivo propter Patrem quia ipse

de illo, non ille de ipso est: sine detriménto æqualitátis dictum est. Nec tamen dicéndo, Et qui mandúcat me, et ipse vivet propter me: eámdem suam, et nostram æqualitátem significávit, sed grátiam mediatóris osténdit. Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Sapiéntia * ædificávit sibi domum, míscuit vinum, et pósuit mensam, allelúja.

Psalm. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2. Angelórum esca * nutrivísti pópulum tuum, et panem de cœlo præstitísti eis, allelúja.

3 Pinguis est panis * Christi, et præbébit delícias régibus, allelúja.

4. Sacerdótes sancti * incénsum et panes ófferunt Deo, allelúja.

5. Vincénti * dabo manna abscónditum, et nomen novum, allelúja.

Capitulum. 1. *Cor.* 11. e

FRATRES, Ego enim accépi a Dómino quod et trádidi vobis, quóniam Dóminus Jesus in qua nocte tradebátur, accépit panem, et grátias agens fregit, et dixit: Accípite, et manducáte: hoc est corpus meum, quod pro vobis tradétur: hoc fácite in meam commemoratiónem.

Hymnus.

VERBUM supérnum pródiens,
Nec Patris linquens déxteram,
Ad opus suum éxiens,
Venit ad vitæ vésperam.

In mortem a discípulo
Suis tradéndus æmulis,
Prius in vitæ férculo
Se trádidit discípulis.

Quibus sub bina spécie
Carnem dedit et sánguinem,
Ut dúplicis substántiæ
Totum cibáret hóminem.

Se nascens dedit sócium,
Convéscens in edúlium,
Se móriens in prétium,
Se regnans dat in præmium.

O salutáris hóstia,
Quæ cœli pandis óstium:
Bella premunt hostília,
Da robur, fer auxílium.

Uni trinóque Dómino
Sit sempitérna glória:
Qui vitam sine término
Nobis donet in pátria. Amen.

℣. Pósuit fines tuos pacem, allelúja. ℟. Et ádipe fruménti sátiat te, allelúja.

Ad Benedictus, Ant. Ego sum * panis vivus, qui de cœlo descéndi: si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum, allelúja.

Oratio.

DEUS, qui nobis sub Sacraménto mirábili, passiónis tuæ memóriam reliquísti: tríbue, quæsumus, ita nos Córporis et Sánguinis tui sacra mystéria venerári, ut redemptiónis tuæ fructum in nobis júgiter sentiámus. Qui vivis et regnas cum Deo Patre.

Ad Primam in ℟. br. ℣.

Qui natus es de María vir-

gine. Et sic dicitur per totam Octavam.

In ℣℣. Primæ et Complet. non additur **Allelúja**, sed in aliis Horis.

Ad Tertiam, Ant. **Angelórum esca.**

Capit. **Fratres, Ego.** 178.

℟. br. **Panem cœli dedit eis.* Allelúja, allelúja. Panem. ℣. Panem Angelórum manducávit homo. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Panem. ℣. Cibávit illos ex ádipe fruménti, allelúja. ℟. Et de petra, melle saturávit eos, allelúja.**

Ad Sextam, Ant. **Pinguis est panis.**

Capitulum. 1. *Cor.* 11. *f*

Quotiescúmque enim manducábitis panem hunc, et cálicem bibétis, mortem Dómini annuntiábitis donec véniat.

℟. br. **Cibávit illos ex ádipe fruménti. * Allelúja, allelúja. Cibávit ℣. Et de petra, melle saturávit eos. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Cibávit. ℣. Edúcas panem de terra, allelúja. ℟. Et vinum lætíficet cor hóminis, allelúja.**

Ad Nonam, Ant. Vincénti.

Capitulum. 1. *Cor.* 11. *f*

Quicúmque manducáverit panem hunc, vel biberit cálicem Dómini indígne: reus erit córporis et sánguinis Dómini.

℟. br. **Edúcas panem de terra. * Allelúja, allelúja. Edúcas. ℣. Et vinum lætíficet cor hóminis. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Edúcas. ℣. Pósuit fines tuos pacem, allelúja. ℟. Et ádipe fruménti sátiat te, allelúja.**

In ii. Vesp. omnia dicuntur sicut in primis Vesp. 166.

℣. **Panem de cœlo præstitísti eis, allelúja. ℟. Omne delectaméntum in se habéntem, allelúja.**

Ad Magnificat, Ant. **O sacrum * convívium, in quo Christus súmitur: recólitur memória passiónis ejus: mens implétur grátia: et futúræ glóriæ nobis pignus datur, allelúja.**

FERIA SEXTA
Inf. Octav. Corporis Christi.

In primo Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 2. *f*

Venit autem vir Dei ad Heli, et ait ad eum: Hæc dicit Dóminus: Numquid non apérte revelátus sum dómui patris tui, cum essent in Ægypto in domo Pharaónis? Et elégi eum ex ómnibus tríbubus Israel mihi in sacerdótem, ut ascénderet ad altáre meum, et adoléret mihi incénsum, et portáret ephod coram me: et dedi dómui patris tui ómnia de sacrifíciis filiórum Israel. Quare calce abjecístis víctimam meam, et múnera mea quæ præcépi ut offerréntur in templo: et magis honorásti filios tuos, quam me, ut comederétis primítias omnis sacrifícii Israel pópuli mei? ℟. Immolábit. 171.

Lectio ii.

Proptérea ait Dóminus Deus Israel: Loquens locútus sum, ut domus tua, et domus patris tui, ministráret in conspéctu meo, usque in sempitérnum. Nunc autem dicit Dóminus: Absit hoc a me: sed quicúmque glorificáverit me, glorificábo eum: qui autem contémnunt me, erunt ignóbiles. Ecce dies véniunt, et præcídam bráchium tuum, et bráchium domus patris tui, ut non sit senex in domo tua. Et vidébis æmulum tuum in templo, in univérsis prósperis Israel: et non erit senex in domo tua ómnibus diébus. Verúmtamen non áuferam pénitus virum ex te ab altári meo: sed ut defíciant óculi tui, et tabéscat ánima tua: et pars magna domus tuæ moriétur cum ad virilem ætátem vénerit.

℟. Comedétis. 174. Lectio iii.

Hoc autem erit tibi signum, quod ventúrum est duóbus filiis tuis, Ophni et Phinees: In die uno moriéntur ambo. Et suscitábo mihi sacerdótem fidélem, qui juxta cor meum et ánimam meam fáciet: et ædificábo ei domum fidélem, et ambulábit coram Christo meo cunctis diébus. Futúrum est autem, ut quicúmque remánserit in domo tua, véniat ut orétur pro eo, et ófferat nummum argénteum, et tortam panis, dicátque: Dimitte me, óbsecro, ad unam partem sacerdotálem, ut cómedam buccéllam panis. ℟. Respéxit. 172.

In secundo Nocturno.

De Sermóne S. Thomæ Aquinátis. Lectio iv.

In eodem Opuscolo 57.

Convenit ítaque devotióni fidélium, solémniter recólere institutiónem tam salutíferi, tamque mirábilis Sacraménti: ut ineffábilem modum divínæ præséntiæ in Sacraménto visíbili venerémur: et laudétur Dei poténtia, quæ in Sacraménto eódem tot mirabília operátur: necnon et de tam salúbri, tamquam suávi benefício exolvántur Deo gratiárum débitæ actiónes. Verum etsi in die Cœnæ, quando Sacraméntum prædíctum nóscitur institútum inter Missárum solémnia de institutióne ipsíus speciális méntio habeátur: totum tamen resíduum ejúsdem diéi officium ad Christi passiónem pértinet, circa cujus veneratiónem Ecclésia illo témpore occupátur.

℟. Cœnántibus. 174. Lect. v.

Ut autem íntegro celebritátis officio institutiónem tanti Sacraménti recóleret plebs fidélium: Románus Póntifex Urbánus Quartus, hujus Sacraménti devotióne afféctus, pie státuit præfátæ institutiónis memóriam prima quinta Féria post Octávas Pentecóstes a cunctis fidélibus celebrári: ut qui per to-

tum anni círculum hoc Sacraménto útimur ad salútem, ejus institutiónem illo témpore speciáliter recolámus, quo Spíritus sanctus corda discipulórum edócuit ad plene cognoscénda hujus mystéria Sacraménti. Nam et in eódem témpore cœpit hoc Sacraméntum a fidélibus frequentári. ℟. Accépit. 174.

Lectio vi.

Ut autem prædícta quinta Féria, et per Octávas sequéntes, ejus salutáris institutiónis honorificéntius agátur memória et solémnitas de hoc celébrior habeátur: loco distributiónum materiálium, quæ in Ecclésiis cathedrálibus largiúntur existéntibus Horis Canónicis noctúrnis, paritérque diúrnis, præfátus Románus Póntifex eis, qui hujúsmodi Horis in hac solemnitáte personáliter in Ecclésiis intérfúerint, stipéndia spirituália, Apostólica largitióne concéssit: quátenus per hæc fidéles ad tanti festi celebritátem avídius et copiósius convenírent.

℟. Ego sum. 175.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap. 6. f*

In illo témpore: Dixit Jesus turbis Judæórum: Caro mea vere est cibus: et sanguis meus vere est potus. Et réliqua.

De Homil. S. Augustíni Epísc. *Tract. 27. in Joannem.*

Verba Dómini ex Evangélio, quæ sermónem prístinum consequúntur, audívimus. Hinc sermo debétur áuribus et méntibus vestris, et hodiérna die non importúnus est. Est enim de córpore Dómini, quod dicébat se dare ad manducándum propter ætérnam vitam. Expósuit autem modum attributiónis hujus, et doni sui, quómodo daret carnem suam manducáre, dicens: Qui mandúcat carnem meam, et bibit sánguinem meum, in me manet, et ego in illo. Signum quia manducávit et bibit, hoc est: si manet, et manétur: si hábitat, et inhabitátur: si hæret, ut non deserátur. ℟. Qui mandúcat. 177.

Lectio viii.

Hoc ergo nos dócuit, et admónuit mysticis verbis, ut simus in ejus córpore sub ipso cápite in membris ejus, edéntes carnem ejus, non relinquéntes unitátem ejus. Sed qui áderant, plures non intelligéndo scandalizáti sunt: non enim cogitábant, hæc audiéndo, nisi carnem, quod ipsi erant. Apóstolus autem dicit, et verum dicit: Sápere secúndum carnem, mors est. Carnem suam dat nobis Dóminus manducáre: et sápere secúndum carnem, mors est. Cum de carne sua dicat, quia ibi est vita ætérna: ergo nec

cárnem debémus sápere secúndum carnem, sicut in his verbis: Multi ítaque audiéntes, non ex inimícis, sed ex discípulis ejus, dixérunt: Durus est hic sermo, et quis potest eum audíre.

℣. Misit me. 177. Lectio ix.

Si discípuli durum habuérunt istum sermónem, quid inimíci? Et tamen sic oportébat, ut dicerétur, quod non ab ómnibus intelligerétur. Secrétum Dei inténtos debet fácere, non advérsos: isti autem cito defecérunt, tália loquénte Dómino Jesu Christo. Non credidérunt áliquid magnum dicéntem, et verbis illis áliquam grátiam cooperiéntem: sed prout voluérunt, ita intellexérunt, et more hóminum: quia pôterat Jesus, aut hoc disponébat Jesus, carnem, qua indútum erat Verbum, véluti concísam, distribúere credéntibus in se. Durus est, ínquiunt, hic sermo: quis potest eum audíre? Te Deum. 15.

SABBATO.

In primo Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 3.

Puer autem Sámuel ministrábat Dómino coram Heli, et sermo Dómini erat pretiósus in diébus illis, non erat vísio manifésta. Factum est ergo in die quadam, Heli jacébat in loco suo, et óculi ejus caligáverant, nec póterat vidére: lucérna Dei ántequam extinguerétur, Sámuel dormiébat in templo Dómini ubi erat arca Dei. Et vocávit Dóminus Sámuel. Qui respóndens ait: Ecce ego. Et cucúrrit ad Heli, et dixit: Ecce ego: vocásti enim me. Qui dixit: Non vocávi: revértere, et dormi. Et ábiit, et dormívit. Et adjécit Dóminus rursum vocáre Samuélem. Consurgénsque Sámuel, ábiit ad Heli, et dixit: Ecce ego: quia vocásti me. Qui respóndit: Non vocávi te, fili mi: revértere, et dormi. Porro Sámuel necdum sciébat Dóminum, neque revelátus fúerat ei sermo Dómini. ℟. Immolábit. 171. Lectio ii.

Et adjécit Dóminus, et vocávit adhuc Samuélem tértio. Qui consúrgens ábiit ad Heli, et ait: Ecce ego: quia vocásti me. Intelléxit ergo Heli, quia Dóminus vocáret púerum: et ait ad Samuélem: Vade, et dormi: et si deínceps vocáverit te, dices: Lóquere Dómine, quia audit servus tuus. Abiit ergo Sámuel, et dormívit in loco suo. Et venit Dóminus, et stetit: et vocávit, sicut vocáverat secúndo, Sámuel, Sámuel. Et ait Sámuel: Lóquere Dómine, quia audit servus tuus. Et dixit Dóminus ad Samuélem: Ecce ego fácio verbum in Israel: quod quicúmque audíerit, tinnient ambæ aures ejus. In die illa suscitábo advérsum Heli ó-

mnia quæ locútus sum super domum ejus: incípiam, et complébo. ℟. Comedétis. 171.

Lectio iii.

Dormivit autem Sámuel usque mane, aperuítque óstia domus Dómini. Et Sámuel timébat indicáre visiónem Heli. Vocávit ergo Heli Samuélem, et dixit: Sámuel fili mi? Qui respóndens, ait: Præsto sum. Et interrogávit eum: Quis est sermo, quem locútus est Dóminus ad te? oro te ne celáveris me. Hæc fáciat tibi Deus, et hæc addat, si abscónderis a me sermónem, ex ómnibus verbis quæ dicta sunt tibi. Indicávit ítaque ei Sámuel univérsos sermónes, et non abscóndit ab eo. Et ille respóndit: Dóminus est: quod bonum est in óculis suis fáciat. Crevit autem Sámuel, et Dóminus erat cum eo, et non cécidit ex ómnibus verbis ejus in terram. Et cognóvit univérsus Israel, a Dan usque Bersabée, quod fidélis Sámuel prophéta esset Dómini. ℟. Respéxit Elías. 172.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi. Lectio iv.

Hom. 61. ad pop. Antioch.

Necessarium est, dilectíssimi, mysteriórum díscere miráculum, quodnam sit, et quare sit datum, et quæ ejus rei utílitas. Unum corpus effícimur: membra, inquit, ex carne ejus, et ex óssibus ejus sequámur autem initiáti, quæ dicúntur. Ut itaque non tantum per charitátem hoc fiámus, verum étiam ipsa re, in illam misceámur carnem: hoc namque per escam effícitur, quam largítus est nobis, volens osténdere desidérium, quod erga nos habet. Proptérea semetípsum nobis immíscuit, et corpus suum in nos contemperávit, ut unum quid simus tamquam corpus cápiti coaptátum: ardénter enim amántium hoc est. ℟. Cœnántibus. 174.

Lectio v.

Tamquam leónes ígitur ignem spirántes ab illa mensa recedámus, facti diábolo terríbiles, et caput nostrum mente revolvéntes, et charitátem quam erga nos osténdit. Nam paréntes quidem áliis sæpe filios tradunt aléndos: ego autem, inquit, non ita, sed cárnibus meis alo, et meípsum vobis appóno, vos omnes generósos esse volens, et spem bonam de futúris vobis præbens: quippe qui vobis hic meípsum trádidi, multo magis id in futúro fáciam. Vólui frater vester fieri, carni propter vos et sánguini communicávi: vobis vicíssim ipsam carnem et sánguinem, per quæ cognátus vester factus sum, trado. ℟. Accépit. 174.

Lectio vi.

Attendamus ítaque nobis ipsis, dilectíssimi, tálibus

fruéntes bonis: et cum áliquid turpe dícere voluérimus, vel nos ab ira córripi vidérimus, vel álio quópiam hujúsmodi vítio, considerémus quibus facti sumus digni: talísque cogitátio nobis irrationabílium mótuum sit corréctio. Quotquot ígitur hujus partícipes córporis efficimur, quotquot sánguinem degustámus: cogitémus, quod illum sursum sedéntem, qui ab Angelis adorátur incorruptíbili vicínus virtúti, hunc degustámus. Hei mihi, quot ad salútem nobis viæ! Nos corpus suum effécit, nobis suum communicávit corpus: et horum nos nihil a malis avértit. ℟. Ego sum. 175.

In tertio Nocturno.

Lectio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap.* 6. *f*

In illo témpore: Dixit Jesus turbis Judæórum: Caro mea vere est cibus: et sanguis meus vere est potus. Et réliqua.

De Homil. S. Augustíni Epísc. *Tr.* 27. *in Joann. ante med.*

Diximus, fratres, hoc Dóminum commendásse in manducatióne carnis suæ, et potatióne sánguinis sui, ut in illo maneámus, et ipse in nobis. Manémus autem in illo, cum sumus membra ejus: manet autem ipse in nobis, cum sumus templum ejus. Ut autem simus membra ejus, únitas nos compáginat; ut compáginet únitas quæ facit, nisi cháritas? Et cháritas Dei unde? Apóstolum intérroga. Cháritas, inquit, Dei diffúsa est in córdibus nostris per Spíritum sanctum, qui datus est nobis. ℟. Qui mandúcat. 177.

Lectio viii.

Ergo spíritus est, qui vivíficat: spíritus enim facit viva membra: nec viva membra spíritus facit, nisi quæ in córpore, quod végetat ipse spíritus, invénerit. Nam spíritus qui est in te, o homo, quo constas ut homo sis, numquid vivíficat membrum quod separátum invénerit a carne tua? Spíritum tuum dico ánimam tuam. Anima tua non vivíficat, nisi membra quæ sunt in carne tua: unum si tollas, jam non vivificátur ex ánima tua, quia unitáti córporis tui non copulátur. ℟. Misit me. 177.

Lectio ix.

Hæc dicúntur, ut amémus unitátem, et timeámus separatiónem. Nihil enim sic debet formidáre Christiánus, quam separári a córpore Christi. Si enim separátur a córpore Christi, non est membrum ejus: si non est membrum ejus, non vegetátur spíritu ejus. Quisquis autem, inquit Apóstolus, Spíritum Christi non habet, hic non est ejus. Spíritus ergo est, qui vivíficat, caro autem non prodest quidquam. Ver-

ba, quæ ego locútus sum vobis, spíritus et vita sunt. Quid est, Spíritus et vita sunt? Spirituáliter intelligénda sunt. Intellexísti spirituáliter? Spíritus et vita sunt. Intellexísti carnáliter? Etiam sic illa spíritus et vita sunt, sed tibi non sunt. Te Deum. 15.

Ad Vesp., Ant. Sacérdos in ætérnum, cum reliquis Ant., et Psalmis, ut 166.

Capitulum. 1. *Joann.* 3. *b*

Charissimi, Nolíte mirári, si odit vos mundus. Nos scimus quóniam transláti sumus de morte ad vitam, quóniam dilígimus fratres.

Hymn. Pange lingua. 168.

℣. Cibávit illos ex ádipe fruménti, allelúja. ℟. Et de petra, melle saturávit eos, allelúja.

Ad Magnificat, Ant. Puer Sámuel * ministrábat ante Deum coram Heli, et sermo Dómini erat pretiósus cum eo.

Oratio.

Sancti nóminis tui, Dómine, timórem páriter et amorem fac nos habére perpétuum: quia numquam tua gubernatióne destítuis, quos in soliditáte tuæ dilectiónis instítuis. Per Dóminum.

Deinde fit commem. de Oct.

Ant. O sacrum convívium, in quo Christus súmitur: recólitur memória passiónis ejus: mens implétur grátia, et futúræ glóriæ nobis pignus datur, allelúja.

℣. Panem de cælo præstitísti eis, allelúja. ℟. Omne delectaméntum in se habéntem, allelúja.

Oratio.

Deus, qui nobis sub Sacraménto mirábili, passiónis tuæ memóriam reliquísti: tríbue quæsumus, ita nos Córporis et Sánguinis tui sacra mystéria venerári; ut redemptiónis tuæ fructum in nobis júgiter sentiámus. Qui vivis, et regnas, cum Deo Patre.

DOMINICA

Infra Octavam, quæ est ii. post Pentecosten.

Omnia dic. de Oct. præter Lect., octavum ℟., Capitula. Ant. ad Bened., et Magnificat, et Orat. quæ hic habentur propria.

In primo Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 4.

Et factum est in diébus illis, convenérunt Philísthiim in pugnam: et egréssus est Israel óbviam Philísthiim in prælium, et castrametátus est juxta lápidem adjutórii. Porro Philísthiim venérunt in Aphec, et instruxérunt áciem contra Israel. Inito autem certámine, terga vertit Israel Philisthæis: et cæsa sunt in illo certámine passim per agros, quasi quátuor míllia virórum. Et revérsus est pópulus ad castra: dixerúntque majóres natu de Israel: Quare percússit nos Dóminus hódie coram Philísthiim? Affe-

rámus ad nos de Silo arcam fœderis Dómini, et véniat in médium nostri, ut salvet nos de manu inimicórum nostrórum. ℟. Immolábit. 171.

Lectio ii.

Misit ergo pópulus in Silo: et tulérunt inde arcam fœderis Dómini exercítuum sedéntis super Chérubim: erántque duo filii Heli cum arca fœderis Dei, Ophni et Phínees. Cumque venísset arca fœderis Dómini in castra, vociferátus est omnis Israel clamóre grandi, et persónuit terra. Et audiérunt Philísthiim vocem clamóris, dixeruntque: Quænam est hæc vox clamóris magni in castris Hebræórum? Et cognovérunt, quod arca Dómini venísset in castra. ℣. Comedétis. 171.

Lectio iii.

Timueruntque Philísthiim, dicéntes: Venit Deus in castra. Et ingemuérunt, dicéntes: Væ nobis: non enim fuit tanta exultátio heri et nudiustértius: væ nobis. Quis nos salvábit de manu Deórum sublímium istórum? hi sunt Dii, qui percussérunt Ægyptum omni plaga in desérto. Confortámini, et estóte viri, Philísthiim: ne serviátis Hebræis, sicut et illi serviérunt vobis: confortámini, et belláte. Pugnavérunt ergo Philísthiim, et cæsus est Israel, et fugit unusquisque in tabernáculum suum: et facta est plaga magna nimis: et cecidérunt de Israel trigínta míllia péditum. Et arca Dei capta est: duo quoque filii Heli mórtui sunt, Ophni et Phínees. ℟. Respéxit. 172.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi. Lectio iv.

Ex Homil. 60. ad populum Antiochenum.

Quoniam Verbum dicit: Hoc est corpus meum: et assentiámur et credámus, et intellectuálibus ipsum óculis intueámur. Nihil enim sensíbile nobis Christus trádidit: sed sensibílibus quidem rebus, at ómnia intelligibília. Itidem et in baptísmate: per rem nempe sensibilem aquam, donum confértur: intelligíbile vero quod perfícitur, generátio et renovátio. Si enim incorpóreus esses, nuda et incorpórea tibi dedísset ipse dona: sed quóniam ánima córpori consérta est, in sensibílibus intelligibília tibi præbet. Quot nunc dicunt: Vellem ipsíus formam aspícere, figúram, vestiménta, calceaménta? Ecce eum vides, ipsum tangis, ipsum mandúcas. Et tu quidem vestiménta cupis vidére: ipse vero tibi concédit non tantum vidére, verum et manducáre, et tángere, et intra te súmere. ℟. Cœnántibus. 174. Lect. v.

Igitur accédat nemo cum náusea, nemo resolútus, omnes accénsi, omnes fervéntes et excitáti. Nam si Judæi

stantes, et calceaménta in pédibus habéntes, et báculos mánibus gestántes, agnum cum festinatióne comedébant: te multo magis opórtet esse solértem. Nam illi quidem in Palæstínam erant profectúri, et proptérea viatórum figúram habébant: tu vero debes in cœlum migráre. Quaprópter in ómnibus opórtet te vigiláre, nec enim parva pœna propónitur indígne suméntibus. Cógita quantum advérsus proditórem indignáris, et contra eos qui illum crucifixérunt: ítaque considera, ne tu quoque sis reus córporis et sánguinis Christi. Illi sanctíssimum corpus occidérunt, tu vero pollúta súscipis ánima post tot benefícia. Neque enim illi satis fuit, hóminem fieri, cólaphis cædi, et crucifígi: verum et semetípsum nobis commíscet: et non fide tantum, verum et ipsa re nos suum éfficit corpus.

℟. Accépit. 174. Lectio vi.

Quo non opórtet ígitur esse puriórem, tali fruéntem sacrifício? quo solári rádio non splendidiórem manum carnem hanc dividéntem? os, quod igni spiritáli replétur, linguam, quæ treméndo nimis sánguine rubéscit? Cógita quali sis insignítus honóre, quali mensa fruáris. Quod Angeli vidéntes horréscunt, neque líbere audent intuéri propter emicántem inde splendórem: hoc nos páscimur, huic nos unímur, et facti sumus unum Christi corpus, et una caro. Quis loquétur poténtias Dómini, audítas fáciet omnes laudes ejus? Quis pastor oves próprio pascit cruóre? Et quid dico, pastor? Matres multæ sunt, quæ post partus dolóres, fílios áliis tradunt nutrícibus. Hoc autem ipse non est passus: sed ipse nos próprio sánguine pascit, et per ómnia nos sibi coagméntat.

℟. Ego sum. 175.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 14. d*

In illo témpore: Dixit Jesus Pharisæis parábolam hanc: Homo quidam fecit cœnam magnam, et vocávit multos. Et réliqua.

Homilia S. Gregórii Papæ.

Homilia 36. in Evangelia.

Hoc distáre, fratres charíssimi, inter delícias córporis et cordis solet: quod corporáles delíciæ, cum non habéntur, grave in se desidérium accéndunt: cum vero ávide edúntur, comedéntem prótinus in fastídium per satietátem vertunt. At contra, spiritáles delíciæ, cum non habéntur, in fastídio sunt: cum vero habéntur, in desidério: tantóque a comedénte ámplius esuriúntur, quanto et ab esuriénte ámplius comedúntur. In illis appetítus

placet, experiéntia displicet: in istis appetitus vilis est, et experiéntia magis placet. In illis appetitus saturitátem, satúritas fastídium génerat: in istis autem appetitus saturitátem, satúritas appetítum parit. ℟. Qui mandúcat. 177.

Lectio viii.

Augent enim spirituáles delíciæ desidérium in mente, dum sátiant: quia quanto magis eárum sapor percípitur, eo ámplius cognóscitur quod avídius amétur: et idcirco non hábitæ amári non possunt, quia eárum sapor ignorátur. Quis enim amáre váleat quod ignórat? Proínde Psalmísta nos ádmonet, dicens: Gustáte et vidéte, quóniam suávis est Dóminus. Ac si apérte dicat: Suavitátem ejus non cognóscitis, si hanc mínime gustátis: sed cibum vitæ ex paláto cordis tángite, ut probántes ejus dulcédinem amáre valeátis. Has autem homo delícias tunc amísit, cum in paradíso peccávit: extra éxiit, cum os a cibo ætérnæ dulcédinis clausit. ℟. Homo quidam fecit cœnam magnam et misit servum suum hora cœna dícere invitátis, ut venírent; * Quia paráta sunt ómnia. ℣. Veníte, comédite panem meum, et bíbite vinum quod míscui vobis. Quia. Glória Patri. Quia.

Lectio ix.

Unde nos quoque nati in hujus peregrinatiónis ærúmna, huc fastidiósi jam vénimus, nescímus quid desideráre debeámus. Tantóque se ámplius fastídii nostri morbus exággerat, quanto se magis ab esu illíus dulcédinis ánimus elóngat. Et eo jam intérnas delícias non áppetit, quo eas comédere, diu longéque desuévit. Fastídio ergo nostro tabéscimus, et longa inédiæ peste fatigámur. Et quia gustáre intus nólumus parátam dulcédinem, amámus foris míseri famem nostram. Te Deum. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Sapiéntia * ædificávit sibi domum, míscuit vinum, et pósuit mensam, allelúja. Psalm. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2. Angelórum esca * nutrivísti pópulum tuum, et panem de cœlo præstitísti eis, allelúja.

3. Pinguis est panis Christi, * et præbébit delícias régibus, allelúja.

4. Sacerdótes sancti * incénsum et panes ófferunt Deo, allelúja.

5. Vincénti * dabo manna abscónditum, et nomen novum, allelúja.

Capitulum. 1. *Joan.* 3. *b*

Charissimi, Nolíte mirári, si odit vos mundus. Nos scimus quóniam translati sumus de morte ad vitam, quóniam dilígimus fratres.

Hymnus. Verbum supérnum

pródiens. 178. ℣. Panem cœli dedit eis, allelúja. ℟. Panem Angelórum manducávit homo, allelúja.

Ad Benedictus. Ant. Homo quidam * fecit cœnam magnam, et vocávit multos: et misit servum suum hora cœnæ dícere invitátis ut veníbrent, quia ómnia paráta sunt, allelúja. Oratio.

Sancti nóminis tui, Dómine, timórem páriter et amórem fac nos habére perpétuum: quia numquam tua gubernatióne destítuis, quos in soliditáte tuæ dilectiónis instítuis. Per Dóminum.

Deinde fit commem. de Oct. Ant. Ego sum panis vivus, qui de cælo descéndi: si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum, allelúja.

℣. Pósuit fines tuos pacem, allelúja. ℟. Et ádipe fruménti sátiat te, allelúja. Oratio.

Deus, qui nobis sub Sacraménto mirábili, passiónis tuæ memóriam reliquísti: tribue, quæsumus; ita nos Córporis, et Sánguinis tui sacra mystéria venerári: ut redemptiónis tuæ fructum in nobis júgiter sentiámus. Qui vivis, et regnas, cum Deo Patre.

Ad Primam dicitur Capit. Nonæ. Filíoli mei.

Ad Tertiam, Ant. Angelórum esca.

Capitulum. Charíssimi, Nolíte, ut supra. 188.

℟. br. Panem cœli dedit eis. * Allelúja, allelúja. Panem. ℣. Panem Angelórum manducávit homo. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Panem.

℣. Cibávit illos ex ádipe fruménti, allelúja.

℟. Et de petra, melle saturávit eos, allelúja.

Ad Sextam, Ant. Pinguis est panis.

Capitulum. 1. *Joan.* 3. *c*

In hoc cognóvimus charitátem Dei, quóniam ille ánimam suam pro nobis pósuit: et nos debémus pro frátribus ánimas pónere.

℟. br. Cibávit illos ex ádipe fruménti. * Allelúja, allelúja. Cibávit. ℣. Et de petra, melle saturávit eos. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Cibávit.

℣. Edúcas panem de terra, allelúja. ℟. Et vinum lætíficet cor hóminis, allelúja.

Ad Nonam, Ant. Vincénti.

Capitulum. 1. *Joan.* 3. *d*

Filíoli mei, non diligámus verbo, neque lingua, sed ópere et veritáte.

℟. br. Edúcas panem de terra. * Allelúja, allelúja. Edúcas. ℣. Et vinum lætíficet cor hóminis. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Edúcas. ℣. Pósuit fines suos pacem, allel. ℟. Et ádipe fruménti sátiat te, allelúja.

Ad Vesperas, Ant. et Psalmi ut in Festo. 166.

Capit. Charíssimi sup. 188.

Hymn. Pangelingua. 168.

℣. Cibávit illos ex ádipe fruménti, allelúja. ℟. Et de pe-

tra, melle saturávit eos, allel.
Ad Magníficat, Ant. Exi cito in platéas * et vicos civitátis: et páuperes ac débiles, cæcos et claudos compélle intráre, ut impleátur domus mea, allelúja.
Deinde fit commem. de Oct.
Ant. O sacrum * convívium, in quo Christus súmitur: recólitur memória passiónis ejus: mens implétur grátia: et futúræ glóriæ nobis pignus datur, allelúja.
℣. Panem de cœlo præstitísti eis allelúja. ℟. Omne delectaméntum in se habéntem, allelúja.
Oratio. Deus, qui. 189.

FERIA SECUNDA.

Infra Octav. In i. Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 5.

Philisthiim autem tulérunt arcam Dei, et asportavérunt eam a Lápide adjutórii in Azótum. Tulerúntque Philísthiim arcam Dei, et intulérunt eam in templum Dagon, et statuérunt eam juxta Dagon. Cumque surrexíssent dilúculo Azótii áltera die, ecce Dagon jacébat pronus in terra ante arcam Dómini: et tulérunt Dagon, et restituérunt eum in locum suum. Rursúmque mane die áltera consurgéntes, invenérunt Dagon jacéntem super fáciem suam in terra coram arca Dómini: caput autem Dagon, et duæ palmæ mánuum ejus abscíssæ erant super límen: porro Dagon solus truncus remánserat in loco suo.
℟. Immolábit. 171. Lectio ii.

Aggravata est autem manus Dómini super Azótios, et demolítus est eos. Et ebulliérunt villæ et agri in médio regiónis illius, et nati sunt mures, et facta est confúsio mortis magnæ in civitáte. Vidéntes autem viri Azótii hujuscémodi plagam, dixérunt: Non máneat arca Dei Israel apud nos: quóniam dura est manus ejus super nos, et super Dagon deum nostrum. Et mitténtes congregavérunt omnes sátrapas Philisthinórum ad se, et dixérunt: Quid faciémus de arca Dei Israel? Responderúntque Gethæi: Circumducátur arca Dei Israel. ℟. Comedétis. 171. Lectio iii.

Et circumduxérunt arcam Dei Israel. Illis autem circumducéntibus eam, fiébat manus Dómini per singulas civitátes interfectiónis magnæ nimis: et percutiébat viros uniuscujúsque urbis a parvo usque ad majórem. Misérunt ergo arcam Dei in Accaron. Cumque venísset arca Dei in Accaron, exclamavérunt Accaronítæ, dicéntes: Adduxérunt ad nos arcam Dei Israel, ut interfíciat nos et pópulum nostrum. Misérunt ítaque et congregavérunt omnes sátrapas Philisthinórum, qui dixérunt: Dimíttite arcam Dei

Israel, et revertátur in locum suum, et non interfíciat nos cum pópulo nostro. Fiébat enim pavor mortis in síngulis úrbibus, et gravíssima valde manus Dei.
℟. Respéxit. 172.

In secundo Nocturno.

De Sermóne S. Joánnis Chrysóstomi. Lectio iv.
Ex eadem Homilia 60.

Unicuique fidélium Christus semetípsum per mystéria commiscet, et quos génuit, per semetípsum enútrit, nec álteri tradit: per hoc tibi rursum persuádens, quod carnem tuam assúmpsit. Ne torpeámus ígitur tanta digni charitáte et honóre putáti. Nonne vidétis quanta promptitúdine párvuli papíllas cápiunt, et quanto ímpetu lábiaubéribus infígunt? Accedámus cum tanta nos quoque alacritáte ad hanc mensam, et ad úbera póculi spiritális, quinímmo cum longe majóri trahámus, tamquam infántes lacténtes, spíritus grátiam; et unus sit nobis dolor hac esca privári. Non sunt humánæ virtútis ópera hæc, quæ proponúntur: qui tunc ipsa fecit in illa cœna, idem ea nunc quoque facit. Nos ministrórum tenémus locum, qui vero sanctíficat ea, et immútat, ipse est. Nullus ítaque Judas assístat, nullus avárus: nam tales mensa non súscipit. Si quis est discípulus, adsit: ait enim: Cum discípulis meis fácio Pascha. Hæc est illa mensa, et minus nihil habet. Non enim illam quidem Christus, hanc autem homo pérficit: verum et hanc ipse quoque. ℟. Cœnántibus. 174.

Lectio v.

Inhumanus accédat nemo, nemo crudélis et immiséricors, nemo prorsus immúndus. Hæc ad communicántes dico, et ad vos ministrántes. Nam et ad vos sermónem convértere necessárium est, ut multo cum stúdio hæc dona distribuátis. Non parva vobis ímminet últio, si quemquam, illíus culpæ cónscii, hujus mensæ partícipem esse concedátis: sanguis ejus de mánibus vestris exquirétur, sive quis dux milítiæ sit, sive præféctus, sive princeps diadémate coronátus, indígne autem accédat, próhibe; majórem illo potestátem habes. Proptérea vos Deus hoc insignívit honóre, ut tália discernátis. Hoc vestra dígnitas est, hoc secúritas, hoc omnis coróna; non ut albam et splendéntem túnicam circumeátis indúti. Verum et tu, láice, cum sacerdótem víderis offeréntem: ne ut sacerdótem esse putes hoc faciéntem, sed Christi manum invisibíliter exténsam.
℟. Accépit. 174. Lectio vi.

Audiamus ígitur et sacerdótes et súbditi, quali esca facti sumus digni: audiá-

mus et horreámus. Sanctis cárnibus suis nos dedit impléri, semetípsum appósuit immolátum. Quænam igitur erit nobis excusátio, cum tálibus pasti, tália peccémus, cum lupi fiámus Agnum comedéntes, cum tamquam oves pasti more leónum diripiámus? Hoc enim mystérium non a rapína tantum, verum et ab omni vel ténui inimicítia purum esse pénitus jubet: est enim pacis mystérium. Judæis quidem annuátim propriórum monuménta beneficiórum solemnitátes Deus alligávit: tibi vero síngulis diébus per hæc mystéria. Nullus ítaque Judas hanc mensam petat, nullus Simon. Hi namque duo propter avarítiam periérunt: hoc ígitur bárathrum fugiámus. ℟. Ego sum. 175.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap.* 6. *f*

In illo témpore: Dixit Jesus turbis Judæórum: Caro mea vere est cibus: et sanguis meus vere est potus. Et réliqua.

DeHomil.S.Augustíni Epísc. *Tr.* 26. *in Joann., post med.*

Hic est panis, qui de cælo descéndit. Hunc panem significávit manna, hunc panem significávit altáre Dei. Sacraménta illa fuérunt: in signis divérsa sunt, sed in re, quæ significátur, pária sunt. Apóstolum audi: Nolo enim vos, inquit, ignoráre, fratres, quia patres nostri omnes sub nube fuérunt, et omnes mare transiérunt, et omnes per Moysen baptizáti sunt in nube, et in mari: et omnes eámdem escam spiritálem manducavérunt. Spiritálem útique eámdem: nam corporálem álteram: quia illi manna, nos áliud; spiritálem vero, quam nos, sed patres nostri, non patres illórum, quibus nos símiles sumus, non quibus illi símiles fuérunt. Et adjúngit: Et omnes eúmdem potum spiritálem bibérunt. Aliud illi, áliud nos: sed spécie visibili quidem, tamen hoc idem significánte virtúte spirituáli. Quómodo enim eúmdem potum? Bibébant, inquit, de spiritáli, sequénte petra: petra autem erat Christus. Inde panis, inde potus. Petra Christus in signo, verus Christus in verbo, et in carne. Et quómodo bibérunt? Percússa est petra de virga bis. Gémina percússio duo ligna crucis significat. ℟. Qui mandúcat. 177.

Lectio viii.

Norunt fidéles corpus Christi, si corpus Christi non négligant esse. Fiant corpus Christi, si volunt vívere de Spíritu Christi. De Spíritu Christi non vivit, nisi corpus Christi. Intellígite, fratres mei, quid díxerim. Homo es, et spíritum habes, et

corpus habes. Spíritum dico, quæ ánima vocátur, qua constas quod homo es: constas enim ex ánima et córpore. Habes enim spíritum invisíbilem, corpus visíbile. Dic mihi, quid ex quo vivat? Spíritus tuus vivit ex córpore tuo, an corpus tuum ex spíritu tuo? Respóndet omnis qui vivit: qui autem hoc non potest respondére, néscio si vivit. Quid respóndet omnis qui vivit? Corpus útique meum vivit de spíritu meo. Vis ergo et tu vívere de Spíritu Christi? in córpore esto Christi.

℟. Misit me. 177. Lectio ix.

Numquid enim corpus meum vivit de spíritu tuo? Meum vivit de spíritu meo, et tuum de spíritu tuo. Non potest vívere corpus Christi nisi de Spíritu Christi. Inde est quod expónens nobis Apóstolus Paulus hunc panem: Unus panis, inquit, unum corpus multi sumus. O sacraméntum pietátis! o signum unitátis! o vínculum charitátis! Qui vult vívere, habet ubi vivat, habet unde vivat. Accédat, credat, incorporétur, ut vivificétur. Non abhórreat a compáge membrórum, non sit putre membrum quod resecári mereátur, non sit distórtum, de quo erubescátur. Sit pulchrum, sit aptum, sit sanum: hæreat córpori, vivat Deo de Deo. Nunc labóret in terra, ut póstea regnet in cœlo. Te Deum laudámus. 15.

FERIA TERTIA.

In primo Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 6.

Fuit ergo arca Dómini in regióne Philisthinórum septem ménsibus. Et vocavérunt Philísthiim sacerdótes et divínos, dicéntes: Quid faciémus de arca Dómini? indicáte nobis quómodo remittámus eam in locum suum. Qui dixérunt: Si remíttitis arcam Dei Israel, nolíte dimíttere eam vácuam, sed quod debétis, réddite ei pro peccáto, et tunc curabímini: et sciétis quare non recédat manus ejus a vobis.

℟. Immolábit. 171. Lectio ii.

Quare aggravátis corda vestra, sicut aggravávit Ægyptus, et Phárao cor suum? nonne postquam percússus est, tunc dimísit eos, et abiérunt? Nunc ergo arrípite et fácite plaustrum novum unum, et duas vaccas fœtas, quibus non est impósitum jugum, júngite in plaustro, et reclúdite vítulos eárum domi. Tolletísque arcam Dómini et ponétis in plaustro, et vasa áurea, quæ exolvístis ei pro delícto, ponétis in capséllam ad latus ejus, et dimíttite eam ut vadat. Et aspiciétis: et si quidem per viam fínium suórum ascénderit contra Béthsames, ipse fecit nobis hoc ma-

lum grande: sin autem mínime; sciémus quia nequáquam manus ejus tétigit nos, sed casu áccidit. Fecérunt ergo illi hoc modo. ℟. Comedétis carnes. 171. Lectio iii.

IBANT autem in diréctum vaccæ, per viam quæ ducit Béthsames, et itinere uno gradiebántur, pergéntes et mugiéntes: et non declinábant neque ad déxteram neque ad sinístram: sed et sátrapæ Philisthiim sequebántur usque ad términos Béthsames. Porro Bethsamítæ metébant tríticum in valle: et elevántes óculos suos, vidérunt arcam, et gavísi sunt cum vidíssent. Et plaustrum venit in agrum Jósue Bethsamítæ, et stetit ibi. Erat autem ibi lapis magnus: et concidérunt ligna plaustri, vaccásque imposuérunt super ea holocáustum Dómino, Levítæ autem deposuérunt arcam Dei.

℟. Respéxit Elias. 172.

In secundo Nocturno.

Ex Epístola S. Cypriáni Epíscopi et mártyris ad Cæcílium. Lectio iv.

L. 2. Epist. 3. sub init.

IN sacerdóte Melchísedech sacrificii domínici sacraméntum præfigurátum vidémus, secúndum quod Scriptúra divína testátur, et dicit: Et Melchísedech rex Salem prótulit panem et vinum. Fuit autem sacérdos Dei summi, et benedíxit Abraham. Quod autem Melchísedech typum Christi portáret, declárat in Psalmis Spíritus sanctus, ex persóna Patris ad Fílium, dicens: Ante lucíferum génui te: Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech. Qui ordo útique hic est de sacrifício illo véniens; et inde descéndens, quod Melchísedech sacérdos Dei summi fuit, quod panem et vinum óbtulit, quod Abraham benedíxit. ℟. Cœnántibus. 174.

Lectio v.

NAM quis magis sacérdos Dei summi, quam Dóminus noster Jesus Christus? qui sacrifícium Deo Patri óbtulit: et óbtulit hoc idem, quod Melchísedech obtúlerat, id est, panem et vinum, suum scílicet corpus et sánguinem. Et circa Abraham benedíctio illa præcédens, ad nostrum pópulum pertinébat. Nam si Abraham Deo crédidit et deputátum est ei ad justítiam: útique quisquis Deo credit, et fide vivit, justus invenítur, et jam pridem in Abraham fidéli benedictus et justificátus osténditur, sicut beátus Apóstolus Paulus probat, dicens: Crédidit Abraham Deo, et deputátum est ei ad justítiam. Cognóscitis ergo, quia qui ex fide sunt, hi sunt filii Abrahæ. Próvidens autem Scriptúra, quia ex fide justíficat Gentes Deus, prænuntiávit Abrahæ,

quia benedicéntur in illo omnes gentes. ℟. Accépit Jesus. 174. Lectio vi.

Ut ergo in Génesi per Melchísedech sacerdótem benedíctio circa Abraham posset rite celebrári, præcédit ante imágo sacrificii in pane et vino scílicet constitúta. Quam rem perficiens et adimplens Dóminus, panem et cálicem mixtum vino óbtulit: et qui est plenitúdo, veritátem præfigurátæ imáginis adimplévit. Sed et per Salomónem Spíritus Sanctus typum domínici sacrifícii ante præmónstrat, immolátæ hóstiæ, et panis et vini, sed et altáris, et Apostolórum fáciens mentiónem: Sapiéntia, inquit, ædificávit sibi domum: et súbdidit colúmnas septem, mactávit suas hóstias, míscuit in cratére vinum suum, et parávit mensam suam. Et misit servos suos cónvocans cum excélsa prædicatióne ad cratérem, dicens: Qui est insípiens, declínet ad me. Et egéntibus sensu dixit: Veníte, édite de meis pánibus, et bíbite vinum quod míscui vobis. ℟. Ego sum. 175.

In tertio Nocturno.
Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.
Lectio vii. *Cap. 6. f*

In illo témpore: Dixit Jesus turbis Judæórum: Caro mea vere est cibus: et sanguis meus vere est potus. Et réliqua.

De Homíl. S. Augustíni Episc.
Tract. 26. in Joann.

Non sicut manducavérunt patres vestri manna, et mórtui sunt. Quare manducavérunt, et mórtui sunt? Quia quod vidébant, credébant: quod non vidébant, non intelligébant. Ideo patres vestri, quia símiles estis illórum. Nam quantum pértinet, fratres mei, ad mortem istam visíbilem et corporálem, numquid nos non mórimur, qui manducámus panem de cœlo descendéntem? Sic sunt mórtui et illi, quemádmodum et nos sumus moritúri: quantum áttinet, ut dixi, ad mortem hujus córporis visíbilem atque carnálem. ℟. Qui mandúcat. 177. Lectio viii.

Quantum autem pértinet ad illam mortem de qua terret Dóminus, qua mórtui sunt patres istórum: manducávit manna et Moyses, manducávit manna et Aaron, manducávit manna et Phínees, manducavérunt ibi multi, qui Dómino placuérunt, et mórtui non sunt. Quare? Quia visíbilem cibum spirituáliter intellexérunt, spirituáliter esuriérunt, spirituáliter gustavérunt, ut spirituáliter satiaréntur. Nam et nos hódie accípimus visíbilem cibum: sed áliud est Sacraméntum, áliud virtus Sacraménti. ℟. Misit me. 177. Lectio ix.

Quam multi de altári accípiunt, et moriúntur, et ac-

cipiéndo moriúntur? Unde dicit Apóstolus: Judícium sibi mandúcat et bibit. Nonne buccélla domínica venénum fuit Judæ? Et tamen accépit. Et cum accépit, in eum inimícus intrávit: non quia malum accépit, sed quia bonum male malus accépit. Vidéte ergo, fratres, panem cœléstem spirituáliter manducáte, innocéntiam ad altáre apportáte. Peccáta, etsi sunt quotidiána, vel non sint mortífera, ántequam ad altáre accedátis, atténdite quod dicátis: Dimítte nobis débita nostra, sicut et nos dimíttimus debitóribus nostris. Si dimíttis, dimittétur tibi: secúrus accéde, panis est, non venénum. Te Deum laudámus. 15.

FERIA QUARTA.

In primo Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 6. *d et* 7.

Percussit autem de viris Bethsamítibus, eo quod vidíssent arcam Dómini: et percússit de pópulo septuagínta viros, et quinquagínta míllia plebis. Luxítque pópulus, eo quod Dóminus percussísset plebem plaga magna. Et dixérunt viri Bethsamítæ: Quis póterit stare in conspéctu Dómini Dei sancti hujus, et ad quem ascéndet a nobis? Miserúntque núntios ad habitatóres Cariathíarim, dicéntes: Reduxérunt Philísthiim arcam Dómini, descéndite, et redúcite eam ad vos. Venérunt ergo viri Cariathíarim, et reduxérunt arcam Dómini, et intulérunt eam in domum Abínadab in Gábaa. Eleázarum autem fílium ejus sanctificavérunt, ut custodíret arcam Dómini.

℟. Immolábit. 171. Lectio ii.

Et factum est, ex qua die mansit arca Dómini in Cariathíarim, multiplicáti sunt dies (erat quippe jam annus vigésimus) et requiévit omnis domus Israel post Dóminum. Ait autem Sámuel ad univérsam domum Israel, dicens: Si in toto corde vestro revertímini ad Dóminum, auférte deos aliénos de médio vestri, Báalim et Astaroth: et præparáte corda vestra Dómino, et servíte ei soli, et éruet vos de manu Philísthiim. Abstulérunt ergo fílii Israel Báalim et Astaroth, et serviérunt Dómino soli.

℟. Comedétis. 171. Lectio iii.

Dixit autem Sámuel: Congregáte univérsum Israel in Masphath, ut orem pro vobis Dóminum. Et convenérunt in Masphath: hauseruntque aquam, et effudérunt in conspéctu Dómini, et jejunavérunt in die illa, atque dixérunt ibi: Peccávimus Dómino. Judicavítque Sámuel fílios Israel in Masphath. Et audiérunt Philísthiim quod congregáti essent fílii Israel in Masphath, et ascendérunt sátrapæ Philisthinórum ad Israel. Quod cum

audíssent fílii Israel, timuérunt a fácie Philisthinórum. Dixerúntque ad Samuélem: Ne cesses pro nobis clamáre ad Dóminum Deum nostrum, ut salvet nos de manu Philisthinórum. ℟. Respéxit. 172.

In secundo Nocturno.

Ex libro sancti Ambrósii Epíscopi de Sacraméntis.

Lectio iv. *L.* 4. *c.* 4.

Auctor Sacramentórum quis est, nisi Dóminus Jesus? De cœlo ista Sacraménta venérunt. Consílium enim omne de cœlo est. Vere autem magnum est, et divínum miráculum, quod pópulo pluit Deus manna de cœlo: et non laborábat pópulus, et manducábat. Tu forte dicis: Meus panis est usitátus. Sed panis iste, panis est ante verba sacramentórum: ubi accésserit consecrátio, de pane fit caro Christi. Hoc ígitur adstruámus, Quómodo potest, qui panis est, corpus esse Christi? Consecratióne. Consecrátio ígitur quibus verbis est, et cujus sermónibus? Dómini Jesu. Nam réliqua ómnia, quæ dicúntur, laudem Deo déferunt: orátio præmíttitur pro pópulo, pro régibus, pro céteris: ubi venítur ut conficiátur venerábile Sacraméntum, jam non suis sermónibus sacérdos, sed útitur sermónibus Christi. ℟. Cœnántibus. 174. Lectio v.

Ergo sermo Christi hoc cónficit Sacraméntum. Quis sermo Christi? Nempe is, quo facta sunt ómnia. Jussit Dóminus, et factum est cœlum: jussit Dóminus, et facta est terra: jussit Dóminus, et facta sunt mária: jussit Dóminus, et omnis creatúra generáta est. Vides ergo quam operatórius sit sermo Christi. Si ergo tanta vis est in sermóne Dómini Jesu, ut incíperent esse quæ non erant, quanto magis operatórius est, ut quæ erant in áliud commuténtur? Cœlum non erat, mare non erat, terra non erat. Sed audi dicéntem: Ipse dixit, et facta sunt: ipse mandávit, et creáta sunt. Ergo tibi ut respóndeam, non erat corpus Christi ante consecratiónem: sed post consecratiónem dico tibi, quod jam corpus est Christi. Ipse dixit, et factum est: ipse mandávit, et creátum est. ℟. Accépit Jesus. 174.

Lectio vi. *Cap.* 5.

Jam redi mecum ad propositiónem meam. Magnum quidem et venerábile, quod manna Judæis pluit e cœlo. Sed intéllige, quid est ámplius, manna de cœlo, an corpus Christi? Corpus Christi útique, qui auctor est cœli. Deinde, manna qui manducávit, mórtuus est: qui manducáverit hoc corpus, fiet ei remíssio peccatórum, et non moriétur in ætérnum. Ergo non otióse, cum áccipis, tu dicis, Amen; jam in spíritu

cónfitens quod accípias corpus Christi. Dicit tibi sacérdos, Corpus Christi: et tu dicis, Amen, hoc est, Verum. Quod confitétur lingua, téneat afféctus.

℟. Ego sum panis. 175.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap.* 6. *f*

In illo témpore: Dixit Jesus turbis Judæórum: Caro mea vere est cibus: et sanguis meus vere est potus. Et réliqua.

Homília S. Hilárii Episcopi.

L. 8. *de Trinit. ante med.*

Non est humáno aut sæculi sensu in Dei rebus loquéndum. Quæ scripta sunt, legámus; et quæ legérimus, intelligámus; et tunc perféctæ fidei officio fungémur. De naturáli enim in nobis Christi veritáte quæ dícimus, nisi ab eo díscimus, stulte atque ímpie dícimus. Ipse enim ait: Caro mea vere est esca, et sanguis meus vere est potus. Qui edit carnem meam, et bibit sánguinem meum, in me manet, et ego in eo. De veritáte carnis et sánguinis non relictus est ambigéndi locus. ℟. Qui mandúcat. 177. Lectio viii.

Nunc enim et ipsíus Dómini professióne, et fide nostra vere caro est, et vere sanguis est. Et hæc accépta atque hausta id efficiunt, ut et nos in Christo, et Christus in nobis sit. Anne hoc véritas non est? Contíngat plane his verum non esse, qui Christum Jesum verum esse Deum negant. Est ergo in nobis ipse per carnem, et sumus in eo, dum secum hoc, quod nos sumus, in Deo est. Quod autem in eo per sacraméntum communicátæ carnis et sánguinis simus, ipse testátur, dicens: Et hic mundus jam me non videt, vos autem me vidébitis: quóniam ego vivo, et vos vivétis: quóniam ego in Patre meo, et vos in me, et ego in vobis. ℟. Misit me vivens. 177. Lectio ix.

Quod autem in nobis naturális hæc únitas sit, ipse ita testátus est: Qui edit carnem meam, et bibit sánguinem meum, in me manet, et ego in eo. Non enim quis in eo erit, nisi in quo ipse fúerit: ejus tantum in se assúmptam habens carnem, qui suam súmpserit. Perféctæ autem hujus unitátis sacraméntum supérius jam docúerat, dicens: Sicut me misit vivens Pater, et ego vivo per Patrem: et qui mandúcat meam carnem, et ipse vivet per me. Vivit ergo per Patrem: et quo modo per Patrem vivit, eódem modo nos per carnem ejus vivémus.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Vesp. omnia ut in i. Vesperis Festi. 166. Et si hac die fuerit Festum Duplex, in Vesp. fit tantum commem. de eo, nisi fuerit ex solemniori-

bus, ut dicitur in Rubrica de Commemorationibus.

FERIA QUINTA.

Octava Corporis Christi.

Lectiones i. Nocturni ut in die Festi. 171.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Cyrilli Episcopi Jerosolymitani. Lectio iv.

Catechesi Mystagog. 4.

IPSA beàti Pauli doctrína abúnde sufficere vidétur, ut certam vobis de divínis mystériis fidem fáciat, quibus digni rédditi, concorpórei, ut ita dicam, et consanguínei Christi facti estis. Ipse enim modo clamábat, quod in nocte qua tradebátur Dóminus noster Jesus Christus accípiens panem, et grátias agens, fregit et dedit discípulis suis, dicens: Accípite, et manducáte: hoc est corpus meum. Et accípiens cálicem, et grátias agens, dixit: Accípite, et bíbite: hic est sanguis meus. Cum ígitur ipse de pane pronuntiáverit ac díxerit: Hoc est corpus meum: quis audébit deínceps ambígere? Et cum idem ipse tam asseveránter díxerit: Hic est sanguis meus, quis unquam dubitáverit, ut dicat non esse ejus sánguinem?

℟. Cœnántibus illis, accépit Jesus panem, et benedíxit, ac fregit, dedítque discípulis suis, et ait: * Accípite, et comédite: hoc est corpus meum. ℣. Dixérunt viri tabernáculi mei: Quis det de cárnibus ejus, ut saturémur? Accípite, et comédite. Lectio v.

AQUAM olim in vinum convértit in Cana Galilææ, quod habet quamdam cum sánguine propinquitátem: et eum parum dignum existimábimus, cui credámus quod vinum in sánguinem transmutárit? Ad eas núptias, quibus córpora copulántur, vocátus, præter opiniónem ómnium hoc fecit miráculum: et non multo magis sic eum corpus et sánguinem suum fruénda nobis donásse persuásum firmiter habébimus, ut ea cum omni certitúdine tamquam corpus ipsíus et sánguinem sumámus? Nam in spécie panis dat nobis corpus, et in spécie vini dat nobis sánguinem: ut, cum súmpseris, gustes corpus et sánguinem Christi, factus ejúsdem córporis et sánguinis párticeps. Sic enim efficimur Christíferi, hoc est, Christum in corpóribus nostris feréntes, cum corpus ejus et sánguinem in membra nostra recípimus: sic secúndum beátum Petrum, divínæ natúræ consórtes réddimur.

℟. Accépit Jesus cálicem, postquam cœnávit, dicens: Hic calix novum testaméntum est in meo sánguine: * Hoc fácite in meam commemoratiónem. ℣. Memória memor ero, et tabéscet in me ánima mea. Hoc fácite in meam.

Lectio vi.

Olim cum Judæis Christus dísserens, Nisi manducavéritis, inquit, carnem meam, et bibéritis meum sánguinem, non habébitis vitam in vobis. Cum autem illi, quæ dicta fúerant, non spirituáliter accepíssent, offénsi abiérunt retro: putábant enim, quod eos ad manducándas carnes hortarétur. Erant et in véteri Testaménto panes propositiónis: verum illi cum fúerint véteris Testaménti, finem jam accepérunt. In novo vero Testaménto panis est cœléstis, et calix salutáris, qui et ánimam et corpus sanctíficant. Quámobrem non sic hæc atténdas velim tamquam sint nudus et simplex panis, nudum et simplex vinum: corpus enim sunt et sanguis Christi. Nam étiam si sensus illud tibi renúntiat, fides tamen te confírmet. Ne júdices rem ex gustu: sed te citra ullam dubitatiónem fides certum reddat, quod sis dignus factus, qui córporis et sánguinis Christi párticeps fíeres.

℟. Ego sum panis vitæ: patres vestri manducavérunt manna in desérto, et mórtui sunt: * Hic est panis de cœlo descéndens, ut si quis ex ipso mandúcet, non moriátur. ℣. Ego sum panis vivus, qui de cœlo descéndi: si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum. Hic est. Glória Patri. Hic est.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap. 6. f*

In illo témpore: Dixit Jesus turbis Judæórum: Caro mea vere est cibus: et sanguis meus vere est potus. Et réliqua.

Homília S. Cyrilli Episcopi Alexandríni.

Lib. 4. in Joann. c. 17.

Qui mandúcat, inquit, carnem meam, et bibit sánguinem meum, in me manet, et ego in illo. Sicuti enim si quis liquefáctæ ceræ áliam ceram infúderit, álteram cum áltera per totum commísceat necésse est: sic qui carnem et sánguinem Dómini récipit, cum ipso ita conjúngitur, ut Christus in ipso, et ipse in Christo inveniátur. Símile quodam modo apud Matthæum compéries. Símile est, inquit, regnum cœlórum ferménto, quod accéptum abscóndit múlier in farínæ satis tribus. Sicut parum, ut Paulus ait, ferménti totam massam ferméntat: sic párvula benedíctio totum hóminem in seípsam attráhit, et sua grátia replet: et hoc modo in nobis Christus manet, et nos in Christo.

℟. Qui mandúcat meam carnem, et bibit meum sánguinem, * In me manet, et ego in eo. ℣. Non est ália nátio tam grandis, quæ hábeat de-

os appropinquántes sibi, sicut Deus noster adest nobis.

In. Lectio viii.

Nos vero, si vitam ætérnam cónsequi vólumus, si largitórem immortalitátis habére in nobis desiderámus, ad recipiéndam benedictiónem libénter concurrámus: caveamúsque ne loco láquei damnósam religiónem diábolus nobis prætendat. Recte (inquit) dicis: scriptum tamen esse non ignorámus, judícium sibi comédere atque bíbere illum, qui de pane cómedit, et de cálice bibit indígne. Ego ígitur probo meípsum, et indígnum invénio. Quando ígitur, quicúmque tu es qui ista dicis, dignus eris? quando Christo teípsum ófferes? Nam si peccándo indígnus es, et peccáre non désinis (quis enim delícta intélligit, secúndum Psalmístam?) expers omníno eris vivíficæ hujus sanctificatiónis.

℟. Misit me vivens Pater, et ego vivo propter Patrem: * Et qui mandúcat me, vivet propter me. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ et intelléctus. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Quare pias, quæso, cogitatiónes suscípias, studióse sanctéque vivas, et benedictiónem partícipes: quæ (mihi crede) non mortem solum, verum étiam morbos omnes depéllit. Sedat enim, cum in nobis máneat Christus, sæviéntem membrórum nostrórum legem, pietátem corróborat, perturbatiónes ánimi extínguit, ægrótos curat, collísos redíntegrat: et sicut pastor bonus, qui ánimam suam pro óvibus pósuit ab omni nos érigit casu.

Te Deum laudámus. 15.

FERIA SEXTA

Omnia ut in Psalt., cum Orat. Domínicæ præc. 189.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 8.

Congregati ergo univérsi majóres natu Israel, venérunt ad Samuélem in Rámatha. Dixerúntque ei: Ecce tu senuísti, et fílii tui non ámbulant in viis tuis: constítue nobis regem, ut júdicet nos, sicut et univérsæ habent natiónes. Displícuit sermo in óculis Samuélis, eo quod dixíssent: Da nobis regem, ut júdicet nos. Et orávit Sámuel ad Dóminum.

℟. Percússit Saul, ut in ii. Noct. Domínicæ seq. 204.

Lectio ii.

Dixit autem Dóminus ad Samuélem: Audi vocem pópuli in ómnibus quæ loquúntur tibi. Non enim te abjecérunt, sed me, ne regnem super eos. Juxta ómnia ópera sua, quæ fecérunt a die qua edúxi eos de Ægypto usque ad diem hanc: sicut dereliquérunt me, et serviérunt diis aliénis, sic fáciunt étiam tibi. Nunc ergo

vocem eórum audi: verúmtamen contestáre eos, et prædic eis jus regis, qui regnatúrus est super eos. ℟. Montes Gélboe. 205. Lectio iii.

Dixit ítaque Sámuel ómnia verba Dómini ad pópulum, qui petíerat a se regem, et ait: Hoc erit jus regis, qui imperatúrus est vobis: Fílios vestros tollet, et ponet in cúrribus suis, faciétque sibi équites et præcursóres quadrigárum suárum, et constituet sibi tribúnos, et centurióncs, et aratóres agrórum suórum, et messóres segétum, et fabros armórum et cúrruum suórum. Filias quoque vestras fáciet sibi unguentárias, et focárias, et paníficas. Agros quoque vestros, et víneas, et olivéta óptima tollet, et dabit servis suis. ℟. Ego te. 205.

SABBATO

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 9.

Et erat vir de Bénjamin nómine Cis, filius Abiel, filii Seror, filii Béchorath, filii Aphia, filii viri Jémini, fortis róbore. Et erat ei filius vocábulo Saul, eléctus et bonus: et non erat vir de filiis Israel mélior illo. Ab húmero et sursum eminébat super omnem pópulum. Períerant autem ásinæ Cis patris Saul: et dixit Cis ad Saul filium suum: Tolle tecum unum de púeris, et consúrgens vade, et quære ásinas. Qui cum transíssent per montem Ephraim, et per terram Salísa, et non inveníssent, transíerunt étiam per terram Salim, et non erant: sed et per terram Jémini, et mínime reperérunt. ℟. Peccávi, ut in iii. Noct. Dominicæ seq. 205.

Lectio ii.

Cum autem venissent in terram Suph, dixit Saul ad púerum qui erat cum eo: Veni et revertámur, ne forte dimíserit pater meus ásinas, et solícitus sit pro nobis. Qui ait ei: Ecce vir Dei est in civitáte hac, vir nóbilis: omne quod lóquitur, sine ambiguitáte venit. Nunc ergo eámus illuc, si forte índicet nobis de via nostra, propter quam vénimus. Dixítque Saul ad púerum suum: Ecce íbimus: quid ferémus ad virum Dei? panis defécit in sitárciis nostris: et spórtulam non habémus, ut demus hómini Dei, nec quidquam áliud. Rursum puer respóndit Saúli, et ait: Ecce invénta est in manu mea quarta pars statéris argénti, demus hómini Dei, ut índicet nobis viam nostram. ℟. Exaudísti, ut Feria ii. post Domínicam seq 206. Lect. iii.

Et ascendérunt in civitátem. Cumque illi ambulárent in médio urbis, appáruit Sámuel egrédiens óbviam eis, ut ascénderet in excélsum. Dóminus autem reveláverat aurículam Samuélis ante unam diem quam

veníret Saul, dicens: Hac ipsa hora, quæ nunc est, cras mittam virum ad te de Terra Bénjamin, et unges eum ducem super pópulum meum Israel: et salvábit pópulum meum de manu Philisthinórum: quia respéxi pópulum meum; venit enim clamor eórum ad me. Cumque aspexísset Sámuel Saúlem, Dóminus dixit ei: Ecce vir quem díxeram tibi, iste dominábitur pópulo meo.

℟. Audi Dómine. 206.

Ad Magnificat, Ant. Cognovérunt omnes* a Dan usque Bersabée, quod fidélis Sámuel Prophéta esset Dómini.

Oratio. Protéctor, quæ habetur infra post Lectiones ultimæ Hebd. Augusti, cum aliis Orationibus usque ad Dñicam xvi. post Pentec.

DOMIN. III. POST PENT.

Ad Matut., omnia ut in Ps. 3.

In primo Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap. 9. c et 10.*

Accessit autem Saul ad Samuélem in médio portæ, et ait: Indica, oro, mihi, ubi est domus Vidéntis. Et respóndit Sámuel Saúli, dicens: Ego sum Videns. Ascénde ante me in excélsum, ut comedátis mecum hódie, et dimíttam te mane: et ómnia quæ sunt in corde tuo, indicábo tibi. Et de ásinis, quas nudiustértius perdidísti, ne sollícitus sis, quia invéntæ sunt. Et cujus erunt óptima quæque Israel? nonne tibi et omni dómui patris tui? Respóndens autem Saul, ait: Numquid non filius Jémini ego sum de mínima tribu Israel, et cognátio mea novíssima inter omnes famílias de tribu Bénjamin? quare ergo locútus es mihi sermónem istum?

℟. Præparáte corda vestra Dómino, et servíte illi soli:* Et liberábit vos de mánibus inimicórum vestrórum.

℣. Convertímini ad eum in toto corde vestro, et auférte deos aliénos de médio vestri. Et.

Lectio ii.

Assumens ítaque Sámuel Saúlem, et púerum ejus, introdúxit eos in triclínium, et dedit eis locum in cápite eórum, qui fúerant invitáti. Erant enim quasi trigínta viri. Dixítque Sámuel coco: Da partem, quam dedi tibi, et præcépi ut repóneres seórsum apud te. Levávit autem cocus armum et pósuit ante Saul. Dixítque Sámuel: Ecce quod remánsit, pone ante te, et cómede: quia de indústria servátum est tibi, quando pópulum vocávi. Et comédit Saul cum Samuéle in die illa. Et descendérunt de excélso in óppidum, et locútus est cum Saúle in solário: stravítque Saul in solário, et dormívit.

℟. Deus ómnium exaudítor est: ipse misit Angelum suum, et tulit me de óvibus pa-

tris mei: * Et unxit me unctióne misericórdiæ suæ. ℣. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. Et.

Lect. iii.

Cumque mane surrexíssent et jam elucésceret, vocávit Sámuel Saúlem in solário, dicens: Surge et dimíttam te. Et surréxit Saul; egressíque sunt ambo, ipse vidélicet et Sámuel. Cumque descendérent in extréma parte civitátis, Sámuel dixit ad Saul: dic púero ut antecédat nos, et tránseat: tu autem subsíste paulísper, ut índicem tibi verbum Dómini. Tulit autem Sámuel lentículam ólei et effúdit super caput ejus, et deosculátus est eum, et ait: Ecce unxit te Dominus super hereditátem suam in príncipem, et liberábis pópulum suum de mánibus inimicórum ejus, qui in circúitu ejus sunt.

℟. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me: * Ipse me erípiet de mánibus inimicórum meórum. ℣. Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam: ánimam meam erípuit de médio catulórum leónum. Ipse. Glória. Ipse.

In secundo Nocturno.

De Expositióne S. Gregórii Papæ in libros Regum.

Lectio iv.

L. 4. c. 5. in 1. Reg. 10.

Tulit autem Sámuel lentículam ólei, et effúdit super caput ejus. Hoc profécto hac unctióne exprimitur, quod in sancta Ecclésia nunc étiam materiáliter exhibétur: quia qui in cúlmine pónitur, sacraménta súscipit unctiónis. Quia vero ipsa únctio sacraméntum est: is qui promovétur, bene foris úngitur, si intus virtúte sacraménti roborétur. Ipsas ergo ólei virtútes prius videámus atténtius. Oleum quippe liquóribus áliis supersértur: óleum ignem fovet: óleum vúlnera curáre consuévit. Per illud ergo misericórdiæ bonum signíficat, quia scriptum de Dómino est; Miseratiónes ejus super ómnia ópera ejus. Quia ignem fovet, prædicatiónis grátiam desígnat, quæ electórum mentes illúminat.

℟. Percússit Saul mille, et David decem míllia: * Quia manus Dómini erat cum illo: percússit Philisthæum, et ábstulit oppróbrium ex Israel. ℣. Nonne iste est David, de quo canébant in choro, dicéntes: Saul percússit mille, et David decem míllia? Quia.

Lectio v.

Quia vero vúlnera per óleum curántur, hoc profécto insínuat, quod detergénda sunt vúlnera peccatórum. Ungátur ergo caput regis, quia spirituáli grátia mens est replénda doctóris. Hábeat in unctióne sua óleum, hábeat misericórdiam abundántem,

quæ sibi virtútibus áliis præferátur. Hábeat óleum, ut dum ardórem sancti Spiritus in se nutrit, lucére veheménter áliis per verbum possit. Hábeat nihilóminus óleum medicínæ: ut sapiénter dispónat, quáliter peccatórum fœtóres tergat, et ægras mentes salúti restítuat.

℟. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniant super vos:* Ubi cecidérunt fortes Israel. ℣. Omnes montes, qui estis in circúitu ejus, vísitet Dóminus: a Gélboe autem tránseat. Ubi cecidérunt. Lec. vi.

SED lentícula Saul úngitur, non pro præsignánda doctrína, sed ad expriménda futúra. Lentícula quidem parvum est vas. Quid ergo est, quod lentícula ólei Saul úngitur, nisi quia in fine reprobátur? Nam quia obedíre Deo póstea nóluit, a Samuéle audívit: Quia projecísti sermónem Dómini, projécit te Dóminus, ne sis rex. Velut enim lentícula ólei parum hábuit, qui spirituálem grátiam projiciéndus accépit. Quod in rectóribus quoque sanctæ Ecclésiæ conveniénter accípitur. Plerúmque enim culmen prælatiónis accípiunt, qui in charitáte Dei et próximi perfécti non sunt.

℟. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus, et pósui te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. ℣. Fecíque tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra: et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimícis tuis. Et. Glória Patri. Et fui.

Lectiones iii. Nocturni, de Homilia Dominicæ iii. post Pentec., habentur inferius circa finem hujus Partis de Tempore, in ordine aliarum Dominicarum usque ad Dominicam xvi. post Pent. Similiter Ant. ad Benedictus, et Magnificat, et Orationes.

℟. vii. Peccávi super númerum arénæ maris, et multiplicáta sunt peccáta mea: et non sum dignus vidére altitúdinem cœli præ multitúdine iniquitátis meæ: quóniam irritávi iram tuam, * Et malum coram te feci. ℣. Quóniam iniquitátem meam ego cognósco, et delictum meum contra me est semper, quia tibi soli peccávi. Et.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum:* Sanctus, sanctus, sanctus, Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

Hoc ℟. dicitur post viii. Lectionem in Dominicis tantum usque ad Adventum. Feria autem iv. et Sabbato usque ad Dominicam i. Augusti,

quando Responsor. sumenda sunt ex tertio Noct. Dominicæ, ejus loco dic. secundum ℟. Feriæ ii. seq. et tertio loco tertium ejusdem Feriæ.

FERIA SECUNDA.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 10. c

Et convocávit Sámuel pópulum ad Dóminum in Maspha: et ait ad filios Israel: Hæc dicit Dóminus Deus Israel: Ego edúxi Israel de Ægypto, et érui vos de manu Ægyptiórum, et de manu ómnium regum qui affligébant vos. Vos autem hódie projecístis Deum vestrum, qui solus salvávit vos de univérsis malis et tribulatiónibus vestris: et dixístis: Nequáquam; sed regem constítue super nos. Nunc ergo state coram Dómino per tribus vestras, et per familias.

℟. Recordáre Dómine testaménti tui, et dic Angelo percutiénti: Cesset jam manus tua, * Ut non desolétur terra, et ne perdas omnem ánimam vivam. ℣. Ego sum qui peccávi, ego qui inique egi: isti qui oves sunt, quid fecérunt? Avertátur, óbsecro, furor tuus, Dómine, a pópulo tuo. Ut. Lectio ii.

Et applicuit Sámuel omnes tribus Israel, et cécidit sors tribus Bénjamin. Et applícuit tribum Bénjamin et cognatiónes ejus, et cécidit cognátio Metri, et pervénit usque ad Saul filium Cis. Quæsiérunt ergo eum, et non est invéntus. Et consuluérunt post hæc Dóminum, utrúmnam ventúrus esset illuc. Respónditque Dóminus: Ecce abscónditus est domi. Cucurrérunt ítaque, et tulérunt eum inde: stetítque in médio pópuli, et áltior fuit univérso pópulo ab húmero et sursum. Et ait Sámuel ad omnem pópulum: Certe vidétis quem elégit Dóminus, quóniam non sit símilis illi in omni pópulo. Et clamávit omnis pópulus, et ait: Vivat rex.

℟. Exaudísti Dómine oratiónem servi tui, ut ædificárem templum nómini tuo: * Bénedic, et sanctífica domum istam in sempitérnum, Deus Israel. ℣. Dómine, qui custódis pactum cum servis tuis, qui ámbulant coram te in toto corde suo. Bénedic. Lec. iii.

Locutus est autem Sámuel ad pópulum legem regni, et scripsit in libro, et repósuit coram Dómino: et dimísit Sámuel omnem pópulum, síngulos in domum suam. Sed et Saul ábiit in domum suam in Gábaa: et ábiit cum eo pars exércitus, quorum tetígerat Deus corda. Fílii vero Bélial dixérunt: Num salváre nos póterit iste? Et despexérunt eum, et non attulérunt ei múnera: ille vero dissimulábat se audire.

℟. Audi Dómine hymnum, et oratiónem, quam servus tuus orat coram te hódie: ut sint

óculi tui apérti, et aures tuæ inténtæ,*Super domum istam die ac nocte. ℣. Réspice Dómine de sanctuário tuo, et de excélso cœlórum habitáculo. Super. Glória Patri. Super

Responsoria hujus ii. Feriæ dicuntur in omnibus ii. Feriis usque ad Domin. i. Augusti.

FERIA TERTIA.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 12.

Dixit autem Sámuel ad univérsum Israel: Ecce audívi vocem vestram, juxta ómnia quæ locúti estis ad me, et constítui super vos regem. Et nunc rex gráditur ante vos: ego autem sénui, et incánui: porro filii mei vobíscum sunt, ítaque conversátus coram vobis ab adolescéntia mea usque ad hanc diem, ecce præsto sum. Loquímini de me coram Dómino, et coram christo ejus, utrum bovem cujúsquam túlerim, aut ásinum: si quémpiam calumniátus sum, si oppréssi áliquem, si de manu cujúsquam munus accépi: et contémnam illud hódie, restituámque vobis. Et dixérunt: Non es calumniátus nos, neque oppressísti, neque tulísti de manu alicújus quidpiam. Dixítque ad eos: Testis est Dóminus advérsum vos, et testis Christus ejus in die hac, quia non invenéritis in manu mea quídpiam. Et dixérunt: Testis.

℟. Dómine, si convérsus fúerit pópulus tuus, et oráverit ad sanctuárium tuum: * Tu exáudies de cœlo, Dómine, et líbera eos de mánibus inimicórum suórum. ℣. Si peccáverit in te pópulus tuus, et convérsus égerit pœniténtiam, veniénsque oráverit in isto loco. Tu. *Lectio* ii.

Et ait Sámuel ad pópulum: Dóminus qui fecit Moysen et Aaron, et edúxit patres nostros de terra Ægypti. Nunc ergo state, ut judício conténdam advérsum vos coram Dómino de ómnibus misericórdiis Dómini, quas fecit vobíscum, et cum pátribus vestris: quómodo Jacob ingréssus est in Ægyptum, et clamavérunt patres vestri ad Dóminum: et misit Dóminus Moysen et Aaron, et edúxit patres vestros de Ægypto: et collocávit eos in loco hoc. Qui oblíti sunt Dómini Dei sui, et trádidit eos in manu Sisaræ magistri milítiæ Hasor, et in manu Philisthinórum, et in manu regis Moab, et pugnavérunt advérsum eos.

℟. Factum est, dum tólleret Dóminus Elíam per túrbinem in cœlum,* Eliséus clamábat, dicens: Pater mi, pater mi, currus Israel, et auríga ejus. ℣. Cumque pérgerent, et incedéntes sermocinaréntur, ecce currus ígneus et equi ígnei divisérunt utrúmque, et ascéndit Elías per túrbinem in cœlum. Eli-

séus.

Lectio iii.

Póstea autem clamavérunt ad Dóminum, et dixérunt: Peccávimus, quia derelíquimus Dóminum, et servívimus Báalim et Astaroth: nunc ergo érue nos de manu inimicórum nostrórum, et serviémus tibi. Et misit Dóminus Jeróbaal, et Badan, et Jephte, et Sámuel, et éruit vos de manu inimicórum vestrórum per circúitum, et habitástis confidénter. Vidéntes autem quod Naas rex filiórum Ammon venísset advérsum vos, dixístis mihi: Nequáquam, sed rex imperábit nobis: cum Dóminus Deus vester regnáret in vobis. Nunc ergo præsto est rex vester, quem elegístis et petístis: ecce dedit vobis Dóminus regem. Si timuéritis Dóminum, et servíéritis ei, et audiéritis vocem ejus, et non exasperavéritis os Dómini: éritis et vos, et rex qui imperat vobis, sequéntes Dóminum Deum vestrum.

℟. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus, et pósui te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. ℣. Fecíque tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra: et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimícis tuis. Et Glória Patri. Et.

Responsoria hujus iii. Fe-riæ dicuntur in omnibus tiis Feriis usque ad Don cam i. Augusti.

FERIA QUARTA.

De libro primo Regun

Lectio i. *Cap.* 13.

Filius uníus anni erat S cum regnáre cœpis: duóbus autem annis reg vit super Israel. Et elégi bi Saul tria míllia de Isr et erant cum Saul duo m in Machmas, et in monte thel: mille autem cum Jó tha in Gábaa Bénjamin. Pc céterum pópulum remísi numquémque in tabernác sua. Et percússit Jónat statiónem Philisthinórı quæ erat in Gábaa. Quod c audíssent Philísthiim, Sau cinit búccina in omni te: dicens: Audiant Hebræi univérsus Israel audívit juscémodi famam: Percú Saul statiónem Philisthi rum: et eréxit se Israel vérsus Philísthiim. Clam ergo pópulus post Sau Gálgala. ℟. Peccávi. 205

Lectio ii.

Et Philísthiim congre sunt ad præliándum c tra Israel, trigínta m cúrruum, et sex míllia é tum, et relíquum vulgus, ut aréna quæ est in litt maris plúrima. Et asc déntes castrametáti sun Machmas ad Oriéntem thaven. Quod cum vidís viri Israel se in arcto p tos, (afflíctus enim erat

pulus) abscondérunt se in spelúncis, et in ábditis, in petris quoque, et in antris, et in cistérnis. Hebræi autem transiérunt Jordánem in terram Gad et Gálaad. Cumque adhuc esset Saul in Gálgala, univérsus pópulus pertérritus est, qui sequebátur eum. Et expectávit septem diébus juxta plácitum Samuélis, et non venit Sámuel in Gálgala, dilapsúsque est pópulus ab eo.
℟. Exaudísti. 206. Lectio iii.

Ait ergo Saul: Afférte mihi holocáustum, et pacífica. Et óbtulit holocáustum. Cumque complésset ófferens holocáustum, ecce Sámuel veniébat: et egréssus est Saul óbviam ei ut salutáret eum. Locutúsque est ad eum Sámuel: Quid fecísti? Respóndit Saul: Quia vidi quod pópulus dilaberétur a me, et tu non véneras juxta plácitos dies, porro Philísthiim congregáti fúerant in Machmas, dixi: Nunc descéndent Philísthiim ad me in Gálgala, et fáciem Dómini non placávi. Necessitáte compúlsus, óbtuli holocáustum. Dixitque Sámuel ad Saul: Stulte egísti, nec custodísti mandáta Dómini Dei tui, quæ præcépit tibi. Quod si non fecísses, jam nunc præparásset Dóminus regnum tuum super Israel in sempitérnum, sed nequáquam regnum tuum ultra consúrget. Quæsívit Dóminus sibi virum juxta cor suum: et præcépit ei Dóminus ut esset dux super pópulum suum, eo quod non serváveris quæ præcépit Dóminus.
℟. Audi Dómine. 206.

FERIA QUINTA.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 14. *b*

Dixit autem Jónathas ad adolescéntem armígerum suum: Veni, transeámus ad statiónem incircumcisórum horum, si forte fáciat Dóminus pro nobis: quia non est Dómino difficile salváre vel in multis, vel in páucis. Dixitque ei ármiger suus: Fac ómnia quæ placent ánimo tuo: perge quo cupis, et ero tecum ubicúmque volúeris. Et ait Jónathas: Ecce nos transímus ad viros istos. Cumque apparuérimus eis, si táliter locúti fúerint ad nos, Manéte, donec veniámus ad vos: stemus in loco nostro, nec ascendámus ad eos. Si autem dixerint: Ascéndite ad nos: ascendámus, quia trádidit eos Dóminus in mánibus nostris, hoc erit nobis signum. Appáruit ígitur utérque statióni Philisthinórum: dixerúntque Philísthiim: En Hebræi egrediúntur de cavérnis, in quibus abscónditi fúerant. ℟. Præparáte. 203.

Lectio ii.

Et locúti sunt viri de statióne ad Jónatham, et ad armígerum ejus, dixerúntque: Ascéndite ad nos,

et ostendémus vobis rem. Et ait Jónathas ad armígerum suum: Ascendámus, séquere me: trádidit enim Dóminus eos in manus Israel. Ascéndit autem Jónathas, mánibus et pédibus reptans, et ármiger ejus post eum. Itaque álii cadébant ante Jónatham, álios ármiger ejus interficiébat sequens eum. Et facta est plaga prima, qua percússit Jónathas et ármiger ejus, quasi vigínti virórum, in média parte júgeri quam par boum in die aráre consuévit. Et factum est miráculum in castris per agros: sed et omnis pópulus statiónis eórum, qui íerant ad prædándum, obstúpuit, et conturbáta est terra: et áccidit quasi miráculum a Deo. ℟. Deus ómnium. 204.

Lectio iii.

Et respexérunt speculatóres Saul qui erant in Gábaa Bénjamin, et ecce multitúdo prostráta, et huc illúcque diffúgiens. Et ait Saul pópulo qui erat cum eo: Requírite, et vidéte quis abíerit ex nobis. Cumque requisíssent, repértum est non adésse Jónatham, et armígerum ejus. Et ait Saul ad Achíam: Applica arcam Dei. (Erat enim ibi arca Dei in die illa cum fíliis Israel.) Cumque loquerétur Saul ad sacerdótem tumúltus magnus exórtus est in castris Philisthinórum: crescebátque paulátim, et clárius reso[...] Et ait Saul ad sacer[...] Cóntrahe manum tuam[...] clamávit ergo Saul, [...] nis pópulus qui erat c[...] et venérunt usque ad [...] certáminis: et ecce [...] fúerat gládius uniuscuj[...] ad próximum suum, [...] des magna nimis.
℟. Dóminus, qui. 204.

FERIA SEXTA.

De libro primo Reg[...]

Lectio i. *Cap.* 15

Et dixit Sámuel ad [...] Me misit Dóminu[...] úngerem te in regem [...] pópulum ejus Israel: [...] ergo audi vocem Dó[...] Hæc dicit Dóminus e[...] tuum: Recénsui quæcú[...] fecit Amalec Israéli: q[...] do réstitit ei in via c[...] scénderet de Egypto. [...] ergo vade, et pércute [...] lec et demolíre univér[...] jus: non parcas ei, e[...] concupíscas ex rebus i[...] áliquid: sed intérfice [...] usque ad mulíerem, et [...] vulum atque lacténtem [...] vem et ovem, camélum [...] sinum. ℟. Percússit Sau[...]

Lectio ii.

Præcepit ítaque Sa[...] pulo, et recénsuit [...] quasi agnos: ducénta [...] péditum, et decem mill[...] rórum Juda. Cumque [...] set Saul usque ad civit[...] Amalec teténdit insídi[...] torrénte. Dixítque Sa[...] næo: Abíte, recédite, [...]

descéndite ab Amalec; ne forte invólvam te cum eo. Tu enim fecísti misericórdiam cum ómnibus filiis Israel, cum ascénderent de Ægypto. Et recéssit Cinæus de médio Amalec. Percussítque Saul Amalec ab Hevíla, donec vénias ad Sur, quæ est e regióne Ægypti. Et apprehéndit Agag regem Amalec vivum: omne autem vulgus interfécit in ore gládii.
℟. Montes Gélboe. 205.

Lectio iii.

Et pepércit Saul, et pópulus, Agag, et óptimis grégibus óvium et armentórum, et véstibus, et ariétibus, et univérsis quæ pulchra erant, nec voluérunt dispérdere ea: quidquid vero vile fuit et réprobum, hoc demolíti sunt. Factum est autem verbum Dómini ad Sámuel, dicens: Pœnitet me quod constitúerim Saul regem: quia dereliquit me, et verba mea ópere non implévit. Contristatúsque est Sámuel, et clamávit ad Dóminum tota nocte.
℟. Ego te tuli. 205.

SABBATO.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 16.

Dixitque Dóminus ad Samuélem: Usquequo tu luges Saul, cum ego projécerim eum ne regnet super Israel? Imple cornu tuum óleo, et veni, ut mittam te ad Isai Bethlehemítem; provídi enim in filiis ejus mihi regem. Et ait Sámuel: Quómodo vadam? áudiet enim Saul, et interficiet me. Et ait Dóminus: Vítulum de arménto tolles in manu tua, et dices: Ad immolándum Dómino veni. Et vocábis Isai ad víctimam, et ego osténdam tibi quid fácias, et unges quemcúmque monstrávero tibi.
℟. Peccávi 205.

Lectio ii.

Fecit ergo Sámuel, sicut locútus est ei Dóminus. Venitque in Béthlehem, et admiráti sunt senióres civitátis, occurréntes ei, dixerúntque: Pacificúsne est ingréssus tuus? Et ait: Pacíficus; ad immolándum Dómino veni, sanctificámini, et venite mecum ut ímmolem. Sanctificávit ergo Isai et filios ejus, et vocávit eos ad sacrifícium. Cumque ingréssi essent, vidit Eliab, et ait: Num coram Dómino est christus ejus? Et dixit Dóminus ad Samuélem: Ne respícias vultum ejus, neque altitúdinem statúræ ejus: quóniam abjéci eum, nec juxta intúitum hóminis ego júdico: homo enim videt ea quæ parent, Dóminus autem intuétur cor. ℟. Exaudísti. 206.

Lectio iii.

Et vocávit Isai Abínadab, et addúxit eum coram Samuéle. Qui dixit: Nec hunc elégit Dóminus. Addúxit autem Isai Samma, de quo ait: Etiam hunc non elégit Dó-

minus. Addúxit ítaque Isai septem filios suos coram Samuéle, et ait Sámuel ad Isai: Non elégit Dóminus ex istis. Dixítque Sámuel ad Isai: Numquid jam compléti sunt filii? Qui respóndit. Adhuc réliquus est párvulus, et pascit oves. Et ait Sámuel ad Isai: Mitte, et adduc eum.

℟. Audi Dómine. 206.

Ad Magnificat, Ant. Præváluit David in Philisthæum* in funda et lápide in nómine Dómini.

Oratio cum Homilia Dominicæ iv. habetur infra circa finem Officii de Tempore.

DOM. IV. POST PENT.

In primo Nocturno.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 17.

Congregantes autem Philisthiim ágmina sua in prælium, convenérunt in Socho Judæ: et castrametáti sunt inter Socho et Azéca in finibus Dommim. Porro Saul et filii Israel congregáti venérunt in vallem Terebínthi, et direxérunt áciem ad pugnándum contra Philisthiim. Et Philisthiim stabant super montem ex parte hac, et Israel stabat supra montem ex áltera parte: vallísque erat inter eos. Et egréssus est vir spúrius de castris Philisthinórum, nómine Góliath de Geth, altitúdinis sex cubitórum et palmi: et cassis ærea super caput ejus, et loríca squamáta induebátur. Porro pondus loricæ quinque míllia siclórum erat: et ócreas æreas bat in crúribus: et cl æreus tegébat húmero: Hastíle autem hastæ e rat quasi liciatórium t tium. Ipsum autem fe hastæ ejus sexcéntos habébat ferri, et ármig jus antecedébat eum.

℟. Præparáte corda v Dómino, et servíte illi Et liberábit vos de má inimicórum vestrórum ℣. Convertímini ad eu toto corde vestro, et au deos aliénos de médio v Et liberábit. Lectio

Stansque clamábat ac sum phalángas Isra dicébat eis: Quare ve paráti ad prælium? Nun ego non sum Philísthæ vos servi Saul? Elígit vobis virum, et descénd singuláre certámen. Si verit pugnáre mecum, et cússerit me, érimus vobis vi: si autem ego prævalí et percússero eum, vos vi éritis, et serviétis n Et ajébat Philisthæus: exprobrávi agmínibus I hódie: Date mihi virum íneat mecum singuláre támen. Audiens autem et omnes Israelítæ serm Philisthæi hujuscémodi, pébant, et metuébant n ℟. Deus ómnium exau est: ipse misit Angelum su et tulit me de óvibus p

mei: * Et unxit me unctióne misericórdiæ suæ. ℣. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. Et unxit. Lect. iii.

DAVID autem erat filius viri Ephrathæi, de quo supra dictum est, de Béthlehem Juda, cui nomen erat Isai, qui habébat octo filios, et erat vir in diébus Saul senex, et grandævus inter viros. Abiérunt autem tres filii ejus majóres post Saul in prælium: et nómina trium filiórum ejus, qui perrexérunt ad bellum, Eliab primogénitus, et secúndus Abínadab, tertiúsque Samma. David autem erat mínimus. Tribus ergo majóribus secútis Saúlem, ábiit David, et revérsus est a Saul, ut pásceret gregem patris sui in Béthlehem. Procedébat vero Philísthæus mane et véspere, et stabat quadragínta diébus.

℟. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me: * Ipse me erípiet de mánibus inimicórum meórum. ℣. Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam: ánimam meam erípuit de médio catulórum leónum. Ipse. Glória. Ipse.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Augustini Episcopi.

Lectio iv.

Serm. 197. de Temp. circ. med.

STABANT filii Israel contra adversários quadragínta diébus. Quadragínta dies propter quátuor témpora, et quátuor partes orbis terræ, vitam præséntem signíficant, in qua contra Góliath, vel exércitum ejus, id est, contra diábolum et ángelos ejus, Christianórum pópulus pugnáre non désinit. Nec tamen víncere posset, nisi verus David Christus cum báculo, id est, cum crucis mystério, descendísset. Ante advéntum enim Christi, fratres charíssimi, solútus erat diábolus: véniens Christus fecit de eo, quod in Evangélio dictum est: Nemo potest intráre in domum fortis, et vasa ejus dirípere, nisi prius alligáverit fortem. Venit ergo Christus, et alligávit diábolum.

℟. Percússit Saul mille, et David decem míllia: * Quia manus Dómini erat cum illo: percússit Philisthæum, et ábstulit oppróbrium ex Israel. ℣. Nonne iste est David, de quo canébant in choro, dicéntes: Saul percússit mille, et David decem míllia? Quia.

Lectio v.

SED dicit áliquis: Si alligátus est, quare adhuc tantum prævalet? Verum est, fratres charíssimi, quia multum prævalet: sed tépidis et negligéntibus, et Deum in veritáte non timéntibus dominátur. Alligátus est enim, tamquam innéxus canis caténis, et néminem potest mor-

dére, nisi eum qui se illi mortífera securitáte conjúnxerit. Jam vidéte, fratres, quam stultus est homo ille, quem canis in caténa pósitus mordet. Tu te illi per voluptátes et cupiditátes sæculi noli conjúngere, et ille ad te non præsúmit accédere. Latráre potest, solicitáre potest, mordére omníno non potest, nisi voléntem. Non enim cogéndo, sed suadéndo nocet: nec extórquet a nobis consénsum, sed petit.

℟. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniant super vos: * Ubi cecidérunt fortes Israel. ℣. Omnes montes, qui estis in circúitu ejus, vísitet Dóminus: a Gélboe autem tránseat. Ubi.

Lectio vi.

VENIT ergo David, et invénit Judæórum pópulum contra diábolum præliántem: et cum nullus esset qui præsúmeret ad singuláre certámen accédere, ille qui figúram Christi gerébat, procéssit ad prælium, tulit báculum in manu sua, et éxiit, contra Góliath. Et in illo quidem tunc figurátum est, quod in Dómino Jesu Christo complétum est. Venit enim verus David Christus, qui contra spirituálem Góliath, id est, contra diábolum, pugnatúrus, crucem suam ipse portávit. Vidéte, fratres, ubi David Góliath percússerit: in fronte útique, ubi crucis signáculum non habébat. Sic-

ut enim báculus cru
pum hábuit, ita etian
pis ille, de quo percús
Christum Dóminum
rábat.

℟. Ego te tuli de do
tris tui, dicit Dóminus
sui te páscere gregem
li mei: * Et fui tecu
mnibus ubicúmque a
sti, firmans regnum t
ætérnum. ℣. Fecique
men grande, juxta non
gnórum qui sunt in
et réquiem dedi tibi a
bus inimícis tuis. Et.
Glória Patri. Et.

In tertio Nocturno,
de Homilia Evangelii
quartæ post Pentecos
habentur inferius.

℟. vii. Peccávi super
rum arénæ maris, et
plicáta sunt peccáta n
non sum dignus vidé
túdinem cœli præ mul
ne iniquitátis meæ: qu
irritávi iram tuam, * I
lum coram te feci. ℣.
niam iniquitátem mea
cognósco, et delictum
contra me est semper
tibi soli peccávi. Et n

℟. viii. Duo Séraphim
bant alter ad álterum
ctus, sanctus, sanctu
minus Deus Sábaoth:
na est omnis terra gl
jus. ℣. Tres sunt qui
mónium dant in cœlo,
Verbum, et Spíritus s
et hi tres unum sunt
ctus. Glória Patri. Pl

FERIA SECUNDA.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 17 *c*

Et dixit unusquispiam de Israel : Num vidistis virum hunc qui ascéndit ? ad exprobrándum enim Israéli ascéndit. Virum ergo, qui percússerit eum, ditábit rex divítiis magnis, et filiam suam dabit ei, et domum patris ejus fáciet absque tribúto in Israel. Et ait David ad viros qui stabant secum, dicens : Quid dábitur viro, qui percússerit Philisthæum hunc et túlerit oppróbrium de Israel? quis enim est hic Philisthæus incircumcísus, qui exprobrávit ácies Dei vivéntis?

℟. Recordáre. 206. Lectio ii.

Audita sunt autem verba, quæ locútus est David, et annuntiáta in conspéctu Saul. Ad quem cum fuísset addúctus, locútus est ei: Non cóncidat cor cujúsquam in eo: ego servus tuus vadam, et pugnábo advérsus Philisthæum. Et ait Saul ad David: Non vales resístere Philisthæo isti, nec pugnáre advérsus eum : quia puer es, hic autem vir bellátor est ab adolescéntia sua.

℟. Exaudísti. 206. Lectio iii.

Dixitque David ad Saul : Pascébat servus tuus patris sui gregem, et veniébat leo, vel ursus, et tollébat aríetem de médio gregis : et persequébar eos, et percutiébam, eruebámque de ore eórum : et illi consurgébant advérsum me, et apprehendébam mentum eórum, et suffocábam, interficiebámque eos. Nam et leónem et ursum interféci ego servus tuus : erit ígitur et Philisthæus hic incircumcísus, quasi unus ex eis. ℟. Audi Dómine. 206.

FERIA TERTIA.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 17 *e*

Et índuit Saul David vestiméntis suis, et impósuit gáleam æream super caput ejus, et vestívit eum loríca. Accínctus ergo David gládio ejus super vestem suam, cœpit tentáre, si armátus posset incédere: non enim habébat consuetúdinem. Dixítque David ad Saul : Non possum sic incédere, quia non usum hábeo. Et depósuit ea, et tulit báculum suum quem semper habébat in mánibus: et elégit sibi quinque limpidíssimos lápides de torrénte, et misit eos in peram pastorálem, quam habébat secum, et fundam manu tulit : et procéssit advérsum Philisthæum.

℟. Dómine. 207. Lectio ii.

Ibat autem Philisthæus incédens, et appropínquans advérsum David, et ármiger ejus ante eum. Cumque inspexísset Philisthæus, et vidisset David, despéxit eum. Erat enim adoléscens, rufus, et pulcher aspéctu. Et dixit Philisthæus ad David: Num-

quid ego canis sum, quod tu venis ad me cum báculo? Et maledixit Philistæus David in diis suis: dixítque ad David: Veni ad me, et dabo carnes tuas volatílibus cœli et béstiis terræ. Dixit autem David ad Philisthæum: Tu venis ad me cum gládio, et hasta, et clypeo: ego autem vénio ad te in nómine Dómini exercítuum, Dei ágminum Israel, quibus exprobrásti hódie, et dabit te Dóminus in manu mea, et percútiam te, et áuferam caput tuum a te: et dabo cadávera castrórum Philisthiim hódie volatílibus cœli, et béstiis terræ: ut sciat omnis terra, quia est Deus in Israel.

℟. Factum. 207. Lectio iii.

Cum ergo surrexísset Philisthæus, et veniret, et appropinquáret contra David, festinávit David, et cucúrrit ad pugnam ex advérso Philisthæi. Et misit manum suam in peram, tulítque unum lápidem, et funda jecit, et circumdúcens percússit Philisthæum in fronte: et infixus est lapis in fronte ejus, et cécidit in fáciem suam super terram. Prævaluítque David advérsum Philisthæum in funda et lápide, percussúmque Philisthæum interfécit. Cumque gládium non habéret in manu David, cucúrrit et stetit super Philisthæum, et tulit gládium ejus, et edúxit eum de vagina sua: et interféci[t] præcidítque caput ej[us]

℟. Ego te tuli. 208.

FERIA QUART[A]

De libro primo Re[gum]

Lectio i. Cap. 18

Porro cum revert[eretur] percússo Philisth[æo Da]vid, egréssæ sunt m[ulieres] de univérsis úrbibus [Israel] cantántes, chorósque [ducen]tes in occúrsum Saul [regis] in tympanis lætítiæ, [et in si]stris. Et præcinébant [mulie]res, ludéntes, atque [dicen]tes: Percússit Saul m[ille, et] David decem míllia. [Iratus] est autem Saul nimi[s, et dis]plicuit in óculis ejus [sermo] iste, dixítque: Dedér[unt Da]vid decem míllia, [et mihi] mille dedérunt: qui[d ei su]perest, nisi solum re[gnum?]

℟. Peccávi. 205. Lec[tio ii.]

Non rectis ergo ócu[lis] aspiciébat David [a die il]la, et deínceps. Pos[t diem] autem álteram, invá[sit spi]ritus Dei malus Saul, [et pro]phetábat in médio [domus] suæ: David autem ps[allebat] manu sua, sicut per s[ingulos] dies. Tenebátque Sa[ul lan]ceam, et misit eam, [putans] quod confígere poss[et Da]vid cum paríete: et d[eclina]vit David a fácie ejus [secun]do. Et tímuit Saul D[avid, eo] quod Dóminus esset [cum eo], et a se recessísset. [Amovit] ergo eum Saul a se, [et fecit] eum tribúnum supe[r mille] viros: et egrediebátu[r]

trábat in conspéctu pópuli.
℟. Exaudísti. 206. Lect. iii.

In ómnibus quoque viis suis David prudénter agébat, et Dóminus erat cum eo. Vidit ítaque Saul quod prudens esset nimis, et cœpit cavére eum. Omnis autem Israel et Juda diligébat David: ipse enim ingrediebátur et egrediebátur ante eos. Dixítque Saul ad David: Ecce fília mea major Merob, ipsam dabo tibi uxórem: tantúmmodo esto vir fortis, et præliáre bella Dómini. Saul autem reputábat, dicens: non sit manus mea in eum, sed sit super eum manus Philisthinórum. ℟. Audi Dñe. 206.

FERIA QUINTA.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 19.

Locutus est autem Saul ad Jónatham fílium suum, et ad omnes servos suos, ut occíderent David. Porro Jónathas fílius Saul diligébat David valde. Et indicávit Jónathas David, dicens: Quærit Saul pater meus occídere te: quaprópter obsérva te, quæso, mane, et manébis clam, et abscondéris. Ego autem egrédiens stabo juxta patrem meum in agro, ubicúmque fúeris: et ego loquar de te ad patrem meum, et quodcúmque vídero nuntiábo tibi.
℟. Præparáte. 212. Lect. ii.

Locutus est ergo Jónathas de David bona ad Saul patrem suum, dixítque ad eum: Ne pecces rex in servum tuum David, quia non peccávit tibi, et ópera ejus bona sunt tibi valde. Et pósuit ánimam suam in manu sua, et percússit Philisthæum, et fecit Dóminus salútem magnam univérso Israéli: vidísti, et lætátus es. Quare ergo peccas in sánguine innóxio: interfíciens David, qui est absque culpa? Quod cum audísset Saul, placátus voce Jónathæ, jurávit: Vivit Dóminus, quia non occidétur.
℟. Deus ómnium. 212.

Lectio iii.

Motum est autem rursum bellum: et egréssus David, pugnávit advérsum Philísthiim: percussítque eos plaga magna, et fugérunt a fácie ejus. Et factus est spíritus Dómini malus in Saul. Sedébat autem in domo sua, et tenébat lánceam: porro David psallébat manu sua. Nisúsque est Saul configere David láncea in paríete, et declinávit David a fácie Saul: láncea autem, casso vúlnere, perláta est in paríetem, et David fugit, et salvátus est nocte illa.
℟. Dóminus, qui. 213.

FERIA SEXTA.

De libro primo Regum.

Lectio i. *Cap.* 20.

Fugit autem David de Najoth, quæ est in Rámatha, veniénsque locútus est coram Jónatha: Quid feci? quæ est iníquitas mea, et

quod peccátum meum in patrem tuum, quia quærit ánimam meam? Qui dixit ei: Absit, non moriéris: neque enim fáciet pater meus quidquam grande vel parvum, nisi prius indicáverit mihi: hunc ergo celávit me pater meus sermónem tantúmmodo? Nequáquam erit istud. ℟. Percússit Saul. 213.

Lectio ii.

Et jurávit rursum Davídi. Et ille ait: Scit profécto pater tuus, quia invéni grátiam in óculis tuis, et dicet: Nésciat hoc Jónathas, ne forte tristétur. Quinímmo vivit Dóminus, et vivit ánima tua, quia uno tantum (ut ita dicam) gradu, ego morsque divídimur. Et ait Jónathas ad David: Quodcúmque díxerit mihi ánima tua, fáciam tibi. ℟. Montes Gélboe. 214. Lectio iii.

Dixit autem David ad Jónatham: Ecce caléndæ sunt crástino, et ego ex more sedére sóleo juxta regem ad vescéndum: dimítte ergo me ut abscóndar in agro usque ad vésperam diéi tértiæ. Si respíciens requisíerit me pater tuus, respondébis ei: Rogávit me David, ut iret celériter in Béthlehem civitátem suam: quia víctimæ solémnes ibi sunt univérsis contribúlibus suis. Si díxerit, Bene; pax erit servo tuo. Si autem fúerit irátus, scito quia compléta est malítia ejus. ℟. Ego te tuli. 21[...]

SABBATO.

De libro primo Reg[...]

Lectio i. *Cap.* 21.

Venit autem David i[...]be ad Achímelech s[...]dótem: et obstúpuit Ac[...]lech, eo quod venísse[...]vid. Et dixit ei: Quare [...]lus, et nullus est tecu[...] ait David ad Achímele[...]cerdótem: Rex præcép[...]hi sermónem, et dixit: [...]sciat rem, propter quan[...]sus es a me, et cujú[...]præcépta tibi déderim [...]et púeris condíxi in ill[...]illum locum. Nunc e[...]quid habes ad manu[...]quinque panes, da mih[...]quidquid invéneris. ℟. Peccávi. 205. Lect[...]

Et respóndens sacér[...]David, ait illi: Non [...]láicos panes ad manu[...]tantum panem sanctu[...]mundi sunt púeri, m[...]a muliéribus? Et res[...]David sacerdóti, et di[...]Equidem si de mulíeri[...]gitur: continuimus n[...]heri et nudiustértius, [...]do egrediebámur, et fu[...]vasa puerórum sancta [...]ro via hæc pollúta es[...]et ipsa hódie sanctific[...]in vasis. Dedit ergo ei [...]dos sanctificátum pane[...]que enim erat ibi pani[...]tantum panes proposi[...]qui subláti fúerant a [...]Dómini, ut ponerént[...]nes cálidi. ℟. Exaudist[...]

Lectio iii.

Erat autem ibi vir quidam de servis Saul, in die illa, intus in tabernáculo Dómini: et nomen ejus Doeg Idumæus, potentíssimus pastórum Saul. Dixit autem David ad Achimelech: Si habes hic ad manum hastam, aut gládium? quia gládium meum, et arma mea non tuli mecum. Sermo enim regis urgébat. Et dixit sacérdos: Ecce hic gládius Góliath Philisthæi, quem percussísti in Valle Terebínthi, est involútus pállio post ephod: si istum vis tóllere, tolle. Neque enim hic est álius absque eo. Et ait David: Non est huic alter símilis, da mihi eum.

℟. Audi Dómine. 206.

Ad Magnificat, Ant. Montes Gélboe, * nec ros, nec plúvia véniant super vos: quia in te abjéctus est clypeus fórtium, clypeus Saul, quasi non esset unctus óleo. Quómodo cecidérunt fortes in bello? Jónathas in excélsis interféctus est: Saul et Jónathas amábiles, et decóri valde in vita sua, in morte quoque non sunt divísi.

DOM. V. POST PENT.

In primo Nocturno.

Incipit liber secúndus Regum.

Lectio i. *Cap. 1.*

Factum est autem, postquam mórtuus est Saul, ut David reverterétur a cæde Amalec, et manéret in Síceleg duos dies. In die autem tértia, appáruit homo véniens de castris Saul, veste conscíssa, et púlvere conspérsus caput. Et ut venit ad David, cécidit super fáciem suam, et adorávit. Dixítque ad eum David: Unde venis? Qui ait ad eum: De castris Israel fugi. Et dixit ad eum David: Quod est verbum quod factum est? índica mihi. Qui ait: Fugit pópulus ex prælio, et multi corruéntes e pópulo mórtui sunt: sed et Saul et Jónathas fílius ejus interiérunt.

℟. Præparáte corda vestra Dómino, et servíte illi soli: * Et liberábit vos de mánibus inimicórum vestrórum.

℣. Convertímini ad eum in toto corde vestro, et auférte deos aliénos de médio vestri. Et.

Lectio ii.

Dixítque David ad adolescéntem, qui nuntiábat ei: Unde scis quia mórtuus est Saul, et Jónathas fílius ejus? Et ait adoléscens, qui nuntiábat ei: Casu veni in montem Gélboe, et Saul incumbébat super hastam suam: porro currus et équites appropinquábant ei, et convérsus post tergum suum, vidénsque me vocávit. Cui cum respondíssem: Adsum, dixit mihi: Quisnam es tu? Et aio ad eum: Amalecítes ego sum. Et locútus est mihi: Sta super me, et intérfice me: quóniam tenent me angústiæ, et adhuc tota ánima mea in me

est. Stansque super eum, occídi illum: sciébam enim quod vívere non póterat post ruínam: et tuli diadéma quod erat in cápite ejus, et armillam de bráchio illíus, et áttuli ad te dóminum meum huc.

℟. Deus ómnium exaudítor est: ipse misit Angelum suum, et tulit me de óvibus patris mei: * Et unxit me unctióne misericórdiæ suæ.

℣. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. Et unxit.

Lectio iii.

Apprehendens autem David vestiménta sua scidit, omnésque viri, qui erant cum eo, et planxérunt, et flevérunt, et jejunavérunt usque ad vésperam super Saul, et super Jónatham fílium ejus, et super pópulum Dómini, et super domum Israel, eo quod corruíssent gládio. Dixítque David ad júvenem qui nuntiáverat ei: Unde es tu? Qui respóndit: Fílius hóminis ádvenæ Amalecítæ ego sum. Et ait ad eum David: Quare non timuísti míttere manum tuam ut occíderes Christum Dómini? Vocánsque David unum de púeris suis, ait: Accédens írrue in eum. Qui percússit illum, et mórtuus est.

℟. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. * Ipse me erípiet de mánibus inimicórum meórum. ℣. Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam: ánimam erípuit de médio catu leónum. Ipse. Glória.

In secundo Noctu

Ex libro Morálium s Gregórii Papæ. Lec

Lib. 4. cap. 3. et

Quid est quod Davi retribuéntibus sibi non réddidit, cum Saul nathas bello occúmb Gélboe móntibus mal dicens: Montes Gélbo ros nec plúvia véniat vos: neque sint agri tiárum: quia ibi abjéc clypeus fórtium, clype ul, quasi non esset óleo? Quid est quod Jer cum prædicatiónem su neret audiéntium diffi præpedíri, maledíxit, Maledíctus vir, qui a tiávit patri meo, dice tus est tibi puer másc

℟. Percússit Saul mi David decem míllia: manus Dómini erat cu percússit Philisthæum tulit oppróbrium ex

℣. Nonne iste est Da quo canébant in cho céntes: Saul percússit et David decem míllia

Lectio v.

Quid ergo montes G Saul moriénte, d runt, quátenus in eos nec plúvia cáderet, e mni eos viriditátis g senténtiæ sermo siccár quia Gélboe interpretá cúrsus, per Saul aut

ctum et mórtuum, mors nostri mediatóris exprimitur: non immérito per Gélboe montes supérba Judæórum corda signántur: quæ dum in hujus mundi desidériis défluunt, in Christi, id est uncti, se morte miscuérunt: et quia in eis unctus rex corporáliter móritur, ipsi ab omni grátiæ rore siccántur.

℟. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniant super vos:* Ubi cecidérunt fortes Israel. ℣. Omnes montes qui estis in circúitu ejus, visitet Dóminus: a Gélboe autem tránseat. Ubi.

Lectio vi.

De quibus et bene dícitur, ut agri primitiárum esse non possint. Supérbæ quippe Hebræórum mentes primitívos fructus non ferunt: quia in Redemptóris advéntu ex parte máxima in perfídia remanéntes, primórdia fidei sequi noluérunt. Sancta namque Ecclésia in primítiis suis multitúdine Géntium fœcundáta, vix in mundi fine Judæos quos invénerit, súscipit, et extréma cólligens, eos quasi relíquias frugum ponit.

℟. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus, et pósui te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. ℣. Fecíque tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra: et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimícis tuis. Et. Glória Patri. Et.

℟. vii. Peccávi super númerum arénæ maris, et multiplicáta sunt peccáta mea: et non sum dignus vidére altitúdinem cœli præ multitúdine iniquitátis meæ: quóniam irritávi iram tuam, * Et malum coram te feci. ℣. Quóniam iniquitátem meam ego cognósco, et delíctum meum contra me est semper, quia tibi soli peccávi. Et malum.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum:* Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De libro secúndo Regum.

Lectio i. *Cap.* 2.

Igitur post hæc consúluit David Dóminum, dicens: Num ascéndam in unam de civitátibus Juda? Et ait Dóminus ad eum: Ascénde. Dixítque David: Quo ascéndam? Et respóndit ei: In Hebron. Ascéndit ergo David, et duæ uxóres ejus, Achínoam Jezrahelítes, et Abígail uxor Nabal Carméli, sed et viros, qui erant cum eo, duxit David síngulos cum domo sua: et mansérunt in óppidis Hebron. Venerúntque viri Juda, et unxérunt ibi David, ut re-

gnáret super domum Juda.
℟. Recordáre. 206.

Lectio ii.

Et nuntiátum est David, quod viri Jabes Gálaad sepelíssent Saul. Misit ergo David núntios ad viros Jabes Gálaad, dixítque ad eos: Benedícti vos a Dómino, qui fecístis misericórdiam hanc cum dómino vestro Saul, et sepelístis eum. Et nunc retríbuet vobis quidem Dóminus misericórdiam et veritátem: sed et ego reddam grátiam, eo quod fecístis verbum istud. Conforténtur manus vestræ, et estóte fílii fortitúdinis: licet enim mórtuus sit dóminus vester Saul, tamen me unxit domus Juda in regem sibi.
℟. Exaudísti. 206. Lectio iii.

Abner autem fílius Ner, princeps exércitus Saul, tulit Isboseth fílium Saul, et circumdúxit eum per castra, regémque constítuit super Gálaad, et super Géssuri, et super Jézrahel, et super Ephraim, et super Bénjamin, et super Israel univérsum. Quadragínta annórum erat Isboseth fílius Saul, cum regnáre cœpísset super Israel, et duóbus annis regnávit: sola autem domus Juda sequebátur David. Et fuit númerus diérum, quos commorátus est David, ímperans in Hebron super domum Juda, septem annórum, et sex ménsium.
℟. Audi Dómine. 206.

FERIA TERTI

De libro secúndo R

Lectio i. Cap. :

Cum ergo esset p
inter domum Sau
mum David, Abner fi
regébat domum Sau
rat autem Saúli co
nómine Respha, filia.
xitque Isboseth ad
Quare ingréssus es ad
bínam patris mei? Qu
nimis propter verba Is
ait: Numquid caput ca
sum advérsum Judan
qui fécerim miseric
super domum Saul pa
et super fratres et pr
ejus, et non trádidi t
nus David, et tu requ
me quod argúeres p
líere hódie? Hæc fáci
Abner, et hæc addat
quómodo jurávit D
David, sic fáciam cun
transferátur regnum
mo Saul, et elevétu
nus David super Isr
super Judam, a Dan
Bersabée.
℟. Dómine. 207. Lec

Misit ergo Abner
ad David pro se di
Cujus est terra? Et ut
réntur: Fac mecum
tias, et erit manus n
cum, et redúcam ad
vérsum Israel. Qui ait
me: ego fáciam tecu
cítias: sed unam rem
te, dicens: Non vidébis
meam, ántequam add
Michol fíliam Saul: et

nies, et vidébis me. Misit autem David núntios ad Isboseth filium Saul, dicens: Redde uxórem meam Michol, quam despóndi mihi centum præpútiis Philísthiim. Misit ergo Isboseth, et tulit eam a viro suo Pháltiel, filio Lais. Sequebatúrque eam vir suus, plorans usque Bahúrim: et dixit ad eum Abner: Vade, et revértere. Qui revérsus est. ℟. Factum est. 207. Lectio iii.

Sermonem quoque íntulit Abner ad senióres Israel, dicens: Tam heri quam nudiustértius quærebátis David ut regnáret super vos. Nunc ergo fácite: quóniam Dóminus locútus est ad David, dicens: In manu servi mei David salvábo pópulum meum Israel de manu Philísthiim, et ómnium inimicórum ejus. Locútus est autem Abner étiam ad Bénjamin. Et ábiit ut loquerétur ad David in Hebron ómnia, quæ placúerant Israéli et univérso Bénjamin. Venítque ad David in Hebron cum vigínti viris: et fecit David Abner, et viris ejus, qui vénerant cum eo, convivium. Et dixit Abner ad David: Surgam, ut côngregem ad te dóminum meum regem omnem Israel.
℟. Ego te tuli. 208.

FERIA QUARTA.

De libro secúndo Regum.
Lectio i. *Cap. 4. b*

Venientes ígitur filii Remmon Berothítæ, Rechab et Báama, ingréssi sunt fervénte die domum Isboseth: qui dormiébat super stratum suum merídie. Et ostiária domus purgans tríticum, obdormivit. Ingréssi sunt autem domum laténter assuméntes spicas trítici, et percussérunt eum in inguine Rechab et Báana frater ejus, et fugérunt. Cum autem ingréssi fuíssent domum, ille dormiébat super lectum suum in conclávi, et percutiéntes interfecérunt eum: sublatóque cápite ejus, abiérunt per viam desérti tota nocte, et attulérunt caput Isboseth ad David in Hebron: dixerúntque ad Regem: Ecce caput Isboseth filii Saul inimíci tui, qui quærébat ánimam tuam. ℟. Peccávi super. 205.

Lectio ii.

Respondens autem David Rechab et Báana fratri ejus, filiis Remmon Berothítæ, dixit ad eos: Vivit Dóminus, qui éruit ánimam meam de omni angústia, quóniam eum, qui annuntiáverat mihi, et díxerat: Mórtuus est Saul: qui putábat se próspera nuntiáre, ténui, et occídi eum in Siceleg, cui oportébat mercédem dare pro núntio. Quanto magis nunc, cum hómines ímpii interfecérunt virum innóxium, in domo sua, super lectum suum, non quæram sánguinem ejus de manu vestra, et áuferam vos de terra? Præcépit ítaque

David púeris suis, et interfecérunt eos: præcidentésque manus et pedes eórum suspendérunt eos super piscínam in Hebron: caput autem Isboseth tulérunt, et sepeliérunt in sepúlcbro Abner in Hebron.

℟. Exaudísti Dómine. 206.

Lectio iii. *Cap* 5.

Et venérunt univérsæ tribus Israel ad David in Hebron, dicéntes: Ecce nos, os tuum, et caro tua sumus. Sed et heri et nudiustértius, cum esset Saul rex super nos, tu eras edúcens et redúcens Israel: dixit autem Dóminus ad te: Tu pasces pópulum meum Israel: et tu eris dux super Israel. Venérunt quoque et senióres Israel ad regem in Hebron, et percússit cum eis rex David fœdus in Hebron coram Dómino: unxerúntque David in regem super Israel. Filius trigínta annórum erat David, cum regnáre cœpísset, et quadragínta annis regnávit. In Hebron regnávit super Judam septem annis et sex ménsibus: in Jerúsalem autem regnávit trigínta tribus annis super omnem Israel et Judam. Et ábiit rex et omnes viri qui erant cum eo, in Jerúsalem, ad Jebusæum habitatórem terræ: dictúmque est David ab eis: Non ingrediéris huc, nisi abstúleris cæcos et claudos, dicéntes: Non ingrediétur David huc. Cepit autem David arcem hæc est civitas David.

℟. Audi Dómine. 206.

FERIA QUINTA

De libro secúndo Re

Lectio i. *Cap.* 6.

Congregavit autem sum David omnes e ex Israel trigínta míllia rexítque David, et ábi univérsus pópulus qui cum eo de viris Juda, dúcerent arcam Dei, quam invocátum est n Dómini exercítuum, se in Chérubim super ea imposuérunt arcam D per plaustrum novum: rúntque eam de domo nadab, qui erat in G Oza autem et Ahío fili nadab, minábant plaus novum. ℟. Præparáte.

Lectio ii.

Cumque tulíssent ea domo Abínadab, qu in Gábaa, custódiens a Dei, Ahio præcedébat a David autem et omnis ludébant coram Dómi ómnibus lignis fabrefác cítharis, et lyris, et ty nis, et sistris, et cym Postquam autem ven ad áream Nachon, ext Oza manum ad arcam et ténuit eam: quónian citrábant boves, et de vérunt eam. Iratúsqu indignatióne Dóminus tra Ozam, et percússi super temeritáte: qui tuus est ibi juxta arcar

℟. Deus ómnium. 220. Lect. iii.

Contristatus est autem David, eo quod percussísset Dóminus Ozam, et vocátum est nomen loci illíus: Percússio Ozæ, usque in diem hanc. Et extímuit David Dóminum in die illa, dicens: Quómodo ingrediétur ad me arca Dómini? Et nóluit divértere ad se arcam Dómini in civitátem David: sed divértit eam in domum Obédedom Gethæi. Et habitávit arca Dómini in domo Obédedom Gethæi tribus ménsibus: et benedíxit Dóminus Obédedom, et omnem domum ejus. Nuntiatúmque est regi David quod benedixísset Dóminus Obédedom, et ómnia ejus propter arcam Dei. Abiit ergo David, et addúxit arcam Dei de domo Obédedom in civitátem David cum gáudio. ℟. Dóminus. 220.

FERIA SEXTA.

De libro secúndo Regum.

Lectio i. *Cap.* 7.

Et ecce sermo Dómini ad Nathan, dicens: Vade, et lóquere ad servum meum David: Hæc dicit Dóminus: Numquid tu ædificábis mihi domum ad habitándum? Neque enim habitávi in domo ex die illa, qua edúxi fílios Israel de terra Ægypti, usque in diem hanc: sed ambulábam in tabernáculo, et in tentório. ℟. Percússit Saul. 220. Lect. ii.

Per cuncta loca, quæ transívi cum ómnibus fíliis Israel, numquid loquens locútus sum ad unam de tríbubus Israel, cui præcépi, ut pásceret pópulum meum Israel, dicens: Quare non ædificástis mihi domum cédrinam? Et nunc hæc dices servo meo David: Hæc dicit Dóminus exercítuum: Ego tuli te de páscuis sequéntem greges, ut esses dux super pópulum meum Israel: et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, et interféci univérsos inimícos tuos a fácie tua: fecíque tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra. Et ponam locum pópulo meo Israel, et plantábo eum, et habitábit sub eo, et non turbábitur ámplius: nec addent fílii iniquitátis, ut affligant eum sicut prius, ex die qua constítui júdices super pópulum meum Israel: et réquiem dabo tibi ab ómnibus inimícis tuis. Prædicítque tibi Dóminus quod domum fáciat tibi Dóminus.

℟. Montes Gélboe. 221.

Lectio iii.

Cumque compléti fúerint dies tui, et dormíeris cum pátribus tuis, suscitábo semen tuum post te, quod egrediétur de útero tuo, et firmábo regnum ejus. Ipse ædificábit domum nómini meo, et stabíliam thronum regni ejus usque in sempitérnum. Ego ero ei in patrem, et ipse erit mihi in fílium: qui si iníque áliquid gésserit, árguam eum

in virga virórum, et in plagis filiórum hóminum. Misericórdiam autem meam non áuferam ab eo, sicut ábstuli a Saul, quem amóvi a fácie mea. Et fidélis erit domus tua, et regnum tuum usque in ætérnum ante fáciem tuam, et thronus tuus erit firmus júgiter. Secúndum ómnia verba hæc, et juxta univérsam visiónem istam, sic locútus est Nathan ad David. ℟. Ego te tuli. 221.

SABBATO.

De libro secúndo Regum.

Lectio i. *Cap. 11.*

FACTUM est autem, verténte anno, eo témpore quo solent reges ad bella procédere, misit David Joab, et servos suos cum eo, et univérsum Israel, et vastavérunt filios Ammon, et obsedérunt Rabba: David autem remánsit in Jerúsalem. Dum hæc ageréntur, áccidit ut súrgeret David de strato suo post merídiem, et deambuláret in solário domus régiæ: vidítque mulíerem se lavántem, ex advérso super solárium suum: erat autem múlier pulchra valde. Misit ergo rex, et requisívit quæ esset múlier. Nuntiatúmque est ei, quod ipsa esset Bethsabée fília Eliam, uxor Uríæ Hethæi. Missis ítaque David núntiis, tulit eam.

℟. Peccávi. 205. Lectio ii.

ET revérsa est in domum suam concépto fœtu. Mit-

ténsque nuntiávit Da
ait: Concépi. Misit
David ad Joab, dicens
te ad me Uríam Hetl
Misítque Joab Uríam
vid. Et venit Urías a
vid. Quæsivítque David
recte ágeret Joab, et
lus, et quómodo admi
rétur bellum, et dixit
ad Uríam: Vade in d
tuam, et lava pedes t
egréssus est Urías de
regis, secutúsque es
cibus régius. Dormívit
Urías ante portam
régiæ cum áliis serv
mini sui, et non de
ad domum suam. Nunti
que est David a dicén
Non ivit Urías in dom
am. Et ait David ad U
Numquid non de via v
quare non descendísti
mum tuam? Et ait U
David: Arca Dei et Is
Juda hábitant in pap
bus, et dóminus meus
et servi dómini mei
fáciem terræ manent:
ingrédiar domum me
cómedam, et bibam, e
miam cum uxóre me
salútem tuam, et pe
tem ánimæ tuæ, non
rem hanc. ℟. Exaudís
mine. 206. Lecti

AIT ergo David ad U
Mane hic étiam hó
cras dimíttam te. Ma
rías in Jerúsalem in
et áltera: et vocávit eu
vid ut coméderet co

et bíberet, et inebriávit eum: qui egréssus véspere dormívit in strato suo cum servis dómini sui, et in domum suam non descéndit. Factum est ergo mane, et scripsit David epístolam ad Joab: misítque per manum Uríæ, scribens in epístola: Pónite Uríam ex advérso belli, ubi fortíssimum est prælium, et derelínquite eum, ut percússus intéreat. Igitur cum Joab obsidéret urbem, pósuit Uríam in loco ubi sciébat viros esse fortíssimos. Egressíque viri de civitáte, bellábant advérsum Joab, et cecidérunt de pópulo servórum David, et mórtuus est étiam Urías Hethæus.

℟. Audi Dómine. 206.

Ad Magníficat, Ant. Obsecro Dómine, * aufer iniquitátem servi tui, quia insipiénter egi.

DOMIN. VI. POST PENT.

In primo Nocturno.

De libro secundo Regum.

Lectio i. Cap. 12.

MISIT ergo Dóminus Nathan ad David qui cum venísset ad eum, dixit ei: Duo viri erant in civitáte una, unus dives, et alter pauper. Dives habébat oves et boves plúrimos valde. Pauper autem nihil habébat omníno præter ovem unam párvulam, quam émerat, et nutríerat, et quæ créverat apud eum cum fíliis ejus simul, de pane illíus cómedens, et de cálice ejus bibens, et in sinu illíus dórmiens: erátque illi sicut fília. Cum autem peregrínus quidam venísset ad dívitem, parcens ille súmere de óvibus et de bobus suis, ut exhibéret convívium peregríno illi qui vénerat ad se, tulit ovem viri páuperis, et præparávit cibos hómini qui vénerat ad se. ℟. Præparáte corda vestra Dómino, et servíte illi soli:* Et liberábit vos de mánibus inimicórum vestrórum. ℣. Convertímini ad eum in toto corde vestro, et auférte deos aliénos de médio vestri. Et.

Lectio ii.

IRATUS autem indignatióne David advérsus hóminem illum nimis, dixit ad Nathan: Vivit Dóminus: quóniam fílius mortis est vir qui fecit hoc. Ovem reddet in quádruplum, eo quod fécerit verbum istud, et non pepércerit. Dixit autem Nathan ad David: Tu es ille vir. Hæc dicit Dóminus Deus Israel: Ego unxi te in regem super Israel, et ego érui te de manu Saul, et dedi tibi domum dómini tui, et uxóres dómini tui in sinu tuo, dedíque tibi domum Israel et Juda, et si parva sunt ista, adjíciam tibi multo majóra. Quare ergo contempsísti verbum Dómini ut fáceres malum in conspéctu meo? Uríam Hethæum percussísti gládio, et uxórem illíus accepísti in u-

xórem tibi, et interfecísti eum gládio filiórum Ammon.
℟. Deus ómnium exaudítor est: ipse misit Angelum suum, et tulit me de óvibus patris mei: * Et unxit me unctióne misericórdiæ suæ.
℣. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. Et.

Lectio iii.

Quam ob rem non recédet gládius de domo tua usque in sempitérnum, eo quod despéxeris me, et túleris uxórem Uríæ Hethæi, ut esset uxor tua. Itaque hæc dicit Dóminus: Ecce, ego suscitábo super te malum de domo tua, et tollam uxóres tuas in óculis tuis, et dabo próximo tuo, et dórmiet cum uxóribus tuis, in óculis solis hujus. Tu enim fecísti abscóndite: ego autem fáciam verbum istud in conspéctu omnis Israel, et in conspéctu solis. Et dixit David ad Nathan: Peccávi Dómino. Dixítque Nathan ad David: Dóminus quoque tránstulit peccátum tuum: non moriéris. Verúmtamen, quóniam blasphemáre fecísti inimícos Dómini, propter verbum hoc filius, qui natus est tibi, morte moriétur. Et revérsus est Nathan in domum suam. Percússit quoque Dóminus párvulum, quem pepérerat uxor Uríæ David, et desperátus est. Deprecatúsque est David Dóminum pro párvulo: et jejunávit Dav nio, et ingréssus se jácuit super terram.
℟. Dóminus, qui erí de ore leónis, et d béstiæ liberávit me me erípiet de mánibu córum meórum. ℣. M us misericórdiam su veritátem suam: ánim am erípuit de médio rum leónum. Ipse. Patri. Ipse.

In secundo Noctu

Ex libro sancti Amb píscopi, de Apologia

Lectio iv. *Apolog.*

Unusquisque nostr síngulas horas qu ta delinquit, nec ta nusquísque de plebe tum suum confiténd tat. Ille rex tantus ac ne exíguo quidem m manére penes se deli sus est consciéntia præmatúra confessió que imménso dolóre, dit peccátum suum D Quem mihi nunc fá périas honorátum ac d qui si arguátur alicú pæ reus, non moléste At ille régio clarus i tot divínis probátus lis, cum a priváto corriperétur, quod g deliquísset, non ind infrémuit, sed confés gémuit culpæ dolóre
℟. Percússit Saul mi David decem millia: manus Dómini erat

lo: percússit Philisthæum, et ábstulit oppróbrium ex Israel. ℣. Nonne iste est David, de quo canébant in choro dicéntes: Saul percússit mille, et David decem míllia? Quia manus. Lectio v.

Deinde Dóminum dolor intimi movit afféctus, ut Nathan díceret: Quóniam pœnítuit te, et Dóminus ábstulit peccátum tuum. Matúritas ítaque véniæ, profúndam regis fuísse pœniténtiam declarávit, quæ tanti erróris offénsam tradúxerit. Alii hómines cum a sacérdótibus corripiúntur, peccátum suum ingravant, dum negáre cúpiunt, aut deféndere: ibíque eórum lapsus est major ubi sperátur corréctio. Sancti autem Dómini, qui consummáre pium certámen géstiunt, et cúrrere cursum salútis, sicubi forte ut hómines corrúerint, natúræ magis fragilitáte, quam peccándi libídine, acrióres ad curréndum resúrgunt, pudóris stímulo majóra reparántes certámina: ut non solum nullum attulísse æstimétur lapsus impediméntum, sed étiam velocitátis incentíva cumulásse.

℟. Montes Gélboe, nec ros, nec plúvia véniant super vos, * Ubi cecidérunt fortes Israel. ℣. Omnes montes, qui estis in circúitu ejus, vísitet Dóminus: a Gélboe autem tránseat. Ubi cecidérunt.

Lectio vi. *Cap.* 4.

Peccavit David, quod solent reges: sed pœniténtiam gessit, flevit, ingémuit, quod non solent reges. Conféssus est culpam, obsecrávit indulgéntiam, humi stratus deplorávit ærúmnam, jejunávit, orávit, confessiónis suæ testimónium in perpétua sæcula vulgáto dolóre transmísit. Quod erubéscunt fácere priváti, rex non erúbuit confitéri. Qui tenéntur légibus, audent suum negáre peccátum, dedignántur rogáre indulgéntiam, quam petébat qui nullis légibus tenebátur humánis. Quod peccávit, conditiónis est: quod supplicávit, correctiónis. Lapsus commúnis, sed speciális conféssio. Culpam ítaque incidísse, natúræ est; diluísse, virtútis.

℟. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus, et pósui te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. ℣. Fecíque tibi nomen grande juxta nomen magnórum qui sunt in terra, et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimícis tuis. Et. Glória Patri. Et.

℟. vii. Peccávi super númerum arénæ maris, et multiplicáta sunt peccáta mea: et non sum dignus vidére altitúdinem cœli præ multitúdine iniquitátis meæ: quóniam

irritávi iram tuam,* Et malum coram te feci. ℣. Quóniam iniquitátem meam ego cognósco, et delictum meum contra me est semper, quia tibi soli peccávi. Et malum.
℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus, et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De libro secundo Regum.

Lectio i. *Cap.* 13. *e*

PORRO non est locútus Absalom ad Amnon, nec malum, nec bonum: óderat enim Absalom Amnon, eo quod violásset Thamar sorórem suam. Factum est autem post tempus biénnii, ut tonderéntur oves Absalom in Baálhasor, quæ est juxta Ephraim: et vocávit Absalom omnes filios regis, venítque ad regem, et ait ad eum: Ecce tondéntur oves servi tui: véniat, oro, rex cum servis suis ad servum suum. Dixítque rex ad Absalom: Noli, fili mi, noli rogáre ut veniámus omnes, et gravémus te. Cum autem cógeret eum, et noluísset ire, benedixit ei.
℟. Recordáre. 206. Lectio ii.

ET ait Absalom: Si non vis veníre, véniat, óbsecro, nobíscum saltem Amnon frater meus. Dixítque a[d eum] rex: Non est necésse [ut va]dat tecum. Coëgit ítaq[ue Ab]salom eum, et dimísi[t cum] eo Amnon et univérso[s filios] regis. Fecerátque Ab[salom] convivium quasi con[vivium] regis. Præcéperat aute[m Ab]salom púeris suis, d[icens:] Observáte cum temu[lentus] fúerit Amnon vino, et [dixero] vobis: Percútite eum, [et in]terfícite: nolíte timér[e: ego] enim sum qui præcípio [vobis:] roborámini et estóte v[iri for]tes. Fecérunt ergo pú[eri Ab]salom advérsum Amno[n, sicut] præcéperat eis Absalo[m. Sur]gentésque omnes filii [regis] ascendérunt singuli [mulos] suas, et fugérunt.
℟. Exaudísti. 206. Lec[tio iii.]

CUMQUE adhuc pér[gerent] in itínere, fama pe[rvenit] ad David, dicens: Pe[rcússit] Absalom omnes filios [regis,] et non remánsit ex eis [nec] unus. Surréxit ítaque [rex, et] scidit vestiménta sua, [et ce]cidit super terram, et [omnes] servi illius qui assistéb[ant ei,] scidérunt vestiménta [sua.] Respóndens autem J[onadab] filius Sémmaa fratris [David,] dixit: Ne æstimet d[ominus] meus rex, quod omne[s] filii regis occísi sunt: [Amnon] solus mórtuus est, q[uoniam] in ore Absalom erat p[ositus] ex die qua oppréssit T[hamar] sorórem ejus. Nunc e[rgo ne] ponat dóminus meus [rex su]per cor suum verbu[m]

dicens: Omnes filii regis occísi sunt: quóniam Amnon solus mórtuus est. Fugit autem Absalom.

℟. Audi Dómine. 206.

FERIA TERTIA.

De libro secúndo Regum.

Lectio i. *Cap.* 14.

Cum ingréssa fuisset múlier Thecuitis ad regem, cécidit coram eo super terram, et adorávit, et dixit: Serva me rex. Et ait ad eam rex: Quid causæ habes? Quæ respóndit: Heu! múlier vídua ego sum: mórtuus est enim vir meus. Et ancillæ tuæ erant duo filii, qui rixáti sunt advérsum se in agro, nullúsque erat qui eos prohibére posset: et percússit alter álterum, et interfécit eum. Et ecce consúrgens univérsa cognátio advérsum ancillam tuam, dicit: Trade eum, qui percússit fratrem suum, ut occidámus eum pro ánima fratris sui quem interfécit, et deleámus herédem: et quærunt extínguere scintillam meam, quæ relícta est, ut non supérsit viro meo nomen, et relíquiæ super terram.

℟. Dómine. 207. Lectio ii.

Et ait rex: Qui contradíxerit tibi, adduc eum ad me, et ultra non addet ut tangat te. Quæ ait: Recordétur rex Dómini Dei sui, ut non multiplicéntur próximi sánguinis ad ulciscéndum, et nequáquam interfíciant filium meum. Qui ait: Vivit Dóminus, quia non cadet de capíllis filii tui super terram. Dixit ergo múlier: Loquátur ancílla tua ad dóminum meum regem verbum. Et ait: Lóquere. Dixítque múlier: Quare cogitásti hujuscémodi rem contra pópulum Dei, et locútus est rex verbum istud, ut peccet, et non redúcat ejéctum suum? Omnes mórimur, et quasi aquæ dilábimur in terram, quæ non revertúntur: nec vult Deus períre ánimam, sed retráctat cógitans, ne pénitus péreat qui abjéctus est.

℟. Factum est. 207.

Lectio iii.

Et ait rex: Numquid manus Joab tecum est in ómnibus istis? Respóndit múlier, et ait: Per salútem ánimæ tuæ, dómine mi rex, nec ad sinístram nec ad déxteram est ex ómnibus his quæ locútus est dóminus meus rex: servus enim tuus Joab, ipse præcépit mihi, et ipse pósuit in os ancíllæ tuæ ómnia verba hæc. Ut vérterem figúram sermónis hujus, servus tuus Joab præcépit istud: tu autem, dómine mi rex, sápiens es, sicut habet sapiéntiam Angelus Dei, ut intélligas ómnia super terram. Et ait rex ad Joab: Ecce placátus feci verbum tuum: vade ergo, et révoca púerum Absalom.

℟. Ego te tuli. 208.

FERIA QUARTA.

De libro secúndo Regum.

Lectio i. *Cap.* 15.

IGITUR post hæc fecit sibi Absalom currus, et équites, et quinquagínta viros, qui præcéderent eum. Et mane consúrgens Absalom, stabat juxta intróitum portæ, et omnem virum, qui habébat negótium ut veníret ad regis judícium, vocábat Absalom ad se, et dicébat: De qua civitáte es tu? Qui respóndens ajébat: Ex una tribu Israel ego sum servus tuus. Respondebátque ei Absalom: Vidéntur mihi sermónes tui boni et justi. Sed non est qui te áudiat constitútus a rege.
℟. Peccávi. 205. Lectio ii.

DICEBATQUE Absalom: Quis me constítuat júdicem super terram, ut ad me véniant omnes qui habent negótium, et juste júdicem? Sed et cum accéderet ad eum homo ut salutáret illum, extendébat manum suam, et apprehéndens osculabátur eum. Faciebátque hoc omni Israel veniénti ad judícium, ut audirétur a rege, et sollicitábat corda virórum Israel.
℟. Exaudísti. 206. Lectio iii.

POST quadragínta autem annos, dixit Absalom ad regem David: Vadam, et reddam vota mea quæ vovi Dómino in Hebron. Vovens enim vovit servus tuus, cum esset in Gessur Syriæ, dicens: Si redúxerit me Dóminus in Jerúsalem, sacri mino. Dixítque ei Vade in pace. Et s ábiit in Hebron. M Absalom explora nivérsas tribus Isr Statim ut audiéri rem búccinæ, dícit vit Absalom in H
℟. Audi Dómine. 2

FERIA QUI

De libro secúndo

Lectio i. *Cap.*

VENIT ígitur n David, dicens: de univérsus Israel Absalom. Et ait D vis suis, qui erant Jerúsalem: Súrgit mus: neque enim e effúgium a fácie Abs stináte égredi, ne niens óccupet nos, e lat super nos ruínam cútiat civitátem in dii. Dixerúntque ser ad eum: Omnia quæ præcéperit dóminus rex, libénter exequér vi tui.
℟. Præparáte. 227. L

EGRESSUS est ergo univérsa domus ej dibus suis: et derelíq decem mulíeres con ad custodiéndam dom gressúsque rex et om rael pédibus suis, steti cul a domo: et univér vi ejus ambulábant juxt et legiónes Ceréthi, et léthi, et omnes Gethæ gnatóres válidi, sexcé

ri, qui secúti eum fúerant de Geth pédites, præcedébant regem.

℟. Deus ómnium. 228. Lec. iii.

Dixit autem Rex ad Ethai Gethæum: Cur venis nobíscum? revértere, et hábita cum rege, quia peregrínus es, et egréssus es de loco tuo. Heri venísti, et hódie compélleris nobíscum égredi? Ego autem vadam quo itúrus sum: revértere, et reduc tecum fratres tuos, et Dóminus fáciet tecum misericórdiam et veritátem, quia ostendísti grátiam et fidem.

℟. Dóminus, qui. 228.

FERIA SEXTA.

De libro secúndo Regum.

Lectio i. *Cap.* 16.

Venit ergo rex David usque Bahúrim: et ecce egrediebátur inde vir de cognatióne domus Saul, nómine Sémei, fílius Gera, procedebátque egrédiens, et maledicébat, mittebátque lápides contra David, et contra univérsos servos regis David: omnis autem pópulus, et univérsi bellatóres a dextro et a sinístro látere regis incedébant. Ita autem loquebátur Sémei cum maledíceret regi: Egrédere, egrédere vir sánguinum, et vir Bélial. Réddidit tibi Dóminus univérsum sánguinem domus Saul: quóniam invasísti regnum pro eo.

℟. Percússit Saul. 228. Lec. ii.

Dixit autem Abísai fílius Sárviæ, regi: Quare maledícit canis hic mórtuus dómino meo regi? vadam, et amputábo caput ejus. Et ait rex: Quid mihi et vobis est fílii Sárviæ? Dimíttite eum ut maledícat: Dóminus enim præcépit ei ut malediceret David: et quis est qui áudeat dícere, quare sic fécerit?

℟. Montes Gélboe. 229. Lec. iii.

Et ait rex Abísai, et univérsis servis suis: Ecce fílius meus, qui egréssus est de útero meo, quærit ánimam meam: quanto magis nunc fílius Jémini? Dimíttite eum ut maledícat juxta præcéptum Dómini: si forte respíciat Dóminus afflictiónem meam, et reddat mihi Dóminus bonum pro maledictióne hac hodiérna.

℟. Ego te tuli. 229.

SABBATO.

De libro secúndo Regum.

Lectio i. *Cap.* 18. *b*

Egressus est pópulus in campum contra Israel, et factum est prælium in saltu Ephraim. Et cæsus est ibi pópulus Israel ab exércitu David, factaque est plaga magna in die illa, vigínti míllium. Fuit autem ibi prælium dispérsum super fáciem omnis terræ, et multo plures erant quos saltus consúmpserat de pópulo, quam hi quos voráverat gládius in die illa.

℟. Peccávi. 205. Lectio ii.

Accidit autem ut occúrreret Absalom servis David, sedens mulo: cumque

ingréssus fuísset mulus súbter condénsam quercum et magnam, adhæsit caput ejus quércui: et illo suspénso inter cœlum et terram, mulus, cui inséderat, pertransívit. Vidit autem hoc quispiam, et nuntiávit Joab, dicens: Vidi Absalom pendére de quercu. Et ait Joab viro, qui nuntiáverat ei: Si vidísti, quare non confodisti eum cum terra, et ego dedíssem tibi decem argénti siclos, et unum bálteum? Qui dixit ad Joab: Si appénderes in mánibus meis mille argénteos, nequáquam mitterem manum meam in filium regis: audiéntibus enim nobis præcépit rex tibi, et Abísai, et Ethai, dicens: Custodíte mihi púerum Absalom. ℟. Exaudísti. 205.

Lectio iii.

Et ait Joab: Non sicut tu vis, sed aggrédiar eum coram te. Tulit ergo tres lánceas in manu sua, et infixit eas in corde Absalom: cumque adhuc palpitáret hærens in quercu, cucurrérunt decem júvenes armígeri Joab, et percutiéntes interfecérunt eum. Cécinit autem Joab búccina, et retinuit pópulum, ne persequerétur fugiéntem Israel volens párcere multitúdini. Et tulérunt Absalom, et projecérunt eum in saltu, in fóveam grandem, et comportavérunt super eum acérvum lápidum magnum nimis.

℟. Audi Dómine. 206.

Ad Magnificat, Ant. ...runt Salomónem * Sa... cérdos, et Nathan Pro... regem in Gihon, et asc... tes læti dixérunt: Vi... in ætérnum.

Nisi ponenda sit An... Dñica prima Augusti... tunc omissis Ant. et L... libris Regum, ponunt... libris Salomonis: quod... servatur in sequentibu... domadis.

DOMIN. VII. POST ...

In primo Noctur...

Incipit liber tértius R...

Lectio i. *Cap. 1*

Et rex David senúe... bebátque ætátis pl... dies: cumque operirét... stibus, non calefiébat... runt ergo ei servi sui... rámus dómino nostr... adolescéntulam virgi... stet coram rege, et... eum, dormiátque in si... et calefáciat dóminu... strum regem. Quæsié... gitur adolescéntular... ciósam in ómnibus... Israel, et invenérunt... Sunamítidem, et addu... eam ad regem. Erat... puélla pulchra nimis... miebátque cum rege,... nistrábat ei: rex ve... cognóvit eam.

℟. Præparáte corda... Dómino, et servíte ill... Et liberábit vos de m... inimicórum vestróru...
℣. Convertímini ad ...

toto corde vestro, et auférte deos aliénos de médio vestri. Et. Lectio ii.

Adonias autem filius Haggith elevabátur, dicens: Ego regnábo. Fecitque sibi currus, et équites, et quinquagínta viros qui cúrrerent ante eum. Nec corrípuit eum pater suus aliquándo, dicens: Quare hoc fecisti? Erat autem et ipse pulcher valde, secúndus natu post Absalom. Et sermo ei cum Joab filio Sárviæ, et cum Abíathar sacerdóte, qui adjuvábant partes Adoniæ. Sadoc vero sacérdos, et Banájas filius Jójadæ, et Nathan Prophéta, et Sémei et Rei, et robur exércitus David non erat cum Adonía.

℟. Deus ómnium exauditor est: ipse misit Angelum suum, et tulit me de óvibus patris mei: * Et unxit me unctióne misericórdiæ suæ. ℣. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. Et unxit. Lectio iii.

Dixit itaque Nathan ad Bethsabée matrem Salomónis: Num audisti, quod regnavérit Adonías filius Haggith, et dóminus noster David hoc ignórat? Nunc ergo veni, áccipe consilium a me, et salva ánimam tuam, filiique tui Salomónis. Vade, et ingrédere ad regem David, et dic ei: Nonne tu, dómine mi rex, jurásti mihi ancíllæ tuæ, dicens: Sálomon filius tuus regnábit post me, et ipse sedébit in sólio meo? quare ergo regnat Adonías? Et adhuc ibi te loquénte cum rege, ego véniam post te, et complébo sermónes tuos. Ingréssa est ítaque Bethsabée ad regem in cubículum.

℟. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me; * Ipse me erípiet de mánibus inimicórum meórum. ℣. Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam: ánimam meam erípuit de medio catulórum leónum. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In secundo Nocturno.

Ex Epistola sancti Hierónymi Presbyteri ad Nepotiánum.

Lectio iv. *Ep.* 2. *Tom.* 1.

David annos natus septuagínta, bellicósus quondam vir, senectúte frigescénte, non póterat calefíeri. Quæritur ítaque puélla de univérsis fínibus Israel Abísag Sunamítis, quæ cum rege dormíret, et seníle corpus calefáceret. Quæ est ista Sunamítis, uxor et virgo, tam fervens, ut frígidum calefáceret, tam sancta, ut caléntem ad libídinem non provocáret? Expónat sapientíssimus Sálomon patris sui delícias, et pacíficus bellatóris viri narret amplexus. Pósside sapiéntiam, pósside intel-

ligéntiam. Ne oblivíscáris, et ne declináveris a verbis oris mei: neque derelínquas illam, et apprehéndet te: ama illam, et servábit te. Princípium sapiéntiæ, póssíde sapiéntiam: et in omni possessióne tua póssíde intelligéntiam: circúmda illam, et exaltábit te: honóra illam, et amplexábitur te, ut det cápiti tuo corónam gratiárum. Coróna quoque deliciárum próteget te.

℟. Percússit Saul mille, et David decem millia: * Quia manus Dómini erat cum illo: percússit Philistæum, et ábstulit oppróbrium ex Israel. ℣. Nonne iste est David, de quo canébant in choro, dicéntes: Saul percússit mille, et David decem millia? Quia manus Dómini. Lec. v.

Omnes pene virtútes córporis mutántur in sénibus, et crescénte sola sapiéntia, decréscunt cétera: jejúnia, vigíliæ, chameúniæ, id est, super pavimentum dormitiónes, huc illúcque discúrsus, peregrinórum suscéptio, defénsio páuperum, instántia oratiónum, et perseverántia, visitátio languéntium, labor mánuum unde præbeántur eleemósynæ. Et ne sermónem lóngius prótraham, cuncta quæ per córpus exercéntur, fracto córpore minóra fiunt.

℟. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniant super vos, * Ubi cecidért... rael. ℣. Omne... estis in circúit... Dóminus: a G... tránseat. Ubi.

Nec hoc dico ... vénibus et a... ris ætátis, his d... labóre et arden... dio, vitæ quoqu... nia, et oratióni... num Jesum frequ... tiam consecúti s... sapiéntia quæ in ... sénibus ætáte ma... quod adolescéntia... poris bella sustin... ter incentiva vit... carnis titillatióne... gnis in lignis viri... focétur, ut suum ... explicáre fulgóre... ctus vero rursum e... adolescéntiam sua... stis ártibus instru... in lege Dómini med... die ac nocte, ætáte fi... usu trítior, procé... poris sapiéntior, et ... studiórum dulcíssi... ctus metit.

℟. Ego te tuli de d... tris tui, dicit Dómi... pósui te páscere gre... puli mei: * Et fui te... ómnibus ubicúmque... lásti, firmans regnu... in ætérnum. ℣. Feci... nomen grande, juxta ... magnórum qui sunt ... ra: et réquiem dedi ... ómnibus inimícis tuis. Glória Patri. Et fui.

℟. vii. Peccávi super númerum arénæ maris, et multiplicáta sunt peccáta mea: et non sum dignus vidére altitúdinem cœli præ multitúdine iniquitátis meæ: quóniam irritávi iram tuam, * Et malum coram te feci. ℣. Quóniam iniquitátem meam ego cognósco, et delictum meum contra me est semper, quia tibi soli peccávi. Et malum.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De libro tértio Regum.

Lectio i. *Cap. 1. d*

Et respóndit rex David, dicens: Vocáte ad me Bethsabée. Quæ cum fuísset ingréssa coram rege, et stetísset ante eum, jurávit rex, et ait: Vivit Dóminus, qui éruit ánimam meam de omni angústia, quia sicut jurávi tibi per Dóminum Deum Israel, dicens: Sálomon fílius tuus regnábit post me, et ipse sedébit super sólium meum pro me: sic fáciam hódie. Summissóque Bethsabée in terram vultu, adorávit regem, dicens: Vivat dóminus meus David in ætérnum.

Recordáre. 206.

Lectio ii.

Dixit quoque rex David: Vocáte mihi Sadoc sacerdótem, et Nathan Prophétam, et Banájam fílium Jójadæ. Qui cum ingréssi fuíssent coram rege, dixit ad eos: Tóllite vobíscum servos dómini vestri, et impónite Salomónem fílium meum super mulam meam: et dúcite eum in Gihon. Et ungat eum ibi Sadoc sacérdos, et Nathan Prophéta, in regem super Israel: et canétis búccina, atque dicétis: Vivat rex Sálomon. Et ascendétis post eum, et véniet et sedébit super sólium meum, et ipse regnábit pro me.

℟. Exaudísti. 206. Lectio iii.

Descendit ergo Sadoc sacérdos, et Nathan Prophéta, et Banájas fílius Jójadæ, et Ceréthi, et Pheléthi: et imposuérunt Salomónem super mulam regis David, et adduxérunt eum in Gihon. Sumpsítque Sadoc sacérdos cornu ólei de tabernáculo, et unxit Salomónem: et cecinérunt búccina, et dixit omnis pópulus: Vivat rex Sálomon. Et ascéndit univérsa multitúdo post eum, et pópulus canéntium tíbiis, et lætántium gáudio magno, et insónuit terra a clamóre eórum. ℟. Audi Dómine. 206.

FERIA TERTIA.

De libro tértio Regum.

Lectio i. *Cap. 2.*

Appropinquaverunt autem dies David ut morerétur,

præcepítque Salomóni filio suo, dicens: Ego ingrédior viam univérsæ terræ: confortáre, et esto vir. Et obsérva custódias Dómini Dei tui, ut àmbules in viis ejus, ut custódias cæremónias ejus, et præcépta ejus, et judícia, et testimónia, sicut scriptum est in lege Móysi: ut intélligas univérsa quæ facis, et quocúmque te vérteris; ut confírmet Dóminus sermónes suos, quos locútus est de me, dicens: Si custodíerint filii tui vias suas, et ambuláverint coram me in veritáte, in omni corde suo, et in omni ánima sua, non auferétur tibi vir de sólio Israel. ℟. Dómine. 207.

Lectio ii.

Tu quoque nosti quæ fécerit mihi Joab filius Sárviæ, quæ fécerit duóbus princípibus exércitus Israel, Abner filio Ner, et Amasæ filio Jether: quos occídit, et effúdit sánguinem belli in pace, et pósuit cruórem prælii in bálteo suo, qui erat circa lumbos ejus, et in calceaménto suo, quod erat in pédibus ejus. Fácies ergo juxta sapiéntiam tuam, et non dedúces canítiem ejus pacífice ad ínferos. ℟. Factum est. 207.

Lectio iii.

Sed et filiis Berzellái Galaadítis reddes grátiam, erúntque comedéntes in mensa tua: occurrérunt enim mihi quando fugiébam a fácie

Absalom fratris tui.
quoque apud te Sém
Gera filii Jémini de
rim, qui maledixit m
ledictióne péssima,
ibam ad castra; sed
scéndit mihi in oc
cum transírem Jor
et jurávi ei per Dó
dicens: Non te int
gládio: tu noli pati e
innóxium. ℟. Ego te

FERIA QUAR

De libro tértio Re

Lectio i. *Cap.*

Apparuit autem D
Salomóni per s
nocte, dicens: Póstu
vis ut dem tibi. Et a
mon: Tu fecísti cu
tuo David patre me
ricórdiam magnam
ambulávit in conspé
in veritáte, et justíti
cto corde tecum: cu
ei misericórdiam ma
dem, et dedísti ei fil
déntem super thron
sicut est hódie.

℟. Peccávi. 205. Le

Et nunc Dómine D
regnáre fecísti
tuum pro David pat
ego autem sum puer
lus, et ignórans egré
introítum meum. Et
tuus in médio est pópu
elegísti, pópuli infin
numerári et supput
potest præ multitúdi
bis ergo servo tuo c
le, ut pópulum tuu
cáre possit, et discér

ter bonum et malum. Quis enim póterit judicáre pópulum istum, pópulum tuum hunc multum? ℟. Exaudisti. 206. Lectio iii.

PLACUIT ergo sermo coram Dómino, quod Sálomon postulásset hujuscémodi rem. Et dixit Dóminus Salomóni: Quia postulásti verbum hoc, et non petísti tibi dies multos, nec divítias, aut ánimas inimicórum tuórum, sed postulásti tibi sapiéntiam ad discernéndum judícium: ecce feci tibi secúndum sermónes tuos, et dedi tibi cor sápiens et intélligens, in tantum ut nullus ante te símilis tui fúerit, nec post te surrectúrus sit. Sed et hæc, quæ non postulásti, dedi tibi divítias scílicet et glóriam, ut nemo fúerit símilis tui in régibus cunctis retro diébus. ℟. Audi Dómine. 206.

FERIA QUINTA

De libro tértio Regum.

Lectio i. *Cap. 4. c*

SALOMON autem erat in ditióne sua, habens ómnia regna a flúmine terræ Philísthiim usque ad términum Ægypti. offeréntium sibi múnera, et serviéntium ei cunctis diébus vitæ ejus. Erat autem cibus Salomónis per dies síngulos, triginta cori símilæ, et sexaginta cori farínæ, decem boves pingues, et vigínti boves pascuáles, et centum aríetes, excépta venatióne cervórum, capreárum, atque bubalórum, et ávium altílium. Ipse enim obtinébat omnem regiónem, quæ erat trans flumen, a Thaphsa usque ad Gazam, et cunctos reges illárum regiónum: et habébat pacem ex omni parte in circúitu. ℟. Præparáte. 234. Lectio ii.

HABITABATQUE Juda, et Israel absque timóre ullo, unusquisque sub vite sua, et sub ficu sua, a Dan usque Bersabée, cunctis diébus Salomónis. Et habébat Sálomon quadraginta míllia præsépia equórum currílium. et duódecim míllia equéstrium. Nutriebántque eos supradícti regis præfécti: sed et necessária mensæ regis Salomónis cum ingénti cura præbébant in témpore suo. Hórdeum quoque, et páleas equórum, et jumentórum deferébant in locum ubi erat rex, juxta constitútum sibi. Dedit quoque Deus sapiéntiam Salomóni, et prudéntiam multam nimis, et latitúdinem cordis quasi arénam quæ est in líttore maris.

℟. Deus ómnium. 235. Lect. iii.

ET præcedébat sapiéntia Salomónis sapiéntiam ómnium Orientálium et Ægyptiórum, et erat sapiéntior cunctis homínibus: sapiéntior Ethan Ezrahíta, et Heman, et Chalcol, et Dorda, fíliis Mahol: et erat nominátus in univérsis géntibus per circúitum. Locútus est quo-

que Sálomon tria míllia parábolas, et fuérunt cármina ejus quinque et mille. Et disputávit super lignis, a cedro, quæ est in Líbano usque ad hyssópum, quæ egréditur de paríete: et disséruit de juméntis, et volúcribus, et reptílibus, et píscibus. Et veniébant de cunctis pópulis ad audiéndam sapiéntiam Salomónis, et ab univérsis régibus terræ, qui audiébant sapiéntiam ejus.
℟. Dóminus. 235.

FERIA SEXTA.

De libro tértio Regum.

Lectio i. *Cap.* 5.

Misit quoque Hiram rex Tyri servos suos ad Salomónem: audívit enim quod ipsum unxísset regem pro patre ejus: quia amícus fúerat Hiram David omni témpore. Misit autem Sálomon ad Hiram, dicens: Tu scis voluntátem David patris mei, et quia non potúerit ædificáre domum nómini Dómini Dei sui propter bella imminéntia per circúitum, donec daret Dóminus eos sub vestígio pedum ejus. Nunc autem réquiem dedit Dóminus Deus meus mihi per circúitum: et non est satan, neque occúrsus malus.
℟. Percússit. 236 **Lectio ii.**

Quamobrem cógito ædificáre templum nómini Dómini Dei mei, sicut locútus est Dóminus David patri meo, dicens: Filius tuus, quem dabo pro te super sóliu[m] ipse ædificábit domu[m] [nómi]ni meo. Præcipe ígi[tur] [ut] præcídant mihi serv[i tui ce]dros de Líbano, et s[ervi mei] sint cum servis tuis: [mercé]dem autem servóru[m tuo]rum dabo tibi quam[cúmque] petíeris: scis enim q[uóniam] non est in pópulo [meo vir] qui nóverit ligna cæ[dere sic]ut Sidónii.
℟. Montes. 236. L[ectio iii.]

Cum ergo audísset [Hiram] verba Salomónis, [lætatus] est valde, et ait: Be[nedictus] Dóminus Deus hódie [qui de]dit David fílium sap[ientíssi]mum super pópulu[m hunc] plúrimum. Et misi[t Hiram] ad Salomónem, dice[ns: Au]dívi quæcúmque m[andásti] mihi: ego fáciam om[nem vo]luntátem tuam in li[gnis ce]drinis et abiégnis. S[ervi mei] depónent ea de Líb[ano ad] mare: et ego compó[nam ea] in rátibus in mari u[sque ad] locum quem signi[ficáveris] mihi: et applicábo e[a ibi, et] tu tolles ea: præbebí[sque ne]cessária mihi, ut det[ur cibus] dómui meæ. ℟. Ego

SABBATO

De libro tértio Re[gum.]

Lectio i. *Cap.* 7. [...]

Et perfécit omne op[us quod] faciébat Sálomo[n in do]mo Dómini, et intu[lit quæ] sanctificáverat Davi[d pater] suus, argéntum et au[rum et] vasa, reposuítque in [thesáu]ris domus Dómini. T[...]

gregáti sunt omnes majóres natu Israel cum princípibus tribuum, et duces familiárum filiórum Israel, ad regem Salomónem in Jerúsalem: ut deférrent arcam fœderis Dómini, de civitáte David, id est, de Sion. Convenítque ad regem Salomónem univérsus Israel in mense Ethánim, in solémni die, ipse est mensis séptimus.

℟. Peccávi. 205. Lectio ii.

VENERUNTQUE cuncti senes de Israel, et tulérunt arcam sacerdótes, et portavérunt arcam Dómini, et tabernáculum fœderis, et ómnia vasa Sanctuárii quæ erant in tabernáculo: et ferébant ea sacerdótes et Levítæ. Rex autem Sálomon, et omnis multitúdo Israel, quæ convénerat ad eum, gradiebátur cum illo ante arcam, et immolábant oves et boves absque æstimatióne et número. Et intulérunt sacerdótes arcam fœderis Dómini in locum suum, in oráculum templi, in Sanctum sanctórum, subter alas Chérubim. Síquidem Chérubim expandébant alas super locum arcæ, et protegébant arcam, et vectes ejus désuper.

℟. Exaudisti. 206. Lectio iii.

IN arca autem non erat áliud, nisi duæ tábulæ lapídeæ, quas posúerat in ea Moyses in Horeb, quando pépigit Dóminus fœdus cum filiis Israel, cum egrederéntur de terra Ægypti. Factum est autem, cum exíssent sacerdótes de Sanctuário, nébula implévit domum Dómini, et non póterant sacerdótes stare et ministráre propter nébulam: impléverat enim glória Dómini domum Dómini. Tunc ait Sálomon: Dóminus dixit, ut habitáret in nébula. ℟. Audi. 206.

Ad Magníficat, Ant. Exaudísti* Dómine oratiónem servi tui, ut ædificárem templum nómini tuo.

DOM. VIII. POST PENT.

In primo Nocturno.

De libro tértio Regum.

Lectio i. *Cap. 9.*

FACTUM est autem cum perfecísset Sálomon ædifícium domus Dómini, et ædifícium regis, et omne quod optáverat, et volúerat fácere, appáruit ei Dóminus secúndo, sicut apparúerat ei in Gábaon. Dixitque Dóminus ad eum: Exaudívi oratiónem tuam et deprecatiónem tuam, quam deprecátus es coram me: sanctificávi domum hanc, quam ædificásti, ut pónerem nomen meum ibi in sempitérnum, et erunt óculi mei et cor meum ibi cunctis diébus. Tu quoque si ambuláveris coram me, sicut ambulávit pater tuus, in simplicitáte cordis, et in æquitáte, et féceris ómnia quæ præcépi tibi, et legítima mea et judícia mea serváveris, ponam thronum regni tui

super Israel in sempitérnum, sicut locútus sum David patri tuo, dicens: Non auferétur vir de género tuo de sólio Israel.

℟. Præparáte corda vestra Dómino, et servíte illi soli:* Et liberábit vos de mánibus inimicórum vestrórum.

℣. Convertímini ad eum in toto corde vestro, et auférte deos aliénos de médio vestri. Et liberábit. Lectio ii.

Si autem aversióne avérsi fuéritis vos et filii vestri, non sequéntes me, nec custodiéntes mandáta mea et cæremónias meas, quas propósui vobis, sed abiéritis et coluéritis deos aliénos, et adoravéritis eos: áuferam Israel de superfície terræ, quam dedi eis: et templum, quod sanctificávi nómini meo, projíciam a conspéctu meo, erítque Israel in provérbium, et in fábulam cunctis pópulis. Et domus hæc erit in exémplum: omnis qui transíerit per eam, stupébit, et sibilábit, et dicet: Quare fecit Dóminus sic terræ huic, et dómui huic? Et respondébunt: Quia dereliquérunt Dóminum Deum suum, qui edúxit patres eórum de Terra Ægypti, et secúti sunt deos aliénos, et adoravérunt eos, et coluérunt eos: idcírco indúxit Dóminus super eos omne malum hoc.

℟. Deus ómnium exaudítor est: ipse misit Angelum suum,

et tulit me d
mei: * Et un
misericórdiæ
nus, qui erí
leónis, et de
berávit me.

Expletis
gínti pos
verat Sálom
id est, dom
domum regi
Tyri præbén
gna cédrina
aurum juxta
habúerat); t
mon Hiram
terra Galilæ
est Hiram d
ret óppida,
Sálomon, et
ei, et ait: H
tátes, quas d
ter? Et appell
Chabul, usqu
Misit quoqu
gem Salomó
gínti talénta

℟. Dóminus,
de ore leóni
béstiæ liber
me erípiet de
córum meór
misericórdia
tátem suam:
erípuit de m
leónum. Ips

In secund
Ex libro sa
Epíscopi d
Lec
Lib. 47. c

Facta est q
imágo rei

Salomóne, in eo quod templum ædificávit, et pacem hábuit secúndum nomen suum, (Sálomon quippe pacíficus est latine) et in exórdio regni sui mirabíliter laudábilis fuit. Sed eádem sua persóna per umbram futúri prænuntiábat étiam ipse Christum Dóminum nostrum, non exhibébat. Unde quædam de illo ita scripta sunt, quasi de ipso ista prædicta sint, dum Scriptúra sancta étiam rebus gestis prophétans, quodámmodo in eo figúram delíneat futurórum.

℟. Percússit Saul mille, et David decem míllia: * Quia manus Dómini erat cum illo: percússit Philisthæum, et ábstulit oppróbrium ex Israel. ℣. Nonne iste est David, de quo canébant in choro, dicéntes: Saul percússit mille, et David decem míllia? Quia.

Lectio v.

Nam præter libros divínæ históriæ, ubi regnásse narrátur, Psalmus étiam septuagésimus primus título nóminis ejus inscríptus est. In quo tam multa dicúntur, quæ omnino ei convenire non possunt: Dómino autem Christo aptíssima perspicuitáte convéniunt: ut evidénter appáreat, quod in illo figúra qualiscúmque adumbráta sit, in isto autem ipsa véritas præsentáta.

℟. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniant super vos, * Ubi cecidérunt fortes Israel. ℣. Omnes montes, qui estis in circúitu ejus, vísitet Dóminus: a Gélboe autem tránseat. Ubi.

Lectio vi.

Notum est enim, quibus términis regnum conclúsum fúerit Salomónis, et tamen in eo Psalmo légitur, ut ália táceam: Dominábitur a mari usque ad mare, et a flúmine usque ad términos orbis terræ: quod in Christo vidémus impléri. A flúmine quippe dominándi sumpsit exórdium, ubi baptizátus a Joánne, eódem monstránte, cœpit agnósci a discípulis, qui eum non solum magístrum, verum étiam Dóminum appellavérunt.

℟. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus, et pósui te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. ℣. Fecíque tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra: et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimícis tuis. Et. Glória Patri. Et.

℟. vii. Peccávi super númerum arénæ maris, et multiplicáta sunt peccáta mea: et non sum dignus vidére altitúdinem cœli præ multitúdine iniquitátis meæ: quóniam irritávi iram tuam, * Et malum coram te feci. ℣. Quóniam iniquitátem meam ego cognósco, et delíctum meum

contra me est semper, quia tibi soli peccávi. Et.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De libro tértio Regum.

Lectio i. *Cap.* 10.

Sed et regína Saba, audíta fama Salomónis in nómine Dómini, venit tentáre eum in ænigmátibus. Et ingréssa Jerúsalem multo cum comitátu, et divítiis, camélis portántibus arómata, et aurum infinitum nimis, et gemmas pretiósas, venit ad regem Salomónem, et locúta est ei univérsa quæ habébat in corde suo. Et dócuit eam Sálomon ómnia verba quæ proposúerat: non fuit sermo, qui regem posset latére, et non respondéret ei.

℟. Recordáre. 206. Lect. ii.

Videns autem regína Saba omnem sapiéntiam Salomónis, et domum quam ædificáverat, et cibos mensæ ejus, et habitácula servórum, et órdines ministrántium, vestésque eórum, et pincérnas, et holocáusta quæ offerébat in domo Dómini: non habébat ultra spíritum. Dixítque ad regem: Verus est sermo, quem audívi i[n terra] mea super sermónib[us tuis] et super sapiéntia t[ua: et] non credébam narr[ántibus] mihi, donec ipsa veni, [et vidi] óculis meis, et probá[vi quod] média pars mihi nunti[áta non] fúerit: major est sapi[éntia et] ópera tua, quam rumo[rem quem] audívi.

℟. Exaudísti. 206. L[ect. iii.]

Beati viri tui, et be[áti ser]vi tui, qui stant co[ram te] semper, et áudiunt [sapién]tiam tuam. Sit Dómi[nus De]us tuus benedíctus, c[ui com]placuísti, et pósuit t[e super] thronum Israel, eo q[uod di]léxerit Dñs Israel in [sempi]térnum, et constituit [te re]gem, ut fáceres judí[cium et] justítiam. Dedit erg[o regi] centum vigínti talént[a auri,] et arómata multa ni[mis, et] gemmas pretiósas: n[on sunt] alláta ultra arómata t[am mul]ta, quam ea, quæ d[edit re]gína Saba regi Salom[oni. Sed] et classis Hiram, quæ [porta]bat aurum de Ophir, [áttulit] ex Ophir ligna thyín[a multa] nimis, et gemmas pr[etiósas.]

℟. Audi. 206.

FERIA TERTI[A.]

De libro tértio Re[gum.]

Lectio i. *Cap.* [11.]

Rex autem Sálom[on a]mávit mulíeres al[ié]nas multas, filiam [quoque] Pharaónis, et Moabit[idas, et] Ammonítidas, Idum[æas, et] Sidónias, et Hethæas: [de gén]tibus, super quibus di[xit]

minus filiis Israel: Non ingrediémini ad eas, neque de illis ingrediéntur ad vestras: certíssime enim avértent corda vestra, ut sequámini deos eárum. His ítaque copulátus est Sálomon ardentíssimo amóre. Fuerúntque ei uxóres quasi reginæ septingéntæ, et concubinæ trecéntæ: et avertérunt mulíeres cor ejus. Cumque jam esset senex, depravátum est cor ejus per mulieres, ut sequerétur deos aliénos: nec erat cor ejus perféctum cum Dómino Deo suo, sicut cor David patris ejus. ℟. Dómine. 207. Lectio ii.

SED colébat Sálomon Astárthen deam Sidoniórum, et Moloch idólum Ammonitárum. Fecítque Sálomon quod non placúerat coram Dómino, et non adimplévit ut sequerétur Dóminum, sicut David pater ejus. Tunc ædificávit Sálomon fanum Chamos, idólo Moab, in monte qui est contra Jerúsalem, et Moloch idólo filiórum Ammon. Atque in hunc modum fecit univérsis uxóribus suis alienígenis, quæ adolébant thura, et immolábant diis suis.

℟. Factum est. 207. Lect. iii.

IGITUR irátus est Dóminus Salomóni, quod avérsa esset mens ejus a Dómino Deo Israel, qui apparúerat ei secúndo, et præcéperat de verbo hoc, ne sequerétur deos aliénos, et non custodívit quæ mandávit ei Dóminus. Dixit ítaque Dóminus Salomóni: Quia habuísti hoc apud te, et non custodísti pactum meum, et præcépta mea quæ mandávi tibi, disrúmpens scindam regnum tuum, et dabo illud servo tuo. Verúmtamen in diébus tuis non fáciam, propter David patrem tuum. ℟. Ego te tuli 208.

FERIA QUARTA.

De libro tértio Regum.

Lectio i. *Cap. 11. c*

JEROBOAM quoque filius Nabat, Ephratæus, de Saréda, servus Salomónis, cujus mater erat nómine Sarva, múlier vídua, levávit manum contra regem. Et hæc est causa rebelliónis advérsus eum, quia Sálomon ædificávit Mello, et coæquávit voráginem civitátis David patris sui. Erat autem Jeróboam vir fortis et potens: vidénsque Sálomon adolescéntem bonæ índolis et indústrium, constitúerat eum præféctum super tribúta univérsæ domus Joseph.

℟. Peccávi. 205. Lectio ii.

FACTUM est ígitur in témpore illo, ut Jeróboam egrederétur de Jerúsalem, et inveníret eum Ahías Silonites Prophéta in via, opértus pállio novo: erant autem duo tantum in agro. Apprehendénsque Ahías pállium suum novum, quo coopértus erat, scidit in duódecim partes. Et ait ad Jeróboam: Tolle tibi

decem scissúras: hæc enim dicit Dóminus Deus Israel: Ecce ego scindam regnum de manu Salomónis, et dabo tibi decem tribus.

℟. Exaudísti. 206. Lectio iii.

Voluit ergo Sálomon interficere Jeróboam, qui surréxit, et aufúgit in Ægyptum ad Sesac regem Ægypti, et fuit in Ægypto usque ad mortem Salomónis. Réliquum autem verbórum Salomónis, et ómnia quæ fecit, et sapiéntia ejus, ecce univérsa scripta sunt in Libro verbórum diérum Salomónis. Dies autem, quos regnávit Sálomon in Jerúsalem super omnem Israel, quadragínta anni sunt. Dormivítque Sálomon cum pátribus suis, et sepúltus est in civitáte David patris sui, regnavítque Róboam fílius ejus pro eo. ℟. Audi Dómine 206.

FERIA QUINTA.

De libro tértio Regum.

Lectio i. *Cap.* 12.

Venit autem Róboam in Sichem: illuc enim congregátus erat omnis Israel ad constituéndum eum regem. At vero Jeróboam fílius Nabat, cum adhuc esset in Ægypto prófugus a fácie regis Salomónis, audíta morte ejus, revérsus est de Ægypto. Miserúntque et vocavérunt eum: venit ergo Jeróboam, et omnis multitúdo Israel, et locúti sunt ad Róboam, dicéntes: Pater tuus durissimum jugum imp nobis: tu ítaque nunc i nue páululum de impér tris tui duríssimo, et de gravíssimo, quod imp nobis, et serviémus tib ait eis: Ite usque ad téı diem, et revertímini a

℟. Præparáte. 242. Lect

Cumque abiísset póp íniit consílium rex boam cum senióribus q sistébant coram Salo patre ejus, cum adhuc ret, et ait: Quod datis consílium, ut respón pópulo huic? Qui dix ei: Si hódie obedíeris ı lo huic, et servíeris, et tióni eórum césseris, túsque fúeris ad eos lénia, erunt tibi servi cu diébus. Qui derelíquit sílium senum, quod déd ei, et adhíbuit adolescé qui nutríti fúerant cur et assistébant illi.

℟. Deus ómnium. 242. L

Respondítque rex pó dura, derelícto coı seniórum, quod ei déde et locútus est eis secúr consílium júvenum, di Pater meus aggravávi gum vestrum, ego a addam jugo vestro: ı meus cécidit vos flagélli autem cædam vos scorp bus. Et non acquiévit pópulo: quóniam aver fúerat eum Dóminus, ut citáret verbum suum, locútus fúerat in manu

Silonítæ, ad Jeróboam filium Nabat. Videns ítaque pópulus quod noluísset eos audíre rex, respóndit ei, dicens: Quæ nobis pars in David? vel quæ heréditas in filio Isai? ℟. Dóminus. 242.

FERIA SEXTA

De libro tértio Regum.

Lectio i. *Cap.* 14. *b*

Dixit autem Dóminus ad Ahíam: Ecce uxor Jeróboam ingréditur ut consulat te super filio suo qui ægrótat: hæc et hæc loquéris ei. Cum ergo illa intráret, et dissimuláret se esse quæ erat, audívit Ahías sónitum pedum ejus introeúntis per óstium, et ait: Ingrédere uxor Jeróboam: quare áliam te esse símulas? ego autem missus sum ad te durus núntius. ℟. Percússit. 243.

Lectio ii.

Vade et dic Jeróboam: Hæc dicit Dóminus Deus Israel: Quia exaltávi te de médio pópuli, et dedi te ducem super pópulum meum Israel: et scidi regnum domus David, et dedi illud tibi, et non fuísti sicut servus meus David, qui custodívit mandáta mea, et secútus est me in toto corde suo, fáciens quod plácitum esset in conspéctu meo: sed operátus es mala super omnes qui fuérunt ante te, et fecísti tibi deos aliénos et conflátiles, ut me ad iracúndiam provocáres, me autem projecísti post corpus tuum. ℟. Montes Gélboe. 243.

Lectio iii.

Idcirco ecce ego indúcam mala super domum Jeróboam, et percútiam de Jeróboam mingéntem ad paríetem, et cláusum, et novíssimum in Israel: et mundábo relíquias domus Jeróboam, sicut mundári solet fimus usque ad purum. Qui mórtui fúerint de Jeróboam in civitáte, cómedent eos canes: qui autem mórtui fúerint in agro, vorábunt eos aves cœli, quia Dóminus locútus est. Tu ígitur surge, et vade in domum tuam: et in ipso introítu pedum tuórum in urbem, moriétur puer. ℟. Ego te tuli. 243.

SABBATO.

De libro tértio Regum.

Lectio i. *Cap.* 18. *d*

Accedens autem Elías ad omnem pópulum, ait: Usquequo claudicátis in duas partes? si Dóminus est Deus, sequímini eum: si autem Baal, sequímini illum. Et non respóndit ei pópulus verbum. Et ait rursus Elías ad pópulum: Ego remansi Prophéta Dómini solus: prophétæ autem Baal quadringénti et quinquaginta viri sunt. ℟. Peccávi. 205. Lectio ii.

Dentur nobis duo boves, et illi éligant sibi bovem unum, et in frusta cædéntes ponant super ligna, ignem áutem non suppónant: et ego fáciam bovem álterum, et

impónam super ligna, ignem autem non suppónam. Invocáte nómina deórum vestrórum, et ego invocábo nomen Dómini mei: Et Deus qui exaudíerit per ignem, ipse sit Deus. Respóndens omnis pópulus ait: Optima propositio. ℟. Exaudisti. 206. Lectio iii.

Dixit ergo Elías prophétis Baal: Elígite vobis bovem unum, et fácite primi, quia vos plures estis: et invocáte nómina deórum vestrórum, ignémque non supponátis. Qui cum tulíssent bovem quem déderat eis, fecérunt: et invocábant nomen Baal de mane usque ad merídiem, dicéntes: Baal exáudi nos. Et non erat vox, nec qui respondéret: transiliebántque altáre quod fécerant. Cumque esset jam meridies, illudébat illis Elías, dicens: Clamáte voce majóre. ℟. Audi Domine. 206.

Ad Magnificat, Ant. Dum tólleret Dóminus* Elíam per túrbinem in cœlum, Eliséus clamábat: Pater mi, currus Israel, et auríga ejus.

DOM. IX. POST PENT.

In primo Nocturno.

Incipit liber quartus Regum.

Lectio i. *Cap. 1.*

Prævaricatus est autem Moab in Israel, postquam mórtuus est Achab. Ceciditque Ochozías per cancéllos cœnáculi sui, quod habébat in Samaría, et ægrotávit: misítque núntios, dicens ad eos: Ite, consúlite Beélzebub deum Accaron, utrum vívere queam de infirmitáte mea hac. Angelus autem Dómini locútus est ad Elíam Thesbiten, dicens: Surge, et ascénde in occúrsum nuntiórum regis Samaríæ, et dices ad eos: Numquid non est Deus in Israel, ut eátis ad consuléndum Beélzebub deum Accaron? Quam ob rem hæc dicit Dóminus: De léctulo, super quem ascendísti, non descéndes, sed morte moriéris. ℟. Præparáte corda vestra Dómino, et servíte illi soli:* Et liberábit vos de mánibus inimicórum vestrórum. ℣. Convertímini ad eum in toto corde vestro, et auférte deos aliénos de médio vestri. Et liberábit. Lectio ii.

Et ábiit Elías. Reversíque sunt núntii ad Ochozíam. Qui dixit eis: Quare revérsi estis? At illi respondérunt ei: Vir occúrrit nobis, et dixit ad nos: Ite, et revertímini ad regem, qui misit vos, et dicétis ei: Hæc dicit Dóminus: Numquid quia non erat Deus in Israel, mittis ut consulátur Beélzebub deus Accaron? Idcirco, de léctulo, super quem ascendísti, non descéndes, sed morte moriéris.

℟. Deus ómnium exaudítor est: ipse misit Angelum suum, et tulit me de óvibus patris mei: * Et unxit me-

unctióne misericórdiæ suæ. ℣. Dóminus qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. Et.

Lectio iii.

Qui dixit eis: Cujus figúræ et hábitus est vir ille, qui occúrrit vobis, et locútus est verba hæc? At illi dixérunt: Vir pilósus, et zona pellícea accinctus rénibus. Qui ait: Elías Thesbítes est. Misítque ad eum quinquagenárium príncipem, et quinquagínta qui erant sub eo. Qui ascéndit ad eum: sedentíque in vértice montis, ait: Homo Dei, rex præcépit ut descéndas. Respondénsque Elías, dixit quinquagenário: Si homo Dei sum, descéndat ignis de cœlo, et dévoret te, et quinquagínta tuos. Descéndit ítaque ignis de cœlo, et devorávit eum, et quinquagínta qui erant cum eo.

℟. Dóminus qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me, * Ipse me erípiet de mánibus inimicórum meórum. ℣. Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam, ánimam meam erípuit de médio catulórum leónum. Ipse me. Glória Patri. Ipse me.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Augustíni Episcopi

Lect. iv. *Ser.* 201. *de Temp.*

In lectiónibus, quæ nobis diébus istis recitántur, fratres charíssimi, frequénter admónui, ut non sequámur lítteram occidéntem, et vivificántem spíritum relinquámus. Sic enim Apóstolus ait: Líttera enim occídit, spíritus vivíficat. Si enim hoc tantum vólumus intellígere, quod sonat in líttera: aut parvam, aut prope nullam ædificatiónem de divínis lectiónibus capiémus. Illa enim ómnia quæ recitántur, typus erant et imágo futurórum. In Judæis enim figuráta, in nobis, grátia Dei donánte, compléta sunt.

℟. Percússit Saul mille, et David decem míllia: * Quia manus Dómini erat cum illo: percússit Philisthæum, et ábstulit oppróbrium ex Israel. ℣. Nonne iste est David de quo canébant in choro, dicéntes: Saul percússit mille, et David decem míllia? Quia manus Dómini. Lect. v.

Beatus enim Elías typum hábuit Dómini Salvatóris. Sicut enim Elías a Judæis persecutiónem passus est: ita et verus Elías Dóminus noster ab ipsis Judæis reprobátus est, et contémptus. Elías relíquit gentem suam: Et Christus deséruit synagógam. Elías abiit in desértum: et Christus venit in mundum. Elías in desérto corvis ministrántibus pascebátur: et Christus in desérto mundi hujus géntium fide refícitur.

℟. Montes Gélboe, nec ros, nec plúvia véniant super vos,

* Ubi cecidérunt fortes Israel. ℣. Omnes montes, qui estis in circúitu ejus, visitet Dóminus: a Gélboe autem tránseat. Ubi. Lectio vi.

Corvi enim illi, qui beáto Eliæ, jubénte Dómino, ministrábant, géntium pópulum figurábant: proptérea et de géntium Ecclésia dícitur: Nigra sum, et formósa, filia Jerúsalem. Unde est Ecclésia nigra, et formósa? Nigra per natúram, formósa per grátiam. Unde nigra? Ecce in iniquitátibus concéptus sum, et in delíctis péperit me mater mea. Unde formósa? Aspérges me hyssópo, et mundábor: lavábis me, et super nivem dealbábor.

℟. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus; et pósui te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. ℣. Fecique tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra: et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimícis tuis. Et fui. Glória Patri. Et fui.

℟. vii. Peccávi super númerum arénæ maris, et multiplicáta sunt peccáta mea: et non sum dignus vidére altitúdinem cœli præ multitúdine iniquitátis meæ: quóniam irritávi iram tuam, * Et malum coram te feci. ℣. Quóniam iniquitátem meam ego cognósco, et delíctum meum contra me est semper, quia tibi soli peccávi. Et malum.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 2.

Accesserunt filii Prophetárum, qui erant in Jéricho, ad Eliséum, et dixérunt ei: Numquid nosti quia Dñus hódie tollet dóminum tuum a te? Et ait: Et ego novi, siléte. Dixit autem ei Elías. Sede hic, quia Dóminus misit me usque ad Jordánem. Qui ait: Vivit Dóminus, et vivit ánima tua, quia non derelínquam te. Iérunt ígitur ambo páriter, et quinquagínta viri de fíliis Prophetárum secúti sunt eos, qui et stetérunt e cóntra, longe: illi autem ambo stabant super Jordánem. ℟. Recordáre. 206. Lectio ii.

Tulitque Elías pállium suum, et invólvit illud, et percússit aquas, quæ divísæ sunt in utrámque partem, et transiérunt ambo per siccum. Cumque transíssent, Elías dixit ad Eliséum: Póstula quod vis ut fáciam tibi, ántequam tollar a te. Dixitque

Eliséus: Obsecro ut fiat in me duplex spíritus tuus. Qui respóndit: Rem difficilem postulásti: àttamen, si víderis me, quando tollar a te, erit tibi quod petísti: si autem non víderis, non erit.
℟. Exaudísti. 206. Lect. iii.

Cumque pérgerent, et incedéntes sermocinaréntur, ecce currus ígneus, et equi ignei divisérunt utrúmque: et ascéndit Elías per túrbinem in cœlum: Eliséus autem vidébat, et clamábat: Pater mi, pater mi, currus Israel, et auriga ejus. Et non vidit eum àmplius: apprehendítque vestiménta sua, et scidit illa in duas partes. Et levávit pállium Elíæ, quod cecíderat ei, reversúsque stetit super ripam Jordánis.
℟. Audi. 206.

FERIA TERTIA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 3.

Egressus est ígitur rex Joram in die illa de Samaría, et recénsuit univérsum Israel. Misítque ad Jósaphat regem Juda, dicens: Rex Moab recéssit a me, veni mecum contra eum ad prælium. Qui respóndit: Ascéndam: qui meus est, tuus est: pópulus meus, pópulus tuus: et equi mei, equi tui. Dixítque: Per quam viam ascendémus? At ille respóndit: Per desértum Idumææ. Perrexérunt ígitur, rex Israel, et rex Juda, et rex Edom, et circuiérunt per viam septem diérum, nec erat aqua exercítui, et juméntis quæ sequebántur eos.
℟. Dómine. 207. Lectio ii.

Dixitque rex Israel: Heu heu heu, congregávit nos Dóminus tres reges, ut tráderet in manus Moab. Et ait Jósaphat: Estne hic Prophéta Dómini, ut deprecémur Dóminum per eum? Et respóndit unus de servis regis Israel: Est hic Eliséus fílius Saphat, qui fundébat aquam super manus Elíæ. Et ait Jósaphat: Est apud eum sermo Dómini. Descendítque ad eum rex Israel, et Jósaphat rex Juda, et rex Edom. Dixit autem Eliséus ad regem Israel: Quid mihi et tibi est? vade ad Prophétas patris tui et matris tuæ.
℟. Factum est. 207. Lectio iii.

Et ait illi rex Israel: Quare congregávit Dóminus tres reges hos, ut tráderet eos in manus Moab? Dixítque ad eum Eliséus: Vivit Dóminus exercítuum, in cujus conspéctu sto, quod si non vultum Jósaphat regis Judæ erubéscerem, non attendíssem quidem te, nec respexíssem. Nunc autem addúcite mihi psaltem. Cumque cáneret psaltes, facta est super eum manus Dómini, et ait: Hæc dicit Dóminus: Fácite álveum torréntis hujus fossas et fossas. Hæc enim dicit Dóminus: Non vidébitis

ventum, neque plúviam: et álveus iste replébitur aquis, et bibétis vos, et familiæ vestræ, et juménta vestra. Parúmque est hoc in conspéctu Dómini: insuper tradet étiam Moab in manus vestras.

℟. Ego te. 208.

FERIA QUARTA

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap. 4.*

Mulier autem quædam de uxóribus Prophetárum clamabat ad Eliséum, dicens: Servus tuus vir meus mórtuus est, et tu nosti quia servus tuus fuit timens Dóminum: et ecce créditor venit ut tollat duos filios meos ad serviéndum sibi. Cui dixit Eliséus: Quid vis ut fáciam tibi? Dic mihi, quid habes in domo tua? At illa respóndit: Non hábeo ancílla tua quidquam in domo mea, nisi parum ólei quo ungar. Cui ait: Vade, pete mútuo ab ómnibus vicínis tuis vasa vácua non pauca. Et ingrédere, et claude óstium tuum, cum intrínsecus fúeris tu, et filii tui: et mitte inde in ómnia vasa hæc: et cum plena fúerint, tolles.

℟. Peccávi. 205. Lectio ii.

Ivit ítaque múlier, et clausit óstium super se, et super filios suos: illi offerébant vasa, et illa infundébat. Cumque plena fuissent vasa, dixit ad filium suum: Affer mihi adhuc vas. Et ille respóndit: Non hábeo. Stetitque óleum. Venit autem illa, et indicávit hómini Dei. Et ille, Vade, inquit, vende óleum, et redde creditóri tuo: tu autem et filii tui vívite de réliquo. Facta est autem quædam dies, et transíbat Eliséus per Sunam: erat autem ibi múlier magna, quæ ténuit eum ut coméderet panem: cumque frequénter inde transíret, divertébat ad eam ut coméderet panem. Quæ dixit ad virum suum: Animadvérto quod vir Dei sanctus est iste, qui transit per nos frequénter. Faciámus ergo ei cœnáculum parvum, et ponámus ei in eo léctulum, et mensam, et sellam, et candelábrum: ut cum vénerit ad nos, máneat ibi.

℟. Exaudísti. 206. Lectio iii.

Facta est ergo dies quædam, et véniens divértit in cœnáculum: et requiévit ibi. Dixítque ad Giézi púerum suum: Voca Sunamítidem istam. Qui cum vocásset eam, et illa stetísset coram eo, dixit ad púerum suum: Lóquere ad eam: Ecce sédule in ómnibus ministrásti nobis, quid vis ut fáciam tibi? Numquid habes negótium, et vis ut loquar regi, sive príncipi milítiæ? Quæ respóndit: In médio pópuli mei hábito. Et ait: Quid ergo vult ut fáciam ei? Dixítque Giézi. Ne quæras: filium enim non habet, et vir ejus senex est. Præcépit itaque ut vocáret

eam: quæ cum vocàta fuísset, et stetísset ante óstium, dixit ad eam: In témpore isto, et in hac eádem hora, si vita comes fúerit, habébis in útero filium. At illa respóndit; Noli, quæso, dómine mi, vir Dei, noli mentíri ancíllæ tuæ. Et concépit múlier, et péperit filium, in témpore, et in hora eádem, qua díxerat Eliséus. ℟. Audi Dómine. 206.

FERIA QUINTA.

De libro quarto Regum.

Lectio i.

Cap. 6. e et 7.

Congregavit Bénadad rex Syriæ univérsum exércitum suum, et ascéndit, et obsidébat Samaríam. Factaque est fames magna in Samaría: et támdiu obséssa est, donec venumdarétur caput ásini octogínta argénteis, et quarta pars cabi stércoris columbárum quinque argénteis. Cumque rex Israel transíret per murum, múlier quædam exclamávit ad eum, dicens: Salva me, dómine mi rex. Qui ait: Non te salvat Dóminus: unde te possum salváre? de área, vel de torculári? ℟. Præpará te. 248. Lectio ii.

Dixitque ad eam rex: Quid tibi vis? Quæ respóndit: Múlier ista dixit mihi: Da filium tuum, ut comedámus eum hódie, et filium meum comedémus cras. Cóximus ergo filium meum, et comédimus. Dixíque ei die áltera: Da filium tuum ut comedámus eum. Quæ abscóndit filium suum. Quod cum audísset rex, scidit vestiménta sua, et transíbat per murum. Vidítque omnis pópulus cilícium, quo vestítus erat ad carnem intrínsecus. Et ait rex: Hæc mihi fáciat Deus, et hæc addat, si stéterit caput Eliséi filii Saphat super ipsum hódie. Eliséus autem sedébat in domo sua, et senes sedébant cum eo. ℟. Deus ómnium. 248. Lect. iii.

Præmisit ítaque virum: et ántequam veníret núntius ille, dixit ad senes: Numquid scitis quod míserit fílius homicídæ hic, ut præcidátur caput meum? vidéte ergo, cum vénerit núntius, cláudite óstium, et non sinátis eum introíre: ecce enim sónitus pedum dómini ejus post eum est. Adhuc illo loquénte eis, appáruit núntius, qui veniébat ad eum. Et ait: Ecce, tantum malum a Dómino est: quid ámplius expectábo a Dómino? Dixit autem Eliséus: Audíte verbum Dómini: Hæc dicit Dóminus: In témpore hoc cras módius símilæ uno statére erit, et duo módii hórdei statére uno, in porta Samaríæ. ℟. Dóminus. 249.

FERIA SEXTA

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap. 8.*

Eliseus autem locútus est ad mulíerem, cujus vívere fécerat filium, dicens:

Surge, vade tu et domus tua: et peregrináre ubicúmque repéreris: vocávit enim Dóminus famem, et véniet super terram septem annis. Quæ surréxit, et fecit juxta verbum hóminis Dei: et vadens cum domo sua, peregrináta est in Terra Philísthiim diébus multis. Cumque finíti essent anni septem, revérsa est múlier de Terra Philísthiim: et egréssa est ut interpelláret regem pro domo sua, et pro agris suis.

℟. Percússit. 249. Lectio ii.

Rex autem loquebátur cum Giézi púero viri Dei, dicens: Narra mihi ómnia magnália, quæ fecit Eliséus. Cumque ille narráret regi quómodo mórtuum suscitásset, appáruit múlier, cujus vivificáverat fílium, clamans ad regem pro domo sua, et pro agris suis. Dixítque Giézi: Dómine mi rex, hæc est múlier, et hic est fílius ejus, quem suscitávit Eliséus. Et interrogávit rex mulíerem: quæ narrávit ei. Dedítque ei rex eunúchum unum, dicens: Restítue ei ómnia quæ sua sunt, et univérsos réditus agrórum, a die, qua relíquit terram, usque ad præsens.

℟. Montes. 249. Lectio iii.

Venit quoque Eliséus Damáscum, et Bénadad rex Syriæ ægrotábat: nuntiaverúntque ei, dicéntes: Venit vir Dei huc. Et ait rex ad Házael: Tolle tecum múnera, et vade in occúrsum viri Dei, et cónsule Dóminum per eum, dicens: Si evádere pótero de infirmitáte mea hac? Ivit ígitur Házael in occúrsum ejus. Cumque stetísset coram eo, ait: Fílius tuus Bénadad rex Syriæ misit me ad te, dicens: Si sanári pótero de infirmitáte mea hac? Dixítque ei Eliséus: Vade, dic ei: Sanáberis: porro osténdit mihi Dóminus quia morte moriétur.

℟. Ego te. 250.

SABBATO.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 9.

Eliseus autem Prophétes vocávit unum de fíliis Prophetárum, et ait illi: Accínge lumbos tuos, et tolle lentículam ólei hanc in manu tua, et vade in Ramoth Gálaad. Cumque véneris illuc, vidébis Jehu fílium Jósaphat fílii Namsi, et ingréssus suscitábis eum de médio fratrum suórum, et introdúces in interius cubículum. Tenénsque lentículam ólei, fundes super caput ejus, et dices: Hæc dicit Dóminus: Unxi te regem super Israel. Aperiésque óstium, et fúgies, et non ibi subsístes. Abiit ergo adoléscens puer Prophétæ in Ramoth Gálaad, et ingréssus est illuc: ecce autem príncipes exércitus sedébant, et ait: Verbum mihi ad te, o princeps. Dixítque Jehu: Ad quem ex ómnibus nobis? At

ille dixit: Ad te, o princeps.
℟. Peccávi. 205. Lectio ii.

Et surréxit, et ingréssus est cubículum: at ille fudit óleum super caput ejus, et ait: Hæc dicit Dóminus Deus Israel: Unxi te regem super pópulum Dómini Israel, et percúties domum Achab dómini tui, et ulciscar sánguinem servórum meórum Prophetárum, et sánguinem ómnium servórum Dómini, de manu Jézabel. Perdámque omnem domum Achab: et interfíciam de Achab mingéntem ad paríetem, et clausum, et novíssimum in Israel. Et dabo domum Achab, sicut domum Jeróboam filii Nabat, et sicut domum Báasa filii Ahía. Jézabel quoque cómedent canes in agro Jézrahel, nec erit qui sepéliat eam. Aperuítque óstium, et fugit.
℟. Exaudísti. 206. Lectio iii.

Jehu autem egréssus est ad servos dómini sui: qui dixérunt ei: Réctene sunt ómnia? quid venit insánus iste ad te? Qui ait eis: Nostis hóminem et quid locútus sit. At illi respondérunt: Falsum est, sed magis narra nobis. Qui ait eis: Hæc et hæc locútus est mihi, et ait: Hæc dicit Dóminus: Unxi te regem super Israel. Festinavérunt ítaque, et unusquísque tollens pállium suum posuérunt sub pédibus ejus in similitúdinem tribunális, et cecinérunt tuba, atque dixérunt: Regnávit Jehu.
℟. Audi Dómine. 206.

Ad Magnificat, Ant. Fecit Joas * rectum coram Dómino cunctis diébus, quibus dócuit eum Jójada sacérdos.

DOM. X. POST PENT.

In primo Nocturno.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap. 9. f et 10.*

Anno undécimo Joram filii Achab, regnávit Ochozías super Judam, venítque Jehu in Jézrahel. Porro Jézabel, intróitu ejus audito, depínxit óculos suos stíbio, et ornávit caput suum, et respéxit per fenéstram ingrediéntem Jehu per portam, et ait: Numquid pax potest esse Zambri, qui interfécit dóminum suum? Levavítque Jehu fáciem suam ad fenéstram, et ait: Quæ est ista? Et inclinavérunt se ad eum duo vel tres eunúchi. At ille dixit eis: Præcipitáte eam deórsum. Et præcipitavérunt eam, aspersúsque est sánguine páries, et equórum úngulæ conculcavérunt eam. Cumque introgréssus esset ut coméderet, biberétque, ait: Ite, et vidéte maledíctam illam, et sepelíte eam: quia fília regis est.
℟. Præparáte corda vestra Dómino, et servíte illi soli: * Et liberábit vos de mánibus inimicórum vestrórum.
℣. Convertímini ad eum in toto corde vestro, et auférte

deos aliénos de médio vestri. Et.

Lectio ii.

Cumque issent ut sepelírent eam, non invenérunt nisi calváriam, et pedes, et summas manus. Reversíque nuntiavérunt ei. Et ait Jehu: Sermo Dómini est, quem locútus est per servum suum Elíam Thesbíten, dicens: In agro Jézrahel cómedent canes carnes Jézabel, et erunt carnes Jézabel sicut stercus super fáciem terræ in agro Jézrahel, ita ut prætereúntes dicant: Hæccine est illa Jézabel? Erant autem Achab septuagínta filii in Samaría: scripsit ergo Jehu lítteras, et misit in Samaríam ad optimátes civitátis, et ad majóres natu, et ad nutrítios Achab, dicens: Statim ut accepéritis lítteras has, qui habétis filios dómini vestri, et currus, et equos, et civitátes firmas, et arma, elígite meliórem, et eum qui vobis placúerit de fíliis dómini vestri, et eum pónite super sólium patris sui, et pugnáte pro domo dómini vestri.

℟. Deus ómnium exaudítor est: ipse misit Angelum suum, et tulit me de óvibus patris mei: * Et unxit me unctióne misericórdiæ suæ.
℣. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. Et unxit me.

Lectio iii

Timuérunt illi vehementer, et dixérunt: Ecce duo reges non potuérunt stare coram eo, et quómodo nos valébimus resístere? Misérunt ergo præpósiti domus, et præfécti civitátis, et majóres natu, et nutrítii, ad Jehu, dicéntes: Servi tui sumus, quæcúmque jússeris faciémus, nec constituémus nobis regem: quæcúmque tibi placent fac. Rescrípsit autem eis lítteras secúndo, dicens: Si mei estis, et obedítis mihi, tóllite cápita filiórum dómini vestri, et veníte ad me hac eádem hora cras in Jézrahel. Porro filii regis, septuagínta viri, apud optimátes civitátis nutriebántur. Cumque venissent lítteræ ad eos, tulérunt filios regis, et occidérunt septuagínta viros, et posuérunt cápita eórum in cóphinis, et misérunt ad eum in Jézrahel.

℟. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me, * Ipse me erípiet de mànibus inimicórum meórum. ℣. Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam: ánimam meam erípuit de médio catulórum leónum. Ipse. Gloria Patri. Ipse.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi. Lectio iv.

Hom. 25. in Epist. ad Rom.

Non putémus nos excusatiónem habitúros, si quando delictórum sócios invenérimus: nam istud, supplícium

magis augébit. Quandóquidem et serpens magis punitus est quam múlier: quemádmodum et múlier plus quam vir; et Jézabel majóres pœnas dedit, quam Achab víneæ raptor. Ipsa quippe univérsum istud negótium texúerat, regíque lapsus occasiónem déderat. Igitur et tu quoque si réliquis perditiónis causa fúeris, gravióra patiéris, quam qui per te subvérsi sunt. Neque enim peccáre tantum in se perditiónis habet, quantum quod réliqui ad peccándum inducúntur.

℟. Percússit Saul mille, et David decem míllia: * Quia manus Dómini erat cum illo: percússit Philisthæum, et ábstulit oppróbrium ex Israel. ℣. Nonne iste est David, de quo canébant in choro, dicéntes: Saul percússit mille, et David decem míllia? Quia.

Lectio v.

Itaque si quando peccántes vidérimus, non solum non impellámus, sed et extrahámus ex ipso malítiæ báratthro, ne et aliénæ perditiónis pœnas demus. Recordémur quoque perpétuo terríbilis illius tribunális, flúminis ígnei, vinculórum insolubílium, profundárum tenebrárum, stridórum déntium, venenosíque vermis. Sed dices: Benignus est Deus. Ergo hæc ómnia verba sunt, et neque punitur dives ille Lázari contémptor, neque fátuæ vírgines a sponso rejiciúntur? Ergo qui Christum non pavérunt, in ignem diábolo præparátum non abíbunt? Ergo qui sórdidis est véstibus, non peribit, manus ac pedes vinctus? Qui centum denários a consérvo suo exégit, non tradétur tortóribus? Quod de mœchis dictum est, nimírum quod vermis eórum non moriétur, et ignis eórum non extinguétur, verum non erit?

℟. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniant super vos: * Ubi cecidérunt fortes Israel. ℣. Omnes montes, qui estis in circúitu ejus, vísitet Dóminus: a Gélboe autem tránseat. Ubi cecidérunt.

Lectio vi.

Sed minátur ista tantúmmodo Deus? Utique, ínquies. Et unde, dic, quæso, tantam rem áudes pública loqui, atque ex te ipso ferre senténtiam? Ego quippe, et ex iis quæ dixit Deus, et ex iis quæ fecit, contrárium probáre pótero. Quod si propter futúra non credis, vel saltem propter ea quæ jam facta sunt, crede. Non enim certe minæ sunt et verba tantúmmodo, quæ facta sunt, et in opus ipsum exiérunt. Quis igitur totum orbem indúcto dilúvio stagnávit, ac grave illud naufrágium, omnimodámque géneris nostri perditiónem effécit? Quis

deinde fúlmina illa, télaque flammántia super terram Sodomórum demísit? Quis univérsum Ægypti exércitum in mare demérsit? Quis synagógam Abíron combússit? Quis septuaginta illa millia propter Davídis peccátum uno témporis moménto peste occídit? Nonne hæc ómnia et ália Deus illis íntulit?

℟. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus, et pósui te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. ℣. Fecíque tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra: et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimícis tuis. Et fui tecum. Glória Patri. Et fui tecum.

℟. vii. Peccávi super númerum arénæ maris, et multiplicáta sunt peccáta mea: et non sum dignus vidére altitúdinem cœli præ multitúdine iniquitátis meæ: quóniam irritávi iram tuam, * Et malum coram te feci.

℣. Quóniam iniquitátem meam ego cognósco, et delíctum meum contra me est semper, quia tibi soli peccávi. Et malum.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, sanctus, sanctus, Dóminus Deus Sábaoth: *Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 11.

Athalia vero mater Ochozíæ, videns mórtuum fílium suum, surréxit, et interfécit omne semen régium. Tollens autem Jósaba fília regis Joram, soror Ochozíæ, Joas fílium Ochozíæ, furáta est eum de médio filiórum regis qui interficiebántur, et nutrícem ejus, de triclínio: et abscóndit eum a fácie Athalíæ, ut non interficerétur. Erátque cum ea sex annis clam in domo Dómini: porro Athalía regnávit super terram.

℟. Recordáre 206. Lectio ii.

Anno autem séptimo misit Jójada, et assúmens centuriónes et mílites, introdúxit ad se in templum Dómini, pepigítque cum eis fœdus: et adjúrans eos in domo Dómini, osténdit eis fílium regis: et præcépit illis, dicens: Iste est sermo quem fácere debétis: Tértia pars vestrum intróeat sábbato, et obsérvet excúbias domus regis. Tértia autem pars sit ad portam Sur: et tértia pars sit ad portam, quæ est post habitáculum scutariórum: et custodiétis excúbias domus Messa. Duæ vero partes e vobis, omnes egrediéntes

sábbato, custódiant excúbias domus Dómini circa regem. ℟. Exaudísti. 206. Lectio iii.

ET assuméntes sínguli viros suos, qui ingrediebántur sábbatum, cum his qui egrediebántur sábbato, venérunt ad Jójadam sacerdótem. Qui dedit eis hastas, et arma regis David, quæ erant in domo Dómini. Et stetérunt sínguli habéntes arma in manu sua, a parte templi déxtera, usque ad partem sinístram altáris, et ædis, circum regem. Produxítque fílium regis, et pósuit super eum diadéma, et testimónium: fecerúntque eum regem, et unxérunt: et plaudéntes manu, dixérunt: Vivat rex. ℟. Audi Dómine. 206.

FERIA TERTIA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap. 12.*

ANNO séptimo Jehu, regnávit Joas: et quadraginta annis regnávit in Jerúsalem. Nomen matris ejus Sébia de Bersabée. Fecítque Joas rectum coram Dómino cunctis diébus, quibus dócuit eum Jójada sacérdos. Verúmtamen excélsa non ábstulit: adhuc enim pópulus immolábat, et adolébat in excélsis incénsum.

℟. Dómine. 207. Lectio ii.

DIXITQUE Joas ad sacerdótes: Omnem pecúniam sanctórum, quæ illáta fúerit in templum Dómini a prætereúntibus, quæ offértur pro prétio ánimæ, et quam sponte et arbítrio cordis sui ínferunt in templum Dómini: accípiant illam sacerdótes juxta órdinem suum, et instáurent sartatécta domus si quid necessárium víderint instauratióne.

℟. Factum est. 214. Lect. iii.

IGITUR usque ad vigésimum tértium annum regis Joas, non instauravérunt sacerdótes sartatécta templi. Vocavítque rex Joas Jójadam pontíficem et sacerdótes, dicens eis: Quare sartatécta non instaurátis templi? Nolite ergo ámplius accípere pecúniam juxta órdinem vestrum, sed ad instauratiónem templi réddite eam. Prohibitíque sunt sacerdótes ultra accípere pecúniam a pópulo, et instauráre sartatécta domus. ℟. Ego te tuli. 208.

FERIA QUARTA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap. 13. c*

ELISEUS autem ægrotábat infirmitáte, qua et mórtuus est: descendítque ad eum Joas rex Israel, et flebat coram eo, dicebátque: Pater mi, pater mi, currus Israel, et auríga ejus. Et ait illi Eliséus: Affer arcum et sagíttas. Cumque attulísset ad eum arcum et sagíttas, dixit ad regem Israel: Pone manum tuam super arcum. Et cum posuísset ille manum suam, superpósuit Eliséus manus suas mánibus regis,

et ait: Aperi fenéstram orientálem. Cumque aperuísset, dixit Eliséus: Jace sagíttam. Et jecit. Et ait Eliséus: Sagítta salútis Dómini, et sagítta salútis contra Syriam:percutiésqueSyriam in Aphec, donec consúmas eam. ℟. Peccávi. 205.

Lectio ii.

Et ait: Tolle sagíttas. Qui cum tulisset, rursum dixit ei. Pércute jáculo terram. Et cum percussisset tribus vícibus, et stetisset, irátus est vir Dei contra eum, et ait: Si percussisses quínquies, aut séxies, sive sépties, percussisses Syriam usque ad consumptiónem: nunc autem tribus vícibus percúties eam. Mórtuus est ergo Eliséus, et sepeliérunt eum. Latrúnculi autem de Moab venérunt in terram in ipso anno. ℟. Exaudísti. 206.

Lectio iii.

Quidam autem sepeliéntes hóminem, vidérunt latrúnculos, et projecérunt cadáver in sepúlchro Eliséi. Quod cum tetigisset ossa Eliséi, revíxit homo, et stetit super pedes suos. Mórtuus est autem Házael rex Syriæ, et regnávit Bénadad fílius ejus pro eo. Porro Joas fílius Jóachaz tulit urbes de manu Bénadad fílii Házael, quas túlerat de manu Jóachaz patris sui jure prælii: tribus vícibus percússit eum Joas, et réddidit civitátes Israel. ℣. Audi Dómine. 206.

FERIA QUINTA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 17.

Anno autem nono Osée, cepit rex Assyriórum Samaríam, et tránstulit Israel in Assyrios: posuítque eos in Hala, et in Habor, juxta flúvium Gozan, in civitátibus Medórum. Factum est enim, cum peccássent filii Israel Dómino Deo suo, qui edúxerat eos de terra Egypti, de manu Pharaónis regis Ægypti, coluérunt deos aliénos. Et ambulavérunt juxta ritum Géntium, quas consúmpserat Dóminus in conspéctu filiórum Israel, et regum Israel, quia simíliter fécerant. Et offendérunt filii Israel verbis non rectis Dóminum Deum suum: et ædificavérunt sibi excélsa in cunctis úrbibus suis. ℟. Præparáte. 255.

Lectio ii.

Et testificátus est Dóminus in Israel et in Juda, per manum ómnium prophetárum, et Vidéntium, dicens: Revertímini a viis vestris péssimis, et custodíte præcépta mea, et cæremónias juxta omnem legem quam præcépi pátribus vestris: et sicut misi ad vos in manu servórum meórum Prophetárum. Qui non audiérunt, sed induravérunt cervícem suam juxta cervícem patrum suórum, qui noluérunt obedíre Dómino Deo suo. Et abjecé-

runt legítima ejus, et pactum, quod pépigit cum pátribus eórum, et testificatiónes, quibus contestátus est eos: secutique sunt vanitátes, et vane egérunt.

℟. Deus ómnium. 256.

Lectio iii.

Iratusque est Dóminus veheménter Israéli, et ábstulit eos a conspéctu suo, et non remánsit nisi tribus Juda tantúmmodo. Sed nec ipse Juda custodivit mandáta Dómini Dei sui: verum ambulávit in erróribus Israel, quos operátus fúerat. Projecitque Dóminus omne semen Israel, et afflíxit eos, et trádidit eos in manu diripiéntium, donec projíceret eos a fácie sua: ex eo jam témpore, quo scissus est Israel a domo David, et constituérunt sibi regem Jeróboam filium Nabat.

℟. Dóminus. 256.

FERIA SEXTA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 17. *d*

Separavit Jeróboam Israel a Dómino, et peccáre eos fecit peccátum magnum. Et ambulavérunt filii Israel in univérsis peccátis Jeróboam quæ fécerat: et non recessérunt ab eis, úsquequo Dóminus auférret Israel a fácie sua, sicut locútus fúerat in manu ómnium servórum suórum Prophetárum: translatúsque est Israel de terra sua in Assyrios, usque in diem hanc. ℟. Percússit. 257.

Lectio ii.

Adduxit autem rex Assyriórum de Babylóne, et de Cutha, et de Avah, et de Emath, et de Sephárvaim: et collocávit eos in civitátibus Samaríæ pro filiis Israel: qui possedérunt Samaríam, et habitavérunt in úrbibus ejus. Cumque ibi habitáre cœpíssent, non timébant Dóminum: et immísit in eos Dóminus leónes, qui interficiébant eos. ℟. Montes Gélboe. 257.

Lectio iii.

Nuntiatumque est regi Assyriórum, et dictum: Gentes, quas transtulísti, et habitáre fecísti in civitátibus Samaríæ, ignórant legítima Dei terræ: et immísit in eos Dóminus leónes, et ecce interficiunt eos, eo quod ignórent ritum Dei terræ. Præcépit autem rex Assyriórum, dicens: Dúcite illuc unum de sacerdótibus, quos inde captívos adduxístis, et vadat, et hábitet cum eis: et dóceat eos legítima Dei terræ.

℟. Ego te tuli. 258.

SABBATO.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 18.

Anno tértio Osée filii Ela regis Israel, regnávit Ezechías filius Achaz regis Juda. Viginti quinque annórum erat, cum regnáre cœpísset: et viginti novem annis regnávit in Jerúsalem: nomen matris ejus Abi filia

Zacharíæ. Fecítque quod erat bonum coram Dómino, juxta ómnia quæ fécerat David pater ejus. Ipse dissipávit excélsa, et contrívit státuas, et succídit lucos, confregítque serpéntem æneum quem fécerat Moyses: siquidem usque ad illud tempus filii Israel adolébant ei incénsum: vocavítque nomen ejus Nohéstan. In Dómino Deo Israel sperávit.

℟. Peccávi. 205. Lectio ii.

Itaque post eum non fuit similis ei de cunctis régibus Juda, sed neque in his qui ante eum fuérunt: et adhæsit Dómino, et non recéssit a vestígiis ejus, fecítque mandáta ejus, quæ præcéperat Dóminus Moysi; unde et erat Dóminus cum eo, et in cunctis, ad quæ procedébat sapiénter se agébat. Rebellávit quoque contra regem Assyriórum, et non servívit ei. Ipse percússit Philisthæos usque ad Gazam, et omnes términos eórum, a Turre custódum usque ad civitátem munítam. ℟. Exaudísti. 206.

Lectio iii.

Anno quarto regis Ezechíæ, qui erat annus séptimus Osée filii Ela regis Israel, ascéndit Salmánasar rex Assyriórum in Samaríam, et oppugnávit eam, et cepit. Nam post annos tres, anno sexto Ezechíæ, id est nono anno Osée regis Israel, capta est Samaría: et tránstulit rex Assyriórum Israel in Assyrios, collocavítque eos in Hala, et in Habor flúviis Gozan in civitátibus Medórum: quia non audiérunt vocem Dómini Dei sui, sed prætergréssi sunt pactum ejus: ómnia, quæ præcéperat Móyses servus Dómini, non audiérunt, neque fecérunt. ℟. Audi Dómine. 206.

Ad Magníficat, Ant. Obsecro Dómine, * meménto, quæso, quómodo ambuláverim coram te in veritáte, et in corde perfécto, et quod plácitum est coram te fécerim.

DOMIN. XI. POST PENT.

In primo Nocturno.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 20.

In diébus illis ægrotávit Ezechías usque ad mortem: et venit ad eum Isaías filius Amos, Prophéta, dixítque ei: Hæc dicit Dóminus Deus: Præcipe dómui tuæ: moriéris enim tu, et non vives. Qui convértit fáciem suam ad paríetem, et orávit Dóminum, dicens: Obsecro Dómine, meménto, quæso, quómodo ambuláverim coram te in veritáte, et in corde perfécto, et quod plácitum est coram te fécerim. Flevit ítaque Ezechías fletu magno.

℟. Præparáte corda vestra Dómino, et servíte illi soli: * Et liberábit vos de mánibus inimicórum vestrórum.

℣. Convertímini ad eum in

toto corde vestro, et auférte deos aliénos de médio vestri. Et liberábit. Lectio ii.

Et ántequam egrederétur Isaías médiam partem átrii, factus est sermo Dómini ad eum, dicens: Revértere, et dic Ezechíæ duci pópuli mei: Hæc dicit Dóminus Deus David patris tui: Audívi oratiónem tuam, et vidi lácrymas tuas: et ecce sanávi te, die tértio ascéndes templum Dómini. Et addam diébus tuis quíndecim annos: sed et de manu regis Assyriórum liberábo te, et civitátem hanc, et prótegam urbem istam, propter me, et propter David servum meum. Dixítque Isaías: Afférte massam ficórum. Quam cum attulíssent, et posuíssent super ulcus ejus, curátus est.

℟. Deus ómnium exaudítor est: ipse misit Angelum suum, et tulit me de óvibus patris mei: * Et unxit me unctióne misericórdiæ suæ. ℣. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. Et unxit.

Lectio iii.

Díxerat autem Ezechías ad Isaíam: Quod erit signum, quia Dóminus me sanábit, et quia ascensúrus sum die tértia templum Dómini? Cui ait Isaías: Hoc erit signum a Dómino, quod factúrus sit Dóminus sermónem, quem locútus est: Vis ut ascéndat umbra decem líneis, an ut revertátur tótidem grádibus? Et ait Ezechías: Fácile est umbram créscere decem líneis: nec hoc volo ut fiat, sed ut revertátur retrórsum decem grádibus. Invocávit ítaque Isaías Prophéta Dóminum, et redúxit umbram per líneas, quibus jam descénderat in horológio Achaz, retrórsum decem grádibus.

℟. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstiæ liberávit me. * Ipse me erípiet de mánibus inimicórum meórum. ℣. Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam: ánimam meam erípuit de médio catulórum leónum. Ipse. Glória. Ipse.

In secundo Nocturno.

De Expositióne sancti Hierónymi Presbyteri in Isaíam Prophétam. Lectio iv.

Lib. 11. in Isaiæ cap. 38.

Ne elevarétur cor Ezechíæ post incredíbiles triúmphos, et de média captivitáte victóriam, infirmitáte córporis sui visitátur, et audit se esse moritúrum: ut convérsus ad Dóminum flectat senténtiam ejus. Quod quidem et in Jona Prophéta légimus, et in comminatiónibus contra David: quæ dicúntur futúra nec facta sunt, non Deo mutánte senténtiam, sed provocánte humánum genus ad notítiam sui. Dóminus enim pœnitens est super malítiis. Convertítque

Ezechías fáciem suam ad paríetem quia ad templum ire non póterat. Ad paríetem autem templi, juxta quod Sálomon palátium extrúxerat: vel absolúte ad paríetem, ne lácrymas suas assidéntibus ostentáre viderétur. ℟. Percússit Saul mille, et David decem míllia: * Quia manus Dómini erat cum illo: percússit Philisthæum, et ábstulit oppróbrium ex Israel. ℣. Nonne iste est David, de quo canébant in choro, dicéntes: Saul percússit mille, et David decem míllia? Quia.

Lectio v.

Audiénsque se esse moritúrum, non precátur vitam et annos plúrimos, sed in Dei judício quid velit præstáre, dimíttit. Nóverat enim idcírco Deo placuísse Salomónem, quod annos vitæ non petíerit amplióres: sed itúrus ad Dóminum, narrat ópera sua, quómodo ambuláverit coram eo in veritáte et in corde perfécto. Felix consciéntia, quæ afflictiónis témpore bonórum óperum recordátur. Beáti enim mundo corde: quóniam ipsi Deum vidébunt. Et quómodo álibi scribitur: Quis gloriábitur purum habére se cor? Quod ita sólvitur: perfectiónem cordis in eo nunc dici, quod idóla destrúxerit, templi valvas aperúerit, serpéntem æneum comminúerit, et cétera fécerit, quæ Scriptúra commémorat.

℟. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniant super vos: * Ubi cecidérunt fortes Israel. ℣. Omnes montes qui estis in circúitu ejus, vísitet Dóminus: a Gélboe autem tránseat. Ubi.

Lectio vi.

Flevit autem fletu magno, propter promissiónem Dómini ad David, quam vidébat in sua morte peritúram. Eo enim témpore Ezechías fílios non habébat: nam post mortem ejus Manásses, cum duódecim esset annórum, regnáre cœpit in Judæa: ex quo perspícuum est, post tértium annum concéssæ vitæ Manássen esse generátum. Ergo iste omnis est fletus, quod desperábat Christum de suo sémine nascitúrum. Alii ásserunt, quamvis sanctos viros morte terréri, propter incértum judícii, et ignoratiónem senténtiæ Dei, quam sedem habitúri sint.

℟. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus, et pósui te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. ℣. Fecíque tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra: et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimícis tuis. Et. Glória Patri. Et.

℟. vii. Peccávi super númerum arénæ maris, et multi-

plicáta sunt peccáta mea: et non sum dignus vidére altitúdinem cœli præ multitúdine iniquitátis meæ: quóniam irritávi iram tuam, * Et malum coram te feci. ℣. Quóniam iniquitátem meam ego cognósco, et delictum meum contra me est semper, quia tibi soli peccávi. Et malum. ℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum:* Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 22.

Octo annórum erat Josias cum regnáre cœpisset, trigínta et uno anno regnávit in Jerúsalem: nomen matris ejus Idida, fília Hadája de Bésecath. Fecitque quod plácitum erat coram Dómino, et ambulávit per omnes vias David patris sui: non declinávit ad déxteram, sive ad sinístram. Anno autem octavodécimo regis Josiæ, misit rex Saphan fílium Aslia, fílii Méssulam, scribam templi Dómini, dicens ei: Vade ad Helcíam sacerdótem magnum, ut conflétur pecúnia, quæ illáta est in templum Dómini, quam collegérunt janitóres templi a pópulo, detúrque fabris per præpósitos domus Dómini: qui et distríbuant eam his qui operántur in templo Dómini. ℟. Recordáre. 206.

Lectio ii.

Dixit autem Helcías póntifex ad Saphan scribam: Librum Legis réperi in domo Dómini: deditque Helcías vólumen Saphan, qui et legit illud. Venit quoque Saphan scriba ad regem, et renuntiávit ei quod præcéperat, et ait: Conflavérunt servi tui pecúniam, quæ repérta est in domo Dómini: et dedérunt ut distribuerétur fabris a præféctis óperum templi Dómini. Narrávit quoque Saphan scriba regi, dicens: Librum dedit mihi Helcías sacérdos. ℟. Exaudísti. 206. Lectio iii.

Quem cum legisset Saphan coram rege, et audísset rex verba Libri Legis Dómini, scidit vestiménta sua. Et præcépit Helcíæ sacerdóti, et Ahícam fílio Saphan, et Achóbor fílio Micha, et Saphan scribæ, et Asájæ servo regis, dicens: Ite et consúlite Dóminum super me, et super pópulo, et super omni Juda, de verbis volúminis istíus, quod invéntum est: magna enim ira Dómini succénsa est contra nos: quia non audiérunt patres nostri verba Libri hujus, ut fácerent omne quod scriptum est nobis. ℟. Audi Dómine. 206.

FERIA TERTIA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 23.

Ascendit rex templum Dómini, et omnes viri Juda, universique qui habitábant in Jerúsalem cum eo sacerdótes et prophétæ, et omnis pópulus a parvo usque ad magnum: legítque cunctis audiéntibus ómnia verba Libri fœderis, qui invéntus est in domo Dómini. Stetítque rex super gradum: et fœdus percússit coram Dómino, ut ambulárent post Dóminum, et custodírent præcépta ejus, et testimónia, et cæremónias, in omni corde, et in tota ánima, et suscitárent verba fœderis hujus, quæ scripta erant in Libro illo: acquievítque pópulus pacto.

℟. Dómine. 207.

Lectio ii.

Et præcépit rex Helcíæ pontífici, et sacerdótibus secúndi órdinis, et janitóribus, ut projícerent de templo Dómini ómnia vasa, quæ facta fúerant Baal, et in luco, et univérsæ milítiæ cœli: et combússit ea foris Jerúsalem in conválle Cedron, et tulit púlverem eórum in Bethel. Et delévit arúspices, quos posúerant reges Juda ad sacrificándum in excélsis per civitátes Juda, et in circúitu Jerúsalem: et eos, qui adolébant incénsum Baal, et Soli, et Lunæ, et duódecim signis, et omni milítiæ cœli.

℟. Factum est. 207.

Lectio iii.

Et efferri fecit lucum de domo Dómini foras Jerúsalem in conválle Cedron, et combússit eum ibi, et redégit in púlverem, et projécit super sepúlchra vulgi. Destrúxit quoque ædículas effeminatórum, quæ erant in domo Dómini, pro quibus mulíeres texébant quasi domúnculas luci. Congregavítque omnes sacerdótes de civitátibus Juda: et contaminávit excélsa, ubi sacrificábant sacerdótes, de Gábaa usque Bersabée.

℟. Ego te tuli. 208.

FERIA QUARTA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 23. e

Pythones, et aríolos, et figúras idolórum, et immundítias, et abominatiónes, quæ fúerant in terra Juda et Jerúsalem, ábstulit Josías: ut statúeret verba legis, quæ scripta sunt in Libro, quem invénit Helcías sacérdos in templo Dómini. Símilis illi non fuit ante eum rex, qui revertéretur ad Dóminum in omni corde suo, et in tota ánima sua, et in univérsa virtúte sua, juxta omnem legem Moysi: neque post eum surréxit símilis illi. Verúmtamen non est avérsus Dóminus ab ira furóris sui magni, quo irátus est furor ejus contra Judam: propter irritatiónes, quibus provocáverat eum Manásses.

℟. Peccávi. 205. Lectio ii.

Dixit ítaque Dóminus: Etiam Judam áuferam a fácie mea, sicut ábstuli Israel; et projíciam civitátem hanc, quam elégi, Jerúsalem, et domum, de qua dixi: Erit nomen meum ibi. Réliqua autem sermónum Josíæ, et univérsa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro verbórum diérum regum Juda? In diébus ejus ascéndit Phárao Néchao rex Ægypti, contra regem Assyriórum, ad flumen Euphráten: et ábiit Josías rex in occúrsum ejus: et occísus est in Magéddo, cum vidísset eum. Et portavérunt eum servi sui mórtuum de Magéddo: et pertulérunt in Jerúsalem, et sepeliérunt eum in sepúlchro suo. ℟. Exaudísti. 206.

Lectio iii.

Tulítque pópulus terræ Jóachaz filium Josíæ: et unxérunt eum, et constituérunt eum regem pro patre suo. Vigínti trium annórum erat Jóachaz cum regnáre cœpísset, et tribus ménsibus regnávit in Jerúsalem: nomen matris ejus Amital, fília Jeremíæ, de Lobna. Et fecit malum coram Dómino, juxta ómnia quæ fécerant patres ejus. Vinxítque eum Phárao Néchao in Rebla, quæ est in terra Emath, ne regnáret in Jerúsalem: et impósuit mulctam terræ, centum taléntis argénti, et talénto auri. Regémque constítuit Phárao Néchao Elíacim filium Josíæ pro Josía patre ejus: vertítque nomen ejus Jóakim. Porro Jóachaz tulit, et duxit in Ægyptum, et mórtuus est ibi.

℟. Audi Dómine. 206.

FERIA QUINTA.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 23. *g et* 24.

Vigintiquinque annórum erat Jóakim cum regnáre cœpísset: et úndecim annis regnávit in Jerúsalem: nomen matris ejus Zebída fília Phadája de Ruma. Et fecit malum coram Dómino, juxta ómnia quæ fécerant patres ejus. In diébus ejus ascéndit Nabuchodónosor rex Babylónis, et factus est ei Jóakim servus tribus annis: et rursum rebellávit contra eum.

℟. Præparáte. 262. Lectio ii.

Immisítque ei Dóminus latrúnculos Chaldæórum, et latrúnculos Syriæ, et latrúnculos Moab, et latrúnculos filiórum Ammon; et immísit eos in Judam, ut dispérderent eum, juxta verbum Dómini, quod locútus fúerat per servos suos Prophétas. Factum est autem hoc per verbum Dómini contra Judam, ut auférret eum coram se, propter peccáta Manásse univérsa quæ fecit, et propter sánguinem innóxium, quem effúdit, et implévit Jerúsalem cruóre innocéntium; et ob

hanc rem nóluit Dóminus propitiári.

℟ Deus ómnium. 263. Lect. iii.

Reliqua autem sermónum Jóakim, et univérsa quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in Libro sermónum diérum regum Juda? Et dormívit Jóakim cum pátribus suis: et regnávit Jóakim filius ejus pro eo. Et ultra non áddidit rex Ægypti, ut egrederétur de terra sua: túlerat enim rex Babylónis, a rivo Ægypti usque ad flúvium Euphráten, ómnia quæ fúerant regis Ægypti. ℟ Dóminus. 263.

FERIA SEXTA

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 24 *b*

Decem et octo annórum erat Jóachin cum regnáre cœpísset, et tribus ménsibus regnávit in Jerúsalem: nomen matris ejus Nohésta filia Elnathan de Jerúsalem. Et fecit malum coram Dómino, juxta ómnia quæ fécerat pater ejus. In témpore illo ascendérunt servi Nabuchodónosor regis Babylónis in Jerúsalem, et circúmdata est urbs munitiónibus. Venítque Nabuchodónosor rex Babylónis ad civitátem cum servis suis, ut oppugnárent eam.

℟. Percússit Saul. 264. Lec. ii.

Egressúsque est Jóachin rex Juda ad regem Babylónis, ipse et mater ejus, et servi ejus, et príncipes ejus, et eunúchi ejus: et suscépit eum rex Babylónis anno octávo regni sui. Et prótulit inde omnes thesáuros domus Dómini, et thesáuros domus régiæ: et concídit univérsa vasa áurea, quæ fécerat Sálomon rex Israel in templo Dómini juxta verbum Dómini. Et tránstulit omnem Jerúsalem, et univérsos príncipes, et omnes fortes exércitus, decem míllia, in captivitátem: et omnem artíficem et clusórem: nihílque relictum est, excéptis paupéribus pópuli terræ.

℟. Montes Gélboe. 264. Lec. iii.

Tránstulit quoque Jóachin in Babylónem, et matrem regis, et uxóres regis, et eunúchos ejus: et júdices terræ duxit in captivitátem de Jerúsalem in Babylónem. Et omnes viros robústos, septem míllia, et artífices, et clusóres mille omnes viros fortes et bellatóres: duxítque eos rex Babylónis captívos in Babylónem. Et constítuit Mathaníam pátruum ejus pro eo: imposuítque nomen ei Sedecíam. ℟. Ego te tuli. 264.

SABBATO.

De libro quarto Regum.

Lectio i. *Cap.* 24. *d. et* 25.

Vigesimum et primum annum ætátis habébat Sedecías cum regnáre cœpísset, et úndecim annis regnávit in Jerúsalem: nomen matris ejus erat Amítal, filia Jeremíæ, de Lobna. Et fecit

malum coram Dómino, juxta ómnia quæ fécerat Jóakim. Irascebàtur enim Dóminus contra Jerùsalem et contra Judam, donec projiceret eos a fácie sua: recessítque Sedecias a rege Babylónis. Factum est autem anno nono regni ejus, mense décimo, décima die mensis, venit Nabuchodónosor rex Babylónis, ipse et omnis exércitus ejus, in Jerùsalem, et circumdedérunt eam: et extruxérunt in circúitu ejus munitiónes. Et clausa est cívitas atque vallàta, usque ad undécimum annum regis Sedeciæ, nona die mensis: prævaluítque fames in civitáte, nec erat panis pópulo terræ.

℟. Peccàvi. 205. Lectio ii.

Et interrúpta est cívitas: et omnes viri bellatóres nocte fugérunt per viam portæ, quæ est inter dúplicem murum ad hortum regis: (porro Chaldæi obsidébant in circúitu civitátem) fugit ítaque Sedecias per viam quæ ducit ad campéstria solitúdinis. Et persecútus est exércitus Chaldæórum regem, comprehendítque eum in planítie Jéricho: et omnes bellatóres, qui erant cum eo, dispérsi sunt, et reliquérunt eum. Apprehénsum ergo regem duxérunt ad regem Babylónis in Rèblatha: qui locútus est cum eo judícium. Filios autem Sedeciæ occidit coram eo, et óculos ejus effódit, vinxítque eum caténis, et addúxit in Babylónem.

℟. Exaudisti. 206. Lectio iii.

Mense quinto, séptima die mensis, ipse est annus nonusdécimus regis Babylónis: venit Nabuzárdan princeps exércitus, servus regis Babylónis, in Jerùsalem. Et succéndit domum Dómini, et domum regis: et domos Jerùsalem, omnémque domum combússit igni. Et muros Jerùsalem in circúitu destrúxit omnis exércitus Chaldæórum, qui erat cum príncipe mílitum. Réliquam autem pópuli partem, quæ remánserat in civitáte, et pérfugas, qui transfúgerant ad regem Babylónis, et réliquum vulgus, trànstulit Nabuzárdan princeps milítiæ. Et de paupéribus terræ relíquit vinitóres et agrícolas. Colúmnas autem æreas, quæ erant in templo Dómini, et bases et mare æreum, quod erat in domo Dómini, confregérunt Chaldæi, et transtulérunt æs omne in Babylónem. ℟. Audi Dómine. 206.

SABBATO

Ante Dominicam I. Augusti

Ea autem dicitur prima Dominica mensis, quæ est in Kalendis, vel proximior Kalendis illius mensis: ita ut si Kalendæ fúerint ii. iii. et iv. Feria, tunc prima Dominica mensis, in qua liber Scripturæ, inchoandus ponitur, est

ea quæ præcedit Kalendas. Sin autem v. et vi. Feria, vel Sabbato, est ea quæ sequitur. Et in Sabbato præc. ad Magnificat ponatur Ant. illius historiæ, omissa alia quæ forte occurreret.

Historia vero, id est, Responsoria illius libri, si propter aliquod Festum Dup. in Dominica occurrens, poni non possint, primo die infra Hebd. in quo contingit fieri Officium de Feria, ponantur Resp. i. Noct. Dominicæ, omissis aliis Resp. si forte in illa Feria haberentur propria, servatis etiam aliis, quæ in Rubrica de Resp. numero 7. præscripta sunt.

Ad Magnificat, Ant. Sapiéntia * ædificávit sibi domum, excídit colúmnas septem, súbdidit sibi gentes, superbórum et sublimium colla própria virtúte calcávit.

Oratio quæ contingit in ordine aliarum Dominicarum, ut infra.

DOMINICA I. AUGUSTI.

Ponuntur libri Salomonis, et legitur de eis usque ad Dominicam i. Septembris.

In primo Nocturno.

Incipiunt Parábolæ Salomónis.

Lectio i. *Cap.* 1.

PARABOLÆ Salomónis, filii David, regis Israel. Ad sciéndam sapiéntiam, et disciplínam: ad intelligénda verba prudéntiæ, et suscipiéndam eruditiónem doctrínæ, justítiam, et judícium, et æquitátem: ut detur párvulis astútia, adolescénti sciéntia et intelléctus. Audiens sápiens, sapiéntior erit: et intélligens gubernácula possidébit. Animadvértet parábolam, et interpretatiónem, verba sapiéntum, et ænígmata eórum.

℟. In princípio Deus ántequam terram fáceret, priúsquam abyssos constitúeret, priúsquam prodúceret fontes aquárum: * Antequam montes collocaréntur, ante omnes colles generávit me Dóminus. ℣. Quando præparábat cœlos, áderam, cum eo cuncta compónens. Antequam.

Lectio ii.

TIMOR Dómini, princípium sapiéntiæ. Sapiéntiam atque doctrínam stulti despíciunt. Audi, fili mi, disciplínam patris tui, et ne dimíttas legem matris tuæ: ut addátur grátia cápiti tuo, et torques collo tuo. Fili mi, si te lactáverint peccatóres, ne acquiéscas eis. Si díxerint: Veni nobíscum, insidiémur sánguini, abscondámus tendículas contra insóntem frustra: deglutiámus eum sicut inférnus vivéntem, et íntegrum quasi descendéntem in lacum. Omnem pretiósam substántiam reperiémus, implébimus domos nostras spóliis. Sortem mitte nobíscum, marsúpium unum sit ómnium nostrum.

℟. Gyrum cœli circuívi sola, et in flúctibus maris ambulávi, in omni gente et in omni pópulo primátum ténui: * Superbórum et sublímium colla própria virtúte calcávi. ℣. Ego in altíssimis hábito, et thronus meus in colúmna nubis. Superbórum. Lect. iii.

Fili mi, ne ámbules cum eis, próhibe pedem tuum a sémitis eórum. Pedes enim illórum ad malum currunt, et festínant ut effúndant sánguinem. Frustra autem jácitur rete ante óculos pennatórum. Ipsi quoque contra sánguinem suum insidiántur, et moliúntur fraudes contra ánimas suas. Sic sémitæ omnis avári, ánimas possidéntium rápiunt.

℟. Emítte, Dómine, sapiéntiam de sede magnitúdinis tuæ, ut mecum sit, et mecum labóret: * Ut sciam quid accéptum sit coram te omni témpore. Da mihi Dómine sédium tuárum assistrícem sapiéntiam. Ut sciam quid Glória Patri. Ut sciam.

In secundo Nocturno.

Ex Tractátu S. Ambrósii Epíscopi in Psalmum centésimum décimum octávum.

Lectio iv. *Serm.* 5.

Inítium esse sapiéntiæ timórem Dómini, dicit Prophéta. Quid est autem inítium sapiéntiæ, nisi sæculo renuntiáre? Quia sápere sæculária, stultítia est. Deníque sapiéntiam hujus mundi, stultítiam esse apud Deum, Apóstolus dicit. Sed et ipse timor Dómini, nisi secúndum sciéntiam sit, nihil prodest, immo obest plúrimum. Síquidem Judæi habent zelum Dei: sed quia non habent secúndum sciéntiam, in ipso zelo et timóre majórem contráhunt divinitátis offénsam. Quod circumcídunt infántulos suos, quod sábbata custódiunt, timórem Dei habent: sed quia nésciunt legem spiritálem esse, circumcídunt corpus, non cor suum.

℟. Da mihi, Dómine, sédium tuárum assistrícem sapiéntiam, et noli me reprobáre a púeris tuis: * Quóniam servus tuus sum ego, et filius ancíllæ tuæ. ℣. Mitte illam de sede magnitúdinis tuæ, ut mecum sit, et mecum labóret. Quóniam. Lectio v.

Et quid de Judæis dico? Sunt étiam in nobis qui habent timórem Dei, sed non secúndum sciéntiam, statuéntes duriora præcépta, quæ non possit humána condítio sustinére. Timor in eo est, quia vidéntur sibi consúlere disciplínæ, opus virtútis exígere: sed inscítia in eo est, quia non compatiúntur natúræ, non æstimant possibilitátem. Non sit ergo irrationábilis timor. Etenim vera sapiéntia a timóre Dei íncipit: nec est sapiéntia spiritális sine timóre Dei: ita

timor sine sapiéntia esse non debet.

℟. Initium sapiéntiæ timor Dómini: * Intelléctus bonus ómnibus faciéntibus eum: laudátio ejus manet in sæculum sæculi. ℣. Diléctio illius custódia legum est: quia omnis sapiéntia timor Dómini. Intelléctus.

Lectio vi.

Basis quædam verbi est timor sanctus. Sicut enim simulácrum áliquod in basi statúitur, et tunc majórem habet grátiam cum in basi státua fúerit collocáta, standíque áccipit firmitátem: ita verbum Dei in timóre sancto mélius statúitur, fórtius radicátur in péctore timéntis Dóminum, ne labátur verbum de corde viri, ne véniant vólucres, et áuferant illud de incuriósi et dissimulántis afféctu.

℟. Verbum iníquum et dolósum longe fac a me, Dómine: * Divítias et paupertátem ne déderis mihi, sed tantum víctui meo tribue necessária. ℣. Duo rogávi te, ne déneges mihi ántequam móriar. Divítias. Glória Patri. Divítias.

℟. vii. Dómine Pater et Deus vitæ meæ, ne derelínquas me in cogitátu malígno: extolléntiam oculórum meórum ne déderis mihi, et desidérium malígnum avérte a me Dómine; aufer a me concupiscéntiam, * Et ánimo irreverénti et infrunito ne tradas me, Dómine. ℣. Ne derelínquas me Dómine, ne accréscant ignorántiæ meæ, nec multiplicéntur delícta mea. Et.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus, et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

Responsoria hujus Dominicæ dicuntur in aliis Dominicis, usque ad Dominicam i. Septembris.

Infra Hebdomadam, quando Responsoria sumuntur ex iii. Nocturno Dominicæ, Feria quarta et Sabbato post ii. et iii. Lectionem ponitur ii. et iii. ℟. Feriæ secundæ sequentis.

FERIA SECUNDA.

De Parábolis Salomónis.

Lectio i. *Cap.* 3.

Fili mi, ne oblivíscáris legis meæ, et præcépta mea cor tuum custódiat: longitúdinem enim diérum, et annos vitæ, et pacem appónent tibi. Misericórdia et véritas te non déserant, circúmda eas gútturi tuo, et descríbe in tábulis cordis tui: et invénies grátiam, et disciplínam bonam, coram Deo et homínibus. Habe fidúciam in Dómino ex toto corde tuo, et ne innitáris prudéntiæ tuæ.

In ómnibus viis tuis cógita illum, et ipse díriget gressus tuos.
℟. Ne derelínquas me, Dómine pater et dominátor vitæ meæ, ut non córruam in conspéctu adversariórum meórum: * Ne gáudeat de me inimícus meus. ℣. Apprehénde arma et scutum, et exúrge in adjutórium mihi. Ne gáudeat.

Lectio ii.

Ne sis sápiens apud temetípsum: time Deum, et recéde a malo: sánitas quippe erit umbilíco tuo, et irrigátio óssium tuórum. Honóra Dóminum de tua substántia, et de primítiis ómnium frugum tuárum da ei: et implebúntur hórrea tua saturitáte, et vino torculária tua redundábunt.
℟. Magna enim sunt judícia tua Dómine, et inenarrabília verba tua: * Magnificásti pópulum tuum, et honorásti. ℣. Transtulísti illos per mare Rubrum, et transvexísti eos per aquam nímiam. Magnificásti.

Lectio iii.

Disciplinam Dómini, fili mi, ne abjícias: nec defícias cum ab eo corríperis: quem enim díligit Dóminus, córripit: et quasi pater in fílio cómplacet sibi. Beátus homo, qui ínvenit sapiéntiam et qui áffluit prudéntia: mélior est acquisítio ejus negotiatióne argénti, et auri primi et puríssimi fructus ejus: pretiósior est cunctis ópibus: et ómnia quæ desiderántur, huic non valent comparári.
℟. Quæ sunt in corde hóminum, óculi tui vident, Dómine, et in libro tuo ómnia scribéntur: * Homo videt in fácie, Deus autem in corde. ℣. Omnia enim corda scrutátur, et univérsas méntium cogitatiónes intélligit. Homo. Glória Patri. Homo.

Responsoria propria hujus ii. et iii. Feriæ repetuntur in omnibus ii. et iii. Feriis usque ad Dominicam primam Septembris.

FERIA TERTIA.

De Parábolis Salomónis.

Lectio i. *Cap.* 5.

Fili mi, atténde ad sapiéntiam meam, et prudéntiæ meæ inclina aurem tuam, ut custódias cogitatiónes, et disciplínam lábia tua consérvent. Ne atténdas falláciæ mulieris. Favus enim distíllans lábia meretrícis, et nitídius óleo guttur ejus. Novíssima autem illius amára quasi absynthium, et acúta quasi gládius biceps. Pedes ejus descéndunt in mortem, et ad ínferos gressus illíus pénetrant. Per sémitam vitæ non ámbulant, vagi sunt gressus ejus, et investigábiles
℟. Præbe, fili, cor mihi, et óculi tui vias meas custódiant: * Ut addátur grátia cápiti tuo. ℣. Atténde, fili mi, sapiéntiam meam, et ad e-

lóquium meum inclina aurem tuam. Ut. Lectio ii.

Nunc ergo, fili mi, audime, et ne recédas a verbis oris mei. Longe fac ab ea viam tuam, et ne appropínques fóribus domus ejus. Ne des aliénis honórem tuum, et annos tuos crudéli. Ne forte impleántur extránei víribus tuis, et labóres tui sint in domo aliéna, et gemas in novíssimis, quando consúmpseris carnes tuas et corpus tuum, et dicas: Cur detestátus sum disciplínam, et increpatiónibus non acquiévit cor meum, nec audívi vocem docéntium me, et magístris non inclinávi aurem meam? ℟. Inítium sapiéntiæ. 272. Lectio iii.

Quare sedúceris, fili mi, ab aliéna, et fovéris in sinu altérius? Réspicit Dóminus vias hóminis, et omnes gressus ejus cónsiderat. Iniquitátes suæ cápiunt ímpium, et fúnibus peccatórum suórum constríngitur. Ipse moriétur, quia non hábuit disciplínam, et in multitúdine stultítiæ suæ decipiétur. ℟. Verbum. 272.

FERIA QUARTA.

De Parábolis Salomónis.

Lectio i. *Cap.* 8.

Numquid non sapiéntia clámitat, et prudéntia dat vocem suam? In summis excelsísque vertícibus supra viam, in médiis sémitis stans, juxta portas civitátis in ipsis fóribus lóquitur, dicens: O viri, ad vos clámito, et vox mea ad filios hóminum. Intelligite párvuli astútiam, et insipiéntes animadvértite. Audite, quóniam de rebus magnis locutúra sum: et aperiéntur lábia mea, ut recta prædicent. ℟. Dómine Pater. 272. Lectio ii.

Veritatem meditábitur guttur meum, et lábia mea detestabúntur ímpium. Justi sunt omnes sermónes mei, non est in eis pravum quid neque pervérsum. Recti sunt intelligéntibus, et æqui inveniéntibus sciéntiam. Accípite disciplínam meam, et non pecúniam: doctrínam magis, quam aurum elígite. Mélior est enim sapiéntia cunctis pretiosíssimis: et omne desiderábile ei non potest comparári. ℟. Magna. 273.

Lectio iii.

Ego sapiéntia hábito in consílio, et eruditis intérsum cogitatiónibus. Timor Dómini odit malum: arrogántiam, et supérbiam, et viam pravam, et os bilíngue detéstor. Meum est consílium, et æquitas, mea est prudéntia, mea est fortitúdo. Per me reges regnant, et legum conditóres justa decérnunt. Per me príncipes ímperant, et poténtes decérnunt justítiam. Ego diligéntes me díligo: et qui mane vígilant ad me, invénient me.

℟. Quæ sunt in corde. 273.

FERIA QUINTA
Lectio i. *Cap.* 10.

FILIUS sápiens lætíficat patrem: filius vero stultus mœstítia est matris suæ. Nil próderunt thesáuri impietátis: jûstítia vero liberábit a morte. Non afflíget Dóminus fame ánimam justi, et insídias impiórum subvértet. Egestátem operáta est manus remíssa: manus autem fórtium divítias parat. Qui nítitur mendáciis, hic pascit ventos: idem autem ipse séquitur aves volántes. Qui cóngregat in messe, filius sápiens est: qui autem stertit æstáte, filius confusiónis. ℟. In princípio. 270.

Lectio ii.

BENEDICTIO Dómini super caput justi: os autem impiórum óperit iníquitas. Memória justi cum láudibus: et nomen impiórum putréscet. Sápiens corde præcépta súscipit: stultus cæditur lábiis. Qui ámbulat simplíciter, ámbulat confidénter: qui autem deprávat vias suas, maniféstus erit. Qui ánnuit óculo, dabit dolórem: et stultus lábiis verberábitur. ℟. Gyrum cœli. 271. Lec. iii.

VENA vitæ os justi: et os impiórum óperit iniquitátem. Odium súscitat rixas: et univérsa delícta óperit cháritas. In lábiis sapiéntis invenítur sapiéntia: et virga in dorso ejus qui índiget corde. Sapiéntes abscóndunt sciéntiam: os autem stulti confusióni próximum est. Substántia divitis, urbs fortitúdinis ejus pavor páuperum, egéstas eórum. Opus justi ad vitam: fructus autem impii ad peccátum. ℟. Emitte Dómine. 274.

FERIA SEXTA.
De Parábolis Salomónis.
Lectio i. *Cap.* 14.

SAPIENS múlier ædíficat domum suam: insípiens extrúctam quoque mánibus déstruet. Ambulans recto itínere, et timens Deum, despícitur ab eo qui infámi gráditur via. In ore stulti virga supérbiæ: lábia autem sapiéntium custódiunt eos. Ubi non sunt boves, præsépe vácuum est: ubi autem plúrimæ ségetes, ibi manifésta est fortitúdo bovis. Testis fidélis non mentítur: profert autem mendácium dolósus testis. ℟. Da mihi. 271. Lectio ii.

QUÆRIT derisor sapiéntiam, et non invenit: doctrína prudéntium fácilis. Vade contra virum stultum, et nescit lábia prudéntiæ. Sapiéntia cállidi est intellígere viam suam: et imprudéntia stultórum errans. Stultus illúdet peccátum, et inter justos morábitur grátia. Cor quod novit amaritúdinem ánimæ suæ, in gáudio ejus non miscébitur extráneus. Domus impiórum delébitur: tabernácula vero justórum germinábunt. ℟. Initium. 272.

Lectio iii.

Est via quæ vidétur hómini justa: novíssima autem ejus dedúcunt ad mortem. Risus dolóre miscébitur, et extréma gáudii luctus óccupat. Viis suis replébitur stultus, et super eum erit vir bonus. Innocens credit omni verbo: astútus consíderat gressus suos. Fílio dolóso nihil erit boni: servo autem sapiénti, prósperi erunt actus, et dirigétur via ejus. Sápiens timet, et declínat a malo: stultus tránsilit et confídit. ℟. Verbum. 272.

SABBATO.

De Parábolis Salomonis.

Lectio i. *Cap.* 16.

Hominis est ánimam præparáre: et Dómini gubernáre linguam. Omnes viæ hóminis patent óculis ejus: spirítuum ponderátor est Dóminus. Revéla Dómino ópera tua, et dirigéntur cogitatiónes tuæ. Univérsa propter semetípsum operátus est Dóminus: ímpium quoque ad diem malum. Abominátio Dómini est omnis árrogans: étiam si manus ad manum fúerit, non est ínnocens. ℟. Dómine Pater. 272.

Lectio ii.

Initium viæ bonæ, fácere justítiam: accépta est autem apud Deum magis, quam immoláre hóstias. Misericórdia et veritáte rédimitur iníquitas: et in timóre Dómini declinátur a malo. Cum placúerint Dómino viæ hóminis, inimícos quoque ejus convértet ad pacem. Mélius est parum cum justítia, quam multi fructus cum iniquitáte. Cor hóminis dispónit viam suam sed Dómini est dírigere gressus ejus. ℟. Magna enim. 273.

Lectio iii.

Divinatio in lábiis regis, in judício non errábit os ejus. Pondus et statéra judícia Dómini sunt: et ópera ejus omnes lápides sácculi. Abominábiles regi qui agunt ímpie: quóniam justítia firmátur sólium. Volúntas regum lábia justa: qui recta lóquitur, diligétur. Indignátio regis, nuntii mortis: et vir sápiens placábit eam. In hilaritáte vultus regis, vita: et cleméntia ejus quasi imber serótinus. ℟. Quæ sunt. 273.

Ad Magníficat, Ant. Ego in altíssimis * hábito: et thronus meus in colúmna nubis.

DOM. II. AUGUSTI.

In primo Nocturno.

Incipit liber Ecclesiástes.

Lectio i. *Cap.* 1.

Verba Ecclesiástæ, filii David regis Jerúsalem. Vánitas vanitátum, dixit Ecclesiástes: vánitas vanitátum, et ómnia vánitas. Quid habet ámplius homo de univérso labóre suo, quo labórat sub sole? Generátio prǽterit, et generátio ádvenit: terra autem in ætérnum stat. Oritur sol, et óccidit, et ad locum suum revértitur: ibíque renáscens,

gyrat per Merídiem, et fléctitur ad Aquilónem: lustrans univérsa in circúitu pergit spíritus, et in círculos suos revértitur. Omnia flúmina intrant in mare, et mare non redúndat: ad locum, unde éxeunt flúmina, revertúntur, ut íterum fluant.

℟. In princípio Deus ántequam terram fáceret, priúsquam abyssos constitúeret, priúsquam prodúceret fontes aquárum: * Antequam montes collocaréntur, ante omnes colles generávit me Dóminus. ℣. Quando præparábat cœlos, áderam, cum eo cuncta compónens. Antequam. Lectio ii.

CUNCTÆ res difficiles: non potest eas homo explicáre sermóne. Non saturátur óculus visu, nec auris audítu implétur. Quid est quod fuit? ipsum quod futúrum est. Quid est quod factum est? ipsum quod faciéndum est. Nihil sub sole novum, nec valet quisquam dicere: Ecce hoc recens est, jam enim præcéssit in sæculis, quæ fuérunt ante nos. Non est priórum memória: sed nec eórum quidem quæ póstea futúra sunt, erit recordátio apud eos qui futúri sunt in novíssimo.

℟. Gyrum cœli circuívi sola, et in flúctibus maris ambulávi, in omni gente et in omni pópulo primátum ténui: * Superbórum et sublímium colla própria virtúte calcávi. ℣. Ego in altíssimis hábito, et thronus meus in colúmna nubis. Superbórum et sublímium colla. Lectio iii.

EGO Ecclesiástes fui rex Israel in Jerúsalem, et propósui in ánimo meo quærere et investigáre sapiénter de ómnibus quæ fiunt sub sole. Hanc occupatiónem péssimam dedit Deus fíliis hóminum, ut occuparéntur in ea. Vidi cuncta quæ fiunt sub sole, et ecce univérsa vánitas, et afflíctio spíritus. Pervérsi difficile corrigúntur, et stultórum infinítus est númerus. Locútus sum in corde meo, dicens: Ecce magnus efféctus sum, et præcéssi omnes sapiéntia, qui fuérunt ante me in Jerúsalem: et mens mea contempláta est multa sapiénter, et dídici. Dedíque cor meum ut scirem prudéntiam atque doctrínam, erroréśque et stultítiam.

℟. Emítte, Dómine, sapiéntiam de sede magnitúdinis tuæ, ut mecum sit, et mecum labóret: * Ut sciam quid accéptum sit coram te omni témpore. ℣. Da mihi, Dñe, sédium tuárum assistrícem sapiéntiam. Ut. Glória Patri. Ut.

In secundo Nocturno
Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi. Lectio iv.
Serm. contra concubin. in fine, tom. 5.

SALOMON cum secularium rerum concupiscéntia te-

nerétur, magnas eas et admirándas putábat, multúmque in eis labóris et sollicitúdinis insumébat, magníficas ædificándo domos, copiósum concervándo aurum, congregàndo cantórum choros, vària génera ministrórum mensæ et popínæ, quæréndo ánimæ suæ voluptátem ab hortórum et córporum formosórum grátia, et omnem, ut ita dicam, oblectatiónis et refrigérii viam sectándo.

℟. Da mihi, Dómine, sédium tuárum assistrícem sapiéntiam, et noli me reprobàre a púeris tuis: * Quóniam servus tuus sum ego, et fílius ancíllæ tuæ. ℣. Mitte illam de sede magnitúdinis tuæ, ut mecum sit, et mecum labóret. Quóniam. Lectio. v.

At ubi inde ad se revérsus, et quasi ex umbrósa quadam abysso ad lumen veræ sapiéntiæ respícere váluit, tunc sublímem illam et cœlis dignam emísit vocem: Vánitas vanitátum, dicens, et ómnia vánitas. Hanc et vos, et hac sublimiórem, si voluéritis, efferétis senténtiam de intempestíva hac voluptáte, si aliquantísper a mala consuetúdine vos sequestravéritis.

℟. Inítium sapiéntiæ timor Dómini: * Intelléctus bonus ómnibus faciéntibus eum: laudátio ejus manet in sæculum sæculi. ℣. Diléctio illius custódia legum est: quia omnis sapiéntia timor Dómini. Intelléctus. Lectio vi.

Quamvis autem a Salomóne sæculis superióribus non tam multa sapiéntiæ exigebátur diligéntia: neque enim delícias lex vetus prohibébat, neque nimiis frui supervácuis dicébat vanum: áttamen et sic se habéntibus rebus, in ipsis contuéri licébit, quam viles, et vanitáti obnóxiæ res sint. Nos vero ad majórem vocáti vitam, et ad excelléntius fastígium ascéndimus, et in majóribus exercémur palæstris: et quid áliud, quam quod, sicut supérnæ virtútes intellectuáles et incorpóreæ illæ, vitam instítuere jubémur?

℟. Verbum iníquum et dolósum longe fac a me, Dómine: * Divítias et paupertátem ne déderis mihi, sed tantum víctui meo tríbue necessária. ℣. Duo rogávi te, ne déneges mihi ántequam móriar. Divítias. Glória Patri. Divítias.

℟. vii. Dómine Pater et Deus vitæ meæ, ne derelínquas me in cogitátu maligno: extolléntiam oculórum meórum ne déderis mihi, et desidérium malignum avérte a me, Dómine: aufer a me concupiscéntiam, * Et ánimo irreverénti et infrunito ne tradas me, Dómine. ℣. Ne derelinquas me Dómine, ne accréscant ignorántiæ meæ,

nec multiplicéntur delícta mea. Et.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum:* Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De libro Ecclesiástæ.

Lectio i. *Cap.* 2.

Dixi ego in corde meo: Vadam, et áffluam delíciis, et fruar bonis. Et vidi quod hoc quoque esset vánitas. Risum reputávi errórem: et gáudio dixi: Quid frustra decíperis? Cogitávi in corde meo abstráhere a vino carnem meam, ut ánimum meum transférrem ad sapiéntiam, devitarémque stultítiam, donec vidérem quid esset útile fíliis hóminum: quo facto opus est sub sole número diérum vitæ suæ. Magníficávi ópera mea, ædificávi mihi domos, et plantávi víneas. ℟. Ne derelínquas. 273.

Lectio ii.

Possedi servos et ancillas, multámque famíliam hábui: arménta quoque, et magnos óvium greges, ultra omnes qui fuérunt ante me in Jerúsalem: coacervávi mihi argéntum et aurum, et substántias regum, ac provinciárum: feci mihi cantóres et cantatríces, et delícias filiórum hóminum, scyphos et úrceos in ministério ad vina fundénda: et supergréssus sum ópibus omnes, qui ante me fuérunt in Jerúsalem: sapiéntia quoque perseverávit mecum.

℟. Magna enim. 273. Lectio iii.

Et ómnia quæ desideravérunt óculi mei non negávi eis: nec prohibui cor meum, quin omni voluptáte fruerétur, et oblectáret se in his quæ præparáveram: et hanc ratus sum partem meam, si úterer labóre meo. Cumque me convertíssem ad univérsa ópera quæ fécerant manus meæ, et ad labóres in quibus frustra sudáveram, vidi in ómnibus vanitátem et afflictiónem ánimi, et nihil permanére sub sole.

℟. Quæ sunt. 273.

FERIA TERTIA.

De libro Ecclesiástæ.

Lectio i. *Cap.* 3.

Omnia tempus habent, et suis spátiis tránseunt univérsa sub cœlo. Tempus nascéndi, et tempus moriéndi. Tempus plantándi, et tempus evelléndi quod plantátum est. Tempus occidéndi, et tempus sanándi. Tempus destruéndi, et tempus ædificándi. Tempus flendi, et tempus ridéndi. Tempus plangéndi, et tempus saltándi. Tempus spargéndi lápides, et tempus colligéndi. Tempus amplexándi, et tempus

longe fieri ab ampléxibus. Tempus acquiréndi, et tempus perdéndi. Tempus custodiéndi, et tempus abjiciéndi. Tempus scindéndi, et tempus consuéndi. Tempus tacéndi, et tempus loquéndi. Tempus dilectiónis, et tempus ódii. Tempus belli, et tempus pacis. ℟. Præbe fili cor. 273. Lec. ii.

Quid habet ámplius homo de labóre suo? Vidi afflictiónem, quam dedit Deus filiis hóminum, ut distendántur in ea. Cuncta fecit bona in témpore suo, et mundum trádidit disputatióni eórum, ut non invéniat homo opus quod operátus est Deus ab inítio usque ad finem. Et cognóvi quod non esset mélius nisi lætári, et fácere bene in vita sua. Omnis enim homo qui cómedit et bibit, et videt bonum de labóre suo, hoc donum Dei est. ℟. Inítium. 278. Lectio iii.

Didici quod ómnia ópera quæ fecit Deus, persevérent in perpétuum: non póssumus eis quidquam áddere, nec auférre, quæ fecit Deus ut timeátur. Quod factum est, ipsum pérmanet: quæ futúra sunt, jam fúerunt: et Deus instáurat quod ábiit. Vidi sub sole in loco judícii impietátem, et in loco justítiæ iniquitátem. Et dixi in corde meo: Justum et ímpium judicábit Deus, et tempus omnis rei tunc erit. ℟. Verbum. 278.

FERIA QUARTA.

De libro Ecclesiástæ.

Lectio i. *Cap. 4.*

Verti me ad ália, et vidi calúmnias, quæ sub sole gerúntur, et lácrymas innocéntium, et néminem consolatórem, nec posse resístere eórum violéntiæ, cunctórum auxílio destitútos. Et laudávi magis mórtuos, quam viventes: et feliciórem utróque judicávi, qui necdum natus est, nec vidit mala quæ sub sole fiunt. Rursum contemplátus sum omnes labóres hóminum, et indústrias animadvérti patére invídiæ próximi: et in hoc ergo vánitas, et cura supérflua est. ℟. Dómine Pater. 278. Lectio ii.

Stultus cómplicat manus suas, et cómedit carnes suas, dicens: Mélior est pugillus cum réquie, quam plena útraque manus cum labóre et afflictióne ánimi. Considerans réperi et áliam vanitátem sub sole: unus est, et secúndum non habet, non fílium, non fratrem, et tamen laboráre non cessat, nec satiántur óculi ejus divítiis: nec recógitat, dicens: Cui labóro, et fraudo ánimam meam bonis? In hoc quoque vánitas est, et afflíctio péssima.
℟. Magna. 273. Lectio iii.

Melius est ergo duos esse simul, quam unum: habent enim emoluméntum societátis suæ: si unus cecide-

rit, ab áltero fulciétur. Væ soli: quia cum ceciderit, non habet sublevántem se. Et si dormierint duo, fovebúntur mútuo: unus quómodo calefiet? et si quispiam prævalúerit contra unum, duo resístunt ei: funiculus triplex difficile rúmpitur. Mélior est puer pauper et sápiens, rege sene et stulto, qui nescit prævidére in pósterum.

℟. Quæ sunt. 273.

FERIA QUINTA.

De libro Ecclesiástæ.

Lectio i. *Cap.* 5.

Ne témere quid loquáris, neque cor tuum sit velox ad proferéndum sermónem coram Deo. Deus enim in cœlo, et tu super terram: idcírco sint pauci sermónes tui. Multas curas sequúntur sómnia, et in multis sermónibus inveniétur stultítia. Si quid vovisti Deo, ne moréris réddere: displicet enim ei infidélis et stulta promissio. Sed quodcúmque vóveris, redde: multóque mélius est non vovére, quam post votum promíssa non réddere.

℟. In princípio. 277. Lect. ii.

Ne déderis os tuum ut peccáre fácias carnem tuam: neque dicas coram Angelo: Non est providéntia: ne forte irátus Deus contra sermónes tuos, dissipet cuncta ópera mánuum tuárum. Ubi multa sunt sómnia, plúrimæ sunt vanitátes, et sermónes innúmeri: tu vero Deum time. Si víderis calúmnias egenórum, et violénta judícia, et subvérti justítiam in província, non miréris super hoc negótio: quia excélso excélsior est álius, et super hos quoque eminentióres sunt álii, et ínsuper univérsæ terræ rex ímperat serviénti.

℟. Gyrum cœli. 277. Lect. iii.

Avarus non implébitur pecúnia: et qui amat divítias, fructum non cápiet ex eis: et hoc ergo vánitas. Ubi multæ sunt opes, multi et qui comedunt eas. Et quid prodest possessóri, nisi quod cernit divítias óculis suis? Dulcis est somnus operánti sive parum, sive multum cómedat: satúritas autem divítis non sinit eum dormíre. Est et ália infírmitas péssima, quam vidi sub sole: divítiæ conservátæ in malum dómini sui. Péreunt enim in afflictióne péssima: generávit filium, qui in summa egestáte erit. ℟. Emitte. 277.

FERIA SEXTA.

De libro Ecclesiástæ.

Lectio i. *Cap.* 6.

Est et áliud malum, quod vidi sub sole, et quidem frequens apud hómines: Vir cui dedit Deus divítias, et substántiam, et honórem, et nihil deest ánimæ suæ, ex ómnibus quæ desíderat: nec tríbuit ei potestátem Deus ut cómedat ex eo, sed homo extráneus vorábit illud. Hoc vánitas, et miséria magna

est. ℟. Da mihi. 278. Lectio ii.

Si genúerit quíspiam centum líberos, et víxerit multos annos, et plures dies ætátis habúerit, et ánima illíus non utátur bonis substántiæ suæ, sepulturáque cáreat: de hoc ego pronúntio quod mélior illo sit abortívus. Frustra enim venit, et pergit ad ténebras, et oblivióne delébitur nomen ejus. Non vidit solem, neque cognóvit distántiam boni et mali: étiam si duóbus míllibus annis víxerit et non fúerit perfrúitus bonis. ℟. Inítium. 278. Lectio iii.

Nonne ad unum locum próperant ómnia? Omnis labor hóminis in ore ejus: sed ánima ejus non implébitur. Quid habet ámplius sápiens a stulto? et quid pauper, nisi ut pergat illuc, ubi est vita? Mélius est vidére quod cúpias, quam desideráre quod néscias. Sed et hoc vánitas est, et præsúmptio spíritus. ℟. Verbum. 278.

SABBATO.

De libro Ecclesiástæ.

Lectio i. *Cap.* 7.

Quid necésse est hómini majóra se quærere; cum ignóret quid condúcat sibi in vita sua, número diérum peregrinatiónis suæ, et témpore quod velut umbra prætérit? Aut quis ei póterit indicáre, quid post eum futúrum sub sole sit? Mélius est nomen bonum, quam unguénta pretiósa: et dies mortis die nativitátis. Mélius est ire ad domum luctus, quam ad domum convívii: in illa enim finis cunctórum admonétur hóminum, et vivens cógitat quid futúrum sit. ℟. Dómine. 278. Lectio ii.

Mélior est ira risu: quia per tristítiam vultus corrígitur ánimus delinquéntis. Cor sapiéntium ubi tristítia est, et cor stultórum ubi lætítia. Mélius est a sapiénte córripi, quam stultórum adulatióne décipi. Quia sicut sónitus spinárum ardéntium sub olla, sic risus stulti: sed et hoc vánitas. Calúmnia contúrbat sapiéntem, et perdet robur cordis illíus. Mélior est finis oratiónis, quam princípium. Mélior est pátiens arrogánte. ℟. Magna enim. 273.

Lectio iii.

Ne dicas: Quid putas causæ est quod prióra témpora melióra fuére quam nunc sunt? stulta enim est hujuscémodi interrogátio. Utílior est sapiéntia cum divítiis, et magis prodest vidéntibus solem. Sicut enim prótegit sapiéntia, sic prótegit pecúnia. Hoc autem plus habet erudítio et sapiéntia, quod vitam tríbuunt possessóri suo. Consídera ópera Dei, quod nemo possit corrígere quem ille despéxerit. ℟. Quæ sunt in. 273.

Ad Magnificat, Ant. Omnis sapiéntia * a Dómino Deo

est, et cum illo fuit semper, et est ante ævum.

Si sequens Dominica venerit in die Assumptionis B. Mariæ, aut S. Joachim, vel S. Hyacinthi, aut in die Octava S. Laurentii, liber Sapientiæ ponitur in ipsa die S. Hyacinthi, vel in die Octava S. Laurentii et de eo legitur in Festo S. Bernardi, et post Octavam Assumptionis B. Mariæ, si supersit dies, usque ad Dñcam sequentem.

DOMIN. III. AUGUSTI.

In primo Nocturno.

Incipit liber Sapiéntiæ.

Lectio i. *Cap.* 1.

Dilígite justítiam, qui judicátis terram. Sentíte de Dómino in bonitáte, et in simplicitáte cordis quærite illum: quóniam invenitur ab his qui non tentant illum: appáret autem eis qui fidem habent in illum: pervérsæ enim cogitatiónes séparant a Deo: probáta autem virtus córripit insipiéntes. Quóniam in malévolam ánimam non introíbit sapiéntia, nec habitábit in córpore súbdito peccátis.

℟. In princípio Deus ántequam terram fáceret, priúsquam abyssos constitúeret, priúsquam prodúceret fontes aquárum: * Antequam montes collocaréntur, ante omnes colles generávit me Dóminus. ℣. Quando præparábat cœlos, áderam, cum eo cuncta compónens. Antequam.

Lectio ii.

Spíritus enim sanctus disciplinæ effúgiet fictum, et áuferet se a cogitatiónibus, quæ sunt sine intelléctu, et corripiétur a superveniénte iniquitáte. Benígnus est enim spíritus sapiéntiæ, et non liberábit maledícum a lábiis suis: quóniam renum illíus testis est Deus, et cordis illíus scrutátor est verus, et linguæ ejus audítor. Quóniam spíritus Dómini replévit orbem terrárum: et hoc, quod cóntinet ómnia, sciéntiam habet vocis. Propter hoc qui lóquitur iníqua, non potest latére, nec prætériet illum corrípiens judícium.

℟. Gyrum cœli circuívi sola, et in flúctibus maris ambulávi: in omni gente et in omni pópulo primátum ténui: * Superbórum et sublímium colla própria virtúte calcávi. ℣. Ego in altíssimis hábito, et thronus meus in colúmna nubis. Superbórum.

Lectio iii.

In cogitatiónibus enim ímpii interrogátio erit: sermónum autem illíus audítio ad Deum véniet, ad correptiónem iniquitátum illíus. Quóniam auris zeli audit ómnia, et tumúltus murmuratiónum non abscondétur. Custodíte ergo vos a murmuratióne, quæ nihil prodest, et a detractióne párcite linguæ, quóniam sermo obscúrus in vácuum non i-

bit: os autem quod mentitur, occidit ánimam.

℣. Emitte, Dómine, sapiéntiam de sede magnitúdinis tuæ, ut mecum sit, et mecum labóret: * Ut sciam quid accéptum sit coram te omni témpore. ℣. Da mihi, Dómine, sédium tuárum assistrícem sapiéntiam. Ut sciam quid. Glória. Ut sciam quid.

In secundo Nocturno.

Ex libro Officiórum sancti Ambrósii Episcopi.

Lectio iv. *Lib. 1. Cap. 28.*

Magnus justitiæ splendor, quæ áliis pótius nata, quam sibi, communitátem et societátem nostram ádjuvat, excelsitátem tenet, ut suo judício ómnia subjécta hábeat, opem áliis ferat, pecúniam cónferat, officia non ábnuat, perícula suscípiat aliéna. Quis non cúperet hanc virtútis arcem tenére, nisi prima avarítia infirmáret, atque infléeteret tantæ virtútis vigórem? Etenim dum augére opes, aggeráre pecúnias, occupáre terras possessiónibus cúpimus, præstáre divítiis justítiæ formam exúimus, beneficéntiam commúnem amíttimus.

℟. Da mihi Dómine sédium tuárum assistrícem sapiéntiam, et noli me reprobáre a púeris tuis: * Quóniam servus tuus sum ego, et fílius ancíllæ tuæ. ℣. Mitte illam de sede magnitúdinis tuæ, ut mecum sit, et mecum labóret. Quóniam. Lectio v.

Quanta autem justítia sit, ex hoc intélligi potest, quod nec locis, nec persónis, nec tempóribus excípitur, quæ étiam hóstibus reservátur: ut, si constitútus sit cum hoste aut locus, aut dies prælio, advérsus justítiam putétur aut loco prævenire, aut témpore. Interest enim utrum áliquis pugna áliqua et conflictu gravi capiátur, an superióre grátia vel áliquo evéntu. Si ergo in bello justítia valet, quanto magis in pace servánda est.

℟. Inítium sapiéntiæ timor Dómini: * Intelléctus bonus ómnibus faciéntibus eum: laudátio ejus manet in sæculum sæculi. ℣. Diléctio illius custódia legum est: quia omnis sapiéntia timor Dómini. Intelléctus. Lectio vi.

Fundamentum ergo est justítiæ fides. Justórum enim corda meditántur fidem; et qui se justus accúsat, justítiam supra fidem cóllocat. Nam tunc justítia ejus appáret, si vera fateátur. Dénique et Dóminus per Isaíam: Ecce, inquit, mitto lápidem in fundaméntum Sion: id est, Christum in fundaméntum Ecclésiæ. Fides enim ómnium Christus: Ecclésiæ autem quædam forma justítiæ est, commúne jus ómnium: in commúne orat, in commúne operátur, in commúne ten-

tátur. Dénique qui se ipsum sibi ábnegat, ipse justus, ipse dignus Christo est. Ideo et Paulus fundaméntum pósuit Christum, ut supra eum ópera justítiæ locarémus: quia fides fundaméntum est.

℟. Verbum iníquum et dolósum longe fac a me, Dómine:* Divítias et paupertátem ne déderis mihi, sed tantum victui meo tríbue necessária. ℣. Duo rogávi te, ne dréneges mihi ántequam móriar. Divítias. Glória. Divítias.

℟. vii. Dómine Pater et Deus vitæ meæ, ne derelínquas me in cogitátu malígno: extolléntiam oculórum meórum ne déderis mihi, et desidérium malígnum avérte a me, Dómine: aufer a me concupiscéntiam, * Et ánimo irreveréntí et infrunito ne tradas me, Dómine. ℣. Ne derelínquas me Dñe, ne accréscant ignorántiæ meæ, nec multiplicéntur delícta mea. Et.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum:* Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth: Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio i. *Cap.* 3.

Justorum autem ánimæ in manu Dei sunt, et non tanget illos torméntum mortis. Visi sunt óculis insipiéntium mori: et æstimáta est afflíctio éxitus illórum: et quod a nobis est iter, extermínium: illi autem sunt in pace. Et si coram homínibus torménta passi sunt, spes illórum immortalitáte plena est. In paucis vexáti, in multis bene disponéntur: quóniam Deus tentávit eos, et invénit illos dignos se. Tamquam aurum in fornáce probávit illos, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos, et in témpore erit respéctus illórum. ℟. Ne derelínquas. 273.

Lectio ii.

Fulgebunt justi, et tamquam scintíllæ in arundinéto discúrrent. Judicábunt natiónes, et dominabúntur pópulis, et regnábit Dóminus illórum in perpétuum. Qui confídunt in illo, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiéscent illi: quóniam donum et pax est eléctis ejus. Impii autem secúndum quæ cogitavérunt, correptiónem habébunt: qui neglexérunt justum, et a Dómino recessérunt. Sapiéntiam enim et disciplínam qui ábjicit, infélix est: et vácua est spes illórum, et labóres sine fructu, et inutília ópera eórum. ℟. Magna enim. 273.

Lectio iii. *Cap.* 5. *c*

Justi autem in perpétuum vivent, et apud Dóminum

est merces eórum, et cogitátio illórum apud Altíssimum. Ideo accípient regnum decóris, et diadéma speciéi de manu Dómini: quóniam déxtera sua teget eos, et bráchio sancto suo deféndet illos. Accípiet armatúram zelus illíus, et armábit creatúram ad ultiónem inimicórum. Induet pro thoráce justítiam, et accípiet pro gálea judícium certum. Sumet scutum inexpugnábile æquitátem: ácuet autem duram iram in lánceam, et pugnábit cum illo orbis terrárum contra insensátos. ℟. Quæ sunt in. 273.

FERIA TERTIA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio i. *Cap.* 6.

Melior est sapiéntia quam vires: et vir prudens quam fortis. Audíte ergo, reges, et intellígite, díscite júdices fínium terræ. Præbéte aures, vos qui continétis multitúdines, et placétis vobis in turbis natiónum: quóniam data est a Dómino potéstas vobis, et virtus ab Altíssimo, qui interrogábit ópera vestra, et cogitatiónes scrutábitur: quóniam cum essétis minístri regni illíus, non recte judicástis, nec custodístis legem justítiæ, neque secúndum voluntátem Dei ambulástis. ℟. Præbe. 273. Lectio ii.

Horrende et cito apparébit vobis: quóniam judícium duríssimum his, qui præsunt, fiet. Exíguo enim concéditur misericórdia: poténtes autem poténter torménta patiéntur. Non enim súbtrahet persónam cujúsquam Deus, nec verébitur magnitúdinem cujúsquam: quóniam pusíllum et magnum ipse fecit, et æquáliter cura est illi de ómnibus. Fortióribus autem fórtior instat cruciátio. ℟. Initium. 284. Lectio iii.

Ad vos ergo, reges, sunt hi sermónes mei, ut discátis sapiéntiam et non excidátis. Qui enim custodíerint justa juste, justificabúntur: et qui didícerint ista, invénient quid respóndeant. Concupíscite ergo sermónes meos, dilígite illos, et habébitis disciplínam. Clara est, et quæ numquam marcéscit sapiéntia, et fácile vidétur ab his qui díligunt eam, et invenítur ab his qui quærunt illam. ℟. Verbum. 285.

FERIA QUARTA

De libro Sapiéntiæ.

Lectio i. *Cap.* 7.

Sum quidem et ego mortális homo, símilis ómnibus, et ex génere terréni illíus, qui prior factus est et in ventre matris figurátus sum caro, decem ménsium témpore coagulátus sum in sánguine, ex sémine hóminis, et delectaménto somni conveniénte. Et ego natus accépi commúnem aérem, et in simíliter factam décidi terram, et primam vocem símilem ómnibus emísi plorans. In in-

voluméntis nutritus sum, et curis magnis. Nemo enim ex régibus aliud hábuit nativitátis initium. Unus ergo introitus est ómnibus ad vitam et similis éxitus.

℟. Dómine Pater. 285.

Lectio ii.

PROPTER hoc optávi, et datus est mihi sensus: et invocávi, et venit in me spíritus sapiéntiæ: et præpósui illam regnis et sédibus, et divitias nihil esse duxi in comparatióne illíus Nec comparávi illi lápidem pretiósum: quóniam omne aurum in comparatióne illíus aréna est exígua, et tamquam lutum æstimábitur argéntum in conspéctu illíus. Super salútem et spéciem diléxi illam, et propósui pro luce habére illam: quóniam inexstinguíbile est lumen illíus.

℟. Magna enim. 273. Lect. iii.

VENERUNT autem mihi ómnia bona páriter cum illa, et innumerábilis honéstas per manus illíus. Et lætátus sum in ómnibus: quóniam antecedébat me ista sapiéntia, et ignorábam quóniam horum ómnium mater est. Quam sine fictióne dídici, et sine invídia commúnico, et honestátem illíus non abscóndo. Infinítus enim thesáurus est homínibus: quo qui usi sunt, partícipes facti sunt amicítiæ Dei propter disciplínæ dona commendáti.

℟. Quæ sunt in corde. 273.

FERIA QUINTA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio i. *Cap. 9. c*

QUIS hóminum póterit scire consílium Dei, aut quis póterit cogitáre quid velit Deus? Cogitatiónes enim mortálium tímidæ, et incértæ providéntiæ nostræ. Corpus enim, quod corrúmpitur, ággravat ánimam, et terréna inhabitátio déprimit sensum multa cogitántem. Et difficile æstimámus quæ in terra sunt: et quæ in prospéctu sunt, invenímus cum labóre. Quæ autem in cœlis sunt, quis investigábit? Sensum autem tuum quis sciet, nisi tu déderis sapiéntiam, et míseris Spíritum sanctum tuum de altíssimis: et sic corréctæ sint sémitæ eórum qui sunt in terris, et quæ tibi placent, didícerint hómines? Nam per sapiéntiam sanáti sunt quicúmque placuérunt tibi, Dómine, a princípio.

℟. In princípio. 283.

Lectio ii. *Cap. 10.*

HÆC illum, qui primus formátus est a Deo pater orbis terrárum, cum solus esset creátus, custodívit, et edúxit illum a delícto suo, et dedit illi virtútem continéndi ómnia. Ab hac ut recéssit injústus in ira sua, per iram homicídii fratérni depériit. Propter quem, cum aqua deléret terram, sanávit iterum sapiéntia, per contemptíbile lignum justum gubérnans.

Hæc et in consénsu nequítiæ cum se natiónes contulíssent, scivit justum, et conservávit sine queréla Deo, et in filii misericórdia fortem custodívit. ℟. Gyrum cœli. 283.

Lectio iii.

HÆC justum a pereúntibus ímpiis liberávit fugiéntem, descendénte igne in Pentápolim: quibus in testimónium nequítiæ fumigabúnda constat desérta terra, et incérto témpore fructus habéntes árbores, et incredíbilis ánimæ memória stans figméntum salis. Sapiéntiam enim prætereúntes, non tantum in hoc lapsi sunt, ut ignorárent bona, sed et insipiéntiæ suæ reliquérunt homínibus memóriam, ut in his quæ peccavérunt, nec latére potuíssent. Sapiéntia autem hos qui se obsérvant, a dolóribus liberávit. ℟. Emitte Dómine. 284.

FERIA SEXTA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio i. *Cap.* 13.

VANI autem sunt omnes hómines, in quibus non subest sciéntia Dei: et de his quæ vidéntur, bona non potuérunt intellígere eum qui est, neque opéribus attendéntes agnovérunt quis esset ártifex: sed aut ignem, aut spíritum, aut citátum áerem, aut gyrum stellárum, aut nímiam aquam, aut solem et lunam, rectóres orbis terrárum deos putavérunt. Quorum si spécie delectáti, deos putavérunt: sciant quanto his dominátor eórum speciósior est. Speciéi enim generátor hæc ómnia constítuit. ℟. Da mihi Dómine. 284.

Lectio ii.

AUT si virtútem et ópera eórum miráti sunt, intélligant ab illis, quóniam qui hæc fecit, fórtior est illis: a magnitúdine enim speciéi et creatúræ, cognoscibíliter póterit creátor horum vidéri. Sed tamen adhuc in his minor est queréla. Et hi enim fortásse errant, Deum quæréntes, et voléntes invenire. Etenim cum in opéribus illíus conversénturi, inquírunt: et persuásum habent, quóniam bona sunt quæ vidéntur. ℟. Initium. 284. Lect. iii.

ITERUM autem nec his debet ignósci. Si enim tantum potuérunt scire, ut possent æstimáre sæculum: quómodo hujus Dóminum non facílius invenérunt? Infelíces autem sunt, et inter mórtuos spes illórum est, qui appellavérunt deos ópera mánuum hóminum, aurum et argéntum, artis inventiónem, et similitúdines animálium, aut lápidem inútilem, opus manus antíquæ. ℟. Verbum. 285.

SABBATO.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio i. *Cap.* 15.

TU autem, Deus noster, suávis et verus es, pátiens, et in misericórdia dis-

pónens ómnia. Etenim si peccavérimus, tui sumus, sciéntes magnitúdinem tuam: et si non peccavérimus, scimus quóniam apud te sumus computáti. Nosse enim te, consummáta justítia est: et scire justítiam et virtútem tuam, radix est immortalitátis. ℟. Dómine Pater. 272.

Lectio ii.

Non enim in errórem indúxit nos hóminum malæ artis excogitátio, nec umbra pictúræ labor sine fructu, effígies sculpta per várìos colóres, cujus aspéctus insensáto dat concupiscéntiam, et díligit mórtuæ imáginis effígiem sine ánima. Malórum amatóres, digni sunt qui spem hábeant in tálibus, et qui fáciunt illos, et qui díligunt, et qui colunt.

℟. Magna enim. 273. Lect. iii.

Sed et fígulus mollem terram premens, laborióse fingit ad usus nostros unumquódque vas, et de eódem luto fingit quæ munda sunt in usum vasa, et simíliter quæ his sunt contrária: horum autem vasórum quis sit usus judex est fígulus. Et cum labóre vano deum fingit de eódem luto, ille qui paulo ante de terra factus fúerat, et post pusíllum redúcit se unde accéptus est, repetítus ánimæ débitum quam habébat. ℟. Quæ sunt. 273.

Ad Magníficat, Ant. Sapiéntia * clámitat in platéis: Si quis díligit sapiéntiam, ad me declínet, et eam invéniet: et cum invénerit, beátus erit, si tenúerit eam.

DOMIN. IV. AUGUSTI.

In primo Nocturno.

Incipit liber Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap. 1.*

Omnis sapiéntia a Dómino Deo est, et cum illo fuit semper, et est ante ævum. Arénam maris, et plúviæ guttas, et dies sæculi quis dinumerávit? Altitúdinem cœli, et latitúdinem terræ, et profúndum abyssi, quis diménsus est? Sapiéntiam Dei præcedéntem ómnia quis investigávit? Prior ómnium creáta est sapiéntia, et intelléctus prudéntiæ ab ævo. Fons sapiéntiæ verbum Dei in excélsis, et ingréssus íllius mandáta ætérna.

℟. In princípio Deus ántequam terram fáceret, priúsquam abyssos constitúeret, priúsquam prodúceret fontes aquárum: * Antequam montes collocaréntur, ante omnes colles generávit me Dóminus. ℣. Quando præparábat cœlos, áderam, cum eo cuncta compónens. Antequam. Lectio ii.

Radix sapiéntiæ cui reveláta est, et astútias illíus quis agnóvit? Disciplína sapiéntiæ cui reveláta est, et manifestáta, et multiplicatiónem ingréssus illíus quis intelléxit? Unus est altíssimus Creátor omnípotens, et Rex

potens, et metuéndus nimis, sedens super thronum illíus, et dóminans Deus. Ipse creávit illam in Spíritu sancto et vidit, et dinumerávit, et mensus est. Et effúdit illam super ómnia ópera sua, et super omnem carnem secúndum datum suum, et præbuit illam diligéntibus se.

℟. Gyrum cœli circuívi sola, et in flúctibus maris ambulávi: in omni gente et in omni pópulo primátum ténui:* Superbórum et sublímium colla própria virtúte calcávi. ℣. Ego in altíssimis hábito, et thronus meus in colúmna nubis. Superbórum.

Lectio iii.

Timor Dómini glória, et gloriátio, et lætítia, et coróna exultatiónis. Timor Dómini delectábit cor, et dabit lætitiam, et gáudium, et longitúdinem diérum. Timénti Dóminum bene erit in extrémis, et in die defunctiónis suæ benedicétur. Diléctio Dei honorábilis sapiéntia. Quibus autem apparuérit in visu, díligunt eam in visióne, et in agnitióne magnálium suórum. Inítium sapiéntiæ timor Dómini, et cum fidélibus in vulva concreátus est.

℟. Emítte, Dómine, sapiéntiam de sede magnitúdinis tuæ, ut mecum sit et mecum labóret:* Ut sciam quid accéptum sit coram te omni témpore. ℣. Da mihi Dómine, sédium tuárum assistrícem sapiéntiam. Ut sciam. Glória Patri. Ut sciam.

In secundo Nocturno.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ. Lectio iv. *Lib.* 1. *c.* 10 *in c.* 1. *Job.*

Sunt nonnúlli qui vitam suam négligunt, et dum transitória áppetunt, dum ætérna vel non intélligunt, vel intellécta contémnunt, nec dolórem séntiunt, nec habére consílium sciunt: cumque supérna, quæ amisérunt, non consíderant, esse se (heu míseri!) in bonis felíces putant. Nequáquam enim ad veritátis lucem, cui cónditi fúerant, mentis óculos érigunt: nequáquam ad contemplatiónem pátriæ ætérnæ desidérii áciem tendunt: sed semetípsos in his ad quæ projécti sunt, deseréntes, vice pátriæ díligunt exílium quod patiúntur, et in cæcitáte, quam tólerant, quasi in claritáte lúminis exúltant.

℟. Da mihi, Dómine, sédium tuárum assistrícem sapiéntiam, et noli me reprobáre a púeris tuis: * Quóniam servus tuus sum ego, et fílius ancíllæ tuæ. ℣. Mitte illam de sede magnitúdinis tuæ, ut mecum sit, et mecum labóret. Quóniam. Lectio v.

At contra, electórum mentes, dum transitória cuncta nulla esse conspíciunt, ad quæ sint cónditæ exquírunt: cumque eórum satisfactióni nihil extra Deum súf-

ficit, ipsa inquisitiónis exercitatióne fatigáta, illórum cogitátio in Conditóris sui spe et contemplatióne requiéscit, supérnis intérseri cívibus áppetit, et unusquísque eórum adhuc in mundo córpore pósitus, mente tamen extra mundum surgit: ærúmnam exílii, quam tólerat, deplórat, et ad sublímem pátriam incessántibus se amóris stímulis éxcitat. Cum ergo dolens videt, quam sit ætérnum quod pérdidit, ínvenit salúbre consílium, temporále hoc despícere quod percúrrit, et quo magis créscit consílii sciéntia ut peritúra déserat, eo augétur dolor, quod necdum ad mansúra pertíngat.

℟. Inítium sapiéntiæ timor Dómini: * Intelléctus bonus ómnibus faciéntibus eum: laudátio ejus manet in sæculum sæculi. ℣. Diléctio illíus custódia legum est: quia omnis sapiéntia timor Dómini. Intelléctus.

Lectio vi.

Intuendum quoque est, quod nullus dolor mentis sit in actióne præcipitatiónis. Qui enim sine consíliis vivunt, qui seipsos rerum evéntibus præcípites déserunt, nullo ínterim cogitatiónum dolóre fatigántur. Nam qui solérter in vitæ consílio figit mentem, caute sese in omni actióne circumspiciéndo consíderat: et ne ex re quæ ágitur, repentínus finis advérsúsque surrípiat, hunc prius mólliter pósito pede cogitatiónis palpat: pensat, ne ab his, quæ agénda sunt, præpédiat formído: ne in his, quæ differénda sunt, præcipitátio impéllat: ne prava per concupiscéntiam apérto bello súperent: ne recta per inánem glóriam insidiándo supplántent.

℟. Verbum iníquum et dolósum longe fac a me, Dómine: * Divítias et paupertátem ne déderis mihi, sed tantum victui meo tríbue necessária. ℣. Duo rogávi te, ne déneges mihi ántequam móriar. Divítias. Glória. Divítias.

℟. vii. Dómine Pater et Deus vitæ meæ, ne derelínquas me in cogitátu malígno: extolléntiam oculórum meórum ne déderis mihi, et desidérium malígnum avérte a me, Dómine: aufer a me concupiscéntiam, * Et ánimo irreverénti et infrunito ne tradas me, Dómine.

℣. Ne derelínquas me Dómine, ne accréscant ignorántiæ meæ, nec multiplicéntur delícta mea. Et.

℟. viii Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap. 1. c*

Corona sapiéntiæ timor Dómini, replens pacem, et salútis fructum: et vidit, et dinumerávit eam: útraque autem sunt dona Dei. Sciéntiam, et intelléctum prudéntiæ sapiéntia compartiétur: et glóriam tenéntium se exáltat. Radix sapiéntiæ est timére Dóminum: et rami illíus longævi. In thesáuris sapiéntiæ intelléctus, et sciéntiæ religiósitas: execrátio autem peccatóribus sapiéntia. ℟. Ne derelínquas. 273. Lectio ii.

Timor Dómini expéllit peccátum: nam qui sine timóre est, non póterit justificári: iracúndia enim animositátis illíus, subvérsio illíus est. Usque in tempus sustinébit pátiens, et póstea redditio jucunditátis. Bonus sensus usque in tempus abscóndet verba illíus, et lábia multórum enarrábunt sensum illíus. In thesáuris sapiéntiæ significátio disciplínæ: execrátio autem peccatóri, cultúra Dei. Fili, concupíscens sapiéntiam, consérva justítiam, et Deus præbébit illam tibi. ℟. Magna. 273. Lectio iii.

Sapientia enim et disciplína timor Dómini, et quod beneplácitum est illi, fides et mansuetúdo, et adimplébit thesáuros illíus. Ne sis incredíbilis timóri Dómini: et ne accésseris ad illum dúplici corde. Ne fúeris hypócrita in conspéctu hóminum, et non scandalizéris in lábiis tuis. Atténde in illis, ne forte cadas, et addúcas ánimæ tuæ inhonoratiónem, et revélet Deus abscónsa tua, et in médio synagógæ, elídat te: quóniam accessisti malígne ad Dóminum, et cor tuum plenum est dolo et fallácia. ℟. Quæ sunt. 273.

FERIA TERTIA.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap. 2.*

Fili, accédens ad servitútem Dei, sta in justítia et timóre, et præpara ánimam tuam ad tentatiónem. Déprime cor tuum, et sústine: inclína aurem tuam, et súscipe verba intelléctus: et ne festínes in témpore obductiónis. Sústine sustentatiónes Dei: conjúngere Deo, et sústine, ut crescat in novíssimo vita tua. ℟. Præbe fili. 273. Lectio ii.

Omne quod tibi applícitum fúerit, áccipe: et in dolóre sústine, et in humilitáte tua patiéntiam habe: quóniam in igne probátur aurum et argéntum, hómines vero receptíbiles in camíno humiliatiónis. Crede Deo, et recuperábit te: et dírige viam tuam, et spera in illum. Serva timórem illíus, et in illo veteráscе.

℟. Inítium. 272. Lectio iii.

Metuentes Dóminum, sustinéte misericórdiam e-

jus: et non deflectátis ab illo, ne cadàtis. Qui timétis Dóminum, crédite illi: et non evacuábitur merces vestra. Qui timétis Dóminum, speràte in illum: et in oblectatiónem véniet vobis misericórdia. Qui timétis Dñm, dilígite illum, et illuminabúntur corda vestra. Respícite, filii, natiónes hóminum, et scitóte quia nullus sperávit in Dómino, et confúsus est. Quis enim permánsit in mandàtis ejus, et derelictus est? aut quis invocávit eum, et despéxit illum? ℟. Verbum. 272.

FERIA QUARTA.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 3.

Filii sapiéntiæ, ecclésia justórum; et nàtio illórum, obediéntia et diléctio. Judícium patris audite, filii, et sic fácite, ut salvi sitis. Deus enim honorávit patrem in filiis: et judícium matris exquirens, firmávit in filios. Qui díligit Deum, exorábit pro peccátis, et continébit se ab illis, et in oratióne diérum exaudiétur. ℟. Dómine Pater. 272. *Lectio ii.*

Et sicut qui thesaurízat, ita et qui honoríficat matrem suam. Qui honórat patrem suum, jucundábitur in filiis, et in die oratiónis suæ exaudiétur. Qui honórat patrem suum, vita vivet longióre: et qui óbedit patri, refrigerábit matrem. Qui timet Dóminum, honórat paréntes, et quasi dóminis sérviet his qui se genuérunt. ℟. Magna. 272. *Lectio iii.*

In ópere et sermóne, et omni patiéntia, honora patrem tuum, ut supervéniat tibi benedíctio ab eo, et benedíctio illius in novíssimo máneat. Benedíctio patris firmat domos filiórum: maledíctio autem matris eradícat fundaménta. Ne gloriéris in contumélia patris tui: non enim est tibi glória, ejus confúsio. Glória enim hóminis ex honóre patris sui, et dédecus filii pater sine honóre. ℟. Quæ sunt in. 272.

FERIA QUINTA.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 3. c

Altióra te ne quæsíeris, et fortióra te ne scrutátus fúeris: sed quæ præcépit tibi Deus, illa cógita semper, et in plúribus opéribus ejus ne fúeris curiósus. Non est enim tibi necessárium, ea, quæ abscóndita sunt, vidére óculis tuis. In supervácuis rebus noli scrutári multipliciter, et in plúribus opéribus ejus non eris curiósus. Plúrima enim super sensum hóminum osténsa sunt tibi. Multos quoque supplantávit suspício illórum, et in vanitáte detínuit sensus illórum. ℟. In princípio. 289. *Lect. ii.*

Cor durum habébit male in novíssimo: et qui amat perículum, in illo períbit. Cor ingrédiens duas vias, non ha-

bébit succéssus, et pravus corde in illis scandalizábitur. Cor nequam gravábitur in dolóribus, et peccátor adjíciet ad peccándum. Synagógæ superbórum non erit sánitas: frutex enim peccáti radicábitur in illis, et non intelligétur. ℟. Gyrum. 290.

Lectio iii

Cor sapiéntis intelligitur in sapiéntia, et auris bona áudiet cum omni concupiscéntia sapiéntiam. Sápiens cor et intelligíbile abstinébit se a peccátis, et in opéribus justítiæ succéssus habébit. Ignem ardéntem extínguit aqua, et eleemósyna resístit peccátis, et Deus prospéctor est ejus qui reddit grátiam: méminit ejus in pósterum, et in témpore casus sui invéniet firmaméntum.

℟. Emítte Dómine. 290.

FERIA SEXTA.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 4.

Fili, eleemósynam páuperis ne defráudes, et óculos tuos ne transvértas a páupere. Animam esuriéntem ne despéxeris: et non exásperes páuperem in inópia sua. Cor ínopis ne afflíxeris: et non prótrahas datum angustiánti. Rogatiónem contribuláti ne abjícias: et non avértas fáciem tuam ab egéno. ℟. Da mihi. 290. Lectio ii.

Ab ínope ne avértas óculos tuos propter iram: et non relínquas quæréntibus tibi retro maledícere: maledicéntis enim tibi in amaritúdine ánimæ exaudiétur deprecátio illíus: exáudiet autem eum qui fecit illum. Congregatióni páuperum affábilem te fácito, et presbytero humília ánimam tuam, et magnáto humília caput tuum. ℟. Inítium. 291. Lectio iii

Declina páuperi sine tristítia aurem tuam, et redde débitum tuum, et respónde illi pacífica in mansuetúdine. Líbera eum qui injúriam pátitur de manu supérbi: et non ácide feras in ánima tua. In judicándo esto pupíllis miséricors ut pater, et pro viro matri illórum: et eris tu velut fílius Altíssimi obédiens et miserébitur tui magis quam mater. ℟. Verbum. 291

SABBATO.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 4. c.

Fili, consérva tempus, et devíta a malo. Pro ánima tua ne confundáris dícere verum. Est enim confúsio addúcens peccátum, et est confúsio addúcens glóriam et grátiam. Ne accípias fáciem advérsus fáciem tuam, nec advérsus ánimam tuam mendácium. Ne reveréaris próximum tuum in casu suo: nec retíneas verbum in témpore salútis. Non abscóndas sapiéntiam tuam in decóre suo ℟. Dómine Pater. 272. Lec. ii.

In lingua enim sapiéntia dignóscitur: et sensus, et

sciéntia, et doctrína in verbo sensáti, et firmaméntum in opéribus justítiæ. Non contradícas verbo veritátis ullo modo, et de mendácio ineruditiónis tuæ confúndere. Non confundáris confitéri peccáta tua, et ne subjícias te omni hómini pro peccáto. Noli resístere contra fáciem poténtis, nec conéris contra ictum flúvii. ℟. Magna. 273. Lec. iii.

Pro justítia agonizáre pro ánima tua, et usque ad mortem certa pro justítia, et Deus expugnábit pro te inimícos tuos. Noli citátus esse in lingua tua, et inútilis, et remíssus in opéribus tuis. Noli esse sicut leo in domo tua, evértens domésticos tuos, et ópprimens subjéctos tibi. Non sit porrécta manus tua ad accipiéndum, et ad dandum collécta. ℟. Quæ sunt in. 273.

SABBATO.

ante Dominicam v. Augusti, nisi hæc fuerit propinquior Kalendis Septembris: quia tunc ista cum sua Hebd. omittitur, et ponitur Ant. pro prima Dom. Sept. ut 300.

Ad Magnificat, Ant. Obsérva fili * præcépta patris tui, et ne dimittas legem matris tuæ, sed liga eam semper in corde tuo.

DOM. V. AUGUSTI.

In primo Nocturno.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 5.

Noli atténdere ad possessiónes iníquas, et ne díxeris: Est mihi sufficiens vita: nihil enim próderit in témpore vindíctæ et obductiónis. Ne sequáris in fortitúdine tua concupiscéntiam cordis tui; et ne díxeris: Quómodo pótui? aut quis me subjíciet propter facta mea? Deus enim víndicans vindicábit. Ne díxeris: Peccávi, et quid mihi áccidit triste? Altíssimus enim est pátiens rédditor. De propitiáto peccáto noli esse sine metu, neque adjícias peccátum super peccátum. ℟. In princípio. 289. Lectio ii.

Et ne dicas: Miserátio Dómini magna est, multitúdinis peccatórum meórum miserébitur. Misericórdia enim et ira ab illo cito próximant, et in peccatóres réspicit ira illíus. Non tardes convérti ad Dóminum, et ne dífferas de die in diem. Súbito enim véniet ira illíus, et in témpore vindíctæ dispérdet te. Noli ánxius esse in divítiis injústis: non enim próderunt tibi in die obductiónis et vindíctæ. Non véntiles te in omnem ventum, et non eas in omnem viam. Sic enim omnis peccátor probátur in dúplici lingua. ℟. Gyrum cœli. 290. Lec. iii.

Esto firmus in via Dómini, et in veritáte sensus tui et sciéntia, et prosequátur te verbum pacis, et justítiæ. Esto mansuétus ad audiéndum verbum, ut intélligas: et cum sapiéntia próferas re-

spónsum verum. Si est tibi intelléctus, respónde próximo: sin autem, sit manus tua super os tuum, ne capiáris in verbo indisciplináto, et confundáris. Honor et glória in sermóne sensáti, lingua vero imprudéntis subvérsio est ipsíus. Non appelléris susúrro, et lingua tua ne capiáris, et confundáris.

℟. Emítte Dómine. 290.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi. Lectio iv.

Hom. 22. in 2. Cor. 10. Mor.

Ne tardes convérti ad Dóminum, et ne differas de die in diem: nescis enim quid paritúra sit superventúra dies. Periculum enim et metus est in differéndo: salus vero certa ac secúra, si nulla sit dilátio. Virtútem ígitur cole: sic enim, licet júvenis moriáris, secúre discésseris: quod si ad senectútem pervéneris, cum multa facilitáte et nulla moléstia e vita discédes: duplicémque habébis festivitátem, et quod a vitæ malítia abstinúeris, et quod virtútem colúeris. Ne dicas: Erit tempus, quando convérti licébit: verba enim hæc Deum valde exásperant.

℟. Da mihi. 290.

Lectio v.

Æternam, cum ipse tibi ætérna sæcula promísit, tu in præsénti vita laboráre non vis, quæ parva et momentánea est: sed sic ignávus ac dissolútus agis, quasi hac breviórem áliam quamdam inquiras? Nonne illæ quotidiánæ comessatiónes, nonne illæ mensæ, nonne scorta illa, nonne theátra illa, nonne divítiæ illæ testántur inexplébilem malítiæ concupiscéntiam? Cógita bene, quod quóties scortátus es, tóties condemnásti teípsum: peccátum enim ita se habet, ut mox atque patrátum fúerit, senténtiam ferat judex.

℟. Inítium. 291. Lectio vi.

Inebriatus es? ventri indulsísti? rapuísti? siste jam gradum: verte te in divérsum: confitére Deo grátiam, quod non in médiis peccátis te ábstulit: ne quære áliud tibi prorogári tempus ut male operéris. Multi dum male ac vitióse víverent, súbito periérunt, et in manifestam damnatiónem abiérunt: time ne idem tibi áccidat. Sed multis, inquis, dedit Deus spátium, ut in última senécta confiteréntur. Quid ígitur? Numquid et tibi dábitur? Fortásse dabit, inquis. Cur dicis, fortásse? Cóntigit aliquóties. Cógita quod de ánima deliberas: proínde étiam de contrário cógita, et dic: Quid autem, si non det? Quid autem, si det? inquis? Esto, dat quidem ipse: verúmtamen hoc illo cértius et utílius.

℟. Verbum. 291.

In iii. Noct. ℟℟. vii. et viii. ut 291.

FERIA SECUNDA.
De libro Ecclesiástici.
Lectio i. *Cap.* 7.

Noli fácere mala, et non te apprehéndent. Discéde ab iníquo, et defícient mala abs te. Fili, non sémines mala in sulcis injustítiæ, et non metes ea in séptuplum. Noli quærere a Dómino ducátum, neque a rege cáthedram honóris. Non te justífices ante Deum, quóniam ágnitor cordis ipse est: et penes regem noli velle vidéri sápiens.

℟. Ne derelínquas. 273.

Lectio ii.

Noli quærere fieri judex, nisi váleas virtúte irrúmpere iniquitátes: ne forte extiméscas fáciem poténtis, et ponas scándalum in æquitáte tua. Non pecces in multitúdinem civitátis, nec te immíttas in pópulum, neque álliges duplícia peccáta: nec enim in uno eris immúnis. Noli esse pusillánimis in ánimo tuo: exoráre, et fácere eleemósynam ne despícias.

℟. Magna. 273. Lectio iii.

Ne dicas: In multitúdine múnerum meórum respíciet Deus, et offerénte me Deo altíssimo, múnera mea suscípiet. Non irrídeas hóminem in amaritúdine ánimæ: est enim qui humíliat et exáltat, circumspéctor Deus. Noli aráre mendácium advérsus fratrem tuum: neque in amícum simíliter fácias. Noli velle mentíri omne mendácium: assidúitas enim illíus non est bona. Noli verbósus esse in multitúdine presbyterórum, et non íteres verbum in oratióne tua.

℟. Quæ sunt. 273.

FERIA TERTIA.
De libro Ecclesiástici.
Lectio i. *Cap.* 10.

Judex sápiens judicábit pópulum suum, et principátus sensáti stábilis erit. Secúndum júdicem pópuli, sic et minístri ejus: et qualis rector est civitátis, tales et inhabitántes in ea. Rex insípiens perdet pópulum suum: et civitátes inhabitabúntur per sensum poténtium. In manu Dei potéstas terræ: et útilem rectórem suscitábit in tempus super illam. In manu Dei prospéritas hóminis, et super fáciem scribæ impónet honórem suum.

℟. Præbe fili. 273. Lectio ii.

Omnis injúriæ próximi ne memíneris, et nihil agas in opéribus injúriæ. Odíbilis coram Deo est et homínibus supérbia, et execrábilis omnis iníquitas géntium. Regnum a gente in gentem transfértur propter injustítias, et injúrias, et contumélias, et divérsos dolos. Aváro autem nihil est sceléstius. Quid supérbit terra et cinis? Nihil est iníquius quam amáre pecúniam. Hic enim et ánimam suam venálem habet: quóniam in vita sua projécit intima sua. ℟. Inítium. 272.

Lectio iii.

Omnis potentátus brevis vita. Languor prolixior gravat médicum. Brevem languórem præcídit médicus: sic et rex hódie est, et cras moriétur. Cum enim moriétur homo, hereditábit serpéntes, et béstias, et vermes. Inítium supérbiæ hóminis, apostatáre a Deo: quóniam ab eo, qui fecit illum, recéssit cor ejus: quóniam inítium omnis peccáti est supérbia: qui tenúerit illam, adimplébitur maledictis, et subvértet eum in finem. Proptérea exhonorávit Dóminus convéntus malórum, et destrúxit eos usque in finem.

℟. Verbum. 272.

FERIA QUARTA.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 13.

Qui tetígerit picem, inquinábitur ab ea: et qui communicáverit supérbo, induet supérbiam. Pondus super se tollet qui honestióri se commúnicat. Et ditióri te ne sócius fúeris. Quid communicábit cácabus ad ollam? quando enim se collíserint, confringétur. Dives injúste egit, et fremet: pauper autem læsus tacébit. Si largitus fúeris, assúmet te; et si non habúeris derelínquet te. Si habes, convívet tecum, et evacuábit te, et ipse non dolébit super te. ℟. Dómine. 272. Lectio ii.

Humiliáre Deo, et expécta manus ejus. Atténde ne sedúctus in stultítiam humiliéris. Noli esse húmilis in sapiéntia tua, ne humiliátus in stultítiam seducáris. Advocátus a potentióre discéde: ex hoc enim magis te advocábit. Ne ímprobus sis, ne impingáris: et ne longe sis ab eo, ne eas in obliviónem. Ne retíneas ex æquo loqui cum illo: nec credas multis verbis illíus. Ex multa enim loquéla tentábit te, et subrídens interrogábit te de abscónditis tuis. Immítis ánimus illíus conservábit verba tua: et non parcet de malítia, et de vínculis. ℟. Magna enim. 273. Lectio iii.

Cave tibi, et atténde diligénter audítui tuo: quóniam cum subversióne tua ámbulas. Audiens vero illa quasi in somnis vide, et vigilábis. Omni vita tua dílige Deum, et ínvoca illum in salúte tua. Omne ánimal diligit símile sibi: sic et omnis homo próximum sibi. Omnis caro ad símilem sibi conjungétur, et omnis homo simili sui sociábitur. Si communicábit lupus agno aliquándo, sic peccátor justo. Quæ communicátio sancto hómini ad canem? aut quæ pars díviti ad páuperem?

℟. Quæ sunt in. 273.

FERIA QUINTA.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 14.

Beatus vir qui non est lapsus verbo ex ore suo, et

non est stimulátus in tristítia delícti. Felix qui non hábuit ánimi sui tristítiam, et non éxcidit a spe sua. Viro cúpido et tenáci sine ratióne est substántia, et hómini lívido ad quid aurum? Qui acérvat ex ánimo suo injúste, áliis cóngregat, et in bonis illius álius luxuriábitur. Qui sibi nequam est, cui álii bonus erit? et non jucundábitur in bonis suis. ℟. In princípio. 289. Lectio ii.

Qui sibi ínvidet, nihil est illo néquius, et hæc redditio est malítiæ illius: et si bene fécerit, ignoránter, et non volens facit: et in novíssimo maniféstat malítiam suam. Nequam est óculus lívidi: et avértens fáciem suam, et despíciens ánimam suam. Insatiábilis óculus cúpidi in parte iniquitátis: non satiábitur, donec consúmat aréfáciens ánimam suam. Oculus malus ad mala, et non satiábitur pane, sed índigens et in tristítia erit super mensam suam. ℟. Gyrum cœli. 290. Lectio iii.

Fili, si habes, bénefac tecum, et Deo dignas oblatiónes offer. Memor esto quóniam mors non tardat, et testaméntum inferórum, quia demonstrátum est tibi: testaméntum enim hujus mundi, morte moriétur. Ante mortem bénefac amíco tuo, et secúndum vires tuas expórrigens da páuperi. Non defraudéris a die bono, et partícula boni doni non te prætéreat. Nonne áliis relínques dolóres et labóres tuos in divisióne sortis? Da, et áccipe, et justífica ánimam tuam. Ante óbitum tuum operáre justítiam: quóniam non est apud ínferos invenire cibum. ℟. Emítte Dómine. 290.

FERIA SEXTA.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 21.

Fili peccásti? non adjícias íterum: sed et de prístinis deprecáre ut tibi dimittántur. Quasi a fácie cólubri fuge peccáta: et si accésseris ad illa, suscípient te. Dentes leónis, dentes ejus, interficiéntes ánimas hóminum. Quasi romphæa bis acúta omnis iníquitas, plagæ illíus non est sánitas. Objurgátio et injúriæ annullábunt substántiam: et domus quæ nimis lócuples est, annullábitur supérbia: sic substántia supérbi eradicábitur. ℟. Da mihi. 290. Lectio ii.

Deprecátio páuperis ex ore usque ad aures ejus pervéniet, et judícium festináto advéniet illi. Qui odit correptiónem, vestígium est peccatóris: et qui timet Deum, convertétur ad cor suum. Notus a longe potens lingua audáci: et sensátus scit labi se ab ipso. Qui ædíficat domum suam impéndiis aliénis, quasi qui cólligit lápides suos in híeme. Stuppa

colle̋cta synagóga peccántium, et consummátio illórum flamma ignis.

℟. Initium. 291. Lectio iii.

Via peccántium complanáta lapídibus, et in fine illórum ínferi, et ténebræ, et pœnæ. Qui custódit justítiam, continébit sensum ejus. Consummátio timóris Dei, sapiéntia et sensus. Non erudiétur qui non est sápiens in bono. Est autem sapiéntia, quæ abúndat in malo: et non est sensus ubi est amaritúdo. Sciéntia sapiéntis tamquam inundátio abundábit, et consílium illíus sicut fons vitæ pérmanet. ℟. Verbum. 291.

SABBATO.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 32.

Rectorem te posuérunt? noli extólli: esto in illis quasi unus ex ipsis. Curam illórum habe, et sic confíde, et omni cura tua explícita recúmbe: ut lætéris propter illos, et ornaméntum grátiæ accípias corónam, et dignatiónem consequáris corrogatiónis. Lóquere major natu: decet enim te primum verbum diligénti sciéntia, et non impédias músicam.

℟. Dómine Pater. 272.

Lectio ii.

Ubi audítus non est, non effúndas sermónem,, et importúne noli extólli in sapiéntia tua. Gémmula carbúnculi in ornaménto auri, et comparátio musicórum in convívio vini. Sicut in fabricatióne auri signum est smarágdi, sic número musicórum in jucúndo et moderáto vino. Audi tacens, et pro reveréntia accédet tibi bona grátia. Adoléscens lóquere in tua causa vix. Si bis interrogátus fúeris, hábeat caput respónsum tuum.

℟. Magna enim. 273.

Lectio iii.

In multis esto quasi ínscius, et audi tacens simul et quærens In médio magnatórum non præsúmas: et ubi sunt senes, non multum loquáris. Ante grándinem præíbit coruscátio: et ante verecúndiam præíbit grátia, et pro reveréntia accédet tibi bona grátia. Et hora surgéndi non te trices: præcúrre autem prior in domum tuam, et illic avocáre, et illic lude; et age conceptiónes tuas, et non in delíctis et verbo supérbo. Et super his ómnibus benedícito Dóminum qui fecit te, et inebriántem te ab ómnibus bonis suis.

℟. Quæ sunt in. 273.

SABBATO.

proximo Kalendis Sept.

Ad Magníficat, Ant. Cum audísset Job * nuntiórum verba, sustínuit patiénter, et ait: Si bona suscépimus de manu Dómini, mala autem quare non sustineámus? In ómnibus his non peccávit Job lábiis suis, neque stultum áliquid contra Deum locútus est.

HOMILIÆ ET ORATIONES

IN DOMINICIS

PER ORDINEM DISPOSITÆ, A III. USQUE AD XVI. POST PENTECOSTEN.

DOMIN. III. POST PENT.

Oratio.

PROTECTOR in te sperántium Deus, sine quo nihil est válidum, nihil sanctum: multíplica super nos misericórdiam tuam; ut te rectóre, te duce, sic transeámus per bona temporália, ut non amittámus ætérna. Per Dñm.

LéctioS.Evangélii secúndum Lucam. Lectio vii. *Cap.15.*

IN illo témpore: Erant appropinquántes ad Jesum publicáni, et peccatóres, ut audírent illum. Et réliqua.

Homília S. Gregórii Papæ. *Hom.34.in Evang.,post init.*

AUDISTIS in lectióne evangélica, fratres mei, quia peccatóres et publicáni accessérunt ad Redemptórem nostrum: et non solum ad colloquéndum, sed étiam ad convescéndum recépti sunt. Quod vidéntes Pharisæi dedignáti sunt. Ex qua re collígite, quia vera justítia compassiónem habet,falsa justítia dedignatiónem: quamvis et justi sóleant recte peccatóribus dedignári.Sed áliud est quod ágitur typo supérbiæ, áliud quod zelo disciplínæ.

Lectio viii.

DEDIGNANTUR étenim, sed non dedignántes: despérant, sed non desperántes: persecutiónem cómmovent, sed amántes: quia etsi foris increpatiónes per disciplínam exággerant,intus tamen dulcédinem per charitátem servant. Præpónunt sibi in ánimo ipsos plerúmque quos córrigunt: melióres exístimant eos quoque, quos júdicant.Quod vidélicet agéntes, et per disciplínam súbditos, et per humilitátem custódiunt semetípsos. Lectio ix.

AT contra, hi qui de falsa justítia superbíre solent, céteros quosque despíciunt, nulla infirmántibus misericórdia condescéndunt: quo se peccatóres esse non credunt, eo detérius peccatóres fiunt. De quorum profécto número Pharisæi exstíterant, qui dijudicántes Dóminum quod peccatóres susciperet, aréntí corde ipsum fontem misericórdiæ reprehendébant. Sed quia ægri erant, ita ut ægros se esse nescírent, quátenus quod erant agnóscerent, cœléstis eos médi-

rus blandis foméntis curat, benignum paradigma óbjicit, et in eórum corde vúlneris tumórem premit.

Te Deum laudámus. 45.

Ad Benedictus, Ant. Quis ex vobis * homo, qui habet centum oves, et si perdiderit unam ex illis, nonne dimittit nonagínta novem in desérto, et vadit ad illam quæ períerat, donec invéniat eam? allelúja.

Ad Magnificat, Ant. Quæ múlier * habens drachmas decem, et si perdíderit drachmam unam, nonne accéndit lucérnam, et evérrit domum, et quærit diligénter donec invéniat?

DOMIN. IV. POST PENT.

Oratio

Da nobis, quæsumus Dómine, ut et mundi cursus pacífice nobis tuo órdine dirigátur: et Ecclésia tua tranquilla devotióne lætétur. Per Dóminum.

Léctio S. Evangélii secúndum Lucam. Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Cum turbæ irrúerent in Jesum, ut audírent verbum Dei, et ipse stabat secus stagnum Genésareth. Et réliqua.

Homília S. Ambrósii Episc. *Lib. 4. in Luc. cap. 5. prope finem libri.*

Ubi Dóminus multis impartívit vária génera sanitátum, nec témpore, nec loco pótuit ab stúdio sanándi turba cohibéri. Vesper incúbuit, sequebántur: stagnum occúrrit, urgébant: et ideo ascéndit in Petri navim. Hæc est illa navis, quæ adhuc secúndum Matthæum flúctuat, secúndum Lucam replétur píscibus: ut et princípia Ecclésiæ fluctuántis, et posterióra exuberántis agnóscas. Pisces enim sunt, qui hanc enávigant vitam. Ibi adhuc discípulis Christus dormit, hic præcipit: dormit enim tépidis, perféctis vígilat. Lectio viii.

Non turbátur hæc navis in qua prudéntia návigat, abest perfídia, fides aspirat. Quemádmodum enim turbári póterat, cui præerat is, in quo Ecclésiæ firmaméntum est? Illic ergo turbátio, ubi módica fides: hic secúritas, ubi perfécta diléctio. Etsi áliis imperátur ut laxent rétia sua, soli tamen Petro dícitur: Duc in altum: hoc est, in profúndum disputatiónum. Quid enim tam altum, quam altitúdinem divitiárum vidére, scire Dei Fílium, et professiónem divínæ generatiónis assúmere? Quam licet mens non queat humána plene rationis investigatióne comprehéndere, fidei tamen plenitúdo compléctitur. Lect. ix.

Nam etsi non licet mihi scire quemádmodum natus sit: non licet tamen nescire quod natus sit. Sériem generatiónis ignóro: sed auctórem generatiónis agnósco. Non interfúimus cum ex Patre Dei Fílius nascerétur:

sed interfúimus cum a Patre Dei Filius dicerétur. Si Deo non crédimus, cui credémus? Omnia enim quæ crédimus, vel visu crédimus, vel audítu. Visus sæpe fállitur, audítus in fide est. Te Deum. 45.

Ad Benedictus, Ant. Ascéndens Jesus * in navim, et sedens docébat turbas, allel.

Ad Magnificat, Ant. Præcéptor, * per totam noctem laborántes nihil cépimus: in verbo autem tuo laxábo rete.

DOMIN. V. POST PENT.

Oratio.

Deus, qui diligéntibus te bona invisibília præparásti: infúnde córdibus nostris tui amóris affectum; ut te in ómnibus, et super ómnia diligéntes, promissiónes tuas, quæ omne desidérium súperant, consequámur. Per Dóm.

Léctio S. Evangélii secúndum Matthæum. Lect. vii. Cap. 5 c

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nisi abundáverit justítia vestra plus quam Scribárum, et Pharisæórum, non intrábitis in regnum cœlórum. Et réliqua.

Homília S. Augustíni Epísc.

Lib. 1. de Serm. Domini in monte, cap. 9.

Justitia Pharisæórum est, ut non occidant: justitia eórum qui intratúri sunt in regnum cœlórum, ut non irascántur sine causa. Mínimum est ergo, non occídere: et qui illud sólverit, mínimus vocábitur in regno cœlórum. Qui autem illud impléverit, ut non occídat, non contínuo magnus erit, et idóneus regno cœlórum: sed tamen ascéndit áliquem gradum: perficiétur autem, si nec irascátur sine causa: quod si perfécerit, multo remótior erit ab homicídio. Quaprópter qui docet, ut non irascámur, non solvit legem, ne occidámus, sed implet pótius: ut et foris, dum non occídimus, et in corde, dum non iráscimur, innocéntiam custodiámus. Lectio viii.

Gradus itaque sunt in istis peccátis: ut primo quisque irascátur, et eum motum retíneat corde concéptum. Jam si extórserit vocem indignántis ipsa commótio, non significántem áliquid, sed illum ánimi motum ipsa eruptióne testántem, qua ferítur ille, cui iráscitur: plus est útique, quam si surgens ira siléntio premerétur. Si vero non solum vox indignántis audiátur, sed étiam verbum, quo jam certam ejus vituperatiónem, in quem profértur, desígnet et notet: quis dúbitet, ámplius hoc esse, quam si solus indignatiónis sonus ederétur? Lectio ix.

Vide nunc étiam tres reátus, judícii, concílii, et gehénnæ ignis. Nam in judício adhuc defensióni datur locus. In concílio autem quamquam et judícium esse sóleat, tamen quia interésse

áliquid hoc loco fatéri cogit ipsa distinctio, vidétur ad concílium pertinére senténtiæ prolátio; quando non jam cum ipso reo ágitur, utrum damnándus sit, sed inter se, qui júdicant, cónferunt quo supplício damnári opórteat, quem constat esse damnándum. Gehénna vero ignis, nec damnatiónem habet dúbiam, sicut judícium, nec damnáti pœnam, sicut concílium: in gehénna quippe ignis, certa est damnátio, et pœna damnáti. ℟ Deum. 15.

Ad Benedictus, Ant. Audístis * quia dictum est antíquis: Non occídes; qui autem occíderit; reus erit judício.

Ad Magnif., Ant. Si offers* munus tuum ad altáre, et recordátus fúeris, quia frater tuus habet áliquid advérsus te, relínque ibi munus tuum ante altáre, et vade prius reconciliári fratri tuo: et tunc véniens ófferes munus tuum, allelúja.

DOMIN. VI. POST PENT.

Orátio.

Deus virtútum, cujus est totum quod est óptimum: ínsere pectóribus nostris amórem tui nóminis, et præsta in nobis religiónis augméntum; ut, quæ sunt bona, nútrias, ac pietátis stúdio, quæ sunt nutríta, custódias. Per Dóminum nostrum.

Léctio S. Evangélii secundum Marcum. Lectio vii. *Cap.* 8.

In illo témpore: Cum turba multa esset cum Jesu, nec habérent quod manducárent, convocátis discípulis, ait illis: Miséreor super turbam: quia ecce jam tríduo sústinent me, nec habent quod mandúcent. Et réliqua.

Homília S. Ambrósii Epíscopi

Lib. 6. in Lucæ c. 9.

Posteaquam illa, quæ Ecclésiæ typum accépit, a fluxu curáta est sánguinis, postéaquam Apóstoli ad evangelizándum regnum Dei sunt destináti, grátiæ cœléstis impartítur aliméntum. Sed quibus impartiátur, advérte. Non otiósis, non in civitáte, quasi in synagóga, vel sæculári dignitáte residéntibus, sed inter desérta quæréntibus Christum. Qui enim non fastídiunt, ipsi excipiúntur a Christo, et cum ipsis lóquitur Dei Verbum, non de sæculáribus, sed de regno Dei. Et si qui corporális gerunt úlcera passiónis, his medicínam suam libénter indúlget. Lectio viii.

Consequens igitur erat, ut quos a vúlnerum dolóre sanáverat, eos alimóniis spiritálibus a jejúnio liberáret. Itaque nemo cibum áccipit Christi, nisi fúerit ante sanátus, et illi qui vocántur ad cœnam, prius vocándo sanántur. Si cláudus fuit, gradiéndi facultátem, ut veníret, accépit: si lúmine oculórum privátus, domum útique Dómini, nisi refúsa luce, intráre non pótuit.

Lectio ix.

Ubique ígitur mystérii ordo servátur, ut prius per remissiónem peccatórum vulnéribus medicína tribuátur, post alimónia mensæ cœléstis exúberet : quamquam nondum validióribus hæc turba reficiátur aliméntis, neque Christi córpore et sánguine jejúna solidióris fidei corda pascántur. Lacte, inquit, vos potávi, non esca: nondum enim poterátis, sed nec adhuc quidem potéstis. In modum lactis quinque sunt panes: esca autem solidior, corpus est Christi; potus veheméntior, sanguis est Dómini. Te Deum. 15.

Ad Benedictus, Ant. Cum turba multa * esset cum Jesu, nec habérent quod manducárent, convocátis discípulis, ait illis : Miséreor super turbam: quia ecce jam tríduo sústinent me, nec habent quod mandúcent, allelúja.

Ad Magnificat, Ant. Miséreor * super turbam : quia ecce jam tríduo sústinent me, nec habent quod mandúcent: et si dimísero eos jejúnos, deficient in via, allelúja.

DOMIN. VII. POST PENT.

Oratio.

Deus, cujus providéntia in sui dispositióne non fállitur: te súpplices exorámus; ut nóxia cuncta submóveas, et ómnia nobis profutúra concédas. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 7. c*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Atténdite a falsis prophétis, qui véniunt ad vos in vestiméntis óvium, intrínsecus autem sunt lupi rapáces. Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Episcopi.

In Comm. in Matth. cap. 6.

Blandimenta verbórum, et mansuetúdinis simulatiónem ádmonet fructu operatiónis expéndi oportére; ut non qualem quis verbis réferat: sed qualem se rebus effíciat, spectémus: quia in multis vestítu óvium rábies lupína contégitur. Ergo ut spinæ uvas, ut tribuli ficus non génerant, et ut iníquæ árbores utília poma non áfferunt: ita ne in istis quidem consístere docet boni óperis efféctum, et idcirco omnes cognoscéndo esse de frúctibus. Regnum enim cœlórum sola verbórum officia non óbtinent: neque qui díxerit: Dómine Dómine, heres illius erit.

Lectio viii.

Quid enim mériti est Dómino dícere, Dómine? Numquid Dóminus non erit, nisi fúerit dictus a nobis? Et quæ offícii sánctitas est, nóminis nuncupátio, cum cœléstis regni iter obediéntia pótius voluntátis Dei, non nuncupátio, repertúra sit? Multi mihi dicent in illa die: Dómine, Dómine, nonne in

tuo nómine prophetávimus? Etiam nunc pseudoprophetárum fraudoléntiam, et hypocritárum simulaménta condémnat, qui glóriam sibi ex verbi virtúte præsúmunt, in doctrínæ prophetia, et dæmoniórum fuga, et istiúsmodi óperum virtútibus.

Lectio ix.

Atque hinc sibi regnum cœlórum pollicéntur: quasi vero eórum áliquid próprium sit, quæ loquúntur, aut fáciunt, et non ómnia virtus Dei invocáta perficiat: cum doctrínæ sciéntiam léctio áfferat, dæmónia Christi nomen exágitet. De nostro ígitur est beáta illa ætérnitas proreménda, præstandúmque est áliquid ex próprio, ut bonum velímus, malum omne vitémus, totóque afféctu præcéptis cœléstibus obtemperémus, ac tálibus offíciis cógniti Deo simus: agamúsque pótius quod vult, quam quod potest, gloriémur, repúdians eos ac repéllens, quos a cognitióne sua, ópera iniquitátis avertérint.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Ant. Atténdite * a falsis prophétis, qui véniunt ad vos in vestiméntis óvium, intrínsecus autem sunt lupi rapáces: a frúctibus eórum cognoscétis eos, allel.

Ad Magnificat, Ant. Non potest arbor * bona fructus malos fácere, nec arbor mala fructus bonos fácere: omnis arbor quæ non facit fructum bonum, excidétur, et in ignem mittétur, allelúja.

DOMIN. VIII. POST PENT.

Oratio.

Largire nobis quæsumus Dómine, semper spíritum cogitándi quæ recta sunt, propítius et agéndi: ut, qui sine te esse non póssumus, secúndum te vívere valeámus. Per Dóminum.

Léctio S. Evangélii secúndum Lucam. Lectio vii. *Cap.* 16.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo quidam erat dives, qui habébat víllicum: et hic diffamátus est apud illum, quasi dissipásset bona ipsius. Et réliqua.

Homília sancti Hierónymi Presbyteri.

Ep. 151. *ad Algas. q.* 6. *t.* 3.

Si dispensátor iníqui mammónæ dómini voce laudátur, quod de re iníqua sibi justítiam præparárit; et passus dispéndia dóminus laudat dispensatóris prudéntiam, quod advérsus dóminum quidem frauduléntér, sed pro se prudénter égerit: quanto magis Christus, qui nullum damnum sustinére potest, et pronus est ad cleméntiam, laudábit discípulos suos, si in eos, qui creditúri sibi sunt, misericórdes fúerint?

Lectio viii.

Denique post parábolam intulit: Et ego vobis dico, Fácite vobis amícos de in-

ſquo mammóna. Mammóna autem non Hebræórum, sed Syrórum lingua divitiæ nuncupántur, quod de iniquitáte colléctæ sint. Si ergo iníquitas bene dispensáta vértitur in justítiam: quanto magis sermo divínus, in quo nulla est iníquitas, qui et Apóstolis créditus est, si bene fúerit dispensátus, dispensatóres suos levábit in cœlum. Lectio ix.

QUAM ob rem séquitur: Qui fidélis est in mínimo, hoc est, in carnálibus, et in multis fidélis erit, hoc est, in spirituálibus. Qui autem in parvo iníquus est, ut non det frátribus ad uténdum, quod a Deo pro ómnibus est creátum; iste et in spirituáli pecúnia dividénda iníquus erit, ut non pro necessitáte, sed pro persónis doctrínam Dómini dívidat. Si autem, inquit, carnáles divítias, quæ labúntur, non bene dispensátis, veras ætérnásque divítias doctrínæ Dei quis credet vobis? Te Deum. 15.

Ad Benedictus, Ant. Ait dóminus víllico: * Quid hoc áudio de te? redde ratiónem villicatiónis tuæ, allelúja.

Ad Magnificat, Ant. Quid fáciam, * quia dóminus meus aufert a me villicatiónem? fódere non váleo, mendicáre erubésco: scio quid fáciam, ut cum amótus fúero a villicatióne, recípiant me in domos suas.

DOMIN. IX. POST PENT.

Oratio.

PATEANT aures misericórdiæ tuæ, Dómine, précibus supplicántium: et ut peténtibus desideráta concédas, fac eos, quæ tibi sunt plácita, postuláre. Per Dñm.

Léctio S. Evangélii secúndum Lucam. Lectio vii. Cap. 19. f

IN illo témpore: Cum appropinquáret Jesus Jerúsalem, videns civitátem, flevit super illam, dicens: Quia si cognovísses et tu, et quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi, nunc autem abscóndita sunt ab óculis tuis. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ. *Hom. 39. in Evangelia.*

QUOD a flente Dómino illa Jerosolymórum subvérsio descríbitur, quæ a Vespasiáno et Tito románis Princípibus facta est, nullus qui históriam eversiónis ejúsdem legit, ignórat. Románi étenim Príncipes denuntiántur, cum dícitur: Quia véniet dies in te, et circúmdabunt te inimíci tui vallo. Hoc quoque quod ádditur: Non relinquent in te lápidem super lápidem: étiam jam ipsa ejúsdem civitátis transmigrátio testátur: quia dum nunc in eo loco constrúcta est, ubi extra portam fúerat Dóminus crucifíxus, prior illa Jerúsalem, ut dícitur, fúnditus est evérsa. Lectio viii.

CUI ex qua culpa eversiónis suæ pœna fúerit illá-

ta, subjúngitur: Eo quod non cognóveris tempus visitatiónis tuæ. Creátor quippe hóminum per incarnatiónis suæ mystérium hanc visitáre dignátus est: sed ipsa timóris et amóris illíus recordáta non est. Unde étiam per Prophétam in increpatióne cordis humáni aves cœli ad testimónium deducúntur, dum dícitur: Milvus in cœlo cognóvit tempus suum, turtur, et hirúndo, et cicónia custodiérunt tempus advéntus sui; pópulus autem meus non cognóvit judícium Dómini. Lectio ix.

FLEVIT étenim prius Redémptor ruínam pérfidæ civitátis, quam ipsa sibi cívitas non cognoscébat esse ventúram. Cui a flente Dómino recte dícitur: Quia si cognovísses et tu: subáudi, fleres, quæ modo, quia nescis quod ímminet, exúltas. Unde et súbditur: Et quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi. Cum enim carnis se voluptátibus daret, et ventúra mala non prospíceret; in die sua, quæ ad pacem esse ei póterant, habébat. Te Deum 15.

Ad Benedictus, Ant. Cum appropinquáret * Dóminus Jerúsalem, videns civitátem, flevit super illam, et dixit: Quia si cognovísses et tu: quia vénient dies in te, et circúmdabunt te inimíci tui vallo, et circúmdabunt te, et coangustábunt te úndique, et ad terram prostérnent te: eo quod non cognovísti tempus visitatiónis tuæ, allelúja.

Ad Magníficat, Ant. Scriptum est * enim: Quia domus mea domus oratiónis est cunctis géntibus: vos autem fecístis illam spelúncam latrónum: et erat quotídie docens in templo.

DOMIN. X. POST PENT.

Oratio.

DEUS, qui omnipoténtiam tuam parcéndo máxime et miserándo maniféstas: multíplica super nos misericórdiam tuam: ut ad tua promíssa curréntes, cæléstium bonórum fácias esse consórtes. Per Dóminum.

LéctioS.Evangélii secúndum Lucam. Lectio vii. *Cap.18.b*

IN illo témpore: Dixit Jesus ad quosdam, qui in se confidébant tamquam justi, et aspernabántur céteros, parábolam istam: Duo hómines ascendérunt in templum ut orárent: unus Pharisæus, et alter publicánus. Et réliq.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 36. de Verbis Dómini, circa médium.

DICERET saltem Pharisæus: Non sum sicut multi hómines. Quid est, céteri hómines, nisi omnes præter ipsum? Ego, inquit, justus sum, céteri peccatóres. Non sum sicut céteri hómi-

nes, injústi, raptóres, adúlteri. Et ecce tibi ex vicino publicáno majóris tumóris occásio. Sicut, inquit, publicánus iste. Ego, inquit, solus sum: iste de céteris est. Non sum, inquit, talis, qualis iste, per justítias meas, quibus iníquus non sum. Lectio viii.

JEJUNO bis in sábbato: décimas do ómnium quæ possideo. Quid rogáverit Deum, quære in verbis ejus, nihil invénies. Ascéndit oráre: nóluit Deum rogáre, sed se laudáre. Parum est, non Deum rogáre, sed se laudáre, ínsuper et rogánti insultáre. Publicánus autem de longínquo stabat, et Deo tamen ipse appropinquábat: cordis consciéntia eum removébat, píetas applicábat. Publicánus autem de longínquo stabat, sed Dóminus eum de propínquo attendébat. Lectio ix.

EXCELSUS enim Dóminus, et humília réspicit: excélsos autem, qualis erat ille Pharisæus, a longe cognóscit. Excélsa quidem Deus a lónge cognóscit, sed non ignóscit. Adhuc audi humilitátem publicáni. Parum est, quia de longínquo stabat; nec óculos suos ad cœlum levábat: ut aspicerétur, non aspiciébat: respícere sursum non audébat: premébat consciéntia, spes sublevábat. Adhuc audi: Percutiébat pectus suum. Pœnas a seipso exigébat: proptérea Dóminus consiténti parcébat. Percutiébat pectus suum, dicens: Dómine propítius esto mihi peccatóri. Ecce qui rogat. Quid miráris, si Deus ignóscit, quando ipse agnóscit? Te Deum. 15.

Ad Benedictus, Ant. Stans a longe * publicánus, nolébat óculos ad cœlum leváre, sed percutiébat pectus suum, dicens: Deus, propítius esto mihi peccatóri.

Ad Magnificat, Ant. Descéndit * hic justificátus in domum suam ab illo: quia omnis qui se exáltat, humiliábitur, et qui se humíliat, exaltábitur.

DOMIN. XI. POST PENT.

Oratio.

OMNIPOTENS sempitérne Deus, qui abundántia pietátis tuæ et mérita súpplicum excédis et vota: effúnde super nos misericórdiam tuam; ut dimittas quæ consciéntia métuit, et adjícias quod orátio non præsúmit. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum.

Lecto vii. *Cap. 7. d.*

IN illo témpore: Exiens Jesus de fínibus Tyri, venit per Sidónem ad mare Galilææ, inter médios fines Decapóleos. Et réliqua.

Homília S. Gregórii Papæ. *Hom. 10. l. 1. in Ezechielem, ante medium.*

QUID est, quod Creátor ómnium Deus, cum surdum et mutum sanáre voluísset, in aures illíus suos dígitos misit, et éxpuens linguam ejus

tétigit? Quid per digitos Redemptóris, nisi dona sancti Spíritus designántur? Unde cum in àlio loco ejecisset dæmónium, dixit: Si in digito Dei ejício dæmónia, profécto pervénit in vos regnum Dei. Qua de re per Evangelístam álium dixísse descríbitur: Si ego in Spíritu Dei ejício dæmones, ígitur pervénit in vos regnum Dei. Ex quo utróque loco collígitur, quia dígitus Spíritus vocátur. Digitos ergo in aurículas míttere, est per dona Spíritus sancti mentem surdi ad obediéndum aperire. Lectio viii.

Quid est vero, quod éxpuens linguam ejus tétigit? Saliva nobis est ex ore Redemptóris, accépta sapiéntia in elóquio divino. Saliva quippe ex cápite défluit in ore. Ea ergo sapiéntia, quæ ipse est, dum lingua nostra tángitur, mox ad prædicatiónis verba formátur. Qui suspíciens in cœlum, ingémuit: non quod ipse necessárium gémitum habéret, qui dabat quod postulábat: sed nos ad eum gémere, qui cœlo præsidet, dócuit: ut et aures nostræ per donum Spíritus sancti aperíri, et lingua per salívam oris, id est, per sciéntiam divínæ locutiónis, solvi débeat ad verba prædicatiónis. Lectio ix.

Cui mox, Ephphetha, id est, adaperíre, dícitur: et statim apértæ sunt aures ejus, et solútum est vinculum linguæ ejus. Qua in re notándum est, quia propter clausas aures dictum est, adaperíre. Sed cui aures cordis ad obediéndum apérte fúerint, ex subsequénti procul dúbio étiam linguæ ejus vínculum sólvitur: ut bona quæ ipse fécerit, étiam faciénda áliis loquátur. Ubi bene ádditur: Et loquebátur recte. Ille enim recte lóquitur, qui prius obediéndo fécerit quæ loquéndo ádmonet esse faciénda. Te Deum. 15.

Ad Benedictus, Ant. Cum transísset Dóminus * fines Tyri, surdos fecit audíre, et mutos loqui.

Ad Magnificat, Ant. Bene ómnia fecit, * et surdos fecit audíre, et mutos lóqui.

DOMIN. XII. POST PENT.

Oratio.

Omnipotens et miséricors Deus, de cujus múnere venit, ut tibi a fidélibus tuis digne et laudabíliter serviátur: tríbue, quæsumus, nobis; ut ad promissiónes tuas sine offensióne currámus. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam

Lectio vii. *Cap. 10. d*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Beáti óculi, qui vident quæ vos vidétis. Dico enim vobis, quod multi Prophétæ et reges voluérunt vidére quæ vos vidétis, et non vidérunt. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Presbyteri.

L. 3. c. 43. in Lucæ 10.

Non óculi Scribárum et Pharisæórum,qui corpus tantum Dómini vidére, sed illi beáti óculi, qui ejus possunt cognóscere sacraménta, de quibus dicitur: Et revelásti ea párvulis. Beáti óculi parvulórum, quibus et se et Patrem Fílius reveláre dignátur. Abraham exultávit ut vidéret diem Christi: et vidit, et gavísus est. Isaías quoque, et Michæas, et multi álii Prophétæ vidérunt glóriam Dómini: qui et proptérea Vidéntes sunt appelláti: sed hi omnes a longe aspiciéntes et salutántes,per spéculum et in ænigmate vidérunt. *Lectio viii.*

Apostoli autem in præséntiárum habéntes Dóminum, convescentésque ei, et quæcúmque voluíssent interrogándo discéntes, nequáquam per Angelos, aut várias visiónum spécies opus habébant docéri. Quos vero Lucas multos Prophétas et reges dicit, Matthæus apértius Prophétas et justos appéllat. Ipsi sunt enim reges magni: quia tentatiónum suárum mótibus non consentiéndo succúmbere, sed regéndo præésse novérunt. *Lectio ix.*

Et ecce quidam Legisperítus surréxit,tentans eum, et dicens: Magíster, quid faciéndo vitam ætérnam possidébo? Legisperítus, qui de vita ætérna Dóminum tentans intérrogat, occasiónem, ut reor, tentándi de ipsis Dómini sermónibus sumpsit, ubi ait: Gaudéte autem quod nómina vestra scripta sunt in cœlis. Sed ipsa sua tentatióne declárat, quam vera sit illa Dómini conféssio, qua Patri lóquitur: Quod abscondísti hæc a sapiéntibus, et prudéntibus, et revelásti ea párvulis. Te Deum. 45.

Ad Benedictus, Ant. Magíster, * quid faciéndo vitam ætérnam possidébo? At ille dixit ad eum: In lege quid scriptum est? quómodo legis? Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, allel.

Ad Magnificat, Ant. Homo quidam * descendébat ab Jerúsalem in Jéricho, et íncidit in latrónes, qui étiam despoliavérunt eum, et plagis impósitis abiérunt, semivivo relícto.

DOMIN. XIII. POST PENT.

Oratio.

Omnipotens sempitérne Deus, da nobis fídei, spei, et charitátis augméntum: et ut mereámur ássequi quod promíttis, fac nos amáre quod præcipis. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 17. c

In illo témpore; Dum iret Jesus in Jerúsalem, transíbat per médiam Samaríam; et Galilæam. Et cum ingre-

derétur quoddam castéllum, occurrérunt ei decem viri leprósi. Et réliqua.

HomiliaS. Augustíni Epíscopi
Lib. 2. quæst. Evang. cap. 40.

De decem leprósis, quos Dóminus ita mundávit, cum ait: Ite, osténdite vos sacerdótibus; quæri potest cur eos ad sacerdótes míserit, ut, cum irent, mundaréntur. Nullum enim eórum quibus hæc corporália benefícia præstitit, invenítur misísse ad sacerdótes, nisi leprósos. Nam et illum a lepra mundáverat, cui dixit: Vade, osténde te sacerdótibus, et offer pro te sacrifícium, quod præcépit Moyses, in testimónium illis. Quæréndum ígitur est, quid ipsa lepra signíficet: non enim sanáti, sed mundáti dicúntur, qui ea caruérunt. Colóris quippe vítium est, non valetúdinis, aut integritátis sénsuum, atque membrórum.

Lectio viii.

Leprosi ergo non absúrde intélligi possunt, qui sciéntiam veræ fídei non habéntes, várias doctrínas profiténtur erróris. Non enim abscóndunt imperítiam suam, sed pro summa perítia próferunt in lucem, et jactántia sermónis osténtant. Nulla porro falsa doctrína est, quæ non áliqua vera intermísceat. Vera ergo falsis inordináte permíxta, in una disputatióne vel narratióne hóminis, tamquam in uníus córporis colóre apparéntia, signíficant lepram, tamquam veris falsísque colórum fucis humána córpora variántem atque maculántem.

Lectio ix.

Hi autem tam vitándi sunt Ecclésiæ, ut, si fíeri potest, lóngius remóti, magno clamóre Christum interpéllent: sicut isti decem stetérunt a longe, et levavérunt vocem, dicéntes: Jesu præcéptor, miserére nostri. Nam et quod præceptórem vocant, quo nómine néscio utrum quisquam Dóminum interpelláverit pro medicína corporáli, satis puto significáre, lepram falsam esse doctrínam, quam bonus præcéptor abstérgit. Te Deum. 15.

Ad Benedictus, Ant. Cum transíret Jesus * quoddam castéllum, occurrérunt ei decem viri leprósi: qui stetérunt a longe, et levavérunt vocem, dicéntes: Jesu præcéptor miserére nostri.

Ad Magníficat, Ant. Unus autem * ex illis, ut vidit quod mundátus est, regréssus est cum magna voce magníficans Deum, allelúja.

DOMIN. XIV. POST PENT.

Oratio.

Custodi Dómine, quæsumus, Ecclésiam tuam propitiatióne perpétua: et, quia sine te lábitur humána mortálitas, tuis semper auxíliis et abstrahátur a nóxiis, et ad salutária dirigátur. Per Dñm.

LéctioS.Evangélii secúndum Matthæum.Lect.vii. *Cap.6.c*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nemo potest duóbus dóminis servíre. Et réliqua.

HomíliaS.AugustiniEpíscopi
Lib. 2. de serm. Domini in monte, cap. 14.

Nemo potest duóbus dóminis servíre. Ad hanc ipsam intentiónem referéndum est quod consequénter expónit, dicens: Aut enim unum ódio habébit, et álterum díliget: aut álterum patiétur, et álterum contémnet. Quæ verba diligénter considerânda sunt: nam, qui sint duo dómini, deínceps osténdit, cum dicit: Non potéstis Deo servíre et mammónæ. Mammóna apud Hebræos divítiæ appellári dicúntur. Cóngruit et Púnicum nomen: nam lucrum Púnice mammon dícitur. Lectio viii.

Sed qui servit mammónæ, illi útique servit qui rebus istis terrénis mérito suæ perversitátis præpósitus, magistrátus hujus sæculi a Dómino dícitur. Aut enim unum ódio habébit homo, et álterum díliget, id est, Deum: aut álterum patiétur, et álterum contémnet. Patiétur enim durum et perniciósum dóminum, quisquis servit mammónæ: sua enim cupiditáte implicátus, súbditur diábolo, et non eum díligit. Quis enim est qui díligat diábolum? sed tamen pátitur.

Lectio ix.

Ideo, inquit, dico vobis, non habére sollicitúdinem ánimæ vestræ quid edátis: neque córpori vestro quid induátis: ne forte, quamvis jam supérflua non quærántur, propter ipsa necessária cor duplicétur, et ad ipsa conquirénda, nostra detorqueátur inténtio, cum áliquid quasi misericórditer operámur: id est, ut cum consulére alícui vidéri vólumus, nostrum emoluméntum ibi pótius, quam illíus utilitátem attendámus; et ídeo nobis non videámur peccáre, quia non supérflua, sed necessária sunt, quæ cónsequi vólumus. Te Deum laudámus. 15.

Ad Bened., Ant. Nolite sollíciti esse,* dicéntes: Quid manducábimus, aut quid bibémus? scit enim Pater vester, quid vobis necésse sit, allelúja

Ad Magnificat, Ant. Quærite primum * regnum Dei, et justítiam ejus, et hæc ómnia adjiciéntur vobis, allelúja.

DOMIN. XV. POST PENT.

Oratio.

Ecclesiam tuam, Dómine, miserátio continuáta mundet et múniat: et, quia sine te non potest salva consístere, tuo semper múnere gubernétur. Per Dóminum.

LéctioS.Evangélii secúndum Lucam. Lectio vii. *Cap.7.b*

In illo témpore: Ibat Jesus in civitátem, quæ vocátur

Naim: et ibant cum eo discípuli ejus, et turba copiósa. Et réliqua.

HomíliaS. AugustiniEpíscopi *Ser.44.deVerb.Dom.cir.init.*

De júvene illo resuscitáto gavísa est mater vídua: de homínibus in spíritu quotídie suscitátis gáudet materEcclésia. Ille quidem mórtuus erat córpore: illi autem mente. Illíus mors visíbilis visibíliter plangebátur: illórum mors invisíbilis nec quærebátur, nec videbátur. Quæsívit ille, qui nóverat mórtuos. Ille solus nóverat mórtuos, qui póterat fácere vivos. Nisi enim ad mórtuos suscitándos venísset, Apóstolus non díceret: Surge qui dormis, et exúrge a mórtuis, et illuminábit te Christus.

Lectio viii.

Tres autem mórtuos invenímus a Dómino resuscitátos visibíliter, míllia invisibíliter. Quot autem mórtuos visibíliter suscitáverit, quis novit? non enim ómnia quæ fecit scripta sunt. Joánnes hoc dixit: Multa ália fecit Jesus, quæ si scripta essent, árbitror totum mundum non posse libros cápere. Multi ergo sunt álii sine dúbio suscitáti, sed non tres frustra commemoráti. Dóminus enim noster JesusChristus ea quæ faciébat corporáliter, étiam spirituáliter volébat intélligi. Neque enim tantum mirácula propter mirácula faciébat: sed ut illa, quæ faciébat, mira essent vidéntibus, vera essent intelligéntibus. Lectio ix.

Quemadmodum qui videt líteras in códice óptime scripto, et non novit légere, láudat quidem antiquárii manum, admírans ápicum pulchritúdinem: sed quid sibi velint, quid índicent illi ápices, nescit: et est óculis laudátor, mente non cógnitor. Alius autem et láudat artifícium, et capit intelléctum: ille útique, qui non solum vidére quod commúne est ómnibus, potest, sed étiam légere, quod, qui non didícit, non potest. Ita qui vidérunt Christi mirácula, et non intellexérunt quid sibi vellent, et quid intelligéntibus quodámmodo innúerent, miráti sunt tantum, quia facta sunt: álii vero et facta miráti, et intellécta assecúti. Tales nos in schola Christi esse debémus. T e Deum. 15.

Ad Ben., Ant. Ibat Jesus* in civitátem quæ vocátur Naim: et ecce defúnctus efferebátur fílius únicus matris suæ.

Ad Magnificat, Ant. Prophéta magnus * surréxit in nobis, et quia Deus visitávit plebem suam.

DOMIN. XVI. POST PENT.

Oratio.

Tua nos, quæsumus Dómine, grátia semper et prævéniat, et sequátur: ac bonis opéribus júgiter præstet esse inténtos. Per Dñm:

PROPRIUM
SANCTORUM.
PARS ÆSTIVA.

FESTA MAJI

Prima die non impedita dicitur Officium Defunctorum.

Notandum quod subsequentia Officia Sanctorum tam Duplicia, quam Semiduplicia, a die iv. Maji, usque ad diem xvii. inclusive, ponuntur ut translata, quia sæpe ob occurrentiam Festorum Mobilium contingit vel unum vel aliud ex iisdem recitari post Dominicam SS. Trinitatis.

DIE IV. S. MONICÆ viduæ. Duplex.

Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart. 102.* præter ea quæ hic habent. prop. quod et in similibus servetur, tam de Apostolis, quam de Martyribus, et Confess. ac Virgin. nisi aliud assignetur. Oratio.

Deus, mœréntium consolátor, et in te sperántium salus, qui beátæ Mónicæ pias lácrymas in conversióne filii sui Augustíni misericórditer suscepísti: da nobis, utriúsque intervéntu, peccáta nostra deploráre, et grátiæ tuæ indulgéntiam inveníre. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Monica, sancti Augustíni dupliciter mater, quia eum et mundo, et cœlo péperit, maríto mórtuo, quem senectúte conféctum Jesu Christo conciliávit, castam et opéribus misericórdiæ exércitam viduitátem agébat: in assíduis vero ad Deum oratiónibus pro filio, qui in Manichæórum sectam incíderat, lácrymas effundébat: quem étiam Mediolánum secúta est: ubi ipsum frequénter hortabátur, ut ad Epíscopum Ambrósium se conférret. Quod cum ille fecísset ejus et públicis conciónibus, et privátis collóquiis cathólicæ fidei veritátem edóctus, ab eódem baptizátus est.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et dedúcet.

Lectio v.

Mox in Africam redeúntes, cum ad Ostia Tiberína constitíssent, íncidit in febrim.

Quo in morbo cum eam quodam die ánima defecísset, ut se collégit, Ubi, inquit, eram? Et astántes íntuens, Pónite hic matrem vestram: tantum vos rogo, ut ad altáre Dómini meminéritis mei. Nono autem die beáta múlier ánimam Deo réddidit. Ejus corpus ibi in Ecclésia sanctæ Aureæ sepúltum est: quod póstea, Martíno Quinto Summo Pontífice, Romam translátum, in Ecclésia sancti Augustíni honorífice cónditum est.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi. *Ex l. 9. Conf. cap. 12*

SUBDIT vero Augustínus, de matris morte dísserens: Neque enim decére arbitrabámur funus illud quéstubus lacrymósis gemitibúsque celebráre, quia illa nec mísere, nec omníno moriebátur; hoc et documéntis morum ejus, et fide non ficta, rationibúsque certis tenebámus. Atque inde paulátim reducébam in prístinum sensum ancíllam tuam, conversatiónémque ejus piam in te et sanctam, in nos blandam atque morígeram, qua súbito destitútus sum, et líbuit flere de illa et pro illa: et si quis peccátum invénerit, flevísse me matrem meam exígua parte horæ, matrem óculis meis mórtuam, quæ me multos annos flévérat, ut óculis suis víverem, non irrídeat: sed pótius, si est grandi charitáte, pro peccátis meis fleat ipse ad te Patrem ómnium fratrum Christi tui.

℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur.
℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória Patri. Múlier.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 7.*

IN illo témpore: Ibat Jesus in civitátem, quæ vocátur Naim, et ibant cum eo discípuli ejus, et turba copiósa. Et réliqua.

Homília S. Augustíni Epíscopi *Serm. 44. de Verbis Domini, circa initium.*

DE júvene illo resuscitáto gavísa est mater vídua: de homínibus in spíritu quotídie suscitátis gaudet mater Ecclésia. Ille quidem mórtuus erat córpore, illi autem mente. Illíus mors visíbilis visibíliter plangebátur: illórum mors invisíbilis nec quærebátur, nec videbátur. Quæsívit ille, qui nóverat mórtuos. Ille solus nóverat mórtuos, qui póterat fácere vivos. Nisi enim ad mórtuos suscitándos venísset, Apóstolus non díceret: Surge, qui

dormis, et exsúrge a mórtuis, et illuminábit te Christus.
℟. Os suum apéruit sapiéntiæ, et lex cleméntiæ in lingua ejus: considerávit sémitas domus suæ, * Et panem otiósa non comédit. ℣. Gustávit, et vidit, quia bona est negotiátio ejus, non extinguétur in nocte lucérna ejus. Et panem.

Lectio viii.

Tres autem mórtuos invenímus a Dómino resuscitátos visibíliter, millia invisibíliter. Quot autem mórtuos visibíliter suscitáverit, quis novit? Non enim ómnia, quæ fecit, scripta sunt. Joánnes hoc dixit: Multa ália fecit Jesus, quæ si scripta essent, árbitror totum mundum non posse libros cápere. Multi ergo sunt álii sine dúbio suscitáti; sed non tres frustra commemoráti. Dóminus enim noster Jesus Christus ea, quæ faciébat corporáliter, étiam spirituáliter volébat intélligi. Neque enim tantum mirácula propter mirácula faciébat: sed ut illa, quæ faciébat, mira essent vidéntibus, vera essent intelligéntibus.
℟. Regnum mundi, et omnem ornátum sæculi contémpsi propter amórem Dómini mei Jesu Christi: * Quem vidi, quem amávi, in quem crédidi, quem diléxi. ℣. Eructávit cor meum verbum bonum: dico ego ópera mea Regi. Quem. Glória Patri. Quem.

Lectio ix.

Quemadmodum qui videt litteras in códice óptime scripto, et non novit légere, laudat quidem antiquárii manum, admírans ápicum pulchritúdinem; sed quid sibi velint, quid índicent illi ápices, nescit; et est óculis laudátor, mente non cógnitor. Alius autem et laudat artifícium, et capit intelléctum: ille útique, qui non solum vidére, quod commúne est ómnibus, potest, sed étiam légere: quod qui non dídicit, non potest. Ita qui vidérunt Christi mirácula, et non intellexérunt quid sibi vellent, et quid intelligéntibus quodámmodo innúerent, miráti sunt tantum quia facta sunt: álii vero et facta miráti, et intelléeta assecúti. Tales nos in schola Christi esse debémus. Te Deum laudámus. 15.

In secundis Vesperis fit a cap. de seq. com. præc.

DIE V. S. PII QUINTI.

Papæ et Confessoris. Duplex.

Omnia de Com. Conf. Pont. 49.* præter sequentia.

In Hymn. Iste Conféssor, mutatur tertius versus; quod servandum erit, quoties occurrent litteræ (m.t.v.)

Oratio.

Deus, qui ad conteréndos Ecclésiæ tuæ hostes, et ad divínum cultum reparándum, beátum Pium Pontíficem máximum elígere digné-

tus es: fac nos ipsíus defféndi præsídiis, et ita tuis inhærére obséquiis, ut, ómnium hóstium superátis insídiis, perpétua pace lætémur. Per Dóminum.

Et fit comm. S. Monicæ.

Ant. Manum suam apéruit ínopi, et palmas suas exténdit ad páuperem, et panem otiósa non comédit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Orat. Deus mæréntium. 315.

In I. Noct. Lect. de Script. occ.

In II. Nocturno. Lectio IV.

Pius in óppido Insúbriæ, quod Boschum vocant, natus, sed e Bonónia oriúndus ex nóbili Ghisleriórum família, cum quatuórdecim esset annórum, Ordinem Prædicatórum ingréssus est. Erat in eo admirábilis patiéntia, profúnda humílitas, summa vitæ austéritas; contínuum oratiónis stúdium, et reguláris observántiæ ac divíni honóris ardentíssimus zelus. Philosophíæ vero, ac theologíæ incúmbens, ádeo in iis excélluit, ut illas docéndi munus magna cum laude per multos annos exercúerit. Sacras conciónes plúribus in locis cum ingénti auditórum fructu hábuit. Inquisitóris offícium inviolábili ánimi fortitúdine diu sustínuit: multásque civitátes, non sine vitæ discrímine, ab hæresi tunc grassánte immúnes servávit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus. Lectio V.

A Paulo Quarto, cui ob exímias virtútes caríssimus erat, ad Nepesínum et Sutrínum Episcopátum promótus, et post biénnium inter Románæ Ecclésiæ Presbyteros Cardináles adscríptus fuit. Tum ad Ecclésiam Montis Regális in Subalpínis a Pio Quarto translátus, cum plures in eam abúsus irrepsísse cognovísset, totam diœcésim lustrávit, rebúsque compósitis, Romam revérsus, gravíssimis expediéndis negótiis applicátus, quod justum erat, Apostólica libertáte et constántia decernébat. Mórtuo autem Pio, præter ómnium expectatiónem eléctus Póntifex, nihil in vitæ ratióne, excépto exterióri hábitu, immutávit. Fuit in eo religiónis propagándæ perpétuum stúdium, in ecclesiástica disciplína restituénda indeféssus labor, in extirpándis erróribus assídua vigilántia, in sublevándis egéntium necessitátibus indeficiens beneficéntia, in Sedis apostólicæ júribus vindicándis robur invíctum.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo

sancto meo unxi eum. Manus enim. Lectio vi.

SELIMUM Turcárum tyránnum, multis eláťum victóriis, ingénti comparáta classe, ad Echínadas ínsulas non tam armis, quam fusis ad Deum précibus devícit. Quam victóriam ea ipsa hora, qua obténta fuit, Deo reveláňte, cognóvit, suísque familiáribus indicávit. Dum vero novam in ipsos Turcas expeditiónem moliretur, in gravem morbum íncidit, et acerbíssimis dolóribus patientíssime tolerátis, ad extréma devéniens, cum Sacraménta de more suscepísset, ánimam Deo placidíssime réddidit, anno millésimo quingentésimo septuagésimo secúndo, ætátis suæ sexagésimo octávo, cum sedísset annos sex, menses tres, dies vigínti quátuor. Corpus ejus in Basílica sanctæ Maríæ ad Præsépe summa fidélium veneratióne cólitur, multis a Deo ejus intercessióne patrátis miráculis. Quibus rite probátis, a Cleménte Undécimo Pontífice Máximo Sanctórum número adscríptus est.

℟. **Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est et omnis terra doctrína ejus repléta est:* Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum.** ℣. **Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.**

In iii. Noct. Homil. in Evang. **Homo péregre 57.*** de Com.

Vesp. de seq. com. præc.

DIE VI. S. JOANNIS

ante portam Latinam

Duplex majus.

Omnia de Comm. Apost. **2.*** præter sequentia.

Ad Magnificat in utrisque Vesperis, Ant. **In fervéntis ólei dólium missus beátus Joánnes Apóstolus, divína se protegénte grátia, illæsus exívit.** Orátio.

DEUS, qui cónspicis, quia nos úndique mala nostra pertúrbant: præsta quæsumus; ut beáti Joánnis, Apóstoli tui et Evangelístæ, intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

Et fit comm. S. Pii Quinti.

Ant. **Dum esset summus Póntifex, terréna non métuit, sed ad cæléstia regna gloriósus migrávit.**

℣. **Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.** ℟. **Et osténdit illi regnum Dei.**

Oratio. **Deus, qui. 317.**

Lect. i. Noct. erunt sequentes, nisi eo tempore legatur de libro Apocalyp., vel de ejus Epist., tunc enim ponuntur Lectiones eo die occurrentes.

In primo Nocturno.

Incipit Epístola prima beáti Joánnis Apóstoli.

Lectio i. ***Cap. 1.***

QUOD fuit ab inítio, quod audívimus, quod vídimus óculis nostris, quod perspéximus, et manus nostræ con-

trectavérunt de verbo vitæ: et vita manifestáta est, et vídimus. et testámur, et annuntiámus vobis vitam ætérnam, quæ erat apud Patrem, et appáruit nobis, quod vídimus et audívimus, annuntiámus vobis, ut et vos societátem habeátis nobíscum, et socíetas nostra sit cum Patre, et cum Fílio ejus Jesu Christo. Et hæc scríbimus vobis ut gaudeátis, et gáudium vestrum sit plenum. Et hæc est annuntiátio, quam audívimus ab eo, et annuntiámus vobis: Quóniam Deus lux est, et ténebræ in eo non sunt ullæ.

℟. Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum, dicit Dóminus: * Estóte ergo prudéntes sicut serpéntes, et símplices sicut colúmbæ. ℣. Dum lucem habétis, crédite in lucem; ut fílii lucis sitis. Estóte.

Lectio ii.

Si dixérimus quóniam societátem habémus cum eo, et in ténebris ambulámus, mentímur, et veritátem non fácimus. Si autem in luce ambulámus, sicut et ipse est in luce, societátem habémus ad ínvicem, et sanguis Jesu Christi Fílii ejus emúndat nos ab omni peccáto. Si dixérimus quóniam peccátum non habémus, ipsi nos sedúcimus, et véritas in nobis non est. Si confiteámur peccáta nostra, fidélis est, et justus, ut remíttat nobis peccáta nostra, et emúndet nos ab omni iniquitáte. Si dixérimus quóniam non peccávimus, mendácem fácimus eum, et verbum ejus non est in nobis.

℟. Tóllite jugum meum super vos dicit Dóminus, et díscite a me, quia mitis sum, et húmilis corde: * Jugum enim meum suáve est, et onus meum leve. ℣. Et inveniétis réquiem animábus vestris. Jugum.

Lectio iii. *Cap. 2.*

Filioli mei, hæc scribo vobis, ut non peccétis. Sed et si quis peccáverit, advocátum habémus apud Patrem, Jesum Christum justum: et ipse est propitiátio pro peccátis nostris: non pro nostris autem tantum, sed étiam pro totius mundi. Et in hoc scimus quóniam cognóvimus eum, si mandáta ejus observémus. Qui dicit se nosse eum, et mandáta ejus non custódit, mendax est, et in hoc véritas non est. Qui autem servat verbum ejus, vere in hoc cháritas Dei perfécta est, et in hoc scimus quóniam in ipso sumus. Qui dicit se in ipso manére, debet sicut ille ambulávit, et ipse ambuláre.

℟. Dum stetéritis ante reges et præsides, nolíte cogitáre quómodo, aut quid loquámini: * Dábitur enim vobis in illa hora quid loquámini. ℣. Non enim vos estis, qui

loquímini: sed Spíritus Patris vestri, qui lóquitur in vobis. Dábitur. Glória Patri. Dábitur.

In secundo Nocturno.

Ex libro sancti Hierónymi Presbyteri contra Joviniánum. Lectio iv. *Lib.* 1.

JOANNES Apóstolus, unus ex discípulis Dómini, qui mínimus natu tráditur fuisse inter Apóstolos, et quem fides Christi vírginem repéreret, virgo permánsit: et ídeo plus amátur a Dómino, et recúmbit super péctus Jesu: et quod Petrus, qui uxórem habúerat, interrogáre non audet, illum rogat ut intérroget: et post resurrectiónem, nuntiánte María Magdaléne, quod Dóminus resurrexísset, utérque cucúrrit ad sepúlchrum, sed ille prævénit: cumque essent in navi, et piscaréntur in lacu Genésareth, Jesus stabat in líttore, nec sciébant Apóstoli quem vidérent: solus virgo vírginem agnóscit, et dicit Petro: Dóminus est.

℟. Vidi conjúnctos viros habéntes, spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti facti amíci Dei.

℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cælum, voce magna clamántem, et dicéntem. Isti. Lectio v.

FUIT autem Joánnes et Apóstolus, et Evangelísta, et Prophéta. Apóstolus, quia scripsit ad Ecclésias ut magíster: Evangelísta, quia librum Evangélii cóndidit, quod, excépto Matthæo, álii ex duódecim Apóstoli non fecérunt: Prophéta, vidit enim in Patmos ínsula, in qua fúerat a Domitiáno Príncipe ob Dómini martyrium relegátus, Apocalypsim infiníta futurórum mystéria continéntem. Refert autem Tertulliánus, quod Romæ missus in fervéntis ólei dólium, púrior et vegétior exíverit, quam intráverit.

℟. Beáti estis, cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et dixerint omne malum advérsum vos, mentiéntes propter me: * Gaudéte, et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cœlis. ℣. Cum vos óderint hómines, et cum separáverint vos, et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum tamquam malum, propter Fílium hóminis. Gaudéte. Lectio vi.

SED et ipsum ejus Evangélium multum distat a céteris. Matthæus quasi de hómine íncipit scríbere, Liber generatiónis Jesu Christi filii David, filii Abraham: Lucas a sacerdótio Zacharíæ: Marcus a prophetía Malachíæ, et Isaíæ. Primus habet fáciem hóminis propter genealogíam: secúndus fáciem vítuli, propter sacerdótium: tértius fáciem leónis, propter vocem

clamántis in desérto, Paráte viam Dómini, rectas fácite sémitas ejus. Joánnes vero noster quasi áquila ad supérna volat, et ad ipsum Patrem pérvenit, dicens: In princípio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum.

℟. Isti sunt triumphatóres, et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna: * Modo coronántur, et accípiunt palmam. ℣. Isti sunt, qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo. Glória Patri. Modo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 20. *c*

In illo témpore: Accéssit ad Jesum mater filiórum Zebedæi cum filiis suis, adórans et petens áliquid ab eo. Et réliqua.

Homília sancti Hierónymi Presbyteri.

L. 3. *Com. in Matth. c.* 20.

Unde opiniónem regni habet mater filiórum Zebedæi, ut cum Dóminus díxerit: Fílius hóminis tradétur princípibus sacerdótum, et Scribis, et condemnábunt eum morte, et tradent Géntibus ad illudéndum, et flagellándum, et crucifigéndum: et ignomíniam passiónis timéntibus discípulis nuntiáret, illa glóriam póstulet triumphántis? Hac, ut reor, ex causa, quia post ómnia díxerat Dóminus: Et tértia die resúrget: putávit eum múlier post resurrectiónem íllico regnatúrum, et hoc, quod in secúndo advéntu promíttitur, in primo esse compléndum: et aviditáte femínea præséntia cupit, ímmemor futurórum.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem.

Lectio viii.

Mater póstulat, et Dóminus discípulis lóquitur; intélligens preces ejus ex filiórum descéndere voluntáte. Potéstis bíbere cálicem quem ego bibitúrus sum? Cálicem in Scriptúris divínis passiónem intellígimus, juxta illud: Pater si possíbile est, tránseat a me calix iste. Et in Psalmo: Quid retríbuam Dómino pro ómnibus, quæ retríbuit mihi? Cálicem salutáris accípiam, et nomen Dómini invocábo. Statímque infert quis iste sit calix: Pretiósa in conspéctu Dómini mors sanctórum ejus.

℟. Isti sunt viri sancti: quos elégit Dóminus in charitáte non ficta, et dedit illis glóriam sempitérnam: * Quorum doctrína fulget Ecclésia, ut

sole luna. ℣. Sancti per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam. Quorum. Glória Patri. Quorum.

Lectio ix.

Quæritur, quómodo cálicem martyrii filii Zebedæi, Jacóbus, vidélicet et Joánnes, biberint: cum Scriptúra narret, Jacóbum tantum Apóstolum ab Heróde cápite truncátum, Joánnes autem própria morte vitam finierit. Sed si legámus ecclesiásticas históriás, in quibus fertur, quod et ipse propter martyrium sit missus in ferventis ólei dólium, et inde ad suscipiéndam corónam Christi athléta procésserit, statímque relegátus in Patmos ínsulam sit: vidébimus martyrio ánimum non defuísse, et bibísse Joánnem cálicem confessiónis quem et tres púeri in camíno ignis bibérunt, licet persecútor non fúderit sánguinem.

Te Deum laudámus. 15.

In ii. Vesp. coram. seq.

DIE VII. S. STANISLAI

Episcopi et Martyris. Duplex

Omnia de Communi unius Mart. 20.* præter seq.

Oratio.

Deus, pro cujus honóre gloriósus Póntifex Stanisláus gládiis impiórum occúbuit: præsta, quæsumus; ut omnes, qui ejus implórant auxílium, petitiónis suæ salutárem consequántur efféctum. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Stanislaus Polónus apud Cracóviam nóbili génere natus, et piis paréntibus, qui ántea per annos trigínta stériles, illum a Deo précibus impetrárunt, ab ineúnte ætáte futúræ sanctitátis spécimen dedit. Adoléscens bonis ártibus óperam navávit, multúmque in sacra Cánonum et theologíæ doctrína profécit: paréntibus mórtuis, amplum patrimónium paupéribus distríbuit, vitæ monásticæ desidério. Sed Dei providéntia Canónicus Cracoviénsis, et concionátor factus a Lampérto Epíscopo, in ejus póstea locum, quamvis invítus, sufficitur. Quo in múnere, ómnium pastorálium virtútum laude, et præcípue misericórdia in páuperes enítuit. ℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Descenditque cum illo in fóveam et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit.

Lectio v.

Erat tum Polóniæ rex Bolesláus, quem gráviter offéndit, quod illíus notam libídinem públice arguébat. Quare in solémni regni convéntu Stanisláum per calúmniam in judícium coram se vocári curat, tamquam pagum occupáret, quem Ecclésiæ suæ nómine coémerat. Quod cum

neque tábulis probáre posset, et testes veritátem dícere timérent, spondet Epíscopus, se Petrum pagi venditórem, qui triénnio ante obíerat, intra dies tres in judícium adductúrum. Conditióne cum risu accépta, vir Dei toto triduo jejúniis et oratióni incúmbit: ipso sponsiónis die, post oblátum Missæ sacrifícium, Petrum e sepúlchro súrgere jubet: qui statim redivívus, Epíscopum ad régium tribúnal eúntem sequitur, ibíque, rege et céteris stupóre attónitis, de agro a se véndito, et prétio rite sibi ab Epíscopo persolúto, testimónium dicit, atque iterum in Dño obdormívit.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei, Dómine:* Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et voluntáte.

Lectio vi.

At Bolesláum frustra sæpe admónitum Stanisláus tandem a fidélium communióne rémovet. Ille iracúndia furens, mílites in Ecclésiam immíttit, ut sanctum Epíscopum confódiant: qui ter conáti, occúlta vi, tértio divínitus sunt depúlsi. Postrémo ímpius rex Sacerdótem Dei, hóstiam immaculátam ad altáre offeréntem, sua manu obtrúncat: corpus membrátim concísum et per agros projéctum, áquilæ a feris mirabíliter defféndunt. Mox Canónici Cracoviénses sparsa membra, noctúrni de cœlo splendóris indício, cólligunt, et suis locis apte dispónunt: quæ súbito ita inter se copuláta sunt, ut nulla vúlnerum vestígia exstárent. Multis prætérea miráculis servi sui sanctitátem Deus declarávit post ejus mortem: quibus permótus Innocéntius Quartus Summus Póntifex, illum in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus:* Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ, et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et corónam. Glória. Et corónam.

In iii. Noct. Homilia in Evang. Si quis venit ad me. 28.*

Vesp. de seq. comm. præc.

DIE VIII. APPARITIO S. Michaelis Archangeli.

Duplex majus.

Ad Vesperas Ant. et Capit. de Laudibus. Psalmi de Dominica 124. et loco ult. Psalmus. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128. Hymnus.

Te splendor, et virtus Patris,
Te vita, Jesu, córdium,
Ab ore qui pendent tuo,
Laudámus inter Angelos.
Tibi mille densa míllium
Ducum coróna mílitat:

Sed éxplicat Victor Crucem
Míchael salútis sígnifer.
Dracónis hic dirum caput
In ima pellit tártara,
Ducémque cum rebéllibus
Cœlésti ab arce fulminat.
Contra ducem supérbiæ
Sequámur hunc nos Prínci-
pem,
Ut detur ex Agni throno
Nobis coróna glóriæ.
Patri, simúlque Fílio,
Tibíque, sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter,
Sæclum per omne glória.
Amen.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi. ℟. Habens thuríbulum áureum in manu sua.

Ad Magníficat, Ant. Dum sacrum mystérium cérneret Joánnes, Archángelus Míchael tuba cécinit: Ignósce Dómine Deus noster, qui áperis librum, et solvis signácula ejus, allelúja. Oratio.

Deus, qui miro órdine, Angelórum ministéria hominúmque dispénsas: concéde propítius, ut a quibus tibi ministrántibus in cœlo semper assístitur, ab his in terra vita nostra muniátur. Per Dóminum.

Et fit commem. S. Stanislai. Ant. Qui vult veníre post me, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. ℣. Justus ut palma florébit ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Orat. Deus, pro cujus. 323.

Ad Matutinum, Invitat. Regem Archangelórum Dóminum, * Venite adorémus. Psal. Venite. 2.

Hymn. Te splendor. 324.

In primo Nocturno.

Ant. Concússum est mare, et contrémuit terra, ubi Archángelus Míchael descendébat de cœlo. Psalmus 8.

Domine, Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Quóniam elevàta est magnificéntia tua * super cælos.
Ex ore infántium et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.
Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.
Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?
Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Omnia subjecísti sub pédibus ejus: * oves et boves univérsas, ínsuper et pécora campi:
Vólucres cæli et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.
Dómine, Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Ant. Concússum est mare, et contrémuit terra, ubi Archángelus Míchael descendébat de cœlo.

Ant. Laudémus Dóminum, quem laudant Angeli, quem Chérubim et Séraphim, Sanctus, Sanctus, Sanctus, proclámant. Psalmus. 10.

In Dño confido: quómodo dícitis ánimæ meæ: * Tránsmigra in montem sicut passer?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt sagittas suas in pháretra, * ut sagíttent in obscúro rectos corde.

Quóniam quæ perfecísti, destruxérunt: * justus autem quid fecit?

Dóminus in templo sancto suo, * Dóminus in cælo sedes ejus.

Oculi ejus in páuperem respíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant filios hóminum.

Dóminus intérrogat justum, et ímpium: * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam suam.

Pluet super peccatóres láqueos: * ignis, et sulphur, et spiritus procellárum, pars cálicis eórum.

Quóniam justus Dóminus, et justítias diléxit: * æquitátem vidit vultus ejus.

Ant. Laudémus Dóminum, quem laudant Angeli, quem Chérubim et Séraphim, Sanctus, Sanctus, Sanctus, proclámant.

Ant. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini de manu Angeli. Psalmus 14.

Domine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo?

Qui ingréditur sine mácula, * et operátur justítiam:

Qui lóquitur veritátem in corde suo: * qui non egit dolum in lingua sua:

Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.

Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dóminum glorificat.

Qui jurat próximo suo, et non décipit: * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Ant. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini de manu Angeli.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi. ℟. Habens thuríbulum áureum in manu sua.

Ex Daniéle Prophéta.

Lectio i. *Cap.* 7. *c*

Aspiciebam donec throni pósiti sunt, et antíquus diérum sedit: vestiméntum ejus cándidum quasi nix, et capílli cápitis ejus quasi lana munda: thronus ejus flammæ ignis: rotæ ejus ignis accénsus. Flúvius ígneus rapidúsque egrediebátur a fácie ejus. Míllia míllium ministrábant ei, et décies míllies centéna míllia assistébant ei: judícium sedit et libri apérti

sunt. Aspiciébam propter vocem sermónum grándium, quos cornu illud loquebátur: et vidi quóniam interfécta esset béstia, et periísset corpus ejus, et tráditum esset ad comburéndum igni.

℟. Factum est siléntium in cœlo, dum committeret bellum draco cum Michaéle Archángelo: * Audita est vox míllia míllium dicéntium: Salus, honor, et virtus omnipoténti Deo. ℣. Míllia míllium ministrábant ei, et décies centéna míllia assistébant ei. Audíta.

Lectio ii. *Cap.* 10.

Die autem vigésima et quarta mensis primi, eram juxta flúvium magnum, qui est Tigris. Et levávi óculos meos, et vidi: et ecce vir unus vestítus líneis, et renes ejus accíncti auro obrízo: et corpus ejus quasi chrysólithus, et fácies ejus velut spécies fúlguris, et óculi ejus ut lampas ardens: et bráchia ejus, et quæ deórsum sunt usque ad pedes, quasi spécies æris candéntis: et vox sermónum ejus ut vox multitúdinis. Vidi autem ego Dániel solus visiónem: porro viri qui erant mecum, non vidérunt: sed terror nimius írruit super eos, et fugérunt in abscónditum. Ego autem relíctus solus vidi visiónem grandem hanc: et non remánsit in me fortitúdo, sed et spécies mea immutáta est in me, et emárcui, nec hábui quidquam vírium.

℟. Stetit Angelus juxta aram templi, habens thuríbulum áureum in manu sua: et data sunt ei incénsa multa: * Et ascéndit fumus arómatum de manu Angeli in conspéctu Dómini. ℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi: adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo, Dómine. Et.

Lect. iii

Et audívi vocem sermónum ejus: et áudiens jacébam consternátus super fáciem meam, et vultus meus hærébat terræ. Et ecce manus tétigit me, et eréxit me super génua mea, et super artículos mánuum meárum. Et dixit ad me: Dániel vir desideriórum, intéllige verba, quæ ego loquor ad te, et sta in gradu tuo: nunc enim sum missus ad te. Cumque dixísset mihi sermónem istum, steti tremens. Et ait ad me: Noli metúere Dániel: quia ex die primo, quo posuísti cor tuum ad intelligéndum ut te afflígeres in conspéctu Dei tui, exaudíta sunt verba tua: et ego veni propter sermónes tuos. Princeps autem regni Persárum réstitit mihi vigínti et uno diébus: et ecce Míchael unus de princípibus primis venit in adjutórium meum, et ego remánsi ibi juxta regem Persárum. Veni autem ut docérem te quæ ventúra sunt pópulo tuo

in novíssimis diébus, quóniam adhuc vísio in dies.

℟. In conspéctu Angelórum psallam tibi, et adorábo ad templum sanctum tuum, * Et confitébor nómini tuo Dómine. ℣. Super misericórdia tua, et veritáte tua: quóniam magnificásti super nos nomen sanctum tuum. Et. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Ant. Míchael Archángele, veni in adjutórium pópulo Dei. Psalmus 18.

Cæli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.

Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.

Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.

In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.

In sole pósuit tabernáculum suum: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo:

Exultávit ut gigas ad curréndam viam: * a summo cælo egréssio ejus:

Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est, qui se abscóndat a calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.

Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos

Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetipsa.

Desiderabília super aurum et lápidem pretiósum multum, * et dulcióra super mel et favum.

Etenim servus tuus custódit ea: * in custodiéndis illis retribútio multa.

Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me; * et ab aliénis parce servo tuo.

Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delícto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.

Dómine, adjútor meus, * et redémptor meus.

Ant. Míchael Archángele, veni in adjutórium pópulo Dei.

Ant. Míchael præpósitus paradísi, quem honoríficant Angelórum cives. Psalmus 23.

Dómini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum, * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus, et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec

jurávit in dolo próximo suo.
Hic accipiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.
Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini, portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini, portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.
Ant. Michael præpósitus paradisi, quem honorificant Angelórum cives.
Ant. Gloriósus apparuísti in conspéctu Dómini: proptérea decórem índuit te Dóminus. Psalmus 33.
BENEDICAM Dóminum in omni témpore: semper laus ejus in ore meo.
In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et læténtur.
Magnificáte Dóminum mecum: * et exaltémus nomen ejus in idípsum.
Exquisívi Dóminum, et exaudívit me: * et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.
Accédite ad eum, et illuminámini: * et fácies vestræ non confundéntur.
Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum: * et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum.
Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum, * et erípiet eos.
Gustáte et vidéte, quóniam suávis est Dóminus: * beátus vir, qui sperat in eo.
Timéte Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam non est inópia timéntibus eum.
Dívites eguérunt et esuriérunt: * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.
Veníte, fílii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.
Quis est homo qui vult vitam: * díligit dies vidére bonos?
Próhibe linguam tuam a malo: * et lábia tua ne loquántur dolum.
Divérte a malo et, fac bonum: * inquíre pacem, et perséquere eam.
Oculi Dómini super justos: * et aures ejus in preces eórum.
Vultus autem Dómini super faciéntes mala: * ut perdat de terra memóriam eórum.
Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos: * et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.
Juxta est Dóminus iis, qui tribuláto sunt corde: * et húmiles spíritu salvábit.
Multæ tribulatiónes justórum: * et de ómnibus his li-

berábit eos Dóminus.
Custódit Dóminus ómnia ossa eórum: * unum ex his non conterétur.
Mors peccatórum péssima: * et qui odérunt justum, delínquent.
Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum: * et non delinquent omnes qui sperant in eo.
Ant. Gloriósus apparúisti in conspéctu Dómini, proptérea decórem índuit te Dóminus.
℣. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini.
℟. De manu Angeli.

Lectio iv.

Beatum Michaélem Archángelum sæpius homínibus apparuísse, et sacrórum librórum auctoritáte, et véteri sanctórum traditióne comprobátur. Quámobrem multis in locis facti memória celebrátur. Eum ut olim Synagóga Judæórum, sic nunc custódem et patrónum, Dei venerátur Ecclésia. Gelásio autem Primo Pontífice Máximo, in Apúlia in vértice Gargáni montis, ad cujus radíces íncolunt Sipontíni, Archángeli Michaélis fuit illústris apparítio.
℟. Hic est Michael Archángelus, princeps milítiæ Angelórum: *Cujus honor præstat benefícia populórum, et orátio perdúcit ad regna cœlórum. ℣. Archángelus Míchael præpósitus paradisi, quem honoríficant Angelórum cives. Cujus honor.

Lectio v.

Factum est enim, ut ex grégibus armentórum Gargáni cujúsdam taurus longe discéderet: quem diu conquisitum in áditu spelúncæ hæréntem invenérunt. Cum vero quidam ex illis, ut taurum configeret, sagittam emisísset, retórta sagítta in ipsum récidit sagittárium. Quæ res cum præséntes, ac deínceps céteros tanto timóre affecísset, ut ad eam spelúncam própius accédere nemo audéret, Sipontíni Epíscopum consúlunt: qui indícto trium diérum jejúnio et oratióne, rem a Deo respóndit quæri opórtere.
℟. Venit Michael Archángelus cum multitúdine Angelórum, cui trádidit Deus ánimas sanctórum. * Ut perdúcat eas in paradísum exultatiónis. ℣. Emítte, Dómine, Spíritum sanctum tuum de cœlis, spíritum sapiéntiæ et intelléctus. Ut.

Lectio vi.

Post tríduum Michael Archángelus Epíscopum monet, in sua tutéla esse eum locum, eóque indício demonstrásse, velle ibi cultum Deo in sui, et Angelórum memóriam adhibéri. Quare Epíscopus una cum cívibus ad eam spelúncam ire pergit. Quam cum in templi cujúsdam similitúdinem conformátam vidissent, locum illum divínis offíciis celebráre

cœpérunt: qui multis póstea miráculis illustrátus est. Nec ita multo post Bonifácius Papa Romæ in summo Circo sancti Michaélis Ecclésiam dedicávit tértio Kaléndas Octóbris: quo die étiam ómnium Angelórum memóriam Ecclésia célebrat. Hodiérnus autem dies Archángeli Michaélis apparitióne consecrátus est.

℟. In témpore illo consúrget Míchael, qui stat pro fíliis vestris: * Et véniet tempus, quale non fuit, ex quo gentes esse cœpérunt usque ad illud. ℣. In témpore illo salvábitur pópulus tuus omnis, qui invéntus fúerit scriptus in libro vitæ. Et. Glória. Et.

In tertio Nocturno.

Ant. Angelus Archángelus Míchael, Dei núntius pro animábus justis, allelúja, allelúja. Psalmus 95.

CANTATE Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino, omnis terra.

Cantáte Dñō, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.

Annuntiáte inter Gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.

Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.

Quóniam omnes dii Géntium dæmónia: * Dóminus autem cœlos fecit.

Conféssio et pulchritúdo in conspéctu ejus: * sanctimónia et magnificéntia in sanctificatióne ejus.

Afférte Dómino pátriæ Géntium, afférte Dómino glóriam et honórem: * afférte Dómino glóriam nómini ejus.

Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.

Commoveátur a fácie ejus univérsa terra: * dícite in Géntibus, quia Dóminus regnávit.

Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Læténtur cœli, et exúltet terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia quæ in eis sunt.

Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.

Ant. Angelus Archángelus Míchael, Dei núntius pro animábus jústis, allelúja, allelúja.

Ant. Data sunt ei incénsa multa, ut adoléret ea ante altáre áureum, quod est ante óculos Dómini. Psalm. 96.

DOMINUS regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.

Nubes et calígo in circúitu ejus: * justítia et judícium corréctio sedis ejus.

Ignis ante ipsum præcédet, *

et inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.

Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundántur omnes, qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.

Adoráte eum, omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.

Et exultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dñe:

Quóniam tu Dóminus altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta est justo: * et rectis corde lætítia.

Lætámini, justi, in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.

Ant. Data sunt ei incénsa multa, ut adoléret ea ante altáre áureum, quod est ante óculos Dómini.

Ant. Multa magnália de Michaéle Archángelo, qui fortis in prælio fecit victóriam.

Psalmus 102.

Benedic, ánima mea, Dómino: * et ómnia, quæ intra me sunt, nómini sancto ejus.

Bénedic, ánima mea, Dómino: * et noli oblivísci omnes retributiónes ejus.

Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis: * qui sanat omnes infirmitátes tuas.

Qui rédimit de intéritu vitam tuam: * qui corónat te in misericórdia, et miseratiónibus.

Qui replet in bonis desidérium tuum: * renovábitur ut áquilæ juvéntus tua.

Fáciens misericórdias Dóminus, * et judícium ómnibus injúriam patiéntibus.

Notas fecit vias suas Móysi, * fíliis Israel voluntátes suas.

Miserátor, et miséricors Dóminus: * longánimis, et multum miséricors.

Non in perpétuum irascétur: * neque in ætérnum comminábitur.

Non secúndum peccáta nostra fecit nobis: * neque secúndum iniquitátes nostras retríbuit nobis.

Quóniam secúndum altitúdinem cœli a terra, * corroborávit misericórdiam suam super timéntes se.

Quantum distat ortus ab occidénte: * longe fecit a nobis iniquitátes nostras.

Quómodo miserétur pater filiórum, misértus est Dóminus timéntibus se: * quóniam ipse cognóvit figméntum nostrum.

Recordátus est quóniam pul-

vis sumus: * homo sicut fœnum dies ejus, tamquam flos agri sic efflorébit.
Quóniam spiritus pertransíbit in illo, et non subsistet:* et non cognóscet ámplius locum suum.
Misericórdia autem Dómini ab ætérno: * et usque in ætérnum super timéntes eum.
Et justítia illius in filios filiórum,* his, qui servant testaméntum ejus:
Et mémores sunt mandatórum ipsíus,*ad faciéndum ea.
Dóminus in cœlo parávit sedem suam: * et regnum ipsíus ómnibus dominábitur.
Benedícite Dómino, omnes Angeli ejus: * poténtes virtúte, faciéntes verbum illíus, ad audiéndam vocem sermónum ejus.
Benedícite Dómino, omnes virtútes ejus:* minístri ejus, qui fácitis voluntátem ejus.
Benedícite Dómino ómnia ópera ejus:* in omni loco dominatiónis ejus, bénedic ánima mea Dómino.
Ant. Multa magnália de Michaéle Archángelo, qui fortis in prælio fecit victóriam.
℟. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus.
℟. Adorábo ad templum sanctum tuum,et confitébor nómini tuo.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.
Lectio vii. *Cap.* 18.

In illo témpore:Accessérunt discípuli ad Jesum, dicéntes: Quis, putas, major est in regno cœlórum? Et réliqua.

Homília S. Hilárii Epíscopi.
Com. in Matth. cap. 18.

Nonnisi revérsos in natúram puerórum introíre regnum cœlórum Dóminus docet: id est, per simplicitátem puerílem vítia córporum nostrórum animæque revocánda. Púeros autem, credéntes omnes per audiéntiæ fidem nuncupávit. Hi enim patrem sequúntur, matrem amant, próximo velle malum nésciunt, curam opum négligunt: non insoléscunt, non odérunt, non mentiúntur, dictis credunt, et quod áudiunt, verum habent. Reverténdum ígitur est ad simplicitátem infántium: quia in ea collocáti, spéciem humilitátis domínicæ circumferémus.
℟. In conspéctu Géntium nolíte timére: vos enim in córdibus vestris adoráte et timéte Dóminum: * Angelus enim ejus vobíscum est.
℣. Stetit Angelus juxta aram templi, habens thuríbulum áureum in manu sua. Angelus. Bened. Quorum festum.

Lectio viii.

Væ huic mundo ab scándalis. Humílitas passiónis scándalum mundo est. In hoc enim máxime ignorántia detinétur humána, quod sub deformitáte crucis, ætérnæ glóriæ Dóminum nó-

luit accípere. Et quid mundo tam periculósum, quam non recepísse Christum? Ideo vero necésse esse, ait, venire scándala: quia ad sacraméntum reddéndæ nobis æternitátis, omnis in eo passiónis humílitas esset expléndа.

℟. Míchael Archángelus venit in adjutórium pópulo Dei, * Stetit in auxílium pro animábus justis.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi, habens thuríbulum áureum in manu sua. Stetit. Glória. Stetit.

Lectio ix.

Vídete ne contemnátis unum de pusíllis istis, qui credunt in me. Aptíssimum vínculum mútui amóris impósuit, ad eos præcípue, qui vere in Dómino credidíssent. Pusillórum enim Angéli quotídie Deum vident: quia Fílius hóminis venit salváre quæ pérdita sunt. Ergo et Fílius hóminis salvat, et Deum Angeli vident, et Angeli pusillórum præsunt fidélium oratiónibus. Præésse Angelos absolúta auctóritas est. Salvatórum igitur per Christum oratiónes Angeli quotídie Deo ófferunt. Ergo periculóse ille contémnitur, cujus desidéria ac postulatiónes ad ætérnum et invisíbilem Deum ambitióso angelórum famulátu ac ministério pervehúntur.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Stetit Angelus juxta aram templi, habens thuríbulum áureum in manu sua.

Psalmus. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2. Dum præliarétur Míchael Archángelus cum dracóne, audíta est vox dicéntium: Salus Deo nostro, allelúja.

3. Archángele Míchael constítui te príncipem super omnes ánimas suscipiéndas.

4. Angeli Dómini Dóminum benedícite in ætérnum.

5. Angeli, Archángeli, Throni, et Dominatiónes, Principátus, et Potestátes, Virtútes cœlórum, laudáte Dóminum de cœlis, allelúja.

Capitulum. *Apoc.* 1.

Significavit Deus quæ opórtet fieri cito, loquens per Angelum suum servo suo Joánni, qui testimónium perhíbuit verbo Dei, et testimónium Jesu Christi, quæcúmque vidit.

Hymnus.

Christe, sanctórum decus Angelórum,
Gentis humánæ Sator et Redémptor,
Cœlitum nobis tríbuas beátas
Scándere sedes.
Angelus pacis Míchael in ædes
Cœlitus nostras véniat: serénæ
Auctor ut pacis lacrymósa in orcum
Bella relégat.
Angelus fortis Gábriel, ut

hostes
Pellat antíquos, et amíca cœlo,
Quæ triumphátor státuit per orbem.
Templa revísat.
Angelus nostræ médicus salútis
Adsit e cælo Ráphael, ut omnes
Sanet ægrótos, dubiósque vitæ
Dírigat actus.
Virgo Dux pacis, Genitríxque lucis,
Et sacer nobis chorus Angelórum
Semper assistat, simul et micántis
Regia cœli.
Præstet hoc nobis Déitas beáta
Patris, ac Nati, paritérque sancti
Spíritus, cujus résonat per omnem.
Glória mundum. Amen.
℣. Stetit Angelus juxta aram templi. ℟. Habens thuríbulum áureum in manu sua.
Ad Benedictus, Ant. Factum est siléntium in cælo, dum draco committeret bellum: et Míchael pugnávit cum eo, et fecit victóriam, allel.

Oratio.

Deus, qui miro órdine, Angelórum ministéria hominúmque dispénsas: concéde propítius; ut, a quibus tibi ministrántibus in cœlo semper assístitur, ab his in terra vita nostra muniátur. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Ant. Dum præliarétur.
Capit. Significávit. 334.
℟. br. Stetit Angelus * Juxta aram templi. Stetit. ℣. Habens thuríbulum áureum in manu sua. Juxta. Glória Patri. Stetit. ℣. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini. ℟. De manu Angeli.
Ad Sextam, Ant. Archángele Míchael.

Capitulum. *Apoc. 5. c*

Audivi vocem Angelórum multórum in circúitu throni, et animálium, et seniórum: et erat númerus eórum míllia míllium, voce magna dicéntium: Salus Deo nostro.
℟. br. Ascéndit fumus arómatum * In conspéctu Dómini. Ascéndit. ℣. De manu Angeli. In conspéctu. Glória Patri. Ascéndit. ℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus. ℟. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.
Ad Nonam, Ant. Angeli, Archángeli.

Capitulum. *Apoc. 12. b*

Factum est prælium magnum in cœlo: Míchael, et Angeli ejus præliabántur cum dracóne, et draco pugnábat, et ángeli ejus: et non prævaluérunt, neque locus invéntus est eórum ámplius in cœlo.
℟. br. In conspéctu Angeló-

rum*Psallam tibi, Deus meus. In. ℣.Adorábo ad templum sanctum tuum,et confitébor nómini tuo. Psallam. Glória Patri. In conspéctu.
℣. Adoráte Deum. ℟. Omnes Angeli ejus.

In ii. Vesperis Ant. et Capit. de Laud. Psalmi de Dominica, 124. et loco ultimi, Psal. Confitébor.... quóniam audísti. 138.

Hymn. Te splendor. 324.
℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus.
℟. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.

Ad Magnificat, Ant. Princeps gloriosíssime, Míchael Archángele, esto memor nostri: hic, et ubíque semper precáre pro nobis FíliumDei, allelúja, allelúja.

Deinde fit com. seq.

DIE IX. S. GREGORII

Nazianzeni Episc. et Conf. et Eccl. Doct. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont. 49.* præter seq. (m.t.v.)

Ant. O Doctor óptime,Ecclésiæ sanctæ lumen,beáte Gregóri,divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis FíliumDei.
℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

Deus, qui pópulo tuo ætérnæ salútis beátum Gregórium minístrum tribuísti: præsta, quæsumus; ut, quem doctórem vitæ habúimus in terris, intercessórem habére mereámur in cœlis. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Scr. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Gregorius, nóbilis Cappadox, ex singulári divinárum litterárum sciéntia Theólogi cognómen consecútus, Naziánzi in Cappadócia natus, Athénis in omni disciplinárum génere una cum sancto Basílio erudítus, ad stúdia sacrárum litterárum se convértit: in quibus se in cœnóbio per áliquot annos exercuérunt,illárum senténtiam non ex próprio ingénio, sed ex majórum ratióne et auctoritáte interpretántes. Qui cum doctrína et vitæ sanctitáte florérent, vocáti ad munus prædicándæ evangélicæ veritátis, plúrimos Jesu Christo fílios pepérerunt.
℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus. Lectio v.

Gregorius ígitur aliquándo domum revérsus, primum Sasimórum Episcopus creatus est, deínde Naziánzenam Ecclésiam administrávit. Tum Constantinópolim ad eam regéndam Ecclésiam accersítus,cum civitátem hæresum purgátam erróribus ad cathólicam fidem reduxísset,quod ei summum ómnium amórem conciliáre debébat, multórum parávit invídiam.

Itaque cum inter Epíscopos magna proptérea esset facta seditio, sponte cedens Episcopátu, illud Prophetæ dictum usurpávit: Si propter me commóta est ista tempéstas, dejicite me in mare, ut vos jactári desinátis. Quare Naziánzum revérsus, cum illi Ecclésiæ Eulálium præficiéndum curásset, totum se ad contemplatiónem et scriptiónem divinárum rerum cóntulit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Scripsit autem multa et solúta oratione, et vérsibus, mirábili pietáte et eloquéntia: quibus doctórum hóminum sanctorúmque judício id assecútus est, ut nihil in illis, nisi ex veræ pietátis et cathólicæ religiónis régula reperiátur: nemo quídquam jure vocáre possit in dúbium. Consubstantialitátis Fílii fuit acérrimus propugnátor. Ut autem vitæ laude nemo ei præpósitus est, sic et oratiónis gravitáte omnes fácile superávit. In iis scribéndi ac legéndi stúdiis, ruri vitam mónachi exércens, Imperatóre Theodósio, ad cœléstem vitam sénio conféctus migrávit.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In iii. Nocturno Homilia in Evang. Vos estis sal terræ, de Communi Doctorum. 65*

DIE X. S. ANTONINI

Episc. et Conf. Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont. 49* præter seq. (m.t.v.)

Oratio.

Sancti Antoníni, Dómine, Confessóris tui atque Pontíficis, méritis adjuvémur: ut, sicut te in illo mirábilem prædicámus, ita in nos misericórdem fuisse gloriémur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Antoninus Floréntiæ honéstis paréntibus natus, ab ipsa jam pueritia egrégium futúræ sanctitátis spécimen exhibuit. Annum agens sextumdécimum, Religiónem Prædicatórum ampléxus, cœpit exínde máximis claróre virtútibus. Otio perpétuum bellum indíxit: post noctúrnum brevem somnum primus matutínis précibus áderat: quibus persolútis, réliquum tempus noctis oratiónibus aut certe lectióni, et scriptióni librórum tribuébat: et si quando importúnior fessis membris so-

mnus obréperet, ad paríetem páululum declináto cápite, ac tantísper discússo somno, mox sacras vigílias avídius repetébat.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil proficiet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Disciplinæ reguláris sui ipsius severíssimus exáctor, carnes, nisi in gravi ægritúdine, numquam edit. Humi, aut in nudo tabuláto cubábat: cilício semper usus, et intérdum zona férrea ad vivam cutem incínctus, virginitátem integérrime semper cóluit. In explicándis consíliis tantæ dexteritátis fuit, ut commúni elógio Antonínus consiliórum dicerétur. Adeo autem in eo humílitas enítuit, ut étiam cœnóbiis, ac provínciis præféctus abjectíssima monastérii offícia demisíssime obíret. Ab Eugénio Quarto Florentínus Archiepíscopus renuntiátus, ægérrime tandem, nec nisi apostólicis minis perterrefáctus, ut Episcopátum accíperet, acquiévit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

In eo múnere vix dici potest, quantum prudéntia, pietáte, charitáte, mansuetúdine, et sacerdotáli zelo excellúerit. Illud mirándum, tantum ingénio valuísse, ut omnes ferme sciéntias per se, nullo adhíbito præceptóre absolutíssime didícerit. Tandem post multos labóres, multis étiam éditis insígnis doctrínæ libris, sacra Eucharístia, et Unctióne percépta, compléxus Crucifíxi imáginem, mortem lætus aspéxit sexto Nonas Maji, anno millésimo quadringentésimo quinquagésimo nono. Miráculis vivens, et post mortem conspícuus, Sanctórum número adscríptus est ab Adriáno Sexto, anno Dómini millésimo quingentésimo vigésimo tértio. ℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória. Ipse.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Homo péregre proficíscens, de Communi. 57.*

DIE XII. SS. NEREI, Achillei, et Domitillæ virg., atque Pancratii mart. Sem.

Omnia de Com. Plur. Mart. 35.* præter sequent. Oratio.

Semper nos Dómine mártyrum tuórum Nérei, A-

chillei, Domitíllæ, atque Pancrátii fóveat, quæsumus, beáta solémnitas: et tuo dignos reddat obséquio. Per Dñm.

In i. Nocturno Lect. de Scrip. occurr.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Nereus et Achilleus fratres, eunúchi Fláviæ Domitíllæ, a beáto Petro una cum ipsa, ejúsque matre Plautílla, baptizáti, cum Domitíllæ persuasíssent, ut virginitátem suam Deo consecráret, ab ejus sponso Aureliáno tamquam Christiáni accusáti, ob præcláram fidei confessiónem in Póntiam ínsulam relegántur: ubi ad quæstiónem íterum vocáti, et verbéribus cæsi, mox Tarracínam perdúcti, a Minúcio Rufo equúleo, et flammis cruciáti, cum constánter negárent se a sancto Petro Apóstolo baptizátos, ullis torméntis cogi posse, ut idólis immolárent, secúri percússi sunt, quorum córpora ab Auspício eórum discípulo, et Domitíllæ educatóre, Romam deláta, via Ardeatína sepúlta sunt.

℟. Sancti tui, Dómine, mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida: et in mari rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra appáruit.

Lectio v.

Flavia Domitílla virgo Romána, Titi et Domitiáni Imperatórum neptis, cum sacrum virginitátis velámen a beáto Cleménte Papa accepísset, ab Aureliáno sponso, Titi Aurélii Cónsulis fílio, deláta quod Christiána esset, a Domitiáno Imperatóre in ínsulam Póntiam est deportáta, ubi in cárcere longum martyrium duxit. Demum Tarracínam dedúcta, íterum Christum conféssa, cum semper constántior apparéret, sub Trajáno Imperatóre, júdicis jussu incénso ejus cubículo, una cum Theodóra et Euphrósyna virgínibus, et collactáneis suis, gloriósi martyrii cursum confécit, Nonis Maji: quarum córpora íntegra invénta, a Cæsário Diácono sépulta sunt. Hac vero die duórum fratrum ac Domitíllæ córpora ex Diaconía sancti Adriáni simul transláta, in ipsórum Mártyrum Basílicam títuli Fascíolæ, restitúta sunt.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut hærédes fíerent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut hærédes.

Lectio vi.

Pancratius, in Phrygia nóbili génere natus, puer quatuórdecim annórum Romam venit, Diocletiáno et

Maximiáno Imperatóribus: ubi a Pontífice Románo baptizátus, et in fide christiána eruditus, ob eámdem paulo post comprehénsus, cum diis sacrificáre constánter renuísset, viríli fortitúdine datis cervícibus, illústrem martyrii corónam consecútus est: cujus corpus Octavilla matróna noctu sústulit, et unguéntis delibútum, via Aurélia sepelívit.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus: et quasi holocáusti hóstiam accépit illos, et in témpore erit respéctus illórum: * Quóniam donum, et pax est eléctis Dei. ℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap. 4. f*

In illo témpore: Erat quidam régulus, cujus filius infirmabátur Caphárnaum. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Ex Hom. 28. habita in Basilica horum SS. Mm. in die natali eorum.

Quid est quod régulus Dóminum rogat, ut ad ejus filium véniat, et tamen ire corporáliter recúsat: ad servum vero centuriónis non invitátur, et tamen se corporáliter ire pollicétur? Réguli fílio per corporálem præséntiam non dignátur adésse, centuriónis servo non dedignátur occúrrere. Quid est hoc, nisi quod supérbia nostra retúnditur, qui in homínibus non natúram, qua ad imáginem Dei facti sunt, sed honóres et divítias venerámur? Redémptor vero noster ut osténderet, quia quæ alta sunt hóminum, despiciénda sunt; et quæ despécta sunt hóminum, despiciénda non sunt: ad fílium réguli ire nóluit, ad servum centuriónis ire parátus fuit.

℟. Propter testaméntum Dómini, et leges patérnas, sancti Dei perstitérunt in amóre fraternitátis: * Quia unus fuit semper spíritus in eis, et una fides. ℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Quia unus.

Lectio viii.

Increpata est ergo supérbia nostra, quæ nescit pensáre hómines propter hómines. Sola, ut díximus, quæ circúmstant homínibus pensat, natúram non áspicit, honórem Dei in homínibus non agnóscit. Ecce ire non vult Filius Dei ad fílium réguli, et tamen veníre parátus est ad salútem servi. Certe si nos cujúspiam servus rogáret, ut ad eum ire deberémus, prótinus nobis nostra supérbia in cogitatióne tácita respondéret, dicens: Non eas, quia temetípsum degéneras,

honor tuus despícitur, locus vilèscit. Ecce de cœlo venit, qui servo in terra occúrrere non déspicit: et tamen humiliári in terra contémnimus, qui de terra sumus.
℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória. Mercédem. *Lectio ix.*

NOLITE ergo intra vosmetípsos pensáre quod habétis, sed quid estis. Ecce mundus, qui dilígitur, fugit. Sancti isti, ad quorum tumbam consístimus, floréntem mundum mentis despéctu calcavérunt. Erat tunc vita longa, salus contínua, opuléntia in rebus, fœcúnditas in propágine, tranquíllitas in diutúrna pace: et tamen cum in seípso floréret, jam in eórum córdibus mundus arúerat. Ecce jam mundus in seípso áruit, et adhuc in córdibus nostris floret. Ubíque mors, ubíque luctus, ubíque desolátio, úndique percútimur, úndique amaritudínibus replémur: et tamen cæca mente carnális concupiscéntiæ ipsas ejus amaritúdines amámus, fugiéntem séquimur, labénti inhærémus. Te Deum laudámus. 15.

DIE XIV. S. BONIFACII Mart. *Oratio.*

DA, quæsumus omnípotens Deus: ut, qui beáti Bonifácii mártyris tui solémnia cólimus, ejus apud te intercessiónibus adjuvémur. Per Dóminum. *Lectio ii.*

BONIFACIUS, civis Románus, quod cum Aglae nóbili matróna impudíce versátus esset, tanto illíus intemperántiæ dolóre captus est, ut pœniténtiæ causa se ad conquiréndá et sepeliénda Mártyrum córpora contúlerit. Itaque relíctis peregrinatiónis sóciis, cum Tarsi multos propter christiánæ fidei proféssiónem váriis torméntis cruciátos vidísset, illórum víncula osculátus, eos vehementer hortabátur, ut constánter supplícia perférrent, quod brevem labórem sempitérna réquies consecutúra sit. Comprehénsus ígitur, férreis úngulis excarnificátus est: cui étiam inter mánuum úngues et carnem acúti cálami sunt infíxi, plumbúmque liquefáctum in os ejus infúsum. Quibus in cruciátibus ea vox tantum Bonifácii audiebátur: Grátias tibi ago, Dómine Jesu Christe, Fili Dei. *Lectio iii.*

MOX in ollam fervéntis picis demísso cápite conjéctus est: unde cum inviolátus exísset, ira incénsus judex, eum secúri pércuti jubet. Quo témpore magnus terræmótus factus est, ita ut multi infidéles ad Christi Dómini fidem converteréntur. Eum sequénti die quæréntes

sócii, cum martyrio affectum cognovíssent, quingéntis sólidis ejus corpus redemérunt; et cónditum unguéntis, linteísque involútum, Romam portándum curárunt. Quod factum cum ab Angelo Aglae matróna, quæ et ipsa pœnitens se piis opéribus addíxerat, cognovísset, pródiens óbviam sancto córpori, Ecclésiam ejus nómine ædificávit: in qua corpus sepúltum est Nonis Június, cum ejus ánima prídie Idus Maji apud Tarsum, Ciliciæ urbem, migrásset in cœlum, Diocletiáno et Maximiáno Imperatóribus. ℟ Te Deum laudámus. 15.

DIE XVI. S. UBALDI

Episc. et Conf. Semiduplex. Omnia de Comm. Conf. Pont. 49.* præter seq. (m. t. v.)

Oratio.

Auxilium tuum nobis, Dómine quæsumus, placátus impénde: et intercessióne beáti Ubáldi, Confessóris tui atque Pontíficis, contra omnes diáboli nequítias déxteram super nos tuæ propitiatiónis exténde. Per Dñm.

In i. Noct. Lec. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Ubaldus Eugúbii in Umbria nóbili génere natus, a primis annis pietáte, et lítteris egrégie est institútus. Jamque adoléscens, ut uxórem dúceret sæpe tentátus, numquam tamen a propósito servándæ virginitátis recéssit. Sacérdos effectus, patrimónium suum paupéribus, et Ecclésiis distríbuit, et Canonicórum regulárium Ordinis sancti Augustíni Institútum suscípiens, illud in pátriam tránstulit, atque in eo aliquámdiu sanctíssime vixit. Cujus sanctitátis opinióne evulgáta, ab Honório Secúndo summo Pontífice Ecclésiæ Eugubínæ invítus præfícitur, et episcopális consecratiónis múnere decorátur.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Ad suam ítaque revértens Ecclésiam, cum de consuéta vivéndi ratióne nihil ádmodum immutásset, in omni tamen virtútum génere eo magis eminére cœpit, quo efficácius aliórum étiam salútem verbo et exémplo procuráret, factus forma gregis ex ánimo. Nam victu parco, vestítu moderáto, léctulo áspero et paupérrimo, Crucis mortificatiónem júgiter in suo córpore circumferébat, dum inexplébili oratiónis stúdio spíritum quotídie recreáret. Hinc admirábilem illam mansuetúdinem est adéptus, qua gravíssimas injúrias, et contumélias non modo æquanímiter tulit, verum étiam miríﬁco dilectiónis afféctu persecutóres suos omni be-

nignitátis testimónio complectebátur.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus. Lectio vi.

Biennio ántequam ex hac vita migráret, cum diútinis afflictarétur infirmitátibus, inter acerbíssimos córporis cruciátus, velut aurum in fornáce purgátum, Deo grátias indesinénter agébat. Adveniénte autem sacro Pentecóstes die, cum multis annis Ecclésiam sibi commíssam summa cum laude gubernásset, sanctis opéribus, ac miráculis clarus, quiévit in pace: quem Cœlestínus Papa Tértius in Sanctórum númerum rétulit. Ejus virtus præcípue in effugándis spirítibus immúndis elúcet: corpus vero per tot sæcula incorrúptum, magna fidélium veneratióne in pátria cólitur, quam non semel a præsénti discrímine liberávit.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Homo péregre, de Com. 57.*

DIE XVII. S. PASCHALIS Baylon Confess. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter sequent.

(m. t. v.) Oratio.

Deus, qui beátum Pascháiem, Confessórem tuum, mirífica erga Córporis et Sánguinis tui sacra Mystéria dilectióne decorásti: concéde propítius; ut quam ille ex hoc divíno convívio spíritus percépit pinguédinem, eámdem et nos percípere mereámur. Qui vivis.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio vi.

Paschalis Báylon, paupéribus piísque paréntibus in óppido Turris Formósæ Seguntínæ diœcésis in Aragónia natus, a téneris annis plura dedit futúræ sanctitátis indícia. Sortítus ánimam bonam, ac rerum cœléstium appríme studiósam, puerítiam atque adolescéntiam in gregis custódia transégit: quam ille vivéndi ratiónem ídeo præcípue diligébat, quod humilitáti fovéndæ ac innocéntiæ conservándæ in primis útilem atque opportúnam judicáret. Erat in victu módicus, in oratióne assíduus, tantáque apud coævos et sócios florébat auctoritáte et grátia, ut eórum lites compónens, erróres córrigens, ignorántiam erúdiens, ac desídiam éxcitans, velut ómnium parens et magíster, máximo stúdio colerétur ac a-

maréturi: Beátus étiam túm a plerísque appellátus.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Qui vero in sæculo, terra nempe desérta et inaquósa, ádeo felíciter adoléverat flos convállium, plantátus in domo Dómini, mirum ubíque sparsit sanctitátis odórem. Igitur Paschális, arrépto vitæ sevérioris institúto, atque in Ordine Minórum strictióris Observántiæ Discalceatórum cooptátus, exultávit ut gigas ad curréndam viam suam, totúmque se Dómino excoléndum tradens, dies noctésque cogitábat, qua ratióne magis ei magísque conformaret. Ita factum est brevi, ut eum, tamquam Seraphícæ perfectiónis exémplar, ipsi quoque provectióres imitándum sibi propónerent. Ipse autem in húmili serviéntium gradu constitútus, se velut ómnium peripséma réputans árdua quæque et abjécta domus ministéria, veluti jure quodam peculiári sibi débita, summa cum hilaritáte suscipiébat, et exercébat humilitáte ac patiéntia pari. Carnem spirítui quamdóque reluctári niténtem jugi maceratióne afflictávit, atque in servitútem redégit: spíritum vero assídua sui abnegatióne ferventiórem in dies ad austerióra extendébat.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ induit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus loricam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Deiparam Vírginem, cujus cliéntelæ se ab ineúnte ætáte dicáverat, tamquam matrem quotidiánis colébat obséquiis, atque filiáli exorábat fidúcia. Porro erga sanctíssimum Eucharístiæ Sacraméntum difficile dictu est, quam ardénti tenerétur devotiónis afféctu: quem defúnctus étiam in cadávere retinére visus est, dum jacens in féretro, ad sacræ Hóstiæ elevatiónem bis óculos reserávit, et clausit, magno ómnium, qui áderant, admiratióne. Ejúsdem veritátem inter hæréticos públice palámque proféssus, multa et grávia ob eam causam perpéssus est: crebro étiam ad necem pétitur, sed singulári Dei providéntia impiórum mánibus ereptus. Sæpe inter orándum ómnibus destituebátur sénsibus, dulcíque languébat amóris delíquio: quo témpore cœléstem illam sciéntiam hausísse créditus est, qua homo rudis et illitterátus de mystériis Fídei dif-

ficillimis respondére, atque áliquot étiam libros conscríbere pótuit. Dénique méritis plenus, eádem, qua prædíxerat hora, felíciter migrávit ad Dóminum, anno salútis millésimo quingentésimo nonagésimo secúndo, sextodécimo Kaléndas Júnii, eódem quo natus fúerat, festo Pentecóstes recurrénte, annum agens secúndum supra quinquagésimum. Quibus, alilísque virtútibus insígnem, ac miráculis tam in vita, quam post mortem clarum, Paulus Quintus Póntifex Máximus illum Beátum appellávit: Alexánder autem Octávus Sanctórum catálogo adscrípsit.

℟. Iste homo pérfecit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam:*Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Sint lumbi, de Comm. 74.* Vesp. a Cap. de seq. com. præc.

DIE XVIII. S. VENANTII Martyris. Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart. 20.* præter sequentia.

Notandum quod si ob aliquam causam i. Vesperæ hujus Festi omittendæ sint, tunc sequens Hymnus, Martyr Dei Venántius, dicendus erit ad Matutinum conjunctim cum alio Hymn. Athléta Christi nóbilis, sub una conclusione, Sit laus Patri. Alias ut seq.

Ad Vesperas, Hymnus.

Martyr Dei Venántius,
Lux et decus Camértium,
Tortóre victo et júdice,
Lætus triúmphum cóncinit.
Annis puer, post víncula,
Post cárceres, post vérbera,
Longa fame freméntibus
Cibus datur leónibus.
Sed ejus innocéntiæ
Parcit leónum immánitas,
Pedésque lambunt mártyris
Iræ famísque immémores.
Verso deórsum vértice,
Haurire fumum cógitur,
Costas utrínque et víscera
Succénsa lampas ústulat.
Sit laus Patri, sit Fílio,
Tibíque, sancte Spíritus:
Da per preces Venántii
Beáta nobis gáudia, Amen.

Sic semper terminandus est Hymnus prædictus, similiter ad Matutinum, et ad Laudes ut infra.

Oratio.

Deus, qui hunc diem beáti Venántii, mártyris tui, triúmpho consecrásti: exáudi preces pópuli tui, et præsta; ut, qui ejus mérita venerámur, fídei constántiam imitémur. Per Dóminum.

Pro Comm. S. Paschalis, Ant. Hic vir despíciens mundum, et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Deus, qui. 343.

Ad Matutinum, Hymnus.

Athleta Christi nóbilis
Idóla damnat géntium.
Deíque amóre sáucius
Vitæ perícla déspicit.
Loris revinctus ásperis,
E rupe præceps vólvitur:
Spinéta vultum láncinant,
Per saxa corpus scínditur.
Dum membra ráptant mártyris,
Languent siti satéllites:
Signo Crucis Venántius
E rupe fontes élicit.
Bellátor o fortíssime,
Qui pérfidis tortóribus
E caute præbes póculum,
Nos rore grátiæ írriga.
Sit laus Patri, sit Fílio,
Tibíque, sancte Spíritus,
Da per preces Venántii
Beáta nobis gáudia, Amen.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno, Lectio iv.

Venantius Camers quíndecim annos natus, cum christiánæ religiónis accusarétur apud Antiochum, qui sub Décio Imperatóre Camerino præerat, in porta civitátis Præsidi se óbtulit: quem ille pollicitatiónibus ac terróribus diu tentátum, flagris cædi, et vínculis astringi jussit: sed iis mirabiliter ab Angelo solútus, lampádibus póstea adúritur, atque invérso ore fumo suppósito suspénditur. Ejus constántiam in torméntis demirátus Anastásius Corniculárius; et quod eum ab Angelo íterum solútum, cándida veste supra fumum ambulántem vidisset, in Christum crédidit, et a beáto Porphyrio presbytero cum família baptizátus, paulo post martyrii palmam cum eódem proméruit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custódivit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Descendítque cum illo in fóveam, et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit.

Lectio v.

At Venántius Præsidi sístitur, et ab eo íterum frustra tentátus, ut Christi fidem deséreret, in cárcerem conjícitur: quo Attalus præco míttitur, qui ei dicat, se quoque Christiánum fuísse, et ei nómini proptérea renuntiásse, quod cognovisset, ináne esse fidei comméntum, quo Christiáni præséntibus se ábdicant ob vanam futurórum spem. Verum nóbilis Christi athléta cállidi hostis insídias non ignórans, diáboli ministrum a se pénitus rejécit. Quare ad Præsidem íterum addúcto, omnes contúsi sunt dentes: maxillæque confráctæ, atque ita cæsus, in sterquilinium dejícitur. Sed inde ab Angelo quoque eréptus, rursus stetit ante júdicem: qui, Venántio adhuc loquénte, e tribunáli cécidit, et in ea voce, Verus est Venántii Deus, nostros deos de-

struite, exclámans expirávit. ℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei, Dómine,* Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et voluntáte.

Lectio vi.

Quod cum Præsidi nuntiátum esset, extémplo Venántium leónibus objíci jussit: qui naturáli feritáte omíssa, ad ejus se pédes abjecérunt: intérim ille pópulum Christi fidem edocébat. Quare inde amótus, íterum in cárcerem tráditur. Cumque postrídie Præsidi reférret Porphyrius, se per visum noctu pópulos, quos Venántius aqua tingébat, claríssima luce fulgéntes, ipsum veró Præsidem obscuríssima calígine opértum vidísset, Præses ira incénsus, eum íllico cápite plectiimperat: deinde Venántium per loca vépribus et cárduis consita trahi usque ad vésperam. Is cum semiánimis relíctus esset, mane se íterum Præsidi præsentávit, cujus jussu statim e rupe præcipitátur: sed inde étiam divínitus ereptus, dénuo per loca áspera ad mille passus tráhitur: ubi milítibus siti æstuántibus, in próxima convalle, ex lápide, in quo et génuum formam relíquit, sicut étiam nunc in ejus Ecclésia vidére licet, Crucis signo a Venántio facto, aquæ manárunt. Eo miráculo plures permóti, in Christum credidérunt: quos omnes Præses eo loci una cum Venántio cápite feríri jussit. Fúlgura et terræmótus eo témpore ita magni fuére, ut Præses aufúgeret: qui paucis tamen post diébus divínam haud valens effúgere justítiam, turpíssimam mortem oppétiit. Christiáni intérim Venántii et aliórum córpora honorífico loco sepeliérunt, quæ Camerini in Ecclésia Venántio dicáta, cóndita adhuc sunt. ℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus:* Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ, et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et corónam. Glória. Et corónam.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Si quis venit ad me, de Communi. 28.* Ad Laud., Hymn.

Dum nocte pulsa lúcifer
Diem propínquam núntiat,
Nobis refert Venántius
Lucis beátæ múnera.
Nam críminum calíginem,
Stygísque noctem dépulit,
Veróque cives lúmine
Divinitátis ímbuit.
Aquis sacri baptísmatis
Lustrávit ille pátriam:
Quos tinxit unda mílites
In astra misit mártyres.
Nunc Angelórum párticeps,
Adésto votis súpplicum:

Procul repélle crímina,
Tuúmque lumen íngere.
Sit laus Patri, sit Filio,
Tibíque, sancte Spíritus:
Da per preces Venántii
Beáta nobis gáudia, Amen.
In ii. Vesp. a Capit. de seq.

DIE XIX. S. PETRI Cælestini Papæ et Conf. Dupl.

Omnia de Comm. Conf. Pont. 49.* præter seq. Oratio.

Deus, qui beátum Petrum Cœlestínum ad summi Pontificátus ápicem sublimásti, quique illum humilitáti postpónere docuísti: concéde propítius; ut, ejus exémplo, cuncta mundi despícere, et ad promíssa humílibus præmia pervenire felíciter mereámur. Per Dóminum.

Deinde fit commem. S. Venantii martyr. Ant. Qui vult venire post me, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Oratio. Deus, qui hunc. 345.

Postea S. Pudentianæ virginis, Ant. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna. Oratio.

Exaudi nos, Deus salutáris noster, ut, sicut de beátæ Pudentiánæ vírginis tuæ festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

In i. Noct. Lec. de Script. occ.

In ii. Nocturno Lectio iv.

Petrus a nómine, quo Póntifex est appellátus, Cœlestínus dictus, honéstis catholicísque paréntibus Æsérniæ in Samnítibus natus, adolescéntiam vix ingréssus, ut ánimum a mundi illécebris custodíret, in solitúdinem secéssit. Ibi contemplatiónibus mentem nútriens, corpus in servitútem rédigens, férream caténam ad nudam carnem adhibébat. Congregatiónem, quæ póstea Cælestinórum dicta est, sub Régula sancti Benedícti instítuit. Hinc quasi lucérna supra candelábrum pósita, cum abscóndi nequíret (Romána Ecclésia diu viduáta Pastóre) in Petri Cáthedram ignórans et absens adscítus, magna novitátis admiratióne non minus quam repentíno gáudio cunctos affécit. Cum autem in Pontificátus sublimitáte collocátus, váriis distentus curis, assuétis incúmbere meditatiónibus vix posse cognósceret, óneri páriter et honóri voluntárie cessit. Indeque priscam vitæ ratiónem répetens, obdormívit in Dómino, ejúsque pretiósam mortem Crux præfúlgens in áere ante cubículi óstium réddidit ámplius gloriósam. Miráculis multis tam vivens, quam post óbitum cláruit: quibus rite examinátis,

Clemens Quintus, anno postquam decéssit undécimo, Sanctórum número adscrípsit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ.

Lectio v.

Lib. 10. *c.* 16. *in c.* 12. *Job.*

Deridetur justi simplícitas. Hujus mundi sapiéntia est, cor machinatiónibus tégere, sensum verbis veláre; quæ falsa sunt, vera osténdere, quæ vera sunt, falsa demonstráre. Hæc nimírum prudéntia usu a juvénibus scitur, hæc a púeris prétio díscitur: hanc qui sciunt, cæteros despiciéndo supérbiunt: hanc qui nésciunt subjécti et tímidi in áliis mirántur, quia ab eis hæc eádem duplicitátis iníquitas nómine palliáta dilígitur, dum mentis pervérsitas urbánitas vocátur. Hæc sibi obsequéntibus præcipit honórum cúlmina quærere, adépta temporális glóriæ vanitáte gaudére, irrogáta ab áliis mala multiplícius réddere: cum vires súppetunt, nullis resisténtibus cédere; cum virtútis possibílitas deest, quidquid explére per malítiam non valent, hoc in pacífica bonitáte simuláre.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus

Lectio vi.

Et contra, sapiéntia justórum est, nil per ostensiónem fíngere, sensum verbis aperíre, vera ut sunt dilígere, falsa devitáre, bona gratis exhibére, mala libéntius toleráre, quam fácere, nullam injúriæ ultiónem quærere, pro veritáte contuméliam lucrum putáre. Sed hæc justórum simplícitas derídetur; quia ab hujus mundi sapiéntibus, puritátis virtus fatúitas créditur. Omne enim quod innocénter ágitur, ab eis procul dúbio stultum putátur, et quidquid in ópere véritas ápprobat, carnáli sapiéntiæ fátuum sonat. Quid namque stúltius vidétur mundo, quam mentem verbis osténdere, nil cállida machinatióne simuláre, nullas injúriis contumélias réddere, pro maledicéntibus oráre, paupertátem quærere, posséssa relínquere, rapiénti non resístere, percutiénti álteram maxíllam præbére?

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et per-

vénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélli secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 19. d*

In illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te: quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Presbyteri.

Hom. in natali S. Bened.

PERFECTUS ille est, qui ábiens vendit ómnia quæ habet, et dat paupéribus, ac véniens séquitur Christum: habébit enim thesáurum non deficiéntem in cœlis. Unde bene interrogánte Petro, dixit tálibus Jesus: Amen dico vobis, quod vos, qui secúti estis me, in regeneratióne cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ, sedébitis et vos super sedes duódecim, judicántes duódecim tribus Israel. In hac quippe vita pro ejus nómine laborántes, in ália præmium speráre dócuit: id est, in regeneratióne, cum vidélicet in vitam immortálem fuérimus resurgéndo regeneráti, qui vitam cadúcam mortáliter erámus gèniti.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio viii.

ET justa prorsus retribútio, ut qui hic pro Christo humánæ glóriam celsitúdinis neglexérunt, illic a Christo júdice glorificáti singuláriter cum eo assídeant, qui a sequéndis ejus vestígiis nulla ratióne póterant avélli. Nemo autem putet, duódecim tantum Apóstolos, quia pro Juda prævaricánte Matthías eléctus est, tunc esse judicatúros: sicut nec duódecim solæ sunt tribus Israel judicándæ: alióquin tribus Levi, quæ tertiadécima est, injudicáta recédet.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum quando revertátur a núptiis.

℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória Patri. Et vos.

Pro S. Pudentiana virg.

Lectio ix.

PUDENTIANA virgo, Pudéntis Románi fília, paréntibus orbáta cum admirábili pietáte christiánam religiónem cóleret, una cum soróre Praxéde pecúniam ex véndito património redáctam paupéribus distríbuit, seque jejúniis et oratiónibus dedit. Cujus étiam ópera tota ejus família, in qua erant nonagíntasex hómines, a Pio Pontífice baptizáta est. Quod au-

tem ab Antoníno Imperatóre sancítum erat, ne Christiáni públice sacrifícia fácerent: Pius Póntifex in ædibus Pudentiánæ cum Christiánis sacra celebrábat. Quibus illa benigne accéptis, quæ ad vitam necessária essent, suppeditábat. Itaque in his christiánæ pietátis offíciis migrávit e vita, et in sepúlchro patris ad cœmetérium Priscíllæ via Salária sepúlta est, décimo quarto Kaléndas Júnii.

Te Deum laudámus. 15.

Si hoc Festum contingat transferri. Lectio ix. dicitur ut sequitur:

Et Paulus, qui tertiusdécimus est Apóstolus, judicándi sorte privábitur, cum ipse dicat: Nescítis quóniam Angelos judicábimus, quanto magis sæculária? Sciéndum namque est, omnes, qui ad exémplum Apostolórum sua reliquérunt ómnia, et secúti sunt Christum, júdices cum eo ventúros, sicut étiam omne mortálium genus esse judicándum. Quia enim duodenário sæpe número solet in Scriptúris univérsitas designári; per duódecim sedes Apostolórum, ómnium numerósitas judicántium; et per duódecim tribus Israel, univérsitas eórum, qui judicándi sunt, osténditur. Te Deum laudámus. 15.

In Laud. fit comm. S. Pudentianæ, Ant. Símile est regnum cælórum hómini negotiatóri quærénti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

In ii. Vesperis ad Magnificat, Ant. Dum esset summus Póntifex, terréna non métuit, sed ad cœléstia regna gloriósus migrávit.

Com. S. Bernardini, ut inf.

DIE XX. S. BERNARDINI Senensis Confess. Semidupl.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter sequent.

Ant. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

Dómine Jesu, qui beáto Bernardíno, Confessóri tuo, exímium sancti nóminis tui amórem tribuísti: ejus, quæsumus méritis et intercessióne, spíritum nobis tuæ dilectiónis benígnus infúnde. Qui vivis. in unitate.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Bernardinus Albizésca nobili Senénsi família ortus ab ineúnte ætáte non obscúra sanctitátis dedit indícia: nam a piis paréntibus honéste educátus, negléctis puerílibus ludis, inter prima grammáticæ stúdia, pietátis opéribus ánimum inténdit, jejúniis, oratióni, et beatís-

simæ Vírginis cúltui præcípue addíctus. Misericórdia vero in páuperes fuit insígnis: quæ quidem ómnia procedénte témpore, quo mélius posset excólere, eórum número adscríbi vóluit, qui Senis in hospitáli domo beátæ Maríæ de Scala Deo inseérviunt: unde complúres sanctitáte célebres viri prodiérunt. Ibi córporis afflictatióne, et egrotántium cura, dum atrox pestiléntia grassarétur, incredíbili charitáte sese exércuit. Inter céteras autem virtútes castitátem, egrégia forma repugnánte, sanctíssime custodívit; ádeo ut, eo præsénte, nemo umquam, ne impudentíssimus quidem, verbum minus honéstum proférre audéret.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Gravi morbo tentátus, eóque ad quátuor menses patientíssime toleráto, demum incólumis, de religiósæ vitæ institúto capesséndo deliberáre cœpit: quo ut sibi viam muníret ædículam in extréma urbe condúxit: In quam cum sese abdidísset, aspérrimam omni ex parte vitam trahébat, Deum assídue orans, ut quid sibi sequéndum esset, osténderet; quare divínitus factum est, ut beáti Francísci Ordinem præ céteris optáret, in quo humilitáte, patiéntia, alíisque religiósi hóminis virtútibus excélluit. Id cum cœnóbii rector animadvérteret, jamque ántea Bernardíni doctrinam, et sacrárum litterárum perítiam perspéctam habéret, prædicándi onus eídem impósuit: quo humíllime suscépto, cum se minus idóneum agnósceret ob vocis exilitátem ac raucitátem, Dei ope imploráta, non sine miráculo ejúsmodi impediménto liberátus est.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Cumque ea témpora vítiis criminibúsque redundárent, et cruéntis factiónibus in Itália, divína humanáque ómnia permíxta essent, Bernardínus urbes atque óppida concúrsans, in nómine Jesu, quem semper in ore et in péctore gerébat, collápsam pietátem morésque, verbo et exémplo, magna ex parte restítuit: quo factum est, ut præclaræ civitátes eum sibi Epíscopum a summo Pontífice postulárent: quod ille munus invícta humilitáte constantíssime rejécit. Dé-

nique vir Dei imménsis labóribus exháustus, multis magnísque éditis miráculis, libris étiam pie doctéque conscríptis, cum vixísset annos sex ac sexagínta, in urbe Aquila in Vestinis beáto fine quiévit. Quem novis in dies coruscántem signis, anno post óbitum sexto, Nicoláus Quintus Póntifex Máximus in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia te. Glória Patri. Quia te.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Ecce nos relíquimus, de Com. Abbatum. 81.*

DIE XXV. S. GREGORII VII.

Papæ et Conf. Duplex.

Omnia de Com. Conf. Pont. 49.* præter ea, quæ hic habentur. Oratio.

Deus, in te sperántium fortitúdo, qui beátum Gregórium, Confessórem tuum atque Pontíficem, pro tuénda Ecclésiæ libertáte virtúte constántiæ roborásti: da nobis, ejus exémplo et intercessióne, ómnia adversántia fórtiter superáre. Per Dñm.

Deinde fit com. S. Urbani Papæ et mart. Ant. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

Da, quæsumus omnípotens Deus: ut, qui beáti Urbáni mártyris tui atque Pontíficis, solémnia cólimus, ejus apud te intercessiónibus adjuvémur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Gregorius Papa Séptimus, ántea Hildebrándus, Suánæ in Etrúria natus, doctrina, sanctitáte, omníque virtútum génere cum primis nóbilis, miríf ice univérsam Dei illustrávit Ecclésiam. Cum párvulus ad fabri ligna edoláutis pedes, jam litterárum inscius, lúderet, ex rejéctis tamen segméntis illa Davídici eleménta oráculi: Dominábitur a mari usque ad mare: casu formásse narrátur, manum púeri, ductánte Númine, quo significarétur ejus fore amplíssimam in mundo auctoritátem. Romam deínde proféctus, sub protectióne sancti Petri educátus est. Júvenis Ecclésiæ libertátem a láicis oppréssam, ac depravátos Ecclesiasticórum mores veheméntius dolens, in Cluniacénsi monastério, ubi sub Régula sancti Benedícti austerióris vitæ obser-

vántia eo témpore máxime vigébat, Mónachi hábitum índuens, tanto pietátis ardóre divínæ majestáti deserviébat, ut a sanctis ejúsdem cœnóbii Pátribus Prior sit eléctus. Sed divína providéntia majóra de eo disponénte, in salútem plurimórum, Cluniaco edúctus Hildebrándus, Abbas primum monastérii sancti Pauli extra muros Urbis eléctus, ac póstmodum Románæ Ecclésiæ Cardinális creátus, sub Summis Pontifícibus, Leóne Nono, Victóre Secúndo, Stéphano Nono, Nicoláo Secúndo, et Alexándro Secúndo, præcípuis munéribus et legatiónibus perfúnctus est, sanctíssimi et puríssimi consílii vir a beáto Petro Damiáno nuncupátus. A Victóre Papa Secúndo Legátus a látere in Gálliam missus, Lugdúni Epíscopum simoníaca labe inféctum ad sui críminis confessiónem miráculo adégit. Berengárium in Concílio Turonénsi ad iterátam hærésis abjuratiónem cómpulit. Cadolái quoque schisma sua virtúte compréssit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: *Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Mortuo Alexándro Secúndo, invítus, et mœrens, unánimi ómnium consénsu, décimo Kaléndas Maji, anno Christi millésimo septuagésimo tértio, Summus Póntifex eléctus, sicut sol effúlsit in domo Dei; nam potens ópere et sermóne, ecclesiásticæ disciplínæ reparándæ, fídei propagándæ, libertáti Ecclésiæ restituéndæ, extirpándis erróribus, et corruptélis tanto stúdio incúbuit, ut ex Apostolórum ætáte nullus Pontíficum fuísse tradátur, qui majóres pro Ecclésia Dei labóres molestiásque pertúlerit, aut qui pro ejus libertáte ácrius pugnáverit. Aliquot Províncias a simoníaca labe expurgávit. Contra Henríci Imperatóris ímpios conátus fortis per ómnia athléta impávidus permánsit, seque pro muro dómui Israel pónere non tímuit, ac eúmdem Henrícum in profúndum malórum prolápsum fidélium communióne regnóque privávit, atque súbditos pópulos fide ei data liberávit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Dum Missárum solémnia perágeret, visa est viris piis colúmba e cœlo delápsa húmero ejus dextro insídens, alis exténsis caput ejus ve-

lâre, quo significátum est, Spíritus sancti afflátu, non humánæ prudéntiæ ratiónibus ipsum duci in Ecclésiæ regímine. Cum ab iníqui Henrici exércitu Roma gravi obsidióne premerétur, excitátum ab hóstibus incéndium signo crucis extínxit. De ejus manu tandem a Robérto Guiscárdo Duce Northmánno eréptus, Cassínum se cóntulit; atque inde Salérnum ad dedicándam Ecclésiam sancti Matthæi Apóstoli conténdit. Cum aliquándo in ea civitáte sermónem habuísset ad pópulum, ærúmnis conféctus in morbum íncidit, quo se interitúrum præscívit. Postréma moriéntis Gregórii verba fuére: Diléxi justítiam, et odívi iniquitátem, proptérea mórior in exílio. Innumerabília sunt, quæ vel fórtiter sustínuit, vel multis coáctis in Urbe Synodis sapiénter constítuit, vir vere sanctus, críminum vindex, et acérrimus Ecclésiæ defénsor. Exáctis ítaque in Pontificátu annis duódecim, migrávit in cœlum, anno salútis millésimo octogésimo quinto, plúribus in vita, et post mortem miráculis clarus, ejúsque sacrum corpus in Cathedráli Basílica Salernitána est honorífice cónditum.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Vigiláte, de Com. ii. loco. 61.* Pro S. Urbano. Lectio ix.

Urbanus Románus, Alexándro Sevéro Imperatóre, doctrína et vitæ sanctitáte multos ad Christi fidem convértit: in illis Valeriánum, beátæ Cæcíliæ sponsum, et Tibúrtium Valeriáni fratrem qui póstea martyrium forti ánimo subiérunt. Hic de bonis Ecclésiæ attribútis scripsit his verbis: Ipsæ res fidélium, quæ Dómino offerúntur, non debent in álios usus, quam ecclesiásticos et christianórum fratrum, vel indigéntium, convérti: quia vota sunt fidélium, et prétia peccatórum, ac patrimónia páuperum. Sedit annos sex, menses septem, dies quátuor, ac martyrio coronátus, sepúltus est in cœmetério Prætextáti, octávo Kaléndas Június. Ordinatiónibus quinque hábitis mense Decémbri, creávit Presbyteros novem, Diáconos quinque, Epíscopos per divérsa loca octo. Te Deum. 15.

In Laud. fit com. S. Urbani, Ant. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. ℣. Justus ut palma florébit.

℟. Sicut cedrus Libani multiplicábitur.
Oratio. Da, quæsumus, 353.
Vesperæ a Capit. de seq., com., etc. ut infra.

DIE XXVI. S. PHILIPPI Nerii, Conf. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter seq. Orat.

Deus, qui beátum Philíppum, Confessórem tuum, Sanctórum tuórum glória sublimásti: concéde propítius; ut cujus solemnitáte lætámur, ejus virtútum proficiámus exémplo. Per Dóminum.

Deinde fit comm. S. Gregorii Papæ. Ant. Dum esset summus Póntifex, terréna non métuit, sed ad cœléstia regna gloriósus migrávit.
℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.
Oratio. Deus in te. 353.

Et S. Eleutherii Pap. et mart. Ant. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non timuit: fundátus enim erat supra firmam petram. ℣. Glória et honóre coronásti eum, Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

Infirmitatem nostram réspice, omnípotens Deus: et, quia pondus próprię actiónis gravat, beáti Eleuthérii, mártyris tui atque Pontíficis, intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

Ini. Noct. Lec. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Philippus Nérius, piis honestísque paréntibus Floréntiæ natus, ab ipsa ineúnte ætáte non obscúra dedit futúræ sanctitátis indícia. Adoléscens, ampla pátrui hereditáte dimíssa, Romam se cóntulit: ubi Philosophía, ac sacris lítteris erudítus, totum se Christo dicávit. Ea fuit abstinéntia, ut sæpe jejúnus tríduum permánserit. Vigíliis et oratiónibus inténtus, septem Urbis Ecclésias frequénter vísitans, apud cœmetérium Callísti in cœléstium rerum contemplatióne pernoctáre consuévit. Sacérdos ex obediéntia factus, in animárum salúte procuránda totus fuit; et in confessiónibus audiéndis ad extrémum usque diem persevérans, innúmeros pene fílios Christo péperit: quos verbi Dei quotidiáno pábulo, Sacramentórum frequéntia, oratiónis assiduitáte, aliísque piis exercitatiónibus enutríri cúpiens, Oratórii Congregatiónem instítuit.
℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.
℣. Justum dedúxit Dñs. per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit. Lectio v.

Charitate Dei vulnerátus languébat júgiter: tantóque cor ejus æstuábat ardóre, ut cum intra fines suos

continéri non posset, illius sinum, confráctis atque elátis duábus cóstulis, mirabíliter Dóminus ampliáverit. Sacrum vero fáciens, aut fervéntius orans, in áera quandóque sublátus, mira úndique luce fulgére visus fuit. Egénos et páuperes omni charitátis officio prosequebátur: dignus, qui et Angelo in spécie páuperis eleemósynam erogáret; et dum egéntibus noctu panem deférret, in fóveam lapsus, inde páriter ab Angelo incólumis eriperétur. Humilitáti addíctus, ab honóribus semper abhórruit: atque ecclesiásticas dignitátes, étiam primárias, non semel ultro delátas, constantíssime recusávit.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.
℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

Prophetiæ dono fuit illústris, et in animórum sénsibus penetrándis mirífice énituit. Virginitátem perpétuo illibátam servávit: idque assecútus est, ut eos, qui puritátem cólerent, ex odóre; qui vero secus, ex fœtóre dignósceret. Abséntibus intérdum appáruit, iísque periclitántibus opem tulit. Ægrótos plúrimos, et morti próximos, sanitáti restítuit. Mórtuum quoque ad vitam revocávit. Cœléstium spirítuum, et ipsíus Deíparæ Vírginis, frequénter fuit apparitióne dignátus: ac plurimórum ánimas splendóre circumfúsas in cœlum conscéndere vidit. Dénique anno salútis millésimo quingentésimo nonagésimo quinto, octávo Kaléndas Júnias, in quem diem incíderat festum Córporis Christi, Sacro máxima spíritus exultatióne peracto, ceterísque functiónibus explétis, post médiam noctem, qua prædíxerat hora, octogenárius obdormívit in Dómino. Quem Gregórius Décimus quintus miráculis clarum in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia te. Glória. Quia te.

In iii. Noc. Hom. in Evan. Sint lumbi, de Comm. Conf. non Pont. 74. *

Pro S. Eleutherio, Lect. ix.

Eleutherius, Nicópoli in Græcia natus, Anicéti Pontíficis Diáconus, Cómmodo Imperatóre, præfuit Ecclésiæ. Huic inítio Pontificátus súpplices lítteræ venérunt a Lúcio Britannórum rege, ut se ac suos in Christianórum númerum recíperet. Quámobrem Fugátium

et Damiánum, doctos et pios viros, misit in Británniam, per quos rex et réliqui fidem susciperent. Hoc Pontífice Irenæus Polycárpi discípulus Romam véniens, ab eo benígne accéptus est. Quo témpore summa pace et quiéte fruebátur Ecclésia Dei: ac per totum orbem terrárum, máxime Romæ, fides propagabátur. Vixit Eleuthérius in Pontificátu annos quíndecim, dies vigínti tres. Fecit Ordinatiónes tres mense Decémbri, quibus creávit Presbyteros duódecim, Diáconos octo, Epíscopos per divérsa loca quíndecim: sepultúsque est in Vaticáno prope corpus sancti Petri. ℞ Deum. 15.

In Laud. com. S. Eleutherii. Ant. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Orátio. Infirmitátem 356.

In ii. Vesp. fit comm. seq. etc.

DIE XXVII. S. MARIÆ MAG. de Pazzis, Virg. Semiduplex.

In tota Italia Dupl. Omnia de Comm. Virg. 82.* præt. seq.

Ant. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Orátio.

Deus, virginitátis amátor, qui beátam Maríam Magdalénam vírginem, tuo amóre succénsam, cæléstibus donis decorásti: da, ut quam festíva celebritáte venerámur, puritáte et charitáte imitémur. Per Dóminum.

In Italia fit comm. S. Philippi Ant. Hic vir. ℣. Justum. Orátio. Deus qui. ut. 356.

Deinde S. Joannis Pap. et mar. Ant. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem: et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Orátio.

Deus, qui nos beáti Joánnis, mártyris tui atque Pontíficis, ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut, cujus natalítia cólimus, de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Scr. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Maria Magdaléna illustrióri Pazziórum génere Floréntiæ nata, fere ab incunábulis iter perfectiónis arrípuit. Decénnis perpétuam virginitátem vovit, susceptóque hábitu in monastério sanctæ Maríæ Angelórum Ordinis Carmelitárum, se ómnium virtútum exémplar exhíbuit. Adeo casta fuit, ut quidquid puritátem lædere potest, pénitus ignoráverit. Quinquénnium, Deo jubénte, solo pa-

ne et aqua transégit, excéptis diébus domínicis, quibus cibis quadragesimálibus vescebátur. Corpus suum cilício, flagéllis, frígore, inédia, vigíliis, nuditáte, atque omni pœnárum génere cruciábat.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam, * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et dedúcet.

Lectio v.

Tanto igne divíni amóris æstuábat, ut ei feréndo impar, ingésta aqua pectus refrigeráre cogerétur. Extra sensus frequénter rapta, diutúrnas et admirábiles éxtases passa est, in quibus et arcána cœléstia penetrávit, et exímiis a Deo grátiis illustráta fuit. His autem muníta, longum certámen a princípibus tenebrárum sustínuit, árida, desoláta, ab ómnibus derelícta, variísque tentatiónibus vexáta; Deo sic permitténte, ut invíctæ patiéntiæ, ac profundíssimæ humilitátis exémplar præbéret.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi.

Charitate erga próximum singuláriter enítuit: nam sæpe noctes ducébat insómnes, vel obeúndis sorórum ministériis, vel inserviéndo infírmis occupáta, quarum aliquándo úlcera lambens sanávit. Infidélium et peccatórum perditiónem amáre deflens, se ad quælibet pro illórum salúte torménta parátam offerébat. Multis ante óbitum annis, univérsis cœli delíciis, quibus copióse affluébat, heróica virtúte renúntians, illud frequénter in ore habébat: Pati, non mori. Tandem longa et gravíssima infirmitáte exháusta, transívit ad Sponsum, die vigésima quinta Maji, anno millésimo sexcentésimo séptimo, expléto anno quadragésimo, primo ætátis suæ. Eam multis in vita et post mortem miráculis claram, Clemens nonus sanctárum Vírginum número adscrípsit, cujus corpus in præséntem diem incorrúptum conservátur.

℟. Afferéntur Regi vírgines post eam, próximæ ejus, * Afferéntur tibi in lætítia, et exultatióne. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória. Afferéntur.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, de Communi. 93*.

Pro S. Joanne. Lectio ix.

Joannes Etrúscus, Justíno senióre Imperatóre, rexit Ecclésiam, ad quem proféctus est Constantinópolim au-

xílli causa, quod Theodorícus rex hæréticus divexábat Itáliam: cujus étiam iter Deus miráculis illustrávit. Nam cum ei nóbilis vir ad Corinthum equum, quo ejus uxor mansuéto utebátur, itíneris causa commodásset, factum est, ut dómino póstea remíssus equus ita ferox evádere t, ut frémitu et totíus córporis agitatióne semper deínceps dóminam expúlerit, tamquam indignarétur mulíerem recípere, ex quo sedísset in eo Jesu Christi Vicárius. Quámobrem illi equum Pontífici donavérunt. Sed illud majus miráculum, quod Constantinópoli, in ádilu portæ áureæ, inspectánte frequentíssimo pópulo, qui una cum Imperatóre Pontífici honóris causa occúrrerat, cœco lumen restítuit. Ad cujus pedes prostrátus étiam Imperátor, eum venerátus est. Rebus cum Imperatóre compósitis, in Itáliam rédiit: statímque epístolam scripsit ad omnes Itáliæ Epíscopos, jubens eos Arianórum Ecclésias ad cathólicum ritum consecráre, illud subjúngens: Quia et nos quando fúimus Constantinópoli, tam pro religióne cathólica quam pro regis Theodoríci causa, quascúmque illis in pártibus eórum Ecclésias reperíre potúimus, cathólicas eas consecrávimus. Quod iniquíssimo ánimo ferens Theodorícus, dolo accersítum Pontíficem Ravénnam in cárcerem conjécit: ubi squalóre inediáque afflíctus, paucis diébus cessit e vita, cum sedísset annos duos, menses novem, dies quatuórdecim: ordinátis eo témpore Epíscopis quindecim. Paulo post móritur Theodorícus: quem quidam eremita, ut scribit sanctus Gregórius, vidit inter Joánnem Pontíficem, et Symmachum patrícium, quem idem occíderat, demérgi in ignem Liparitánum: ut vidélicet illi, quibus mortem attúlerat, tamquam júdices essent ejus intéritus. Joánnis corpus Ravénna Romam portátum est, et in Basílica sancti Petri sepúltum. ℟ Te Deum. 15.

In Laud. comm. S. Joannis. Ant. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Oratio. Deus qui nos. 358.

DIE XXX. S. FELICIS Papæ et Mart.

Oratio.

INFIRMITATEM nostram réspice, omnipotens Deus: et, quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti Felícis, mártyris tui atque Pontíficis, intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dñm.

Lectio iii.

FELIX Románus, patre Constántio, Aureliáno Imperatóre, præfuit Ecclésiæ. Constítuit ut Missa supra memó-

rias et sepúlchra Mártyrum celebrarétur. Qui cum mense Decémbri habuísset Ordinatiónes duas, et creásset Presbyteros novem, Diáconos quinque, Epíscopos per divérsa loca quinque, martyrio coronátus, via Aurélia sepelítur in Basílica, quam a se ædificátam dedicárat. Vixit in Pontificátu annos duos, menses quátuor, dies vigínti novem. Te Deum 15.

DIE XXXI. S. PETRONILLÆ Vírginis.

Exaudi nos, Deus salutáris noster: ut, sicut de beátæ Petronillæ vírginis tuæ festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

Ex líbro S. Cypriáni Epíscopi et mártyris de disciplína et hábitu Vírginum.

Cap 2. Lectio iii.

Nunc nobis ad Vírgines sermo est, quarum quo sublímior glória est, major et cura est. Flos est ílle Ecclesiástici gérminis, decus atque ornaméntum grátiæ spiritális, læta índoles, laudis et honóris opus íntegrum atque incorrúptum, Dei imágo respóndens ad sanctimóniam Dómini, illústrior pórtio gregis Christi. Gaudet per illas, atque in illis lárgiter floret Ecclésiæ matris gloriósa fœcúnditas: quantóque plus copiósa virgínitas número suo addit, tanto plus gáudium matris augéscit. Ad has lóquimur, has adhortámur affectióne pótius, quam potestáte: non quod extrémi, et mínimi, et humilitátis nostræ ádmodum cónscii áliquid ad censúram licéntiæ vindicémus; sed quod ad sollicitúdinem magis cauti, plus de diáboli infestatióne timeámus. Te Deum. 15.

FESTA JUNII.

Prima die non impedita dicitur officium Defunct.

DIE II. SS. MARCELLINI, Petri, atque Erasmi mart.

Oratio.

Deus, qui nos ánnua beatórum mártyrum tuórum, Marcellíni, Petri atque Erásmi, solemnitáte lætíficas: præsta, quæsumus; ut quorum gaudémus méritis, accendámur exémplis. Per Dóminum. Lectio ii.

Petrus exorcísta, Diocletiáno Imperatóre, Romæ a Seréno júdice propter christiánæ fidei confessiónem missus in cárcerem, Paulínam Artémii, qui cárceri præerat, fíliam a dæmone agitátam liberávit. Quo facto et paréntes puéllæ cum tota família, et vicínos, qui ad rei novitátem concúrrerant, Jesu Christo conciliátos ad Marcellínum presbyterum addúxit, a quo omnes baptizáti sunt. Quod ubi rescívit Serénus, Petrum et Marcellínum ad se vocátos aspérius objúrgat, et ad verbórum acerbitátem minas ac terróres

adjúngit, nisi Christo renúntient. Cui cum Marcellínus christiána libertáte respondéret, pugnis contúsum, et a Petro sejúnctum, nudum inclúdit in cárcerem stratum vitri fragméntis, sine cibo ac sine lúmine. Petrum item constringi ímperat arctíssimis vínculis. Sed cum utríque ex torméntis fides et ánimus crésceret, constánti confessióne, et abscísso cápite, illústre testimónium Jesu Christo dedérunt. Lectio iii.

Erasmus Episcopus, Imperatóribus Diocletiáno et Maximiáno, in Campánia plumbátis et fústibus cæsus, resína quoque, súlphure, plumbo liquefácto, et fervénti pice, cera, oleóque perfúsus, inde tamen ínteger et inviolátus evásit. Quo miráculo multi se ad Christi fidem convertérunt. Verum is íterum detrúsus in cárcerem, constríctus férreis gravissimísque vínculis, inde ab Angelo mirabíliter eréptus est. Deínde Fórmiis a Maximiáno váriis afféctus supplíciis, tunicáque ærea candénti indútus, illa étiam torménta divína virtúte superávit. Dénique plúrimis et in fide confirmátis, et ad fidem convérsis, insígnem martyrii palmam adéptus est.

Te Deum laudámus. 15.

DIE IV. S. FRANCISCI Caracciolo, Conf. Duplex. Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præt. seq. Oratio.

Deus, qui beátum Francíscum, novi Ordinis Institutórem, orándi stúdio, et pœniténtiæ amóre decorásti: da fámulis tuis in ejus imitatióne ita profícere; ut semper orántes, et corpus in servitútem redigéntes, ad cœléstem glóriam perveníre mereámur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scr. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Franciscus, dictus ántea Ascánius, ex nóbili família Carácciolo in óppido sanctæ Maríæ de Villa in Aprútio ortus, a primis annis exímio enítuit pietátis cultu. Adoléscens única Deo famulári exóptans, dum e gravi morbo convalésceret, sæculo valedíxit. Mox Neápolim proféctus sacerdótio initiátus, sacróque adscríptus Sodalítio, contemplatióni, lucrandísque animábus se totum devóvit, ac extrémo supplício damnátis hortatórem se præbuit assíduum. Cóntigit autem, ut epistólium álteri destinátum ei per errórem redderétur, quo a piíssimis viris Joánne Augustíno Adórno, et Fabrício Carácciolo ad novi religiósi Institúti fundatiónem vocabátur. Rei novitáte captus, et divínæ voluntátis demirátus consília, álacri ánimo sese illis adjúnxit. Cónditis autem in Camaldulénsium erémo, quo secésserant, novi Ordi-

nis légibus, inde Romam simul profécti, confirmatiónem a Sixto Quinto impetrárunt, qui eósdem Cléricos Reguláres Minóres appellári vóluit, áddito ad tria consuéta áltero de non ambiéndis dignitátibus voto.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et. Lectio v.

SOLEMNI emissa professióne, ob singulárem ejus in divum Franciscum Assisinátem cultum, Francísci nomen assúmpsit. Adórno biénnio post vita functo, ipse toti Religióni, quamquam invítus, præficitur: quo in múnere virtútum ómnium præclára præbuit exémpla. Institúti amplificándi studiosíssimus, id assíduis oratiónibus, lácrymis, et jugi córporis maceratióne eníxe a Deo postulábat. Quam ob rem tértio in Hispániam se cóntulit peregríni hábitu indútus, victúmque ostiátim mendícans. In itínere aspérrima quæque perpéssus, Omnipoténtis auxílium mirum in modum expértus, navim quam conscénderat, ab imminénti naufrágio oratiónis præsídio servávit incólumem. Ut in regnis illis voti compos fíeret, plúrimum laborávit; sed ejus sanctitátis fama prælucénte, amplissimáque catholicórum regum Philíppi Secúndi et Philíppi Tértii munificéntia, adversariórum conátibus singulári ánimi fortitúdine superátis, plura sui Ordinis domicília fundávit; quod pari evéntu per Itáliam præstitit.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et ad portas. Lectio vi.

HUMILITATE adeo excélluit, ut Romam véniens, in páuperum hospítio recéptus, se lepróso sociáverit; et ecclesiásticas dignitátes, a Paulo Quinto sibi oblátas, constantíssime recusáverit. Illibátam perpétuo servávit virginitátem, effrontésque mulíeres ejus castimóniæ insidiántes Christo lucrifécit. Erga diviníssimum Eucharístiæ mystérium ardénti æstuans amóre, noctes pene íntegras in ejus adoratióne insómnes ducébat: quod pium exercítium, véluti sui Ordinis tésseram, in eo perpétuo servándum constítuit. Deíparæ Vírginis cultum impénse fovit. In próximum exímia exársit charitáte. Prophetíæ dono, et córdium scrutatióne ditátus fuit. Quadragésimum quartum ætátis suæ annum agens, dum in sacra Lau-

retána æde in oratióne persísteret, sibi vitæ finem imminére agnóvit. Aprútium statim defléxit, et in óppido Agnóni apud alúmnos sancti Philíppi Nérii morbo corréptus, Sacraméntis Ecclésiæ devotíssime suscéptis, prídie Nonas Június anni millésimi sexcentésimi octávi, in pervigílio festi Córporis Christi, placidíssime obdormívit in Dómino. Sacrum ejus corpus Neápolim delátum in Ecclésia sanctæ Maríæ Majóris, ubi prima sui Ordinis jécerat fundaménta, honorífice cónditum fuit. Eum póstea miráculis clarum, Clemens Décimus quartus Póntifex Máximus solémni ritu inter Beátos; Pius vero Séptimus Póntifex Máximus, novis fulgéntem signis, anno millésimo octingentésimo séptimo, Sanctórum albo adscrípsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia te.

Glória Patri. Quia te.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Sint lumbi vestri, de Communi. 74.*

DIE VI. S. NORBERTI

Episc. et Confess. Duplex.

Omnia de Comm. Confess. Pont. 49.* præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátum Norbértum, Confessórem tuum atque Pontíficem, verbi tui præcónem exímium effecísti, et per eum Ecclésiam tuam nova prole fœcundásti: præsta, quæsumus; ut, ejúsdem suffragántibus méritis, quod ore simul et ópere dócuit, te adjuvánte, exercére valeámus. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Norbertus nobilíssimis paréntibus natus, adoléscens liberálibus disciplínis eruditus, in ipsa póstea Imperatóris aula, sprétis mundi illécebris, ecclesiásticæ milítiæ adscríbi vóluit. Sacris initiátus, rejéctis móllibus ac spléndidis véstibus, pellícea melóte indútus, prædicatióni verbi Dei se totum dedit. Abdicátis ecclesiásticis provéntibus satis amplis, et património in páuperes erogáto, semel in die sub vésperam solo cibo quadragesimáli utens, nudísque pédibus et lácera veste sub brumálí rigóre incédens, miræ austeritátis vitam est aggréssus. Potens ígitur ópere et sermóne, innúmeros hæréticos ad fidem, peccatóres ad pœniténtiam, dissidéntes ad pacem et concórdiam revocávit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxi-

lábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus. Lectio v.

Cum Laudúni esset, ab Epíscopo rogátus, ne a sua diœcési discéderet, desértum in ea locum, qui Præmonstrátus dicebátur, sibi delégit: ibíque trédecim sóciis aggregátis, Præmonstraténsem Ordinem instítuit, divínitus accépta per visum Régula a sancto Augustíno. Cum vero ejus fama sanctitátis in dies magis augerétur, ac plúrimi ad eum quotídie discípuli convenírent, Idem Ordo ab Honório Secúndo, aliísque summis Pontifícibus confirmátus, ac plúribus ab eo monastériis ædificátis, miríficepropagátus est. ℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus. Lectio vi.

Antuerpiam accersítus, in ea urbe Tanchelíni nefáriam hæresim profligávit. Prophético spíritu, et miráculis cláruit. Archiepíscopus tandem (licet relúctans) Magdeburgénsis creátus, ecclesiásticam disciplínam, præsértim cœlibátum constánter propugnávit. Rhemis in Concílio Innocéntium Secúndum egrégie adjúvit; et Romam cum áliis Episcopis profé-ctus, schisma Petri Leónis compréssit. Postrémo vir Dei, méritis et Spíritu sancto plenus, Magdebúrgi obdormívit in Dómino, anno salútis millésimo centésimo trigésimo quarto, die sexta Júnii.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Homo péregre, de Comm. Conf. Pont. 57.*

DIE IX. SS. PRIMI et Feliciani Martyr. Oratio.

Fac nos, quæsumus Dómine, sanctórum mártyrum tuórum Primi, et Feliciáni semper festa sectári: quorum suffrágiis, protectiónis tuæ dona sentiámus. Per Dóminum. Lectio ii.

Primus et Feliciánus fratres, in persecutióne Diocletiáni et Maximiáni accusáti christiánæ religiónis, in víncula conjiciúntur: quibus solúti, inde eripiúntur ab Angelo. Mox ad Prætórem addúcti, cum christiánam fidem acérrime tueréntur, alter ab áltero distrácti sunt: ac primum várie tentáta est constántia Feliciáni. Sed cum suasóres impietátis se posse quidquam verbis profícere

desperárent, affixis stípiti mánibus ejus et pédibus, ipsum sine cibo et potu inde tríduum pendéntem reliquérunt. Postrídie ejus diéi Prætor vocátum ad se Primum sic affátur: Vides, quanto sit prudéntior, quam tu, frater tuus, qui obsecútus Imperatóribus, apud ipsos est honorátus? Quem si tu quoque imitári volúeris, párticeps eris ejus honóris et grátiæ.

℟. Hæc est vera fratérnitas, quæ numquam pótuit violári certámine: qui effúso sánguine secuti sunt Dóminum: * Contemnéntes aulam regiam, pervenérunt ad regna cæléstia. ℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Contemnéntes. Glória Patri. Contemnéntes. **Lectio iii.**

Cui Primus: Quid factum sit fratri meo, cognóvi ex Angelo. Utinam quemádmodum sum cum eo voluntáte conjunctíssimus, sic ab eódem ne martyrio disjúngar! Quo dicto excánduit Prætor, et ad cæteros cruciátus, quibus Primum affécit, præsénte jam Feliciáno, liquátum igne plumbum in os ejus jussit infúndi. Mox utrúmque perdúci ímperat in theátrum, in eósque immítti duos leónes: qui prostráti ad eórum génua, cápite et cauda ipsis blandiebántur. Ad id spectáculum cum ámplius duódecim míllia hóminum convenissent, quingénti cum suis famíliis christiánam religiónem suscepérunt. Quibus rebus permótus Prætor, eos secúri pércuti jussit. Te Deum. 15.

DIE X. S. MARGARITÆ

Reginæ Scotiæ. Semidupl.

Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart. 99.* præter seq.

Oratio.

Deus, qui beátam Margarítam Scotórum regínam exímia in páuperes charitáte mirábilem effecísti: da ut, ejus intercessióne et exémplo, tua in córdibus nostris cháritas júgiter augeátur. Per Dñm.

In i. Noct. Lec. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Margarita, Scotórum regína, patérno Angliæ Regum, matérno Cæsarum sánguine claríssima, illústrior adhuc fuit christiána virtúte. Hæc in Hungária nata, ubi pater tunc témporis exulábat, post exáctam summa cum pietáte puerílem ætátem, una cum genitóre, qui a sancto Eduárdo pátruo Angiórum rege ad patérni regni fastígium vocabátur, in Angliam venit: mox alternánte paréntum fortúna, ex Angliæ líttore solvens, vi tempestátis expúlsa, seu vérius divínæ providéntiæ consílio dedúcta est in oram marítimam Scótiæ. Ibi cum ex matris império Malchólmo tértio Scotórum regi, egrégiis ejus dótibus capto, nupsísset, san-

ctimóniæ ac pietátis opéribus trigínta, quibus regnávit annis, toti regno mirífice prófuit.
℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabiliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

Inter regáles delícias corpus afflictatiónibus, ac vigíliis mácerans, magnam noctis partem piis precatiónibus extrahébat. Præter ália jejúnia, quæ idéntidem usurpábat, íntegros quadragínta dies ante natalítia festa tanta cum severitáte jejunáre consuévit, ut ne in gravíssimis quidem dolóribus intermíserit. Divíno cúltui addictíssima, templa plúrima, et cœnóbia partim ex íntegro excitávit, partim resarcívit, et sacra supelléctili, ac largo censu ditávit. Regem cónjugem ad meliórem frugem, et ad simília suis exercitatiónibus ópera salubérrimo exémplo tradúxit, liberósque omnes tam sancte et felíciter educávit, ut eórum plerique, quemádmodum et Agatha mater, et Christína soror, sanctíssimum vitæ genus ampléxi sint. Univérsi demum regni felicitáti cónsulens, a vítiis ómnibus, quæ furtim irrépserant, pópulos expurgávit, eísque mores christiána pietáte dignos restítuit.
℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lect. vi.

Nihil tamen æque in illa mirábile fuit, ac flagrantíssima cháritas erga próximos, præsértim egénos, quorum numerósis grégibus non modo stipem áffatim suppeditáre, verum étiam trecéntis quotídie matérna benignitáte dapes præbére, flexis génibus in morem ancíllæ ministráre, régiis mánibus pedes ablúere, et pressis étiam ósculis úlcera fovére, solémne hábuit. His porro, aliísque piis súmptibus non régias tantum vestes, et pretiósa monília distráxit, sed ipsum non semel exháusit ærárium. Tolerátis demum ad patiéntiæ miráculum acerbíssimis dolóribus, ánimam, seméstri córporis ægrotatióne purgátam, Auctóri suo quarto Idus Júnii réddidit. Quo témporis moménto fácies ejus diutúrni morbi mácie ac pallóre fœdáta, insólita quadam venustáte reflóruit. Miris étiam post mortem prodígiis clara, et Cleméntis Décimi auctoritáte in Scótiæ Patrónam accépta, ubíque terrárum religiosíssime cólitur.
℟. Fallax grátia et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur.

℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória Patri. Múlier.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Símile est regnum cœlórum thesáuro, de Commun. 108.*

Vesp. de seq. com. præc.

DIE XI. S. BARNABÆ AP.

Duplex majus.

Omnia de Communi Apost. 2.* præter ea quæ hic sunt propria. Oratio.

Deus, qui nos beáti Bárnabæ Apóstoli tui méritis et intercessióne lætíficas: concéde propítius: ut, qui tua per eum beneficia póscimus, dono tuæ grátiæ consequámur. Per Dóminum.

Et fit comm. S. Margarítæ, Ant. Manum suam apéruit ínopi, et palmas suas exténdit ad páuperem, et panem otiósa non comédit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Oratío. Deus qui. 366.

In primo Nocturno.

De Actibus Apostolórum.

Lectio i. *Cap. 13. f*

Cum dimíssa esset synagóga, secúti sunt multi Judæórum, et coléntium advenárum, Paulum et Bárnabam: qui loquéntes suadébant eis ut permanérent in grátia Dei. Sequénti vero sábbato pene univérsa cívitas convénit audíre verbum Dei. Vidéntes autem turbas Judæi, repléti sunt zelo, et contradicébant his, quæ a Paulo dicebántur, blasphemántes. Tunc constánter Paulus et Bárnabas dixérunt: Vobis oportébat primum loqui verbum Dei: sed quóniam repéllitis illud, et indígnos vos judicátis ætérnæ vitæ, ecce convértimur ad Gentes. Sic enim præcépit nobis Dóminus: Pósui te in lucem Géntium, ut sis in salútem usque ad extrémum terræ.

℟. Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum, dicit Dóminus: * Estóte ergo prudéntes sicut serpéntes, et símplices sicut colúmbæ.

℣. Dum lucem habétis, crédite in lucem, ut filii lucis sitis. Estóte. Lectio ii.

Audiéntes autem Gentes gavísæ sunt, et glorificábant verbum Dómini: et credidérunt quotquot erant præordináti ad vitam ætérnam. Disseminabátur autem verbum Dómini per univérsam regiónem. Judæi autem concitavérunt mulíeres religiósas et honéstas, et primos civitátis, et excitavérunt persecutiónem in Paulum et Bárnabam: et ejecérunt eos de fínibus suis. At illi, excússo púlvere pedum in eos, venérunt Icónium. Discípuli quoque replebántur gáudio et Spíritu sancto.

℟. Tóllite jugum meum super vos, dicit Dóminus, et díscite a me, quia mitis sum et húmilis corde: * Jugum

enim meum suáve est, et onus meum leve.

℣. Et inveniétis réquiem animábus vestris. Jugum.

Lectio iii. *Cap.* 14.

FACTUM est autem Icónii, ut simul introírent in synagógam Judæórum et loqueréntur, ita ut créderet Judæórum et Græcórum copiósa multitúdo. Qui vero incréduli fuérunt Judæi, suscitavérunt, et ad iracúndiam concitavérunt ánimas Géntium advérsus fratres. Multo ígitur témpore demoráti sunt fiduciáliter agéntes in Dómino, testimónium perhibénte verbo grátiæ suæ, dante signa et prodígia fieri per manus eórum.

℟. Dum stetéritis ante reges, et præsides, nolíte cogitáre quómodo, aut quid loquámini:* Dábitur enim vobis in illa hora quid loquámini. ℣. Non enim vos estis, qui loquímini: sed Spíritus Patris vestri, qui lóquitur in vobis. Dábitur.

Glória Patri. Dábitur.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

BARNABAS Levítes, Cyprius génere, qui et Joseph, cum Paulo Géntium Apóstolus ordinátus est ad prædicándum Jesu Christi Evangélium. Is agro véndito quem habébat, redáctam ex eo pecúniam áttulit Apóstolis. Missus autem Antiochíam prædicatiónis causa, cum ibi multos ad Christi Dómini fidem convérsos esse comperísset, incredibíliter lætátus, eos hortabátur ut in Christi fide permanérent. Qua cohortatióne multum proficiébat, quod ab ómnibus vir bonus, et Spíritu sancto plenus habebátur.

℟. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti facti amíci Dei. ℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cælum, voce magna clamántem, et dicéntem. Isti.

Lectio v.

PROFECTUS inde Tharsum ut quæreret Paulum, cum eo Antiochíam venit. In ejus urbis Ecclésia annum commoráti, christiánæ fidei et vitæ illis homínibus præcépta dedérunt: ubi étiam Jesu Christi cultóres primum Christiáni sunt appelláti. Discípuli autem Pauli et Bárnabæ suis facultátibus Christiános, qui in Judæa erant, sustentábant, eo mitténtes pecúniam per Paulum et Bárnabam. Qui perfúncti illo charitátis offício, adhíbito Joánne, cui cognómen erat Marcus, rediérunt Antiochíam.

℟. Beáti estis, cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos, mentiéntes propter me: * Gaudéte et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cœlis. ℣. Cum vos ó-

derint hómines,et cum separáverint vos, et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum tamquam malum, propter Filium hóminis. Gaudéte. Lect. vi.

Cum autem Antiochíæ in Ecclésia cum céteris Prophétis et Doctóribus, Paulus et Bárnabas in jejúnio et oratióne Dómino deservírent, dixit Spíritus sanctus: Segregáte mihi Saulum et Bárnabam in opus ad quod assúmpsi eos. Tunc jejunántes, et orántes, imponentésque eis manus, dimisérunt illos. Itaque Seleucíam venérunt, inde in Cyprum: ac multas prætéreaurbes regionésque, prædicántes Evangélium, summa cum audiéntium utilitáte, peragrárunt. Postrémo Bárnabas digréssus a Paulo, una cum Joánne, qui cognominátus est Marcus, navigávit in Cyprum: ibique círciter séptimum Nerónis annum, tértio Idus Június, ad apostólici múneris laudem, martyrii corónam adjúnxit. Ejus corpus, Zenóne Imperatóre, repértum est in ínsula Cypro, ad cujus pectus erat Evangélium Matthæi, Bárnabæ manu conscríptum. ℟. Isti sunt triumphatóres, et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna:* Modo coronántur, et accípiunt palmam. ℣. Isti sunt, qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo. Glória Patri. Modo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 10. *b*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum. Et réliqua.

Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 34. *in Matth. post init.*

Cum Dóminus omnem sollicitúdinem a discipulórum córdibus ejécerit, et ostensióne signórum armáverit, atque ab ómnibus negótiis sæculáribus alienátos, et ab omni temporálium rerum cura liberátos, férreos quodámmodo atque adamántinos fécerit, tum dénique eventúra illis advérsa prædícit. Multa enim ex hac prædictióne futurárum rerum cómmoda consequebántur. Primum, ut ejus præsciéntiæ vim edíscerent. Deinde, ut nemo suspicarétur, ex Magístri infirmitáte tam grávia mala descéndere. Prætérea, ne qui ea passúri erant, súbito ac inopináto rerum evéntu perturbaréntur. Dénique, ne cum ista sub ipsum passiónis suæ tempus audírent, nímium commoveréntur.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo:* Cálicem Dómini bibérunt, et amíci

Dei facti sunt. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem Dómini.

Lectio viii

JAM vero, ut intélligant novum hoc esse belli genus, et insólitum præliándi morem, cum illos nudos mítteret, una indútos túnica, sine cálceis, absque virga, et absque zona et pera, et ab excipiéntibus ali juberet: non fecit hic dicéndi finem, sed inexplicábilem virtútem suam próferens, Etiam sic eúntes, inquit, mansuetúdinem tamen óvium osténdite, quamvis ad lupos itúri, nec simplíciter ad lupos, sed étiam in médio lupórum: (neque vero óvium tantum mansuetúdinem habére jubet, sed étiam colúmbæ simplicitátem:) sic enim virtútem meam máxime osténdam, cum ab óvibus lupi superabúntur: et quamvis illæ sint in médio lupórum, et innúmeris mórsibus lacerentur, non modo non consúmptæ fúerint, verum étiam illos in sui natúram transmutáverint.

℟. Isti sunt viri sancti, quos elégit Dóminus in charitáte non ficta; et dedit illis glóriam sempitérnam: * Quorum doctrína fulget Ecclésia, ut sole luna.

℣. Sancti per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam. Quorum.

Glória Patri. Quorum.

Lectio ix.

MAJUS certe atque admirabílius est, mentem adversariórum commutáre, et ánimum in divérsum transférre, quam illos occídere: præsértim cum duódecim tantum essent, et lupis plenus esset orbis univérsus. Erubescámus ígitur, qui longe divérsa faciéntes, tamquam lupi in adversários rúimus. Nam quámdiu oves fuérimus, víncimus: étiam si mille circúmstent lupi, superámus, et victóres sumus: quod si lupi fuérimus, víncimur. Tunc enim a nobis pastóris auxílium recédit, qui non lupos, sed oves pascit. Te Deum. 15.

In ii. Vesp. com. sequent.

DIE XII. S. JOANNIS

a S. Facundo Conf., Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pontif. 66.* præter seq.

Ant. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram. ℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Oratio.

DEUS, auctor pacis, et amátor charitátis, qui beátum Joánnem Confessórem tuum mirífica dissidéntes componéndi grátia decorásti: ejus méritis, et intercessióne concéde; ut in tua charitáte firmáti, nullis a te tentatiónibus separémur. Per Dóminum.

Deinde fit comm. SS. Basilidis, etc. Ant. Istórum, est

enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio.

Sanctorum mártyrum tuórum Basilídis, Cyríni, Nabóris, atque Nazárii, quæsumus, Dómine, natalítia nobis votíva respléndeant: et quod illis cóntulit excelléntia sempitérna, frúctibus nostræ devotiónis accréscat. Per Dóminum.

In i. Noct. Lec. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Joannem Sahagúni in Hispánia nóbili génere natum paréntes cum diu prole caruíssent, piis opéribus, et oratiónibus a Deo impetrárunt. Ab ineúnte ætáte egrégium futúræ sanctitátis spécimen dedit: nam e loco superióri ad céteros púeros crebro verba faciébat, quibus eos ad virtútem et Dei cultum hortabátur, corúmque dissídia componébat. In pátria mónachis sancti Facúndi Ordinis sancti Benedícti primis litterárum rudiméntis imbuéndus tráditur. Dum iis óperam daret, curávit pater, ut Párochus Ecclésiam administráret: quod munus júvenis nullis ratiónibus addúci pótuit, ut retinéret. Inter familiáres Epíscopi Burgénsis adscriptus, ob spectátam ipsíus probitátem, íntimus ei fuit, ab eóque Présbyter, et Canónicus factus, multis benefíciis auctus est. Sed relícta aula Epíscopi, ut Deo quiétius servíret, ómnibus Ecclésiæ provéntibus abdicátis, se cuídam sacéllo addixit, ubi Sacrum quotídie faciébat, ac de rebus divínis magna cum auditórum ædificatióne frequénter concionabátur.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit. Lect. v.

Postea studiórum causa Salmánticam proféctus, in célebre collégium divi Bartholomæi cooptátus, Sacerdótis munus ita exércuit, ut simul optátis stúdiis incúmberet, et in sacris étiam conciónibus assídue versarétur. Cum vero in gravíssimum morbum incidísset, arctióris disciplínæ voto se obstrínxit, quod ut rédderet, cum prius cuídam páuperi pene nudo ex duábus, quas tantum habébat vestes, meliórem dedísset, ad cœnóbium sancti Augustíni severióri disciplína tum máxime florens se cóntulit: in quo admíssus obediéntia, ánimi demissióne, vigíliis, ac oratióne provectióres anteíbat. Triclinii cu-

ra cum ipsi demandáta esset, vini doliolum, ipso attingénte, ómnibus mónachis per annum abúnde suffécit. Exácto tyrocínii anno, Præfécti jussu munus concionándi suscépit. Salmánticæ id témporis ádeo cruéntis factiónibus divína, humánaque ómnia permíxta erant, ut síngulis propémodum horis cædes fierent, et ómnium órdinum, ac præsértim nobílium sánguine non viæ solum, et fora, sed templa étiam redundárent.
℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.
℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et ad portas. Lectio vi.

At Joánnes tum concionibus, tum privátis collóquiis cívium ánimos demúlcens, ad tranquillitátem urbem redúxit. Virum Príncipem gráviter offéndit, quod illíus in súbditos sævítiam increpásset. Qua de causa équites duos immísit, qui eum in itínere confóderent. Jamque ad ipsum propinquáverant, cum stupóre divínitus immísso, simul cum equis immóbiles stetérunt, donec ad pedes sancti viri provolúti, scéleris véniam precaréntur. Ipse quoque Princeps, repentíno terróre percúlsus, jam de salúte desperáverat, cum revocáto Joánne, facti pœnitens incolumitáti rédditus est. Factiósi étiam hómines, cum eum fústibus péterent, bráchiis diriguére, nec ante rédditæ vires, quam delícti véniam precaréntur. Christum Dóminum, dum Sacrum fáceret, præséntem contuéri, atque ex ipso divinitátis fonte cœléstia mystéria hauríre sólitus. Abdita cordis inspícere, ac futúra raro evéntu præsagíre frequens illi fuit; fratrísque fíliam septénnem mórtuam excitávit. Dénique mortis díe prænuntiáto, et Ecclésiæ Sacraméntis devotíssime suscéptis, extrémum diem clausit, multis ante, et post óbitum miráculis gloriósus. Quibus rite probátis, Alexánder Octávus Sanctórum número eum adscrípsit.
℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia te. Glória. Quia te.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Sint lumbi, de Comm. 74.*
Pro SS. Basilide, etc. Lect. ix.

Basilides, Cyrínus, Nabor et Nazárius, Románi mílites, nóbiles génere, et virtúte illústres, christiána religióne suscépta, cum Christum Dei Fílium, Diocletiáno Imperatóre, prædicárent, ab Aurélio Præfécto Urbis comprehénsi, et ut diis sacra fá-

cerent admóniti, ejus jussa contemnéntes, missi sunt in cárcerem. Quibus orántibus, cum súbito claríssima lux obórta ómnium óculis, qui ibídem essent, cárcerem collustrásset: illo cœlésti splendóre commótus Marcéllus custódiæ præpósitus, multíque álii Christo Dómino credidérunt. Verum póstea e cárcere emíssi, ab Imperatóre Maximiáno, cum ejus étiam neglécto império, unum Christum Deum et Dóminum in ore habérent, scorpiónibus cruciáti íterum conjiciúntur in víncula: unde séptimo die edúcti, et ante pedes Imperatóris constitúti, perstitérunt in irrisióne inánium deórum, Jesum Christum Deum constantíssime confiténtes. Quámobrem damnáti, secúri feriúntur. Quorum córpora feris objécta, nec ab illis tacta, a Christiánis honorífice sepúlta sunt. Te Deum. 15.

In Laudibus fit commem. SS. Basilidis, etc. Mart.

Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Orátio. Sanctórum, ut 372.

Vesperæ a Capítulo de sequenti, comm. præc.

DIE XIII. S. ANTONII

de Padua Confess. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter sequentia.

Oratio.

Ecclesiam tuam, Deus, beáti Antónii Confessóris tuí solémnitas votíva lætíficet: ut spirituálibus semper muniátur auxíliis, et gáudiis pérfrui mereátur ætérnis. Per Dóminum.

Deinde fit comm. S. Joannis.

Ant. Hic vir despíciens mundum, et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Deus auctor. 371.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Antonius, Ulyssipóne in Lusitánia honéstis ortus paréntibus, et ab iis pie educátus, adoléscens institútum Canonicórum regulárium suscépit. Sed cum córpora beatórum quinque Mártyrum fratrum Minórum Conimbriam transferréntur, qui paulo ante apud Marróchium pro Christi fide passi erant, martyrii desidério incénsus, ad Franciscánum órdinem transivit. Mox eódem ardóre impúlsus, ad Saracénos ire perréxit: sed advérsa valetúdine afflíctus, et redíre coáctus, cum navis ad Hispániæ líttora ténderet, ventórum vi in Sicíliam delátus est.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Ju-

stum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et. Lectio v.

Assisium e Sicília ad Capítulum generále venit: inde in erémum montis Pauli in Æmília secéssit, ubi divínis contemplatiónibus, jejúniis et vigíliis diu vacávit. Póstea sacris Ordínibus initiátus, et ad prædicándum Evangélium missus, dicéndi sapiéntia et cópia tantum profécit, tantámque sui admiratiónem commóvit, ut eum summus Póntifex aliquándo concionántem áudiens, Arcam testaménti appellárit. In primis vero hæreses summa vi profligávit, ideóque perpétuus hæreticórum málleus est vocátus.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Primus ex suo Ordine, ob doctrínæ præstántiam, Bonóniæ, et álibi sacras lítteras est interpretátus, fratrúmque suórum stúdiis præfuit. Multis vero peragrátis provínciis, anno ante óbitum Patávium venit, ubi illùstria sanctitátis suæ monuménta relíquit. Dénique magnis labóribus pro glória Dei perfúnctus, méritis et miráculis clarus, obdormívit in Dómino Idibus Június, anno salútis millésimo ducentésimo trigésimo primo: quem Gregórius Nonus Póntifex Máximus sanctórum Confessórum número adscrípsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória. Quia.

In iii. Nocturno Homilia in Evang. Sint lumbi. de Communi. 74.*

Vesp. a Cap. de seq. com. præc.

DIE XIV. S. BASILII Magni Episc. et Conf. et Eccl. Doct. Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont 49.* præter seq. (m. t. v.).

Ad Magnificat in utrisque Vesperis, Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Basíli, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei. Oratio.

Exaudi, quæsumus Dómine, preces nostras, quas in beáti Basílii Confessóris tui atque Pontíficis solemnitáte deférimus: et qui tibi digne méruit famulári, ejus intercedéntibus méritis, ab ómnibus nos absólve peccátis. Per Dóminum.

Pro comm. S. Antonii.

Ant. Hic vir despíciens mundum, et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu. ℣. Justum dedúxit

Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei. Oratio. Ecclésiam. 374.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Basilius nóbilis Cáppadox, Athénis una cum Gregório Nazianzéno, ejus amicíssimo, sæculáribus lítteris, deinde in monastério sacris mirabíliter erudítus, eum brevi cursum fecit ad omnem doctrínæ et morum excelléntiam, ut inde Magni cognómen invénerit. Is ad prædicándum Jesu Christi Evangélium in Pontum accersítus, eam provínciam a christiánis institútis aberrántem, ad viam salútis revocávit: mox ab Eusébio Cæsaréæ Epíscopo ad erudiéndam eam civitátem adjútor adhibétur: in cujus locum póstea succéssit. Is Fílium Patri consubstantiálem esse in primis defféndit, ac Valéntem Imperatórem, sibi irátum, miráculis ádeo flexit, ut incumbéntem ad voluntátem ejiciéndi ipsum in exilium, a senténtia discédere coégerit. ℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil proficiet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Nam et Valéntis sella, in qua factúrus decrétum de ejiciéndo e civitáte Basílio, sedére volébat, confrácta est: et tribus ab eo cálamis adhíbitis ad scribéndam exílii legem, nullus eórum réddidit atraméntum: et cum nihilóminus in propósito scribéndi ímpium decrétum persísteret, ipsíus déxtera, dissolútis nervis, tota contrémuit. His commótus Valens, chartam utráque manu conscídit. Ea autem nocte, quæ ad deliberándum Basílio data est, Valéntis uxor íntimis est cruciáta dolóribus, et únicus fílius in gravem morbum íncidit. Quibus ille pertérritus, iniquitátem suam recognóscens, Basílium accérsit: quo præsénte, puer cœpit convaléscere: verum, vocátis a Valénte ad viséndum púerum hæréticis, paulo post móritur. ℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Abstinéntia et continéntia fuit admirábili: una túnica conténtus erat: in jejúnio servándo diligentíssimus, in oratióne assíduus, in qua sæpe totam noctem consumébat. Virginitátem perpétuo cóluit. Monastériis extrúctis, ita monachórum institútum temperávit, ut solitáriæ atque actuósæ vitæ utilitátes præcláre simul conjúngeret. Multa erudite scripsit: ac nemo, teste Gregório

Nazianzéno, sacræ Scriptúræ libros vérius aut ubérius explicávit. Obiit Kaléndis Januárii, cum tantum spíritu vivens, præter ossa et pellem, nulla prætérea córporis parte constáre viderétur.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 14. f*

In illo témpore: Dixit Jesus turbis: Si quis venit ad me, et non odit patrem suum, et matrem, et uxórem, et fílios, et fratres, et soróres, adhuc autem et ánimam suam, non potest meus esse discípulus. Et réliqua.

Homília S. Basilii Epíscopi.

Lib. Reg. interr. 8.

Perfecta quidem renuntiátio in eo consístit, ut id assequámur, ne ad ipsíus étiam vitæ affectiónem propénsi simus, et respónsum mortis habeámus, ut non simus fidéntes in nobis ipsis. Hujúsmodi autem renuntiátio inítium sumit ab alienatióne rerum externárum, vélut a possessiónibus, ab ináni glória, a vivéndi consuetúdine, a rerum inutílium amóre: quemádmodum étiam suo exémplo nobis ostendérunt sancti Dómini nostri discípuli. Jacóbus quidem et Joánnes, relícto patre Zebedæo, et ipsa quoque navícula, de qua omnis illórum victus rátio pendébat: Matthæus vero, cum ab ipso telónio surréxit, ac Dóminum secútus est.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio viii.

Sed quid opus est nostris ratiónibus, aut sanctórum virórum exémplis id, quod dícimus, confirmáre? cum ipsa Dómini verba in médium liceat afférre, iísque ipsis religiósam ac Deum timéntem ánimam commovére, quibus ille perspícue et sine controvérsia protestátur, dicens: Sic ígitur quicúmque ex vobis non renuntiáverit ómnibus quæ póssidet, non potest meus esse discípulus. Et álio in loco, cum prius dixísset: Si vis perféctus esse, vade et vende ómnia quæ habes, et da paupéribus; póstea subjúnxit: Veni, séquere me.

℟. In médio Ecclésiæ apéruit os ejus, * Et implévit eum Dóminus spíritu sapiéntiæ et intelléctus. ℣. Jucunditátem et exultatiónem thesaurizávit super eum. Et. Glória

Patri. Et. Lectio ix.

Est ígitur renuntiátio, quemádmodum docúimus, vinculórum terrénæ hujus ac temporális vitæ solútio, atque ab humánis negótiis liberátio, per quam ad ineúndam viam, qua ad Deum pervenítur, aptióres et promptióres efficimur: et expedíta rátio ad acquisitiónem usúmque rerum, quæ super aurum et lápidem pretiósum multum longe sunt pretiosióres: et in summa, cordis humáni ad cœléstem conversatiónem translátio, ita ut dícere líceat: Nostra conversátio in cœlis est: et (quod máximum est) inítium unde ad Christi similitúdinem evádimus, qui cum dives esset, propter nos pauper est factus. Te Deum laudámus. 15.

In ii. Vesp. fit comm. seq.

DIE XV. SS. VITI, MODESTI atque Crescentiæ mart.

Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

Da Ecclésiæ tuæ, quæsumus Dómine, sanctis martyribus tuis Vito, Modésto, atque Crescéntia intercedéntibus, supérbe non sápere, sed tibi plácita humilitáte, profícere: ut prava despíciens quæcúmque recta sunt, líbera exérceat charitáte. Per Dóminum. Lectio ii.

Vitus ádmodum puer ínscio patre baptizátus est: quod cum ille rescivísset, nihil prætermísit, quo filium a christiána religióne removéret. Qua in voluntáte permanéntem, Valeriáno júdici verbéribus castigándum trádidit. Sed nihilóminus in senténtia persístens, patri rédditus est. Sed dum eum pater grávius puníre cógitat, Vitus, Angeli mónitu, comítibus Modésto et Crescéntia, ejus educatóribus, migrat in aliénas terras: ibíque eam sanctitátis laudem adéptus est, ut ejus fama ad Diocletiánum perláta, ipsum Imperátor accérseret, ut filium suum a dæmone vexátum liberáret: quo liberáto, cum ei amplíssimis præmiis ingrátus Imperátor, ut deos cóleret, persuadére non potuísset, una cum Modésto, et Crescéntia vínculis constríctum mittit in cárcerem.

Lectio iii.

Quos ubi constantióres esse cómperit, demítti jubet in ingens vas liquáto plumbo, fervénti resína ac pice plenum: in quo cum trium Hebræórum puerórum more divínos hymnos cánerent, inde erépti, leóni objiciúntur: qui prostérnens se, eórum pedes lambébat. Qua-

re inflammátus ira Imperátor, quod multitúdinem vidébat miráculo commovéri, eos in catásta sterni jubet, et ita cædi eórum membra, atque ossa divélli. Quo témpore tonitrua, fúlgura, magníque terræmótus fuére, quibus templa deórum corruérunt, et multi oppréssi sunt. Eórum relíquias Floréntia, nóbilis fémina, unguéntis cónditas honorífice sepelívit. Te Deum. 15.

DIE XVIII. SS. MARCI et Marcelliani Mart. Oratio.

PRÆSTA, quæsumus omnípotens Deus: ut qui sanctórum mártyrum tuórum Marci, et Marcelliáni natalítia cólimus, a cunctis malis imminéntibus, eórum intercessiónibus, liberémur. Per Dóminum.

℟. ii. Hæc est vera fratérnitas, quæ numquam pótuit violári certámine: qui effúso sánguine secúti sunt Dóminum,* Contemnéntes aulam régiam pervenérunt ad regna cœléstia.

℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Contemnéntes. Glória Patri. Contemnéntes. Lectio iii.

MARCUS et Marcelliánus fratres Románi, propter christiánam fidem a Fabiáno duce comprehénsi, ad stípitem alligáti sunt, pédibus clavis confíxis. Ad quos cum ita loquerétur judex: Resipíscite míseri, et vos ipsos ab his cruciátibus erípite, respondérunt: Numquam tam jucúnde epuláti sumus, quam hæc libénter Jesu Christi causa perférimus, in cujus amóre nunc fixi esse cœpimus: útinam támdiu nos hæc pati sinat, quámdiu hoc corruptíbili córpore vestíti érimus! Qui diem noctémque in torméntis divínas laudes canéntes, dénique telis transfíxi, ad martyrii glóriam pervenérunt. Quorum córpora via Ardeatína sepúlta sunt. Te Deum laudámus. 15.

DIE XIX. S. JULIANÆ de Falconeriis virg. Duplex.

Omnia de Comm. Virgin. 82.* præter seq.

Ad Vesp., et ad Matut. Hymn.

CÆLESTIS Agni núptias,
O Juliána, dum petis,
Domum patérnam déseris,
Chorúmque ducis Vírginum.
Sponsúmque suffixum Cruci
Noctes, diésque dum gemis,
Dolóris icta cúspide,
Sponsi refers imáginem.
Quin septifórmi vúlnere
Fles ad genu Deiparæ:
Sed crescit infúsa fletu,
Flammásque tollit cháritas.
Hinc morte fessam próxima
Non usitáto te modo
Solátur, et nutrit Deus,
Dapem supérnam pórrigens.
Ætérne rerum Cónditor,
Ætérne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Soli tibi sit glória, Amen.

℣. Spécie tua et pulchritú-

dine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Ad Magníficat, Ant. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dñs præparávit in ætérnum. Oratio.

Deus, qui beátam Juliánam vírginem tuam, extrémo morbo laborántem, pretióso Fílii tui Córpore mirabíliter recreáre dignátus es: concéde, quæsumus; ut, ejus intercedéntibus méritis, nos quoque eódem in mortis agóne refécti, ac roboráti, ad cœléstem pátriam perducámur. Per eúmdem Dñm.

Et fit com. SS. Gervasii et Protasii martyrum. Ant. Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dño, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio.

Deus, qui nos ánnua sanctórum mártyrum tuórum Gervásii et Protásii solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut, quorum gaudémus méritis, accendámur exémplis. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Juliana ex nóbili Falconéria família, claríssimo patre, qui templum Deíparæ ab Angelo salutátæ ære suo magnífice a fundaméntis Floréntiæ, ut nunc vísitur, eréxit, matre Reguardáta am-

bóbus jam senescént
ad id tempus sterilit
ta est anno millésimo
tésimo septuagésimo
cunábilis non exíguu
ræ sanctitátis spécin
dit: vagiéntibus qui
bris, suavíssima Jesu
ríæ nómina ultro p
audíta est. Pueritiar
modum ingréssa, t
christiánis virtútibus
pávit, in quibus ádeo ex
ut beátus Aléxius p
cujus institútis, ac e
instruebátur, matri
non dubitáverit, ipsa
féminam peperísse, s
gelum; nam ita modé
tu, animóque ab or
levíssima erróris mác
ra fuit, ut óculos nu
in toto vitæ cursu ac
nis fáciem intuéndam
rit, auditóque peccát
bulo contremúerit: i
leris narratióne perc
lico prope exánimis
rit. Expléto nondum
quinto ætátis suæ a
familiári, licet opulér
renísque posthábitis
Deo virginitátem in r
divi Philíppi Benítii s
ter vovit, ab eóque (
prima religiósum M
tárum hábitum, ut
sumpsit.

℟. Propter veritátem
suetúdinem et justití
dedúcet te mirabílit
tera tua. ℣. Spécie
pulchritúdine tua i

prósperè procéde, et regna. Et. Lectio v.

JULIANÆ exémplum secútæ sunt plúrimæ ex nobilióribus famíliis féminæ, ac mater ipsa filiæ sese religióse instituéndam dedit, ita ut, aucto paulátim número, Ordinem Mantellatárum instituérit, ac illi pie vivéndi leges, summa prudéntia, ac sanctitáte tradíderit. Ejus virtútes cum óptime perspéctas divus Benítius habéret, morti próximus nulli mélius quam Juliánæ, non féminas tantum, sed et totum Servórum Ordinem, cujus propagátor et moderátor exstíterat, commendátum vóluit. Verum ipsa demísse semper de se cogitábat, et cum ceterárum esset magístra, in re quaque doméstica, licet vili, sororíbus famulabátur. Assiduitáte orándi íntegras insumébat dies, in éxtasim sæpíssime rapta, et si réliquum, in sedándis cívium dissídiis, criminósis a via iniquitátis retrahéndis, ac inserviéndis impendébat ægrótis, quorum quandóque sániem ex ulcéribus manántem, admóto ore lambens, eos sanitáti restituébat. Corpus suum flagris, nodósis funículis, férreis cíngulis, vigíliis, humi nudæ cubándo, térere sólita fuit. Parcíssimo cibo, et hoc vili, quátuor hebdómadæ diébus, et réliquis duóbus, solo Angelórum pane conténta, excépto die sábbati, quo pane solo et aqua nutriebátur.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem; * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea. Lect. vi.

DURA hujúsmodi vivéndi ratióne in stómachi morbum íncidit, quo ingravescénte, cum septuagésimum ætátis annum ágeret, ad extrémum vitæ spátium redácta est. Diutúrnæ valetúdinis incómmoda hílari vultu, constantíque ánimo pértulit: de uno tantum cónqueri audíta est, quod, cum cibum cápere, ac retinére nullo modo posset, ab Eucharística mensa ob Sacraménti reveréntiam arcerétur. Verum his in angústiis constitúta, Sacerdótem rogávit, ut allátum divínum panem, quem ore súmere nequíbat, péctori saltem extérius admovéret. Précibus illíus morem gessit Sacérdos; et mirum! eódem témporis moménto divínus panis dispáruit, et Juliána seréno ac ridénti vultu expirávit. Res supra fidem támdiu fuit, donec virgíneum de more curarétur corpus: invénta enim est circa sinístrum péctoris latus carni véluti sigíllo impréssa forma Hóstiæ, quæ Christi crucifíxi effígiem repræsentábat. Hujus prodígii fama, ceterorúmque miraculórum, non

Floréntiæ tantum, sed totíus christiáni orbis veneratiónem illi conciliávit, ac per quátuor prope íntegra sæcula ádeo aucta est, ut tandem Benedíctus Papa Décimus tértius in ejus celebritáte Offícium próprium recitári ab univérso Ordine beátæ Maríæ Vírginis Servórum jússerit. Clemens vero Duodécimus, munificentíssimus ejúsdem Ordinis protéctor, novis in dies miráculis coruscántem, sanctárum Vírginum catálogo adscrípsit.

℟. Afferéntur regi vírgines post eam, próximæ ejus * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória. Afferéntur.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Símile erit, de Comm. 93.*

Pro SS. Mart. Lectio ix.

Gervásius et Protásius, Vitális et Valériæ fílii, quorum pater Ravénnæ, mater Mediolání pro Christi Dómini fide martyrium subiérunt, distribúto paupéribus património, domésticos servos libertáte donárunt. Quo facto Gentílium sacerdótes immáne in illos concéptum ódium habébant. Quare cum Astásius Comes in bellum profícisci vellet, hanc occasiónem perdéndi pios fratres se nactos esse putavérunt. Itaque Astásio persuádent, se a diis admónitos esse, nul-

lo modo eum in
rem futúrum, ni
et Protásio coáct
negáre, eósdem
faciénda compél
cum illi detestar
sius imperávit
támdiu cædi, dur
bera expiráret:
fústibus contúsu
cuti jubet. Quor
Philíppus Christi
sústulit, et in sui
pelívit: quæ pós
Ambrósius, Dei
vénta, in loco sa
gni collocánda c
sunt Mediolání d
Kaléndas Júlii.

In Laudibus fi
Gervasii et Pro
Ant. Vestri capí
mnes numeráti
timére: multis pa
lióres estis vos.
bunt Sancti in gl
tabúntur in cub
Oratio. Deus, q
In ii. Vesp. fit

DIE XX. S. SI
et mart

Ant. Iste Sanct
Dei sui certáv
mortem, et a v
rum non timuit:
nim erat supra
tram. ℣. Glóri
coronásti eum D
constituísti eum
mánuum tuárum

Infirmitatem
spice, omnipo
quia pondus pr

nis gravat, beáti Silvérii, Mártyris tui atque Pontíficis, intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

Lectio ii.

Silverius Campánus, post Agapítum próxime Póntifex creátus est: cujus doctrína et sánctitas illúxit in insectándis hæréticis: et constántis ánimi magnitúdo perspécta est in tuéndo judício Agapiti. Nam Anthimum, quem,quia Eutychiánam hæresim defendébat, Agapitus ab Episcopátu Constantinopolitáno deposúerat, cum a Theodóra Augústa sæpíssime rogátus esset, restitúere nóluit.

℟. Dómine, prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * Posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. ℣. Vitam pétiit a te,et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum sæculi. Posuísti. Glória. Posuísti.

Lectio iii.

Quamobrem iráta múlier mandat Bellisário,ut Silvérium mittat in exílium.Qui exulávit in ínsula Póntia, unde his verbis scripsísse fertur ad Amatórem Epíscopum: Susténtor pane tribulatiónis, et aqua angústiæ, nec tamen dimísi, aut dimítto officium meum. Quod re ipsa probávit: nam ibi coácto Concílio multórum Episcopórum quædam constítuit, quæ ad integritátem fidei cathólicæ, et ad restituéndam ecclesiásticam disciplínam pertinébant. Ubi brevi incómmodis ærumnísque conféctus, obdormívit in Dómino, duodécimo Kaléndas Júlii: cujus sepúlchrum multis miráculis illustrátum fuit, cum Ecclésiæ præfuísset annos tres et ámplius, creátis mense Decémbri Presbyteris trédecim, Diáconis quinque, Epíscopis per divérsa loca decem et novem. Te Deum laudámus. 15.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXI. S. ALOYSII

Gonzagæ Confess. Duplex. Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter seq. Oratio.

Cælestium donórum distribútor Deus, qui in angélico júvene Aloysio miram vitæ innocéntiam pari cum pœniténtia sociásti: ejus méritis et précibus concéde; ut innocéntem non secúti,pœniténtem imitémur. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Aloysius FerdinándiConzágæ Castelliónis Stiverórum Marchiónis filius, festináto propter vitæ perículum baptísmo, prius cœlo, quam terris nasci visus: primam illam grátiam tam constánter retínuit, ut in ea confirmátus crederétur. A primo ratiónis usu, quo se Deo statim óbtulit, vitam duxit quotídie sanctiórem. Novénnis Floréntiæ ante aram beá-

tæ Vírginis, quam paréntis loco semper hábuit, perpétuam virginitátem vovit: eámque insigni Dei beneficio, nulla mentis, aut córporis pugna tentátam servávit. Réliquas ánimi perturbatiónes cœpit ætáte illa tam fórtiter comprimere, ut ne primo quidem eárum motu deinde incitarétur. Sensus étiam, óculos præcípue, ita cohíbuit ut non modo illos numquam in fáciem inténderit Maríæ Austríacæ, quam plures annos inter honorários Hispaniárum Príncipis ephébos ferè quotídie salutávit; sed a matris étiam vultu continéret. Homo proptérea sine carne, aut Angelus in carne mérito appellátus.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Adjecit sénsuum custódiæ córporis cruciátum. Tria singulis hebdómadis jejúnia, éaque plerúmque módico pane, et aqua tolerábat. Quamquam perpétuum fuisse per id tempus ipsius jejúnium vidéri potest; cum ejus prándia ferme vix únciam æquárent. Sæpe étiam ter in die se fúnibus, aut caténis cruentábat: flagélla quandóque ca-

num loris, cilí
calcáribus supp
léctulum clam
rum fragménti
eo étiam, ut cít
dum excitarét
quippe noctis p
ma étiam hieme
indúsio, pósitis
bus, vel præ l
cens ac pronus,
contemplatióne
Intérdiu quoqu
tuor, quinque
perstábat immót
nam saltem, áni
distrácto, perc
jus constántiæ p
stabílitas mentis
dum álio non va
perpétua velut é
defíxæ. Ei dem
adhæréret, victo
nále acérrimum c
tre, et avíti prin
in fratrem trans
táti Jesu, ad q
voce Matriti fue
Romæ se adjúnx

℟. Amávit eum D
ornávit eum, st
induit eum. * E
paradísi coronáv

℣. Induit eum D
rícam fídei, et o
Et. Lectio

In tyrocínio ips
ómnium magí
cœpit. Exactíssi
rat legum étiam
custódia, mundi
singuláris, impla
sui. Dei vero am

dens, ut corpus étiam sensim absúmeret. Jussus proptérea mentem a divínis rebus tantísper avértere, occurréntem sibi ubíque Deum írrito conátu fugiébat. Mira étiam próximos charitáte ampléxus, in públicis, quibus alácriter ministrábat, nosocomíis, contagiósam luem traxit. Qua lente consúmptus, die quem prædíxerat, undécimo Kaléndas Júlii, ætátis anno quarto et vigésimo jam inchoáto, cum ántea flagéllis cædi, atque humi stratus mori postulásset, migrávit in cœlum. Ibi eum sancta María Magdaléna de Pazzis tanta frui glória, Deo monstránte, vidit, quantam vix esse in cœlo credidísset; ipsúmque sanctimónia insígnem, et charitáte mártyrem incógnitum fuísse prædicávit. Multis étiam magnísque cláruit miráculis. Quibus rite probátis, Benedíctus Décimus tértius Sanctórum fastis angélicum júvenem adscrípsit, atque innocéntiæ et castitátis exémplar simul et patrónum studiósæ præsértim juventúti dedit.

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 22.*

In illo témpore: Respóndens Jesus, ait Sadducæis: Errátis, nesciéntes Scriptúras, neque virtútem Dei. In resurrectióne enim neque nubent neque nubéntur: sed erunt sicut Angeli Dei in cœlo. Et réliqua.

Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lib. 1. de Virginitate.

Virginitas est bona: id ego quoque fáteor. Atqui núptiis étiam mélior; et istud tibi asséntior: ac si libet, illud adjúngam: tanto núptiis eam præstáre, quanto cœlum terræ, quanto homínibus Angeli antecéllunt: ac, si quid prætérea audéndum est: étiam magis. Nam si neque nubunt Angeli, neque uxórem ducunt, non étiam carne et sánguine coagmentáti sunt; in terris prætérea non commorántur: non cupiditátum, aut libídinum perturbatiónibus sunt obnóxii, non cibi índigent, aut potus; non sunt ejúsmodi, ut eos dulcis sonus, aut cantus mollis, aut præclára spécies possit allícere: nulla dénique ejus géneris illécebra capiúntur.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium popu-

lórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse intercédat.

Lectio viii.

At humánum genus, cum natúra beátis illis méntibus inférius sit, omni vi studióque conténdit, ut, quoad ejus fieri potest, illas assequátur. Quómodo? non nubunt Angeli: at neque étiam virgo. Assisténtes illi semper ad Deum, eídem insérviunt: et istud ipsum virgo. Quod si vírgines, quámdiu córporis ónere deprimúntur, quemádmodum Angeli in cœlum néqueunt ascéndere; illud eo vel máximo solátio compénsant, quod, modo spíritu et córpore sancti sint, cœli Regem recípiunt. Vidésne virginitátis præstántiam? quómodo terrárum íncolas sic afficiat, ut qui córpore vestíti sunt, eos incorpóreis méntibus exæquet?

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris; * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória Patri. Et vos.

Lectio ix.

Qua enim, quæso, re differébant ab Angelis Elías, Eliséus, Joánnes, veri hi virginitátis amatóres? nulla, nisi quod mortá... stábant. Nam ... diligénter inqu... lóminus affécti... quam beátæ ill... idípsum, quo i... ditióne vidéntu... gna est eórum ... dum. Ut enim ... colæ, et ii, qui ... táli natúra, pos... virtútem vi et ... pervenire: vid... fortitúdine, qu... tióne prǽditos ... teat. Te Deum l...

In ii. Vesperi...

DIE XXII. S...

Episc. ...

Ant. Sacérdos ... et virtútum ó... bone in pópulo ... bis Dóminum. ℣. Dóminus et or... ℣. Stolam glóri...

Orat...

Da, quǽsumu... Deus: ut ... Confessóris tui ... ficis, venerán... et devotiónem ... et salútem Pe...

Lecti...

Paulinus No... erudítus st... tátis, doctus ét... teris, multa el... náte scripsit v... lúta oratióne. ... ritas præcípu... quod vastáta ... pánia, omnem ... relictis quiden...

vitam necessáriis, in aléndos páuperes, et captívos rediméndos contúlerit. Quo témpore, ut scribit sanctus Augustínus, ex opulentíssimo dívite voluntáte paupérrimus, et copiosíssime sanctus, captus a Bárbaris sic Deum precabátur: Dómine, ne excrúcier propter aurum et argéntum: ubi enim sint ómnia mea, tu scis. Póstea vero Wándalis eásdem regiónes infestántibus, cum ab eo pósceret vídua, ut filium sibi redímeret, consúmptis rebus ómnibus in offício pietátis, seípsum pro illo in servitútem trádidit. Lectio iii.

Igitur in Africam profectus, dómini sui, qui regis erat gener, hortum coléndum suscépit. Verum cum prophetíæ dono regis mortem ipsi dómino prædixísset, et rex in somnis Paulínum sedéntem médium inter duos júdices, sibíque de mánibus eripiéntem flagéllum vidísset, tantus vir cógnitus, honorificentíssime dimíssus est, condonátis ei ómnibus suis cívibus, qui captívi fúerant. Nolam revérsus ad episcopále offícium, cum verbo et exémplo omnes ad pietátem christiánam inflammáret, láterum dolóre corréptus est: mox cubículum, in quo jacébat, terræmótu contrémuit, ac paulo post ánimam Deo réddidit.

Te Deum laudámus. 15.

DIE XXIII. IN VIGILIA S. Joannis Baptistæ.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio i *Cap. 1.*

Fuit in diébus Heródis, regis Judææ, sacérdos quidam nómine Zacharías, de vice Abía: et uxor illíus de filiábus Aaron, et nomen ejus Elísabeth. Et réliqua.

HomíliaS. Ambrósii Epíscopi.

Lib. 1. in Lucam.

Docet nos Scriptúra divína, non solum mores in iis, qui prædicábiles sunt, sed étiam paréntes oportére laudári: ut véluti transmíssa immaculátæ puritátis heréditas, in iis quos vólumus laudáre, præcéllat. Quæ enim ália inténtio hoc loco sancti Evangelístæ, nisi ut sanctus Joánnes Baptísta nobilitétur paréntibus, miráculis, móribus, múnere, passióne? Sic étiam sancti Sámuel mater Anna laudátur: sic Isaac a paréntibus nobilitátem pietátis accépit, quam pósteris derelíquit. Sacérdos ítaque Zacharías, nec solum sacérdos, sed étiam de vice Abía, id est, nóbilis inter superióres famílias.

℟℟. de Feria occur. Lectio ii.

Et uxor, inquit, illi de filiábus Aaron. Non solum ígitur a paréntibus, sed étiam a majóribus sancti Joánnis nobílitas propagátur, non sæculári potestáte sublímis, sed religiónis successióne ve-

nerábilis. Tales enim majóres habére débuit prænúntius Christi, ut non repénte concéptam, sed a majóribus accéptam, et ipso infúsam jure natúræ, prædicáre fidem domínici viderétur advéntus. Erant, inquit, ambo justi ante Deum, incedéntes in ómnibus mandátis et justificatiónibus Dómini sine queréla. Quid ad hoc réferunt, qui peccátis suis solátia præferéntes, sine peccátis frequéntibus hóminem putant esse non posse: et utúntur versículo, quia scriptum est in Job: Nemo mundus a sorde, nec si uníus diei vita ejus sit in terra? Lectio iii.

Quibus respondéndum est, prius ut, quid sit hóminem sine peccáto esse, definiant: utrum numquam omníno peccásse, an desiísse peccáre. Si enim hoc putant sine peccáto esse, numquam omníno peccásse, et ipse conséntio. Omnes enim peccavérunt, et egent glória Dei. Sin autem eum qui véterem errórem corréxerit, et in eam se vitæ transformáverit qualitátem, ut témperet a peccáto, negant abstinére a delíctis, non possum in eórum convenire senténtiam, cum legámus: Quia sic Dóminus diléxit Ecclésiam, ut exhibeat ipsam sibi gloriósam, et non habéntem máculam, aut rugam, aut áliquid ejúsmodi: sed ut sit sancta

et immaculáta
Ant. ad Ben
Psalt. et Prec
xis genibus. 5

Præsta, qua
potens De
tua per viam s
et beáti Joánni
hortaménta se
um, quem præ
pervéniat, Dóm
Jesum Christu
um. Qui tecum
Si cras occu
tas Corporis C
S. Joannis Ba
in diem xxv. t
dem propriam,
cumque alio
post Octavam
i. vel ii. Classi
in primam die
plici non imp
infra Octavam

DIE XXIV. IN N
S. Joannis
Duplex i

Ad Vesperas
præibit ante il
et virtúte Elíæ
mino plebem pe
de Dominica.
ultimi, Psal. L
num omnes ge
2. Joánnes es
vinum et sícer
et multi in n
gaudébunt.
3. Ex útero sen
rili Joánnes n
cúrsor Dómini
4. Iste puer n
Dómino: nam

cum ipso est.

5. Nazaræus vocábitur puer iste: vinum et síceram non bibet, et omne immúndum non manducábit ex útero matris suæ.

Capitulum. *Isaiæ* 49.

Audite ínsulæ, et atténdite pópuli de longe: Dóminus ab útero vocávit me, de ventre matris meæ recordátus est nóminis mei.

Hymnus.

Ut queant laxis resonáre fibris
Mira gestórum fámuli tuórum,
Solve pollúti lábii reátum,
Sancte Joánnes.

Núntius celso véniens olympo,
Te patri magnum fore nascitúrum,
Nomen, et vitæ sériem geréndæ
Ordine promit.

Ille promíssi dúbius supérni,
Pérdidit promptæ módulos loquélæ:
Sed reformásti génitus perémptæ
Organa vocis.

Ventris obstrúso récubans cubíli,
Sénseras Regem thálamo manéntem:
Hinc parens, nati méritis, utérque
Abdita pandit.

Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus,
Spíritus semper, Deus unus, omni
Témporis ævo, Amen.

℣. Fuit homo missus a Deo.
℟. Cui nomen erat Joánnes.

Ad Magnificat, Ant. Ingrésso Zacharía templum Dómini, appáruit ei Gábriel Angelus, stans a dextris altáris incénsi. Oratio.

Deus, qui præséntem diem honorábilem nobis in beáti Joánnis Natívitáte fecísti: da pópulis tuis spirituálium grátiam gaudiórum, et ómnium fidélium mentes dírige in viam salútis ætérnæ. Per Dóminum nostrum.

Ad Matutinum. Invit. Regem Præcursóris Dóminum, * Veníte adorémus. Psalm. Veníte. 2. Hymnus.

Antra desérti téneris sub annis,
Cívium turmas fúgiens, petísti,
Ne levi posses maculáre vitam
Crímine linguæ.

Præbuit durum tégumen camélus
Ártubus sacris, stróphium bidéntes,
Cui latex haustum, sociáta pastum
Mella locústis.

Céteri tantum cecinére Vatum
Corde præságo jubar affutúrum:
Tu quidem mundi scelus auferéntem
Indice prodis.

Non fuit vasti spátium per orbis
Sánctior quisquam génitus Joánne,
Qui nefas sæcli méruit lavántem
Tíngere lymphis.
Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus, omni
Témporis ævo, Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Priúsquam te formárem * in útero, novi te: et ántequam progrederéris, sanctificávi te.

Psalmi de Com. Conf. Pont. 30.* præter ult. ut infra.

Ant. Ad ómnia quæ mittam te, * dicit Dóminus, ibis: ne tímeas, et quæ mandávero tibi, loquéris ad eos.

Ant. Ne tímeas a fácie * eórum, quia ego tecum sum, dicit Dóminus.

℣. Fuit homo missus a Deo.
℟. Cui nomen erat Joánnes.

Incipit Jeremías Prophéta.

Lectio i. *Cap. 1.*

VERBA Jeremíæ filii Helciæ de sacerdótibus qui fuérunt in Anathoth, in terra Bénjamin. Quod factum est verbum Dómini ad eum in diébus Josíæ filii Amon regis Juda in tertiodécimo anno regni ejus. Et factum est in diébus Jóakim filii Josíæ regis Juda, usque ad consummatiónem undécimi anni Sedecíæ filii Josí da, usque ad tra nem Jerúsalem quinto. Et factum Dómini ad me, di quam te formár novi te: et ánteq de vulva, sancti Prophétam in G di te.

℟. Fuit homo mi cui nomen erat Hic venit in testi testimónium pe lúmine, et pará plebem perfécta Joánnes in desé cans baptismum Hic. Lecti

ET dixi, A a a, I us: ecce nésci puer ego sum. E minus ad me: N Puer sum: quóni nia, quæ mittam univérsa quæcúr dávero tibi, loqu meas a fácie eór cum ego sum ut dicit Dóminus. E minus manum su tigit os meum: e minus ad me: Ec ba mea in ore tu stitui te hódie su et super regna, et déstruas, et di díssipes, et ædífice

℟. Elísabeth Zac gnum virum gé nem Baptístam pr Dómini: * Qui via præparávit in eré

homo missus a Deo, cui nomen erat Joánnes. Qui.

Lectio iii.

Tu ergo accinge lumbos tuos, et surge, et lóquere ad eos ómnia, quæ ego præcípio tibi. Ne formídes a fácie eórum: nec enim timére te fáciam vultum eórum. Ego quippe dedi te hódie in civitátem munítam, et in colúmnam férream, et in murum æreum, super omnem terram, régibus Juda, princípibus ejus, et sacerdótibus, et pópulo terræ. Et bellábunt advérsum te, et non prævalébunt: quia ego tecum sum, ait Dóminus, ut líberem te.

℟. Priúsquam te formárem in útero, novi te: et ántequam exíres de ventre, sanctificávi te:* Et prophétam in géntibus dedi te.

℣. Vir diléctus a Deo, et homínibus, honorátus est. Et. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Ant. Misit * Dóminus manum suam, et tétigit os meum, et Prophétam in Géntibus dedit me Dóminus.

Ant. Ecce * dedi verba in ore tuo: ecce constitui te super Gentes et regna.

Ant. Dóminus ab útero * vocávit me, de ventre matris meæ recordátus est nóminis mei.

℣. Inter natos mulíerum non surréxit major. ℟. Joánne Baptísta.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Lectio iv. *Serm.* 20. *de SS.*

Post illum sacrosánctum Dómini natális diem, nullíus hóminum nativitátem légimus celebrári, nisi solíus beáti Joánnis Baptístæ. In áliis sanctis et eléctis Dei nóvimus illum diem coli, quo illos, post consummatiónem labórum, et devíctum triumphatúmque mundum, in perpétuas æternitátes præsens hæc vita partúriit. In áliis consummáta última diéi mérita celebrántur; in hoc étiam prima dies, et ipsa étiam hóminis inítia consecrántur: pro hac absque dúbio causa, quia per hunc Dóminus advéntum suum, ne súbito hómines insperátum non agnóscerent, vóluit esse testátum. Joánnes autem figúra fuit véteris testaménti, et in se formam prætulit legis: et ídeo Joánnes prænuntiávit Salvatórem, sicut lex grátiam præcucúrrit.

℟. Descéndit Angélus Dómini ad Zacharíam, dicens: Accipe púerum in senectúte tua: * Et habébit nomen Joánnes Baptísta. ℣. Iste púer magnus coram Dómino: nam et manus ejus cum ipso est. Et.

Lectio v.

Quod autem nondum natus de secréto matérni úteri prophetávit, et expers lucis jam testis est veritátis: hoc est intelligéndum, quod latens sub velámine et car-

ne litteræ, et Redemptórem mundo spíritu prædicávit, et nobis Dóminum nostrum de quodam legis útero proclamávit. Ergo quia Judæi erravérunt a ventre, id est a lege, quæ a Christo grávida erat, erravérunt a ventre, locúti sunt falsa, ídeo hic venit in testimónium, ut testimónium perhibéret de lúmine.

℟. Hic est Præcúrsor diléctus, ut lucérna lucens ante Dóminum: * Ipse est enim Joánnes, qui viam Dómino præparávit in erémo; sed et Agnum Dei demonstrávit, et illuminávit mentes hóminum. ℣. Ipse præíbit ante illum in spíritu et virtúte Elíæ. Ipse.

Lectio vi.

Quod autem Joánnes in cárcere constitútus ad Christum discípulos suos órdinat, lex ad Evangélium transmíttit. Quæ lex juxta typum Joánnis, quasi ignorántiæ clausa cárcere in obscúro et in occúlto jacébat, et Judáica cæcitáte sensus intra lítteram tenebátur inclúsus. De hoc beátus Evangelísta prolóquitur: Ille erat lucérna ardens, id est, Spíritus sancti igne succénsus, ut mundo ignorántiæ nocte possésso, lumen salútis osténderet, et quasi inter densíssimas delictórum ténebras, splendidíssimum justítiæ solem lucis suæ rádio demonstráret,

et de seípso díce
clamántis in des
℟. Innuébat patr
vellet vocári eu
lans pugillárem,
cens: * Joánnes e
jus. ℣. Apértum
charíæ, et prop
cens. Joánnes. G
Joánnes.

In tertio No

Ant. Pósuit os n
nus * quasi gládi
sub umbra man
téxit me.

Ant. Formans n
servum sibi Dór
Dedi te in lucer
ut sis salus me
extrémum terr

Ant. Reges vidét
súrgent princip
bunt Dóminum
qui elégit te. P

Benedicam Dó
mni tempor
laus ejus in ore
In Dómino laud
mea: * áudiant
læténtur.
Magnificáte Dó
cum: * et exalt
ejus in idípsum.
Exquisívi Dómi
audívit me: * et
tribulatiónibus
me.
Accédite ad eum
náımini: * et fácie
confundéntur.
Iste pauper clar
minus exaudívi
ómnibus tribul

jus salvávit eum.
Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum:* et erípiet eos.
Gustáte, et vidéte, quóniam suávis est Dóminus: * beátus vir, qui sperat in eo.
Timéte Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam non est inópia timéntibus eum.
Dívites eguérunt, et esuriérunt: * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.
Veníte filii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.
Quis est homo, qui vult vitam:* díligit dies vidére bonos?
Próhibe linguam tuam a malo, * et lábia tua ne loquántur dolum.
Divérte a malo, et fac bonum:* inquire pacem, et persequere eam.
Oculi Dómini super justos:* et aures ejus in preces eórum.
Vultus autem Dómini super faciéntes mala: * ut perdat de terra memóriam eórum.
Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos: * et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.
Juxta est Dóminus iis, qui tribuláto sunt corde:* et húmiles spíritu salvábit.
Multæ tribulatiónes justórum: * et de ómnibus his liberábit eos Dóminus.
Custódit Dóminus ómnia ossa eórum:* unum ex his non conterétur.
Mors peccatórum péssima: * et qui odérunt justum, delínquent.
Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum: * et non delínquent omnes, qui sperant in eo.

Ant. Reges vidébunt, * et consúrgent príncipes, et adorábunt Dóminum Deum tuum, qui elégit te.

℣. Elísabeth Zacharíæ magnum virum génuit. ℟. Joánnem Baptístam, præcursórem Dómini.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 1. f*

Elisabeth implétum est tempus pariéndi, et péperit filium. Et audiérunt vicíni et cognáti ejus, quia magnificávit Dóminus misericórdiam suam cum illa, et congratulabántur ei. Et réliqua.

Homília S. Ambrósii Epíscopi.

Lib. 2. Comm. in Lucæ c. 1.

Peperit filium Elísabeth, et congratulabántur vicíni. Habet sanctórum edítio lætítiam plurimórum, quia commúne est bonum. Justítia enim commúnis est virtus, et ídeo in ortu justi futúræ vitæ insígne præmíttitur, et grátia secutúræ virtútis exultatióne vicinórum præfiguránte signátur. Pulchre autem tempus, quo fuit in útero Prophéta describítur, ne Maríæ præséntia taceátur: sed tempus silétur infántiæ, eo quia infántiæ im-

pediménta nescívit. Et ídeo in Evangélio nihil super eo légimus, nisi ortum ejus, et oráculum, exultatiónem in útero, vocem in desérto.

℟. Præcúrsor Dómini venit, de quo ipse testátur: * Nullus major inter natos mulíerum Joánne Baptísta. ℣. Hic est enim Prophéta, et plus quam Prophéta, de quo Salvátor ait. Nullus. Lectio viii.

NEQUE enim ullam infántiæ sensit ætátem, qui supra natúram, supra ætátem in útero pósitus matris, a mensúra cœpit ætátis plenitúdinis Christi. Mire sanctus Evangelísta præmitténdum putávit, quod plúrimi infántem patris nómine Zacharíam appellándum putáverint: ut advértas matri non nomen alicújus displicuísse degéneris, sed id sancto infúsum Spíritu, quod ab Angelo ante Zacharíæ fúerat prænuntiátum. Et quidem ille mutus intimáre vocábulum fílii nequívit uxóri: sed per prophetíam Elísabeth dídicit, quod non didícerat a maríto.

℟. Gábriel Angelus appáruit Zacharíæ, dicens: Nascétur tibi fílius, nomen ejus Joánnes vocábitur: * Et multi in nativitáte ejus gaudébunt. ℣. Erit enim magnus coram Dño, vinum et síceram non bibet. Et. Glória. Et. Lect. ix.

JOANNES est, inquit, nomen ejus: hoc est, non nos ei nomen impónimu a Deo nomen acc vocábulum suum, vimus, non quo Habent hoc méri rum, ut a Deo n piant. Sic Jacob tur, quia Deum vi minus noster Jes tus est ántequam non Angelus, sed men impósuit. V los, quæ audíerin usurpáverint, nu miréris, si nome quod non audívit quando Spíritus qui Angelo man velávit. Te Deun

AD LAU

et per Hora

1. Elísabeth Zac gnum virum gé nem Baptístam rem Dómini. Ps nus regnávit, cu

2. Innuébant p quem vellet voc scripsit, dicens: nomen ejus.

3. Joánnes vocá men ejus: et in r jus multi gaudéb

4. Inter natos non surréxit m Baptísta.

5. Tu puer, * Pro síni vocáberis: p Dóminum parár

Capitulum. I

AUDITE ínsulæ te pópuli de minus ab útero

de ventre matris meæ recordátus est nóminis mei.

Hymnus.

O nimis felix, meritíque celsi,
Nésciens labem nívei pudóris,
Præpotens Martyr, nemorúmque cultor,
Máxime Vatum.

Serta ter denis álios coronant
Aucta creméntis, duplicáta quosdam;
Trina te fructu cumuláta centum
Néxibus ornant.

Nunc potens nostri méritis opímis
Péctoris duros lápides revélle,
Asperum planans iter, et refléxos
Dírige calles.

Ut pius mundi Sator et Redémptor,
Méntibus culpæ sine labe puris,
Rite dignétur véniens beátos
Pónere gressus.

Láudibus cives célebrent supérni
Te Deus simplex, paritérque trine,
Súpplices et nos véniam precámur:
Parce redémptis, Amen.

℣. Iste puer magnus coram Dómino. ℟. Nam et manus ejus cum ipso est.

Ad Benedictus, Ant. Apértum est * os Zacharíæ, et prophetávit, dicens: Benedíctus Deus Israel. Oratio.

Deus, qui præséntem diem honorábilem nobis in beáti Joánnis Nativitáte fecísti: da pópulis tuis spirituálium grátiam gaudiórum, et ómnium fidélium mentes dírige in viam salútis ætérnæ. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Ant. Innuébant patri ejus.

Capit. Audíte, ut supra.

℟. br. Fuit homo * Missus a Deo. Fuit. ℣. Cui nomen erat Joánnes. Missus. Glória Patri. Fuit. ℣. Inter natos mulíerum non surréxit major. ℟. Joánne Baptísta.

Ad Sextam, Ant. Joánnes vocábitur.

Capitulum. *Isaiæ* 49.

Et nunc hæc dicit Dóminus, formans me ex útero servum sibi: Dedi te in lucem Géntium, ut sis salus mea usque ad extrémum terræ.

℟. br. Inter natos mulíerum * Non surréxit major. Inter. ℣. Joánne Baptísta. Non. Glória Patri. Inter. ℣. Elísabeth Zacharíæ magnum virum génuit. ℟. Joánnem Baptístam Præcursórem Dómini.

Ad Nonam, Ant. Tu puer.

Capitulum. *Isaiæ* 49. *b*

Reges vidébunt, et consúrgent príncipes, et adorábunt Dóminum Deum tuum, et sanctum Israel, qui elégit te.

℟. br. Elísabeth Zacharíæ * Magnum virum génuit. Elísabeth. ℣. Joánnem Bapti-

stam præcursórem Dómini. Magnum. Glória Patri. Elisabeth. ℣. Iste puer magnus coram Dómino. ℟. Nam et manus ejus cum ipso est.

Ad Vesperas, Ant. et Capit. de Laudibus. Psalmi et Hymnus ut in primis Vesp. 388. ℣. Iste puer magnus coram Dómino. ℟. Nam et manus ejus cum ipso est.

Ad Magníficat. Ant. Puer, qui natus est nobis, * plus quam Prophéta est: hic est enim, de quo Salvátor ait: Inter natos mulierum non surréxit major Joánne Baptísta.

Et fit comm. sequentis.

DIE XXV. S. GULIELMI

Abbatis. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præt. seq.

Ant. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram. ℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Oratio.

Deus, qui infirmitáti nostræ ad teréndum salútis viam in Sanctis tuis exémplum et præsídium collocásti: da nobis, ita beáti Guliélmi Abbátis mérita venerári, ut ejúsdem excipiámus suffrágia, et vestígia prosequámur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Gulielmus, nobílibus paréntibus Vercéllis in Insúbria natus, vix quartum décimum ætátis a pléverat, cum, mi pietátis ardóre flag postellánam per nem ad celebérrin Jacóbi templum est. Quod iter un túnica ac dúplici culo præcinctus, pédibus prosecútu ma frígoris et æs et sitis, summo cu scrimine perpéss cómmoda. Revérs liam, novam ad sa mini Sepúlchrum tiónem molitur; s nus propósitum e vária atque grav tercédunt impedi víno Número ad sanctióra religiósi índolem retrahént soliculo monte bié ter assíduas prece chaméunias, et jej morátus, divína sul cæco lumen restít miráculi fama scénte, jam Guliél non póterat: qua Hierosólymam có lacris se itíneri cc

℟. Honéstum fecit minus, et custodí inimícis, et a se tutávit illum: * E claritátem ætérna scendítque cum veam, et in víncu relíquit eum. Et.

Dei autem món dem appáruit

sito revocátur, utílior ac fructuósior tam apud Italos, quam apud éxteras natiónes futúrus. Tum monastérium in Virgiliáni montis cacúmine, quod deínde Vírginis est appellátum, loco áspero et inaccésso miránda exædíficat celeritáte. Sócios deínde viros et religiósos adscíscit, eósque ad vivéndi normam evangélicis præcéptis et consíliis summópere accommodátam, tum certis légibus, ex beáti Benedícti institútis magna ex parte desúmptis, tum verbo et sanctíssimæ vitæ exémplis infórmat.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum. * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dñs lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Aliis deínde monastériis eréctis, clárior in dies Guliélmi facta sánctitas, multos ad eum úndique viros perdúcit, sanctitátis odóre et miraculórum fama alléctos. Nam muti loquélam, surdi audítum, árídi vigórem, varióque et immedicábili morbo laborántes, sanitátem ipsíus intercessióne recepérunt. Aquam in vinum convértit, áliaque complúra mirabília patrávit: inter quæ illud non siléndum, quod muliércula ad ejus castitátem tentándam missa, in ardéntibus prunis humi stratis illæsum se volutávit. De qua re cértior factus Rogérius Neápolis Rex, in summam viri Dei veneratiónem addúcitur. Demum témpore sui óbitus Regi aliísque prænuntiáto, innúmeris virtútibus et miráculis clarus obdormívit in Dómino, anno salútis millésimo centésimo quadragésimo secúndo.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia te. Glória. Quia te.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Ecce nos relíquimus de Com. Abbatum. 84. *

In Laud. fit comm. Oct. S. Joannis. Ant. Apértum est. ℣. et Oratio ut 395.

Vesp. a Cap. de seq. comm. ut infra.

DIE XXVI. Ss. JOANNIS et Pauli Mart. Duplex.

Si ob aliquam causam dicantur i. Vesperæ hujus Festi íntegræ, tunc sumuntur Ant. de Laudibus. Psalmi de Dominica. 124. et loco ultimi, Psalm. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128.

Capit., Hymnus et ℣. de Comm. plur. Martyrum. 35.*

Ad Magníficat, Ant. Astitérunt justi ante Dóminum, et ab ínvicem non sunt separáti: cálicem Dómini bibérunt,

et amíci Dei appelláti sunt.

Orátio.

Quæsumus omnípotens Deus: ut nos gemináta lætitia hodiérnæ festivitátis excípiat, quæ de beatórum Joánnis et Pauli glorificatióne procédit, quos éadem fides et pássio vere fecit esse germános. Per Dóminum.

Et fit com. S. Gulielmi.

Ant. Hic vir despíciens mundum, et terréna triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Deus, qui. 396.

Postea Octavæ S. Joannis.

Ant. Puer qui natus. 396.

℣. et Oratio ut 395.

Ad Matut. omnia de Comm. plur. Mart. 36.* præter seq.

In i. Noct. Lect. Fratres, Debitóres, de Communi. 37.*

℟. i. Isti sunt duo viri misericórdiæ, qui assístunt ante Dóminum, * Dominatórem univérsæ terræ. ℣. Isti sunt duæ olívæ, et duo candelábra lucéntia ante Dóminum. Dominatórem.

℟. ii. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti, facti amíci Dei. ℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cœlum, voce magna clamántem, et dicéntem. Isti.

℟. iii. Tradidérunt, de Communi 39.*

In ii. Nocturno.

Joannes et Pau
Románi, cum
a Constántia Co
lia, cui pie fideli
víerant, sibi reli
páuperes álerent
apóstata in núm
liárium suórum
bere negavérunt,
esse velle, qui a J
defecísset. Quibu
liberándum dece
finit, ut nisi ad
adhærére, et Jov
constitúerint, si
dum esse certo s
℟. Sancti tui Dó
bile consecúti su
viéntes præcéptis
veniréntur illæsi
lidis: * Terra ap
da: et in mari R
ne impediménto.
percússit petram
runt aquæ, et tor
davérunt. Terra.

Illi intra id tem
sua bona distrib
péribus, quo exp
Dóminum migrá
et plures juvárei
in ætérna tabern
peréntur. Die déc
tiánus, prætóri
præféctus, ad eos
alláta Jovis effig
veneraréntur,
mandátum eis
nisi Jovi cultum
moriántur. Qui,
rántes, respondé
Christi fide, q

mente et ore venerabántur, non dubitánter mortem subitúros.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt Sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut herédes fierent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut.

Lectio vi.

At Terentiánus véritus ne, si públice interficeréntur, pópulus commoverétur, domi, ubi tunc erant, abscíssis eórum capítibus, sexto Kaléndas Július, secréto eos sepeliéndos curávit, rumorémque sparsit Joánnem et Paulum in exílium ejéctos esse. Verum eórum mors a spirítibus immúndis, qui multórum córpora vexábant, pervulgáta est: in quibus Terentiáni fílius et ipse opprésssus a dæmone, ad sepúlchrum Mártyrum perdúctus, liberátus est. Quo miráculo et is in Christum crédidit, et ejus pater Terentiánus, a quo étiam horum beatórum Mártyrum vita scripta esse dícitur.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos: et in témpore erit respéctus illórum.* Quóniam donum et pax est eléctis Dei. ℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In iii. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Atténdite a ferménto Pharisæórum, quod est hypócrisis. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 4. *in Luc. c.* 52.

De hoc ferménto Apóstolus præcipit: Itaque epulémur, non in ferménto véteri, neque in ferménto malítiæ et nequítiæ, sed in ázymis sinceritátis et veritátis. Nam sicut módicum ferméntum totam farínæ, cui injícitur, massam corrúmpit, universámque mox conspersiónem suo sapóre commáculat: sic nimírum simulátio, cujus semel ánimum imbúerit, tota virtútum sinceritáte et veritáte fraudábit. Est ergo sensus: Atténdite ne æmulémini simulatóres, quia véniet profécto tempus, in quo et vestra virtus ómnibus, et eórum revelétur hypócrisis.

℟. Propter testaméntum Dómini, et leges patérnas, sancti Dei perstitérunt in amóre fraternitátis: * Quia unus fuit semper spíritus in eis, et una fides. ℣. Ecce quam bonum et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Quia.

Lectio viii.

Verum quod séquitur: Quóniam quæ in ténebris di-

xístis, in lúmine dicéntur: non solum in futúro, quando cuncta córdium abscóndita proferéntur ad lucem, sed et in præsénti témpore potest congruénter áccipi: quóniam quæ inter ténebras quondam pressurárum, carcerúmque umbras vel locúti, vel passi sunt Apóstoli, nunc clarificáta per orbem Ecclésia, lectis eórum áctibus públice prædicántur. Ne terreámini ab his qui occídunt corpus. Si persecutóres sanctórum, occísis corpóribus, non habent ámplius quid contra illos agant; ergo supervácua furunt insánia, qui mórtua mártyrum membra feris avibúsque discerpénda projíciunt, cum nequáquam omnipoténtiæ Dei, quin ea resuscitándo vivíficet, obsístere possint.

℟. Hæc est vera fratérnitas, quæ numquam pótuit violári certámine: qui effúso sánguine secúti sunt Dóminum: * Contemnéntes aulam régiam, pervenérunt ad regna cæléstia. ℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Contemnéntes. Glória Patri. Contemnéntes. Lectio ix.

Duo autem sunt génera persecutórum: unum palam sæviéntium, álterum ficte fraudulentérque blandiéntium. Contra utrúmque nos munire, atque instituére volens Salvátor, et supra ab

hypócrisi Pha[…] téndere, et hic[…] cæde præcipit[…] quia vidélicet[…] nec horum cr[…] illórum váleat[…] ráre. Nonne q[…] res véneunt dip[…] nutíssima, inq[…] et quæ quólibe[…] rúntur volatíli[…] vísci non potes[…] imáginem facti[…] ris, non debétis[…] qui occídunt co[…] irrationabilia[…] bérnat, ration[…] non désinit. Te[…]

AD LA[…]
et per Ho[…]

1. Paulus et J[…] runt Juliáno: N[…] um cólimus, q[…] et terram. Ps[…] regnávit, cum[…]

2. Paulus et J[…] runt Terentián[…] minus est Juli[…] pacem cum ill[…] non est, nisi D[…] Christus.

3. Joánnes et […] scéntes tyránn[…] facultátes sua[…] erogáre cœpér[…]

4. Sancti spíri[…] justórum, hy[…] Deo, allelúja.

5. Joánnes et […] runt ad Gallicá[…] tum Deo cœli, mélius quam f[…]

Capítulum, H[…]

de Communi. 45. *

Ad Benedictus, Ant. Isti sunt Sancti, qui pro Christi amóre minas hóminum contempsérunt: sancti Mártyres in regno cœlórum exúltant cum Angelis: o quam pretiósa est mors sanctórum, qui assídue assístunt ante Dóminum, et ab ínvicem non sunt separáti! Oratio.

Quæsumus, omnípotens Deus: ut nos gemináta lætítia hodiérnæ festivitátis excípiat, quæ de beatórum Joánnis et Pauli glorificatióne procédit, quos éadem fides et pássio vere fecit esse germános. Per Dóminum.

Deinde fit commem. Oct. S. Joannis, Ant. Apértum est. ℣. et Oratio ut 395.

Ad Horas, Ant. de Laudibus. Capitula et ℟℟. br. de Communi. 46. *

In ii. Vesp. Ant. de Laud. Psalmi de Dominica. 124. et loco ultimi Ps. Crédidi. 127.

Capitulum, et Hymnus de Communi. 35. *

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Ad Magnificat, Ant. Isti sunt duæ olívæ, et duo candelábra lucéntia ante Dóminum: habent potestátem cláudere cœlum núbibus, et aperíre portas ejus: quia linguæ eórum claves cœli factæ sunt.

Et fit commem. Octavæ S. Joannis, Ant. Puer qui natus. 396. ℣. et Oratio ut 395.

DIE XXVII. QUARTA infra Oct. Nativit. S. Joannis.

In i. Noct. Lec. de Script. occ.

In ii. Nocturno.

Sermo S. Basílii Magni.

Lectio iv. *Hom. 2. in Psal. 28.*

Vox Dómini super aquas. Qualis vox? super quas aquas? Velut prophetíam accipiámus quod dictum est. Memíneris Joánnis, qui interrogátus a Judæis, Tu quis es? quod responsum dábimus iis, qui misérunt nos? respóndit: Ego vox clamántis in desérto. Igitur vox Dómini est Joánnes, Angelus a Deo missus ante fáciem Dómini, ut paráret Dómino plebem perféctam. Hæc ígitur vox super aquas, erat super Jordánem, in quo baptizábat prædicans pœniténtiæ baptísmum. Et non solum in Jordáne, sed étiam in Ænon prope Salim, quia aquæ multæ erant illic.

℟. Descéndit Angelus. Lec. v.

Igitur vox Dómini super aquas, Joánnes est super Baptísmum. Illic et Deus majestátis intónuit. Venit enim vox de cœlo, dicens: Hic est Fílius meus diléctus, in quo mihi complácui. Tunc étiam Dóminus super aquas multas dignátus est descéndere in baptísmo Joánnis, ut compléret omnem justítiam quæ in lege est. Vox Dómini in virtúte. Aufert enim debilitátes pópuli per pœniténtiæ baptísmum, per ipsum bapti-

zans in aqua ad pœniténtiam. In virtúte est vox, dicens: Pœniténtiam ágite, appropinquávit enim regnum cœlórum: et, Fácite fructus dignos pœniténtiæ.

℟. Hic est. Lectio vi.

Vox Dómini confringéntis cedros. Potest dici, quod parans Dómino pópulum perféctum, elátas impietátes, et contra cognitiónem Dei exaltátas confríngens, ac cónterens, oblíqua faciébat recta. Qui enim omnem collem ac montem humíliat, hic erat qui confringébat cedros, et Dómino viam adæquábat, per hoc quod ad pœniténtiam inducébat altum, et elátum, et supérbum cor. Unde ejus præparatiónem suscípiens Dóminus, suo advéntu confrégit oppósitas poténtias, cedros Líbani figuráte dictas. Opórtet enim Dóminum regnáre, donec ponat inimícos sub pedes suos, et cedros istas commínuat. ℟. Innuébant.

In iii. Nocturno.

Léctio S. Evangélii secúndum Lucam. Lectio vii. *Cap. 1.*

Elisabeth implétum est tempus pariéndi, et péperit fílium. Et audiérunt vicíni et cognáti ejus, quia magnificávit Dóminus misericórdiam suam cum illa, et congratulabántur ei. Et réliqua.

De Homilía sancti Ambrósii Epíscopi. *Lib. 2. in Lucæ. c. 1.*

Et Zacharías pater ejus implétus est Spíritu sancto, et prophe quam bonus Dei indulgére peccá lum abláta resti iam insperáta c dudum mutus Hæc enim grátia ma, quod eum, rat, confitétur. diffídat, nemo vé scius delictórum vína despéret. N nus mutáre sent nóveris emendá

℟. Præcúrsor Dñ

Et tu, puer Altíssimi voc chre cum de D phetáret, ad Pro verba convértit, que benefícium designáret: ne, enumeráret sua, tus tacuísse vid agnoscébat in fil tásse áliqui quas bilem mentis ex tent, quod octo quitur infántem. teneámus, intelli fécto quod pótui tris natus audire salutatiónem, án scerétur, audívit

℟. Gábriel Ange

Sciebat profec aures Prophé ritu Dei, non cói reserántur. Hab géndi sensum, q habébat afféctu Illud advérte, qua lisabeth, quam m

rías prophétet: et utérque sancto replétus Spíritu loquebátur: sed disciplina servátur, ut múlier discere magis quæ divína sunt, stúdeat, quam docére. Te Deum. 45.

Vesp. a Cap. de seq. com. Oct.

DIE XXVIII. S. LEONIS Papæ et Confess. Semidupl.

Omnia de Com. Conf. Pont. 49.* præter seq.

Si hoc Festum venerit in Dominica, transfertur post Oct. Apostolorum, et in Sabbato, in quo fit de Oct. S. Joannis, legitur ix. Lectio de Homilia Vigiliæ Apostolorum cum comm. ejusdem ad Laudes tantum. Oratio.

Deus, qui beátum Leónem Pontíficem Sanctórum tuórum méritis coæquásti: concéde propítius; ut, qui commemoratiónis ejus festa percólimus, vitæ quoque imitémur exémpla. Per Dñm.

Deinde fit com. Octavæ S. Joannis. Ant. Puer qui natus. 396. ℣. et Oratio ut 395.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Leo Secúndus, Póntifex Máximus, Sículus, humánis et divínis lítteris Græce, et Latíne doctus, músicis étiam eruditus fuit: ipse enim sacros Hymnos et Psalmos in Ecclésia ad concéntum meliórem redúxit. Probávit acta sextæ Synodi, quæ Constantinópoli celebráta est præsidéntibus Legátis apostólicæ Sedis, præsénte quoque Constantíno Imperatóre et duábus Patriárchis Constantinopolitáno et Antiochéno, ac centum septuagínta Epíscopis: quam et in Latinum tránstulit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

In eo Concílio Cyrus, Sérgius, et Pyrrhus condemnáti sunt, unam tantúmmodo voluntátem et operatiónem in Christo prædicántes. Hic fregit supérbiam Antístitum Ravennátum qui Exarchórum freti poténtia, Sedi apostólicæ non obtemperábant. Quámobrem decrévit, ut eléctio cleri Ravennátis írrita esset, nisi Románi Pontíficis auctoritáte comprobarétur. ℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea. * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Vere pater páuperum fuit: non enim pecúnia solum, sed ópera, labóre, et consíliis, egéntium viduárum, et pupillórum inópiam ac solitúdinem sublevábat. Qui dum síngulos non magis prædicatióne, quam vita ad pie sanctéque vivéndum adhor-

tarétur, mense sui Pontificátus décimo, et diébus decem et septem, obdormívit in Dómino: sepultúsque est in Basílica sancti Petri, quarto Kaléndas Júlii: Ordinatióne una mense Júnio creávit Presbyteros novem, Diáconos tres, Epíscopos divérsis in locis vigínti tres.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Ipse. Glória. Ipse.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Homo péregre. 57.*

Lectio ix. de Vigilia SS. Apost. Petri et Pauli.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio ix. *Cap.* 21. *c*

In illo témpore: Dixit Jesus Simóni Petro: Simon Joánnis, díligis me plus his? Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Tract. 123. *in Joann.*

Redditur negatióni trinæ trina conféssio, ne minus amóri lingua sérviat, quam timóri: et plus vocis elicuísse videátur mors ímminens, quam vita præsens. Sit amóris offícium páscere domínicum gregem, si fuit timóris indícium negáre pastórem. Qui hoc ánimo pascunt

oves Chri
esse, non
cúntur am
vel gloriá
di, vel acc
te, non c
veniéndi,
cháritáte.
In Laud.
Joannis. A
℣. et Ora
Deinde p
Ant. et ℣.
in Psalt.

Præsta,
potens
nos perm
nibus cón
stólicæ co
lidásti. Pe
Si Festum
feratur, t
dicitur ad
Dum esset
DIE XX
et Paul
Dupl
Ad Vesp.
Laud. Psa
124. et loc
dáte Dóm
tes. 128.

Decora
áur
Diem beá
bus,
Apostoló
Princip
Reisque
dit via
Mundi M
Jánito
Romæ p

Géntium,
Per ensis ille, hic per Crucis victor necem
Vitæ senátum laureáti póssident.
O Roma felix, quæ duórum Príncipum
Es consecráta glorióso sánguine:
Horum cruóre purpuráta céteras
Excéllis orbis una pulchritúdines.
Sit Trinitáti sempitérna glória,
Honor, potéstas, atque jubilátio,
In unitáte, quæ gubérnat ómnia,
Per univérsa sæculórum sæcula, Amen.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Ad Magníficat, Ant. Tu es pastor óvium, princeps Apostolórum, tibi tráditæ sunt claves regni cœlórum.

Oratio.

Deus, qui hodiérnam diem Apostolórum tuórum Petri et Pauli martyrio consecrásti: da Ecclésiæ tuæ, eórum in ómnibus sequi præcéptum, per quos religiónis sumpsit exórdium. Per Dóminum.

Et non fit comm. S. Pauli, cum Oratio sit comm., nec Oct. S. Joannis.

Commemorationes omnium SS. Apost. et omnium SS. Martyrum faciendæ in festo SS. Apostolorum Petri et Pauli.

Pro omnibus SS. Apostolis, Ant. In hoc cognóscent omnes, quia discípuli mei estis, si dilectiónem habuéritis ad ínvicem.

℣. Nimis honoráti sunt amíci tui Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Orémus.

Exaudi nos, Deus salutáris noster, et ómnium Sanctórum Apostolórum tuórum tuére presídiis, quorum donásti fidéles esse doctrínis.

Pro omn. SS. Mart. Ant. Isti sunt Sancti, quos elégit Dóminus in charitáte non ficta, et dedit illis glóriam sempitérnam.

℣. Justi epuléntur, et exúltent in conspéctu Dei. ℟. Et delecténtur in lætítia.

Orémus.

Deus, qui glorificáris in concilio Sanctórum Mártyrum tuórum: réspice ad preces humilitátis nostræ; ut quorum solémnia celebrámus, eórum précibus adjuvári mereámur. Per Dñm.

Ad Matutinum, omnia de Communi Apostolorum. 2.* præter Lectiones et ℟℟.

In primo Nocturno.

De Actibus Apostolórum.

Lectio i. *Cap.* 3.

Petrus autem et Joánnes ascendébant in templum ad horam oratiónis nonam. Et quidam vir, qui erat claudus ex útero matris suæ, bajulabátur: quem ponébant

quotídie ad portam templi, quæ dicitur Speciósa, ut péteret eleemósynam ab introeúntibus in templum. Is cum vidísset Petrum et Joánnem incipiéntes introíre in templum, rogábat ut eleemósynam accíperet. Intuens autem in eum Petrus cum Joánne, dixit: Réspice in nos. At ille intendébat in eos, sperans se áliquid acceptúrum ab eis.

℟. Simon Petre, ántequam de navi vocárem te, novi te, et super plebem meam príncipem te constitui, * Et claves regni cœlórum trádidi tibi. ℣. Quodcúmque ligáveris super terram, erit ligátum et in cœlis: et quodcúmque sólveris super terram, erit solútum et in cælis. Et.

Lectio ii.

Petrus autem dixit: Argéntum et aurum non est mihi: quod autem hábeo, hoc tibi do: in nómine Jesu Christi Nazaréni surge, et ámbula. Et apprehénsa manu ejus déxtera, allevávit eum, et prótinus consolidátæ sunt bases ejus ejus et plantæ. Et exíliens stetit, et ambulábat: et intrávit cum illis in templum ámbulans, et exíliens, et laudans Deum. Et vidit omnis pópulus eum ambulántem, et laudántem Deum. Cognoscébant autem illum, quod ipse erat, qui ad eleemósynam sedébat ad Speciósam portam templi: et impléti sunt stupóre et éxtasi, in eo quod contígerat illi.

℟. Si díligis me, Simon Petre, pasce oves meas, Dómine, tu nosti quia amo te, * Et ánimam meam pono pro te. ℣. Si oportúerit me mori tecum, non te negábo. Et.

Lectio iii.

Cum tenéret autem Petrum et Joánnem, cucúrrit omnis pópulus ad eos, ad pórticum quæ appellátur Salomónis, stupéntes. Videns autem Petrus, respóndit ad pópulum: Viri Israelítæ, quid mirámini in hoc, aut nos quid intuémini, quasi nostra virtúte aut potestáte fecérimus hunc ambuláre? Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob, Deus patrum nostrórum, glorificávit Fílium suum Jesum, quem vos quidem tradidístis, et negástis ante fáciem Piláti, judicánte illo dimítti. Vos autem sanctum et justum negástis, et petístis virum homicídam donári vobis: auctórem vero vitæ interfecístis, quem Deus suscitávit a mórtuis, cujus nos testes sumus. Et in fide nóminis ejus, hunc quem vos vidístis, et nostis, confirmávit nomen ejus: et fides, quæ per eum est, dedit íntegram sanitátem istam in conspéctu ómnium vestrum.

℟. Tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam, et portæ ín-

feri non prævalébunt advérsus eam: * Et tibi dabo claves regni cœlórum. ℣. Quodcúmque ligáveris super terram, erit ligátum et in cœlis: et quodcúmque sólveris super terram, erit solútum et in cœlis. Et. Glória. Et.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Leónis Papæ.

Lectio iv.

Serm. 1. in Nat. Apost.

Omnium quidem sanctárum solemnitátum, dilectíssimi, totus mundus est párticeps, et uníus fidei píetas éxigit, ut, quidquid pro salúte universórum gestum recólitur, commúnibus ubíque gáudiis celebrétur. Verúmtamen hodiérna festívitas, præter illam reveréntiam, quam toto terrárum orbe proméruit, speciáli et própria nostræ Urbis exultatióne veneránda est, ut, ubi præcipuórum Apostolórum glorificátus est éxitus, ibi in die martyrii eórum sit lætítiæ principátus. Isti enim sunt viri, per quos tibi Evangélium Christi, Roma, resplénduit; et quæ eras magístra erróris, facta es discípula veritátis.

℟. Dómine, si tu es, jube me veníre ad te super aquas. * Et exténdens manum apprehéndit eum, et dixit Jesus: Módicæ fidei, quare dubitásti? ℣. Cumque vidísset ventum válidum veniéntem, tímuit: et cum cœpísset mergi, clamávit, dicens: Dómine, salvum me fac. Et. Lect. v.

Isti sunt patres tui, veríque pastóres, qui te regnis cœléstibus inseréndam multo mélius multóque felícius condidérunt, quam illi, quorum stúdio prima mœnium tuórum fundaménta locáta sunt: ex quibus is, qui tibi nomen dedit, fratérna te cæde fœdávit. Isti sunt, qui te ad hanc glóriam provexérunt, ut gens sancta, pópulus eléctus, cívitas sacerdotális et régia, per sacram beáti Petri Sedem caput orbis effécta, látius præsidéres religióne divína, quam dominatióne terréna. Quamvis enim multis aucta victóriis, jus impérii tui terra maríque protúleris: minus tamen est, quod tibi béllicus labor súbdidit, quam quod pax christiána subjécit.

℟. Surge, Petre, et índue te vestiméntis tuis, áccipe fortitúdinem ad salvándas Gentes: * Quia cecidérunt caténæ de mánibus tuis. ℣. Angelus Dómini ástitit, et lumen refúlsit in habitáculo cárceris, percussóque látere Petri, excitávit eum, dicens: Surge velóciter. Quia.

Lectio vi.

Disposito namque divínitus óperi máxime congruébat, ut multa regna uno confœderaréntur império, et cito pérvios habéret pópulos prædicátio generális, quos

unius tenéret régimen Civitátis. Hæc autem Cívitas, ignórans suæ provectiónis auctórem, cum pene ómnibus dominarétur géntibus, ómnium géntium serviébat erróribus: et magnam sibi videbátur assumpsisse religiónem, quia nullam respuébat falsitátem. Unde quantum erat per diábolum tenácius illigáta, tantum per Christum est mirabílius absolúta.

℟. Tu es pastor óvium, princeps Apostolórum: tibi trádidit Deus ómnia regna mundi: * Et ídeo tibi tráditæ sunt claves regni cœlórum.

℣. Quodcúmque ligáveris super terram, erit ligátum et in cœlis: et quodcúmque sólveris super terram, erit solútum et in cœlis. Et.

Glória Patri. Et.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 16. b*

In illo témpore: Venit Jesus in partes Cæsaréæ Philíppi: et interrogábat discípulos suos, dicens: Quem dicunt hómines esse Filium hóminis? Et réliqua.

Homília sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 3. Com. in Matth. c. 16.

Pulchre intérrogat: Quem dicunt hómines esse Fílium hóminis? Quia qui de Fílio hóminis loquúntur, hómines sunt: qui vero divinitátem ejus intélligunt, non

hómines, sed
At illi dixéru
nem Baptísta
Elíam. Miror
térpretes caus
quírere singu
putatiónem lo
xere, quare
strum Jesum
Joánnem putá
liam, álii Jere
num ex Prop
potúerint err
Jeremía, quo
errávit in Jo
Quem ego d
nem, ipse su
tuis, et virtú
in eo.

℟. Ego pro te
ut non deficia
tu aliquándo
firma fratres
et sanguis no
sed Pater me
cœlis. Et. Be
rum festum.

Vos autem
dicitis? P
atténde, quod
tibus textúqu
póstoli nequáq
sed dii appellá
nim dixísset:
hómines esse
nis? subjécit: V
me esse díciti
hómines sunt
nántibus, vos
quem me ess
Petrus ex pe
Apostolórum
es Christus F

Deum vivum appéllat, ad distinctiónem eórum deórum, qui putántur dii, sed mórtui sunt.

℟. Quem dicunt hómines esse Fílium hóminis? dixit Jesus discípulis suis. Respóndens Petrus, dixit: Tu es Christus Fílius Dei vivi.* Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam. ℣. Beátus es, Simon Barjóna, quia caro et sanguis non revelávit tibi, sed Pater meus, qui est in cœlis. Et ego. Glória Patri. Et ego. Lec. ix.

Respondens autem Jesus, dixit ei: Beátus es Simon Barjóna. Testimónio de se Apóstoli reddit vicem. Petrus díxerat: Tu es Christus Fílius Dei vivi; mercédem recépit vera conféssio: Beátus es Simon Barjóna. Quare? Quia non revelávit tibi caro et sanguis, sed revelávit Pater. Quod caro et sanguis reveláre non pótuit, Spíritus sancti grátia revelátum est. Ergo ex confessióne sortítur vocábulum, quod revelatiónem ex Spíritu sancto hábeat, cujus et fílius appellándus sit. Síquidem Barjóna in nostra lingua sonat, fílius colúmbæ. Te Deum. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Petrus et Joánnes ascendébant in templum ad horam oratiónis nonam. Psal. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2. Argéntum et aurum non est mihi: quod autem hábeo, hoc tibi do.

3. Dixit Angelus ad Petrum: Circúmda tibi vestiméntum tuum, et séquere me.

4. Misit Dóminus Angelum suum, et liberávit me de manu Heródis, allelúja.

5. Tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam.

Capitulum. *Act.* 12.

Misit Heródes rex manus, ut afflígeret quosdam de Ecclésia. Occídit autem Jacóbum, fratrem Joánnis gládio. Videns autem quia placéret Judæis, appósuit ut apprehénderet et Petrum.

Hymnus.

Beate Pastor Petre, clemens áccipe
Voces precántum, criminúmque víncula
Verbo resólve, cui potéstas trádita,
Aperíre terris cœlum, apértum cláudere.
Egregie Doctor Paule, mores ínstrue,
Et nostra tecum péctora in cœlum trahe:
Veláta dum merídiem cernat fides,
Et solis instar sola regnet Cháritas.
Sit Trinitáti sempitérna glória,
Honor, potéstas, atque jubilátio,
In unitáte, quæ gubérnat ó-

mnia,
Per univérsa æternitátis sæcula, Amen.
℣. Annuntiavérunt ópera Dei.
℟. Et facta ejus intellexérunt.
Ad Benedictus, Ant. Quodcúmque ligáveris super terram, erit ligátum et in cœlis: et quodcúmque sólveris super terram, erit solútum et in cœlis: dicit Dóminus Simóni Petro. Oratio.

Deus, qui hodiérnam diem Apostolórum tuórum Petri et Pauli martyrio consecrásti: da Ecclésiæ tuæ, eórum in ómnibus sequi præcéptum, per quos religiónis sumpsit exórdium. Per Dñm.

Pro omn. SS. Apost. Ant. Vos, qui sequúti estis me, sedébitis super sedes judicántes duódecim tribus Israel. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum. Oratio. Exáudi nos. 405.

Pro omn. SS. Mart. Ant. Sancti tui Dómine semper benedicant te, et glóriam regni tui dicant. ℣. Mirábilis Deus in Sanctis suis. ℟. In Sanctis ejus laudáte Deum. Oratio. Deus qui. 405.

Ad Tertiam, Ant. Argéntum et aurum.

Cap. Mísit Heródes, 409.

℟. br. In omnem terram* Exívit sonus eórum. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ verba eórum. Exívit. Glória Patri. In omnem.

℣. Constitues eos príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine.

Ad Sextam, Ant. Dixit.

Capitulum. *Act.* 12.

Petrus quidem servabátur in cárcere. Orátio autem fiébat sine intermissióne ab Ecclésia ad Deum pro eo.

℟. br. Constítues eos príncipes * Super omnem terram. Constitues. ℣. Mémores erunt nóminis tui, Dómine. Super. Glória Patri. Constítues. ℣. Nimis honoráti sunt amici tui, Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Non., Ant. Tu es Petrus.

Capitulum. *Act.* 12. *b*

Et Petrus ad se revérsus, dixit: Nunc scio vere, quia misit Dóminus Angelum suum, et erípuit me de manu Heródis, et de omni expectatióne plebis Judæórum.

℟. br. Nimis honoráti sunt * Amíci tui, Deus. Nimis. ℣. Nimis confortátus est principátus eórum. Amíci. Glória Patri. Nimis. ℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Vesperas, ubi non est faciendum Officium S. Pauli in Ecclesia propria, dicuntur Ant. et Psalmi de Communi Apost. 13.* Capitulum Laud. Hymnus ut in i. Vesperis. 404.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei.
℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Magnificat, Ant. Hódie Simon Petrus ascéndit crúcis patíbulum, allelúja: hódie clavicularius regni gaudens migrávit ad Christum: hódie Paulus Apóstolus, lumen orbis terræ, inclinato cápite pro Christi nómine, martyrio coronátus est, allelúja.

Pro omn. SS. Apost. Ant. Vos, amíci mei estis, si fecéritis, quæ ego præcípio vobis, dicit Dóminus. ℣. Gloriósus in Sanctis suis fáciens mirabília. ℟. Hic Deus meus et glorificábo eum.

Oratio. Exáudi nos. 405.

Pro omn.SS.Mart. Ant. Dico autem vobis amícis meis, ne timeátis ab iis, qui occídunt corpus, ánimam autem non possunt occídere.

℣. Justi autem in perpétuum vivent. ℟. Et apud Dóminum est merces eórum.

Oratio. Deus qui. 405.

Et nulla alia fit com.

Ubi vero fit

OFFICIUM S. PAULI in Ecclesia propria.

Ad Vesp., Ant. et Cap. de Laud. Psalmi de Dom. 124. et loco ult. Psalm. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128.

Hymnus. Egrégie ut infra.

℣. Tu es vas, electiónis, sancte Paule Apóstole. ℟. Prædicátor veritátis in univérso mundo.

Ad Magnificat, Ant. Sancte Paule Apóstole, prædicátor veritátis, et Doctor Géntium, intercéde pro nobis ad Deum, qui te elégit.

Oratio ut ad Laudes. 416.

Deinde fit com. S. Petri, ut infra ad Laudes.

Et non fit comm. S. Joánnis, neque in Laudibus.

Si comm. S. Pauli venerit in die Octava Corporis Christi, extra propriam Ecclesiam, transfertur in primam diem infra Octavam, Dominica, vel Festo non impeditam: et totum Officium fit ut in propria Ecclésia.

DIE XXX. IN COMMEMOR. S. Pauli Apostoli. Duplex.

Ad Matutinum, Invit. Regem Apostolórum Dóminum, * Venite adorémus. Psal. Venite. 2.

Hymnus.

Egregie Doctor Paule, mores ínstrue,
Et nostra tecum péctora in cœlum trahe:
Veláta dum merídiem cernat fides,
Et solis instar sola regnet Cháritas.
Sit Trinitáti sempitérna glória,
Honor, potéstas, atque jubilátio,
In unitáte, quæ gubérnat ómnia,
Per univérsa æternitátis sæcula, Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Qui operátus est Petro in Apostolátum, operátus est et mihi inter Gentes: et cognovérunt grátiam, quæ data est mihi a Christo Dómino.

Psal. de Com. Apost. 3.*

Ant. Scio cui crédidi, et certus sum, quia potens est depósitum meum serváre in illum diem, justus judex.

Ant. Mihi vívere Christus est, et mori lucrum: gloriári me opórtet in cruce Dómini nostri Jesu Christi.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

De Actibus Apostolórum. Lectio i. *Cap.* 13.

Erant autem in Ecclésia, quæ erat Antiochíæ, Prophétæ, et Doctóres, in quibus Bárnabas, et Simon, qui vocabátur Niger, et Lúcius Cyrenénsis, et Mánahen, qui erat Heródis Tetrárchæ collactáneus, et Saulus. Ministrántibus autem illis Dómino, et jejunántibus, dixit illis Spíritus sanctus: Segregáte mihi Saulum et Bárnabam, in opus ad quod assúmpsi eos. Tunc jejunántes, et orántes, imponentésque eis manus, dimisérunt illos. Et ipsi quidem missi a Spíritu sancto, abiérunt Seleucíam, et inde navigavérunt Cyprum.

℟. Qui operátus est Petro in Apostolátum, operátus est et mihi inter Gentes: * Et cognovérunt grátiam Dei, quæ data est mihi.

℣. Grátia Dei in me vácua non fuit, sed grátia ejus semper in me manet. Et cognovérunt.

Lectio ii.

Et cum venissent Salamínam, prædicábant verbum Dei in synagógis Judæórum. Habébant autem et Joánnem in ministério. Et cum perambulássent univérsam insulam usque Paphum invenérunt quemdam virum magum pseudoprophétam, Judæum, cui nomen erat Bariésu, qui erat cum Procónsule Sérgio Paulo viro prudénte. Hic accersítis Bárnaba et Saulo, desiderábat audíre verbum Dei. Resistébat autem illis Elymas magus (sic enim interpretátur nomen ejus) quærens avértere Procónsulem a fide.

℟. Bonum certámen certávi, cursum consummávi, fidem servávi: * Ideóque repósita est mihi coróna justítiæ.

℣. Scio cui crédidi, et certus sum, quia potens est depósitum meum serváre in illum diem. Ideóque. Lectio iii.

Saulus autem, qui et Paulus, replétus Spíritu sancto, intuens in eum, dixit. O plene omni dolo, et omni fallácia, fili diáboli, inimíce omnis justítiæ, non désinis subvértere vias Dómini rectas. Et nunc ecce manus Dómini super te, et eris cæcus, non videns solem usque ad tempus. Et conféstim cécidit in eum calígo, et ténebræ, et circúiens quærébat qui manum daret. Tunc Procónsul cum vidísset factum, crédidit

admírans super doctrína Dómini. Et cum a Papho navigássent Paulus et qui cum eo erant, venérunt Pergen Pamphyliæ. Joánnes autem discédens ab eis, revérsus est Jerosólymam.

℟. Repósita est mihi coróna justítiæ: * Quam reddet mihi Dóminus in illum diem, justus judex. ℣. Scio cui crédidi, et certus sum, quia potens est depósitum meum serváre in illum diem. Quam. Glória Patri. Quam.

In secundo Nocturno.

Ant. Tu es vas electiónis, sancte Paule Apóstole, prædicátor veritátis in univérso mundo.

Ant. Magnus sanctus Paulus, vas electiónis, vere digne est glorificándus, qui et méruit thronum duodécimum possidére.

Ant. Bonum certámen certávi, cursum consummávi, fidem servávi.

℣. Constítues eos príncipes per omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui, Dñe.

Ex libro S. Augustini Episcopi de grátia et líbero arbítrio.

Lectio iv. *Cap. 6.*

Apostolus Paulus, quem certe invenímus sine ullis méritis bonis, immo cum multis méritis malis, Dei grátiam consecútum, reddéntis bona pro malis, videámus quid dicat, sua jam propinquánte passióne, scribens ad Timótheum: Ego enim jam ímmolor, inquit, et tempus resolutiónis meæ instat. Bonum certámen certávi, cursum consummávi, fidem servávi. Ista útique jam mérita sua bona commémorat: ut post bona mérita consequátur corónam, qui post mérita mala consecútus est grátiam. Dénique atténdite quid sequátur: Súperest, inquit, mihi coróna justítiæ, quam reddet mihi Dóminus in illa die justus judex. Cui rédderet corónam justus judex, si non donásset grátiam misé-ricors Pater? Et quómodo esset ista coróna justítiæ, nisi præcessísset grátia, quæ justíficat ímpium? Quómodo ista débita redderétur, nisi prius illa gratúita donarétur?

℟. Tu es vas electiónis, sancte Paule Apóstole, prædicátor veritátis in univérso mundo: * Per quem omnes gentes cognovérunt grátiam Dei. ℣. Intercéde pro nobis ad Deum, qui te elégit. Per quem.

Lectio v.

Proinde considerémus ipsa mérita Apóstoli Pauli, quibus dixit corónam reddi-túrum júdicem justum: et videámus utrum mérita ipsíus, tamquam ipsíus, id est, ex ipso ei comparáta, an dona sint Dei. Bonum, inquit, certámen certávi, cursum consummávi, fidem servávi. Primo ista bona ópera, si non ea præcessíssent cogita-

tiónes bonæ, nulla essent. Atténdite itaque quid de ipsis cogitatiónibus dicat. Ait enim, scribens ad Corinthios: Non quia idónei sumus cogitáre aliquid a nobis, tamquam a nobismetípsis; sed sufficiéntia nostra ex Deo est. Deínde singula inspiciámus.

℟. Grátia Dei sum id quod sum: * Et grátia ejus in me vácua non fuit, sed semper in me manet. ℣. Qui operátus est Petro in Apostolátum, operátus est et mihi inter Gentes. Et.

Lectio vi.

Bonum, inquit, certámen certávi. Quæro qua virtúte certáverit: utrum quæ illi ex semetípso fúerit, an quæ désuper data sit? Sed absit, ut tantus doctor ignoráverit legem Dei, cujus vox est in Deuteronómio: Ne dicas in corde tuo: Fortitúdo mea, et poténtia manus meæ fecit mihi virtútem magnam hanc; sed memoráberis Dómini Dei tui, quia ipse tibi dat fortitúdinem fácere virtútem. Quid autem prodest bonum certámen, nisi sequátur victória? Et quis dat victóriam, nisi ille, de quo dicit ipse: Grátias Deo, qui dat nobis victóriam per Dóminum nostrum Jesum Christum?

℟. Saulus, qui et Paulus, magnus prædicátor, * A Deo confortátus convalescébat, et confundébat Judæos. ℣. Osténdens quia hic est Christus Fílius Dei. A Deo. Glória Patri. A Deo.

In tertio Nocturno.

Ant. Saulus, qui et Paulus, magnus prædicátor, a Deo confortátus convalescébat, et confundébat Judæos.

Ant. Ne magnitúdo revelatiónum extóllat me, datus est mihi stímulus carnis meæ: ángelus sátanæ, qui me colaphizet: propter quod ter Dóminum rogávi, ut auferrétur a me, et dixit mihi Dóminus: Súfficit tibi, Paule, grátia mea.

Ant. Repósita est mihi coróna justítiæ, quam reddet mihi Dñs in illa die, justus judex.

℣. Nimis honoráti sunt amíci tui, Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 10. b*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum. Et réliqua.

Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 34. in Matth.

Sic dícere vidétur: Nolíte turbári, si cum vos inter lupos mitto, tamquam oves et colúmbas esse júbeo. Nam etsi possum contrárium quoque præstáre, et non permíttere ut grave áliquid patiámini, nec lupis tamquam oves subjécti sitis, sed effícere ut leónibus terribilióres evadátis: tamen sic éxpedit

fieri: hoc et vos quoque illustrióres fáciet, et meam declarábit virtútem. Sic enim póstea dixit Paulo: Súfficit tibi grátia mea: nam virtus mea in infirmitáte perfícitur. Ipse ígitur vos, ut tales essétis, feci.

℟. Sancte Paule Apóstole, prædicátor veritátis, et Doctor Géntium, * Intercéde pro nobis ad Deum, qui te elégit, ut digni efficiámur grátia Dei. ℣. Tu es vas electiónis, sancte Paule Apóstole, prædicátor veritátis. Intercéde. Lectio viii.

Sed inspiciámus quam prudéntiam exígit: serpéntis certe. Nam quemádmodum serpens totum seipsum tradit, nec mínimum curat, si ipsum quoque corpus incídi necésse sit, dúmmodo caput suum íntegrum servet; eódem tu quoque modo, præter fidem cétera pérdere non cures, sive pecúnias, sive corpus, sive étiam vitam ipsam profúndere necésse sit. Fides enim caput est et radix, qua serváta, etiámsi ómnia perdas, ómnia tamen rursus majóre cum glória recuperábis. Idcírco nec símplices solum jussit esse, nec prudéntes solum, sed ambo hæc in unum míscuit, ut ea in virtútem converténtur.

℟. Damásci, præpósitus gentis Arétæ regis vóluit me comprehéndere: * Et a frátribus per murum demíssus sum in sporta: * Et sic evási manus ejus in nómine Dómini. ℣. Deus et Pater Dómini nostri Jesu Christi scit quia non méntior. Et a. Glória Patri. Et sic evási. Lect. ix.

Quod si rebus ipsis id ita fieri vidére desideras, lege Actuum Apostolórum librum: perspícies profécto, cum sæpe Judæórum pópulus in Apóstolos insurréxerit, ac dentes exacúerit, illos, colúmbæ simplicitátem imitándo, et cum decénti modéstia respondéndo, iram ipsórum superásse, furórem extinxísse, ímpetum retardásse. Nam cum illi dicerent: Nonne præcipiéndo præcépimus vobis, ne docerétis in nómine isto? quamvis innúmera possent édere miràcula, nihil tamen ásperum neque dixérunt, neque fecérunt; sed summa cum mansuetúdine respondéntes dicébant: Si justum est, vos audíre magis quam Deum, judicáte. Perspexísti simplicitátem colúmbæ, vide nunc serpéntis prudéntiam. Non enim póssumus, inquiunt, nos quæ vídimus et audívimus, non loqui. T e Deum. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Ego plantávi, Apóllo rigávit, Deus autem increméntum dedit, allelúja, Ps. Dóminus regnávit, cum relíquis. 16.

2. Libénter gloriábor in in-

firmitátibus meis, ut inhábitet in me virtus Christi.
3. Grátia Dei in me vácua non fuit, sed grátia ejus semper in me manet.
4. Damásci, præpósitus gentis Arétæ regis vóluit me comprehéndere: a frátribus per murum demissus sum in sporta, et sic evási manus ejus in nómine Dómini.
5. Ter virgis cæsus sum, semel lapidátus sum, ter naufrágium pértuli pro Christi nómine.

Capitulum. 2. *Tim.* 4. *b*

Bonum certámen certávi, cursum consummávi, fidem servávi. In réliquo repósita est mihi coróna justítiæ, quam reddet mihi Dóminus in illa die justus judex.

Hymnus. Exsúltet orbis, *de* **Communi.** 12.*

℣. Tu es vas electiónis, sancte Paule Apóstole. ℟. Prædicátor veritátis in univérso mundo.

Ad Benedictus, Ant. Vos qui secúti estis me, sedébitis super sedes, judicántes duódecim tribus Israel, dicit Dóminus. **Oratio.**

Deus, qui multitúdinem Géntium beáti Pauli Apóstoli prædicatióne docuísti: da nobis quæsumus; ut cujus natalítia cólimus, ejus apud te patrocínia sentiámus. Per Dóminum.

Et fit Commem. S. Petri.
Ant. Tu es pastor óvium, princeps Apostolórum, tibi tráditæ sunt claves regni cœlórum. ℣. Tu es Petrus. ℟. Et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam. **Oratio.**

Deus, qui beáto Petro Apóstolo tuo, collátis clávibus regni cœléstis, ligándi, atque solvéndi pontifícium tradidísti: concéde; ut, intercessiónis ejus auxílio, a peccatórum nostrórum néxibus liberémur.

Deinde Oct. S. Joannis. **Ant.** Apértum est. ℣. **et Oratio ut** 395.

Ad Tertiam, Ant. Libénter gloriábor.

Capit. Bonum, ut supra.

℟. br. In omnem terram * Exívit sonus eórum. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ verba eórum. Exívit. Glória Patri. In omnem.

℣. Constítues eos príncipes super omnem terram.
℟. Mémores erunt nóminis tui Dómine.

Ad Sextam, Ant. Grátia Dei.

Capitulum. 2. *Cor.* 12, *b*

Ne magnitúdo revelatiónum extóllat me, datus est mihi stímulus carnis meæ ángelus sátanæ, qui me colaphízet. Propter quod ter Dóminum rogávi, ut discéderet a me: et dixit mihi: Súfficit tibi grátia mea.

℟. br. Constítues eos príncipes * Super omnem terram. Constítues. ℣. Mémores erunt nóminis tui Dómine. Super. Glória Patri. Constítues. ℣. Nimis honoráti

sunt amíci tui Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Nonam, Ant. Ter virgis cæsus sum.

Capitulum. I. *Cor.* 15. *b*

Ego enim sum mínimus Apostolórum, qui non sum dígnus vocári Apóstolus, quóniam persecútus sum Ecclésiam Dei. Grátia autem Dei sum id quod sum, et grátia ejus in me vácua non fuit.

℟. br. Nimis honoráti sunt* Amíci tui, Deus. Nimis. ℣. Nimis confortátus est principátus eórum Amíci. Glória Patri. Nimis. ℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Vesperas, Ant. et Psalmi de Comm. Apost. 13.*

A Cap. fit de Oct. S. Joannis, ut in i. Vesp. Festi. 388.

In fine pro commem. SS. Apostolorum, Ant. Petrus Apóstolus, et Paulus Doctor Géntium, ipsi nos docuérunt legem tuam, Dómine. ℣. Constitues eos príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine.

Oratio.

Deus, qui hodiérnam diem Apostolórum tuórum Petri et Pauli martyrio consecrásti: da Ecclésiæ tuæ, eórum in ómnibus sequi præcéptum, per quos religiónis sumpsit exórdium. Per Dñm.

Sed in Ecclesia S. Pauli Vesperæ integræ dicuntur de eo, Ant. et Psalmi de Communi Apostol. 13.*

Capitulum, et reliqua ut in i. Vesp. 411. cum comm. S. Petri. 416. Et Oct. S. Joannis. Ant. Ingrésso Zacharía. ℣. et Oratio ut 389.

FESTA JULII

Prima die non impedita dicitur Officium Defunctorum.

DOMINICA I. JULII

FESTUM PRETIOSISSIMI SANGUINIS D. N. J. C.

Duplex ii. Classis.

Ad Vesperas, Ant.

1. Quis est iste, qui venit de Edom, tinctis véstibus de Bosra? Iste formósus in stola sua. Psalm. Dixit Dóminus, cum reliquis de Domin. 124, et loco ultimi, Psalm. Laudáte Dóminum omnes gentes 128.

2. Ego qui loquor justitiam, et propugnátor sum ad salvándum.

3. Vestítus erat veste aspérsa sánguine, et vocátur nomen ejus Verbum Dei.

4. Quare ergo rubrum est induméntum tuum, et vestiménta tua sicut calcántium in torculári?

5. Tórcular calcávi solus, et de géntibus non est vir mecum.

Capitulum. *Hebr.* 9.

Fratres, Christus assístens Póntifex futurórum bonórum, per ámplius et perféctius tabernáculum non manufáctum, id est, non hujus creatiónis, neque per sánguinem hircórum aut vitu-

lórum, sed per próprium Sánguinem introivit semel in sancta, ætérna redemptióne invénta. Hymnus.

Festivis résonent cómpita vócibus,
Cives lætítiam fróntibus éxplicent,
Tædis flammiferis órdine pródeant
Instrúcti púeri et senes.
Quem dura móriens Christus in árbore
Fudit multíplici vúlnere Sánguinem,
Nos facti mémores dum cólimus, decet
Saltem fúndere lácrymas.
Humáno géneri pernícies gravis
Adámi véteris crímine contigit:
Adámi intégritas et píetas novi
Vitam réddidit ómnibus.
Clamórem válidum summus ab æthere
Languéntis Géniti si Pater áudiit,
Placári pótius sánguine débuit,
Et nobis véniam dare.
Hoc quicúmque stolam sánguine próluit,
Abstérgit máculas, et róseum decus;
Quo fiat símilis prótinus Angelis,
Et Regi pláceat, capit.
A recto instábilis trámite póstmodum
Se nullus rétrahat, meta sed última
Tangátur: tribuet nóbile præmium,
Qui cursum Deus ádjuvat.
Nobis propítius sis, Génitor potens,
Ut quos unigéniti Sánguine Filii
Emísti, et plácido Flámine récreas,
Cœli ad cúlmina tránsferas. Amen.

℣. Redemísti nos, Dómine, in sánguine tuo. ℟. Et fecísti nos Deo nostro regnum.

Ad Magníficat, Ant. Accessístis ad Sion montem, et civitátem Dei vivéntis, Jerúsalem cœléstem, et testaméntí novi mediatórem Jesum, et sánguinis aspersiónem mélius loquéntem quam Abel.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui unigénitum Fílium tuum mundi Redemptórem constituísti, ac ejus Sánguine placári voluísti: concéde, quæsumus, salútis nostræ prétium solémni cultu ita venerári, atque a præséntis vitæ malis ejus virtúte defendi in terris, ut fructu perpétuo lætémur in cœlis. Qui tecum.

Commemoratio Dominicæ.

Ad Matutinum, Invitat. Christum Dei Fílium, qui suo nos redémit Sánguine, * Veníte adorémus. Psalm. Veníte, exultémus. 2. Hymnus.

Ira justa Conditóris,
Imbre aquárum víndice,
Criminósum mersit orbem,

Noe in arca sóspite:
Mira tandem vis amóris
Lavit orbem Sánguine.
Tam salúbri terra felix
Irrigáta plúvia,
Ante spinis quæ scatébat,
Germinávit flósculos:
Inque néctaris sapórem
Transiére absínthia.
Triste prótinus venénum
Dirus anguis pósuit,
Et cruénta belluárum
Désiit ferócia:
Mitis Agni vulneráti
Hæc fuit victória.
O sciéntiæ supérnæ
Altitúdo impérvia!
O suávitas benígni
Prædicánda péctoris!
Servus erat morte dignus,
Rex luit pœnam óptimus.
Quando culpis provocámus
Ultiónem júdicis
Tunc loquéntis protegámur
Sánguinis præséntia,
Ingruéntium malórum
Tunc recédant ágmina.
Te redémptus laudet orbis,
Grata servans múnera,
O salútis sempitérnæ
Dux et auctor ínclyte,
Qui tenes beáta regna
Cum Parénte et Spíritu. Am.

In primo Nocturno.

Ant. Postquam consummáti sunt dies octo, ut circumciderétur puer, vocátum est nomen ejus Jesus. Psalm. 2.

Quare fremuérunt gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?

Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus.

Dirumpámus víncula eórum, * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.

Qui hábitat in cœlis, irridébit eos: * et Dóminus subsannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.

Ego autem constitútus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.

Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.

Póstula a me, et dabo tibi gentes hæreditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confringes eos.

Et nunc, reges, intellígite: * erudímini, qui judicátis terram.

Servíte Dómino in timóre, * et exultáte ei cum tremóre.

Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus, * et pereátis de via justa.

Cum exárserit in brevi ira ejus, * beáti omnes, qui confídunt in eo.

Ant. Postquam consummáti sunt dies octo, ut circumciderétur puer, vocátum est nomen ejus Jesus.

Ant. Factus in agonía, prolíxius orábat: et factus est sudor ejus, sicut guttæ Sán-

guinis decurréntis in terram.

Psalmus 3.

Domine, quid multiplicáti sunt qui tríbulant me? * multi insúrgunt advérsum me.

Multi dicunt ánimæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.

Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.

Ego dormívi, et soporátus sum: * et exurréxi, quia Dóminus suscépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exúrge, Dómine, salvum me fac, Deus meus.

Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.

Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.

Ant. Factus in agonía, prolíxius orábat: et factus est sudor ejus, sicut guttæ Sánguinis decurréntis in terram.

Ant. Judas, qui eum trádidit, pœniténtia ductus, rétulit trigínta argénteos, dicens: Peccávi tradens sánguinem justum.

Psalm. 15.

Conserva me, Dómine, quóniam sperávi in te: * Dixi Dómino: Deus meus es tu, quóniam bonórum meórum non eges.

Sanctis qui sunt in terra ejus, * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.

Multiplicátæ sunt infirmitátes eórum: * póstea accelerávérunt.

Non congregábo conventícula eórum de sanguínibus: * nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.

Dóminus pars hereditátis meæ, et cálicis mei: * tu es, qui restítues hæreditátem meam mihi.

Funes cecidérunt mihi in præcláris: * étenim hæréditas mea præclára est mihi.

Benedícam Dóminum, qui tríbuit mihi intelléctum: * ínsuper et usque ad noctem increpuérunt me renes mei.

Providébam Dñm in conspéctu meo semper: * quóniam a dextrís est mihi, ne commóvear.

Propter hoc lætátum est cor meum, et exultávit lingua mea: * ínsuper et caro mea requiéscet in spe.

Quóniam non derelínques ánimam meam in inférno: * nec dabis sanctum tuum vidére corruptiónem.

Notas mihi fecísti vias vitæ, adimplébis me lætítia cum vultu tuo: delectatiónes in déxtera tua usque in finem.

Ant. Judas, qui eum trádidit, pœniténtia ductus, rétulit trigínta argénteos, dicens: Peccávi tradens Sánguinem justum.

℣. Redemísti nos, Dómine.
℟. In Sánguine tuo.

De Epistola beáti Pauli Apóstoli ad Hebræos.
Lectio i. *Cap.* 9.

Christus assistens Póntifex futurórum bonórum, per ámplius et perféctius tabernáculum non manufáctum, id est, non hujus creatiónis, neque per sánguinem hircórum aut vitulórum, sed per próprium Sánguinem introívit semel in sancta, ætérna redemptióne invénta. Si enim sanguis hircórum et taurórum, et cinis vítulæ aspérsus inquinátos sanctíficat ed emundatiónem carnis: quanto magis Sanguis Christi, qui per Spíritum sanctum semetipsum óbtulit immaculátum Deo, emundábit consciéntiam nostram ab opéribus mórtuis, ad serviéndum Deo vivénti? Et ídeo novi testaménti mediátor est, ut, morte intercedénte, in redemptiónem eárum prævaricatiónum, quæ erant sub prióri testaménto, repromissiónem accípiant, qui vocáti sunt ætérnæ hæreditátis.

℟. Jesus ut sanctificáret per suum sánguinem pópulum, extra portam passus est. * Exeámus ígitur ad eum extra castra, impropérium ejus portántes. ℣. Nondum enim usque ad sánguinem restitístis advérsus peccátum repugnántes. Exeámus. Lectio ii.

Ubi enim testaméntum est, mors necésse est intercédat testatóris. Testaméntum enim in mórtuis confirmátum est: alióquin nondum valet, dum vivit qui testátus est. Unde nec primum quidem sine sánguine dedicátum est. Lecto enim omni mandáto legis a Moyse univérso pópulo; accípiens sánguinem vitulórum et hircórum cum aqua, et lana coccínea, et hyssópo; ipsum quoque librum, et omnem pópulum aspérsit, dicens: Hic sanguis testaménti, quod mandávit ad vos Deus. Etiam tabernáculum et ómnia vasa ministérii sánguine simíliter aspérsit. Et ómnia pene in sánguine secúndum legem mundántur, et sine sánguinis effusióne non fit remíssio.

℟. Moyses sumptum sánguinem respérsit in pópulum: * Et ait: Hic est sanguis fœderis, quod pépigit Dóminus vobíscum. ℣. Fide celebrávit Pascha et sánguinis effusiónem, ne qui vastábat primitíva, tángeret eos. Et ait.

Lectio iii. *Cap.* 10.

Habentes ítaque, fratres, fidúciam in intróitu sanctórum in Sánguine Christi, quam initiávit nobis viam novam, et vivéntem per velámen, id est carnem suam, et Sacerdótem magnum super domum Dei, accedámus cum vero corde in plenitúdine fidei, aspérsi corda a consciéntia mala, et ablúti corpus aqua munda, teneámus spei

nostræ confessiónem indeclinábilem (fidélis enim est, qui repromísit): et considerémus ínvicem in provocatiónem charitátis et bonórum óperum.

℟. Vos, qui aliquándo erátis longe, facti estis prope in Sánguine Christi: * Ipse enim est pax nostra, qui fecit útraque unum. ℣. Complácuit per eum reconciliáre ómnia in ipsum, pacíficans per Sánguinem crucis ejus, sive quæ in terris, sive quæ in cœlis sunt. Ipse. Glória. Ipse.

In secundo Nocturno.

Ant. Pilátus volens pópulo satisfácere, trádidit illis Jesum flagéllis cæsum. Ps. 22.

Dominus regit me, et nihil mihi déerit: * in loco páscuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiónis educávit me. * ánimam meam convértit.

Dedúxit me super sémitas justítiæ, * propter nomen suum.

Nam et si ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala: * quóniam tu mecum es.

Virga tua, et báculus tuus, * ipsa me consoláta sunt.

Parásti in conspéctu meo mensam, * advérsus eos, qui tríbulant me.

Impinguásti in óleo caput meum: * et calix meus inébrians quam præclárus est!

Et misericórdia tua subsequétur me * ómnibus diébus vitæ meæ.

Et ut inhábitem in domo Dñi * in longitúdinem diérum.

Ant. Pilátus volens pópulo satisfácere, trádidit illis Jesum flagéllis cæsum.

Ant. Videns autem, quia nihil profíceret, accépta aqua, lavit manus coram pópulo, dicens: Innocens ego sum a Sánguine justi hujus. Ps. 29.

Exaltabo te Dómine, quóniam suscepísti me: * nec delectásti inimícos meos super me.

Dómine Deus meus, clamávi ad te, * et sanásti me.

Dómine, eduxísti ab inférno ánimam meam: * salvásti me a descendéntibus in lacum.

Psállite Dómino, sancti ejus: * et confitémini memóriæ sanctitátis ejus.

Quóniam ira in indignatióne ejus: * et vita in voluntáte ejus.

Ad vésperum demorábitur fletus: * et ad matutínum lætítia.

Ego autem dixi in abundántia mea: * Non movébor in ætérnum.

Dñe, in voluntáte tua, * præstitísti decóri meo virtútem.

Avertísti fáciem tuam a me: * et factus sum conturbátus.

Ad te, Dómine, clamábo: * et ad Deum meum deprecábor.

Quæ utílitas in sánguine meo, * dum descéndo in corruptiónem?

Numquid confitébitur tibi pulvis, * aut annuntiábit veritátem tuam?

Audívit Dóminus, et misér-

tus est mei : * Dóminus factus est adjútor meus.

Convertisti planctum meum in gáudium mihi : * conscidísti saccum meum, et circumdedisti me lætítia :

Ut cantet tibi glória mea, et non compúngar: * Dómine Deus meus, in ætérnum confitébor tibi.

Ant. Videns autem, quia nihil proficeret, accépta aqua, lavit manus coram pópulo dicens: Innocens ego sum a Sánguine justi hujus.

Ant. Et respóndens univérsus pópulus dixit: Sanguis ejus super nos, et super filios nostros.

Psalmus 63.

Exaudi, Deus, oratiónem meam cum déprecor: * a timóre inimíci éripe ánimam meam.

Protexísti me a convéntu malignántium: a multitúdine operántium iniquitátem.

Quia exacuérunt ut gládium linguas suas : * intendérunt arcum rem amáram, ut sagíttent in occúltis immaculátum.

Súbito sagittábunt eum, et non timébunt: * firmavérunt sibi sermónem nequam.

Narravérunt ut abscónderent láqueos: * dixérunt: Quis vidébit eos ?

Scrutáti sunt iniquitátes : * defecérunt scrutántes scrutínio.

Accédet homo ad cor altum:* et exaltábitur Deus.

Sagittæ parvulórum factæ sunt plagæ eórum: * et infirmátæ sunt contra eos linguæ eórum.

Conturbáti sunt omnes, qui vidébant eos: * et tímuit omnis homo.

Et annuntiavérunt ópera Dei: * et facta ejus intellexérunt.

Lætábitur justus in Dómino, et sperábit in eo: * et laudabúntur omnes recti corde.

Ant. Et respóndens univérsus pópulus dixit: Sanguis ejus super nos, et super filios nostros.

℣. Sanguis Jesu Christi Filii Dei. ℟. Emúndat nos ab omni peccáto.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi. Lectio iv.

Vultis Sánguinis Christi audíre virtútem? Redeámus ad ejus exémplum, et priórem typum recordémur, et pristinam scriptúram narrémus. In Ægypto, nocte média, Ægyptiis Deus plagam décimam minabátur, ut eórum primogénita deperírent, quia primogénitum ejus pópulum detinébant. Sed ne amáta plebs Judæórum una cum illis periclitarétur, quia unus locus continébat univérsos, remédium discretiónis invéntum est. Proínde exémplum mirábile, ut discas in veritáte virtútem. Ira divínæ indignatiónis sperabátur, et domos síngulas mórtifer circuíbat. Quid ígi-

tur Moyses? Occídite, inquit agnum annículum, et sánguine ejus liníte jánuas. Quid ais, Moyses? Sanguis ovis rationálem hóminem liberáre consuévit? Valde, inquit; non eo quod sanguis est, sed quia Domínici Sánguinis per eum demonstrátur exémplum.

℟. In timóre incolátus vestri témpore conversámini: * Sciéntes quod non corruptibílibus auro vel argénto redémpti estis. ℣. Sed pretióso Sánguine quasi agni immaculáti Christi. Sciéntes.

Lectio v.

Nam sicut regnántium státuæ, quæ sine causa sunt et sermóne, nonnúmquam ad se confugiéntibus homínibus, ánima et ratióne decorátis, subveníre consuevérunt, non quia sunt ære conféctæ, sed quia rétinent imáginem principálem; ita et sanguis ille, qui irrationális fuit, ánimas habéntes hómines liberávit, non quia sanguis fuit, sed quia hujus Sánguinis ostendébat advéntum. Et tunc Angelus ille vastátor, cum linítos postes atque áditus pervidéret, transjécit gressus, et non est ausus intráre. Nunc ergo si víderit inimícus non póstibus impósitum sánguinem typi, sed fidélium ore lucéntem Sánguinem veritátis Christi templi póstibus dedicátum, multo magis se súbtrahet. Si enim Angelus cessit exémplo, quanto magis terrébitur inimícus, si ipsam perspéxerit veritátem? Vis et áliam hujus Sánguinis scrutári virtútem? Volo; unde primum cucúrrit inspícias, et de quo fonte manávit. De ipsa primum cruce procéssit: latus illud Domínicum inítium fuit. Mórtuo enim, ait, Jesu, et adhuc in cruce pendénte, appróximat miles, latus láncea percússit, et exinde aqua fluxit et sanguis, unum baptísmatis sýmbolum, áliud sacraménti. Ideo non ait: Exiit Sanguis et aqua; sed, éxiit aqua primum et Sanguis; quia primum baptísmate dilúimur, et póstea mystério dedicámur.

℟. Empti estis prétio magno: * Glorificáte et portáte Deum in córpore vestro. ℣. Prétio empti estis: nolíte fieri servi hóminum. Glorificáte.

Lectio vi.

Latus miles apéruit, et templi sancti paríetem patefécit. Et ego thesáurum præclárum invéni, et fulgéntes divítias me grátulor reperíre. Sic et de illo agno factum est. Judæi ovem occidérunt, et ego fructum de sacraménto cognóvi. De látere Sanguis et aqua. Nolo tam fácile, audítor, tránseas tanti secréta mystérii. Restat enim mihi mystica atque secretális orátio. Dixi baptísmatis sýmbolum et mysteriórum, aquam illam et Sánguinem demonstráre. Ex

his enim sancta fundáta est Ecclésia per lavácri regeneratiónem, et renovatiónem Spíritus sancti. Per baptísma, inquam, et mystéria, quæ ex látere vidéntur esse proláta. Ex látere ígitur suo Christus ædificávit Ecclésiam, sicut de látere Adam ejus conjux Heva proláta est. Nam hac de causa Paulus quoque testátur, dicens: De córpore ejus et de óssibus ejus sumus: latus vidélicet illud signíficans. Nam sicut de illo látere Deus fecit fœminam procreári: sic et de suo látere Christus aquam nobis et Sánguinem dedit, unde repararétur Ecclésia.

℟. Comméndat charitátem suam Deus in nobis: * Quóniam cum adhuc peccatóres essémus, secúndum tempus Christus pro nobis mórtuus est. ℣. Multo ígitur magis nunc justificáti in Sánguine ipsíus, salvi érimus ab ira per ipsum. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno.

Ant. Exívit ergo Jesus portans corónam spíneam, et purpúreum vestiméntum, et dicit eis: Ecce Homo. Ps. 73.

Ut quid, Deus, repulísti in finem: * irátus est furor tuus super oves páscuæ tuæ?

Memor esto congregatiónis tuæ: * quam possedísti ab inítio.

Redemísti virgam hæreditátis tuæ: * mons Sion, in quo habitásti in eo.

Leva manus tuas in supérbias eórum in finem: * quanta malignátus est inimícus in sancto!

Et gloriáti sunt, qui odérunt te, * in médio solemnitátis tuæ.

Posuérunt signa sua, signa: * et non cognovérunt sicut in éxitu super summum.

Quasi in silva lignórum secúribus excidérunt jánuas ejus in idípsum: * in secúri, et áscia dejecérunt eam.

Incendérunt igni sanctuárium tuum: * in terra polluérunt tabernáculum nóminis tui.

Dixérunt in corde suo cognátio eórum simul: * Quiéscere faciámus omnes dies festos Dei a terra.

Signa nostra non vídimus, jam non est Prophéta: * et nos non cognóscet ámplius.

Usquequo, Deus, improperábit inimícus: * irrítat adversárius nomen tuum in finem?

Ut quid avértis manum tuam, et déxteram tuam, * de médio sinu tuo in finem?

Deus autem Rex noster ante sæcula, * operátus est salútem in médio terræ.

Tu confirmásti in virtúte tua mare: * contribulásti cápita dracónum in aquis.

Tu confregísti cápita dracónis: * dedísti eum escam pópulis Æthíopum.

Tu dirupísti fontes, et tor-

réntes: * tu siccásti flúvios Ethan.
Tuus est dies, et tua est nox: * tu fabbricátus es auróram, et solem.
Tu fecísti omnes términos terræ: * æstátem, et ver tu plasmásti ea.
Memor esto hujus, inimícus improperávit Dómino: * et pópulus insípiens incitávit nomen tuum.
Ne tradas béstiis ánimas confiténtes tibi: * et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem.
Réspice in testaméntum tuum: * quia repléti sunt, qui obscuráti sunt terræ dómibus iniquitátum.
Ne avertátur húmilis factus confúsus: * pauper et inops laudábunt nomen tuum.
Exúrge, Deus, júdica causam tuam: * memor esto improperiórum tuórum, eórum quæ ab insipiénte sunt tota die.
Ne obliviscáris voces inimicórum tuórum: * supérbia eórum, qui te odérunt, ascéndit semper.
Ant. Exivit ergo Jesus portans corónam spíneam, et purpúreum vestiméntum, et dicit eis: Ecce Homo.
Ant. Et bájulans sibi crucem exívit in eum, qui dícitur Calváriæ, locum: ubi crucifixérunt eum. Psalmus 87.
Dómine, Deus salútis meæ, * in die clamávi, et nocte coram te.
Intret in conspéctu tuo orátio mea: * inclína aurem tuam ad precem meam:
Quia repléta est malis ánima mea: * et vita mea inférno appropinquávit.
Æstimátus sum cum descendéntibus in lacum: * factus sum sicut homo sine adjutório, inter mórtuos liber.
Sicut vulneráti dormiéntes in sepúlchris, quorum non es memor ámplius: * et ipsi de manu tua repúlsi sunt.
Posuérunt me in lacu inferióri: * in tenebrósis, et in umbra mortis.
Super me confirmátus est furor tuus: * et omnes fluctus tuos induxísti super me.
Longe fecisti notos meos a me: * posuérunt me abominatiónem sibi.
Tráditus sum, et non egrediébar: * óculi mei languérunt præ inópia.
Clamávi ad te, Dómine, tota die: * expándi ad te manus meas.
Numquid mórtuis fácies mirabília, * aut médici suscitábunt, et confitebúntur tibi?
Numquid narrábit áliquis in sepúlchro misericórdiam tuam, * et veritátem tuam in perditióne?
Numquid cognoscéntur in ténebris mirabília tua, * et justítia tua in terra obliviónis?
Et ego ad te, Dómine, clamávi: * et mane orátio mea prævéniet te.
Ut quid, Dómine, repéllis o-

ratiónem meam,* avértis fáciem tuam a me?
Pauper sum ego, et in labóribus a juventúte mea: * exaltátus autem, humiliátus sum, et conturbátus.
In me transiérunt iræ tuæ:* et terróres tui conturbavérunt me.
Circumdedérunt me sicut aqua tota die: * circumdedérunt me simul.
Elongásti a me amícum, et próximum: * et notos meos a miséria.
Ant. Et bájulans sibi crucem exívit in eum, qui dícitur Calváriæ, locum; ubi crucifixérunt eum.
Ant. Ut vidérunt eum jam mórtuum, non fregérunt ejus crura: sed unus mílitum láncea latus ejus apéruit, et contínuo exívit sanguis, et aqua. Psalmus 93.
Deus ultiónum Dóminus:* Deus ultiónum líbere egit.
Exaltáre, qui júdicas terram: * redde retributiónem supérbis.
Usquequo peccatóres, Dómine: * úsquequo peccatóres gloriabúntur?
Effabúntur, et loquéntur iniquitátem: * loquéntur omnes, qui operántur injustítiam?
Pópulum tuum, Dómine, humiliavérunt: * et hæreditátem tuam vexavérunt.
Víduam, et ádvenam interfecérunt: * et pupíllos occidérunt.
Et dixérunt: Non vidébit Dóminus: * nec intélliget Deus Jacob.
Intellígite, insipiéntes in pópulo: * et stulti, aliquándo sápite.
Qui plantávit aurem, non áudiet? * aut qui finxit óculum, non consíderat?
Qui córripit gentes, non árguet: * qui docet hóminem sciéntiam?
Dóminus scit cogitatiónes hóminum, * quóniam vanæ sunt.
Beátus homo, quem tu erudíeris, Dómine: * et de lege tua docúeris eum:
Ut mítiges ei a diébus malis: * donec fodiátur peccatóri fóvea.
Quia non repéllet Dóminus plebem suam: * et hæreditátem suam non derelínquet.
Quoadúsque justítia convertátur in judícium: * et qui juxta illam, omnes qui recto sunt corde.
Quis consúrget mihi advérsus malignántes? * aut quis stabit mecum advérsus operántes iniquitátem?
Nisi quia Dóminus adjúvit me: * paulo minus habitásset in inférno ánima mea.
Si dicébam: Motus est pes meus:* misericórdia tua, Dómine, adjuvábat me.
Secúndum multitúdinem dolórum meórum in corde meo: * consolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meam.

Numquid adhæret tibi sedes iniquitátis: * qui fingis labórem in præcépto?
Captábunt in ánimam justi:* et sánguinem innocéntem condemnábunt.
Et factus est mihi Dóminus in refúgium,* et Deus meus in adjutórium spei meæ.
Et reddet illis iniquitátem ipsórum: et in malítia eórum dispérdet eos:* dispérdet illos Dñus Deus noster.
Ant. Ut vidérunt eum jam mórtuum, non fregérunt ejus crura: sed unus mílitum láncea latus ejus apéruit, et contínuo exívit sanguis et aqua. ℣. Christus diléxit nos. ℟. Et lavit nos a peccátis nostris in Sánguine suo.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Cum accepísset Jesus acétum, dixit: Consummátum est. Et inclináto cápite, trádidit spíritum. Et réliqua.

Homil. S. Augustini Episcopi. *Tract.* 120. *in Joann.*

Vigilanti verbo Evangelista usus est, ut non díceret: Latus ejus percússit, aut vulnerávit, aut quid áliud, sed, apéruit: ut illic quodámmodo vitæ óstium panderétur, unde Sacraménta Ecclésiæ manavérunt, sine quibus ad vitam, quæ vera vita est, non intrátur. Ille Sanguis qui fusus est, in remissiónem fusus est peccatórum. Aqua illa salutáre témperat póculum, hæc et lavácrum præstat et potum. Hoc prænuntiábat quod Noe in látere arcæ óstium fácere jussus est, qua intrárent animália, quæ non erant dilúvio peritúra, quibus præfigurabátur Ecclésia. Propter hoc prima múlier facta est de látere viri dormiéntis, et appelláta est vita, matérque vivórum. Magnum quippe significávit bonum, ante magnum prævaricatiónis malum. Hic secúndus Adam, inclináto cápite, in cruce dormívit, ut inde formarétur ei conjux, quæ de látere dormiéntis efflúxit. O mors, unde mórtui reviviscunt! Quid isto Sánguine múndius? Quid vúlnere isto salúbrius?
℟. Hic est, qui venit per aquam et sánguinem, Jesus Christus: * Non in aqua solum, sed in aqua et Sánguine. ℣. In die illa erit fons patens dómui David, et habitántibus Jesúsalem in ablutiónem peccatóris. Non.

Lectio viii.

Tenebantur hómines captívi sub diábolo, et dæmónibus serviébant, sed redémpti sunt a captivitáte. Véndere enim se potuérunt, sed redímere non potuérunt. Venit Redémptor, et dedit prétium: fudit Sánguinem suum, et emit orbem terrárum. Quæritis quid émerit? Vidéte quid déderit, et inve-

niétis quid émerit. Sanguis Christi prétium est. Tanti quid valet? Quid, nisi totus orbis? Quid, nisi omnes gentes? Valde ingráti sunt prétio suo, aut multum supérbi sunt, qui dicunt, aut illud tam parum esse, ut solos Afros émerit, aut se tam magnos esse, pro quibus solis illud sit datum. Non ergo exúltent, non supérbiant: pro toto dedit, quantum dedit.

℟. Prædestinávit nos Deus in adoptiónem filiórum per Jesum Christum: * In quo habémus redemptiónem per Sánguinem ejus. ℣. Remissiónem peccatórum secúndum divítias grátiæ ejus, quæ superabundávit in nobis. In quo. Glória Patri. In quo.

Lectio ix. de Homil. Domin.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Hi, qui amícti sunt stolis albis, qui sunt, et unde venérunt? Psalm. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2. Hi sunt qui venérunt de tribulatióne magna, et lavérunt stolas suas in Sánguine Agni.

3. Ideo sunt ante thronum Dei, et sérviunt ei die ac nocte.

4. Et ipsi vicérunt dracónem propter Sánguinem Agni, et propter testaméntum Verbi sui.

5. Beáti qui lavant stolas suas in Sánguine Agni.

Capitulum. *Hebr.* 9.

FRATRES, Christus assístens Póntifex futurórum bonórum, per ámplius et perféctius tabernáculum non manufáctum, id est, non hujus creatiónis, neque per sánguinem hircórum aut vitulórum, sed per próprium Sánguinem introívit semel in sancta, ætérna redemptióne invénta.

Hymnus.

SALVETE Christi vúlnera,
Imménsi amóris pígnora,
Quibus perénnes rívuli
Manant rubéntis Sánguinis.
Nitóre stellas víncitis,
Rosas odóre et bálsama,
Prétio lapíllos índicos,
Mellis favos dulcédine.
Per vos patet gratíssimum
Nostris asylum méntibus,
Non huc furor minántium
Unquam penétrat hóstium.
Quot Jesus in Prætório
Flagélla nudus éxcipit!
Quot scissa pellis úndique
Stillat cruóris gúttulas!
Frontem venústam, proh dolor!
Coróna pungit spínea,
Clavi retúsa cúspide
Pedes manúsque pérforant.
Postquam sed ille trádidit
Amans voléns que spíritum,
Pectus ferítur láncea,
Geminúsque liquor éxilit.
Ut plena sit redémptio
Sub torculári stríngitur,
Suíque Jesus ímmemor,
Sibi nil servat Sánguinis.
Veníte, quotquot críminum
Funésta labes ínficit:
In hoc salútis bálneo
Qui se lavat, mundábitur.
Summi ad Paréntis déxteram

Sedénti habénda est grátia,
Qui nos redémit Sánguine,
Sanctóque firmat Spíritu,
Amen.

℣. Justificáti in Sánguine Christi. ℟. Salvi érimus ab ira per ipsum.

Ad Benedictus, Ant. Erit sanguis agni vobis in signum, dicit Dóminus: Et vidébo sánguinem, et transíbo vos, nec erit in vobis plaga dispérdens.

Oratio.

Omnipotens sempitérne Deus, qui unigénitum Fílium tuum mundi Redemptórem constituísti, ac ejus Sánguine placári voluísti: concéde, quæsumus, salútis nostræ prétium solémni cultu ita venerári, atque a præséntis vitæ malis ejus virtúte deféndi in terris, ut fructu perpétuo lætémur in cœlis. Qui tecum. Commem. Dominicæ.

Ad Primam, in ℟. br. ℣. Qui tuo nos Sánguine redemísti.

Ad Tertiam, Ant. Hi sunt, qui venérunt.

Capit. Fratres, Christus.

℟. br. Redemísti nos, Dómine, * In sánguine tuo. Redemísti. ℣. Ex omni tribu, et lingua, et pópulo, et natióne. In. Glória Patri. Redemísti.

℣. Sanguis Jesu Christi Fílii Dei. ℟. Emúndat nos ab omni peccáto.

Ad Sextam, Ant. Ideo sunt.

Capitulum. *Hebr.* 9. *d*

Si sanguis hircórum et taurórum, et cinis vítulæ aspérsus inquinátos sanctíficat ad emundatiónem carnis: quanto magis Sanguis Christi, qui per Spíritum sanctum semetipsum óbtulit immaculátum Deo, emundábit consciéntiam nostram ab opéribus mórtuis, ad serviéndum Deo vivénti?

℟. br. Sanguis Jesu Christi Fílii Dei * Emúndat nos. Sanguis. ℣. Ab omni peccáto. Emúndat nos. Glória Patri. Sanguis. ℣. Christus diléxit nos. ℟. Et lavit nos in Sánguine suo.

Ad Nonam, Ant. Beáti.

Capitulum. *Hebr.* 9. *d*

Accipiens Moyses sánguinem vitulórum et hircórum, cum aqua et lana coccínea et hyssópo, ipsum quoque librum et omnem pópulum aspérsit, dicens: Hic sanguis testaménti, quod mandávit ad vos Deus.

℟. br. Christus diléxit nos, et lavit nos * In sánguine suo. Christus. ℣. Et fecit nos regnum, et sacerdótes Deo et Patri. In. Glória Patri. Christus. ℣. Justificáti in Sánguine Christi. ℟. Salvi érimus ab ira per ipsum.

In ii. Vesperis omnia ut in primis, præter ult. Ps. cujus loco, Lauda Jerúsalem Dóminum. 144.

℣. Te ergo quæsumus, tuis fámulis súbveni. ℟. Quos pretióso sánguine redemísti.

Ad Magnificat, Ant. Habébitis autem hunc diem in monuméntum, et celebrábitis

cum solémnem Dómino in generatiónibus vestris cultu sempitérno.

Commem. Dominicæ.

DIE I. IN OCT. S. JOANNIS Baptistæ. Duplex.

Omnia dicuntur sicut in die. 388. præter Lectiones.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Máximi Epíscopi.

Lectio iv.

Hom. 3. in Nat. S. Joan. Bapt.

FESTIVITATEM præséntis diéi, fratres charíssimi, venerándi Joánnis Baptístæ genuína natívitas consecrávit: qui idcirco in hoc sǽculum supérna dispensatióne diréctus est, ut non solum ipse prophetáli sublimarétur glória; sed ut et ómnium étiam per eum Prophetárum præcónia firmaréntur. Nec immérito illum præcípuo honóre nunc venerámur, qui speciáli quadam grátia, ob hoc Redemptórem mundi novíssimus prophetávit, ut osténderet eum primus. Hic enim solus est Prophetárum, qui Dóminum nostrum Jesum Christum, quem álii in longa témpora futúrum præsciérunt, própriis óculis vidére méruit, et annuntiáre præséntem.

℟. Descéndit Angelus Dómini ed Zacharíam, dicens: Accipe púerum in senectúte tua: * Et habébit nomen Joánnes Baptísta. ℣. Iste puer magnus coram Dómino: nam et manus ejus cum ipso est. Et habébit nomen.

Lectio v.

HIC est ille, quem, inspiránte Deo, præscius annúntiat Isaías, dicens: Vox clamántis in desérto: Paráte viam Dómini. Quam cóngrue, fratres charíssimi, beátus Joánnes prædicátus est vox, qui cœléstis Verbi et præco mittebátur, et testis. Hic est ille, cujus per Angelum Gabriélem prænuntiátur natívitas, et nomen, et méritum. Hic est, qui judício cœléstis senténtiæ cunctis mortálibus antefértur, dicénte Dómino: Non surréxit inter natos mulíerum major Joánne Baptísta. Quam pulchre dictum est, inter natos mulíerum non esse majórem: quia ille omnímodis major erat Joánne, qui de Vírgine nascebátur.

℟. Hic est Præcúrsor diléctus et lucérna lucens ante Dóminum: * Ipse est enim Joánnes, qui viam Dómino præparávit in erémo; sed et Agnum Dei demonstrávit et illuminávit mentes hóminum. ℣. Ipse præíbit ante illum in spíritu et virtúte Elíæ. Ipse est enim.

Lectio vi.

QUIBUS perspéctis, advértite, dilectíssimi, quantam huic reveréntiam, quantum devotiónis debeámus impéndere: qui ut honorábilis sit, a sancto est Spíritu prophetátus, promíssus ab Angelo, laudátus a Dómino, et

perpétua sanctæ mortis glória consecrátus. Decébat namque ut mysticam nativitátem ejus mirábilis vita sequerétur, et sanctam perfectámque vitam mors Deo devóta conclúderet. Propter quod, fratres, rectissime toto hódie orbe, Christi Ecclésia primórdia nativitátis ejus lætíssima festivitáte concélebrat, qui ætérna mortálibus adésse gáudia, stupénti mundo testis fidelíssimus revelávit.

℟. Innuébant patri ejus, quem vellet vocári eum: et póstulans pugillárem, scripsit, dicens: * Joánnes est nomen ejus. ℣. Apértum est os Zachariæ, et prophetávit, dicens. Joánnes est. Glória Patri. Joánnes est.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 1. f*

Elisabeth implétum est tempus pariéndi, et péperit filium. Et audiérunt vicíni et cognáti ejus, quia magnificávit Dóminus misericórdiam suam cum illa, et congratulabántur ei. Et réliqua.

De Homília sancti Ambrósii Episcopi.

Lib. 2. in Luc. c. 1. circa finem.

Joannes est, inquit, nomen ejus. Non póterat Elísabeth Dómini ignoráre prænúntium, quæ prophetáverat Christum. Bene ádditur: Quia nemo in cognatióne ejus vocabátur hoc nómine: ut intélligas nomen non géneris esse, sed Vatis. Zacharias quoque nutu interrogátur: sed quia incredúlitas ei affátum eripúerat et auditum, quod voce non póterat, manu et lítteris est locútus.

℟. Præcúrsor Dómini venit, de quo ipse testátur: * Nullus major inter natos mulíerum Joánne Baptista. ℣. Hic est enim Prophéta, et plus quam Prophéta, de quo Salvátor ait. Nullus.

Lectio viii.

Scripsit enim, dicens: Joánnes est nomen ejus. Et hic nomen non impónitur, sed astrúitur: meritóque contínuo resolúta est lingua ejus: quia quam vínxerat incredúlitas, fides solvit. Credámus et nos ígitur, ut loquámur; ut lingua nostra, quæ incredulitátis vínculis est ligáta, ratiónis voce solvátur.

℟. Gábriel Angelus appáruit Zachariæ, dicens: Nascétur tibi filius, nomen ejus Joánnes vocábitur: * Et multi in nativitáte ejus gaudébunt. ℣. Erit enim magnus coram Dómino, vinum et síceram non bibet. Et Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Scribamus spíritu mystéria, si vólumus loqui: scribámus prænúntium Christi, non in tábulis lapídeis, sed in tábulis cordis carnálibus.

Etenim qui Joánnem lóquitur, Christum prophétat. Loquámur Joánnem, loquámur et Christum: ut nostrum quoque os possit aperíri, quod in sacerdóte tanto, irrationábilis modo pécudis, fræna nutántis fidei coercébant. Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit commemor. SS. Apostolorum. Ant. Gloriósi príncipes terræ, quómodo in vita sua dilexérunt se, ita et in morte non sunt separáti. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum. Oratio.

Deus, qui hodiérnam diem Apostolórum tuórum Petri et Pauli martyrio consecrásti: da Ecclésiæ tuæ, eórum in ómnibus sequi præcéptum, per quos religiónis sumpsit exórdium. Per Dñm. Vesperæ de sequenti.

DIE II. VISITATIONIS B. M. V. Duplex ii. Classis.

Ad Vesperas Ant. de Laudibus. Psalmi, Cap. et Hymn. ut in Festis B. Mariæ. 135.* ℣. Benedícta tu in muliéribus. ℟. Et benedíctus fructus ventris tui.

Ad Magnificat. Ant. Beáta es, María, quæ credidísti: perficiéntur in te quæ dicta sunt tibi a Dómino, allel. Oratio.

Famulis tuis, quæsumus Dómine, cœléstis grátiæ munus impertíre: ut quibus beátæ Vírginis partus éxtitit salútis exórdium, Visitatiónis ejus votíva solémnitas pacis tribuat increméntum. Per Dóminum nostrum.

Et fit commemor. S. Joannis. Ant. Puer, qui natus est nobis, plus quam Prophéta est: hic est enim, de quo Salvátor ait: Inter natos mulíerum non surréxit major Joánne Baptísta. ℣. Iste puer magnus coram Dómino. ℟. Nam et manus ejus cum ipso est. Oratio. Deus, qui 395.

Ad Complet., et per Horas, in fine Hymn. dicitur: Jesu, tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine.

Ad Matutinum, Invitat. Visitatiónem Vírginis Maríæ celebrémus, * Christum ejus Fílium adorémus Dóminum. Psalm. Venite, exultémus. 2. Hymnus, Ant. Psalmi, et ℣℣. Noct. ut in Festis B. M. 141.*

In primo Nocturno. De Cánticis Canticórum. Lectio i. *Cap.* 2

Ego flos campi, et lílium convállium. Sicut lílium inter spinas, sic amica mea inter fílias. Sicut malus inter ligna silvárum, sic diléctus meus inter fílios. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi: et fructus ejus dulcis gútturi meo. Introdúxit me in cellam vinháriam, ordinávit in me charitátem. Fulcite me flóribus, stipáte me malis, quia amóre lángueo. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus

amplexábitur me. Adjúro vos, filiæ Jerúsalem, per cápreas cervósque campórum, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis diléctam, quoadúsque ipsa velit.

℣. Surge, própera, amíca mea, formósa mea, et veni: jam enim hiems tránsiit, imber ábiit, et recéssit: * Vox túrturis audíta est in terra nostra. ℣. Intrávit María in domum Zacharíæ, et salutávit Elísabeth. Vox.

Lectio ii.

Vox dilécti mei, ecce iste venit sáliens in móntibus, transíliens colles: símilis est diléctus meus cápreæ, hinnulóque cervórum. En ipse stat post paríetem nostrum, respíciens per fenéstras, prospíciens per cancéllos. En diléctus meus lóquitur mihi: Surge, própera amíca mea, colúmba mea, formósa mea, et veni. Jam enim hiems tránsiit, imber ábiit, et recéssit. Flores apparuérunt in terra nostra, tempus putatiónis advénit: vox túrturis audíta est in terra nostra: ficus prótulit grossos suos: víneæ floréntes dedérunt odórem suum.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt.

Lectio iii.

Surge, amíca mea, speciósa mea, et veni: colúmba mea in foramínibus petræ, in cavérna macériæ, osténde mihi fáciem tuam, sonet vox tua in áuribus meis: vox enim tua dulcis, et fácies tua decóra. Cápite nobis vulpes párvulas, quæ demoliúntur víneas: nam vínea nostra flóruit. Diléctus meus mihi, et ego illí, qui páscitur inter lília, donec aspíret dies et inclinéntur umbræ. Revértere: símilis esto, dilécte mi, cápreæ, hinnulóque cervórum super montes Bether.

℟. Repléta est Spíritu sancto Elísabeth, et exclamávit: Benedícta tu inter mulíeres, et benedíctus fructus ventris tui: * Et unde hoc mihi, ut véniat Mater Dómini mei ad me? ℣. Ecce enim ut facta est vox salutatiónis tuæ in áuribus meis, exultávit in gáudio infans in útero meo. Et. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lectio iv. *Apud Metahp.*

Cum ad nos advenísset Redémptor nostri géneris, venit prótinus ad suum amícum Joánnem, dum adhuc esset in ventre matris. Quem cum ex útero in útero aspexísset Joánnes, términos natúræ concútiens, exclámat: Vídeo Dóminum, qui natúræ impósuit términos, et non

expécto tempus nascéndi: novem ménsium tempus mihi non est hic necessárium: in me est enim, qui est ætérnus: egrédiar ex hoc tenebróso tabernáculo, rerum admirabílium compendiósam prædicábo cognitiónem. Sum signum: significábo Christi advéntum. Sum tuba: próferam Filii Dei in carne dispensatiónem. Tuba canam, eo ipso patérnæ linguæ benedicam, et eam traham, ut loquátur. Tuba canam, et úterum matérnum vivificábo.

℟. Ecce iste venit sáliens in móntibus, transíliens colles:* Símilis est diléctus meus cápreæ hinnulóque cervórum. ℣. Exultávit ut gigas ad curréndam viam, a summo cœlo egréssio ejus. Símilis. Lec. v.

Vides, o dilécte, quam sit novum et admirábile mystérium. Nondum náscitur, et sáltibus lóquitur: nondum appáret, et minas inténtat: nondum ei permíttitur clamáre, et per facta audítur: nondum ducit vitam, et Deum prædicat: nondum áspicit lucem, et solem índicat: nondum páritur, et próperat præcúrrere: non fert enim præsénte Dómino continéri: non sústinet natúræ expectáre términos: sed conténdit rúmpere cárcerem ventris, et studet præsignificáre veniéntem Salvatórem. Accèssit, inquit, qui solvit víncula: et quid ego sédeo vinctus, et retíneor ut máneam? Venit Verbum, ut ómnia constítuat; et ego adhuc máneo deténtus? Exíbo, præcúrram, et prædicábo ómnibus: Ecce agnus Dei, qui tollit peccátum mundi.

℟. Congratulámini mihi omnes, qui dilígitis Dóminum, quia cum essem párvula, plácui Altíssimo: * Et de meis viscéribus génui Deum et hóminem. ℣. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancillam húmilem respéxit Deus. Et de meis. Lectio vi.

Sed dic nobis, Joánnes, cum adhuc in tenebróso matris útero continéaris, quómodo intuéris et audis? quómodo res divínas contempláris? quómodo éxilis et exúltas? Magnum est, inquit, quod perágitur mystérium, et actus ab humána remótus comprehensióne. Mérito ínnovo natúram propter eum, qui est innovatúrus ea, quæ sunt supra natúram. Vídeo, etsi adhuc in útero sim, quóniam in útero gestári vídeo solem justítiæ. Auribus percípio, quóniam nascor vox magni verbi. Exclámo, quóniam Fílium Patris unigénitum consídero carne indútum. Exúlto, quóniam univérsi effectórem vídeo formam hóminis suscípere. Exílio, quóniam mundi Redemptórem cógito incorporátum. Præcúrro advéntum ejus, et quodámmodo vobis præeo

confessióne.

℟. Beáta quæ credidísti, quóniam perficiéntur in te quæ dicta sunt tibi a Dómino. Et ait María: * Magníficat ánima mea Dóminum. ℣. Veníte et audíte, et narrábo quanta fecit Deus ánimæ meæ. Magníficat. Glória. Magníficat.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 1. d*

In illo témpore: Exúrgens María ábiit in montána cum festinatióne, in civitátem Juda. Et intrávit in domum Zacharíæ, et salutávit Elísabeth. Et réliqua.

Homília S. Ambrósii Epíscopi. *L. 2. Com. in Lucæ c. 1.*

CONTUENDUM est, quia supérior venit ad inferiórem, ut inférior adjuvétur, María ad Elísabeth, Christus ad Joánnem. Dénique étiam póstea, ut sanctificáret baptísmum Joánnis, Dóminus venit ad baptísmum. Cito quoque advéntus Maríæ, et præséntiæ divínæ benefícia declarántur. Vide distinctiónem, singulorúmque verbórum proprietátem. Vocem prior Elísabeth audívit, sed Joánnes prior grátiam sensit. Illa natúræ órdine audívit, iste exultávit ratióne mystérii. Illa Maríæ, iste Dómini sensit advéntum. Istæ grátiam loquúntur, illi intus operántur, pietatísque mystérium matérnis adoriúntur proféctibus: dupliciíque miráculo prophétant matres spíritu parvulórum. Exultávit infans, repléta est mater. Non prius mater repléta, quam fílius: sed cum fílius esset replétus Spíritu sancto, replévit et matrem.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Benedictio. Cujus festum cólimus, ipsa Virgo vírginum. Lec. viii.

ET unde hoc mihi, ut véniat Mater Dómini mei ad me? Hoc est, Quo tantum bonum mihi áccidit, ut Mater Dómini mei véniat ad me? Miráculum séntio, agnósco mystérium: mater Dómini verbo fœta, Deo plena est. Mansit autem María cum illa ménsibus tribus, et revérsa est in domum suam. Bene indúcitur sancta María et exhibuísse offícium, et mysticum númerum custodísse. * Non enim sola familiaritátis est causa quod diu mansit, sed étiam tanti Vatis profectus. Nam si primo ingréssu tantus proféctus éxtitit, ut ad salutatiónem Maríæ exultáret infans in útero, replerétur Spíritu sancto mater infántis: quantum, putámus, usu tanti témporis sanctæ Maríæ addidísse præséntiam? Ungebátur ítaque, et quasi

bonus athléta exercebátur in útero matris Prophéta: amplíssimo enim virtus ejus certámini parabátur.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Visitatiónem. Quia. Glória. Christus.

Pro sanctis Martyribus Processo et Martiniano. Lect. ix.

Quo témpore Petrus et Paulus tenebántur sub custódia Mamertíni in monte Tarpéjo, duo custódes Procéssus et Martiniánus cum áliis quadragínta, Apostolórum prædicatióne miraculísque commóti, se ad Jesu Christi fidem convertérunt: et cum repénte fons e saxo ortus esset, baptizáti sunt. Qui permisérunt Apóstolis, ut si vellent, abírent. Sed Paulínus mílitum Præféctus, re cógnita, Procéssum et Martiniánum a suscépto consílio revocáre conátur. Qui cum frustra tempus contéreret, ipsórum ora saxo contúndi, dentésque commínui jubet. Mox ad Jovis státuam addúctos, cum eádem constántia veneratúros se idóla negárent, ímperat equúleo torquéri, candéntibus láminis ad eórum corpus admótis, ac cædi fústibus. Quibus in cruciátibus una hæc illórum vox audiebátur: Sit nomen Dómini benedíctum. Dénique conjécti in cárcerem, paulo post extra Urbem via Aurélia secúri feriúntur. Quorum córpora Lucína in prædio suo sepelívit, sexto Nonas Júlii: quæ póstea in Urbem translάta, in Basílica Príncipis Apostolórum cóndita sunt. Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Exúrgens María ábiit in montána cum festinatióne, in civitátem Juda. Psalm. Dóminus regnávit, cum reliquis 16.

2. Intrávit María in domum Zacharíæ, et salutávit Elísabeth.

3. Ut audívit salutatiónem Maríæ Elísabeth, exultávit infans in útero ejus, et repléta est Spíritu sancto, allelúja.

4. Benedícta tu inter mulíeres, et benedíctus fructus ventris tui.

5. Ex quo facta est vox salutatiónis tuæ in áuribus meis, exultávit infans in útero meo, allelúja.

Capitulum. Ab inítio. Hymnus. O gloriósa. 146.*

℣. Benedícta tu in muliéribus. ℟. Et benedíctus fructus ventris tui.

Ad Benedictus, Ant. Cum audísset salutatiónem Maríæ Elísabeth, exclamávit voce

magna, et dixit: Unde hoc mihi, ut véniat Mater Dómini mei ad me? allel. Oratio.

Famulis tuis, quæsumus Dómine, cœléstis grátiæ munus impertíre: ut quibus beátæ Vírginis partus éxtitit salútis exórdium, Visitatiónis ejus votíva solémnitas pacis tribuat increméntum. Per Dóminum nostrum.

Deinde fit comm. SS. Procéssi et Martiniani mart. hoc loco tantum. Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis. Oratio.

Deus, qui nos sanctórum mártyrum tuórum Procéssi et Martiniáni gloriósis confessiónibus circúmdas et prótegis: da nobis et eórum imitatióne proficere, et intercessióne gaudére. Per Dñm.

Ad Horas, Ant. de Laud. Capit. et ℟℟. br. ut in Festis B. M. 147.*

In ii. Vesp. Ant. de Laud. Psalmi, Capit. et Hymnus ut in Festis B. M. 135.*

℣. Benedícta tu in muliéribus. ℟. Et benedíctus fructus ventris tui.

Ad Magnificat, Ant. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancillam húmilem respéxit Deus, allel.

Deinde fit comm. Oct. Apostolorum, si de illa fit Officium die sequenti. Ant. Petrus. ℣. Constítues. Oratio. Deus, qui. ut infra.

Infra Octavam SS. Petri et Pauli, omnia dicuntur de Communi Apostolorum, præter Lect. et Ant. ad Benedictus, et ad Magnificat, quæ dicuntur ut infra notantur.

Ad Benedictus, Ant. Gloriósi príncipes terræ, quómodo in vita sua dilexérunt se, ita et in morte non sunt separáti. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Ad Magnificat, Ant. Petrus Apóstolus, et Paulus Doctor Géntium, ipsi nos docuérunt legem tuam Dómine. ℣. Constítues eos príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine. Oratio.

Deus, qui hodiérnam diem Apostolórum tuórum Petri et Pauli martyrio consecrásti: da Ecclésiæ tuæ, eórum in ómnibus sequi præcéptum, per quos religiónis sumpsit exórdium. Per Dóminum nostrum.

DIE III. QUINTA INF. OCT. SS. Apost. Petri et Pauli.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In secundo Nocturno.

De Serm. S. Leónis Papæ.

Lect. iv. *Ex Ser. 1. in Nat. Ap.*

Pretiosa est in conspéctu Dómini mors sanctórum ejus: nec ullo crudelitátis génere déstrui potest sacraménto crucis Christi fundá-

ta relígio. Non minúitur persecutiónibus Ecclésia, sed augétur: et semper domínicus ager ségete ditióri vestitur, dum grana, quæ síngula cadunt, multiplicáta nascúntur. Unde duo ista præclára divíni séminis gérmina in quantam sóbolem germinárint, beatórum míllia Mártyrum protestántur, qui apostolicórum æmuli triumphórum, Urbem nostram purpurátis, et longe latéque rutilántibus pópulis ambiérunt, et quasi ex multárum honóre gemmárum consérto uno diadémate coronárunt. ℟. Vidi conjúnctos.

Lectio v

De quorum præsídio, dilectíssimi, divínitus nobis ad exémplum patiéntiæ, et confirmatiónem fídei, præparáto, universáliter quidem in ómnium Sanctórum commemoratióne lætándum est: sed in horum excelléntia Patrum mérito est excelléntius gloriándum, quos grátia Dei in tantum ápicem inter ómnia Ecclésiæ membra provéxit, ut eos in córpore, cui caput est Christus, quasi géminum constitúeret lumen oculórum. De quorum méritis atque virtútibus, quæ omnem loquéndi súperant facultátem, nihil divérsum, nihil debémus sentíre discrétum: quia illos et eléctio pares, et labor símiles, et finis fecit æquáles. ℟. Beáti estis.

Lectio vi.

Sicut autem et nos expérti sumus, et nostri probavére majóres, crédimus atque confídimus, inter omnes labóres istíus vitæ ad obtinéndam misericórdiam Dei semper nos speciálium patronórum oratiónibus adjuvándos: ut, quantum própriis peccátis deprímimur, tantum apostólicis méritis erigámur. Per Dóminum nostrum Jesum Christum, cui est cum Patre, et sancto Spíritu éadem potéstas, una divínitas, in sæcula sæculórum. Amen. ℟. Isti sunt.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii *Cap. 19. b*

In illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te: quid ergo erit nobis? Et relíqua.

Homilia venerábilis Bedæ Presbyteri.

Hom. in Nat. S. Bened.

Perfectus ille est, qui ábiens vendit ómnia quæ habet, et dat paupéribus, ac véniens séquitur Christum: habébit enim thesáurum non deficiéntem in cœlis. Unde bene interrogánte Petro, dixit tálibus Jesus: Amen dico vobis, quod vos, qui secúti estis me, in regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ, sedébitis et vos super sedes

duódecim, judicántes duódecim tribus Israel. In hac quippe vita pro ejus nómine laborántes, in ália præmium speráre dócuit: id est, in regeneratióne, cum vidélicet in vitam immortálem fuérimus resurgéndo regeneráti, qui in vitam cadúcam mortáliter erámus géniti.

℟ Isti sunt qui. Lectio viii.

Et justa prorsus retribútio, ut qui hic pro Christo humánæ glóriam celsitúdinis neglexérunt, illic a Christo júdices glorificáti singuláriter cum eo assídeant, qui a sequéndis ejus vestígiis nulla ratióne póterant avélli. Nemo autem putet, duódecim tantum Apóstolos, quia pro Juda prævaricánte Matthías eléctus est, tunc esse judicatúros: sicut nec duódecim solæ sunt tribus Israel judicándæ: alióquin tribus Levi, quæ tertiadécima est, injudicáta recédet.

℟ Isti sunt viri. Lectio ix.

Et Paulus, qui tertiusdécimus est Apóstolus, judicándi sorte privábitur, cum ipse dicat: Nescitis quóniam ángelos judicábimus, quanto magis sæculária? Sciéndum namque est, omnes qui ad exémplum Apostolórum sua reliquérunt ómnia, et secúti sunt Christum júdices cum eo ventúros: sicut étiam omne mortálium genus esse judicándum. Quia enim duodenário sæpe número solet in Scriptúris univérsitas designári, per duódecim sedes Apostolórum, ómnium numerósitas judicántium; et per duódecim tribus Israel, univérsitas eórum, qui judicándi sunt, osténditur. Te Deum. 15.

DIE IV. SEXTA INF. OCT. SS. Apost. Petri et Pauli.

Ini. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In secundo Nocturno.

De Expositióne S. Joánnis Chrysóstomi in Epístolam ad Romános. Lectio iv.

Serm. 32. in mor. exh.

Cum Paulus Apóstolus grátiam Dómini nostri Jesu Christi, matrem ómnium bonórum, nobis precétur: réliquum est, ut nos tali patrocínio dignos exhibeámus ut non hic solum vocem Pauli audiámus, sed et postquam illuc migravérimus, athlétam Christi vidére mereámur. Immo si hic audiérimus, et illic ipsum omníno vidébimus, licet non e propinquo stantes vidébimus tamen prope regálem thronum splendéntem, ubi Chérubim Deum gloríficant, ubi Séraphim volant, illic Paulum vidébimus cum Petro sanctórum chori príncipem ac ducem, et ejus germána charitáte fruémur. ℟. Vidi conjúnctos. Lectio v.

Si enim, cum hic esset, usque ádeo diligébat hómines, ut cum dissólvi, et cum Christo esse cúperet, elége-

rit tamen hic esse: multo magis illic ferventiórem charitátem osténdet. Ego et Romam proptérea diligo, tamétsi aliúnde illam laudáre queam, nempe a magnitúdine, ab antiquitáte, a pulchritúdine, a multitúdine, ab império, a divitiis, et a rebus in bello fórtiter gestis. Sed his ómnibus omissis, ob id illam beátam prædico, quod erga illos Paulus, dum víveret, ádeo fuit benévolus, ádeo illos amávit, et coram disséruit, et postrémo vitam apud eos finivit. Cujus sanctum corpus ipsi póssident: et proptérea Civitas illa hinc facta est insígnis magis quam ab áliis rebus ómnibus: et tamquam corpus magnum ac válidum duos habet óculos fulgéntes, sanctórum vidélicet horum córpora.

℟. Beáti estis. **Lectio vi.**

Non ita cœlum splendéscit, quando rádios sol demíttit, quemádmodum Romanórum Urbs duos istos fulgóres ubique terrárum emíttens. Hinc rapiétur Paulus, hinc Petrus. Consideráte, et horréte, quale spectáculum visúra sit Roma: Paulum vidélicet repénte ex theca illa cum Petro resurgéntem in occúrsum Dómini sursum ferri. Qualem rosam Christo mittet Roma? quálibus corónis duábus ornátur Urbs ista? quálibus caténis áureis cincta est? quales habet fontes? Proptérea admíror hanc Urbem, non propter cópiam auri, non propter colúmnas, neque propter áliam quamcúmque rerum spéciem, sed propter colúmnas illas Ecclésiæ. Quis mihi nunc dabit circumvólvi córpori Pauli, affígi sepúlchro, vidére púlverem córporis illius, quæ adhuc in Christo déerant adimpléntis, stígmata illius gestántis, prædicatiónem Evangélii ubíque seminántis?

℟. Isti sunt triumphatóres.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te: quid ergo erit nobis? Et réliqua.

De Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.

In nat. S. Bened.

Duo sunt órdines electórum in judício futúri: unus judicántium cum Dómino, de quibus hoc loco mémorat, qui reliquérunt ómnia, et secúti sunt illum; álius judicandórum a Dómino, qui non quidem ómnia sua páriter reliquérunt, sed de his tamen, quæ habébant, quotidiánas dare eleemósynas Christi paupéribus curábant: unde et auditúri sunt in judício: Veníte benedícti Patris mei, possidéte præ-

parátum vobis regnum a constitutióne mundi. Esurívi enim, et dedístis mihi manducáre: sitívi, et dedistis mihi bibere. ℟. Isti sunt qui.

Lectio viii.

Sed et reprobórum duosibi futúros órdines, Dómino narránte, comperímus: unum eórum, qui fidei christiánæ mystériis initiáti, ópera fidei exercére contémnunt, quibus in judício testátur: Discédite a me maledícti in ignem ætérnum, qui præparátus est diábolo, et ángelis ejus: esurívi enim, et non dedistis mihi manducáre. Alterum eórum, qui fidem et mystéria Christi vel numquam suscepére, vel suscéptam per apostasíam deseruére: de quibus dicit: Qui autem non credit, jam judicátus est: quia non credit in nómine unigéniti Fílii Dei. ℟. Isti sunt viri.

Lectio ix.

Verum his cum timóre et pavóre débito paulísper commemorátis, ad lætíssima pótius Dómini et Salvatóris nostri promíssa convertámus audítum. Videámus quæ tantæ gratia pietátis: non ætérnæ tantúmmodo vitæ prǽmia suis sequácibus, sed et præséntis múnera pollicétur exímia. Et omnis, inquit, qui relíquerit domum, vel fratres, aut soróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, céntuplum accípiet, et vitam ætérnam possidébit. Qui enim terrénis afféctibus sive possessiónibus pro Christi discipulátu renuntiáverit, quo plus in ejus amórem profécerit, eo plures invéniet, qui se intérno suscipere afféctu, et suis gáudeant sustentáre substántiis. ℣ Deum laudámus. 15.

DIE V. SEPTIMA

inf. Oct. SS. Ap. Petri et Pauli.

Inf. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Máximi Epíscopi.

Lectio iv.

Homil. 5. de SS. Apost. Petro et Paulo, post init.

Non sine causa factum putémus, fratres charíssimi, quod gloriosíssimi christiánæ fidei príncipes Petrus et Paulus, una die, uno in loco, unius tyránni toleravére senténtiam. Una die passi sunt, ut ad Christum páriter pervenírent: uno in loco, ne álteri Roma deésset: sub uno persecutóre, ut æquális crudélitas utrúmque constríngeret. Dies ergo, puto, pro mérito: locus pro glória, persecútor decrétus est pro virtúte. Et in quo tandem loco martyrium pertulérunt? In Urbe Roma, quæ principátum et caput óbtinet natiónum, scilicet ut ubi caput superstitiónis erat, illic caput quiésceret sanctitátis: et ubi Gentílium príncipes habitábant, illic Ecclesiárum príncipes morceréntur.

℟. Vidi conjúnctos. Lectio v.

Cujus autem mériti sint beatíssimi Petrus et Paulus, hinc póssumus intellígere, quod cum Dóminus Oriéntis regiónem própria illustráverit passióne, Occidéntis plagam, ne quid minus esset, vice sui Apostolórum sánguine illumináre dignátus est. Et licet illíus pássio nobis sufficiat ad salútem, tamen étiam horum martyrium nobis cóntulit ad exémplum. Hodiérna ígitur die beáti Apóstoli sánguinem profudérunt. Sed videámus causam, quare ista perpéssi sunt: scílicet quod inter cétera mirabília étiam magum illum Simónem oratiónibus suis de áeris vácuo præcípiti ruína prostravérunt.

℟. Beáti estis. Lectio vi.

Cum enim idem Simon se Christum díceret, et tanquam fílium ad patrem asséreret volándo se posse conscéndere, atque elátus súbito mágicis ártibus voláre cœpisset: tunc Petrus fixis génibus precátus est Dóminum, et precatióne sancta vicit mágicam levitátem. Prior enim ascéndit ad Dóminum orátio, quam volátus: et ante pervénit justa petítio, quam iníqua præsúmptio: ante Petrus in terris pósitus obtínuit quod petébat, quam Simon perveníret in cœléstibus, quo tendébat. Tunc ígitur Petrus velut vinctum illum de sublími áere depósuit, et quodam præcipítio in saxo elidens, ejus crura confrégit: et hoc in oppróbrio facti illius, ut qui paulo ante voláre tentáverat, súbito ambuláre non posset: et qui pennas assúmpserat, plantas amítteret. ℟. Isti sunt.

In iii. Noct. Homilia in Evang. Ecce nos relíquimus, de Comm. Apost. 11.*

DIE VI. IN OCTAVA SS. Apost. Petri et Pauli. Duplex.

Omnia de Communi Apostolorum. 2.* præter seq.

In utrisque Vesp. ℣. Constítues eos príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui Dómine.

Ad Magníficat, Ant. Petrus Apóstolus, et Paulus Doctor Géntium, ipsi nos docuérunt legem tuam, Dómine. Oratio.

Deus, cujus déxtera beátum Petrum ambulántem in flúctibus, ne mergerétur, eréxit: et coapóstolum ejus Paulum, tértio naufragántem, de profúndo pélagi liberávit: exáudi nos propítius, et concéde; ut ambórum méritis æternitátis glóriam consequámur. Qui vivis et regnas.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi. Lectio iv.

Apud Metaphrasten.

Quasnam vobis, o beáti Apóstoli, referémus grátias, qui tantum pro nobis la-

borástis? Mémini tui, Petre, et obstupésco: recórdor tui, Paule, et excédens mente, ópprimor lácrymis. Quid enim dicam, aut quid loquar, vestras contémplans afflictiónes, néscio. Quot cárceres sanctificástis? quot caténas decorástis, quot torménta sustinuístis? quot maledícta tolerástis? quómodo Christum portástis? quómodo prædicatióne Ecclésias lætificástis? Sunt benedícta vestræ linguæ instruménta: sánguine conspérsa sunt membra vestra propter Ecclésiam. Vos Christum imitáti estis in ómnibus. In omnem terram éxiit vester sonus, et verba vestra in fines orbis terræ.

℟. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti facti amíci Dei.

℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cælum, voce magna clamántem, et dicéntem. Isti sunt viri sancti facti amíci Dei.

Lectio v.

Gaudeas Petre, cui datum est, ut ligno crucis Christi fruieréris. Et ad Magístri quidem similitúdinem voluísti crucifígi, non recta quidem figúra, ut Christus Dóminus, sed cápite in terram verso, tamquam qui a terra in cœlum iter fáceres. Beáti clavi, qui sancta illa membra penetrárunt. Tu cum omni fidúcia in manus Dómini ánimam tradidísti, qui assídue ei et ejus sponsæ Ecclésiæ servísti, qui fervénti spíritu Dóminum dilexísti ómnium Apostolórum fidelíssimus.

℟. Beáti estis cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos mentiéntes propter me: * Gaudéte et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cælis. ℣. Cum vos óderint hómines, et cum separáverint vos et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum, tamquam malum, propter Fílium hóminis. Gaudéte.

Lectio vi.

Gaudeas et tu beáte Paule, cui caput fuit gládio amputátum, cujus virtútes nullis verbis explicári possunt. Quisnam gládius sanctum guttur tuum pervásit, Domínicum, inquam, instruméntum, quod a cœlo habétur in admiratióne, et quod terra reverétur? Quisnam locus tuum sánguinem excépit, lactis spécie in ejus, qui te percússit, túnica apparéntem? qui ánimam illíus bárbari supra modum dulciórem reddens, fidélem effécit cum sóciis. Sit mihi gládius ille pro coróna, et clavi Petri pro gemmis infíxis in diadémate.

℟. Isti sunt triumphatóres, et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt prǽmia ætérna: * Modo coro-

nántur, et accípiunt palmam. ℣. Isti sunt, qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo. Glória. Modo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 14. c*

In illo témpore: Cómpulit Jesus discípulos ascéndere in navículam, et præcédere eum trans fretum, donec dimítteret turbas. Et réliqua.

Homília sancti Hierónymi Presbyteri.

L. 2. Com. in c. 14. Matth.

Discípulis Dóminus præcépit transfretáre, et cómpulit ut ascénderent navículam. Quo sermóne osténditur, invítos eos a Dómino recessísse, dum amóre præceptóris ne punctum quidem témporis ab eo volunt separári. Et dimíssa turba ascéndit in montem solus oráre. Si fuíssent cum eo discípuli Petrus et Jacóbus et Joánnes, qui víderant glóriam transformáti, fórsitan ascendíssent in montem cum eo: sed turba ad sublímia sequi non potest, nisi docúerit eam juxta mare in líttore, et alúerit in desérto.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem. Lectio viii.

Quod autem ascéndit solus oráre, non ad eum réferas, qui de quinque pánibus quinque míllia saturávit hóminum, excéptis párvulis et muliéribus; sed ad eum, qui audíta morte Joánnis, secéssit in solitúdinem: non quod persónam Dómini separémus, sed quod ópera ejus inter Deum hominémque divísa sint. Navícula autem in médio mari jactabátur flúctibus. Recte quasi inviti et retractántes Apóstoli a Dómino recésserant, ne, illo absénte, naufrágia sustinérent.

℟. Isti sunt viri sancti, quos elégit Dóminus in charitáte non ficta: et dedit illis glóriam sempitérnam: * Quorum doctrína fulget Ecclésia, ut sole luna. ℣. Sancti per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam. Quorum. Glória. Quorum. Lectio ix.

Deinde Dómino in montis cacúmine commoránte, statim ventus contrárius óritur, et turbat mare, et periclitántur Apóstoli: et támdiu ímminens naufrágium persevérat, quámdiu Jesus véniat. Quarta autem vigília noctis venit ad eos ámbulans supra mare. Statiónes et vigíliæ militáres in terna horárum spátia dividúntur. Quando ergo dicit, quarta vigília noctis venísse ad eos Dóminum, osténdit tota no-

cte periclitátos, et extrémo noctis, atque in cónsummatióne mundi, eis auxílium præbitúrum. Te Deum. 15.

In Laudibus. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Ad Benedictus, Ant. Gloriósi príncipes terræ, quómodo in vita sua dilexérunt se, ita et in morte non sunt separáti.

Oratio. Deus, cujus. 443.

In ii. Vesp. ℣. Ant. ad Magnificat, et Oratio ut in i. 443.

DIE VIII. S. ELISABETH

Reginæ Portugalliæ. Semid.

Ad Vesp. Ant. et Capit. de Laud. Psalmi de Com. Virg. 82.*

Hymnus.

DOMARE cordis impetus Elísabeth
Fortis inópsque, Deo
Servíre regno prætulit.

In fúlgidis recépta cœli sédibus,
Sidereæque domus.
Ditáta sanctis gáudiis.

Nunc regnat inter cœlites beátior,
Et premit astra, docens
Quæ vera sint regni bona.

Patri potéstas, Filióque glória,
Perpetuúmque decus
Tibi sit, alme Spíritus. Amen.

℣. Ora pro nobis, beáta Elísabeth. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Et nunc reges * intellígite, erudímini qui judicátis terram.

Oratio.

CLEMENTISSIME Deus, qui beátam Elísabeth regínam, inter céteras egrégias dotes, béllici furóris sedándi prærogatíva decorásti: da nobis, ejus intercessióne, post mortális vitæ, quam supplíciter pétimus, pacem, ad ætérna gáudia perveníre. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invit. Laudémus Deum nostrum * in sanctis opéribus beátæ Elísabeth. Psalm. Veníte. 2.

Hymnus. Domáre, supra.

In primo Nocturno.

Ant. Eleváta * est magnificéntia Elísabeth super cœlos. Psal. de Comm. 100.*

Ant. Veni elécta mea, * et ponam in te thronum meum, quia concupívit Rex spéciem tuam.

Ant. Accépit benedictiónem* a Dómino, et misericórdiam a Deo salutári suo.

℣. Multæ fíliæ congregavérunt divítias. ℟. Tu supergréssa es univérsas.

Lect. Mulíerem fortem. 102.*

℟. Regáli exórta progénie triúmphat in cœlis Elísabeth tríplici circúmdata varietáte meritórum: * Nam in terra in tríplici vitæ gradu pósteris imitánda virtútum relíquit exémpla. ℣. Virginálem statum, conjugálem, et viduálem inoffénso pede cucúrrit. Nam.

Os suum apéruit sa-

piéntiæ, * Et lex cleméntiæ in lingua ejus. ℣. Quóniam prævenísti eam in benedictiónibus dulcédinis. Et.

℟. iii. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei : * Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eam. ℣. Scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eam, Dómine. Et. Glória. Et.

In secundo Nocturno.

Ant. Propter veritátem,*et mansuetúdinem, et justítiam dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Ant. Arcum cónteret, * et confrínget arma, et scuta combúret igni.

Ant. Justítia * et misericórdia plena est déxtera tua.

℣. Virga tua, et báculus tuus. ℟. Ipsa me consoláta sunt.

Lectio iv.

Elisabeth Aragóniæ régibus ortam Christi anno millésimo ducentésimo septuagésimo primo, in præságium futúræ sanctimóniæ paréntes, præter morem, relícto matris aviæque nómine, a magna ejus matértera, Thuríngiæ dómina, sancta Elísabeth, in baptísmo nominátam voluére. Ubi nata est, statim pátuit, quam felix regum regnorúmque esset futúra pacátrix: natalítia enim ejus lætítia perniciósas avi patrísque dissensiónes in concórdiam convértit. Pater vero crescéntis póstea fíliæ admirátus indolem, affirmábat fore, ut una Elísabeth réliquas Aragoniórum regum sánguine creátas féminas virtúte longe superáret. Sic cœléstem ipsíus vitam in contemnéndo córporis ornátu, in fugiéndis voluptátibus, in jejúniis frequentándis, in divínis précibus assídue recitándis, in charitátis opéribus exercéndis, venerátus, rerum suárum regníque felicitátem, uníus fíliæ méritis referébat accéptam. Tandem ubique nota, et a multis princípibus exoptáta, Dionysio Lusitániæ regi christiánis cæremóniis rite est in matrimónium collocáta.

℟. Audi fília, et vide, et inclína aurem tuam, et oblivíscere pópulum tuum, et domum patris tui: * Et concupíscet Rex decórem tuum. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde et regna. Et. Lect. v.

Juncta conjúgio, non minórem excoléndis virtútibus, quam líberis educándis, óperam dabat, viro placére studens, sed magis Deo. Médiam fere anni partem solo pane tolerábat et aqua: quæ in quodam ipsíus morbo divínitus versa est in vinum, cum id a médicis præscríptum bíbere recusásset. Páuperis féminæ ulcus horréndum exosculáta, derepénte sanávit. Pecúnias paupéribus distribuéndas, ut Regem latérent, hibérno témpore in rosas convértit. Vírginem

cæcam a nativitáte illumináνit: multos álios solo crucis signo a gravíssimis morbis liberávit: plúrima id genus miracula patrávit. Monastéria, collégia et templa non modo extrúxit, sed étiam magnífice dotávit. In regum discórdiis componéndis admirábilis fuit: in privátis publicísque mortálium sublevándis calamitátibus indeféssa.

℟. Manum suam misit ad fórtia: * Manum suam apéruit inopi, et palmas suas exténdit ad páuperem. ℣. Dispérsit, dedit paupéribus: justítia ejus manet in sæculum sæculi. Manum.

Lectio vi.

Defuncto rege Dionysio, sicut virgínibus in prima ætáte, in matrimónio conjúgibus, ita víduis in solitúdine fuit ómnium virtútum exémplar. Illico enim religiósis sanctæ Claræ véstibus indúta, régio fúneri constánter intérfuit: ac paulo post Compostéllam profíciscens, multa ex holosérico, argénto, auro, gemmísque donária pro regis ánima obtulit. Inde revérsa domum, quidquid sibi charum, aut pretiósum supérerat, in sacros ac pios usus convértit: absolvendóque suo vere régio Conimbricénsi vírginum cœnóbio, et aléndis paupéribus, et protegéndis víduis, defendéndis pupíllis, míseris ómnibus juvándis inténta, non sibi, sed Deo, et mortálium ómnium cómmodis vivébat. Reges duos fílium et génerum pacificatúra, Stremótium nóbile óppidum véniens, morbo ex itínere contrácto, ibídem a Vírgine Deípara visitáta, sanctíssime óbiit, anno millésimo trecentésimo trigésimo sexto, die quarta Júlii. Post mortem multis miráculis cláruit, præsértim suavíssimo córporis jam per annos fere trecéntos incorrúpti odóre: semper étiam Regínæ sanctæ cognoménto célebris: tandem anno Jubilæi, et nostræ salútis millésimo sexcentésimo vigésimo quinto, totíus christiáni orbis concúrsu et appláusu, ab Urbáno Octávo rite inter Sanctos adscrípta est.

℟. Regnum mundi, et omnem ornátum sæculi contémpsi propter amórem Dómini mei Jesu Christi: * Quem vidi, quem amávi, in quem crédidi, quem diléxi. ℣. Eructávit cor meum verbum bonum: dico ego ópera mea Regi. Quem. Glória. Quem.

In tertio Nocturno.

Ant. Conféssio * et pulchritúdo in conspéctu ejus, sanctitas et magnificéntia in sanctificatióne ejus.

Ant. Annuntiavérunt * cœli justítiam ejus, et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Ant. Judicávit * in justítia, et pópulos in æquitáte.

℣. Ignis ante ipsam præcédet. ℟. Et inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Lect. de Homil. in Evang. Símile est regnum cœlórum thesáuro. 408.*

℟. vii. Os suum apéruit sapiéntiæ, et lex cleméntiæ in lingua ejus: considerávit sémitas domus suæ, * Et loquebátur de testimóniis Dómini. ℣. Gustávit, et vidit quia bona est negotiátio ejus: non extinguétur in nocte lucérna ejus. Et.

℟. viii. Invocávi, et venit in me spíritus sapiéntiæ, et præpósui illam regnis et sédibus: * Et divítias nihil esse duxi in comparatióne illius. ℣. Mélior est enim sapiéntia cunctis ópibus pretiosíssimis. Et. Glória Patri. Et.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Dum esset Rex * in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suavitátis. Psal. Dóminus regnávit, cum reliquis. 46.

2. Et concupíscet Rex * decórem tuum, quia ipse est Dóminus Deus tuus.

3. Potens in ópere * et sermóne lenívit iracúndiam Dómini, et conciliávit cor patris ad filium.

4. Quasi arcus refúlgens * inter nébulas glóriæ, et quasi flos rosárum in diébus vernis.

5. Quasi stella matutína * in médio nébulæ, et quasi luna plena in diébus suis.

Capitulum. *Prov.* 31. *b*

Mulierem fortem quis invéniet? procul, et de últimis finibus prétium ejus. Confídit in ea cor viri sui, et spóliis non indigébit. Hymn.

Opes decúsque régium relíqueras.
Elísabeth, Deí dicáta númini,
Recépta nunc beáris inter Angelos:
Libens ab hóstium tuére nos dolis.

Præi, viámque dux salútis índica:
Sequémur. O sit una mens fidélium!
Odor bonus sit omnis áctio, tuis
Id ínnuit rosis opérta cháritas.

Beáta cháritas, in arce síderum
Potens locáre nos per omne sæculum:
Patríque Filióque summa glória,
Tibíque laus perénnis, alme Spíritus. Amen.

℣. Méritis et précibus beátæ Elísabeth. ℟. Propítius esto, Dómine, pópulo tuo.

Ad Benedictus, Ant. Tu glória Jerúsalem, * tu lætítia Israel, tu honorificéntia pópuli tui. Oratio.

Clementissime Deus, qui beátam Elísabeth regínam, inter céteras egrégias dotes, béllici furóris sedándi prærogatíva decorásti: da nobis, ejus intercessióne, post mortális vitæ, quam supplí-

citer pétimus, pacem, ad ætérna gáudia pervenire. Per Dóminum.

Ad Horas, Ant. de Laud. Capit. et ℟℟. br. de Comm. In ii. Vesp. omnia ut in i. Vesperis. 446.

Ad Magnificat, Ant. Elisabeth * pacis et pátriæ mater, in cœlo triùmphans, dona nobis pacem.

DIE X. SS. SEPTEM FRATRUM ac Rufinæ, et Secundæ virg. et mart. Semiduplex.

Omnia de Communi plurimorum Mart. 35.* præter sequentia. Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut, qui gloriósos Mártyres fortes in sua confessióne cognóvimus, pios apud te in nostra intercessióne sentiámus. Per Dóminum nostrum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ. In ii. Nocturno. Lectio iv.

Septem fratres, filii sanctæ Felicitátis, Romæ in persecutióne Marci Aurélii Antonini a Públio præfécto primum blandítiis, deínde terróribus tentáti, ut Christo renuntiántes, deos venerarentur: et sua virtúte, et matre hortánte, in fidei confessióne perseverántes, várie necáti sunt. Januárius plumbàtis cæsus: Felix et Philíppus fústibus contúsi: Silvánus ex altíssimo loco præceps dejéctus est: Alexánder, Vitális, et Martiális cápite plectúntur. Mater eórum quarto post mense eámdem martyrii palmam consecúta est: illi sexto Idus Július spíritum Dómino reddidérunt.

℟. Sancti tui, Dómine, mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida, et in mari rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra.

Lectio v.

Rufina et Secúnda, soróres, vírgines Románæ, rejécto connúbio Armentárii et Veríni, quibus a paréntibus despónsæ fúerant, quod Jesu Christo virginitátem vovíssent, Valeriáno et Galliéno Imperatóribus, comprehendúntur. Quas cum nec promíssis, nec terróre Június Præféctus a propósito posset abdúcere, Rufinam primum virgis cædi jubet: in cujus verbéribus Secúnda júdicem sic interpéllat: Quid est, quod sorórem meam honóre, me áfficis ignomínia? Jube ambas simul cædi, quæ simul Christum Deum confitémur. Quibus verbis incénsus judex ímperat utrámque detrúdi in tenebricósum et fœtidum cárcerem. Quo loco statim claríssima luce et suavíssimo odóre completo, in ardénte bálnei sólio includúntur. Et cum inde étiam íntegræ evasíssent, mox sa-

xo ad collum alligáto in Tíberim projéctæ sunt: unde ab Angelo liberátæ, extra Urbem via Aurélia milliário décimo, cápite plectúntur. Quarum córpora a Plautilla matróna in ejus prædio sepúlta, ac póstea in Urbem transláta, in Basilica Constantiniána prope Baptistérium cóndita sunt.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine:* Ut hærédes fierent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplicia. Ut hærédes.

Sermo S. Augustini Epíscopi.

Lectio vi. *Ser. 110. de divers.*

Magnum spectáculum, fratres, pósitum est ante óculos fidei nostræ. Aure audívimus, corde vidimus optántem matrem ante se finíre istam vitam filios suos, longe contráriis votis consuetúdini humánæ. Omnes enim hómines filios suos, ex hac vita migrándo, præcédere volunt, non sequi: illa autem optávit postérior mori. Non enim amittébat filios, sed præmittébat, nec intuebátur quam vitam finírent, sed quam inchoárent. Desinébant enim vívere, ubi quandóque fúerant moritúri: et incipiébant vívere, sine fine victúri. Parum est fuísse spectatrícem: miráti sumus pótius hortatrícem. Fœcúndior virtútibus, quam fœtibus: videns certántes, in quibus ómnibus ipsa certábat, et in ómnibus vincéntibus ipsa vincébat.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos: et in témpore erit respéctus illórum:* Quóniam donum et pax est eléctis Dei. ℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem, et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 12. d*

In illo témpore: Loquénte Jesu ad turbas, ecce mater ejus, et fratres stabant foris, quæréntes loqui ei. Et réliqua.

Homília S. Gregórii Papæ.

Homil. 3. in Evangelia.

Sancti Evangélii, fratres charíssimi, brevis est léctio recitáta, sed magnis mysteriórum pondéribus grávida. Jesus étenim cónditor et Redémptor noster matrem se nosse dissimulat, et quæ ei mater sit, et qui propínqui, non per cognatiónem carnis, sed per conjunctiónem spiritus desígnat, dicens: Quæ est mater mea, et qui sunt fratres mei? Quicúmque enim fécerit voluntátem Patris mei qui in cœlis est, ipse meus frater, et soror, et mater est. Quibus nobis verbis

quid aliud innuit, nisi quod obsequéntes jussiónibus suis multos ex Gentilitáte cólligit, et Judæam, ex cujus carne est génitus, non agnóscit? ℟. Propter testaméntum Dómini, et leges patérnas, sancti Dei perstitérunt in amóre fraternitátis: * Quia unus fuit semper spíritus in eis, et una fides. ℣. Ecce quam bonum et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Quia.

Lectio viii.

SED cum is, qui voluntátem Patris fécerit, soror, et frater Dómini dícitur, propter utrúmque sexum qui ad fidem collígitur, mirum non est: mirándum vero valde est, quómodo étiam mater dicátur. Fidéles enim discípulos fratres vocáre dignátus est, dicens: Ite, nuntiáte frátribus meis. Qui ergo fráter Dómini fieri ad fidem veniéndo potúerit, quæréndum est, quómodo étiam et mater esse possit.

℟. Hæc est vera fratérnitas, quæ numquam pótuit violári certámine: qui effúso sánguine secúti sunt Dóminum, * Contemnéntes aulam régiam pervenérunt ad regna cœléstia. ℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Contemnéntes. Glória Patri. Contemnéntes.

Lectio ix.

SED sciéndum nobis est, quia qui Christi soror et frater est credéndo, mater effícitur prædicándo. Quasi enim parit Dóminum, quem cordi audiéntis infúderit: et mater ejus prædicándo effícitur, si per ejus vocem amor Dómini in próximi mente generátur. Ad quam rem nobis idónee confirmándam adest beáta Felícitas, cujus hódie natalítia celebrámus: quæ credéndo éxstitit ancílla Christi, et prædicándo facta est mater Christi. Septem quippe filios, sicut in gestis ejus emendatióribus légitur, sic post se tímuit vivos in carne relínquere, sicut carnále parentes solent metúere, ne mórtuos præmíttant. Te Deum laudámus. 15.

In ii. Vesp. fit comm. seq.

DIE XI. S. PII PAPÆ ET M.

Ant. Iste Sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram. ℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Oratio.

INFIRMITATEM nostram réspice, omnípotens Deus: et quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti Pii, Mártyris tui atque Pontíficis, intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

Lectio iii.

PIUS Aquilejénsis, Imperatóre Antoníno Pio, Póntifex creátus, pœnam státuit

in sacerdótem, cujus negligéntia de sánguine Dómini áliquid stilláverit. Pœniténtiam enim, inquit, agant quadragínta diébus, si in terram áliquid decíderit: si super altáre, tribus diébus: si super línteum supérius, quátuor: si in inférius deflúxerit, novem diébus: si usque ad quartum, vigínti diébus: ubicúmque ceciderit, si récipi potest, lambátur: sin áliter, aut lavétur, aut radátur: quidquid lotum, aut rasum est, comburátur, et cinis in sacrárium reponátur. Multis prætérea utíliter decrétis, martyrio coronátur, et sepelítur in Vaticáno, quinto Idus Júlii: cum sedísset annos novem, menses quinque, dies vigínti septem, et Presbyteros decem et octo, Diáconos vigínti unum, Epíscopos per divérsa loca duódecim, mense Decémbri quinque Ordinatiónibus creásset. Te Deum 45.

DIE XII. S. JOANNIS Gualberti Abbatis. Duplex.

Omnia de Comm. Confessoris non Pontificis. 66. *præter sequentia.

Oratio.

Intercessio nos, quæsumus Dómine, beáti Joánnis Abbátis commendet: ut, quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum.

Deinde fit commem. SS. Naboris et Felicis Mart.

Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

Præsta, quæsumus Dómine, ut, sicut nos sanctórum mártyrum tuórum Náboris et Felícis natalítia celebránda non déserunt, ita júgiter suffrágiis comiténtur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scr. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Joannes Gualbértus, Florentíæ nóbili génere ortus, dum patri óbsequens rem militárem séquitur, Ugo, únicus ejus frater, occíditur a consanguíneo: quem cum solum et inérmem sancto Parascéves die Joánnes armis ac milítibus stipátus, óbvium habéret, ubi neuter álterum póterat declináre, ob sanctæ Crucis reveréntiam, quam homicída supplex, mortem jamjam subitúrus, bráchiis signábat, vitam ei cleménter indúlget. Hoste in fratrem recépto, próximum sancti Miniátis templum oratúrus ingréditur, ubi adorátam Crucifíxi imáginem caput sibi fléctere cónspicit. Quo mirábili facto permótus Joánnes, Deo exinde, étiam invíto patre, militáre decérnit, atque ibídem própriis sibi mánibus comam totóndit, ac

monásticum hábitum índuit: adeóque piis ac religiósis virtútibus brevi coruscat, ut multis se perfectiónis spécimen ac normam præbéret; ita ut ejúsdem loci Abbáte defúncto, commúni ómnium voto in superiórem eligerétur. At Dei fámulus cúpiens subésse pótius quam præésse, ad majóra divina voluntáte servátus, ad Camaldulénsis erémi íncolam Romuáldum proficíscitur; a quo cœlicum sui Institúti vaticínium áccipit: tum suum Ordinem sub régula sancti Benedícti apud Umbrósam vallem instítuit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Deinde plúrimis ad eum ob ejus sanctitátis famam úndique convolántibus, una cum iis in sócios adscítis, ad hæréticam et simoniacam pravitátem extirpándam, et apostólicam fidem propagándam, sédulo incúmbit, innúmera proptérea in se et suis incómmoda expértus. Nam ut eum ejúsque sócios adversárii perdant, noctu sancti Sálvii cœnóbium repénte aggrediúntur, templum incéndunt, ædes demoliúntur, et mónachos omnes lethali vúlnere sáuciant: quos vir Dei único crucis signo incólumes prótinus reddit, et Petro ejus mónacho per imménsum ardentissimúmque ignem illæso mirabíliter transeúnte, optátam sibi et suis tranquillitátem óbtinet: inde simoníacam lábem ab Hetrúria éxpulit, ac in tota Itália fidem prístinæ integritáti restítuit.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum. * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Multa fúnditus eréxit monastéria: eadémque et ália ædifíciis ac regulári observántia instauráta, sanctis légibus communívit. Ad egénos aléndos sacram supelléctilem véndidit: ad ímprobos coercéndos eleménta sibi famulári conspéxit: ad dæmones comprimendos crucem quasi ensem adhíbuit. Demum abstinéntiis, vigíliis, jejúniis, oratiónibus, carnis maceratiónibus, ac sénio conféctus, dum infírma valetúdine gravarétur, Davídica illa verba persæpe repetébat: Sitívit ánima mea ad Deum fortem vivum: quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei? Jamque morti próximus, convocátos discípulos ad fratérnam concórdiam cohortátur, et in Brevículo, cui consepe-

líri vóluit, jussit hæc scribi: Ego Joánnes credo, et confiteor fidem, quam sancti Apóstoli prædicavérunt, et sancti Patres in quátuor Concíliis confirmavérunt. Tandem triduáno Angelórum obséquio dignátus, septuagésimum octávum annum agens, apud Passiniánum, ubi summa veneratióne cólitur, migrávit ad Dóminum anno salútis millésimo septuagésimo tértio, quarto Idus Július. Quem Cœlestínus Tértius, innúmeris miráculis clarum, in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii *Cap. 5. g*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Audístis quia dictum est: Díliges próximum tuum, et ódio habébis inimícum tuum. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 1. Comm. in c. 5. Matt.

Ego autem dico vobis: Dilígite inimícos vestros, benefácite his qui odérunt vos. Multi præcépta Dei imbecillitáte sua, non sanctórum víribus æstimántes, putant esse impossibília quæ præcépta sunt, et dicunt sufficere virtútibus, non odísse inimícos: céterum dilígere plus præcípi, quam humána natúra patiátur. Sciéndum est ergo, Christum non impossibília præcípere, sed perfécta. Quæ fecit David in Saul, et in Absalom: Stéphanus quoque martyr pro inimícis lapidántibus deprecátus est: et Paulus anáthema cupit esse pro persecutóribus suis. Hæc autem Jesus et dócuit, et fecit, dicens: Pater ignósce illis: quod enim fáciunt: nésciunt.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse.

Lectio viii

In réliquis opéribus bonis intérdum potest áliquis qualemcúmque excusatiónem præténdere: ad habéndam vero dilectiónem nullus se póterit excusáre. Potest mihi áliquis dícere, Non possum jejunáre; numquid potest dícere, Non possum amáre? Potest áliquis dícere: Virginitátem non possum serváre; non possum res totas véndere, et paupéribus erogáre: numquid potest dícere, Non

possum diligere inimícos?
℟ Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris:* Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertàtur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória. Et vos.

Lectio ix.

NON enim ibi aut pedes labórant curréndo, aures audiéndo, aut manus operándo laxántur, ut nos per ipsam excusatiónem liberáre conémur. Non nobis dícitur: Ite ad Oriéntem, et quærite charitátem; navigáte ad Occidéntem, et inveniétis dilectiónem. Intus in nostro corde est, ubi redíre jubémur, dicénte Prophéta: Redíte prævaricatóres ad cor. Non enim in longínquis regiónibus invenítur quod a nobis pétitur. Te Deum. 15.

In Laud. fit comm. SS. mart. Naboris et Felícis. Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos.
℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟ Lætabúntur in cubílibus suis.
Orat. Præsta, quæsumus, 453.
In ii. Vesperis fit comm. seq.

DIE XIII. S. ANACLETI

Papæ et Martyris. Semid.
Omnia de Comm. unius Mart. 20.* præter seq.
Ant. Iste Sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.
℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

DEUS, qui nos beáti Anacléti, Mártyris tui atque Pontíficis, ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius: ut cujus natalítia cólimus de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.
In ii. Nocturno, Lectio iv.

ANACLETUS Atheniénsis, Trajáno Imperatóre, rexit Ecclésiam. Decrévit, ut Epíscopus a tribus Epíscopis, neque a paucióribus, consecrarétur, et clérici sacris Ordínibus públice a próprio Epíscopo initiaréntur, et ut in Missa, perácta consecratióne, omnes communicárent. Beáti Petri sepúlchrum ornávit, Pontificúmque sepultúræ locum attríbuit. Fecit Ordinatiónes duas mense Decémbri, quibus creávit Presbýteros quinque, Diáconos tres, Epíscopos sex. Sedit annos novem, menses tres, dies decem. Martyrio coronátus, sepúltus est in Vaticáno.
℟. Honéstum fecit. 32.*
Lectio v. Príncipes. Lectio vi. Vere frustra. de Comm. ii. loco. 34.*
In iii. Noct. Homil. in Evang. Si quis venit, de Comm.

unius Mart. 28.*

Vesp. de seq. comm. præc.

DIE XIV. S. BONAVENTURÆ Episc., Conf. et Eccl. Doct. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont. 49.* præter sequentia.

Ad Magnificat in utrisque Vesperis, Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Bonaventúra, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei. Orat.

Deus, qui pópulo tuo ætérnæ salútis beátum Bonaventúram minístrum tribuísti: præsta, quæsumus; ut, quem doctórem vitæ habúimus in terris, intercessórem habére mereámur in cœlis. Per Dóminum.

Deinde fit comm. S. Anacleti, Ant. Qui vult veníre post me, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. Oratio. Deus, qui nos beáti. 456.

In i. Noct. Lect. Sapiéntiam, de Comm. Doct. 62.*

In ii. Nocturno, Lectio iv.

Bonaventura, Balneorégii in Etrúria natus, cum infans incidísset in vitæ perículum, mater ejus vovit, si inde evasísset, se eum religióni beáti Francísci dicatúram. Itaque adoléscens in Ordinem fratrum Minórum adscríbi vóluit: ubi, Alexándro de Ales magístro, ad eam doctrínæ perfectiónem brevi pervénit, ut séptimo post anno libros Sententiárum Parísiis públice summa cum laude sit interpretátus: quos étiam præcláris póstea commentáriis illustrávit. Post sex annos, sui Ordinis Generális miníster Romæ factus, ea prudéntiæ ac sanctitátis laude ministérium gessit, ut in ómnium ore et admiratióne esset.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum:* Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus. Lectio v.

Multa scripsit, in quibus summam eruditiónem cum pari pietátis ardóre conjúngens, lectórem docéndo movet. Quem Gregórius Décimus, ejus sanctimóniæ et sapiéntiæ fama commótus, Cardinálem et Epíscopum Albanénsem creávit. Eúmdem adhuc vivéntem beátus Thomas Aquínas Sanctum appellávit. Cum enim vitam sancti Francísci scribéntem comperísset, Sinámus, inquit, Sanctum pro Sancto laboráre. Migrávit e vita prídie Idus Júlii, in Concílio Lugdunénsi, quinquagínta tres annos natus, multis éditis miráculis. Quem Xystus Quartus Póntifex Máximus rétulit in Sanctórum númerum.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim

mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ. Lectio vi.
Lib. 9. *cap.* 6.

Qui post Oríonas Hyadum nómine, nisi Doctóres sanctæ Ecclésiæ designántur? Qui, subdúctis Martyribus, eo jam témpore ad mundi notítiam venérunt, quo fides clárius elúcet: et représsa infidelitátis híeme, áltius per corda fidélium sol veritátis calet. Qui remóta tempestáte persecutiónis, explétis longis nóctibus infidelitátis, tunc sanctæ Ecclésiæ orti sunt, cum ei jam per credulitátis vernum lucídior annus aperítur. ℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.
Lectio vii. *Cap.* 5. *b*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Hom. S. Joánnis Chrysóstomi.
Homil. 15. *in Matth. sub med.*

Attendite quid díxerit, Vos estis sal terræ: per quod osténdit, quam necessário ista præcípiat. Non enim de vestra, inquit, tantúmmodo vita, sed de univérso orbe vobis rátio reddénda est. Non ad duas quippe urbes, aut decem, aut vigínti, neque ad unam gentem vos mitto, sicut mittébam Prophétas: sed ad omnem terram prorsus ac mare, totúmque mundum, et hunc váriis criminíbus oppréssum. ℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio viii.

Dicendo enim, Vos estis sal terræ, osténdit univérsam hóminum infatuátam esse natúram, et peccatórum vi corrúptam: et idcírco illas ab eis virtútes requírit, quæ máxime ad multórum salútem procurándam necessáriæ sunt atque útiles. Nam qui mansuétus est ac modéstus, et misericors et justus, non intra se tantúmmodo hæc recte facta conclúdit, verum in aliórum quoque utilitátem præcláros hos fáciet efflúere fontes. Igitur qui cor de mundo est atque pacíficus, et persecutiónem pro veritáte pátitur, nihilóminus in commúne cómmodum vitam instítuit.

℟. In médio Ecclésiæ apéruit

os ejus, * Et implévit eum Dóminus spíritu sapiéntiæ et intelléctus. ℣. Jucunditátem et exultatiónem thesaurizávit super eum. Et. Glória Patri. Et. Lectio ix.

Ne ígitur putétis, inquit, ad lévia vos ducéndos esse certámina, neque exiguárum rerum vobis ineúndam esse ratiónem, Vos estis sal terræ. Quid igitur? Ipsine putrefácta, medicáti sunt? Nequáquam: neque enim fieri potest, ut ea, quæ jam corrúpta sunt, salis perfricatióne reparéntur. Non ergo hoc fecérunt, sed ante renováta, sibíque trádita, atque ab illa jam putrédine liberáta, aspergébant sale, et in ea novitáte conservábant, quam a Dómino suscéperant. Liberáre quippe a putrédine peccatórum, Christi virtútis est: ut autem ad illa íterum non revertántur, Apostolórum curæ est ac labóris.

Te Deum laudámus. 15.

In ii. Vesp. comm. sequentis.

DIE XV. S. HENRICI IMP.

Conf. Semiduplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter seq. (m. t. v.) Ant. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram. ℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ induit eum. Oratio.

Deus, qui hodiérna die beátum Henrícum Confessórem tuum e terréni cúlmine impérii ad regnum ætérnum transtulísti: te súpplices orámus; ut, sicut illum grátiæ tuæ ubertáte prævéntum, illécebras sæculi superáre fecísti, ita nos fácias, ejus imitatióne, mundi hujus blandiménta vitáre, et ad te puris méntibus perveníre. Per Dóminum.

In i. Noct. Lec. de Script. occ. In ii. Nocturno Lectio iv.

Henricus, cognoménto Pius, e Duce Baváriæ Rex Germániæ, ac póstmodum Romanórum Imperátor, temporális regni non conténtus angústiis, pro adipiscénda immortalitátis coróna, sédulam ætérno Regi exhibuit servitútem. Adépto enim império, religióni amplificándæ studióse incúmbens, ecclésias ab infidélibus destrúctas magnificéntius reparávit, plurimísque largitiónibus et prædiis locupletávit. Monastéria, aliáque loca pia vel ipse ædificávit, vel assignátis redítibus auxit. Episcopátum Bambergénsem hereditáriis ópibus fundátum, beáto Petro Romanóque Pontífici vectigálem fecit. Benedíctum Octávum, a quo impérii corónam accéperat, prófugum excépit, suæque Sedi restítuit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Ju-

stum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et. Lectio v.

In Cassinénsi monastério gravi deténtus infirmitáte, a sancto Benedícto, insígni miráculo sanátus est. Románam Ecclésiam amplíssimo diplómate munerátus, eídem tuéndæ bellum advérsus Græcos suscépit, et Apúliam, diu ab illis possésam, recuperávit. Nihil sine précibus ággredi sólitus, Angelum Dómini sanctósque Mártyres tuteláres pro se pugnántes ante áciem intérdum vidit. Divína autem protéctus ope, bárbaras natiónes précibus magis quam armis expugnávit. Pannóniam adhuc infidélem, trádita Stéphano regi soróre sua in uxórem, eóque baptizáto, ad Christi fidem perdúxit. Virginitátem, raro exémplo, matrimónio junxit, sanctámque Cunegúndam, cónjugem suam, propínquis ejus, morti próximus, illibátam restítuit.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum. * Et ad portas paradísi coronávit eum.
℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et. Lectio vi.

Denique rebus ómnibus, quæ ad Impérii honórem et utilitátem pertinébant, summa prudéntia dispósitis, et illústribus per Gálliam, Itáliam, et Germániam religiósæ munificéntiæ vestígiis passim relíctis, postquam heróicæ virtútis suavíssimum odórem longe latéque diffúderat, sanctitáte quam sceptro clárior, ad regni cœléstis præmia consummátis vitæ labóribus, a Dómino vocátus est anno salútis millésimo vigésimo quarto. Cujus corpus in Ecclésia beatórum Apostolórum Petri et Pauli Bambérgæ cónditum fuit, statímque ad ejus túmulum multa mirácula, Deo ipsum glorificánte, patráta sunt: quibus póstea rite probátis, Eugénius Tértius Sanctórum número illum adscrípsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Homilia in Ev. Sint lumbi, de Comm. Conf. non Pont. 74. *

Vesp. de seq. comm. præced.

DIE XVI. B. MARIÆ VIRG. de Monte Carmelo.

Duplex majus.

Omnia ut in Festis beatæ Mariæ. 135. * præter seq.

Ad Magníficat, Ant. Sancta María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: sén-

tiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam solémnem Commemoratiónem. ℣. ℟. Oratio.

Deus, qui beatíssimæ semper vírginis et genitrícis tuæ Maríæ singulári título Carméli Ordinem decorásti: concéde propítius; ut, cujus hódie Commemoratiónem solémni celebrámus officio, ejus muníti præsídiis, ad gáudia sempitérna pervenire mereámur. Qui vivis.

Pro comm. S. Henrici. Ant.

Hic vir despíciens mundum, et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu. ℣. Justum dedúxit Dóminus, per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Deus, qui in 459.

In i. Noct. Ego sapiéntia. 139.*

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Cum sacra Pentecóstes die Apóstoli cœlitus affláti, váriis linguis loqueréntur, et invocáto augustíssimo Jesu nómine, mira multa patrárent, víri plúrimi (ut fertur) qui vestígiis sanctórum Prophetárum Elíæ, ac Eliséi institerant, et Joánnis Baptístæ præcónio ad Christi advéntum comparáti fúerant, rerum veritáte perspécta, atque probáta, evangélicam fidem conféstim amplexáti sunt, ac peculiári quodam affectu, beatíssimam Vírginem (cujus collóquiis ac familiaritáte felíciter frui potuére) ádeo venerári cœpérunt, ut primi ómnium in eo montis Carméli loco, ubi Elías olim ascendéntem nébulam, Vírginis typo insígnem, conspéxerat, eidem puríssimæ Vírgini sacéllum constrúxerint.

℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut cypréssus in monte Sion, quasi myrrha elécta, * Dedi suavitátem odóris. ℣. Et sicut cinnamómum et bálsamum aromatízans. Dedi. Lectio v.

Ad novum ergo sacéllum sæpe quotídie conveniéntes, rítibus piis, precatiónibus ac láudibus beatíssimam Vírginem, velut singulárem Ordinis tutélam, colébant. Quámobrem fratres beátæ Maríæ de Monte Carmélo passim ab ómnibus appellári cœpérunt, eúmque títulum summi Pontífices non modo confirmárunt, sed et Indulgéntias peculiáres iis, qui eo título vel Ordinem, vel fratres síngulos nuncupárent, concessére. Nec vero nomenclatúram tantum magnificentíssima Virgo tríbuit et tutélam: verum et insígne sacri Scapuláris, quod beáto Simóni Anglico præbuit, ut cœlésti hac veste Ordo ille sacer dignoscerétur, et a malis ingruéntibus protegerétur. Ac demum, cum olim in Európa Ordo esset ignótus, et ob id apud Honórium Tértium non pauci pro illíus extinctióne instárent, ástitit

Honório noctu píissima virgo María, planéque jussit, ut Institútum et hómines benígne complecterétur.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et Regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum et lília convállium. Vidérunt. Lectio vi.

Non in hoc tantum sæculo Ordinem sibi tam accéptum multis prærogatívis beatíssima Virgo insignívit: verum et in álio (cum ubíque et poténtia et misericórdia plúrimum váleat) fílios in Scapuláris societátem relátos, qui abstinéntiam módicam, precésque paucas eis præscríptas frequentárunt, ac pro sui status ratióne castitátem coluérunt, matérno plane afféctu, dum igne purgatórii expiántur, solári, ac in cœléstem pátriam obténtu suo quantócyus pie créditur efférre. Tot ergo tantísque benefíciis Ordo cumulátus, solémnem beatíssimæ Vírginis Commemoratiónem ritu perpétuo ad ejúsdem Vírginis glóriam quotánnis celebrándam instítuit.

℟. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit: * Et vidéntes eam fíliæ Sion, beatíssimam prædicavérunt, dicéntes: * Unguéntum effúsum nomen tuum. ℣. Astitit Regína a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte. Et. Glória Patri. Unguéntum.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Loquénte Jesu. 145.*

In ℟. vii. loco Tuam sanctam Festivitátem, dicitur, tuam solémnem Commemoratiónem.

Ad Benedictus, Ant. Caput tuum ut Carmélus, et comæ cápitis tui sicut púrpura Regis vincta canálibus, allelúja.

In ii. Vesp. ad Magníficat, Ant. Glória Líbani data est ei: decor Carméli et Saron, allelúja.

Et fit comm. sequentis.

DIE XVII. S. ALEXII

Confess. Semiduplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter seq.

Ant. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram. ℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

Deus, qui nos beáti Aléxii, Confessóris tui, ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, étiam actiónes imitémur. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Alexius Romanórum nobilíssimus, propter exímium Jesu Christi amórem prima nocte nuptiárum, peculiári Dei mónitu, relín-

quens intáctam sponsam, illústrium orbis terræ Ecclesiárum peregrinatiónem suscépit. Quibus in itinéribus cum ignótus septémdecim annos fuisset, aliquándo apud Edéssam, Syriæ urbem, per imáginem sanctíssimæ Maríæ vírginis, ejus nómine divulgáto, inde navi discéssit. Ad portum Románum appúlsus, a patre suo tamquam aliénus pauper hospítio accípitur: apud quem, ómnibus incógnitus, cum decem et septem annos vixísset, relícto scripto sui nóminis, sánguinis, ac totíus vitæ cursus, migrávit in cœlum, Innocéntio Primo summo Pontífice.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v. Deridétur. Lectio vi. At contra, de Comm. ii. loco. 78.* cum ℟. ℣. et ℣.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Ecce nos relíquimus, de Com. Abbatum. 81.*

Vesp. de seq. Comm. præc. etc. ut infra.

DIE XVIII. S. CAMILLI de Lellis Confess. Duplex.

Omnia de Com. Conf. non Pont. 66.* præt. seq. (m. t. v.)

Oratio.

Deus, qui sanctum Camíllum ad animárum in extrémo agóne luctántium subsídium singulári charitátis prærogatíva decorásti: ejus, quæsumus, méritis spíritum nobis tuæ dilectiónis infúnde; ut in hora éxitus nostri hostem víncere, et ad cœléstem mereámur corónam pervenire. Per ... in unitáte.

Et fit comm. præc. Ant. Hic vir despíciens mundum, et terréna triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Deus, qui. 462.

Postea SS. Symphorósæ cum septem Filiis mart. Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

Deus, qui nos concédis sanctórum mártyrum, tuórum, Symphorósæ, et Filiórum ejus, natalítia cólere: da nobis in ætérna beatitúdine de eórum societáte gaudére. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Camillus Bucclánici Theatínæ diœcésis óppido ex nóbili Lellìórum família natus est matre sexagenária, cui grávidæ visum est per quiétem, puérulum Crucis signo in péctore munítum, et ágmini puerórum idem signum gestántium præeúntem, se peperísse. Adoléscens rem militárem secútus, sæculi vítiis aliquámdiu indúl-

sit; donec vigésimum quintum agens ætátis annum, tanto supérnæ grátiæ lúmine, divinæque offénsæ dolóre corréptus fuit, ut ubérrimo lacrymárum imbre íllico perfúsus, anteáctæ vitæ sordes indesinénter abstérgere, novúmque indúere hóminem firmiter decréverit. Quare ipso, quo id cóntigit, Purificatiónis beatíssimæ Vírginis festo die, ad fratres Minóres: quos Capuccínos vocant, convolans, ut eórum número adscriberétur, summis précibus exorávit. Voti compos semel atque íterum factus est: sed fœdo úlcere, quo aliquándo laboráverat, in ejus tibia iteráto recrudescénte, divínæ providéntiæ majóra de eo disponéntis consílio humíliter se subjécit, suíque victor, illíus religiónis bis expetítum, et suscéptum hábitum bis dimísit.

Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Romam proféctus, in nosocómium, quod Insanabilium dícitur, recéptus est: cujus étiam administratiónem ob perspéctas ejus virtútes sibi demandátam, summa integritáte ac sollicitúdine vere patérna perégit. Omnium ægrórum servum se réputans, eórum stérnere léctulos, sordes térgere, ulcéribus medéri, agoníque extrémo piis précibus et cohortatiónibus opem ferre solémne hábuit: quibus in munéribus præclára præbuit admirábilis patiéntiæ, invíctæ fortitúdinis, et heróicæ charitátis exémpla. Verum cum animárum in extrémis periclitántium, quod únice intendébat, levámini subsídium litterárum plúrimum conférre intellígeret, trigínta duos annos natus, in primis grammáticæ eleméntis tyrocynium inter púeros íterum subíre non erúbuit. Sacerdótio póstea rite initiátus, nonnúllis sibi adjúnctis sóciis, prima jecit Congregatiónis Clericórum Regulárium infírmis ministrántium fundaménta, írrito conátu obniténte humáni géneris hoste. Nam Camíllus cœlésti voce e Christi crucifixi, manus étiam de ligno avúlsas admirándo prodígio protendéntis, simulácro emíssa, mirabíliter confirmátus, Ordinem suum a Sede Apostólica approbári obtínuit, sodálibus quarto obstrictis máxime árduo voto, infírmis quos étiam pestis inféceerit, ministrándi. Quod Institútum quam foret Deo accéptum, et animárum salúti profícuum, sanctus Phi-

líppus Nérius, qui Camíllo a sacris confessiónibus erat, comprobávit, dum ejus alúmnis decedéntium agóni opem feréntibus Angelos suggeréntes verba sæpius se vidísse testátus est.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus lóricam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Arctioribus hisce vínculis ægrotántium ministério mancipátus, mirum est, qua alacritáte, nullis fráctus labóribus, nullis detérritus vitæ perículis, diu noctúque ad suprémum usque spíritum eórum cómmodis vigiláverit. Omnibus ómnia factus, vilíssima quæque officia demississimo obséquio, flexísque plerúmque génibus, véluti Christum ipsum cérneret in infirmis, hilari promptóque ánimo arripiébat: utque ómnium indigéntiis præsto esset, generálem Ordinis præfectúram, cœlíque delícias, quibus in contemplatióne defixus affluébat, sponte dimísit. Patérnus vero illíus erga míseros amor tum máxime effúlsit, cum et Urbs contagióso morbo primum, deínde extréma annónæ laboráret inópia, et Nolæ in Campánia dira pestis grassarétur. Tanta dénique in Deum et próximum charitáte exársit, ut Angelus nuncupári, et Angelórum opem in vário itínerum discrímine experíri promererétur. Prophetíæ dono, et grátia sanitátum præditus, arcána quoque córdium inspéxit: ejúsque précibus nunc cibária multiplicáta sunt, nunc aqua in vinum convérsa. Tandem vigíliis, jejúniis, et assíduis attrítus labóribus, cum pelle tantum et óssibus constáre viderétur, quinque moléstis æque ac diútinis morbis, quos Misericórdias Dómini appellábat, fórtiter tolerátis, Sacraméntis munítus, Romæ inter suavíssima Jesu et Maríæ nómina, ad ea verba, Mitis, atque festivus Christi Jesu tibi aspéctus appáreat, qua prædixerat hora, obdormívit in Dómino, pridie Idus Július anno salútis millésimo sexcentésimo décimo quarto, ætátis suæ sexagésimo quinto: quem plúribus illústrem miráculis, Benedictus Décimus quartus solémni ritu Sanctórum fastis adscripsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia.

Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.
Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.
Lectio vii. *Cap.* 15.

In illo témpore. Dixit Jesus discipulis suis: Hoc est præcéptum meum ut diligátis ínvicem, sicut diléxi vos. Et réliqua.

Homíl. S. Augustíni Epíscopi. *Tract.* 83. *in Joann.*

Quid putámus, fratres mei; numquídnam solum ejus de ista dilectióne mandátum est, qua dilígimus ínvicem? Nonne est et áliud majus, ut diligámus Deum? Aut vero de sola Deus nobis dilectióne mandávit, ut ália non requirámus? Tria certe comméndat Apóstolus: dicens: Manent autem Fides, Spes, Cháritas, tria hæc: major autem horum Cháritas. Et si in charitáte, hoc est in dilectióne, concludúntur duo illa præcépta, major tamen dicta est esse, non sola. De fide ígitur nobis quam multa mandáta sunt, quam multa de spe: quis potest cuncta collígere, quis enumerándo sufficere? Sed intueámur quod ait idem Apóstolus: Plenitúdo legis cháritas. ℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse. Lec. viii.

Ubi ergo cháritas est, quid est quod possit deésse? Ubi autem non est, quid est quod possit prodésse? Dæmon credit, nec díligit: nemo díligit, qui non credit. Frustra quidem, sed tamen potest speráre véniam, qui non díligit, nemo autem potest desperáre qui díligit. Itaque ubi diléctio est, ibi necessário Fides, et Spes: et ubi diléctio próximi, ibi necessário étiam diléctio Dei. Qui enim non díligit Deum, quómodo díligit próximum tamquam se ipsum? quandóquidem non díligit et se ipsum? Est quippe ímpius et iníquus: qui autem díligit iniquitátem, non plane díligit, sed odit ánimam suam. ℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris; * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória. Et vos.

Pro SS. Mart. Lectio ix.

Symphorosa Tiburtína, Getúlii mártyris uxor, ex eo septem filios péperit, Crescéntium, Juliánum, Nemésium, Primitívum, Justínum, Stácteum, et Eugénium: qui omnes propter christiánæ fidei professiónem una cum matre, Adriáno Imperatóre,

comprehénsi sunt. Quorum píetas multis variísque tentáta supplíciis cum stábilis permanéret; mater, quæ fíliis fidei magístra fúerat, dux eísdem ad martyrium éxstitit. Nam saxo ad collum alligáto, in profluéntem dejícitur: cujus corpus conquisitum a fratre ejus Eugénio sepelítur. Postrídie ejus diéi, qui fuit décimo quinto Kaléndas Augústi, septem fratres singuli ad palum alligáti, várie sunt interfécti. Crescéntio guttur ferro transfigitur: Juliáno pectus confóditur: Nemésio cor trasverberátur: Primitívo trajicitur umbílicus: Justínus membrátim secátur: Stácteus telis configitur: Eugénius a péctore in duas partes divíditur. Ita octo hóstiæ Deo gratíssimæ sunt immolátæ. Córpora in altíssimam fóveam projécta sunt via Tiburtína, nono ab Urbe lápide: quæ póstea Romam transláta, cóndita sunt in Ecclésia sancti Angeli in Piscína.

Te Deum laudámus. 15.

Quando transfertur. Lect. ix.

Hoc ergo præcéptum Dómini teneámus, ut nos ínvicem diligámus: et quidquid áliud præcépit, faciémus: quóniam quidquid est áliud, hic habémus. Discérnitur quippe ista diléctio ab illa dilectióne, qua se ínvicem díligunt hómines: nam ut discernerétur, adjúnctum est, Sicut diléxi vos. Ut quid enim díligit nos Christus, nisi ut regnáre possímus cum Christo? Ad hoc ergo et nos ínvicem diligámus, ut dilectiónem nostram discernámus a céteris, qui non ad hoc se ínvicem díligunt, quia nec díligunt. Qui autem se propter habéndum Deum díligunt, ipsi se díligunt: ergo ut se díligant, Deum díligunt. Non est hæc diléctio in ómnibus homínibus: pauci se proptérea díligunt, ut sit Deus ómnia in ómnibus.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit comm. SS. Symphorosæ etc. mart.

Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére; multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Deus, qui nos concédis, ut 489.

Vesp. a Capit. de seq. commem. præcedentis.

DIE XIX. S. VINCENTII a Paulo Confessoris. Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont. 63. * præter seu (m. t. v.) Oratio.

Deus, qui ad evangelizándum paupéribus, et ecclesiástici Ordinis decórem promovéndum, beátum Vincéntium apostólica virtúte roborásti: præsta, quæsumus; ut, cujus pia mérita venerámur, virtútum quoque instruámur exémplis. Per Dó-

minum.

Deinde fit comm. S. Camilli. Ant. Hic vir despíciens mundum, et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu. ℣. Justum, dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei. Oratio. Deus qui. 463.

In i. Noct. Lec. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

VINCENTIUS a Paulo, natióne Gallus, Pódii non procul ab Aquis Tarbéllis in Aquitánia natus, jam tum a púero exímiam in páuperes charitátem præ se tulit. A custódia patérni gregis ad lítteras evocátus, humánas Aquis, divínas cum Tolósæ, tum Cæsaraugústæ dídicit. Sacerdótio initiátus, ac theología láurea insignítus, in Turcas íncidit, qui captívum in Africam abduxérunt: sed in captivitáte pósitus, herum ipsum Christo rursus lucri-fécit. Cum eo ígitur ex bárbaris oris, opitulánte Deípara, sese prorípiens, ad Apostólica límina iter instítuit: unde in Gálliam revérsus, Clippíaci primum, mox Castelliónis parœcias sanctíssime rexit. Renuntiátus a Rege primárius Sacrórum miníster in Gálliæ trirémibus, mirum quo zelo, et ducum, et rémigum salúti óperam posúerit. Moniálibus Visitatiónis a sancto Francísco Salésio præpósitus, tanta prudéntia per annos círciter quadragínta eam curam sustínuit, ut máxime comprobáverit judícium sanctíssimi Præsulis, qui Sacerdótem Vincéntio digniórem nullum se nosse fatebátur.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit. Lectio v.

EVANGELIZANDIS paupéribus, præsértim ruricolis, ad decrépitam usque ætátem indeféssus incúbuit, eíque apostólico óperi tum se, tum alúmnos Congregatiónis, quam sub nómine Presbyterórum sæculárium Missiónis instítuit, perpétuo voto a sancta Sede confirmáto, speciátim obstrinxit. Quantum autem augéndæ cleri disciplínæ allaboráverit, testántur erécta majórum Clericórum Seminária, collatiónum de divínis inter Sacerdótes frequéntia, et sacræ Ordinatióni præmitténda exercítia: ad quæ, sicut et ad pios laicórum secéssus, institúti sui domicília libénter patére vóluit. Insuper ad amplificándam fidem, et pietátem, evangélicos misit operários, non in solas Gálliæ províncias, sed et in Itáliam, Polóniam, Scótiam, Hibérniam, atque ad Bárbaros, et Indos. Ipse vero vita functo

Ludovíco décimo tértio, cui morifénti hortátor ádstitit, a regína Anna Austríaca, matre Ludovíci décimi quarti, in sánctius Concílium accítus, studiosíssime egit, ut nonnísi digniores Ecclésiis, ac monastériis præficeréntur; civíles discórdiæ, singulária certámina, serpéntes erróres, quos simul sensit, et exhórruit, amputaréntur; debitaque judíciis apostólicis obediéntia præstarétur ab ómnibus.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum. * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Nullum fuit calamitátis genus, cui patérne non occúrrerit. Fidéles sub Turcárum jugo geméntes, infántes expósitos, júvenes dyscolos, vírgines periclitántes, moniáles dispérsas, mulíeres lapsas, ad trirémes damnátos, peregrínos, infírmos, artífices inválidos, ipsósque mente captos, ac innúmeros mendícos subsídiis, et hospítiis, etiámnum superstítibus excépit, ac pie fovit. Lotharíngiam, Campániam, Picárdiam, aliásque regiónes peste, fame, bellóque vastátas prolíxe reféeit. Plúrima ad perquiréndos, et sublevándos míseros sodalítia fundávit: inter quæ célebris matronárum cœtus, et late diffúsa sub nómine Charitátis puellárum socíetas: puéllas quoque tum de Cruce, tum de Providéntia, ac sanctæ Genovéfæ ad sequióris sexus educatiónem erigéndas curávit. Hæc inter et ália gravíssima negótia, Deo júgiter inténtus, cunctis affábilis, ac sibi semper constans, simplex, rectus, húmilis, ab honóribus, divítiis, ac delíciis semper abhórruit, audítus dícere, rem nullam sibi placére, prætérquam in Christo Jesu, quem in ómnibus studébat imitári. Córporis demum afflictatióne, labóribus senióque attrítus, die vigésima séptima Septémbris, anno salútis supra millésimum sexcentésimo sexagésimo, ætátis suæ octogésimo quinto. Parísiis in domo sancti Lázari, quæ caput est Congregatiónis Missiónis, plácide obdormívit: quem virtútibus, méritis, ac miráculis clarum, Clemens Duodécimus inter Sanctos rétulit, ipsíus celebritáti die décima nona mensis Július quotánnis assignáta.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum; Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus.

℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Designávit, de Com. Evang. 49.* cum ℟℟. de Com. Conf. non Pont. 74.*

Vesp. a Cap. de seq. com. præc. etc. ut infra.

DIE XX. S. HIERONYMI Æmiliani Confessoris. Dupl.

Omnia de Communi Conf. non Pontif. 66.* præter seq. (m. t. v.) Oratio.

Deus misericordiárum Pater, per mérita, et intercessiónem beáti Hierónymi, quem órphanis adjutórem et patrem esse voluísti, concéde: ut spíritum adoptiónis, quo filii tui nominámur et sumus, fidéliter custodiámus. Per Dóminum.

Deinde fit com. S. Vincentii a Paulo.

Ant. Hic vir despíciens mundum, et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Deus, qui. 467.

Postea S. Margaritæ Virg. et Mart.

Ant. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Oratio.

Indulgentiam nobis, quæsumus Dómine, beáta Margaríta virgo et martyr implóret: quæ tibi grata semper éxstitit et mérito castitátis, et tuæ professióne virtútis. Per Dóminum nostrum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Hieronymus, e gente patrícia Æmiliána Venétiis ortus, a prima adolescéntia milítiæ addíctus, difficíllimis Reipúblicæ tempóribus Castro novo ad Quarum in móntibus Tarvisínis præficitur. Arce ab hóstibus capta, ipse in tetérrimum cárcerem detrúditur, mánibus ac pédibus vinctus: cui omni humána ope destitúto beatíssima Virgo, ejus précibus exoráta, clemens adest, víncula solvit, et per médios hostes, qui vias omnes obsédeṛant, in Tarvísii conspéctum incólumem ducit. Urbem ingréssus, ad Deíparæ aram, cui se vóverat, mánicas, cómpedes, caténas, quas secum detúlerat, in accépti benefícii testimónium suspéndit. Revérsus Venétias, cœpit pietátis stúdia impénsius cólere, in páuperes mire effúsus, sed puerórum præsértim misértus, qui paréntibus orbáti, egéni et sórdidi per urbem vagabántur, quos in ædes a se condúctas recépit de suo aléndos, et christiánis móribus imbuéndos.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi clarítátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias

rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et. Lectio v.

Per eos dies Venétias appúlerant beátus Cajetánus et Petrus Caráfa, póstmodum Paulus Quartus, qui Hierónymi spiritu, novóque institúto colligéndi órphanos probáto, illum in incurabílium hospitále adduxérunt, in quo órphanos simul educáret, atque ægrótis pari charitáte inservíret. Mox eorúmdem hortátu in próximam continéntem proféctus, Bríxiæ primum, deínde Bérgomi, atque Novocómi orphanothróphia eréxit: Bérgomi præsértim, ubi præter duo, pro púeris unum, et pro puéllis álterum, domum excipiéndis, novo in illis regiónibus exémplo, muliéribus a turpi vita ad pœniténtiam convérsis, apéruit. Somáschæ demum subsístens, in húmili pago agri Bergoménsis ad Vénetæ ditiónis fines, sibi, ac suis ibi sedem constítuit, formámque indúxit Congregatiónis, cui proptérea a Somáscha nomen factum, quam subínde auctam, et propagátam, nedum orphanórum regímini, et Ecclesiárum cúltui, sed ad majórem christiánæ Reipúblicæ utilitátem, adolescéntium in lítteris et bonis móribus institutióni, in Collégiis, Académiis, et Semináriis addíctam sanctus Pius Quintus inter religiósos Ordines adscrípsit, cæteríque Pontífices privilégiis ornárunt.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum. * Et ad portas paradísi coronávit eum.
℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et. Lectio vi.

Orphanis colligéndis inténtus Mediolánum profícíscitur, atque Ticínum, et utrobíque colléctis agmínibus puerórum, tectum, victum, vestem, magístros, nobílibus viris faventíbus, próvide constítuit. Inde Somáscham redux, ómnibus ómnia factus, a nullo abhorrébat ópere, quod in próximi bonum cédere pervidéret. Agrícolis immíxtus per agros sparsis, dum se illis adjutórem in meténdis frúgibus præbet, mystéria fidei explicábat, puerórum cápita porrígine fœda abstérgens, et patiénter tractans curábat: pútridis rusticórum vulnéribus medebátur, eo succéssu, ut grátia curatiónum donátus censerétur. In monte, qui Somáschæ ímminet, repérta specu, in illam se ábdidit, ubi se flagéllis cædens, dies íntegros jejúnus tránsigens, oratióne in plúrimam noctem protrácta, super nudo saxo brevem somnum carpens, sui aliorúmque noxárum pœnas luébat. In hujus specus interióri recéssu ex árido sílice exstíllat aqua précibus

servi Dei, ut constans tradítio est, impetráta, quæ usque in hodiérnam diem júgiter manans, et in várias regiónes deláta, ægris sanitátem plerúmque concíliat. Tandem ex contagióne, quæ per omnem vallem serpébat, dum ægrotántibus insérvit, et vita functos própriis húmeris ad sepultúram defert, contrácto morbo, annos natus sex et quinquagínta, quam paulo ante prædíxerat, pretiósam mortem óbiit anno millésimo quingentésimo trigésimo séptimo: quem plúribus in vita, et post mortem miráculis illústrem Benedíctus Décimus quartus Beatórum, Clemens vero Décimus tértius Sanctórum fastis solémniter adscrípsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 19. *b*

In illo témpore: Obláti sunt Jesu párvuli, ut manus eis impóneret, et oráret. Et rel.

Hom. S. Joánnis Chrysóstomi

Homilia 62. *in Matth.*

Cur discípuli púeros abigébant? Dignitátis causa. Quid ergo ille? Ut dóceat illos modéste sápere, fastúmque mundánum conculcáre, et súscipit et ulnis complécititur, talibúsque regnum cœlórum pollicétur, id quod étiam dixit supérius. Et nos ígitur, si vólumus herédes esse cœlórum, hanc virtútem cum diligéntia magna sectémur. Hoc est enim philosophíæ culmen símplicem esse cum prudéntia: hæc vita est angélica. Anima enim puérili ómnibus ánimi morbis vácua est: non memóriam rétinet injuriárum, sed eas inferéntes adit ut amícos, ac si nihil factum esset. Et quamvis a matre verbéribus cædátur, eam semper quærit, et ómnibus antepónit.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse. Lect. viii.

Si regínam ipsi osténdas diadémate ornátam, non præfert eam matri pannis detrítis vestítæ, mallétque illam incúltam vidére, quam regínam mirífice amíctam. Nam quod suum, quod aliénum est, non ex paupertáte, vel divítiis, sed ex amóre existimáre solet, et nihil plus requírit, quam necessária,

atque ut lacte replétus est, statim a mamma abscédit. Non eísdem, quibus nos ærúmnis prémitur, nec pecuniárum jactúra, rebúsque simílibus, nec iísdem, quibus nos fluxis rebus lætátur, neque córporum pulchritúdinem mirátur. Ideo dicébat: Tálium est enim regnum cœlórum, ut ex propósito voluntátis illa operémur, quæ natúra sua púeri fáciunt.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris; *Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et. Glória Patri. Et. Lectio ix.

Quia enim Pharisæi non aliúnde, quam a nequítia, et arrogántia ad agéndum ferebántur, ídeo ubíque discípulos suos símplices esse jubet, illósque subíndicat, dum hos instítuit. Nihil enim ita supérbiam parit, ut principátus, et primi conséssus. Quóniam ígitur discípuli per totum terrárum orbem multum honóris consecutúri erant, ipsórum ánimos prævenit, nec sinit eos humánum quid pati, nec honórem a vulgo expétere, vel ante álios sese efférre. Nam etiámsi hæc parva vidéntur esse, at malis ingéntibus causam præbent: sic enim institúti Pharísæi in malórum culmen ascendérunt: salutatiónes, primos conséssus, et médios requiréntes, hinc in ardéntem glóriæ cupiditátem, inde vero in impietátem lapsi sunt. Te Deum. 15.

In Laudibus fit comm. S. Margaritæ, Ant. Símile est regnum cœlórum hómini negotiatóri, quærénti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Oratio. Indulgéntiam. 470.

In ii. Vesp. comm. seq.

DIE XXI. S. PRAXEDIS Virginis.

Ant. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Oratio.

Exaudi nos, Deus salutáris noster: ut sicut de beátæ Praxédis, Vírginis tuæ, festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum. Lect. iii.

Praxedes, virgo Romána, Pudentiánæ vírginis soror, Marco Antoníno Imperatóre Christiános persequénte, eos facultátibus, ópera, consolatióne et omni charitátis offício prosequebátur. Nam álios domi occultábat: álios ad fídei constántiam hor-

tabátur: aliórum córpora sepeliébat: iis, qui in cárcere inclúsi erant, qui in ergástulis exercebántur, nulla re déerat. Quæ cum tantam Christianórum stragem jam ferre non posset, Deum precáta est, ut, si mori expedíret, se e tantis malis erípe-ret. Itaque duodécimo Kaléndas Augústi ad pietátis præmia vocátur in cœlum. Cujus corpus a Pastóre Presbytero in patris et soróris Pudentiánæ sepúlchrum illátum est, quod erat in cœmetério Priscíllæ, via Salária. Te Deum laudámus. 45.

DIE XXII. S. MARIÆ Magdalenæ. Duplex.

Omnia de Comm. nec Virginum nec Mart. 99.* præter sequentia.

Ad Vesperas, Hymnus.

Pater supérni lúminis,
Cum Magdalénam réspicis,
Flammas amóris éxcitas,
Gelúque solvis péctoris.
Amóre currit sáucia
Pedes beátos úngere,
Laváre fletu, térgere
Comis, et ore lámbere.
Adstáre non timet Cruci,
Sepúlchro inhæret ánxia:
Truces nec horret mílites,
Pellit timórem Cháritas.
O vera, Christe, Cháritas,
Tu nostra purga crímina,
Tu corda reple grátia,
Tu redde cœli præmia.
Patri, simúlque Filio,
Tibíque, sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória, Am.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Magnificat, Ant. Múlier quæ erat in civitáte peccátrix, ut cognóvit, quod Jesus accúbuit in domo Simónis leprósi, áttulit alabástrum unguénti, et stans retro secus pedes Jesu, lácrymis cœpit rigáre pedes ejus, et capíllis cápitis sui tergébat, et osculabátur pedes ejus, et unguénto ungébat.

Oratio.

Beatæ Maríæ Magdalénæ, quæsumus Dómine, suffrágiis adjuvémur: cujus précibus exorátus, quatriduánum fratrem Lázarum vivum ab ínferis resuscitásti. Qui vivis et regnas.

Ad Matutinum, Invit. Laudémus Deum nostrum * In conversióne Maríæ Magdalénæ. Psalm. Veníte, exultémus. 2. Hymnus.

Maria castis ósculis
Lambit Dei vestígia:
Fletu rigat, tergit comis,
Detérsa nardo pérlinit.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Filio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum,
Amen.

In primo Nocturno.
De Cánticis Canticórum.
Lectio i. Cap. 3.

In léctulo meo per noctes quæsivi quem díligit áni-

ma mea: quæsívi illum, et non invéni. Surgam et circuíbo civitátem: per vicos et platéas quæram quem díligit ánima mea: quæsívi illum, et non invéni. Invenérunt me vígiles, qui custódiunt civitátem: Num quem díligit ánima mea, vidístis? Páululum cum pertransíssem eos, invéni quem díligit ánima mea: ténui eum. nec dimíttam, donec introdúcam illum in domum matris meæ, et in cubículum genitrícis meæ.

℟. María Magdaléne, et áltera María, ibant dilúculo ad monuméntum: * Jesus, quem quæritis, non est hic: surréxit, sicut locútus est: præcédet vos in Galilæam, ibi eum vidébitis.

℣. Et valde mane una sabbatórum véniunt ad monuméntum orto jam sole: et introeúntes vidérunt júvenem sedéntem in dextris, qui dixit illis. Jesus.

Lectio ii. *Cap.* 8.

Quis mihi det te fratrem meum sugéntem úbera matris meæ, ut invéniam te foris, et deósculer te, et jam me nemo despíciat? Apprehéndam te, et ducam in domum matris meæ: ibi me docébis, et dabo tibi póculum ex vino condíto, et mustum malórum granatórum meórum. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis diléctam, donec ipsa velit.

℟. Congratulámini mihi omnes qui dilígitis Dóminum: quia quem quærébam, appáruit mihi: * Et dum flerem ad monuméntum, vidi Dóminum meum, allelúja.

℣. Recedéntibus discípulis, non recedébam, et amóris ejus igne succénsa ardébam desidério. Et.

Lectio iii.

Quæ est ista, quæ ascéndit de desérto, delíciis áffluens, innixa super diléctum suum? Sub árbore malo suscitávi te: ibi corrúpta est mater tua, ibi violáta est génitrix tua. Pone me ut signáculum super cor tuum, ut signáculum super bráchium tuum: quia fortis est ut mors diléctio, dura sicut inférnus æmulátio: lámpades ejus, lámpades ignis atque flammárum. Aquæ multæ non potuérunt extínguere charitátem, nec flúmina óbruent illam.

℟. Tulérunt Dóminum meum, et néscio ubi posuérunt eum. Dicunt ei Angeli: Múlier, quid ploras? surréxit, sicut dixit: * Præcédet vos in Galilæam, ibi eum vidébitis.

℣. Dum ergo fleret, inclinávit se, et prospéxit in monuméntum, et vidit duos Angelos in albis sedéntes, qui dicunt ei. Præcédet.

Glória Patri. Præcédet.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Gregórii Papæ.

Lectio iv. *Hom. 25. in Evan.*

MARIA Magdaléne, quæ fúerat in civitáte peccátrix, amándo veritátem, lavit lácrymis máculas críminis: et vox Veritátis implétur, qua dícitur: Dimissa sunt ei peccáta multa, quia diléxit multum. Quæ enim prius frígida peccándo remánserat, póstmodum amándo fórtiter ardébat. Quæ a monuménto Dómini, étiam discípulis recedéntibus, non recedébat: exquirébat, quem non invénerat: flebat inquiréndo, et amóris sui igne succénsa, ejus quem ablátum crédidit, ardébat desidério. Unde cóntigit, ut eum sola tunc vidéret, quæ remánserat ut quæreret: quia nimírum virtus boni óperis, perseverántia est.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. * Et dedúcet te mirabiliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

QUÆSIVIT ergo prius, et mínime invénit: perseverávit ut quæreret, unde et cóntigit ut inveníret: actúmque est, ut desidéria diláta créscerent, et crescéntia cáperent quod invenissent. Hinc est enim, quod de eódem sponsa Ecclésia in Cánticis Canticórum dicit: In léctulo meo per noctes quæsívi quem díligit ánima mea. Diléctum namque in léctulo quærimus quando in præséntis vitæ aliquántula réquie Redemptóris nostri desidério suspirámus. Per noctem quærimus: quia etsi jam in illo mens vígilat, tamen adhuc óculus cálígat.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi.

SED qui diléctum suum non invenit, restat ut surgat, civitátem circúmeat, id est, sanctam electórum Ecclésiam mente et inquisitióne percúrrat: per vicos eum et platéas quærat, id est, per angústa et lata gradiéntes aspiciat, ut si qua invenire in eis váleat, ejus vestígia exquirat: quia sunt nonnúlli étiam vitæ sæculáris, qui imitándum áliquid hábeant de actióne virtútis. Quæréntes autem nos vígiles invéniunt, qui custódiunt civitátem: quia sancti Patres, qui Ecclésiæ statum custódiunt, bonis nostris stúdiis occúrrunt, ut suo vel verbo, vel scripto nos dóceant. Quos cum páululum pertransímus, invenímus quem dilígimus: quia Redémptor noster etsi humilitáte homo inter hómines, divinitáte tamen super

hómines fuit.

℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur.

℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória Patri. Múlier.

In tertio Nocturno.

Léctio S. Evangélii secúndum Lucam. Lectio vii. *Cap. 7. f*

In illo témpore: Rogábat Jesum quidam de Pharisæis, ut manducáret cum illo. Et ingréssus domum Pharisæi discúbuit. Et réliqua.

Homil. S. Augustíni Epíscopi. *Lib. 50. Hom., Hom. 23. t. 10.*

Evangelium cum legerétur, attentíssime audístis: et res gesta narráta atque versáta est ante óculos cordis vestri. Vidístis enim non carne, sed mente Dóminum Jesum Christum in domo Pharisæi recumbéntem, et ab illo invitátum non fastidiéntem. Vidístis étiam in civitáte mulíerem famósam, mala útique fama, quæ erat peccátrix, non invitátam irruísse convívio, ubi suus médicus recumbébat, et quæsísse pia impudéntia sanitátem: írruens, quasi importúna convívio, opportúna benefício. Nóverat enim quanto morbo laboráret: et illum ad sanándum esse idóneum ad quem véneral, sciébat.

℟. Os suum apéruit sapiéntiæ, et lex cleméntiæ in lingua ejus: considerávit sémitas domus suæ: * Et panem otiósa non comédit. ℣. Gustávit et vidit, quia bona est negotiátio ejus: non extinguétur in nocte lucérna ejus. Et.

Lectio viii.

Accessit ergo non ad caput Dómini, sed ad pedes. Et quæ diu male ambuláverat vestígia recta quærébat. Prius fudit lácrymas cordis, et lavit Dómini pedes obséquio confessiónis, capíllis suis tersit, osculáta est, unxit: tácita, loquebátur, non sermónem promébat, sed devotiónem ostendébat. Quia ergo tétigit Dóminum rigándo, osculándo, tergéndo, ungéndo pedes ejus, Pharisæus, qui invitáverat Dóminum Jesum Christum, quia ex illo génere erat hóminum superbórum, de quibus Isaias Prophéta dicit: Qui dicunt, Recéde longe a me: noli me tángere, quóniam mundus sum: putávit Dóminum nescísse mulíerem.

℟. Regnum mundi, et omnem ornátum sæculi contémpsi propter amórem Dómini mei Jesu Christi; * Quem vidi, quem amávi, in quem crédidi, quem diléxi. ℣. Eructávit cor meum verbum bonum: dico ego ópera mea Regi. Quem. Glória Patri. Quem.

Lectio ix.

O Pharisæe invitátor, et irrísor Dómini! Dóminum pascis, et a quo pascéndus sis, non intélligis? Unde scis

Dóminum nescísse quæ fúerit illa múlier, nisi quia permíssa est accédere, nisi quia, illo patiénte, osculáta est pedes ejus, nisi quia tersit, nisi quia unxit? Hæc enim non débuit permítti fácere in pédibus mundis múlier immúnda? Ad illius ergo Pharisæi pedes si talis múlier accessísset, dictúrus erat, quod Isaías de tálibus dicit: Recéde a me, noli me tángere: quóniam mundus sum. Accéssit autem ad Dóminum immúnda, ut redíret munda. Accéssit ægra, ut redíret sana. Accéssit conféssa, ut redíret proféssa.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Laudes, Hymnus.

Summi Paréntis Unice,
Vultu pio nos réspice,
Vocans ad arcem glóriæ
Cor Magdalénæ pœnitens.

Amíssa drachma régio
Recóndita est ærário,
Et gemma, detérso luto,
Nitóre vincit sídera.

Jesu, medéla vúlnerum,
Spes una pœniténtium,
Per Magdalénæ lácrymas
Peccáta nostra díluas.

Dei Parens píissima,
Hevæ nepótes flébiles
De mille vitæ flúctibus
Salútis in portum vehas.

Uni Deo sit glória,
Pro multifórmi grátia,
Peccántium qui crímina
Remíttit, et dat præmia, Am.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Benedictus, Ant. María unxit pedes Jesu, et extérsit capíllis suis, et domus impléta est ex odóre unguenti.

Oratio.

Beatæ Maríæ Magdalénæ, quæsumus Dómine, suffrágiis adjuvémur: cujus précibus exorátus, quatriduánum fratrem Lázarum vivum ab ínferis resuscitásti. Qui vivis et regnas.

Vesp. a Cap. com. præc. etc.

DIE XXIII. S. APOLLINARIS Episc. et Mart. Duplex.

Omnia de Comm. Mart. 20.* præter seq. Oratio.

Deus, fidélium remunerátor animárum, qui hunc diem beáti Apollináris sacerdótis tui martyrio consecrásti: tríbue nobis quæsumus fámulis tuis; ut cujus venerándam celebrámus festivitátem, précibus ejus indulgéntiam consequámur. Per Dñm.

Deinde fit comm. S. Mariæ Magdalenæ, Ant. Múlier, quæ erat in civitáte peccátrix, áttulit alabástrum unguenti, et stans retro secus pedes Dómini, lácrymis cœpit rigáre pedes ejus, et capíllis cápitis sui tergébat. ℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Oratio.

Beátæ Maríæ. ut supra.

Postea fit comm. S. Libórii Ep. et Conf. Ant. Sacérdos et Póntifex, et virtútum ópifex, pastor bone in pópulo,

ora pro nobis Dóminum. ℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

Da, quæsumus, omnípotens Deus: ut beáti Libórii, Confessóris tui atque Pontíficis, veneránda solémnitas et devotiónem nobis áugeat et salútem. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno Lectio iv.

Apollinaris cum Príncipe Apostolórum Antiochía Romam venit; a quo ordinátus Epíscopus, Ravénnam ad Christi Dómini Evangélium prædicándum mittitur: ubi cum ad Christi fidem plúrimos convérteret, captus ab idolórum sacerdótibus gráviter cæsus est. Cumque, ipso oránte, Bonifácius nóbilis vir, qui diu mutus fúerat, loquerétur, ejúsque filia immúndo spíritu liberáta esset, íterum est in illum commóta sedítio. Itaque virgis cæsus, ardéntes carbónes nudis pédibus prémere cógitur: quem cum subjéctus ignis nihil læderet, ejícitur extra urbem. ℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Descenditque cum illo in fóveam et in vínculis non derelíquit eum. Et.

Lectio v.

Is vero latens aliquámdiu cum quibúsdam Christiánis inde proféctus est in Æmíliam, ubi Rufini patrícii fíliam mórtuam ad vitam revocávit: ut proptérea tota Rufini família in Jesum Christum créderet. Quare veheménter incénsus Præféctus, accérsit Apollinárem, et cum eo grávius agit, ut finem fáciat disseminándi in urbe Christi fidem. Cujus cum Apollináris jussa neglígeret, equúleo cruciátur: in cujus plagas aqua fervens infúnditur, saxóque os túnditur; mox férreis vínculis constríctus inclúditur in cárcere. Quarto die impósitus in navem, míttitur in exílium: ac facto naufrágio venit in Mysiam, inde ad ripam Danúbii, póstea in Thráciam. ℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei Dómine: * Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et.

Lectio vi.

Cum autem in Serápidis templo dæmon se respónsa datúrum negáret, dum ibídem Petri Apóstoli discípulus morarétur, diu conquisítus invéntus est Apollináris: qui íterum jubétur navigáre. Ita revérsus Ravénnam, ab iísdem illis idolórum sacerdótibus accusátus, Centurióni custodiéndus tráditur: qui cum occúlte Christum cóleret, noctu A-

pollinárem dimísit. Re cógnita, satéllites eum persequúntur et plagis in itínere conféctum, quod mórtuum créderent, relínquunt. Quem cum inde Christiáni sustulíssent, séptimo die exhórtans illos ad fídei constántiam, martyrii glória clarus migrávit e vita. Cujus corpus prope murum urbis sepúltum est.

℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus:* Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et. Glória Patri. Et.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 22. *c*

In illo témpore: Facta est conténtio inter discípulos, quis eórum viderétur esse major. Et réliqua.

Homília S. Ambrósii Epíscopi. *Lib.* 10. *Lucæ c.* 22. *post init.*

Regnum Dei non est de hoc mundo. Non ergo æqualitátis hóminis ad Deum, sed similitúdinis æmulátio est. Solus enim Christus est plena imágo Dei, propter expréssam in se patérnæ claritúdinis unitátem. Justus autem homo ad imáginem Dei est, si, propter imitándam divínæ conversatiónis similitúdinem, mundum hunc Dei cognitióne contémnat, voluptatésque terrénas verbi perceptióne despíciat, quo álimur in vitam: unde et corpus Christi édimus, ut vitæ ætérnæ possímus esse partícipes.

℟. Coróna áurea super caput ejus, * Expréssa signo sanctitátis, glória honóris, et opus fortitúdinis. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis, posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Expréssa.

Lectio viii.

Non enim victus et potus nobis præmii loco spondétur et honóris, sed communicátio grátiæ cœléstis et vitæ. Neque duódecim throni tamquam áliqua corporális sunt receptácula sessiónis: sed quia sicut secúndum divínam similitúdinem júdicat Christus cognitióne córdium, non interrogatióne factórum, virtútem remúnerans, impietatémque condémnans: ita et Apóstoli in judícium spiritále formántur remuneratióne fídei, et exsecratióne perfídiæ, virtúte errórem redarguéntes, sacrílegos ódio persequéntes.

℟. Hic est vere martyr, qui pro Christi nómine sánguinem suum fudit: * Qui minas júdicum non tímuit, nec terrénæ dignitátis glóriam quæsívit, sed ad cœléstia regna pervénit. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Qui. Glória Pa-

tri. Qui. Lectio ix.

CONVERTAMUR ígitur, et caveámus, ne in perditiónem áliqua inter nos de prælatióne possit esse conténtio. Si enim contendébant Apóstoli, non excusatióni obténditur, sed cautióni propónitur. Si Petrus aliquándo convértitur, qui ad primam Dómini secútus est vocem: quis potest dícere, cito se esse convérsum? Cave ergo jactántiam, cave sæculum. Ille enim confirmáre jubétur fratres suos, qui dixit: Omnia dimísimus, et secúti sumus te.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit comm. S. Liborii, Ant. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuisti fidélis, supra multa te constituam, dicit Dóminus. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Da, quæsumus. 479.

Si vero hodie fuerit Sabbatum, Lectio ix. erit de Vigilia anticipata S. Jacobi Apostoli, cum comm. in Laud.: et tunc pro com. S. Liborii dicenda erit. Oratio.

EXAUDI, quæsumus Dómine, preces nostras, quas in beáti Libórii, Confessóris tui atque Pontíficis solemnitáte deférimus: et qui tibi digne méruit famulári, ejus intercedéntibus méritis, ab ómnibus nos absólve peccátis. Per Dóminum.

In ii. Vesperis fit comm. S Christinæ virg. et mart. Ant. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna. Oratio.

INDULGENTIAM nobis, quæsumus Dómine, beáta Christína virgo et martyr implóret: quæ tibi grata semper éxtitit et mérito castitátis, et tuæ professióne virtútis. Per Dóminum.

DIE XXIV. IN VIGILIA

S. Jacobi Apostoli.

Tres Lect. de Hom. in Evang., Hoc est præcéptum, ut in Vig. Apost. 1.*

Ad Laudes, ut in Psalterio: et dicuntur Preces feriales flexis génibus. 58. Oratio.

DA, quæsumus omnípotens Deus: ut beáti Jacóbi Apóstoli tui, quam prævenímus, veneránda solémnitas et devotiónem nobis áugeat et salútem. Per Dóminum.

Deinde comm. S. Christinæ. Ant. Símile est regnum cœlórum hómini negotiatóri, quærénti bonas margaritas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Oratio. Indulgéntiam, supra.

DIE XXV. S. JACOBI

Apostoli. Dupl. ii. Classis.

Omnia de Comm. Apost. 2.* præter sequentia.

Oratio.

Esto, Dómine, plebi tuæ sanctificátor et custos: ut Apóstoli tui Jacóbi munita præsidiis, et conversatióne tibi pláceat, et secúra mente desérviat. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. Sic nos exístimet de Comm. Apost. 5.*

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Jacobus, Zebedæi filius, Joánnis Apóstoli germánus frater, Galilæus, inter primos Apóstolos vocátus cum fratre, relictis patre ac rétibus, secútus est Dóminum, et ambo ab ipsó Jesu Boanérges, id est, tonítrui filii, sunt appelláti. Is unus fuit ex tribus Apóstolis, quos Salvátor máxime diléxit, et testes esse vóluit suæ transfiguratiónis, et interésse miráculo, cum archisynagógi filium a mórtuis excitávit, et adésse, cum secéssit in montem Olivéti, Patrem oratúrus, ántequam a Judæis comprehenderétur.

℟. Vidi conjúnctos viros habéntes splèndidas vestes, est Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti facti amíci Dei.

℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cælum, voce magna clamántem, et dicéntem: Isti. Lectio v.

Post Jesu Christi ascénsum in cœlum, in Judæa et Samaría ejus divinitátem prædicans, plúrimos ad christiánam fidem perdúxit. Mox in Hispániam proféctus, ibi áliquos ad Christum convértit, ex quorum número septem póstea Epíscopi a beáto Petro ordináti, in Hispániam primi diréeti sunt. Deinde Jerosólymam revérsus, cum inter álios Hermógenem magum fidei veritáte imbuísset, Heródes Agríppa, Cláudio Imperatóre, ad regnum elátus, ut a Judæis grátiam iníret, Jacóbum líbere Jesum Christum Deum confiténtem cápitis condemnávit. Quem cum is, qui eum dúxerat ad tribúnal, fórtiter martyrium subeúntem vidísset, statim se et ipse Christiánum esse proféssus est.

℟. Beáti estis cum maledíxerínt vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos mentiéntes propter me: * Gaudéte et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cælis. ℣. Cum vos óderint hómines, et cum separáverint vos et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum, tamquam malum, propter Fílium hóminis. Gaudéte et exultáte.

Lectio vi.

Ad supplícium cum raperéntur, pétiit ille a Jacóbo véniam: quem Jacóbus osculátus, Pax, inquit, tibi sit. Itaque utérque est secúri percússus, cum paulo ante Jacóbus paralyticum sanásset. Corpus ejus póstea Compostéllam translátum est, ubi

summa celebritáte cólitur, conveniéntibus eo religiónis et voti causa ex toto terrárum orbe peregrínis. Memória ipsíus natális hodiérno die, qui translatiónis dies est, ab Ecclésia celebrátur, cum ipse circa festum Paschæ primus Apostolórum Jerosólymis profúso sánguine testimónium Jesu Christo déderit.

℟. Isti sunt triumphatóres et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna.*Modo coronántur, et accípiunt palmam. ℣. Isti sunt qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo. Glória. Modo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 20. *c*

In illo témpore: Accéssit ad Jesum mater filiórum Zebedæi cum filiis suis, adórans, et petens áliquid ab eo. Et réliqua.

Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 66. *in Matth.*

Non turbétur quisquam, si ádeo imperféctos dícimus Apóstolos fuísse: nondum enim mystérium crucis erat consummátum, nondum grátia Spíritus in corda ipsórum infúsa. Quod si virtútem ipsórum díscere cupis, quales post datam grátiam Spíritus fúerint, consídera, et vidébis omnem ab illis pervérsam afFectiónem fuísse superátam. Hac enim de causa eórum modo imperféctio revelátur, ut apérte percípere possis, quales súbito per grátiam effécti fuérunt. Quod ígitur nihil spirituále petébant, nec de cœlésti regno quidquam cogitábant, perspícuum est. Sed tamen inspiciámus étiam, quómodo accédant, et quid dicant. Vólumus, ínquiunt, ut quodcúmque petiérimus, fácias nobis. Ad quod Christus, quid vultis? respóndit: non ignórans certe, sed ut eos respondére cogat, et ulcus détegat, et ita medicaméntum appónat.

℟. Isti sunt qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem.

Lectio viii.

Illi vero cum erubéscerent, et verecúndia prohiberéntur, quóniam humáno afféctu eo devénerant, seórsum ab áliis discípulis Christum accipiéntes, interrogavérunt. Progréssi sunt enim, inquit, ne illis manifésti fierent: et ita demum ea, quæ volébant, dixérunt. Volébant autem, ut ego conjício, quóniam super duódecim sedes sessúros discípulos audiérunt, primátum hujus conséssus impetráre: et præpóni quidem se

céteris sciébant: Petrum vero sibi præférri formidántes, dícere ausi sunt: Dic ut unus a dextris, alter a sinístris sédeat. Et urgent dicéntes: Dic. Quid ígitur ipse? Ut significáret eos nihil pétere spirituále, sed nec scire quidem quid póstulent: non enim pétere audérent, si scirent: Nescítis, ait, quid petátis: nescítis quam magnum hoc sit, quam mirábile, ac ipsas superióres excédens virtútes.

℟. Isti sunt viri sancti, quos elégit Dóminus in charitáte non ficta, et dedit illis glóriam sempitérnam: * Quorum doctrína fulget Ecclésia, ut sole luna. ℣. Sancti per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam. Quorum. Glória. Quorum. Lec. ix.

Et adjécit, Potéstis bíbere cálicem, quem ego bibitúrus sum, et baptísmo, quo ego baptízor, baptizári? Perpéndis, quómodo statim ab hac opinióne ipsos remóvit, contrária eis disserens. Nam vos, inquit, de honóribus et de corónis mecum ágitis: ego vero de luctámine atque sudóre dissero. Non præmiórum hoc tempus est, nec illa glória mea modo apparébit: sed cædis ac periculórum tempus præsens est. Pérspice autem, quáliter ipso interrogatiónis modo et hortátur, et állicit. Non enim dixit: Potéstisne cædem subíre, potéstisne vestrum effúndere sánguinem? sed, Quonam pacto potéstis bíbere cálicem? Deínde allíciens, inquit: Quem ego bibitúrus sum: ut ipsa cum eo communicatióne labórum promptióres redderéntur. Te Deum. 15.

In Laudibus tantum fit commem. S. Christophori mart.

Ant. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut, qui beáti Christóphori mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dóminum.

In ii. Vesp. com. seq.

DIE XXVI. S. ANNÆ

matris. B.M.V. Dupl. majus.

Omnia de Comm. non Virginum. 99. præter sequent.

Ant. Símile est regnum cælórum hómini negotiatóri, quæréuti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Oratio.

Deus, qui beátæ Annæ grátiam conférre dignátus es, ut Genitrícis unigéniti Fílii tui mater éffici mererétur: concéde propítius; ut, cujus solémnia celebrámus, ejus apud te patrocíniis adjuvémur. Per eúmdem Dñm.

Lect. i. Noct. Mulierem fortem, de Communi. 102.*

In secundo Nocturno.

Sermo S. Joánnis Damascéni.

Lectio iv.

Orat. 2. de Nativ. B. M.

PROPONITUR nobis Annæ thálamus, conjugális vitæ simul et virginitátis formam réferens, illam matris, hanc filiæ: quarum áltera recens sterilitáte liberáta est, áltera autem aliquánto post Christi partum ad nostræ natúræ conditiónem divíno opifício formátum, supra natúram est editúra. Mérito ígitur Anna divíno Spíritu plena, læto hilaríque ánimo pérsonat: Congaudéte mecum, quæ promissiónis germen ex stérili ventre péperi ac benedictiónis fructum ubéribus meis, ut optáveram, nútrio. Sterilitátis mœstítiam éxui, ac lætam fœcunditátis vestem índui. Congáudeat mecum hódie Anna illa, Phenénnæ adversária: et novum hoc atque inopinátum miráculum, quod in me gestum est, suo exémplo concélebret.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem et justítiam: *Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

EXULTET Sara seníli gáudio géstiens, meúmque ab sterilitáte concéptum præfigúrans. Cóncinant simul stériles et infœcúndæ visitatiónem meam admirábili modo cœlitus factam. Dicant item matres omnes hac fœcunditáte præditæ: Benedíctus qui orántibus id, quod optábant, largítus est, et fœcunditátem stérili dedit, ac felicíssimum illud germen Vírginis concéssit, quæ Mater Dei secúndum carnem fuit, cujus venter cœlum est, in quo habitávit is, qui nullo loco capi potest. Cónsonam his nos quoque ipsi, quæ vocabátur stérilis, nunc autem virgínei thálami mater éxtitit, laudem offerámus. Dicámus ad eam cum Scriptúra: Quam beáta domus David, ex qua prodiísti, et venter in quo Deus sanctificatiónis arcam, hoc est, eam, a qua ipse sine sémine concéptus est, fabricávit!

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem, * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea. Lect. vi.

VERE beáta es, ac ter beáta, quæ beatitúdine donátam a Deo infántem, hoc est, Maríam, nómine quoque ipso magnópere venerándam peperísti; ex qua Christus vitæ flos éxtitit, cujus Vírginis et gloriósus fuit ortus et partus mundo sublímior. Nos quoque, o beatíssima fémina, tibi gratulámur. Etenim nostrum ómnium spem

divínitus concéssam, hoc est, promissiónis fœtum, peperísti. Beáta revéra es: et beátus fructus ventris tui. Piórum autem lingua germen tuum magníficat, ac sermo omnis lætus partum tuum prædicat. Dignum sane quidem, ac máxime dignum est eam laudáre, quæ divína benignitáte oráculum accépit, ac talem et tantum nobis fructum édidit, ex quo dulcis Jesus pródiit.

℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudàbitur.

℣. Date ei de fructu mànuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória Patri. Múlier.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Simile est regnum cœlórum thesáuro, de Comm. 108.*

In ii. Vesp. comm. seq.

DIE XXVII. S. PANTALEONIS Martyris.

Ant. Iste Sanctus pro lege Dei sui certàvit usque ad mortem, et a verbis impiórum non timuit: fundátus enim erat supra firmam petram. ℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut, intercedénte beáto Pantaleóne Mártyre tuo, et a cunctis adversitátibus liberémur in córpore, et a pravis cogitatiónibus mundémur in mente. Per Dóminum. Lectio iii.

Pantaleon Nicomediénsis, nóbilis médicus, ab Hermoláo presbytero in Jesu Christi fide erudítus, baptizátus est: qui mox patri Eustórgio persuásit ut Christiánus fieret. Quare cum Nicomédiæ póstea Christi Dómini fidem libere prædicàret, et ad ejus doctrínam omnes cohortarètur, Diocletiàno Imperatóre equúleo tortus, et admótis ad ejus corpus láminis candéntibus, cruciátus est: quam tormentórum vim æquo et forti ànimo ferens, ad extrémum glàdio percússus, martyrii corónam adéptus est. Te Deum. 15.

DIE XXVIII. SS. NAZARII, Celsi Mm. et Victoris Pp. M. ac Innocentii Pp. et Conf. Semiduplex.

Omnia de Comm. plur. Mart. 35.* præt. sequ. Oratio.

Sanctorum tuórum nos, Dómine, Nazárii, Celsi, Victóris, ac Innocéntii conféssio beáta commúniat: et fragilitáti nostræ subsídium dignánter exóret. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Nazarius, a beáto Lino Papa baptizátus, cum in Gálliam proféctus esset, ibi Celsum púerum, a se christiánis præcéptis prius instrúctum, baptizávit: qui una Tréverim eúntes, Nerónis persecutióne in mare utérque dejícitur, unde mirabí-

liter evasérunt. Póstea Mediolánum veniéntes, cum ibi Christi fidem disseminárent; ab Anolíno præfécto, constantíssime Christum Deum confiténtes, cápite plectúntur: quorum córpora extra portam Románam sepúlta sunt. Quæ cum diu latuíssent, Dei mónitu a beáto Ambrósio conspérsa recénti sánguine sunt invénta, tamquam si paulo ante martyrium passi essent: unde in urbem transláta, honorífico sepúlchro contécta sunt.

℟. Sancti tui Dómine mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida: et in mari Rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra. Lect. v.

Victor in Africa natus, Sevéro Imperatóre, rexit Ecclésiam. Confirmávit Decrétum Pii Primi, ut sacrum Pascha die Domínico celebrarétur: qui ritus ut póstea in mores induceréntur, hábita sunt multis in locis Concília: et in Nicæna dénique prima Synodo sancítum est, ut Paschæ dies festus post quartamdécimam lunam agerétur, ne Christiáni Judæos imitári videréntur. Státuit, ut quavis aqua, modo naturáli, si necéssitas cógeret, quicúmque baptizári posset. Theódotum Coriárium Byzantínum docéntem Christum tantúmmodo hóminem fuísse, ejécit ex Ecclésia. Scripsit de quæstióne Paschæ, et ália quædam opúscula. Creávit duábus Ordinatiónibus mense Decémbri Presbyteros quátuor, Diáconos septem, Epíscopos per divérsa loca duódecim. Martyrio coronátus, sepelítur in Vaticáno, quinto Kaléndas Augústi. Sedit annos novem, mensem unum, dies vigínti octo.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine:* Ut hærédes fíerent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut hærédes. Lec. vi.

Innocentius Albanénsis, sancti Hierónymi et Augustíni ætáte flóruit: de quo ille ad Demetríadem vírginem: Sancti Innocéntii, qui Apostólicæ cáthedræ, et beátæ memóriæ Anastásii succéssor et fílius est, téneas fidem, nec peregrínam, quamvis tibi prudens cállidaque videáris, doctrínam recípias. Eum tamquam justum Lot subtráctum Dei providéntia ad Ravénnam servátum fuísse, scribit Orósius, ne Románi pópuli vidéret excídium. Is, Pelágio et Cœléstio damnátis, contra eórum hæresim decrétum fecit, ut párvuli ex christiána étiam

muliére nati, per baptísmum renásci debérent: ut in eis regeneratióne mundétur, quod generatióne contraxérunt. Probávit étiam, ut Sábbato ob memóriam Christi Dómini sepultúræ, jejúnium servarétur. Sedit annos quíndecim, mensem unum, dies decem. Quátuor Ordinatiónibus mense Decémbri creávit Presbyteros trigínta, Diáconos quíndecim, Epíscopos per divérsa loca quinquagínta quátuor. Sepúltus est in cœmetério ad Ursum pileátum.

℞. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos: et in témpore erit respéctus illórum:* Quóniam donum et pax est eléctis Dei. ℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem, et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Cum audiéritis prælia, de Comm. 44.*

Vesp. a Capit. de seq. etc.

DIE XXIX. S. MARTHÆ Vírginis. Semiduplex.

Omnia de Com. Virg. 82.* præter sequentia. Oratio.

Exáudi nos, Deus salutáris noster: ut, sicut de beátæ Marthæ Vírginis tuæ festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

Deinde fit comm. SS. Nazarii, Celsi, etc. Ant. Gaudent in cœlis ánimæ Sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti: et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt ídeo cum Christo exúltant sine fine. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℞. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Sanctórum, 486.

Postea SS. Felicis, etc. mart. Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℞. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio.

Præsta, quæsumus Dómine, ut, sicut pópulus christiánus mártyrum tuórum Felícis, Simplícii, Faustíni, et Beatrícis temporáli solemnitáte congáudet, ita perfruátur ætérna: et quod votis célebrat, comprehéndat efféctu. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Martha nobílibus et copiósis paréntibus nata, sed Christi Dómini hospítio clárior, post ejus ascénsum in cœlum, cum fratre, soróre, et Marcélla pedíssequa, ac Maximíno, uno ex septuagínta duóbus discípulis Christi Dómini qui totam illam domum baptizáverat, multísque áliis Christiánis comprehénsa a Judæis, in

navem sine velo ac remigio impónitur, vastissimóque mari ad certum naufrágium committitur: sed navis, Deo gubernánte, salvis ómnibus, Massíliam appúlsa est.

℟. Propter veritátem, * et mansuetúdinem, et justítiam, * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

E o miráculo, et horum prædicatióne, primum Massiliénses, mox Aquénses, ac finítimæ gentes in Christum credidérunt: Lazarúsque Massiliénsium, et Maximínus Aquénsium Epíscopus creátur. Magdaléna vero assuéta oratióni et pédibus Dómini, ut óptima parte contemplándæ cœléstis beatitúdinis, quam elégerat, fruerétur, in vastam altíssimi montis spelúncam se cóntulit, ubi triginta annos vixit, ab omni hóminum consuetúdine disjúncta, quotidiéque per id tempus ad audiéndas cœléstium laudes in altum ab Angelis eláta.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem, * Poptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lect. vi.

Martha autem, mirábili vitæ sanctitáte, et caritáte, ómnium Massiliénsium ánimis in sui amórem et admiratiónem addúctis, in locum a viris remótum cum áliquot honestíssimis féminis se recépit; ubi summa cum laude pietátis et prudéntiæ diu vixit, ac demum, morte sua multo ante prædícta, miráculis clara, migrávit ad Dóminum, quarto Kaléndas Augústi. Cujus corpus apud Taráscum magnam habet venerátionem.

℟. Afferéntur regi vírgines post eam, próximæ ejus * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória. Afferéntur.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 10. *g*

In illo témpore: Intrávit Jesus in quoddam castéllum: et múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum suam. Et réliqua.

Homil. S. Augustíni Epíscopi. *Serm.* 26. *de Verbis Domini.*

Verba Dómini nostri Jesu Christi, quæ modo ex Evangélio recitáta sunt, ádmonent nos, esse unum áliquid quo tendámus, quando in hujus sæculi multitúdine laborámus. Téndimus autem adhuc peregrinántes, nondum manéntes: adhuc in via, nondum in pátria: adhuc desiderándo, nondum fruéndo. Tamen tendámus, et sine pigrítia, et sine intermissió-

ne tendámus, ut aliquándo perveníre valeámus. Martha et María duæ soróres erant, ambæ non solum carne, sed étiam religióne germánæ: ambæ Dómino cohæsérunt, ambæ Dómino in carne præsénti concórditer serviérunt. ℟. Hæc est virgo sápiens, quam Dóminus vigilántem invénit, quæ, accéptis lampádibus, sumpsit secum óleum: * Et veniénte Dómino, introívit cum eo ad núptias. ℣. Média nocte clamor factus est: Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei. Et veniénte. Lectio viii.

Suscepit eum Martha, sicut solent súscipi peregríni: sed tamen suscépit fámula Dóminum, ægra Salvatórem, creatúra Creatórem. Suscépit autem spíritu pascénda, in carne pascéndum. Vóluit enim Dóminus formam servi accípere, et accépta forma servi, in illa pasci a sérvis dignatióne, non conditióne. Nam et ista dignátio fuit, se præbére pascéndum. Habébat carnem, in qua esuríret quidem et sitíret: sed nescítis, quia in erémo esuriénti Angeli ministrábant? Ergo quod pasci vóluit, pascénti præstitit. Quid autem mirum, si et de sancto Elía præstitit víduæ, quem prius, corvo ministránte, pascébat? Numquid pascéndo defécerat, quando ad víduam mittébat? Nequáquam, sed religiósam víduam per obséquium exhíbitum servo suo benedícere disponébat. ℟. Média nocte clamor factus est: *Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei. ℣. Prudéntes vírgines, aptáte vestras lámpades. Ecce. Glória. Ecce. Lec. ix.

Sic ergo suscéptus est Dóminus tamquam hospes, qui in sua própria venit, et sui eum non recepérunt: sed quotquot recepérunt eum, dedit eis potestátem filios Dei fieri: adóptans servos, et líberos fáciens: rédimens captívos, et fáciens coherédes. Ne quis tamen vestrum forsitan dicat: O beáti, qui Christum suscípere in domum própriam meruérunt! Noli dolére, noli murmuráre, quia tempóribus natus es, quando jam Dóminum non vides in carne. Non tibi ábstulit istam dignatiónem. Cum uni, inquit, ex minimis meis fecístis, mihi fecístis. Hæc de Dómino pascéndo in carne sed pascénte in spíritu, pauca pro témpore dixérimus. Te Deum. 15.

In Laudibus fit comm. SS. martyrum Felicis, etc. Ant. Vestri capilli cápitis omnes numeráti sunt: nolite timére: multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis. Oratio. Præsta, ut 488.

In ii. Vesp. comm. seq.

DIE XXX. SS. ABDON et Sennen martyrum.

Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio.

Deus, qui sanctis tuis Abdon et Sennen ad hanc glóriam veniéndi copiósum munus grátiæ contulísti: da fámulis tuis suórum véniam peccatórum: ut Sanctórum tuórum intercedéntibus méritis, ab ómnibus mereántur adversitátibus liberári. Per Dóminum. Lectio iii.

Abdon et Sennen Persæ, Décio Imperatóre, accusáti, quod córpora Christianórum, quæ inhumáta projiciebántur, in suo prædio sepelíssent, jussu Imperatóris comprehendúntur, et diis jubéntur sacrificáre. Quod cum fácere neglígerent, et Jesum Christum Deum constantíssime prædicárent, tráditos in arctam custódiam, Romam póstea rédiens Décius, vinctos duxit in triúmpho. Qui cum in Urbe ad simuláсra attrácti essent, ea detestáti conspuérunt. Quámobrem ursis ac leónibus objécti sunt: quos feræ non audébant attíngere. Demum gládiis trucidáti, colligátis pédibus, tracti sunt ante Solis simulácrum: quorum córpora clam inde asportáta Quirínus, Diáconus sepelívit in suis ædibus. Te Deum. 15.

DIE XXXI. S. IGNATII Confessoris. Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pontíficis. 66.* præter sequentia. Oratio.

Deus, qui ad majórem tui nóminis glóriam propagándam, novo per beátum Ignátium subsídio militántem Ecclésiam roborásti: concéde, ut, ejus auxílio et imitatióne, certántes in terris, coronári cum ipso mereámur in cœlis. Qui vivis.

In i. Noc. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno Lectio iv.

Ignatius natióne Hispánus, nóbili génere, Loyólæ in Cantábria natus, primo cathólici Regis aulam, deínde milítiam secútus est. In propugnatióne Pampelonénsi accépto vúlnere gráviter decúmbens, ex fortúita piórum librórum lectióne, ad Christi Sanctorúmque sectánda vestígia mirabíliter exársit. Ad montem Serrátum proféctus, ante aram beátæ Vírginis suspénsis armis, noctem excubans, sacræ milítiæ tyrocínium pósuit. Inde, ut erat indútus sacco, tráditis ántea mendíco pretiósis véstibus, Manrésam secéssit; ubi emendicáto pane, et aqua vícitans, exceptísque diébus Domínicis jejúnans, áspera caténa cilicióque carnem do-

mans, humi cubans, et férreis se flagéllis cruéntans, per annum commorátus est, claris ádeo illustratiónibus a Deo recreátus, ut póstea dicere sólitus sit: Si sacræ Lítteræ non exstárent, se tamen pro fide mori parátum ex iis solum, quæ sibi Manrésæ patefécerat Dóminus. Quo témpore, homo litterárum plane rudis, admirábilem illum compósuit Exercitiórum librum, Sedis Apostólicæ judício, et ómnium utilitáte comprobátum.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Ut vero se ad animárum lucra rite formáret, subsídium litterárum a Grammática inter púeros exórsus, adhibére státuit. Cumque nihil ínterim omítteret de stúdio aliénæ salútis, mirum est quas ubíque locórum ærúmnas ac ludíbria devoráverit, aspérrima quæque et víncula, et vérbera pene ad mortem usque perpéssus: quibus tamen longe plura pro Dómini sui glória semper expetébat. Lutétiæ Parisiórum adjúnctis sibi ex illa Académia variárum natiónum sóciis novem, qui omnes Artium magistériis, et Theológiæ grádibus insígnes erant, ibídem in monte Mártyrum prima Ordinis fundaménta jecit: quem póstea Romæ instítuens, ad tria consuéta, quarto áddito de Missiónibus voto, Sedi Apostólicæ árctius adstrínxit, et Paulus Tértius primo recépit, confirmavítque: mox álii Pontífices ac Tridentína Synodus probavére. Ipse autem, misso ad prædicándum Indis Evangélium sancto Francísco Xavério, alilsque in álias mundi plagas ad religiónem propagándam disseminátis, éthnicæ superstitióni hæresíque bellum indíxit; eo succéssu continuátum, ut constans fúerit ómnium sensus, étiam pontifício confirmátus orâculo, Deum sicut álios áliis tempóribus sanctos viros, ita Luthéro, ejusdémque témporis hæréticis, Ignátium, et institútam ab eo Societátem objecísse.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum. * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Sed in primis inter Cathólicos instauráre pietátem curæ fuit. Templórum nitor, Catechísmi tradítio, conciónum ac Sacramentórum frequéntia ab ipso increméntum accepére. Ipse apértis ubíque locórum ad juventútem

erudiéndam in littéris ac pietáte gymnásiis: eréctis Romæ Germanórum collégio, male nuptárum, et periclitántium puellárum cœnóbiis: utriúsque sexus tam orphanórum, quam catechumenórum, dómibus, aliísque pietátis opéribus, indeféssus lucrándis Deo ánimis instábat: auditus aliquándo dícere, Si óptio darétur, malle se beatitúdinis incértum vívere, et ínterim Deo inservíre, et próximórum salúti, quam certum ejúsdem glóriæ statim mori. In dæmones mirum exércuit impérium. Vultum ejus cœlésti luce radiántem sanctus Philíppus Nérius, aliíque conspexére. Dénique ætátis anno sexagésimo quinto, ad Dómini sui ampléxum, cujus majórem glóriam in ore semper habúerat, semper in ómnibus quæsíerat, emigrávit. Quem Gregórius Décimus quintus, magnis in Ecclésiam méritis et miráculis illústrem, Sanctórum fastis adscrípsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam:* Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória. Quia.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Designávit, de Comm. Evang. 19.* cum ℟℟. de Com. Conf. non Pont. 75.*

Vesp. de seq. com. ut infra.

FESTA AUGUSTI

Prima die non impedita dicitur Officium Defunct.

DIE I. S. PETRI

ad Vincula. Duplex majus.

Ad Vesperas Ant. et Capit. de Laudibus. Psalmi de Domin. 124. et loco ultimi. Ps. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128. Hymnus.

Miris modis repénte liber, férrea,
Christo jubénte, víncla Petrus éxuit:
Ovílis ille Pastor, et Rector gregis
Vitæ reclúdit páscua, et fontes sacros,
Ovésque servat créditas; arcet lupos.
Patri perénne sit per ævum glória,
Tibíque laudes concinámus ínclytas,
Ætérne Nate, sit, supérne Spíritus,
Honor tibi, decúsque: sancta júgiter
Laudétur omne Trínitas per sæculum. Amen.

℣. Tu es Petrus. ℟. Et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam.

Ad Magnificat, Ant. Tu es pastor óvium, princeps Apostolórum, tibi tráditæ sunt claves regni cœlórum. Orat.

Deus, qui beátum Petrum Apóstolum, a vínculis absolútum, illæsum abire fecísti: nostrórum, quæsumus,

absólve víncula peccatórum, et ómnia mala a nobis propitiátus exclúde. Per Dñm.

Deinde fit comm. S. Pauli. Ant. Sancte Paule Apóstole, prædicátor veritátis, et Doctor Géntium, intercéde pro nobis ad Deum, qui te elégit. ℣. Tu es vas electiónis, sancte Paule Apóstole. ℟. Prædicátor veritátis in univérso mundo. Orátio.

Deus, qui multitúdinem Géntium beáti Pauli Apóstoli prædicatióne docuísti: da nobis, quæsumus; ut, cujus commemoratiónem cólimus, ejus apud te patrocínia sentiámus.

Deinde S. Ignatii. Ant. Hic vir despíciens, mundum, et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei. Orátio. Deus, qui. 491.

Postea SS. martyrum Machabæorum, Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Orátio.

Fraterna nos, Dómine, Mártyrum tuórum coróna lætíficet: quæ et fidei nostræ præbeat increménta virtútum, et multíplici nos suffrágio consolétur. Per Dñm.

Ad Matutinum, Invitat. Regem Apostolórum Dóminum, * Veníte adorémus. Psal. Veníte exultémus. 2.

Hymnus.

Quodcumque in orbe néxibus revínxeris,
Erit revíctum, Petre, in arce síderum:
Et quod resólvit hic potéstas trádita,
Erit solútum cœli in alto vértice:
In fine mundi judicábis sæculum.
Patri perénne sit per ævum glória,
Tibíque laudes concinámus ínclytas,
Ætérne Nate, sit, supérne Spíritus,
Honor tibi, decúsque: sancta júgiter
Laudétur omne Trínitas per sæculum. Amen.

Ant. Psalmi, et ℣℣. Noct. dicuntur de Comm. Apostol.

In primo Nocturno.

De Actibus Apostolórum.

Lectio i. *Cap.* 12.

Misit Heródes rex manus, ut afflígeret quosdam de Ecclésia. Occídit autem Jacóbum fratrem Joánnis gládio. Videns autem quia placéret Judæis, appósuit ut apprehénderet et Petrum. Erant autem dies Azymórum. Quem cum apprehendisset, misit in cárcerem, tradens quátuor quaterniónibus mílitum custodiéndum, volens

pest Pascha prodúcere eum pópulo. Et Petrus quidem servabátur in cárcere. Orátio autem fiébat sine intermissióne ab Ecclésia ad Deum pro eo.

℟. Simon Petre, ántequam de navi vocárem te, novi te, et super plebem meam príncipem te constítui: * Et claves regni cœlórum trádidi tibi. ℣. Quodcúmque ligavéris super terram, erit ligátum et in cœlis, et quodcúmque sólveris super terram, erit solútum et in cœlis. Et.

Lectio ii.

Cum autem productúrus eum esset Heródes, in ipsa nocte erat Petrus dórmiens inter duos mílites vinctus caténis duábus: et custódes ante óstium custodiébant cárcerem. Et ecce Angelus Dómini ástitit, et lumen refúlsit in habitáculo: percussóque látere Petri, excitávit eum, dicens: Surge velóciter. Et cecidérunt caténæ de mánibus ejus. Dixit autem Angelus ad eum: Præcíngere, et cálcea te cáligas tuas. Et fecit sic. Et dixit illi: Circúmda tibi vestiméntum tuum, et séquere me.

℟. Si díligis me, Simon Petre, pasce oves meas. Dómine, tu nosti quia amo te, * Et ánimam meam pono pro te. ℣. Si oportúerit me mori tecum, non te negábo. Et.

Lect. iii.

Et éxiens sequebátur eum, et nesciébat quia verum est, quod fiébat per Angelum: existimábat autem se visum vidére. Transeúntes autem primam et secúndam custódiam, venérunt ad portam férream, quæ ducit ad civitátem: quæ ultro apérta est eis. Et exeúntes processérunt vicum unum: et contínuo discéssit Angelus ab eo. Et Petrus ad se revérsus, dixit: Nunc scio vere quia misit Dóminus Angelum suum, et erípuit me de manu Heródis, et de omni expectatióne plebis Judæórum.

℟. Tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam, et portæ ínferi non prævalébunt advérsus eam: * Et tibi dabo claves regni cœlórum. ℣. Quodcúmque ligáveris super terram, erit ligátum et in cœlis: et quodcúmque sólveris super terram, erit solútum et in cœlis. Et tibi dabo. Glória Patri. Et tibi dabo.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Theodosio junióre imperánte, cum Eudócia ejus uxor Jerosólymam solvéndi voti causa venísset, ibi multis est affécta munéribus: præ céteris insígne donum accépit férreæ caténæ, auro gemmísque ornátæ: quam illam esse affirmábant, qua Petrus Apóstolus ab Heróde vinctus fúerat. Eudócia caténam pie veneráta, eam póstea Romam ad fíliam Eu-

dóxiam misit, quæ illam Pontífici Máximo détulit: isque vicíssim illi monstrávit álteram caténam, qua, Neróne Imperatóre, idem Apóstolus constríctus fúerat.

℟. Dómine, si tu es, jube me veníre ad te super aquas. * Et exténdens manum apprehéndit eum, et dixit Jesus: Módicæ fidei, quare dubitásti? ℣. Cumque vidísset ventum válidum veniéntem, tímuit: et cum cœpísset mergi, clamávit, dicens: Dómine, salvum me fac. Et exténdens.

Lectio v.

Cum ígitur Póntifex Románam caténam cum ea, quæ Jerosólymis alláta fúerat, contulísset, factum est, ut illæ inter se sic connecteréntur, ut non duæ, sed una caténa ab eódem artífice confécta esse viderétur. Quo miráculo tantus honor sacris illis vínculis habéri cœpit, ut proptérea hoc nómine sancti Petri ad Víncula Ecclésia, título Eudóxiæ, dedicáta sit in Exquíliis, ejúsque memóriæ dies festus institútus Kaléndis Augústi.

℟. Surge, Petre, et índue te vestiméntis tuis, áccipe fortitúdinem ad salvándas Gentes: * Quia cecidérunt caténæ de mánibus tuis. ℣. Angelus Dómini ástitit, et lumen refúlsit in habitáculo cárceris, percussóque látere Petri, excitávit eum, dicens: Surge velóciter. Quia.

Lectio vi.

Quo ex témpore honos, qui eo die profánis Gentílium celebritátibus tríbui sólitus erat, Petri vínculis habéri cœpit: quæ tacta ægros sanábant, et dæmones ejiciébant. Quo in génere anno salútis humánæ nongentésimo sexagésimo nono áccidit, ut quidam Comes, Othónis Imperatóris familiáris, occupátus ab immúndo spíritu, seípsum déntibus dilaniáret. Quare is jussu Imperatóris ad Joánnem Pontíficem dúcitur: qui, ut sacra caténa Cómitis collum áttigit, erúmpens nefárius spíritus hóminem líberum relíquit: ac deínceps in Urbe sanctórum Vinculórum relígio propagáta est.

℟. Tu es pastor óvium, princeps Apostolórum, tibi trádidit Deus ómnia regna mundi: * Et ideo tibi tráditæ sunt claves regni cœlórum. ℣. Quodcúmque ligáveris super terram, erit ligátum et in cœlis: et quodcúmque sólveris super terram, erit solútum et in cœlis. Et. Glória Patri. Et.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 16. b*

In illo témpore: Venit Jesus in partes Cæsaréæ Philíppi: et interrogábat discípulos suos, dicens: Quem dicunt hómines esse Fílium hó-

minis? Et réliqua.

Homíl.S.AugustíniEpíscopi.

Ex Serm. 29. de Sanctis

SOLUS Petrus inter Apostólos méruit audíre: Amen dico tibi, quia tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam. Dignus certe, qui ædificàndis in domo Dei pópulis lapis esset ad fundaméntum, colúmna ad sustentáculum, clavis ad regnum. De hoc ait sermo divinus: Et ponébant, inquit, infirmos suos, ut umbra saltem transeúntis Petri obumbráret eos. Si tunc opem ferre póterat umbra córporis, quanto magis nunc plenitúdo virtútis? Si tunc supplicántibus próderat aura quædam pertranseúntis, quanto magis grátia nunc permanéntis? Mérito per omnes Christi Ecclésias auro pretiósius habétur ferrum illud pœnálium vinculórum.

℟. Ego pro te rogávi, Petre, ut non deficiat fides tua: * Et tu aliquándo convérsus confírma fratres tuos. ℣. Caro et sanguis non revelávit tibi, sed Pater meus, qui est in cœlis. Et.

Lectio viii.

SI tam medicábilis fuit obumbrátio visitántis, quanto magis caténa vinciéntis? Si inánis quædam spécies vácuæ imáginis habére pótuit in se vim salútis, quanto plus de córpore meruérunt attráhere salubritátis férreo póndere sacris impréssa membris víncula passiónis? Si ad præsídia supplicántium tam potens fuit ante martyrium, quanto magis éfficax post triúmphum? Felíces illi nexus, qui de mánicis et compédibus in corónam mutándi, Apóstolum contingéntes mártyrem reddidérunt. Felícia víncula, quæ reum suum usque ad Christi crucem non tam condemnatúra, quam consecratúra misérunt.

℟. Quem dicunt hómines esse Fílium hóminis? dixit Jesus discípulis suis. Respóndens Petrus, dixit: Tu es Christus Fílius Dei vivi, * Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam. ℣. Beátus es Simon Bar-Jóna, quia caro et sanguis non revelávit tibi, sed Pater meus, qui est in cælis. Et. Glória Et.

Pro SS. Machabæis, nisi veniant in Domínica.

Sermo sancti Gregórii Nazianzéni.

Lect. ix. *Orat. 20. in Machab.*

QUIDNAM Machabæi? Horum enim nómine dies festus præsénti frequéntia celebrátur. Qui etsi apud multos non sunt in honóre, quod illud certámen post Christum non suscepérunt: tamen digni sunt qui ab ómnibus honoréntur, quia pro pátriis légibus et institútis fortes constantésque se præbuérunt. Nam qui martyrium subiére ante Christi passiónem: quid

factúri erant, si post Christum persecutiónem passi fuissent, ejúsque mortem nostræ salútis causa suscéptam, ad imitándum propósitam habuissent? Quorum enim nullo propósito exémplo talis tántaque virtus fuit, an non ii exémplum illud intuéntes fórtius in certámen descendíssent? Quin étiam mystica quædam et occúlta rátio mihi quidem atque ómnibus Dei amatóribus valde probábilis est, néminem eórum, qui ante Christi advéntum martyrio consummáti sunt, id sine fide in Christum cónsequi potuísse.

Te Deum laudamus. 15.

AD LAUDES,
et per Horas, Ant.

1. Heródes rex appósuit, ut apprehénderet et Petrum: quem cum apprehendisset, misit in cárcerem, volens post Pascha prodúcere eum pópulo.

Psalmus. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2. Petrus quidem servabátur in cárcere: orátio autem fiébat sine intermissióne ab Ecclésia ad Deum pro eo.

3. Dixit Angelus ad Petrum: Circúmda tibi véstimentum tuum, et séquere me.

4. Misit Dóminus Angelum suum, et liberávit me de manu Heródis, allelúja.

5. Tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam.

Capitulum. *Act.* 12.

Misit Heródes rex manus, ut affligeret quosdam de Ecclésia. Occídit autem Jacóbum fratrem Joánnis gládio. Videns autem quia placéret Judæis, appósuit ut apprehénderet et Petrum.

Hymnus.

Beate Pastor Petre, clemens áccipe
Voces precántum, criminúmque víncula
Verbo resólve, cui potéstas trádita
Aperíre terris cœlum, apértum cláudere.
Sit Trinitáti sempitérna glória,
Honor, potéstas, atque jubilátio,
In Unitáte quæ gubérnat ómnia,
Per univérsa æternitátis sæcula. Amen.

℣. Tu es Petrus. ℟. Et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam.

Ad Benedictus, Ant. Quodcúmque ligáveris super terram, erit ligátum et in cœlis: et quodcúmque sólveris super terram, erit solútum et in cœlis: dicit Dóminus Simóni Petro.

Oratio.

Deus, qui beátum Petrum Apóstolum, a vínculis absolútum, illæsum abíre fecísti: nostrórum, quæsumus, absólve víncula peccatórum, et ómnia mala a nobis propitiátus exclúde. Per Dñm.

Et fit comm. S. Pauli, ut

in i. Vesperis. 494.

Et SS. Machabæorum, Ant. Vestri capilli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Fratérna nos. 494.

Ad Tert, Ant. Petrus quidem.

Capit. Misit Heródes rex, ut supra. 498.

℟. br. In omnem terram * Exívit sonus eórum. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ verba eórum: Exívit. Glória Patri. In omnem.

℣. Constítues eos príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui, Dñe.

Ad Sext, Ant. Dixit Angelus.

Capitulum. *Act.* 12.

PETRUS quidem servabátur in cárcere. Orátio autem fiébat sine intermissióne ab Ecclésia ad Deum pro eo.

℟. br. Constítues eos príncipes * Super omnem terram. Constítues. ℣. Mémores erunt nóminis tui, Dómine. Super. Glória Patri. Constítues. ℣. Nimis honoráti sunt amíci tui, Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Nonam, Ant. Tu es Petrus.

Capitulum. *Act.* 12. *b*

ET Petrus ad se revérsus dixit: Nunc scio vere, quia misit Dóminus Angelum suum, et erípuit me de manu Heródis, et de omni expectatióne plebis Judæórum.

℟. br. Nimis honoráti sunt * Amíci tui, Deus. Nimis. ℣. Nimis confortátus est principátus eórum. Amíci. Glória Patri. Nimis. ℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Vesperas, Ant. de Laudibus. Psalmi ut in ii. Vesp. de Comm. Apost. 13.*

Capit. Laudum, Hymnus et ℣. ut in i. Vesperis. 493.

Ad Magnificat, Ant. Solve, jubénte Deo, terrárum, Petre, caténas, qui facis ut páteant cœléstia regna beátis.

Deinde fit comm. S. Pauli, ut 494.

Et postea seq. etc.

DIE II. S. ALPHONSI Mariæ de Ligorio, Conf. et Pont. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pontíficis. 49.* præter seq.

Ant. Sacérdos et Póntifex, et virtútum ópifex, pastor bone in pópulo, ora pro nobis Dóminum. ℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Oratio.

DEUS, qui per beátum Alphónsum Maríam, Confessórem tuum atque Pontíficem, animárum zelo succénsum, Ecclésiam tuam nova prole fœcundásti: quæsumus; ut ejus salutáribus mónitis edócti, et exémplis roboráti, ad te perveníre felíciter valeámus. (Per Dñm.)

Pro comm. S. Stephani Papæ et mart.

Ant. Iste Sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non timuit: fundátus enim erat supra firmam petram. ℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

DEUS, qui nos beáti Stéphani, Mártyris tui atque Pontíficis, ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dóminum.

Hymnus sequens, quando non fuit dictus in i. Vesp., jungitur cum Hymno ad Matut. sub una conclusione. Ætérna Patri.

Ad Vesperas. Hymnus.

EN, qui benígne néxibus
Solvit revinctos críminum,
Cælíque callem déviis,
En, qui retéxit sédulus.
Oh quot labóres pértulit,
Æstúsque mentis ásperos,
Ex ore prompte dæmonis
Eos ut atro tólleret!
Pagos, et urbes pérmeat,
Plagásque cultas rústicis,
Ibíque Christi dógmata
Ardóre multo séminat.
Et ut docére díssitos,
Omnésque possit pósteros
Edit libros multíplices
Cunctis futúros sæculis.
Ætérna Patri glória,
Ejúsque soli Fílio,
Tibíque, Sancte Spíritus,
Sit in perénni témpore. Am.

Ad Matutinum.

Hymnus.

DUM corda plebis cómmovet,
Eámque belle próvocat
Alphónsus, ut fidúciam
In Matre ponat Núminis:
Monstrum novum, mirábile
Stupóre plena cónspicit,
Imménsa quod suspíria,
Dulcésque guttas éxcitat.
Imágo namque Vírginis
Se luce vestit prótinus,
Jubárque vibrat, quod pium
Loquéntis os illúminat.
Probávit hoc miráculo
Regína cæli præpotens
Verum fuísse, férvido
Quod fudit ipse péctore.
Ætérna Patri glória,
Ejúsque soli Fílio,
Tibíque, Sancte Spíritus,
Sit in perénni témpore. Am.

In i. Noct. Lec. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

ALPHONSUS María de Ligório, Neápoli nobílibus paréntibus natus, ab ineúnte ætáte non obscúra præbuit sanctitátis indícia. Eum adhuc infántem cum paréntes obtulíssent sancto Francísco de Hierónymo e societáte Jesu, is bene precátus edíxit eúmdem ad nonagésimum usque annum perventúrum, ad episcopálem dignitátem evéctum iri, maximóque Ecclésiæ bono futúrum. Jam tum a puerítia a ludis abhórrens, nóbiles ephébos ad christiánam modéstiam verbo et exémplo componébat. Adolé-

scens, dato piis Sodalitátibus nómine, in públicis nosocómiis ægrótis inservíre, jugi in templis oratióni vacáre, ac sacra Mystéria frequénter obíre in delíciis habébat. Pietátem litterárum stúdiis ádeo conjúnxit, ut séxdecim vix annos natus utriúsque juris láuream in pátria Universitáte fúerit assecútus. Patri obtémperans, causárum patrocínia suscépit, in quo múnere obeúndo etsi magnam sibi laudem comparásset, fori tamen perícula expértus, ejúsmodi vitæ institútum ultro dimísit. Spreto ígitur præcláro conjúgio sibi a patre propósito, avíta primogenitúra abdicáta, et ad aram Vírginis de Mercéde ense suspénso, divínis ministériis se mancipávit. Sacérdos factus tanto zelo írruit in vítia, ut apostólico múnere fungens, huc illuc pérvolans, ingéntes perditórum hóminum conversiónes perágeret. Páuperum præsértim et ruricolárum miserátus, Congregatiónem Presbyterórum instítuit sanctíssimi Redemptóris, qui ipsum Redemptórem secúti, per agros, pagos, et castélla paupéribus evangelizárent.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum:* Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Ne autem a propósito umquam divérteret, perpétuo se voto obstrínxit nullam témporis jactúram faciéndi. Hinc animárum zelo succénsus, tum divíni verbi prædicatióne, tum scriptis sacra eruditióne et pietáte refértis, ánimas Christo lucrifácere, et ad perfectiórem vitam addúcere stúduit. Mirum sane quot ódia extínxerit, quot dévios ad rectum salútis iter revocáverit! Dei Genitrícis cultor exímius, de illíus láudibus librum édidit: ac de iis dum fervéntius concionándo dísserit, a Vírginis imágine in eum immísso miro splendóre, totus fácie coruscáre, et in éxtasim rapi coram univérso pópulo non semel visus est: Domínicæ Passiónis et sacræ Eucharístiæ contemplátor assíduus, ejus cultum mirífice propagávit. Dum vero ad ejus aram oráret, vel Sacrum fáceret, quod numquam omísit, præ amóris veheméntia, vel seráphicis liquescébat ardóribus, vel insólitis quatiebátur mótibus, vel abstrahebátur a sénsibus. Miram vitæ innocéntiam, quam nulla umquam letháli labe fœdávit, pari cum pœniténtia sócians, corpus suum inédia, férreis caténulis, cilíciis, cruentáque flagellatióne castigábat. Inter hæc prophetíæ, scrutatiónis córdium, bilo-

catiónis, et miraculórum donis incláruit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus. Lectio vi.

Ab ecclesiásticis dignitátibus sibi oblátis constantíssime abhórruit. At Cleméntis Décimi tértii Pontíficis auctoritáte coáctus, sanctæ Agathæ Gothórum Ecclésiam gubernándam suscépit. Epíscopus extérnum dumtáxat hábitum, non autem sevéram vivéndi ratiónem immutávit. Eadem frugálitas, summus christiánæ disciplínæ zelus, impénsum in vítiis coercéndis, arcendísque erróribus, et in réliquis pastorálibus munéribus obeúndis stúdium. Liberális in páuperes, omnes Ecclésiæ provéntus iísdem distribuébat, et urgénte annónæ caritáte, ipsam doméstieam supelléctilem in aléndis famélicis erogávit. Omnibus ómnia factus, Sanctimoniáles ad perfectiórem vivéndi formam redégit, suæque Congregatiónis Moniálium monastérium constituéndum curávit. Episcopátu ob graves, habituálésque morbos dimísso, ad alúmnos suos, a quibus pauper discésserat, revértitur pauper. Demum quamvis sénio, laboribúsque, diutúrna arthrítide, aliísque gravíssimis morbis fractus córpore, spíritu tamen alácrior, de cœléstibus rebus disseréndi aut scribéndi finem numquam adhíbuit, donec nonagenárius, Kaléndis Augústi, anno millésimo septingentésimo octogésimo séptimo, Nucériæ Paganórum inter suórum alumnórum lácrymas placidíssime expirávit. Eum inde virtútibus, et miráculis clarum Pius Séptimus Póntifex Máximus, anno millésimo octingentésimo décimo sexto, Beatórum fastis adscrípsit, novísque fulgéntem signis Gregórius Décimus sextus, in festo sanctíssimæ Trinitátis, anno millésimo octingentésimo trigésimo nono, solémni ritu Sanctórum catálogo accénsuit.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Ipse. Glória. Ipse.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Designávit Dóminus, de Com. Evang. 19.* ℟℟. vero ut in Comm. Conf. Pont. 57.*

Pro S. Stephano. Lectio ix.

Stephanus Románus Pontificátum gessit, Valeriáno et Galliéno Imperatóribus. Instítuit, ut Sacerdótes et Diáconi nusquam sacris

véstibus, nisi in Ecclésia uteréntur. Baptizátos ab hæréticis, íterum baptizári vétuit, rescribens sancto Cypriáno verbis illis: Nihil innovétur, nisi quod tráditum est. Multos étiam ad Christum convértit: in iis Olympium tribúnum cum uxóre Exupéria, et filio Theodúlo: item Nemésium tribúnum cum tota família, óculis Lucillæ ejus filiæ restitútis: qui omnes Jesu Christi mártyres fuérunt. Sed veheméntius jam ingravescénte persecutióne Imperatórum, Stéphanus, convocáto clero, ad martyrium suos hortabátur, in cryptísque Mártyrum assídue Missas, et concília celebrábat. Qui cum aliquándo raptus esset ab infidélibus ad templum Martis, ut ei sacrificáret, líbere negávit, se dæmónibus eum honórem velle tribúere, qui uni Deo deberétur. Quibus in verbis Martis státua terræmótu cóncidit, templúmque contrémuit. Quare ómnibus aufugiéntibus, qui Stéphanum tenébant, Póntifex ad suos revértitur in cœmetérium Lucínæ, quos divínis præcéptis ínstruens, sacraménto córporis Christi communicávit: ibíque dum Missárum solémnia pérficit, adveniéntibus íterum Imperatórum satellítibus, ei in sua sede caput abscínditur. Corpus cum eádem sede conspérsa Mártyris sánguine, a cléricis sepúltum est in cœmetério Callísti quarto Nonas Augústi. Vixit in Pontificátu annos tres, menses tres, dies vigínti duos. Hábuit Ordinatiónes duas mense Decémbri, quibus creávit Presbyteros sex, Diáconos quinque, Epíscopos tres.

Te Deum. 15.

Ad Laudes. Hymnus.

Alphonse, curnam júscula
Herbis amáris ínficis?
Corpus tuum duríssimo
Quare flagéllo pércutis?
Rerum premens angústia,
Frigus, calor, jejúnium,
Sitis, labórque pérvigil
Submísit illud áffatim.
Intácta sint, hoc éfficis,
Ut castitátis lília
Tuæ, cibúmque dívitem
Virtútibus des cæteris.
Sic in tumúltu sæculi
Vita fruéntes áccolæ
Possunt erémi cónsequi
Gressus tuos Antístites.
Ætérna Patri glória,
Ejúsque soli Fílio,
Tibíque, Sancte Spíritus,
Sit in perénni témpore. Am.

Comm. S. Stephani, Ant. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. Oratio. Deus, qui. 500.

In ii. Vesperis com. seq.

DIE III. IN INVENTIONE

S. Stephani Protom. Semid.

Ad Vesperas si transfertur.

Ant. et Capitulum de Laudibus. Psalmi de Dominica. 124. et loco ultimi. Psalm. Laudate Dóminum omnes gentes. 128.

Hymnus. Deus tuórum mílitum, de Communi unius Martyris 20.*

℣. Glória et honóre coronásti eum, Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Ad Magníficat, Ant. Stéphanus autem * plenus grátia et fortitúdine, faciébat signa magna in pópulo. Orat.

Da nobis, quǽsumus Dómine, imitári, quod cólimus, ut discámus et inimícos dilígere: quia ejus Inventiónem celebrámus, qui novit étiam pro persecutóribus exoráre Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum. Qui tecum.

Ad Matut., Invitat. Hymn. Ant. Psalmi, et ℣℣. Noct. de Comm. unius Mart. 21.*

In primo Nocturno.

De Actibus Apostolórum, Lectio i. *Cap.* 7. *f et* 8.

Dura cervíce, et incircumcísis córdibus et áuribus, vos semper Spirítui sancto resístitis, sicut patres vestri, ita et vos. Quem Prophetárum non sunt persecúti patres vestri? Et occidérunt eos, qui prænuntiábant de advéntu Justi, cujus vos nunc proditóres, et homicídæ fuístis: qui accepístis legem in dispositióne Angelórum, et non custodístis. Audiéntes autem hæc, dissecabántur córdibus suis, et stridébant déntibus in eum.

℟. Stéphanus autem plenus grátia et fortitúdine, * Faciébat prodígia et signa magna in pópulo. ℣. Surrexérunt quidam de synagóga disputántes cum Stéphano, et non póterant resístere sapiéntiæ, et Spirítui, qui loquebátur. Faciébat prodígia.

Lectio ii.

Cum autem esset plenus Spíritu sancto, inténdens in cœlum, vidit glóriam Dei, et Jesum stantem a dextris Dei. Et ait: Ecce vídeo cœlos apértos, et Fílium hóminis stantem a dextris Dei. Exclamántes autem voce magna, continuérunt aures suas, et ímpetum fecérunt unánimiter in eum. Et ejiciéntes eum extra civitátem lapidábant: et testes deposuérunt vestiménta sua secus pedes adolescéntis qui vocabátur Saulus. Et lapidábant Stéphanum invocántem, et dicéntem: Dómine Jesu, súscipe spíritum meum.

℟. Vidébant omnes Stéphanum, qui erant in concílio: * Et intuebántur vultum ejus tamquam vultum Angeli stantis inter illos. ℣. Plenus grátia et fortitúdine, faciébat prodígia et signa magna in pópulo. Et.

Lectio iii.

Pósitis autem génibus, clamávit voce magna, di-

cens: Dómine, ne státuas illis hoc peccátum. Et cum hoc dixísset, obdormívit in Dómino. Saulus autem erat consentiens neci ejus. Facta est autem in illa die persecútio magna in Ecclésia quæ erat Jerosólymis: et omnes dispérsi sunt per regiónes Judææ et Samaríæ, præter Apóstolos. Curavérunt autem Stéphanum viri timoráti: et fecérunt planctum magnum super eum.

℟. Intuens in cœlum beátus Stéphanus vidit glóriam Dei, et ait: * Ecce vídeo cœlos apértos, et Fílium hóminis stantem a dextris virtútis Dei. ℣. Cum autem esset Stéphanus plenus Spíritu sancto, inténdens in cœlum, vidit glóriam Dei, et ait. Ecce vídeo. Glória Patri. Ecce vídeo.

In II. Nocturno. Lectio iv.

Sanctorum córpora Stéphani Protomártyris, Gamaliélis, Nicodémi, et Abibónis, quæ diu in obscúro ac sórdido loco jacúerant, Honório Imperatóre, Luciáno Presbytero divínitus admónito, invénta sunt prope Jerosólymam. Cui Gamáliel cum in somnis apparuísset, gravi quadam et præclára senis spécie, locum jacéntium córporum commonstrávit, ímperans, ut Joánnem Jerosolymitánum Antístitem adíret, agerétque cum eo, ut honéstius illa córpora sepeliréntur.

℟. Lapidábant Stéphanum invocántem et dicéntem: * Dómine Jesu Christe, áccipe spíritum meum: et ne státuas illis hoc peccátum.

℣. Pósitis autem génibus, clamávit voce magna, dicens. Dómine.

Lectio v.

Quibus audítis, Jerosolymórum Antístes, finitimárum úrbium Epíscopis, Presbyterísque convocátis, ad locum pergit: defóssos lóculos invénit, unde suavíssimus odor efflabátur. Cujus rei fama commóta magna hóminum multitúdo eo convénit, multíque ex váriis morbis ægróti ac débiles, sani et íntegri domum rediérunt. Sacrum autem sancti Stéphani corpus, quod summa tunc celebritáte in sanctam Ecclésiam Sion illátum est, sub Theodósio junióre Constantinópolim, inde Romam, Pelágio Primo summo Pontífice, translátum in agro Veráno in sepúlchro sancti Lauréntii mártyris collocátum est.

℟. Impetum fecérunt unanímiter in eum, et ejecérunt eum extra civitátem, invocántem et dicéntem: * Dómine Jesu, áccipe spíritum meum. ℣. Et testes deposuérunt vestiménta sua secus pedes adolescéntis, qui vocabátur Saulus: et lapidábant Stéphanum invocántem et dicéntem. Dómine.

Ex libro sancti Augustíni Epíscopi de Civitáte Dei.

Lectio vi.

Lib. 22. c. 8. circa medium.

Ad aquas Tibilitánas Epíscopo afferénte Projécto relíquias mártyris gloriosíssimi Stéphani, ad ejus memóriam veniébat magnæ multitúdinis concúrsus et occúrsus. Ibi cæca múlier, ut ad Episcopum portántem pígnora sacra ducerétur, orávit: flores, quos ferébat, dedit: recépit, óculis admóvit, prótinus vidit. Stupéntibus qui áderant, præíbat exúltans, viam carpens, et viæ ducem ultérius non requírens. Memoráti memóriam Mártyris, quæ pósita est in castéllo Synicénsi, quod Hipponénsi colóniæ vicínum est ejúsdem loci Lucillus Epíscopus, pópulo præcedénte, atque sequénte, portábat: fístula, cujus moléstia jam diu laboráverat, et familiaríssimi sui médici, qui eam secáret, operiebátur manus, illíus piæ sárcinæ vectatióne, repénte sanáta est.

℟. Impii super justum jactúram fecérunt, ut eum morti tráderent: * At ille gaudens suscépit lápides, ut mererétur accípere corónam glóriæ.

℣. Continuérunt aures suas, et ímpetum fecérunt unanímiter in eum. At.

Glória Patri. At.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 23. d*

In illo témpore: Dicébat Jesus Scribis et Pharisæis: Ecce ego mitto ad vos Prophétas, et sapiéntes, et Scribas: et ex illis occidétis, et crucifigétis. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

L. 4. com. in c. 23. Matth.

Hoc quod ántea dixerámus: Impléte mensúram patrum vestrórum, ad persónam Dómini pertinére, eo quod occidéndus esset ab eis: potest et ad discípulos ejus reférri, de quibus nunc dicit: Ecce ego mitto ad vos Prophétas, et sapiéntes, et Scribas. Simúlque obsérva, juxta Apóstolum scribéntem ad Corínthios, vária esse dona discipulórum Christi: álios Prophétas, qui ventúra prædícent: álios sapiéntes, qui novérunt quando débeant proférre sermónem: álios Scribas in lege doctíssimos, ex quibus lapidátus est Stéphanus, Paulus occísus, crucifíxus Petrus flagelláti in Actibus Apostolórum discípuli.

℟. Stéphanus servus Dei, quem lapidábant Judæi, vidit cœlos apértos: vidit et introívit: * Beátus homo, cui cœli patébant. ℣. Cum ígitur saxórum crepitántium túrbine quaterétur, inter æ-

théreos aulæ cœléstis sinus divina ei cláritas fulsit. Beátus. Lectio viii.

Quærimus, quis iste sit Zacharías filius Barachiæ: quia multos légimus Zacharías. Et ne libera nobis tribuerétur erróris facúltas, ádditum est: Quem occidístis inter templum et altáre. In divérsis divérsa legi, et débeo singulórum opiniónes pónere. Alii Zacharíam filium Barachiæ dicunt, qui in duódecim Prophétis undécimus est: patrísque in eo nomen consentit; sed ubi occísus sit inter templum et altáre, Scriptúra non lóquitur: máxime cum tempóribus ejus vix ruínæ templi fúerint. Alii Zacharíam patrem Joánnis intélligi volunt, ex quibúsdam apocryphórum sómniis approbántes, quod proptérea occísus sit, quia Salvatóris prædicáverit advéntum.

℟. Patefáctæ sunt jánuæ cœli Christi mártyri beáto Stéphano qui in número mártyrum invéntus est primus: * Et ideo triúmphat in cœlis coronátus. ℣. Mortem enim quam Salvátor noster dignátus est pro nobis pati, hanc ille primus réddidit Salvatóri. Et. Glória. Et. Lectio ix.

Alii istum volunt esse Zacharíam, qui occísus est a Joas rege Judæ inter templum et altáre, sicut Regum narrat história. Sed observándum, quod ille Zacharías non sit filius Barachiæ, sed filius Jójadæ sacerdótis: unde et Scriptúra refert: Non fuit recordátus Joas patris ejus Jójadæ, quia sibi fecísset bona. Cum ergo et Zacharíam teneámus, et occisiónis consentiat locus: quærimus, quare Barachiæ dicátur filius, et non Jójadæ? Barachías lingua nostra benedictus Dómini dícitur, et sacerdótis Jójadæ justítia Hebræo nómine demonstrátur. In Evangélio, quo utúntur Nazaréni, pro filio Barachiæ, filium Jójadæ reperímus scriptum. Te Deum. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1 Lapidavérunt Stéphanum, * et ipse invocábat Dñm, dicens: Ne státuas illis hoc peccátum. Psalm. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2 Lápides torréntis * illi dulces fuérunt: ipsum sequúntur omnes ánimæ justæ.

3 Adhæsit ánima mea * post te, quia caro mea lapidáta est pro te, Deus meus.

4 Stéphanus vidit * cœlos apértos, vidit et introívit: beátus homo, cui cœli patébant.

5 Ecce vídeo * cœlos apértos, et Jesum stantem a dextris virtútis Dei.

Capitulum. *Act.* 6. *b*

Stephanus autem plenus grátia et fortitúdine, faciébat prodígia et signa magna in pópulo.

Hymnus. Invícte Martyr, de Communi. 30.*

℣. Sepeliérunt Stéphanum viri timoráti. ℟. Et fecérunt planctum magnum super eum.

Ad Benedictus, Ant. Stéphanus autem * plenus grátia et fortitúdine, faciébat signa magna in pópulo. Orat.

Da nobis, quæsumus Dómine, imitári quod cólimus, ut discámus et inimícos dilígere: quia ejus Inventiónem celebrámus, qui novit étiam pro persecutóribus exoráre Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum. Qui tecum vivit.

Ad Tertiam, Ant. Lápides torréntis.

Capitulum. Stéphanus autem, supra. 507.

℟. br. Glória et honóre * Coronásti eum, Dómine. Glória et honóre. ℣. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Coronásti. Glória Patri. Glória et honóre.

℣. Posuísti Dómine super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Ad Sextam, Ant. Adhæsit ánima mea.

Capitulum. *Act.* 6. c

Surrexerunt autem quidam de synagóga, quæ appellátur Libertinórum et Cyrenénsium, et Alexandrinórum, et eórum, qui erant a Cilícia, et Asia, disputántes cum Stéphano: et non póterant resístere sapiéntiæ et Spirítui qui loquebátur.

℟. br. Posuísti, Dómine, * Super caput ejus. Posuísti. ℣. Corónam de lápide pretióso. Super. Glória Patri. Posuísti Dómine. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Ad Nonam, Ant. Ecce vídeo.

Capitulum. *Act.* 7. c

Positis autem génibus, clamávit voce magna, dicens: Dómine ne státuas illis hoc peccátum. Et cum hoc dixísset, obdormívit in Dómino.

℟. br. Magna est glória ejus * In salutári tuo. Magna est. ℣. Glóriam et magnum decórem impónes super eum. In salutári. Glória Patri. Magna. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Vesperæ dicuntur de sancto Dominico, cum comm. S. Stephani.

Nisi contingat Festum S. Stephani transferri: tunc enim in ii. Vesp. dicuntur Ant. de Laudib. Psalmi de Dom. et loco ultimi, Psalm. Crédidi. 127. Et a Cap. fit de seq. Festo, si Semid. fuerit, cum comm. S. Stephani, ut infra.

DIE IV. S. DOMINICI Confessoris. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter sequentia. (m. t. v.) Oratio.

Deus, qui Ecclésiam tuam beáti Domínici Confessóris tui illumináre dignátus

es méritis et doctrínis: concéde; ut ejus intercessióne temporálibus non destituátur auxíliis, et spirituálibus semper profíciat increméntis. Per Dóminum.

Deinde fit commem. S. Stephani, Ant. Sepeliérunt Stéphanum viri timoráti, et fecérunt planctum magnum super eum. ℣. Stéphanus vidit cœlos apértos.

℟. Vidit et introívit: beátus homo, cui cœli patébant.

Oratio. Da nobis. 507.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Dominicus Calarógæ in Hispánia ex nóbili Gusmanórum família natus, Paléntiæ liberálibus disciplínis et theologíæ óperam dedit: quo in stúdio cum plúrimum profecísset, prius Oxoménsis Ecclésiæ Canónicus reguláris, deinde Ordinis Fratrum Prædicatórum auctor fuit. Hujus mater grávida sibi visa est in quiéte continére in alvo cátulum ore præferéntem facem, qua éditus in lucem, orbem terrárum incénderet. Quo sómnio significabátur, fore ut splendóre sanctitátis ac doctrínæ gentes ad christiánam pietátem inflammaréntur. Veritátem éxitus comprobávit: id enim et præstitit per se, et per sui Ordinis sócios deínceps est consecútus.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Hujus autem ingénium ac virtus máxime enítuit in everténdis hæréticis qui perniciósis erróribus Tolosátes pervértere conabántur. Quo in negótio septem consúmpsit annos. Póstea Romam venit ad Lateranénse Concílium cum Epíscopo Tolosáno, ut Ordo, quem institúerat, ab Innocéntio Tértio confirmarétur. Quæ res dum in deliberatióne versátur, Domínicus, hortátu Pontíficis, ad suos revértitur, ut sibi régulam delígeret. Romam rédiens, ab Honório Tértio, qui próximus Innocéntio succésserat, confirmatiónem Ordinis Prædicatórum ímpetrat. Romæ autem duo instítuit monastéria, álterum virórum, mulíerum álterum. Tres étiam mórtuos ad vitam revocávit, múltaque ália édidit mirácula, quibus Ordo Prædicatórum mirífice propagári cœpit.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Verum cum ejus ópera ubíque terrárum monastéria jam ædificaréntur, innu-

merabilésque hómines religiósam ac piam vitam instituérent, Bonóniæ, anno Christi ducentésimo vigésimo primo supra millésimum, in febrim incidit: ex qua cum se moritúrum intellígeret, convocátis frátribus et alúmnis suæ disciplínæ, eos ad innocéntiam et integritátem cohortátus est. Postrémo charitátem, humilitátem, paupertátem, tamquam certum patrimónium eis testaménto relíquit; fratribúsque orántibus, in illis verbis, Subveníte Sancti Dei, occúrrite Angeli, obdormívit in Dómino, octávo Idus Augústi: quem póstea Gregórius Nonus Póntifex rétulit in Sanctórum númerum.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Sint lumbi, de Comm. 74.*

Vesp. de seq. comm. præc.

DIE V. S. MARIÆ AD NIVES

Duplex majus.

Omn. ut in Festis B. M. 135.*

In i. Vesp. fit comm. S. Domínici, Ant. Hic vir despíciens mundum, et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Deus qui. 508.

In i. Noct. Ego sapiéntia. 139.*

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Libério summo Pontífice, Joánnes Patrícius Románus, et uxor pari nobilitáte, cum líberos non suscepíssent, quos bonórum herédes relínquerent, suam hereditátem sanctíssimæ Vírgini Dei Matri vovérunt, ab ea summis précibus assídue peténtes, ut in quod pium opus eam pecúniam potíssimum erogári vellet, áliquo modo significáret. Quorum preces et vota ex ánimo facta, beáta Virgo María benígne áudiens, miráculo comprobávit.

℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut cypréssus in monte Sion: quasi myrrha elécta * Dedi suavitátem odóris. ℣. Et sicut cinnamómum et bálsamum aromatízans. Dedi suavitátem. Lectio v.

Nonis ígitur Augústi, quo témpore in Urbe máximi calóres esse solent, noctu nix partem collis Exquilíni contéxit. Qua nocte Dei Mater separátim Joánnem et cónjugem in somnis admónuit, ut quem locum nive conspérsum vidérent, in eo Ecclésiam ædificárent, quæ Maríæ Vírginis nómine dicarétur: se enim ita velle ab ipsis herédem institúi. Quod Joánnes ad Libérium

Pontíficem détulit, qui idem per sómnium sibi contigísse affirmávit.

℟. Quæ est ista, quæ procésstt sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem?* Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et Regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt. Lectio vi.

QUARE solémni sacerdótum et pópuli supplicatióne ad collem venit nive coopértum, et in eo locum Ecclésiæ designávit, quæ Joánnis et uxóris pecúnia exstrúcta est, póstea a Xysto Tértio restitúta. Váriis nomínibus primum est appelláta, Basílica Libérii, Sancta María ad Præsépe. Sed cum multæ jam essent in Urbe Ecclésiæ sub nómine sanctæ Maríæ vírginis: ut quæ Basílica novitáte miráculi ac dignitáte céteris ejúsdem nóminis Basílicis præstáret, vocábuli étiam excelléntia significarétur, Ecclésia sanctæ Maríæ majóris dicta est. Cujus dedicatiónis memória ex nive, quæ hac die mirabíliter cécidit, anniversária celebritáte cólitur.

℟. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit: * Et vidéntes eam fíliæ Sion beatíssimam prædicavérunt, dicéntes: * Unguéntum effúsum nomen tuum. ℣. Astitit Regína a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte. Et vidéntes. Glória. Unguéntum.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Loquénte Jesu. 145.*

Vesp. de seq. com. præc.

DIE VI. TRANSFIGURAT. D. N. J. C. Duplex majus.

Ad Vesperas Ant. et Capit. de Laud. Psalmi de Dom. 124. et loco ultimi. Psal. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128.

Hymnus.

QUICUMQUE Christum quæritis,
Oculos in altum tóllite:
Illic licébit vísere
Signum perénnis glóriæ.

Illústre quiddam cérnimus,
Quod nésciat finem pati,
Sublíme, celsum, intérminum,
Antíquius cœlo, et chao.

Hic ille Rex est Géntium,
Populíque Rex Judáici,
Promíssus Abrahæ patri,
Ejúsque in ævum sémini.

Hunc et Prophétis téstibus,
Iisdémque signatóribus,
Testátor et Pater jubet
Audíre nos, et crédere.

Jesu tibi sit glória,
Qui te revélas párvulis,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula, Amen.

Sic terminantur Hymni per omnes Horas.

℣. Gloriósus apparuísti in conspéctu Dómini. ℟. Proptérea decórem índuit te Dóminus.

Ad Magníficat, Ant. Christus Jesus splendor Patris, et

figúra substántiæ ejus, portans ómnia verbo virtútis suæ, purgatiónem peccatórum fáciens, in monte excélso gloriósus apparére hódie dignátus est. Oratio.

DEus, qui fídei sacraménta in Unigéniti tui gloriósa Transfiguratióne, patrum testimónio roborásti, et adoptiónem filiórum perféctam, voce delápsa in nube lúcida, mirabíliter præsignásti: concéde propítius; ut ipsíus Regis glóriæ nos coherédes effícias, et ejúsdem glóriæ tríbuas esse consórtes. Per eúmdem Dóminum.

Et fit comm. S. Mariæ ad Nives, Ant. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancillam húmilem respéxit Deus. ℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos. Oratio.

CONCEDE nos fámulos tuos, quæsumus Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper Vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia.

Deinde SS. Xysti, Felicíssimi, et Agapiti mart. Ant. Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

DEus, qui nos concédis sanctórum mártyrum tuórum Xysti, Felicíssimi, et Agapiti natalítia cólere: da nobis in ætérna beatitúdine de eórum societáte gaudére. Per Dóminum nostrum.

Ad Matutínum, Invitat. Summum Regem glóriæ, * Christum adorémus Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Quicúmque, ut supra in Vesperis. 511.

In primo Nocturno.

Ant. Paulo minus ab Angelis minorátus, glória et honóre coronátus est: et constitútus super ópera mánuum Dei.

Psalmus 8.

DOMINE Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cælos.

Ex ore infántium et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.

Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum; * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédi-

bus ejus, * oves et boves univérsas, ínsuper et pécora campi.
Vólucres cæli, et pisces maris,* qui perámbulant sémitas maris.
Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Ant. Paulo minus ab Angelis minorátus, glória et honóre coronátus est; et constitútus super ópera mánuum Dei.
Ant. Revelávit Dóminus condénsa, et in templo ejus omnes dicent glóriam.

Psalmus 28.

Afferte Dómino, filii Dei:* afférte Dómino filios aríetum.
Afférte Dómino glóriam et honórem, afférte Dómino glóriam nómini ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.
Vox Dómini super aquas, Deus majestátis intónuit: * Dóminus super aquas multas.
Vox Dómini in virtúte:* vox Dómini in magnificéntia.
Vox Dómini confringéntis cedros: * et confrínget Dóminus cedros Líbani.
Et comminuet eas tamquam vítulum Líbani:* et diléctus quemádmodum filius unicórnium.
Vox Dómini intercidéntis flammam ignis: * vox Dómini concutiéntis desértum, et commovébit Dóminus desértum Cades.
Vox Dómini præparántis cervos, et revelábit condénsa:* et in templo ejus omnes dicent glóriam.
Dóminus dilúvium inhabitáre facit: * et sedébit Dóminus Rex in ætérnum.
Dóminus virtútem pópulo suo dabit: * Dóminus benedícet pópulo suo in pace.
Ant. Revelávit Dóminus condénsa, et in templo ejus omnes dicent glóriam.
Ant. Speciósus forma præ filiis hóminum; diffúsa est grátia in lábiis tuis. Psalmus 44.

Eructavit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea Regi.
Lingua mea cálamus scribæ,* velóciter scribéntis.
Speciósus forma præ filiis hóminum, diffúsa est grátia in lábiis tuis:* proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Accíngere gládio tuo super femur tuum, potentíssime.
Spécie tua, et pulchritúdine tua * inténde, próspere procéde, et regna.
Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam:* et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.
Sagíttæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent:* in corda inimicórum regis.
Sedes tua, Deus, in sæculum sæculi: * virga directiónis, virga regni tui.
Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem;* proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo

lætítiæ præ consórtibus tuis.
Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis: * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.
Astitit regína a dextris tuis in vestitu deauráto:* circúmdata varietáte.
Audi filia, et vide, et inclína aurem tuam:* et oblivíscere pópulum tuum, et domum patris tui.
Et concupíscet Rex decórem tuum:* quóniam ipse est Dóminus Deus tuus, et adorábunt eum.
Et filiæ Tyri in munéribus* vultum tuum deprecabúntur: omnes dívites plebis.
Omnis glória ejus filiæ Regis ab intus:* in fímbriis áureis circumamícta varietátibus.
Adducéntur Regi vírgines post eam: * próximæ ejus afferéntur tibi.
Afferéntur in lætítia, et exultatióne:* adducéntur in templum Regis.
Pro pátribus tuis nati sunt tibi filii:* constítues eos príncipes super omnem terram.
Mémores erunt nóminis tui,* in omni generatióne et generatiónem.
Proptérea pópuli confitebúntur tibi in ætérnum, * et in sæculum sæculi.
Ant. Speciósus forma præ filiis hóminum: diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℣. Gloriósus apparuísti in conspéctu Dómini. ℟. Proptérea decórem índuit te Dóminus.

De Epístola secúnda beáti Petri Apóstoli.

Lectio i. *Cap. 1.*

FRATRES, magis satágite, ut per bona ópera certam vestram vocatiónem et electiónem faciátis: hæc enim faciéntes, non peccábitis aliquándo. Sic enim abundánter ministrábitur vobis intróitus in ætérnum regnum Dómini nostri et Salvatóris Jesu Christi. Propter quod incípiam vos semper commonére de his: et quidem sciéntes et confirmátos vos in præsénti veritáte. Justum autem árbitror, quámdiu sum in hoc tabernáculo, suscitáre vos in commonitióne: certus quod velox est depósitio tabernáculi mei, secúndum quod et Dóminus noster Jesus Christus significávit mihi.
℟. Surge, illumináre Jerúsalem, quia venit lumen tuum: * Et glória Dómini super te orta est. ℣. Et ambulábunt gentes in lúmine tuo, et reges in splendóre ortus tui. Et glória.

Lectio ii.

DABO autem óperam et frequénter habére vos post óbitum meum, ut horum memóriam faciátis. Non enim doctas fábulas secúti, notam fécimus vobis Dómini nostri Jesu Christi virtútem et præséntiam: sed speculatóres facti illíus magnitúdinis. Accípiens enim a Deo Patre ho-

nórem et glóriam, voce delápsa ad eum hujuscémodi a magnífica glória: Hic est Fílius meus diléctus, in quo mihi complácui, ipsum audíte.

℟. In splendénti nube Spíritus sanctus visus est, Patérna vox audita est: * Hic est Fílius meus diléctus, in quo mihi bene complácui, ipsum audíte. ℣. Appáruit nubes obúmbrans, et vox Patris intónuit. Hic est. Lectio iii.

Et hanc vocem nos audívimus de cœlo allátam, cum essémus cum ipso in monte sancto. Et habémus firmiórem prophéticum sermónem: cui bene fácitis attendéntes quasi lucérnæ lucénti in calíginóso loco, donec dies elucéscat, et lúcifer oriátur in córdibus vestris: hoc primum intelligéntes, quod omnis prophetía Scriptúræ própria interpretatióne non fit. Non enim voluntáte humána alláta est aliquando prophetía: sed Spíritu sancto inspiráti, locúti sunt sancti Dei hómines.

℟. Vidéte qualem charitátem dedit nobis Deus Pater, * Ut fílii Dei nominémur, et simus. ℣. Scimus quóniam cum appáruerit, símiles ei érimus, quóniam vidébimus eum sícuti est. Ut. Glória. Ut.

In secundo Nocturno.

Ant. Illúminans tu mirabíliter a móntibus ætérnis: turbáti sunt omnes insipiéntes corde. Psalmus 75

Notus in Judæa Deus:* in Israel magnum nomen ejus.

Et factus est in pace locus ejus: * et habitátio ejus in Sion.

Ibi confrégit poténtias árcuum, * scutum, gládium, et bellum.

Illúminans tu mirabíliter a móntibus ætérnis: * turbáti sunt omnes insipiéntes corde.

Dormiérunt somnum suum:* et nihil invenérunt omnes viri divitiárum in mánibus suis.

Ab increpatióne tua, Deus Jácob, * dormitavérunt, qui ascendérunt equos.

Tu terríbilis es, et quis resístet tibi? * ex tunc ira tua.

De cœlo audítum fecísti judícium: * terra trémuit, et quiévit;

Cum exúrgeret in judícium Deus, * ut salvos fáceret omnes mansuétos terræ.

Quóniam cogitátio hóminis confitébitur tibi: * et relíquiæ cogitatiónis diem festum agent tibi.

Vovéte, et réddite Dómino Deo vestro, * omnes qui in circúitu ejus affértis múnera.

Terríbili et ei, qui aufert spíritum príncipum, * terríbili apud reges terræ.

Ant. Illúminans tu mirabíliter a móntibus ætérnis: turbáti sunt omnes insipiéntes corde.

Ant. Mélior est dies una in átriis tuis super míllia.

Psalmus 83.

Quam diIécta tabernácula tua, Dómine virtútum! * concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini.

Cor meum, et caro mea, * exultavérunt in Deum vivum.

Etenim passer invénit sibi domum, * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.

Altária tua, Dómine virtútum, * Rex meus, et Deus meus.

Beáti, qui hábitant in domo tua, Dómine:* in sæcula sæculórum laudábunt te.

Beátus vir cujus est auxílium abs te: * ascensiónes in corde suo dispósuit, in valle lacrymárum, in loco quem pósuit.

Etenim benedictiónem dabit legislátor, ibunt de virtúte in virtútem:* vidébitur Deus deórum in Sion.

Dómine Deus virtútum, exáudi oratiónem meam:* áuribus pércipe, Deus Jacob.

Protéctor noster áspice, Deus:* et réspice in fáciem Christi tui:

Quia mélior est dies una in átriis tuis * super míllia.

Elégi abjéctus esse in domo Dei mei, * magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum.

Quia misericórdiam, et veritátem díligit Deus: * grátiam et glóriam dabit Dóminus.

Non privábit bonis eos, qui ámbulant in innocéntia:* Dómine virtútum, beátus homo qui sperat in te.

Ant. Mélior est dies una in átriis tuis super míllia.

Ant. Gloriósa dicta sunt de te, cívitas Dei. Psalmus 86.

Fundamenta ejus in móntibus sanctis: * díligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob.

Gloriósa dicta sunt de te, * cívitas Dei.

Memor ero Rahab, et Babylónis * sciéntium me.

Ecce alienígenæ, et Tyrus, et pópulus Æthíopum: * hi fuérunt illic.

Numquid Sion dicet: Homo, et homo natus est in ea: * et ipse fundávit eam Altíssimus?

Dóminus narrábit in scriptúris populórum, et príncipum: * horum, qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio est in te.

Ant. Gloriósa dicta sunt de te, cívitas Dei.

℣. Glória et honóre coronásti eum, Dómine.

℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Sermo S. Leónis Papæ.

Lectio iv.

Serm. de Transf., ante med.

Aperit Dóminus coram eléctis téstibus glóriam suam, et commúnem illam cum céteris córporis formam tanto splendóre clarificat, ut et fácies ejus solis fulgóri símilis, et véstitus candóri nivium esset æquális. In qua

transfiguratióne illud quidem principáliter agebátur, ut de córdibus discipulórum crucis scándalum tollerétur: nec contúrbáret eórum fidem voluntáriæ humílitas passiónis, quibus reveláta esset abscónditæ excelléntia dignitátis. Sed non minóre providéntia spes sanctæ Ecclésiæ fundabátur, ut totum Christi corpus agnósceret, quali esset commutatióne donándum: ut ejus sibi honóris consórtium membra promítterent, qui in cápite præfulsísset.

℟ Inebriáti sunt ab ubertáte domus tuæ: * Et torrénte voluptátis tuæ potásti eos.

℣. Quóniam apud te est fons vitæ, et in lúmine tuo vidébimus lumen. Et. Lectio v.

Confirmandis vero Apóstolis, et ad omnem sciéntiam provehéndis, ália quoque in illo miráculo accéssit instrúctio. Moyses enim et Elías, Lex scílicet et Prophétæ, apparuérunt cum Dómino loquéntes: ut veríssime in illa quinque virórum præséntia complerétur quod dictum est: In duóbus, vel tribus téstibus stat omne verbum. Quid hoc stabílius, quid firmius verbo, in cujus prædicatióne véteris et novi Testaménti cóncinit tuba, et cum evangélica doctrína antiquárum protestatiónum instruménta concúrrunt? Adstipulántur enim sibi ínvicem utriúsque fœderis páginæ: et quem sub velámine mysteriórum præcedéntia signa promíserant, maniféstum atque perspícuum præséntis glóriæ splendor osténdit.

℟ Præcéptor, bonum est nos hic esse: * Faciámus hic tria tabernácula: tibi unum, Moysi unum, et Elíæ unum.

℣. Non enim sciébat quid díceret. Faciámus. Lectio vi.

His ergo sacramentórum revelatiónibus Petrus Apóstolus incitátus, mundána spernens, et terréna fastídiens, in æternórum desidérium quodam mentis rapiebátur excéssu: et gáudio totíus visiónis implétus, ibi cum Jesu optábat habitáre, ubi manifésta ejus glória lætabátur. Unde et ait: Dómine, bonum est nos hic esse: si vis, faciámus hic tria tabernácula, tibi unum, Moysi unum, et Elíæ unum. Sed huic suggestióni Dóminus non respóndit: signíficans, non quidem ímprobum, sed inordinátum esse quod cúperet, cum salvári mundus, nisi Christi morte, non posset: et exémplo Dómini in hoc vocarétur credéntium fides, ut licet non oportéret de beatitúdinis promissiónibus dubitári, intelligerémus tamen inter tentatiónes hujus vitæ prius nobis tolerántiam postulándam esse, quam glóriam.

℟. Si ministrátio mortis, lítteris deformáta in lapídibus fuit in glória, ita ut non possent inténdere filii Israel in fáciem Moysi, propter glóriam vultus ejus, quæ evacuátur: * Multo magis ministrátio spíritus, quæ manet, erit in glória. ℣. Amplióris enim glóriæ Christus præ Moyse dignus est hábitus, quanto amplióren honórem habet domo, qui fabricávit eam. Multo. Glória Patri. Multo.

In tertio Nocturno.

Ant. Thabor et Hermon in nómine tuo exultábunt, tuum bráchium cum poténtia.

Psalmus 88.

Misericordias Dómini * in ætérnum cantábo.

In generatiónem et generatiónem * annuntiábo veritátem tuam in ore meo.

Quóniam dixísti: In ætérnum misericórdia ædificábitur in cælis: * præparábitur véritas tua in eis.

Dispósui testaméntum eléctis meis, jurávi David servo meo: * Usque in ætérnum præparábo semen tuum.

Et ædificábo in generatiónem, et generatiónem * sedem tuam.

Confitebúntur cœli mirabília tua, Dñe: * étenim veritátem tuam in Ecclésia sanctórum.

Quóniam quis in núbibus æquábitur Dómino: * símilis erit Deo in fíliis Dei?

Deus, qui glorificátur in consílio sanctórum: * magnus, et terríbilis super omnes, qui in circúitu ejus sunt.

Dómine Deus virtútum, quis símilis tibi? * potens es, Dñe, et véritas tua in circúitu tuo.

Tu domináris potestáti maris: * motum autem flúctuum ejus tu mítigas.

Tu humiliásti sicut vulnerátum supérbum: * in bráchio virtútis tuæ dispersísti inimícos tuos.

Tui sunt cæli, et tua est terra, orbem terræ, et plenitúdinem ejus tu fundásti: * Aquilónem, et mare tu creásti.

Thabor, et Hermon in nómine tuo exultábunt: * tuum bráchium cum poténtia.

Firmétur manus tua, et exaltétur déxtera tua: * justítia, et judícium præparátio sedis tuæ.

Misericórdia, et véritas præcédent fáciem tuam: * beátus pópulus, qui scit jubilatiónem.

Dómine, in lúmine vultus tui ambulábunt, et in nómine tuo exultábunt tota die: * et in justítia tua exaltabúntur.

Quóniam glória virtútis eórum tu es: * et in beneplácito tuo exaltábitur cornu nostrum.

Quia Dómini est assúmptio nostra, * et Sancti Israel Regis nostri.

Tunc locútus es in visióne sanctis tuis, et dixísti: * Pósui adjutórium in poténte, et exaltávi eléctum de plebe mea.

Invéni David servum meum:* óleo sancto meo unxi eum.
Manus enim mea auxiliábitur ei: * et bráchium meum confortábit eum.
Nihil profíciet inimícus in eo, * et fílius iniquitátis non appónet nocére ei.
Et concídam a fácie ipsíus inimícos ejus : * et odiéntes eum in fugam convértam.
Et véritas mea, et misericórdia mea cum ipso: * et in nómine meo exaltábitur cornu ejus.
Et ponam in mari manum ejus: * et in flumínibus déxteram ejus.
Ipse invocábit me: Pater meus es tu: * Deus meus, et suscéptor salútis meæ.
Et ego primogénitum ponam illum, * excélsum præ régibus terræ.
In ætérnum servábo illi misericórdiam meam: * et testaméntum meum fidéle ipsi.
Et ponam in sæculum sæculi semen ejus, * et thronum ejus sicut dies cœli.
Si autem derelíquerint fílii ejus legem meam, * et in judíciis meis non ambuláverint:
Si justítias meas profanáverint: * et mandáta mea non custodíerint.
Visitábo in virga iniquitátes eórum, * et in verbéribus peccáta eórum.
Misericórdiam autem meam non dispérgam ab eo: * neque nocébo in veritáte mea.
Neque profanábo testaméntum meum: * et quæ procédunt de lábiis meis, non fáciam írrita.
Semel jurávi in sancto meo, si David méntiar: * semen ejus in ætérnum manébit.
Et thronus ejus sicut sol in conspéctu meo: * et sicut luna perfécta in ætérnum, et testis in cœlo fidélis.
Tu vero repulísti, et despexísti : * distulísti Christum tuum.
Evertísti testaméntum servi tui: * profanásti in terra Sanctuárium ejus.
Destruxísti omnes sepes ejus: * posuísti firmaméntum ejus formídinem.
Diripuérunt eum omnes transeúntes viam: * factus est oppróbrium vicínis suis.
Exaltásti déxteram depriméntium eum : * lætificásti omnes inimícos ejus.
Avertísti adjutórium gládii ejus : * et non es auxiliátus ei in bello.
Destruxísti eum ab emundatióne: * et sedem ejus in terram collisísti.
Minorásti dies témporis ejus: * perfudísti eum confusióne.
Usquequo, Dómine, avértis in finem: * exardéscet sicut ignis ira tua?
Memoráre quæ mea substántia : * numquid enim vane constituísti omnes fílios hóminum?
Quis est homo, qui vivet, et non vidébit mortem: * éruet

ánimam suam de manu ínferi?
Ubi sunt misericórdiæ tuæ antíquæ, Dómine, * sicut jurásti David in veritáte tua?
Memor esto, Dómine, oppróbrii servórum tuórum, * (quod contínui in sinu meo) multárum géntium.
Quod exprobravérunt inimíci tui, Dómine: * quod exprobravérunt commutatiónem Christi tui.
Benedictus Dóminus, in ætérnum: * fiat, fiat.
Ant. Thabor et Hermon in nómine tuo exultábunt tuum bráchium cum poténtia.
Ant. Lux orta est justo, et rectis corde lætitia. Psal. 96.

Dominus regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.
Nubes et calígo in circúitu ejus: * justítia et judícium corréctio sedis ejus.
Ignis ante ipsum præcédet, * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.
Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.
Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini, * a fácie Dómini omnis terra.
Annuntiavérunt cœli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.
Confundántur omnes, qui adórant sculptília: et qui gloriántur in simulácris suis.
Adoráte eum, omnes Angeli ejus: * audivit et lætáta est Sion.
Et exultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dómine:
Quóniam tu Dóminus altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.
Qui dilígitis Dóminum, odíte malum, * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.
Lux orta est justo, * et rectis corde lætitia.
Lætámini, justi, in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.
Ant. Lux orta est justo, et rectis corde lætitia.
Ant. Confessiónem et decórem indúit, amíctus lúmine sicut vestiménto. Psal. 103.

Benedic, ánima mea, Dómino: * Dñe Deus meus, magnificátus es veheménter.
Confessiónem, et decórem induísti: * amíctus lúmine sicut vestiménto.
Exténdens cælum sicut pellem: * qui tegis aquis superióra ejus.
Qui ponis nubem ascénsum tuum: * qui ámbulas super pennas ventórum.
Qui facis ángelos tuos spíritus: * et minístros tuos ignem uréntem.
Qui fundásti terram super stabilitátem suam: * non inclinábitur in sæculum sæculi.
Abyssus, sicut vestiméntum, amíctus ejus: * super montes stabunt aquæ.

Abincrepatióne tua fúgient:* a voce tonítrui tui formidábunt.

Ascéndunt montes, et descéndunt campi, * in locum, quem fundásti eis.

Términum posuísti, quem non transgrediéntur : * neque converténtur operíre terram.

Qui emíttis fontes in convállibus: * inter médium móntium pertransíbunt aquæ.

Potábunt omnes béstiæ agri: * expectábunt ónagri in siti sua.

Super ea vólucres cœli habitábunt: * de médio petrárum dabunt voces.

Rigans montes de superióribus suis:* de fructu óperum tuórum satiábitur terra:

Prodúcens fœnum juméntis,* et herbam servitúti hóminum:

Ut edúcas panem de terra:* et vinum lætíficet cor hóminis:

Ut exhílaret fáciem in óleo:* et panis cor hóminis confírmet.

Saturabúntur ligna campi, et cedri Líbani, quas plantávit: * illic pásseres nidificábunt.

Heródii domus dux est eórum:*montes excélsi cervis, petra refúgium herináciis.

Fecit lunam in témpora:* sol cognóvit occásum suum.

Posuísti ténebras, et facta est nox: * in ipsa pertransíbunt omnes béstiæ silvæ.

Cátuli leónum rugiéntes, ut rápiant, * et quærant a Deo escam sibi.

Ortus est sol, et congregáti sunt: * et in cubílibus suis collocabúntur.

Exíbit homo ad opus suum:* et ad operatiónem suam usque ad vésperum.

Quam magnificáta sunt ópera tua, Dómine! * ómnia in sapiéntia fecísti: impléta est terra possessióne tua.

Hoc mare magnum, et spatiósum mánibus : * illic reptília, quorum non est númerus.

Animália pusílla cum magnis:* illic naves pertransíbunt.

Draco iste, quem formásti ad illudéndum ei: * ómnia a te expéctant, ut des illis escam in témpore.

Dante te illis, cólligent: * aperiénte te manum tuam, ómnia implebúntur bonitáte.

Averténte autem te fáciem, turbabúntur: * áuferes spíritum eórum, et defícient, et in púlverem suum reverténtur.

Emíttes spíritum tuum, et creabúntur: * et renovábis fáciem terræ.

Sit glória Dómini in sæculum: * lætábitur Dóminus in opéribus suis.

Qui réspicit terram, et facit eam trémere: * qui tangit montes, et fúmigant.

Cantábo Dómino in vita mea: * psallam Deo meo quám-

diu sum.

Jucúndum sit ei elóquium meum: * ego vero delectábor in Dómino.

Defíciant peccatóres a terra, et iníqui ita ut non sint: * bénedic, ánima mea, Dómino.

Ant. Confessiónem et decórem induit, amíctus lúmine sicut vestiménto.

℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 17.

In illo témpore: Assúmpsit Jesus Petrum, et Jacóbum, et Joánnem fratrem ejus, et duxit illos in montem excélsum seórsum, et transfigurátus est ante eos. Et réliqua.

Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 57. *in Matth.*

Quoniam multa de perículis, multa de passióne sua, multa de morte et de cæde discipulórum locútus est Dóminus, et áspera complúra atque árdua eis injúnxit, et illa quidem in præsénti vita, et jam imminébant; bona vero in spe et expectatióne erant: ut puta, quia servárent ánimam suam, si pérderent eam: quia in glória Patris sui ventúrus sit, et præmia redditúrus; ut visu étiam certióres fáceret, et osténderet, quidnam sit illa glória, cum qua ventúrus est, quantum cápere póterant in hac præsénti vita, illis osténdit, eámque détegit; ne aut sua, aut Dómini morte dóleant, et máxime Petrus.

℟. Vocávit nos Deus vocatióne sua sancta, secúndum grátiam suam, quæ manifestáta est nunc, * Per illuminatiónem Salvatóris nostri Jesu Christi. ℣. Qui destrúxit mortem, illuminávit autem vitam in incorruptiónem. Per. Benedictio. Divínum auxílium.

Lectio viii.

Et vide quid agit, cum de regno, et de gehénna disserúerit. Nam in eo quod dixit: Qui invénit ánimam suam, perdet eam; et quicúmque perdet eam grátia mei, invéniet ipsam: et in eo quod ait, Reddet unicuíque secúndum ópera sua; et regnum et gehénnam designávit. Cum ígitur de utrísque disserúerit, regnum quidem ut óculis cernátur, concédit, gehénnam autem mínime, quóniam rudióribus atque ineptióribus illud necessárium fuísset: sed cum illi probi essent ac perspicáces, satis fuit eos a melióribus confirmári. Hoc étiam multo magis ipsum decébat: non tamen omníno illud prætermísit, sed et aliquándo atrocitátem gehénnæ quasi ante óculos propónit, véluti cum Lázari imáginem descrípsit, et ejus méminit, qui denários centum

repétiit.

℟. Deus, qui fecit de ténebris lumen splendéscere, illúxit in córdibus nostris, * Ad illuminatiónem sciéntiæ claritátis Dei in fácie Jesu Christi. ℣. Exórtum est in ténebris lumen rectis corde, miséricors, et miserátor, et justus. Ad. Glória Patri. Ad.

Pro SS. Martyribus. Lec. ix.

Xystus Secúndus, Atheniénsis, ex philósopho Christi discípulus, in persecutióne Valeriáni accusátus quod públice Christum prædicáret, comprehénsus tráhitur in templum Martis, propósita ei capitáli pœna, nisi illi simulácro sacrificáret. Qua impietáte constantíssime recusáta, cum ad martyrium ducerétur, occurrénti sancto Lauréntio, et dolénter in hunc modum interrogánti: Quo progréderis sine fílio, pater? quo, Sacérdos sancte, sine minístro próperas? respóndit: Non ego te désero, fili: majóra te manent pro Christi fide certámina: post tríduum me sequéris, Sacerdótem Levíta: intérea, si quid in thesáuris habes, paupéribus distríbue. Eódem ígitur die interféctus est una cum Felicíssimo et Agapito Diáconis, Januário, Magno, Vincéntio, et Stéphano Subdiáconis, et in cœmetério Callísti sepúltus octávo Idus Augústi: céteri vero in cœmetério Prætextáti. Sedit menses úndecim, dies duódecim. Quo témpore hábuit Ordinatiónem mense Decémbri, creátis Presbyteris quátuor, Diáconis septem, Epíscopis duóbus. Te Deum. 15.

Ubi Festum Transfig. celebratur sub ritu Dupl. i. Classis, vel si contigerit transferri in alium diem, in quem occurrit aliquod Festum Simplex non habens Lectionem propriam, tunc legitur sequens.

Lectio ix.

Tu vero Matthæi philosophíam consídera, qui non celávit nómina eórum qui præpósiti fúerant. Quod et Joánnes sæpius facit, cum exímias Petri laudes veríssime ac diligentíssime descríbat. Nullum enim in hoc Apostolórum consórtio livor, aut inánis glória locum habébat. Primos ígitur Apostolórum seórsum assúmpsit. Quámobrem eos solos accépit? Quia excellentióres céteris vídelicet erant. Cur autem non íllico, sed post sex dies hoc fecit? Ne céteri scílicet discípuli, seu hómines moveréntur: qua de re nec eos nominávit, quos acceptúrus erat. Te Deum. 15.

AD LAUDES,
et per Horas, Ant.

1. Assúmpsit Jesus Petrum, et Jacóbum, et Joánnem fratrem ejus, et duxit eos in montem excélsum seórsum, et transfigurátus est ante

cos. Psalm. Dóminus regnávit, cum reliq. 46.

℣. 2. Resplénduit fácies ejus sicut sol, vestiménta autem ejus facta sunt alba sicut nix, allelúja.

3. Et ecce apparuérunt eis Moyses et Elías, loquéntes cum Jesu.

4. Respóndens autem Petrus, dixit ad Jesum: Dómine, bonum est nos hic esse.

5. Adhuc eo loquénte, ecce nubes lúcida obumbrávit eos.

Capitulum. *Philip. 3. d*

SALVATOREM expectámus Dóminum nostrum Jesum Christum, qui reformábit corpus humilitátis nostræ, configurátum córpori claritátis suæ. Hymnus.

Lux alma Jesu méntium,
Dum corda nostra récreas,
Culpæ fugas calíginem,
Et nos reples dulcédine.
Quam lætus est, quem vísitas!
Consors patérnæ déxteræ,
Tu dulce lumen pátriæ,
Carnis negátum sénsibus.
Splendor patérnæ glóriæ,
Incomprehénsa Cháritas,
Nobis amóris cópiam
Largíre per præséntiam.
Jesu, tibi sit glória,
Qui te revélas párvulis,
Cum Patre et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula, Amen.

℣. Coróna áurea super caput ejus. ℟. Expréssa signo sanctitátis, glóriæ, et honóris.

Ad Benedictus, Ant. Et ecce vox de nube, dicens: Hic est Fílius meus diléctus, in quo mihi complácui, ipsum audíte, allelúja. Oratio.

DEUS, qui fídei sacraménta in Unigéniti tui gloriósa Transfiguratióne, patrum testimónio roborásti, et adoptiónem filiórum perféctam, voce delápsa in nube lúcida, mirabíliter præsignásti: concéde propítius; ut ipsíus Regis glóriæ nos coherédes effícias, et ejúsdem glóriæ tríbuas esse consórtes. Per eúmdem Dóminum.

Pro comm. SS. Xysti, etc. Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis. Oratio. Deus, qui nos. 512.

Ad Primam in ℟. br. Christe Fili Dei vivi, dicitur. ℣. Qui apparuísti hódie.

Ad Tertiam, Ant. Resplénduit fácies ejus.

Capit. Salvatórem supra.

℟. br. Gloriósus apparuísti in conspéctu Dómini. * Allelúja, allelúja. Gloriósus. ℣. Proptérea decórem índuit te Dóminus. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Gloriósus.

℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine, allelúja. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum, allelúja.

Ad Sextam, Ant. Et ecce apparuérunt eis.

Capitulum. 2. *Cor.* 3. *d*

Nos omnes, reveláta fácie glóriam Dómini speculántes, in eámdem imáginem transformámur a claritáte in claritátem, tamquam a Dómini Spíritu.

℟. br. Glória et honóre coronásti eum, Dómine. * Allelúja, allelúja. Glória. ℣. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Glória et honóre. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo, allel. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum, allelúja.

Ad Nonam, Ant. Adhuc eo loquénte.

Capitulum. *Apoc.* 21. *c*

Sustulit me in spíritu in montem magnum, et altum, et osténdit mihi civitátem sanctam Jerúsalem, descendéntem de cœlo a Deo, habéntem claritátem Dei: et lucérna ejus est Agnus.

℟. br. Magna est glória ejus in salutári tuo. * Allelúja, allelúja. Magna. ℣. Glóriam et magnum decórem impónes super eum. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Magna. ℣. Coróna áurea super caput ejus, allelúja. ℟. Expréssa signo sanctitátis, glóriæ, et honóris, allelúja.

In ii. Vesperis, Ant. de Laudibus, Psalmi, Capitulum, Hymnus et ℣. ut in i. Vesperis, 511.

Ad Magnificat, Ant. Et audiéntes discípuli cecidérunt in fáciem suam, et timuérunt valde: et accéssit Jesus, et tétigit eos, dixítque eis: Súrgite, et nolíte timére, allel.

Deinde fit comm. seq. etc. ut infra.

DIE VII. S. CAJETANI

Conf. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter seq.

Ant. Quærite primum regnum Dei, et justítiam ejus, et hæc ómnia adjiciéntur vobis.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Oratio.

Deus, qui beáto Cajetáno, Confessóri tuo, apostólicam vivéndi formam imitári tribuísti: da nobis, ejus intercessióne et exémplo, in te semper confídere, et sola cœléstia desideráre. (Per Dñm.)

Postea fit comm. S. Donati Episcopi et martyris.

Ant. Iste Sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram. ℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

Deus, tuórum glória sacerdótum: præsta, quæsumus; ut sancti mártyris tui et Epíscopi Donáti, cujus festa gérimus, sentiámus auxílium. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Cajetanus, nóbili Thienæa gente Vicéntiæ ortus, statim a matre Deíparæ Vírgini oblátus est. Mira a téneris annis morum innocéntia in eo elúxit, ádeo ut Sanctus ab ómnibus nuncuparétur. Juris utriúsque láuream Patávii adéptus, Romam proféctus est, ubi inter Prælátos a Júlio Secúndo collocátus, et sacerdótio initiátus, tanto divíni amóris æstu succénsus est, ut, relicta aula, se totum Deo mancipáverit. Nosocómiis próprio ære fundátis, étiam morbo pestilénti laborántibus suis ipse mánibus inserviébat. Proximórum salúti assídua cura incumbébat, dictus proptérea venátor animárum.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Collapsam Ecclesiasticórum disciplínam ad formam apostólicæ vitæ instauráre desíderans, Ordinem Clericórum regulárium instítuit, qui, abdicáta rerum ómnium terrenárum sollicitúdine, nec réditus possidérent, nec vitæ subsídia a fidélibus péterent, sed solis eleemósynis sponte oblátis víverent. Itaque, approbánte Cleménte Séptimo, ad aram máximam Basílicæ Vaticánæ, una cum Joánne Petro Caráfa Epíscopo Theatíno, qui póstea Paulus Quartus Póntifex Máximus fuit, et áliis duóbus exímiæ pietátis viris, vota solémnia emísit. In Urbis direptióne a milítibus crudelíssime vexátus, ut pecúniam próderet, quam dudum in cœléstes thesáuros manus páuperum deportáverant, vérbera, torménta, et cárceres invícta patiéntia sustínuit. In suscépto vitæ instítúto constantíssime perseverávit, soli divínæ providéntiæ inhærens, quam sibi numquam defuísse aliquándo mirácula comprobárunt.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Divini cultus stúdium, nitórem domus Dei, sacrórum rítuum observántiam, et sanctíssimæ Eucharístiæ frequentiórem usum máxime promóvit. Hæresum monstra et látebras non semel detéxit, ac profligávit. Oratiónem ad octo passim horas júgibus lácrymis protrahébat: sæpe in éxtasim raptus, ac prophetíæ dono illústris. Romæ nocte natalítia, ad præsépe Dómini infántem Jesum

accípere méruit a Deípara in ulnas suas. Corpus íntegras noctes intérdum verberatiónibus affligébat: necumquam addúci pótuit, ut vitæ asperitátem emollíret, testátus, in cínere et cilício velle se mori. Dénique ex ánimi dolóre concépto morbo, quod offéndi plebis seditióne Deum vidéret, cœlésti visióne recreátus, Neápoli migrávit in cœlum, ibíque corpus ejus in Ecclésia sancti Pauli magna religióne cólitur. Quem multis miráculis in vita et post mortem gloriósum, Clemens Décimus Póntifex Máximus Sanctórum número adscrípsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 6 c*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nemo potest duóbus dóminis servíre. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epíscopi
Lib. 2. de Serm. Domini in monte, cap. 14.

Nemo potest duóbus dóminis servíre. Ad hanc ipsam intentiónem referéndum est, quod consequénter expónit, dicens: Aut enim unum ódio habébit, et álterum díliget: aut álterum patiétur, et álterum contémnet. Quæ verba diligénter consideránda sunt: nam, qui sint duo dómini, deínceps osténdit, cum dicit: Non potéstis Deo servíre, et mammónæ. Mammóna apud Hebræos divítiæ appellári dicúntur. Cóngruit et Púnicum nomen: nam lucrum Púnice mammon dícitur. Sed qui servit mammónæ, illi útique servit qui rebus ístis terrénis mérito suæ perversitátis præpósitus, magistrátus hujus sæculi a Dómino dícitur. Aut enim unum ódio habébit homo, et álterum díliget, id est, Deum: aut álterum patiétur, et altérum contémnet. Patiétur enim durum et perniciósum dóminum, quisquis servit mammónæ: sua enim cupiditáte implicátus, súbditur diábolo, et non eum díligit. Quis enim est, qui díligat diábolum? sed tamen pátitur.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse. Lectio viii.

Ideo, inquit, dico vobis, non habére sollicitúdinem áni-

mæ vestræ quid edátis.neque córpori vestro quid induátis: ne forte, quamvis jam supérflua non quærántur, propter ipsa necessária cor duplicétur, et ad ipsa conquiréndа, nostra detorqueátur inténtio, cum áliquid quasi misericórditer operámur: id est, ut cum consúlere alicui vidéri vólumus, nostrum emoluméntum ibi pótius, quam illius utilitátem attendámus: et ídeo nobis non videámur peccáre, quia non supérflua, sed necessária sunt, quæ cónsequi vólumus.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris; * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et. Glória Patri. Et.

Pro S. Donato. Lectio ix.

DONATUS, paréntibus propter Jesu Christi fidem interféctis, Arrétium in Etrúriam cum Hilaríno mónacho ex fuga se cóntulit: cujus étiam urbis Episcopus creátus est. Ubi cum a Quadratiáno Præfécto in Juliáni persecutióne utérque idóla venerári juberétur, negántibus illis se tam nefárium scelus commissúros, Hilarínus in óculis Quadratiáni támdiu fústibus cæsus est, dum effláret ánimam. Donátus veheménter et ipse cruciátus, gládio percússus est. Quorum córpora a Christiánis prope eam urbem honorífice sepúlta sunt.

℟. Deum laudámus. 15.

In Laud. ad Benedictus, Ant. Nolíte sollíciti esse, dicéntes: Quid manducábimus, aut quid bibémus? Scit enim Pater vester, quid vobis necésse sit.

Et fit com. S. Donati Episc. et mart. Ant. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. Oratio. Deus tuórum glória, ut 525.

In ii. Vesp. ad Magnif. Ant. Quærite primum regnum Dei, et justítiam ejus, et hæc ómnia adjiciéntur vobis.

Et fit comm. sequentis.

DIE VIII. SS. CYRIACI, Largi, et Smaragdi, martyrum. Semiduplex.

Omnia de Comm. plur. Mart. 35.* præter seq.

Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio

DEUS, qui nos ánnua sanctórum mártyrum tuórum Cyriaci, Largi, et Smarágdi solemnitáte lætíficas: concéde propítius: ut, quorum natalítia cólimus, virtútem quoque passiónis imi-

témur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Cyriacus Diáconus, cum Sisínio, Largo, et Smarágdo, diútius inclúsus in cárcere, multa édidit mirácula, in quibus Arthémiam Diocletiáni fíliam précibus a dæmone liberávit: missúsque ad Sapórem Persárum regem, Jóbiam étiam ejus fíliam a nefário spíritu erípuit. Rege vero ejus patre cum quadringéntis ac triginta áliis baptizátis, Romam rédiit: ubi Maximiáni Imperatóris jussu comprehénsus, caténis vinctus ante rhedam suam tráhitur: et post dies quátuor e cárcere edúctus, pice liquáta perfúsus, et in catásta exténsus, demum cum Largo et Smarágdo, alíisque vigínti secúri percússus est, via Salária, ad hortos Sallustiános. Quorum córpora in eádem via, décimo séptimo Kaléndas Aprílis, sepúlta a Joánne presbýtero, póstea sexto Idus Augústi a Marcéllo Pontífice et Lucína nóbili fémina líneis velis invalúta, et pretiósis unguéntis condíta, in ipsíus Lucínæ prædium via Ostiénsi, séptimo ab Urbe lápide, transláta sunt.

℟. Sancti tui, Dómine mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida, et in mari rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra appáruit.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lect. v. *Ser. 1. de Mar. Tom. 3.*

Nemo est, qui nésciat, Mártyrum glórias ad hoc divíno consílio a Dei pópulis frequentári, ut et illis débitus honor dicétur, et nobis virtútis exémpla, favénte Christo, monstréntur: ut dum hæc ita celebrári perspícimus, cognoscámus quanta eos glória máneat in cælis, quorum natalítia táliter celebrántur in terris: quo possímus étiam ipsi tálibus provocári exémplis, virtúte pari, devotióne consímili, ac fide: ut, Christo præstánte, dimicáre et víncere hostem possímus: ut parta victória, cum iísdem Sanctis in regnis cæléstibus triumphémus.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut hærédes fierent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut hærédes. Lect. vi.

Quis est enim, qui eórum volens mérito copulári, nisi prius constántiam eórum téneat, sectétur fidem, imitétur virtútem passiónis, eórum glóriam páribus vitæ lineaméntis aut invéniat, aut exquírat? Qui etsi martyrio par esse non possit: tamen

múneris tanti dignitáte se quisque bonis áctibus dignum præbeat. Adest enim clementíssimus Deus, qui desiderántibus suis aut martyrium præbeat, aut sine martyrio cum Sanctis præmia divina retríbuat.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos, et in témpore erit respéctus illórum: * Quóniam donum, et pax est eléctis Dei. ℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum.

Lectio vii. *Cap. 16. c*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Eúntes in mundum univérsum, prædicáte Evangélium omni creatúræ. Et réliqua.

Homília S. Gregórii Papæ. *Hom. 29. in Evang. post init.*

Potest omnis creatúræ nómine omnis nátio Géntium designári. Ante étenim dictum fúerat: In viam Géntium ne abiéritis; nunc autem dícitur: Prædicáte omni creatúræ: ut scílicet prius a Judæa Apostolórum repúlsa prædicátio tunc nobis in adjutórium fíeret, cum hanc illa ad damnatiónis suæ testimónium supérba repulísset. Sed cum discípulos ad prædicándum Véritas mittit, quid áliud in mundo facit, nisi grana séminis spargit? Et pauca grana mittit in sémine, ut multárum méssium fruges recípiat ex nostra fide.

℟. Propter testaméntum Dómini, et leges patérnas, sancti Dei perstitérunt in amóre fraternitátis: * Quia unus fuit semper spíritus in eis, et una fides. ℣. Ecce quam bonum et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Quia.

Lectio viii.

Neque étenim in univérso mundo tanta fidélium messis exúrgeret, si de manu Dómini super rationálem terram illa elécta grana prædicántium non venissent. Séquitur: Qui credíderit et baptizátus fúerit, salvus erit: qui vero non credíderit, condemnábitur. Fortásse unusquísque apud semetípsum dicat: Ego jam crédidi, salvus ero. Verum dicit, si fidem opéribus tenet. Vera étenim fides est, quæ in hoc, quod verbis dicit, móribus non contradícit. Hinc est enim quod de quibúsdam falsis fidélibus Paulus dicit: Qui confiténtur se nosse Deum, factis autem negant.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte, benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória Patri. Mercédem.

Lectio ix.

Signa autem eos qui credi-túri sunt, hæc sequéntur: In nómine meo dæmónia ejícient, linguis loquéntur novis, serpéntes tollent, et si mortíferum quid biberint, non eis nocébit: super ægros manus impónent, et bene habébunt. Numquídnam, fratres mei, quia ista signa non fácitis, minime créditis? Sed hæc necessária in exórdio Ecclésiæ fuérunt. Ut enim ad fidem crésceret multitúdo credéntium, miráculis fúerat nutriénda. Quia et nos, cum arbústa plantámus, támdiu eis aquam infúndimus, quoúsque ea in terra jam coaluisse videámus: et, si semel radícem fixerint, irrigátio cessábit. Hinc est enim quod Paulus dicit: Linguæ in signum sunt, non fidélibus, sed infidélibus. Te Deum. 15.

In ii. Vesperis fit comm. S. Romani martyris.

Ant. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram. ℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

Præsta, quæsumus omnipotens Deus: ut, intercedénte beáto Románo mártyre tuo, et a cunctis adversitátibus liberémur in córpore, et a pravis cogitatiónibus mundémur in mente. Per Dóminum.

DIE IX. IN VIGILIA S. Laurentii Martyris.

Hom. in Evang. Si quis vult post me venire, de Comm. unius Mart. 33.*

℟℟. de Feria currente. Et dicuntur Preces feriales, ut 58. Oratio.

Adesto, Dómine, supplicatiónibus nostris: et intercessióne beáti Lauréntii mártyris tui, cujus prævenímus festivitátem, perpétuam nobis misericórdiam benígnus impénde. Per Dñm.

Deinde fit comm. S. Romani martyris.

Ant. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. ℣. Justus, ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. Oratio. Præsta, ut supra.

DIE X. S. LAURENTII Martyris. Duplex ii. classis.

Ad Vesp. Ant. et Capit. de Laud. Psalmi de Dominica, 124. et loco ultimi, Psal. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128. Hymnus.

Deus, tuórum militum
Sors, et coróna, præmium,
Laudes canéntes Mártyris
Absólve nexu críminis.
Hic nempe mundi gáudia,
Et blanda fraudum pábula
Imbúta felle députans,
Pervénit ad cœléstia.
Pœnas cucúrrit fórtiter,
Et sústulit viríliter,

Fundénsque pro te sángui-
nem,
Ætérna dona póssidet.
Ob hoc precátu súpplici
Te póscimus piíssime;
In hoc triúmpho Mártyris
Dimítte noxam sérvulis.
Laus et perénnis glória,
Patri sit atque Fílio,
Sancto simul Paráclito,
In sempitérna sæcula. Amen.

℣. Glória et honóre coronásti eum, Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Ad Magnificat, Ant. Levíta Lauréntius bonum opus operátus est, qui per signum crucis cæcos illuminávit, et thesáuros Ecclésiæ dedit paupéribus.

Oratio.

Da nobis, quæsumus omnípotens Deus, vitiórum nostrórum flammas extínguere; qui beáto Lauréntio tribuísti tormentórum suórum incéndia superáre. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitat. Beátus Lauréntius Christi martyr triúmphat coronátus in cœlis. * Veníte adorémus Dóminum. Psalmus. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Deus tuórum mílitum, ut supra. 531.

In primo Nocturno.

Ant. Quo progréderis * sine fílio, pater? quo, sacérdos sancte, sine minístro própe-ras?

Psalmi i. et ii. Noct. de Communius Mart. 21.*

Ant. Noli me derelínquere, * pater sancte, quia thesáuros tuos jam expéndi, quos tradidísti mihi.

Ant. Non ego te désero, fili, * neque derelínquo: sed majóra tibi debéntur pro Christi fide certámina.

℣. Glória et honóre coronásti eum, Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 51.

Confitebor tibi, Dómine rex, et collaudábo te Deum salvatórem meum. Confitébor nómini tuo: quóniam adjútor et protéctor factus es mihi, et liberásti corpus meum a perditióne, a láqueo linguæ iníquæ, et a lábiis operántium mendácium, et in conspéctu astántium factus es mihi adjútor. Et liberásti me secúndum multitúdinem misericórdiæ nóminis tui a rugiéntibus, præparátis ad escam, de mánibus quæréntium ánimam meam, et de portis tribulatiónum, quæ circumdedérunt me: a pressúra flammæ quæ circúmdedit me, et in médio ignis non sum æstuátus: de altitúdine ventris ínferi, et a lingua coinquináta, et a verbo mendácii, a rege iníquo, et a lingua injústa.

℟. Levíta Lauréntius bonum opus operátus est, qui per signum crucis cæcos illuminávit, * Et thesáuros Ecclé-

siæ dedit paupéribus. ℣. Dispérsit, dedit paupéribus: justítia ejus manet in sæculum sæculi. Et. Lectio ii.

Laudabit usque ad mortem ánima mea Dóminum et vita mea appropínquans erat in inférno deórsum. Circumdedérunt me úndique, et non erat qui adjuváret. Respíciens eram ad adjutórium hóminum, et non erat. Memorátus sum misericórdiæ tuæ, Dómine, et operatiónis tuæ, quæ a sæculo sunt: quóniam éruis sustinéntes te, Dómine, et líberas eos de mánibus géntium. Exaltásti super terram habitatiónem meam, et pro morte defluénte deprecátus sum. ℟. Puer meus, noli timére, quia ego tecum sum, dicit Dóminus: * Si transíeris per ignem, flamma non nocébit tibi, et odor ignis non erit in te. ℣. Liberábo te de manu pessimórum, et éruam te de manu fórtium. Si transíeris. Lectio iii.

Invocavi Dóminum patrem Dómini mei, ut non derelínquat me in die tribulatiónis meæ, et in témpore superbórum sine adjutório. Laudábo nomen tuum assídue, et collaudábo illud in confessióne, et exaudíta est orátio mea. Et liberásti me de perditióne, et eripuísti me de témpore iníquo. Proptérea confitébor, et laudem dicam tibi, et benedícam nómini Dómini. ℟. Strinxérunt córporis membra pósita super cratículam: ministrántibus prunas insúltat Levíta Christi: * Beáte Lauránti, martyr Christi, intercéde pro nobis. ℣. Mea nox obscúrum non habet, sed ómnia in luce claréscunt. Beáte. Glória Patri. Beáte.

In secundo Nocturno.

Ant. Beátus Lauréntius * orábat, dicens: Dómine Jesu Christe, Deus de Deo, miserére mihi servo tuo.

Ant. Dixit Románus * ad beátum Lauréntium: Video ante te júvenem pulchérrimum, festína me baptizáre.

Ant. Beátus Lauréntius * dixit: Mea nox obscúrum non habet, sed ómnia in luce claréscunt.

℣. Posuísti, Dómine, super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Sermo S. Leónis Papæ.

Lectio iv.

In Nat. S. Laurentii post init.

Cum furor Gentílium potestátum in electíssima quæque Christi membra sæníret, ac præcípue eos, qui órdinis erant sacerdotális, impéteret, in Levítam Lauréntium, qui non solum ministério Sacramentórum, sed étiam dispensatióne ecclesiásticæ substántiæ præeminébat, ímpius persecútor effórbuit, dúplicem sibi prædam de uníus viri comprehensióne promíttens: quem

si fecísset sacræ pecúniæ traditórem, fáceret étiam veræ religiónis exórtem. Armátur ítaque gémina face homo pecúniæ cúpidus, et veritátis inimícus: avarítia, ut rápiat aurum: impietáte, ut áuferat Christum. Póstulat sibi ab immaculáto sacrárii præsule opes ecclesiásticas, quibus avidíssimus inhiábat, inférri. Cui Levíta castíssimus, ubi eas repósitas habéret, osténdens, numerosíssimos sanctórum páuperum óbtulit greges, in quorum victu atque vestítu inamissíbiles condíderat facultátes: quæ tanto intégrius erant salvæ, quanto sánctius probabántur expénsæ.

℟. Quo progréderis sine fílio, pater? quo, Sacérdos sancte, sine diácono próperas? * Tu numquam sine minístro sacrifícium offérre consuéveras. ℣. Quid ergo in me displícuit paternitáti tuæ? numquid degénerem me probásti? experíre utrum idóneum minístrum elégeris, cui commisísti Domínici sánguinis dispensatiónem. Tu.

Lectio v.

Fremit ergo prædo frustrátus, et in ódium religiónis, quæ talem divitiárum usum instituísset, ardéscens, direptiónem thesáuri potióris aggréditur, apud quem nullam denariórum substántiam reperísset: ut illud depósitum, quo sacrátius erat dives, auférret. Renuntiáre Christo Lauréntium jubet, et solidíssimam illam Levítici ánimi fortitúdinem diris parat urgére supplíciis: quorum ubi prima nil óbtinent, vehementióra succédunt. Láceros artus, et multa vérberum sectióne conscíssos, subjécto præcipit igne torréri: ut per cratem férream, quæ jam de fervóre contínuo vim in se habéret uréndi, conversórum altérna mutatióne membrórum, fíeret cruciátus vehementior, et pœna prodúctior.

℟. Noli me derelínquere, pater sancte, quia thesáuros tuos jam expéndi: * Non ego te désero, fili, neque derelínquo: sed majóra tibi debéntur pro fide Christi certámina. ℣. Nos quasi senes levióris pugnæ cursum recípimus, te autem quasi júvenem manet gloriósior de tyránno triúmphus: post tríduum me sequéris Sacérdotem Levíta. Non.

Lectio vi.

Nihil óbtines, nihil profícis, sæva crudélitas. Subtráhitur torméntis tuis matéria mortális, et, Lauréntio in cœlos abeúnte, tu defícis flammis tuis. Superári cháritas Christi flamma non pótuit: et ségnior fuit ignis, qui foris ussit, quam qui intus accéndit. Sævísti persecútor in Mártyrem: sævísti, et auxísti palmam, dum ággeras pœnam. Nam quid non

ad victóris glóriam ingénium tuum réperit, quando in honórem transiérunt triúmphi étiam instruménta supplícii? Gaudeámus ígitur, dilectíssimi, gáudio spiritáli, et de felicíssimo ínclyti viri fine gloriémur in Dómino, qui est mirábilis in sanctis suis, in quibus nobis et præsídium constítuit, et exémplum: atque ita per univérsum mundum clarificávit glóriam suam, ut a solis ortu usque ad occásum, Leviticórum lúminum coruscánte fulgóre, quam clarificáta est Jerosólyma Stéphano, tam illústris fíeret Roma Lauréntio.

℟. Beátus Lauréntius clamávit, et dixit: Deum meum colo, illi soli sérvio,* Et ídeo non tímeo torménta tua.
℣. Mea nox obscúrum non habet, sed ómnia in luce caléscunt. Et. Glória. Et.

In tertio Nocturno.

Ant. Strinxérunt * córporis membra pósita super cratículam: subjiciéntibus prunas insúltat Levíta Christi.

Psalmus 14.

Dómine quis habitábit in tabernáculo tuo:* aut quis requiéscet in monte sancto tuo?
Qui ingréditur sine mácula,* et operátur justítiam:
Qui lóquitur veritátem in corde suo,* qui non egit dolum in lingua sua:
Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.
Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dóminum gloríficat:
Qui jurat próximo suo, et non décipit, * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit:
Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Ant. Strinxérunt córporis membra pósita super cratículam: subjiciéntibus prunas insúltat Levíta Christi.

Ant. Igne me * examinásti, et non est invénta in me iníquitas. Psalmus 16.

Exáudi Dómine justítiam meam:* inténde deprecatiónem meam.
Áuribus pércipe oratiónem meam: * non in lábiis dolósis.
De vultu tuo judícium meum pródeat: * óculi tui vídeant æquitátes.
Probásti cor meum, et visitásti nocte:* igne me examinásti, et non est invénta in me iníquitas.
Ut non loquátur os meum ópera hóminum: * propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras.
Pérfice gressus meos in sémitis tuis:* ut non moveántur vestígia mea.
Ego clamávi, quóniam exaudísti me Deus:* inclína aurem tuam mihi, et exáudi verba mea.

Mirífica misericórdias tuas,* qui salvos facis sperántes in te.

A resisténtibus déxteræ tuæ custódi me, * ut pupíllam óculi.

Sub umbra alárum tuárum prótege me:* a fácie impiórum qui me afflixérunt.

Inimíci mei ánimam meam circumdedérunt, ádipem suum conclusérunt:*os eórum locútum est supérbiam.

Projiciéntes me, nunc circumdedérunt me: * óculos suos statuérunt declináre in terram.

Suscepérunt me sicut leo parátus ad prædam: * et sicut cátulus leónis hábitans in ábditis.

Exúrge Dómine, præveni eum, et supplánta eum: * éripe ánimam meam ab ímpio, frámeam tuam ab inimícis manus tuæ.

Dómine, a páucis de terra dívide eos in vita eórum:*de abscónditis tuis adimplétus est venter eórum.

Saturáti sunt fíliis:*et dimisérunt relíquias suas párvulis suis.

Ego autem in justítia apparébo conspéctui tuo:* satiábor cum apparúerit glória tua.

Ant. Igne me examinásti, et non est invénta in me iníquitas.

Ant. Interrogátus, * te Dóminum conféssus sum, assátus, grátias ego.

Psalmus 20.

Dómine in virtúte tua lætábitur rex: * et super salutáre tuum exultábit veheménter.

Desidérium cordis ejus tribuísti ei:* et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis:* posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Vitam pétiit a te: * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.

Magna est glória ejus in salutári tuo: * glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in sæculum sæculi:*lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex sperat in Dómino: * et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui:* Dñs in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes: * et semen eórum a fíliis hóminum.

Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.

Quóniam pones eos dorsum:*

in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.
Exaltáre Dómine in virtúte tua: *cantábimus, et psallémus virtútes tuas.
Ant. Interrogátus te Dóminum conféssus sum, assátus, grátias ago.
℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.
Lectio vii. *Cap. 12. b*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram, mórtuum fúerit, ipsum solum manet. Et réliqua.

Homíl. S. Augustíni Epíscopi.
Tract. 51. in Joan., sub med.

Ipse Dóminus Jesus erat granum mortificándum et multiplicándum: mortificándum infedelitáte Judæórum, multiplicándum fide populórum. Jam vero exhórtans ad passiónis suæ sectánda vestígia, Qui amat, inquit, ánimam suam perdet eam. Quod duóbus modis intélligi potest. Qui amat, perdet: id est, si amas, perdes. Si cupis vitam tenére in Christo, noli mortem timére pro Christo. Item álio modo: Qui amat ánimam suam, perdet eam: noli amáre, ne perdas: noli amáre in hac vita, ne perdas in ætérna vita.
℟. In cratícula te Deum non negávi,* et ad ignem applicátus, te Dóminum Jesum Christum conféssus sum.
℣. Probásti Dñe cor meum, et visitásti nocte. Et. Lec. viii.

Hoc autem quod postérius dixi, magis habére vidétur evangélicus sensus. Séquitur enim: Et qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. Ergo, quod supra dictum est qui amat (subintélligitur, in hoc mundo) ipse útique perdet: qui autem odit (útique in hoc mundo) in vitam ætérnam ipse custódit eam. Magna et mira senténtia, quemádmodum sit hóminis in ánimam suam amor ut péreat, ódium ne péreat. Si male amáveris, tunc odísti: si bene óderis, tunc amásti. Felíces, qui odérunt custodiéndo, ne perdant amándo.
℟. O Hippólyte, si credíderis in Dóminum Jesum Christum:* Et thesáuros tibi osténdo, et vitam ætérnam promítto. ℣. Beátus Lauréntius Hippólyto dixit: Si credis in Dóminum Jesum Christum. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Sed vide ne tibi subrépat, ut teípsum velis interímere, sic intelligéndo, quod debes odísse in hoc mundo ánimam tuam. Hinc enim quidam malígni atque pervérsi hómines, et in seipsos crudelióres et sceleratióres

homicídæ flammis se donant, aquis se præfócant, præcipítio se collídunt, et péreunt. Hoc Christus non dócuit: ímmo étiam diábolo præcipítium suggerénti respóndit: Redi retro sátana: scriptum est: Non tentábis Dóminum Deum tuum. Petro autem dixit signíficans qua morte clarificatúrus erat Deum: Cum esses júnior, cingébas te, et ambulábas quo volébas: cum autem senúeris, alter te cinget, et feret quo tu non vis. Ubi satis expréssit, non a seípso, sed ab álio debére occidi, qui vestígia séquitur Christi.
Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Lauréntius ingréssus est* martyr, et conféssus est nomen Dómini Jesu Christi. Psalm. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.
2. Lauréntius* bonum opus operátus est, qui per signum crucis cæcos illuminávit.
3. Adhæsit ánima mea* post te, quia caro mea igne cremáta est pro te, Deus meus.
4. Misit Dóminus * Angelum suum, et liberávit me de médio ignis, et non sum æstuátus.
5. Beátus Lauréntius * orábat, dicens: Grátias tibi ago, Dómine quia jánuas tuas íngredi mérui.

Capitulum. 2. *Cor.* 9. *b*

Fratres, Qui parce séminat, parce et metet: et qui séminat in benedictiónibus, de benedictiónibus et metet. Hymnus.

Invicte martyr, únicum
Patris secútus Fílium,
Victis triúmphas hóstibus,
Victor fruens cœléstibus.
Tui precátus múnere
Nostrum reátum dílue,
Arcens mali contágium,
Vitæ repéllens tædium.
Solúta sunt jam víncula
Tui sacráti córporis:
Nos solve vinclis sæculi,
Dono supérni Núminis.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito.
Nunc, et per omne sæculum,
Amen.

℣. Dispérsit, dedit paupéribus. ℟. Justítia ejus manet in sæculum sæculi.

Ad Benedictus, Ant. In cratícula * te Deum non negávi, et ad ignem applicátus te Christum conféssus sum: probásti cor meum, et visitásti nocte: igne me examinásti, et non est invénta in me iníquitas. Oratio.

Da nobis, quæsumus omnípotens Deus vitiórum nostrórum flammas extínguere; qui beáto Lauréntio tribuísti tormentórum suórum incéndia superáre. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Ant Lauréntius.

Capit. Fratres, Qui parce, ut supra

℟. br. Glória et honóre* Coronásti eum, Dómine. Gló-

ria et honóre. ℣. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Coronásti. Glória Patri. Glória et honóre. ℣. Posuísti, Dómine, super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Ad Sextam, Ant. Adhæsit ánima mea.

Cá pitulum. 2. *Cor.* 9. *b*

Unusquisque prout destinávit in corde suo, non ex tristítia, aut ex necessitáte: hilarem enim datórem díligit Deus.

℟. br. Posuísti, Dómine, * Super caput ejus. Posuísti. ℣. Corónam de lapide pretióso. Super. Glória Patri. Posuísti. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo.

℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Ad Nonas, Ant. Beátus Lauréntius. Capit. 2. *Cor.* 9. *c*

Potens est autem Deus omnem grátiam abundáre fácere in vobis: ut in ómnibus semper omnem sufficiéntiam habéntes, abundétis in omne opus bonum, sicut scriptum est: Dispérsit, dedit paupéribus: justítia ejus manet in sæculum sæculi.

℟. br. Magna est glória ejus * In salutári tuo. Magna est. ℣. Glóriam et magnum decórem impónes super eum. In salutári. Glória Patri. Magna est. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

In ii. Vesp., Ant. et Cap. de Laud. Ps. de Domin. 124. et loco ultimi, Ps. Crédidi. 127.

Hymnus. Deus tuórum mílitum. 531. ℣. Levíta Lauréntius bonum opus operátus est. ℟. Qui per signum crucis cæcos illuminávit.

Ad Magníficat, Ant. Beátus Lauréntius, * dum in cratícula superpósitus urerétur, ad impiíssimum tyránnum dixit: Assátum est jam, versa, et mandúca: nam facultátes Ecclésiæ, quas requíris, in cœléstes thesáuros manus páuperum deportavérunt.

Deinde fit commem. SS. Tibúrtii et Susannæ martyrum. Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Orátio.

Sanctorum mártyrum tuórum Tibúrtii, et Susánnæ nos, Dómine, fóveant continuáta præsídia: quia non désinis propítius intuéri, quos tálibus auxíliis concésseris adjuvári. Per Dñm.

DIE XI. SECUNDA infra Octavam. S. Laurentii

In i. Noct. Lec. de Script. occ.

In ii. Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Lectio iv. *Serm.* 30. *de Sanc.*

Beatissimi Lauréntii mártyris, cujus natálem hó-

die celebrámus, passiónem nosse vos credo: et quanta in persecutióne pertúlerit, dilectiónem vestram scire posse non dúbito. Tanta enim ejus martyrii glória éxstitit, ut passióne sua mundum illumináverit univérsum. Illuminávit mundum plane Lauréntius eo lúmine, quo ipse accénsus est, et flammis, quas ipse pértulit, ómnium Christianórum corda calefécit.
℟. Quo progréderis. Lect. v.

Quis nolit ad horam uri Lauréntii igne, ut ætérnum gehénnæ non patiátur incéndium? Beáti igitur Lauréntii exémplo provocámur ad martyrium, et accéndimur ad fidem, incaléscimus ad devotiónem: et si in nobis persecutóris flamma deest, fidei tamen flamma non deest. Non ardémus quidem córpore pro Christo, sed ardémus afféctu. Non súbjicit mihi persecútor ignem: sed súbjicit mihi desidérium Salvatóris. ℟. Noli me. Lectio vi.

Esse autem Salvatóris ignem, légimus in Evangélio, dicénte eódem Dómino: Nescítis quia veni ignem míttere in terram: et quid volo, nisi ut accendátur? quo igne succénsi illi duo discípuli dixérunt: Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loquerétur in via, et aperíret nobis Scriptúras? Hoc ígitur igne beátus Lauréntius accénsus flammárum non sentit incéndium: et dum Christi ardet desidério, persecutóris pœnam non sentit. ℟. Beátus.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap. 12. d*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram, mórtuum fúerit, ipsum solum manet. Et réliqua.

De Homilia S. Augustíni Episcopi.

Ex Tr. 51. in Joannem.

Cum ergo causæ artículus vénerit, ut hæc condítio proponátur, aut faciéndum esse contra Dei præcéptum, aut ex hac vita emigrándum: quorum duórum homo si cogátur álterum elígere, comminánte mortem persecutóre, ibi éligat Deo diléctο émori, quam offénso vívere. Ibi óderit in hoc mundo ánimam suam, ut in vitam ætérnam custódiat eam. Si quis mihi minístrat, me sequátur. Quid est, Me sequátur, nisi, Me imitétur? Christus enim pro nobis passus est, ait Apóstolus Petrus, relínquens nobis exémplum, ut sequámur vestígia ejus. ℟. In cratícula.

Ecce quod dictum est: Si quis mihi minístrat, me sequátur. Quo fructu? qua mercéde? quo præmio? Et ubi sum, inquit, ego, illic et miníster meus erit. Gratis

amétur, ut óperis, quo ministrátur illi, prétium sit, esse cum illo. Ubi enim bene erit sine illo, aut quando esse male póterit cum illo? Audi evidéntius: Si quis mihi ministráverit, honorificábit eum Pater meus. Quo honóre, nisi ut sit cum Filio ejus? Quod enim supérius ait: Ubi ego sum, illic et miníster meus erit: hoc intelligitur exposuísse, cum dicit, Honorificábit eum Pater meus. Nam quem majórem honórem accípere póterit adoptátus, quam ut sit ubi est únicus, non æquális factus divinitáti, sed consociátus æternitáti? ℟. O Hippólyte.

Pro SS. martyribus Tiburtio et Susanna. Lect. ix.

Tibúrtius Chromátii Præfécti Urbis filius, sancti Sebastiáni ópera Christiánus, cum ob eam causam ad Fabiánum júdicem addúctus esset, múltaque apud illum de Christi fide prædicáret, excandéscens judex, paviméntum candéntibus carbónibus sterni jubet: Mox, Tibúrti, inquit, vel diis nostris sacrifíces opórtet, vel per istos carbónes nudis pédibus tibi incedéndum est. At ille crucis signo se múniens, fidentérque ámbulans in pruna, Disce, inquit, ex hoc solum esse Deum, quem Christiáni colunt: prunæ enim mihi flores vidéntur. Quod cum mágicis ártibus tribuerétur, extra Urbem ductus Tibúrtius, ac via Lavicána tértio ab Urbe lápide gládio percússus, ibi a Christiánis sepelítur. Quo die Susánna virgo nobilíssima, quod Galérii Maximiáni, filii Diocletiáni Imperatóris, conjúgium recusáret, ut quæ virginitátem Deo vóverat, post multa tormentórum génera, quibus várie tentátum est sanctum vírginis propósitum, domi suæ jussu Imperatóris gládio percússa, ad duplex virginitátis et martyrii præmium migrávit in cœlum. Te Deum laudámus. 15.

In Laud. fit comm. SS. Tiburtii et Susannæ martyr. Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis. Oratio. Sanctórum mártyrum, ut 539.

Vesperæ de sequente etc.

DIE XII. S. CLARÆ VIRG.

Duplex. Omnia dicuntur de Comm. Virg. 82.* præter sequentia. Oratio.

Exaudi nos, Deus salutáris noster: ut, sicut de beátæ Claræ vírginis tuæ festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur affectu. Per Dóminum.

Et fit comm. Octavæ S. Laurentii, Ant. Beátus. ℣. Levíta. 539.
Oratio. Da nobis. 538.

In i. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Clara, nóbilis virgo, Asísii nata in Umbria sanctum Franciscum concívem suum imitáta, cuncta sua bona in eleemósynas, et páuperum subsídia distríbuit, et convértit. De sæculi strépitu fúgiens, in campéstrem declinávit Ecclésiam, ibíque ab eódem beáto Francisco recépta tonsúra, consanguíneis ipsam redúcere conántibus fórtiter réstitit. Et dénique ad Ecclésiam sancti Damiáni fuit per eúmdem addúcta, ubi ei Dóminus plures sócias aggregávit, et sic ipsa sacrárum sorórum collégium instítuit: quarum régimen, nímia sancti Francisci devícta importunitáte, recépit. Suum monastérium sollícite ac prudénter in timóre Dómini, ac plena Ordinis observántia annis quadragínta duóbus mirabíliter gubernávit; ejus enim vita erat áliis erudítio et doctrína, unde céteræ vivéndi régulam didicérunt.

℟. Propter veritátem, * et mansuetúdinem, et justítiam, * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

Ut carne depréssa, spíritu convalésceret, nudam humum, et intérdum sarménta pro lecto habébat, et pro pulvinári sub cápite durum lignum. Una túnica cum mantéllo de víli et híspido panno utebátur, áspero cilício nonnúmquam adhíbito juxta carnem. Tanta se frenábat abstinéntia, ut longo témpore, tribus in hebdómada diébus nihil pénitus pro sui córporis aliménto gustáverit: réliquis autem diébus tali se cibórum parvitáte restríngens ut áliæ, quómodo subsístere póterat, mirareńtur. Binas quotánnis (ántequam ægrotáret) quadragésimas solo pane et aqua refécta jejunábat. Vigíliis ínsuper, et oratiónibus assídue dédita, in his præcípue dies noctésque expendébat. Diútinis perpléxa languóribus, cum ad exercítium corporále non posset súrgere per seípsam, sorórum suffrágio levabátur, et fulciméntis ad tergum appósitis, laborábat própriis mánibus, ne in suis étiam esset infirmitátibus otiósa. Amátrix præcípua paupertátis, ab ea pro nulla umquam necessitáte discéssit, et possessiónes pro sorórum sustentatióne a Gregório Nono oblátas, constantíssime recusávit.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem, *Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi.

Multis, et váriis miráculis virtus ejus sanctitátis effúlsit. Cuídam de soróribus sui monastérii loquélam restítuit expedítam: álteri aurem surdam apéruit. Laborántem febre, tuméntem hydrópisi, plagátam fístula, aliásque áliis oppréssas languóribus liberávit. Fratrem de Ordine Minórum ab insániæ passióne sanávit. Cum óleum in monastério totáliter defecísset, Clara accépit úrceum, atque lavit, et invéntus est óleo, benefício divínæ largitátis, implétus. Uníus panis medietátem ádeo multiplicávit, ut soróribus quinquagínta suffécerit. Saracénis Assísium obsidéntibus, et Claræ monastérium invádere conántibus, ægra se ad portam afférri vóluit, unáque vas, in quo sanctíssimum Eucharístiæ Sacraméntum erat inclúsum, ibíque orávit: Ne tradas, Dómine, béstiis ánimas confiténtes tibi, et custódi fámulas, quas pretióso sánguine redemísti. In cujus oratióne ea vox audíta est: Ego vos semper custódiam. Saracéni autem partim se fugæ mandárunt, partim, qui murum ascénderant, capti óculis præcípites cecidérunt. Ipsa dénique virgo, cum in extrémis ágeret, a cándido beatárum Vírginum cœtu (inter quas una eminéntior ac fulgídior apparébat) visitáta, ac sacra Eucharístia sumpta, et peccatórum indulgéntia ab Innocéntio Quarto ditáta prídie Idus Augústi ánimam Deo réddidit. Post óbitum vero quamplúrimis miráculis resplendéntem Alexánder Quartus inter sanctas Vírgines rétulit.

℟. Afferéntur regi vírgines post eam, próximæ ejus* Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória. Afferéntur.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, de Commun. 93.*

In Laud. fit comm. Oct. S. Laurentii. Ant. In cratícula. ℣. et Oratio ut 538.

In ii. Vesp. fit comm. Octavæ S. Laurentii. Ant. Beátus. ℣. Levíta. 539. Oratio ut 538.

Deinde SS. Hippolyti et Cassiani mart., Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

Da, quæsumus omnípotens Deus, ut beatórum mártyrum tuórum Hippólyti et Cassiáni, veneránda solémnitas et devotiónem nobis

áugeat et salútem. Per Dñm.

DIE XIII. QUARTA
infra Octav. S. Laurentii.
In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.
In secundo Nocturno.
Ex libro Officiórum sancti Ambrósii Epíscopi.

Lectio iv. *L 4. c. 41. in medio.*

Non prætereámus sanctum Lauréntium, qui cum vidéret Xystum Epíscopum suum ad martyrium duci, flere cœpit non passiónem illíus, sed suam remansiónem. Itaque his verbis appelláre cœpit: Quo progréderis sine fílio, pater? Quo sacérdos sancte, sine diácono própe-ras? Numquam sacrifícium sine minístro offérre consué-veras. Quid in me ergo displícuit, pater? Num degénerem me probásti? Experíre certe, utrum idóneum minístrum elégeris. Cui commisísti Domínici sánguinis dispensatiónem, cui consummandórum consórtium Sacramentórum, huic consórtium tui sánguinis negas?

℟. Quo progréderis. Lect. v. *Lib. 2. cap. 28. post medium.*

A quo cum quæreréntur thesáuri Ecclésiæ, promísit se demonstratúrum. Sequénti die páuperes duxit. Interrogátus, ubi essent thesáuri quos promíserat, osténdit páuperes, dicens: Hi sunt thesáuri Ecclésiæ. Et vere thesáuri, in quibus Christus est, in quibus Christi fides est. Dénique Apóstolus ait: Habémus thesáurum in vasis fictílibus. Quos melióres thesáuros habet Christus, quam eos, in quibus se esse dixit? Sic enim scriptum est: Esurívi, et dedístis mihi manducáre: sitívi, et dedístis mihi bíbere, hospes eram, et collegístis me. Et infra: Quod enim uni horum fecístis, mihi fecístis. Hos thesáuros demonstrávit Lauréntius, et vicit, quod eos nec persecútor pótuit auférre. ℟. Noli me.

Lectio vi.

Numquid dictum est sancto Lauréntio: Non debuísti erogáre thesáuros Ecclésiæ, vasa Sacramentórum véndere? Opus est, ut quis fide sincéra et perspicáci providéntia munus hoc ímpleat. Sane si in sua quis derívat emoluménta, crimen est: sin vero paupéribus érogat, captívum rédimit, misericórdia est. Nemo enim potest dícere, cur pauper vivit? Nemo potest queri, quia captívi redémpti sunt. Nemo potest accusáre, quia templum Dei ædificátum est. Nemo potest indignári, quia humándis fidélium relíquiis spátia laxáta sunt: nemo potest dolére, quia in sepultúris Christianórum réquies defunctórum est. In his tribus genéribus vasa Ecclésiæ étiam initiáta confríngere, conflåre, véndere licet.

℟. Beátus Lauréntius.

In tertio Nocturno.
Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.
Lectio vii. *Cap 12. d*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram, mórtuum fúerit, ipsum solum manet. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.
Ex tr. 51. in Joannem.

Minister est Christi usque ad illud opus magnæ caritátis, quod est ánimam suam pro frátribus pónere: hoc est enim et pro Christo pónere: quia et hoc propter sua membra dictúrus est: Cum pro istis fecístis, pro me fecístis. De tali quippe ópere étiam se minístrum fácere et appelláre dignátus est, ubi ait: Sicut Fílius hóminis non venit ministrári, sed ministráre, et ánimam suam pónere pro multis. Hinc est ergo unusquísque minister Christi, unde est minister et Christus. Sic ministrántem Christo honorificábit Pater honóre illo magno, ut sit cum Fílio ejus, nec umquam defíciat felícitas ejus.

℟. In cratícula. Lectio viii.

Cum ergo audítis, fratres, Dóminum dicéntem: Ubi ego sum, illic et miníster meus erit, nolíte tantúmmodo bonos Epíscopos et cléricos cogitáre: étiam vos pro módulo vestro ministráte Christo, bene vivéndo, eleemósynas faciéndo, nomen doctrinámque ejus, quibus potuéritis, prædicándo: ut unusquísque étiam paterfamílias hoc nómine agnóscat patérnum afféctum suæ famíliæ se debére. Pro Christo, et pro vita ætérna suos omnes admóneat, dóceat, hortétur, corrípiat, impéndat benevoléntiam, exérceat disciplínam; ita in domo sua ecclesiásticum et quodámmodo episcopále implébit offícium, ministrans Christo, ut in ætérnum sit cum ipso.

℟. O Hippólyte.

Pro SS. Martyribus Hippolito et Cassiano. Lectio ix.

Hippolytus a sancto Lauréntio baptizátus, domi suæ, dum Eucharístiam súmeret, comprehénsus, et ad Valeriánum Imperatórem addúctus, ab eo de suæ religiónis professióne interrogátus, líbere se Christiánum proféssus est. Quámobrem fústibus cæditur: quibus in verbéribus cum ejus fides constántior invenirétur, munéribus et honórum promíssis tentátur. Quæ cum ómnia frustra diceréntur, Præfécto occidéndus tráditur. Qui domum Hippólyti véniens, ut ejus facultátes publicáret, totam famíliam Christiánam esse cognóscit: atque iis a christiána fide frustra detérritis, primum plumbátis cæsa Concórdia Hippólyti nu-

trice, quæ céteros confirmábat, réliquos extra portam Tiburtinam occídi jubet. Hippólytus indómitis equis raptátus per loca tríbulis et cárduis cónsita, laceráto córpore spíritum Deo réddidit, unáque cum réliquis a Justíno presbytero ad agrum Veránum sepúltus est. Eádem die, ad Forum Syllæ, crudelíssimo supplício affectus est Cassiánus martyr: qui vinctis post terga mánibus, puerórum quos erudiébat, férreis stylis configéndus, excarnificandúsque tráditur. Quorum quanto erat infírmior vis, tanto ejus pœna martyrii grávior ac diutúrnior, pálmaque illústrior.

Te Deum laudámus. 15.

In Laud. fit comm. SS. Hippolyti et Cassiani.

Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Da quæsumus, ut 543.

Et in ii. Vesperis fit commemoratio S. Eusebii Confess. Ant. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram.

℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

Deus, qui nos beáti Eusébii Confessóris tui ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut, cujus natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum.

DIE XIV. QUINTA

infra Octavam S. Laurenti

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Máximi Episcopi.

Lectio iv.

Hom. 1. de S. Laurentio.

Sanctum est, fratres, ac Deo plácitum, ut natálem beáti Lauréntii præcípua devotióne venerémur: cujus radiántibus flammis victrix in hunc quoque diem toto orbe Christi corúscat Ecclésia. Qui cum in sede gloriosíssimi Patriárchæ diaconátus fungerétur officio, puritáte innocéntis vitæ, fortissimæque mortis triúmpho, Apostólico se consórtio copulávit. Nec immérito eum Apostolórum súpparem prædicámus, cui et cástitas ánimi Levíticum ministérium dedit, et plenitúdo fidei martyrii cóntulit dignitátem.

℟. Quo progréderis. Lect. v.

Quem venerábilis Xystus, Románæ urbis Antístes, cum impietátem sæviéntis mundi per torménta superáret, et regnis esset cœléstibus jam vicínus, viderétque eum patérna de morte tristíssimum, ita illum spíritu præsciéntiæ compellásse narratur: Noli, fili, mœstus esse: post tríduum me sequéris. Unde appáret, charíssimi, beátum Lauréntium non

de sacerdótis sui victória habuísse tristítiam, sed doluísse, quia non étiam ipse mundum cum suo páriter sacerdóte vincébat. Noli, inquit, fili, mœstus esse: post tríduum me sequéris. Hoc est, Noli tristis esse, velut apud sæculum derelíctus: nam nec te fides vitaque tua tali morte privábit.

℟. Noli me. Lectio vi.

Ergo ut cómperit ore sacerdótis et mártyris, se quoque omnímodis assuméndum, congregátis ínopum turbis, ecclesiásticum censum religiósa liberalitáte divísit. Quam profúndum spirituális viri, et quam cœléste consílium, ut et egénis consúleret, et multitúdine consuménte quæ déderat, inveníri non possit quod ráperet persecútor: illam nimírum secútus senténtiam: Dispérsit, dedit paupéribus: justítia ejus manet in ætérnum. ℟. Beátus.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap. 12. d*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram, mórtuum fúerit, ipsum solum manet. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 65. in Joann. post med.

Talem de resurrectióne dísputans ratiónem Paulus étiam áttulit. Quam ígitur habébunt excusatiónem qui resurrectiónem non credunt, cum in semínibus et in plantis quotídie hoc videámus, ac étiam in nostro génere? Primum enim corrúmpi semen opórtet, inde fieri generatiónem. Omníno autem, cum Deus áliquid facit, nulla opus est ratióne. Quómodo nos ex níhilo fecit? Hoc ad Christiános dico, qui se dicunt crédere Scriptúris.

℟. In cratícula. Lectio viii.

Ego autem et áliud dicam ex humánis ratiónibus. Alii malítiam, álii virtútem sectántur: sed malítiæ sectatórum multi felíciter in últimam pervenérunt senectútem, virtútis autem contra. Quómodo ergo pro méritis unusquísque accípiet? quando? Certe, inquiunt: sed córpora non resúrgent. Nonne áudiunt Paulum dicéntem: Opórtet autem corruptíbile hoc indúere incorruptiónem? Neque ánimam intélligit, quippe quæ non corrúmpitur: et resurréctio de mórtuo dícitur: Cécidit autem corpus.

℟. O Hippólyte.

Pro Vigília Assumptiónis.

Bened. Per evangélica dicta.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio ix. *Cap. 11. d*

In illo témpore: Loquénte Jesu ad turbas: extóllens vocem quædam múlier de tur-

ba, dixit illi: Beátus venter qui te portávit. Et réliqua.

Homília sancti Augustíni Epíscopi.

Tr. 10. in Joan. post init.

BEATA Virgo María, quia fecit voluntátem Patris. Hoc in ea magnificávit Dóminus, quia fecit voluntátem Patris, non quia caro génuit carnem. Inténdat cháritas vestra. Proptérea cum Dóminus in turba admirábilis viderétur, fáciens signa et prodígia, et osténdens quid latéret in carne, admirátæ quædam ánimæ dixérunt: Felix venter qui te portávit. Et ille: Immo felíces, qui áudiunt verbum Dei, et custódiunt illud. Hoc est dícere: Et mater mea, quam appellátis felícem, inde felix, quia verbum Dei custódit: non quia in illa Verbum caro factum est, et habitávit in nobis: sed quia custódit ipsum Verbum Dei, per quod facta est, et quod in illa caro factum est.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit commem. Vigíliæ, Ant. et ℣. de Feria occurr., ut in Psalterio.

Oratio.

DEUS, qui virginálem aulam beátæ Maríæ, in qua habitáres, elígere dignátus es: da, quæsumus, ut sua nos defensióne munítos, jucúndos fácias suæ interésse festivitáti.

Deinde fit commemoratio S. Eusebii Confessoris.

Ant. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam, intra in gáudium Dómini tui.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Deus, qui nos, ut 546.

DIE XV. AUGUSTI.

IN ASSUMPTIONE
B. MARIÆ VIRGINIS

DUPLEX PRIMÆ CLASSIS.

Omnia ut in Festis B. M. 135.*præter sequentia.

Ad Vesp. Ant. et Capit de Laud., Psalmi et Hymnus ut in Festis B. Mariæ. 135.*

℣. Exaltáta est sancta Dei Génitrix. ℟. Super choros Angelórum ad cœléstia regna.

Ad Magnificat, Ant. Virgo prudentíssima. quo progréderis, quasi auróra valde rútilans? filia Sion tota formósa et suávis es, pulchra ut luna, elécta ut sol. Oratio.

FAMULORUM tuórum, quæsumus, Dómine, delictis ignósce: ut, qui tibi placére de áctibus nostris non valémus, Genitrícis Fílii tui Dómini nostri intercessióne salvémur. Qui tecum.

Et non fit comm. S. Laurentii in utrisque Vesp. nec in Laudibus.

Ad Matutinum, Invitat. Veníte adorémus Regem regum: * Cujus hódie ad æthéreum Virgo mater assúmpta est cælum. Psalm. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Quem terra. 137.*

In primo Nocturno.

Ant. Exaltáta est * sancta Dei Génitrix, super choros Angelórum ad cœléstia regna.

Ant. Paradísi portæ * per te nobis apértæ sunt, quæ hódie gloriósa cum Angelis triúmphas.

Ant. Benedícta * tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui.

℣. Exaltáta est sancta Dei Génitrix. ℟. Super choros Angelórum ad cœléstia regna.

Incípiunt Cántica Canticórum. Lectio i. *Cap.* 1.

OSCULETUR me ósculo oris sui: quia melióra sunt úbera tua vino, fragrántia unguéntis óptimis. Oleum effúsum nomen tuum: ídeo adolescéntulæ dilexérunt te. Trahe me post te: currémus in odórem unguentórum tuórum. Introdúxit me Rex in cellária sua: exultábimus, et lætábimur in te, mémores úberum tuórum super vinum: recti díligunt te. Nigra sum, sed formósa, fíliæ Jerú-

salem, sicut tabernácula Cedar, sicut pelles Salomónis. ℟. Vidi speciósam sicut colúmbam, ascendéntem désuper rivos aquárum, cujus inæstimábilis odor erat nimis in vestiméntis ejus: * Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. ℣. Quæ est ista, quæ ascéndit per desértum sicut vírgula fumi, ex aromátibus myrrhæ et thuris? Et.

Lectio ii.

Nolite me considerare quod fusca sim, quia decolorávit me sol; filii matris meæ pugnavérunt contra me, posuérunt me custódem in víneis: víneam meam non custodivi. Indica mihi, quem díligit ánima mea, ubi pascas, ubi cubes in merídie, ne vagári incípiam post greges sodálium tuórum. Si ignóras te, o pulchérrima inter mulíeres, egrédere, et abi post vestígia gregum, et pasce hædos tuos, juxta tabernácula pastórum. Equitátui meo in cúrribus Pharaónis assimilávi te, amica mea. Pulchræ sunt genæ tuæ sicut túrturis: collum tuum sicut monília. ℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut cypréssus in monte Sion: quasi myrrha elécta, * Dedi suavitátem odóris. ℣. Et sicut cinnamómum et bálsamum aromatízans. Dedi suavitátem. Lec. iii.

Murenulas áureas faciémus tibi, vermiculátas argénto. Cum esset Rex in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suum. Fascículus myrrhæ diléctus meus mihi, inter úbera mea commorábitur. Botrus Cypri, diléctus meus mihi, in víneis Engáddi. Ecce tu pulchra es, amica mea, ecce tu pulchra es, óculi tui columbárum. Ecce tu pulcher es, dilécte mi, et decórus. Léctulus noster flóridus: tigna domórum nostrárum cédrina, laqueária nostra cypréssina. ℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam filiæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt. Glória. Vidérunt.

In secundo Nocturno.

Ant. Spécie tua, * et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna.
Ant. Adjuvábit eam * Deus vultu suo, Deus in médio ejus, non commovébitur.
Ant. Sicut lætántium * ómnium nostrum habitátio est in te, sancta Dei Génitrix.
℣. Assúmpta est María in cœlum, ℟. gaudent Angeli. ℟. Laudántes benedícunt Dóminum.

Sermo S. Joánnis Damascéni.
Lectio iv. *Or. 2. de Dorm. b. M.*

Hodie sacra et animáta arca Dei vivéntis, quæ suum in útero concépit Creatórem,

requiéscit in templo Dómini, quod nullis est exstrúctum mánibus : et David exúltat ejus parens, et cum eo choros ducunt Angeli, célebrant Archángeli, Virtútes glorí-ficant, Principátus exúltant, Potestátes collætántur, gaudent Dominatiónes, Throni festum diem agunt, laudant Chérubim, glóriam ejus prædicant Séraphim. Hódie Eden, novi Adam paradísum súscipit animátum, in quo solúta est condemnátio, in quo plantátum est lignum vitæ, in quo opérta fuit nostra núditas.

℟. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit : * Et vidéntes eam fíliæ Sion, beatíssimam prædicavérunt, dicéntes: Unguéntum effúsum nomen tuum. ℣. Astitit Regína a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte. Et. Lectio v.

Hodie Virgo immaculáta, quæ nullis terrénis inquináta est affectibus, sed cœléstibus educáta cogitatiónibus, non in terram revérsa est: sed, cum esset animátum cœlum, in cœléstibus tabernáculis collocátur. Ex qua enim ómnibus vera vita manávit, quómodo illa mortem gustáret? Sed cedit legi latæ ab eo, quem génuit: et ut fília véteris Adam, véterem senténtiam súbiit: (nam et ejus fílius, qui est vita ipsa, eam non recusávit) ut autem Dei vivéntis mater, ad illum ipsum digne assúmitur.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes : * Quia fecit mihi Dóminus magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Lect. vi.

Heva, quæ serpéntis suggestióni assénsum præbuit, partus dolóre, et mortis senténtia damnátur, et in inferórum collocátur penetrálibus. Hanc autem vere beátam, quæ Dei verbo aures præstitit, et Spíritus sancti operatióne repléta est, atque ad Archángeli spiritálem salutatiónem, sine voluptáte et viríli consórtio, Dei Fílium concépit, et sine dolóre áliquo péperit, ac totam se Deo consecrávit, quonam modo mors devoráret? quómodo ínferi susciperent? quómodo corrúptio inváderet corpus illud, in quo vita suscépta est? Huic recta, plana, et fácilis ad cœlum paráta est via. Si enim, Ubi ego sum, illic et miníster meus erit, inquit vita et véritas Christus: quómodo non pótius Mater cum ipso erit?

℟. Beáta es virgo María, quæ Dóminum portásti Creatórem mundi : * Genuísti qui te fecit, et in ætérnum pérmanes virgo. ℣. Ave María, grátia plena; Dóminus tecum. Genuísti. Glória Patri. Genuísti.

In tertio Nocturno.

Ant. Gaude, María virgo, * cunctas hæreses sola interemísti in univérso mundo.

Ant. Dignáre me * laudáre te, Virgo sacráta: da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ant. Post partum Virgo * invioláta permansísti: Dei génitrix, intercéde pro nobis.

℣. María Virgo assúmpta est ad æthéreum thálamum.

℟. In quo Rex regum stelláto sedet sólio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 10, *g*

In illo témpore: Intrávit Jesus in quoddam castéllum et múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum suam. Et réliqua

Homil. S. Augustíni Epíscopi. *Ser.* 27. *de Ver. Dom., tom.* 10.

Sanctum Evangélium cum legerétur, audívimus, a fémina religiósa suscéptum esse Dóminum hospítio, eáque Martha vocabátur. Et cum esset ipsa occupáta in cura ministrándi, soror ejus María sedébat ad pedes Dómini, et audiébat verbum ejus. Laborábat illa, vacábat ista. Illa erogábat, hæc implebátur. Verúmtamen Martha, labórans multum in illa occupatióne et negótio ministrándi, interpellávit Dóminum: et de soróre sua conquésta est, quod eam laborántem non adjuváret.

℟. Diffúsa est grátia in lábiis tuis, * Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

℣. Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis, ex quibus te delectavérunt fíliæ regum in honóre tuo. Proptérea.

Bened. Cujus festum cólimus, ipsa Virgo vírginum.

Lectio viii.

Dominus autem pro María respóndit Marthæ: et ipse ejus factus est advocátus, qui judex fúerat interpellátus. Martha, inquit, circa multa es occupáta, quando unum est necessárium. María meliórem partem elégit, quæ non auferétur ab ea. Audívimus enim et interpellatiónem interpellántis, et senténtiam júdicis. Quæ senténtia interpellánti respóndit, suscéptam defendit. Erat enim María inténta dulcédini verbi Dómini. Inténta erat Martha quómodo pásceret Dóminum, inténta María quómodo pascerétur a Dómino. A Martha convívium Dómino parabátur, in cujus convívio María jam jucundabátur.

℟. Beáta es, virgo María, Dei génitrix, quæ credidísti Dómino: perfécta sunt in te, quæ dicta sunt tibi: ecce exaltáta es super choros Angelórum: * Intercéde pro nobis ad Dóminum Deum nostrum. ℣. Ave María, grátia plena: Dóminus tecum. Intercéde. Glória. Intercéde.

Lectio ix.

Cum ergo María suáviter audíret verbum dulcíssimum, et corde intentíssimo pascerétur, interpelláto Dómino a soróre sua, quómodo putámus eam timuísse, ne díceret ei Dóminus: Surge, et ádjuva sorórem tuam? Mira enim suavitáte tenebátur: quæ profécto major est mentis, quam ventris. Excusáta est, sedit secúrior. Quómodo autem excusáta? Attendámus, inspiciámus, perscrutémur quod póssumus, ut pascámur et nos. Te Deum. 45.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Assúmpta est * María in cœlum, gaudent Angeli, laudántes benedícunt Dóminum. Psalmus Dóminus regnávit, cum reliquis. 46.

2. María virgo* assúmpta est ad æthéreum thálamum, in quo Rex regum stelláto sedet sólio.

3. In odórem * unguentórum tuórum cúrrimus: adolescéntulæ dilexérunt te nimis.

4. Benedícta * fília tu a Dómino: quia per te fructum vitæ communicávimus.

5. Pulchra es, * et decóra, fília Jerúsalem, terríbilis ut castrórum ácies ordináta.

Capitulum. *Eccli.* 24.

In ómnibus réquiem quæsívi, et in hereditáte Dómini morábor. Tunc præcépit, et dixit mihi Creátor ómnium: et qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo. **Hymnus.**

O gloriósa vírginum,
Sublímis inter sídera,
Qui te creávit, párvulum
Lacténte nutris úbere.
Quod Heva tristis ábstulit,
Tu reddis almo gérmine,
Intrent ut astra flébiles,
Cœli reclúdis cárdines.
Tu regis alti jánua,
Et aula lucis fúlgida:
Vitam datam per Vírginem
Gentes redémptæ pláudite.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula. Amen.

℣. Exaltáta est sancta Dei génitrix. ℟. Super choros Angelórum ad cœléstia regna.

Ad Benedictus, Ant. Quæ est ista,* quæ ascéndit sicut auróra consúrgens, pulchra ut luna, elécta ut sol, terríbilis ut castrórum ácies ordináta? **Oratio.**

Famulorum tuórum, quæsumus Dómine, delíctis ignósce: ut, qui tibi placére de áctibus nostris non valémus, genitrícis Fílii tui Dómini nostri intercessióne salvémur. Qui tecum vivit et regnat.

Ad Primam in ℟. br. ℣. Qui natus es de María vírgine.

Ad Tert., Ant. María virgo.

Capit. In ómnibus, supra. ℟. br. Exaltáta est * Sancta Dei génitrix. Exaltáta. ℣. Super choros Angelórum ad cœléstia regna. Sancta. Glória Patri. Exaltáta. ℣. Assúmpta est María in cælum,

gaudent Angeli. ℟. Laudántes benedícunt Dóminum.

Ad Sextam, Ant. In odórem.

Capitulum. *Eccli.* 24. *b*

Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Etradicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei heréditas illíus, et in plenitúdine sanctórum deténtio mea.

℟. br. Assúmpta est María in cœlum, * Gaudent Angeli. Assúmpta est. ℣. Laudántes benedícunt Dóminum. Gaudent. Glória Patri. Assúmpta. ℣. María virgo assúmpta est ad æthéreum thálamum. ℟. In quo Rex regum stelláto sedet sólio.

Ad Nonam, Ant. Pulchra es.

Capitulum. *Eccli.* 24. *b*

In platéis, sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris.

℟. br. María virgo assúmpta est* Ad æthéreum thálamum. María. ℣. In quo Rex regum stelláto sedet sólio. Ad æthéreum. Glória Patri. María.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

In ii. Vesp. Ant. et Capit. de Laud. Psalmi et Hymnus ut in Fest. beatæ Mariæ 135.* ℣. Exaltáta est sancta Dei Génitrix. ℟. Super choros Angelórum ad cœléstia regna.

Ad Magnificat, Ant. Hódie María * virgo cœlos ascéndit: gaudéte, quia cum Christo regnat in ætérnum.

Deinde fit commem. S. Hyacinthi, ut 558.

Notandum quod, si Dominica infra Octavam Assumpt. (in qua agitur de Festo S. Joachim) inciderit in diem xvi. hujus mensis, tunc in ii. Vesp. Assumptionis fit comm. Festi S. Joachim et Dom. occurrentis tantum: in Laudibus Festi S. Joachim fit com. Dom., Octavæ Assumptionis, ac S. Laurentii. In ii. autem Vesp. fit comm. de die Oct. S. Laurentii, cum Ant. et ℣. ex primis Vesp. Festi, et Orat. Excita, Dómine, ut infr. deinde Dom. postea Oct. Assumpt. Fest. vero S. Hyacinthi transf. in aliam diem.

Si autem in diem xvii. inciderit Dom., tunc Festum S. Joachim transferatur in sequentem Feriam ii. quia agendum erit de die Octava S. Laurentii, cum com. Dom. et Octavæ Assumptionis in i. Vesperis, et Laudibus. In ii. Vesp. omnia dicuntur de S. Joachim, cum comm. diei Oct. S. Laurentii, Dom. occurrentis, Octavæ Assumptionis, ac S. Agapiti mart.

Si vero in diem xx. vel xxi. (translato Festo S. Bernardi, vel S. Joannæ Franciscæ Fremiot de Chantal.) agendum erit de Festo S. Joachim, ut ponitur infra.

Si tandem contigerit in diem

xxii. Officium tunc fit de die Oct. Assumpt. cum comm. Dom.: Festum vero S. Joachim transfertur in primam diem non impeditam.

DOMINICA
Infra Octavam Assumpt. B. M. V. fit de Festo
S. JOACHIM
Conf. Patris ejusdem B. V. M.
Duplex majus.

Omnia de Comm. Conf. non Pont 66.* præter seq. (m. t. v.) ℣. Potens in terra erit semen ejus. ℟. Generátio rectórum benedicétur.

Ad Magníficat, Ant. Laudémus virum gloriósum in generatióne sua, quia benedictiónem ómnium géntium dedit illi Dóminus: et testaméntum suum confirmávit super caput ejus. Oratio.

Deus, qui præ ómnibus Sanctis tuis beátum Joáchim Genitrícis Fílii tui patrem esse voluísti: concéde, quæsumus; ut, cujus festa venerámur, ejus quoque perpétuo patrocínia sentiámus. Per eúmdem Dóminum.

Et fit comm. Dom. occurrentis: et postea de Oct. Assumptionis B. V. Mariæ, nisi Festum sancti Joachim transferatur post Oct. prædictam.

In i. Noct. Lect. Beátus vir, de Comm. ii. loco. 77.*

In secundo Nocturno.
Sermo S. Epiphánii Epíscopi.
Lect. iv. *Orat. de laud. Virg.*

De radice Jesse ortus est rex David, et de tribu regis David sancta Virgo: sancta, inquam, et sanctórum virórum fília: cujus paréntes fuérunt Joáchim et Anna: qui quidem in vita sua Deo placuérunt, atque étiam fructum ejúsmodi germinavérunt, sanctam vírginem Maríam, templum simul, et matrem Dei. Jóachim porro, Anna et María, hi tres Trinitáti palam sacrifícium laudis offerébant. Jóachim enim interpretátur præparátio Dómini, eo quod ex illo præparátum sit templum Dómini, nempe Virgo. Anna rursus simíliter grátia interpretátur, proptérea quod Jóachim et Anna grátiam accepérunt, ut accedéntibus précibus, talem fructum germinárent, sanctam Vírginem adépti. Jóachim síquidem precabátur in monte, et Anna in horto suo.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Sermo sancti Joánnis Damascéni. Lectio v.
Orat. 1. de virg. Mariæ Nativ., circa principium.

Quoniam futúrum erat, ut Dei génitrix et virgo ex Anna orirétur, natúra grátiæ fœtum antevértere mínime ausa est: verum tan-

tísper expectávit, dum grátia fructum suum produxísset. Síquidem oportébat eam primogénitam in lucem edi, quæ rerum ómnium condítárum primogénitum, in quo ómnia coagmentáta sunt, paritúra erat. O par beátum Jóachim et Anna! Vobis omnis creatúra obstrícta est. Per vos enim donum, ómnium donórum præstantíssimum, Creatóri óbtulit; nempe castam matrem, quæ sola Creatóre digna erat.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ induit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.
℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Exulta, Jóachim, quóniam ex filia tua filius natus est nobis, et vocátur nomen ejus magni consílii, hoc est, salútis totíus mundi Angelus. Pudóre afficiátur Nestórius, ac manum ori impónat. Puer hic Deus est. Quonam ígitur modo ea Deigénitrix non sit, quæ péperit? Si quis sanctam Dei genitrícem non confitétur, a Deitáte remótus est. Mea non est hæc orátio, quamquam alióqui mea: hanc enim divíníssimam hereditátem a theólogo patre Gregório accépi. O beátum par Jóachim et Anna! ac profécto ex ventris vestri fructu immaculáti agnoscímini, quemádmodum Christus quodam loco dixit: Ex frúctibus eórum cognoscétis eos. Ut Deo gratum erat, ac dignum ea, quæ a vobis orta est, vitæ vestræ ratiónes instituístis. Caste enim ac sancte múnere vestro functi, virginitátis thesáurum produxístis.

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 1.*

Liber generatiónis Jesu Christi filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homília sancti Joánnis Damascéni.

Ex lib. de fide orthodoxa c. 15. de Domini genealogia, et sanctæ Dei Genitricis.

Quod Joseph ex Davídica tribu orígìnem dúxerit, sanctíssimi Evangelistæ Matthæus et Lucas líquido demonstrárunt. Verum hoc inter eos discríminis est, quod Matthæus ex Davíde per Salomónem Joséphum dedúcit, Lucas autem per Nathan. At vero sanctæ Vírginis ortum utérque siléntio prætériit. Quocírca scire óperæ pré-

tium est, nec apud Hebræos, nec apud Scriptúram sacram hoc in more pósitum fuisse, ut mulíerum genus recenseréter. Verum hoc demum lege cautum erat, ne tribus ulla uxóres ex áltera tribu accérseret. Ac proínde Joseph, qui ex tribu Davídica ortum trahébat, justitiámque colébat (hanc enim laudem ei tríbuit divínum Evangélium), sanctam Vírginem haudquáquam præter legis præscríptum despondísset, nisi ex eódem sceptro genus duxísset. Ob idque satis hábuit Evangelista demonstrásse, unde Joseph ortum tráxerit.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse. Lec. viii.

Igitur ex stirpe Nathan filii David, Levi génuit Melchi, et Panthérem. Panther autem génuit Barpanthérem (namque ita vocabátur). Barpánther rursus génuit Jóachim. Jóachim dénique génuit sanctam Dei Genitrícem. Rursus ex stirpe Salomónis filii David, Mathan ex uxóre sua génuit Jacob: mórtuo autem Mathan, Melchi ex tribu Nathan, filius Levi, ac frater Panthéris, uxórem ipsíus Mathan, quæ étiam Jacóbi mater erat, matrimónio sibi copulávit, atque ex ea génuit Heli: ita uteríni fratres erant Jacob et Heli: ille nimírum ex tribu Salomónis, hic ex tribu Nathan oriúndus.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris; * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix. legitur de Homilia Dominicæ occurr. et de ea fit com. in Laud.

Si vero hoc Festum ob aliquam causam transferri contigerit, tunc legitur sequens.

Lectio ix.

Porro Heli, qui ex tribu Nathan erat, nullis líberis suscéptis, e vita migrávit: eáque de causa Jacob, ipsíus frater, qui ex tribu Salomónis flúxerat, ipsíus uxórem accépit, fratríque suo semen excitávit, ac Joséphum progénuit. Joseph ítaque natúra quidem fílius Jacob erat a Salomóne oriúndus: legis autem ratióne patrem habébat Heli ex Nathan oriúndum. Quæ cum ita sint, Jóachim lectíssimam illam, ac summis láudibus dignam mulíerem Annam matrimónio sibi copulávit. Verum, quem-

ádmodum prisca illa Anna cum sterilitátis morbo laboráret, per oratiónem ac promissiónem Samuélem procreávit: eódem modo hæc étiam per obsecratiónem et promissiónem Dei genitrícem a Deo accépit, ut ne hic quoque cuíquam ex illústribus matrónis céderet. Itaque grátia (nam hoc sonat Annæ vocábulum) Dóminam parit: id enim Maríæ nómine significátur. Vere étenim rerum ómnium conditárum Dómina facta est, cum Creatóris mater éxstitit. T e Deum. 15.

In Laudibus ℣. Potens. Ant. ad Benedictus, Laudémus virum. Oratio. Deus, qui, ut in i. Vesperis. 555.

Et fit comm. Domínicæ occurrentis, et Octávæ Assum.

In ii. Vesperis omnia dicuntur de Communi, præter Orationem. Deus, qui præ ómnibus, ut 555.

Et fit comm. Dominicæ occurr., et Octavæ Assumpt.

DIE XVI. S. HYACINTHI Confessoris. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præt. seq. (m. t. v.)

Ant. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram. ℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

Deus, qui nos beáti Hyacínthi Confessóris tui ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius, ut cujus natalítia cólimus, étiam actiónes imitémur. Per Dũm.

Lectiones i. Nocturni de libro Scripturæ eo tempore occurrentis, ut dictum est in Rubrica ante Dominicam tertiam Augusti. 283.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Hyacinthus Polónus, nobílibus, et christiánis paréntibus, in Camiénsi villa Episcopátus Vratislaviénsis natus est. A pueritia lítteris instrúctus, post datam jurisprudéntiæ et sacris lítteris óperam, inter Canónicos Cracoviénses adscítus, insígni morum pietáte, et summa eruditióne céteros antecélluit. Romæ in Prædicatórum Ordinem ab ipso Institutóre sancto Domínico adscríptus, perféctam vivéndi ratiónem, quam ab ipso didícerat, usque ad finem vitæ sanctíssime retínuit. Virginitátem perpétuo cóluit: modéstiam, patiéntiam, humilitátem, abstinéntiam, ceterásque virtútes, ut certum religiósæ vitæ patrimónium, adamávit. ℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et. Lectio v.

Charitate in Deum fervens, íntegras sæpe noctes fundéndis précibus, castigandóque córpori insú-

mens, nullum eídem levaméntum, nisi làpidi innixus, sive humi cubans, adhibébat. Remíssus in pàtriam, Frisáci primum in itinere amplíssimum sui Ordinis monastérium, mox Cracòviæ álterum eréxit. Inde per álias Polòniæ regni províncias áliis quàtuor exædificátis, incredibile dictu est, quantum verbi Dei prædicatióne, et vitæ innocéntia apud omnes profécerit. Nullum diem prætermisit, quo non præclára àliqua fidei, pietátis atque innocéntiæ arguménta præstíterit.

℟. Amàvit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ induit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Sanctissimi viri stúdium erga proximórum salútem máximis Deus miráculis illustràvit. Inter quæ illud insígne, quod Vándalum flúvium prope Visográdum aquis redundántem nullo navigio usus trajécit, sóciis quoque expánso super undas pàllio tradúctis. Admiràbili vitæ génere ad quadragínta prope annos post professiónem perdúcto, mortis die suis frátribus prænuntiáto, ipso assúmptæ Vírginis festo, Horis Canónicis persolútis, Sacraméntis ecclesiàsticis summa cum veneratióne percéptis, iis verbis: In manus tuas, Dómine spíritum Deo réddidit, anno salútis millésimo ducentésimo quinquagésimo séptimo. Quem miráculis étiam post óbitum, illústrem, Clemens Papa Octávus in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Sint lumbi de Comm. 74.*

In Laud. fit comm. Octavæ Assumptionis Ant. Quæ est ista. ℣. et Oratio ut 553.

Et Octavæ S. Laurentii, Ant. In cratícula. ℣. et Oratio ut 538.

In ii. Vesp. a Cap. fit de die Oct. S. Laurentii, cum com. S. Hyacinthi, et Oct. Assump.

DIE XVII. IN OCTAVA S. Laurentii. Duplex.

Omnia dicuntur sicut in die Festo. 531. præt. Orationem et Lectiones. Oratio.

Excita, Dómine, in Ecclésia tua Spíritum, cui beàtus Lauréntius Levita servívit: ut eódem nos repléti, studeámus amáre quod amávit, et ópere exercére quod dócuit. Per Dóminum. in unitáte ejúsdem Spíritus.

Pro sancto Hyacintho, Ant.

Hic vir despíciens mundum, et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Deus, qui nos. 558.

Deinde Oct. Assumptionis. Ant. Hódie 554. ℣. et Oratio ut 553.

Lect. i. Noct. de libro Scripturæ eo tempore occurr. ut dictum est in Rubr. ante Dominicam iii. Augusti. 283.

In secundo Nocturno.

Ex Tractátu S. Augustíni Episcopi in Joánnem.

Lectio iv. *Tract. 27. in fine.*

CERTI sumus, fratres, quia omnes, qui sumus in córpore Dómini, et manémus in illo, ut et ipse máneat in nobis, in hoc sæculo necésse habémus usque in finem inter malos vívere: non inter illos dico malos, qui blasphémant Christum: raro enim jam inveniúntur, qui lingua blasphémant, sed multi, qui vita. Necésse est ergo, ut inter illos usque in finem vivámus. Sed quid est quod ait: Qui manet in me, et ego in illo? Quid nisi quod mártyres audiébant: Qui perseveráverit usque in finem, hic salvus erit?

℟. Quo progréderis sine fílio, pater? Quo Sacérdos sancte sine Diácono próperas?* Tu numquam sine ministro sacrifícium offérre consuéveras. ℣. Quid ergo in me displícuit paternitáti tuæ? Numquid degénerem me probásti? experíre utrum idóneum ministrum elégeris, cui commisísti Domínici sánguinis dispensatiónem. Tu. Lect. v.

QUOMODO mansit in illo sanctus Lauréntius, cujus hódie festum diem celebrámus? Mansit usque ad tentatiónem, mansit usque ad tyránnicam interrogatiónem, mansit usque ad acérrimam comminatiónem, mansit usque ad peremptiónem. Parum est: usque ad immánem excruciatiónem mansit. Non enim occísus est cito, sed cruciátus est in igne. Diu vívere permíssus est, imo non diu vívere permíssus est, sed tarde mori compúlsus est. In illa ergo longa morte, in illis torméntis, quia bene manducáverat, et bene bíberat, tamquam illa esca saginátus, et illo cálice ébrius, torménta non sensit.

℟. Noli me derelínquere pater sancte; quia thesáuros tuos jam expéndi: * Non ego te désero, fili, neque derelínquo; sed majóra tibi debéntur pro fide Christi certámina. ℣. Nos quasi senes levióris pugnæ cursum recípimus: te autem quasi júvenem manet gloriósior de tyránno triúmphus: post tríduum me sequéris Sacerdótem Levíta. Non. Lectio vi.

DIXERAT autem illi Xystus martyr sanctus, cujus

diem quinto abhinc retro die celebrávimus: Noli mœrére fili (Epíscopus enim erat ille, iste Diáconus) noli mœrére, inquit, sequéris me post tríduum. Tríduum autem dixit, médium inter diem passiónis sancti Xysti, et diem hodiérnam passiónis sancti Lauréntii. Tríduum est médium. O consolátio! non ait: Noli mœrére, fili, désinet persecútio, et secúrus eris: sed, Noli mœrére, quo ego præcédo, tu sequéris: nec consecútio tua differtur. Tríduum médium erit, et meeum eris. Accépit oráculum, vicit diábolum, pervénit ad triúmphum.

℟. Beátus Lauréntius clamávit, et dixit: Deum meum colo: illi soli sérvio: * Et ídeo non tímeo torménta tua.
℣. Mea nox obscúrum non habet, sed ómnia in luce claréscunt. Et. Glória Patri. Et.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap. 12. d*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram, mórtuum fúerit, ipsum solum manet. Et réliqua.

Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 66. in Joannem.

Dulcis præsens vita est, et multæ plena voluptátis, non tamen ómnibus, sed iis tantum, qui illi sunt affíxi. Quod si quis in cœlum suspéxerit, et quæ ibi præclára sunt, contemplátus fúerit, statim hanc contémnet, ac nullíus prétii existimábit. Nam et córporum pulchritúdo, quoad púlchrius non deprehénditur, in admiratióne habétur: cum vero áliud præstántius apparúerit, illa prior despícitur. Quod si illam pulchritúdinem étiam nos intuéri voluérimus, et cœléstis regni spéciem consideráre, conféstim nos hujus sæculi vínculis dissolvémus.

℟. In cratícula te Deum non negávi: * Et ad ignem applicátus te Dóminum Jesum Christum conféssus sum.
℣. Probásti, Dómine, cor meum, et visitásti nocte. Et.

Lectio viii.

Vínculum namque est terrenárum rerum afféctio: ad cujus dissolutiónem ut nos indúceret Christus, quid dicat, atténde: Qui amat ánimam suam, perdet eam, et qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. Ænígmati símile hoc dictum vidétur, non tamen ita est, immo vero præcípuæ sapiéntiæ plenum. Et quómodo qui amat ánimam suam, perdet eam? Qui absúrdis ejus cupiditátibus obtémperat, qui præter débitum ei indúlget: quemádmodum e contrário, qui odit eam in hoc mundo, cu-

stódit eam; hoc est, qui non páret ei, cum nóxia jubet. ℟. O Hippólyte, si credíderis in Dóminum Jesum Christum,* Et thesáuros tibi osténdo, et vitam ætérnam promítto. ℣. Beátus Lauréntius Hippólyto dixit: Si credis in Dóminum Jesum Christum. Et thesáuros. Glória Patri. Et thesáuros.

Lectio ix.

Et non dixit: Qui non páret, sed, qui odit. Sicuti enim quos ódio habémus, ne vocem quidem audíre, nec vultum eórum vidére æquo ánimo pátimur: ita et ánimæ, si quid præter Dei voluntátem nobis ímperat, veheménter aversári opórtet. Cum enim jam de morte ad eos verba factúrus esset, de morte vidélicet sua, et prævidéret eórum tristítiam et exanimatiónem, per excéssum locútus est, ínquiens: Quid dico, si mortem meam generóse non ferátis? nisi vos ipsi moriámini, nullum vos sequétur emoluméntum.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit comm. Octavæ Assumpt. Ant. Quæ est ista. ℣. et Oratio ut 553.

In ii. Vesp. fit comm. Oct. Assumptiónis, Ant. Hódie 554. ℣. et Oratio ut 553.

Deinde S. Agapiti mártyris. Ant. Iste Sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram. ℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Oratio.

Lætetur Ecclésia tua, Deus, beáti Agapíti mártyris tui confísa suffrágiis: atque ejus précibus gloriósis et devóta permáneat, et secúra consístat. Per Dñm.

DIE XVIII. QUARTA

Infra Oct. Assumpt. B. Mariæ.

In primo Nocturno.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. *Cap.* 4.

Quam pulchra es, amíca mea, quam pulchra es! Oculi tui columbárum, absque eo quod intrínsecus latet. Capilli tui sicut greges caprárum, quæ ascendérunt de monte Galaad. Dentes tui sicut greges tonsárum, quæ ascendérunt de lavácro, omnes geméllis fœtibus, et stérilis non est inter eas. Sicut vitta coccínea, lábia tua: et elóquium tuum dulce. Sicut fragmen mali púnici, ita genæ tuæ, absque eo quod intrínsecus latet. Sicut turris David collum tuum, quæ ædificáta est cum propugnáculis: mille clypei pendent ex ea, omnis armatura fórtium. ℟. Vidi speciósam.

Lectio ii.

Tota pulchra es, amíca mea, et mácula non est in te. Veni de Líbano sponsa mea, veni de Líbano, ve-

ni: coronáberis de cápite Amána, de vértice Sanir et Hermon, de cubílibus leónum, de móntibus pardórum. Vulnerásti cor meum, soror mea sponsa, vulnerásti cor meum in uno oculórum tuórum, et in uno crine colli tui. Quam pulchræ sunt mammæ tuæ, soror mea sponsa! Pulchrióra sunt úbera tua vino, et odor unguentórum tuórum super ómnia arómata. ℟. Sicut cedrus. Lectio iii.

Favus distíllans lábia tua sponsa, mel et lac sub lingua tua: et odor vestimentórum tuórum sicut odor thuris. Hortus conclúsus soror mea sponsa, hortus conclúsus, fons signátus. Emissiónes tuæ paradísus malórum punicórum cum pomórum frúctibus. Cypri cum nardo, nardus et crocus, fístula et cinnamómum cum univérsis lignis Líbani, myrrha et áloe, cum ómnibus primis unguéntis. Fons hortórum, púteus aquárum vivéntium, quæ fluunt ímpetu de Líbano.
℟. Quæ est ista.

In secundo Nocturno

De Sermóne S. Joánnis Damascéni. Lectio iv.

Or. 2. de dormit. Deip. sub fin.

Ex antíqua accépimus traditióne, quod témpore gloriósæ dormitiónis beátæ Vírginis, univérsi quidem sancti Apóstoli, qui orbem terræ ad salútem Géntium peragrábant, moménto témporis in sublíme eláti convenérunt Jerosólymis: cumque illic essent, eis vísio appáruit angélica, et audíta est psalmódia cœléstium potestátum, et sic cum divína glória in manus Dei sanctam trádidit ánimam. Ejus autem corpus, quod Deum ineffábili quadam ratióne suscépit, cum angélica et apostólica hymnódia elátum, in lóculo fuit depósitum Gethsémane: quo in loco angelórum cantus mansit tres dies contínuos.
℟. Ornátam. Lectio v.

Post tres autem dies Angélico cantu cessánte, qui áderant Apóstoli (cum unus Thomas, qui abfúerat, post tértium diem venísset, et quod Deum suscéperat, corpus adoráre voluísset) túmulum aperuérunt: sed omni ex parte sacrum ejus corpus nequáquam inveníre potuérunt. Cum ea autem tantum invenissent, in quibus fúerat compósitum, et ineffábili, qui ex iis proficiscebátur, essent odóre repléti, lóculum clausérunt. Ejus mystérii obstupefácti miráculo, hoc solum cogitáre potuérunt, quod cui plácuit ex María vírgine carnem súmere, et hóminem fieri et nasci, cum esset Deus Verbum, et Dóminus glóriæ, quique post partum incorrúptam servávit ejus virginitátem, eídem étiam plácuit et ipsius, postquam migrávit, immaculátum corpus incor-

rûptum servâtum, translatióne honoráre ante commúnem et universálem resurrectiónem. ℟. Beátam me. Lect. vi.

Aderant tunc cum Apóstolis sanctíssimus Timótheus, primus Epíscopus Ephesiórum, et Dionysius Areopagíta, sicut ipse testátur in iis, quæ de beáto Hierótheo, qui ipse quoque tunc áderat, scripsit ad prædíctum Timótheum, sic dicens: Nam étiam apud ipsos a Deo afflátos sacrórum Antístites quando nos quoque, ut nosti, et multi ex sanctis nostris frátribus, ad contuéndum corpus, qpod vitæ princípium dedit et Deum suscépit, convenissémus: (áderant autem et Dómini frater Jacóbus, et Petrus, supréma et antiquíssima Theologórum súmmitas) et viso sacro córpore plácuit ómnibus, prout quisque póterat, hymnis celebráre infinítam bonitátem divínæ poténtiæ. ℟. Beáta es virgo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 10. *g*

In illo témpore: Intrávit Jesus in quoddam castéllum: et múlier quædam Martha nómine, excépit illum in domum suam. Et réliqua.

Homília S. Augustíni Epíscopi *Ex Serm.* 27. *de Verb. Dom.*

Bene Martha circa corporálem Dómini, quid dicam, necessitátem, an voluntátem? ministrábat carni mortáli. Sed quis erat in carne mortáli? In princípio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Ecce quod María audiébat: Verbum caro factum est, et habitávit in nobis. Ecce Martha cui ministrábat. Ergo María meliórem partem elégit, quæ non auferétur ab ea. Hoc enim elégit, quod semper manébit, ídeo non auferétur ab ea. ℟. Diffúsa est. Lect. viii.

Circa unum María se vóluit occupári. Jam tenébat: Mihi autem adhærére Deo bonum est. Sedébat ad pedes cápitis nostri. Quanto humílius sedébat, tanto ámplius capiébat. Cónfluit enim aqua ad humilitátem convállis, dénatat de tumóribus collis. Non ergo Dóminus opus reprehéndis, sed munus distínxit. Circa multa es occupáta: porro unum est necessárium. Jam hoc sibi María elégit. ℟. Beáta es.

Pro S. Agapito martyre.

Lectio ix.

Agapitus Prænestínus, quíndecim annos natus, Aureliáno Imperatóre, martyrii cupidíssimus, cum propter constántiam religiónis, Imperatóris jussu, primum nervis diutíssime cæsus, deinde in tetrum cárcerem conjéctus esset, ut nihil omníno per quátuor dies gustáret,

e custódia est edúctus: et ardéntibus carbónibus cápiti ejus impósitis, Deo agens grátias, íterum afféctus verbéribus, nudus ita pédibus suspénsus est, ut ingens fumus e subjécto igne os ejus obrúeret. Tum fervens aqua in ejus ventrem effúsa est, maxillæque confráctæ. Quo témpore judex e tribunáli lapsus, paulo post mórtuus est. Ea re incénso Imperatóre, sanctum júvenem jubénte feris óbjici, cum illæ non audérent attíngere, Prænéste gládio percússus est.

Te Deum laudámus. 15.

In Laud. comm. S. Agapiti mart., Ant. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

℣. Justus, ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Orátio. Lætétur, ut 562.

DIE XIX. QUINTA INFRA Octavam Assumpt. B. Mariæ.

In primo Nocturno.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. *Cap.* 5. c

Adjuro vos, fíliæ Jerúsalem, si invenéritis diléctum meum ut nuntiétis ei, quia amóre lángueo. Qualis est diléctus tuus ex dilécto, o pulchérrima mulierum? qualis est diléctus tuus ex dilécto, quia sic adjurásti nos? Diléctus meus cándidus et rubicúndus, eléctus ex míllibus. Caput ejus aurum óptimum: comæ ejus sicut elátæ palmárum, nigræ quasi corvus. Oculi ejus sicut colúmbæ super rívulos aquárum, quæ lacte sunt lotæ, et résident juxta fluénta pleníssima. ℟. Vidi speciósam.

Lectio ii. *Cap.* 6.

Diléctus meus descéndit in hortum suum ad aréolam arómatum, ut pascátur in hortis, et lília cólligat. Ego dilécto meo, et diléctus meus mihi, qui páscitur inter lília. Pulchra es, amíca mea, suávis et decóra sicut Jerúsalem: terríbilis ut castrórum ácies ordináta. Avérte óculos tuos a me, quia ipsi me avoláre fecérunt. Capílli tui sicut grex caprárum, quæ apparuérunt de Gálaad. Dentes tui sicut grex óvium, quæ ascendérunt de lavácro, omnes geméllis fœtibus, et stérilis non est in eis. ℟. Sicut cedrus. Lect. iii.

Una est colúmba mea, perfécta mea: una est matris suæ, elécta genitrícis suæ. Vidérunt eam fíliæ, et beatíssimam prædicavérunt: regínæ et concubínæ, et laudavérunt eam. Quæ est ista, quæ progréditur quasi auróra consúrgens, pulchra ut luna, elécta ut sol, terríbilis ut castrórum ácies ordináta? Descéndi in hortum nucum, ut vidérem poma convállium, et inspícerem si floruísset vínea et germinássent mala púnica. Nescívi: ánima mea conturbávit me

propter quadrígas Amínadab. Revértere, revértere Sulamítis: revértere, revértere ut intueámur te.
℟. Quæ est ista.

In secúndo Nocturno.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.

Lectio iv. *Ser.1.de Ass.B.M.*

Virgo hódie gloriósa cœlos ascéndens, supernórum gáudia cívium copiósis sine dúbio cumulávit augméntis. Hæc est enim, cujus salutatiónis vox et ipsos exultáre facit in gáudio, quos matérna adhuc víscera claudunt. Quod si párvuli necdum nati ánima liquefácta est, ut María locúta est: quid putámus, quænam illa fúerit cœléstium exultátio, cum et vocem audíre, et vidére fáciem, et beáta ejus frui præséntia meruérunt?
℟. Ornátam.

Lectio v.

Sed et illud quis cogitáre sufficiat, quam gloriósa hódie mundi Regína procésserit; et quanto devotiónis afféctu tota in ejus occúrsum cœléstium legiónum prodíerit multitúdo, quibus ad thronum glóriæ cánticis sit dedúcta, quam plácido vultu, quam seréna fácie, quam divínis ampléxibus suscépta a Fílio, et super omnem exaltáta creatúram: cum eo honóre, quo tanta mater digna fuit: cum ea glória, quæ tantum décuit Fílium?
℟. Beátam me dicent omnes generatiónes.

Lectio vi.

Felícia prorsus óscula lábiis impréssa lacténtis, cui virgíneo mater applaudébat in grémio. Verum numquid non felicióra censébimus, quæ ab ore sedéntis in déxtera Patris, hódie in beáta salutatióne suscépit, cum ascénderet ad thronum glóriæ, epithalámium canens, et dicens: Osculétur me ósculo oris sui? Christi generatiónem, et Maríæ assumptiónem quis enarrábit? Quantum enim grátiæ in terris adépta est præ céteris, tantum et in cœlis óbtinet glóriæ singuláris. ℟. Beáta es.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 10. g*

In illo témpore: Intrávit Jesus in quoddam castéllum: et múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum suam. Et réliqua.

Homília S. Augustíni Epíscopi

Ex Ser.27.de Verb.Dom.

Transit labor multitúdinis, et rémanet cháritas unitátis. Ergo, quod elégit María, non auferétur ab ea: a te autem, Martha, quod elegísti, útique hoc séquitur, útique hoc subintellígitur, a te, quod elegísti, auferétur: sed bono tuo auferétur ut, quod mélius est, detur. Auferétur enim a te labor, ut réquies detur. Tu návigas, illa jam in portu est.

℟. Diffúsa est. Lectio viii.
VIDETIS ergo, charíssimi, et quantum árbitror, jam intelligitis, in his duábus muliéribus, quæ ambæ fuérunt Dómino gratæ, ambæ amábiles, ambæ discípulæ, vidétis ergo, et magnum áliquid intelligitis, quicúmque intelligitis, quod audíre et scire debétis étiam qui non intellígitis, in his duábus muliéribus duas vitas esse figurátas, præséntem et futúram, laboriósam et quiétam, ærúmnosam et beátam, temporálem et ætérnam.
℟. Beáta es virgo. Lectio ix.
DUÆ sunt vitæ: de illis vos copiósius cogitáte. Quid hábeat hæc vita, non dico mala, non iníqua, non nefária, non luxuriósa, non ímpia: sed laboriósa, et ærúmnis plena, timóribus castigáta, tentatiónibus sollícita: hanc ipsam innocéntem vitam dico, qualem decébat habére Martham. Hanc ergo, quantum potéstis, inspícite; et de hac, ut dixi, copiósius, quam lóquimur, cogitáte. Vita vero iníqua áberat ab illa domo, nec cum Martha erat, nec cum María: et, si aliquándo fuit, Dómino intránte, fugit.
Te Deum laudámus. 15.
Vesp. de seq. com. Oct.

DIE XX. S. BERNARDI
Abbatis et Doct. Duplex.

Omnia de Com. Conf. non Pontificis. 66.* præt. sequ.

In utrisque Vesp. Ant. O Doctor óptime, * Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Bernárde, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

Oratio.

DEUS, qui pópulo tuo ætérnæ salútis beátum Bernárdum minístrum tribuísti: præsta, quæsumus; ut, quem doctórem vitæ habúimus in terris, intercessórem habére mereámur in cœlis. Per Dóminum.

Deinde fit com. de Octava Assumpt., Ant. Hódie. 554. ℣. et Oratio ut 553.

Lect. i. Noct. de libro Script. eo temp. occ. ut dictum est in Rubr. ante Dom. iii. Augusti. 283.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

BERNARDUS, Fontánis in Burgúndia honésto loco natus, adoléscens propter egrégiam formam veheménter sollicitátus a muliéribus numquam de senténtia coléndæ castitátis dimovéri pótuit. Quas diáboli tentatiónes ut effúgeret, duos et vigínti annos natus, monastérium Cisterciénse, unde hic Ordo incépit, et quod tum sanctitáte florébat, íngredi constítuit. Quo Bernárdi consílio cógnito, fratres summópere conáti sunt eum a propósito deterrére: in quo ipse eloquéntior ac felícior fuit. Nam sic eos, aliósque multos in suam perdúxit senténtiam, ut cum eo trigínta

júvenes eámdem religiónem suscéperint. Mónachus jejúnio ita déditus erat, ut quóties suméndus esset cibus, tóties torméntum subíre viderétur. In vigíliis étiam et oratiónibus miríficè se exercébat: et christiánam paupertátem colens, quasi cœléstem vitam agébat in terris, ab omni caducárum rerum cura et cupiditáte aliénam.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et. Lectio v.

Elucebat in eo humílitas, misericórdia, benígnitas: contemplatióni autem sic addíctus erat, ut vix sénsibus, nisi ad offícia pietátis, uterétur: in quibus tamen prudéntiæ laude excellébat. Quo in stúdio occupátus, Genuénsem, ac Mediolanénsem, aliósque Episcopátus oblátos recusávit, proféssus se tanti offícii múnere indígnum esse. Abbas factus Claravallénsis, multis in locis ædificávit monastéria, in quibus præclára Bernárdi institútio ac disciplína diu víguit. Romæ sanctórum Vincéntii et Anastásii monastério, ab Innocéntio Secúndo Papa restitúto, præfécit Abbátem illum qui póstea Eugénius Tértius summus Póntifex fuit ad quem étiam librum misit de Consideratióne.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et. Lectio vi.

Multa prætérea scripsit, in quibus appáret, eum doctrína pótius divínitus trádita, quam labóre comparáta, instrúctum fuísse. In summa virtútum laude exorátus a máximis Princípibus de eórum componéndis controvérsiis, et de ecclesiásticis rebus constituéndis, sæpius in Itáliam venit. Innocéntium item Secúndum Pontíficem Máximum in confutándo schísmate Petri Leónis, cum apud Imperatórem, et Henrícum Angliæ regem tum in Concílio Pisis coácto, egrégie adjúvit. Dénique tres et sexagínta annos natus obdormívit in Dómino, ac miráculis illústris, ab Alexándro Tértio Papa inter Sanctos relátus est. Pius vero Octávus Póntifex Máximus, ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis consílio, sanctum Bernárdum universális Ecclésiæ Doctórem declarávit, et confirmávit, nec non Missam, et offícium de Doctóribus ab ómnibus recitári jussit, atque indulgéntias plenárias quotánnis in

perpétuum Ordinis Cisterciénsium Ecclésias visitántibus die hujus Sancti festo concéssit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Vos estis sal terræ, de Com. Doctorum. 65.*

In Laud. fit comm. Octavæ Assumpt. Ant. Quæ est ista. ℣. et Oratio, ut 553.

Vesp. a Capit. de seq. com. ut infra.

DIE XXI. S. JOANNÆ Franciscæ Fremiot de Chantal viduæ. Duplex.

Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart. 99.* præt. sequ.

Oratio.

Omnipotens et miséricors Deus, qui beátam Joánnam Franciscam, tuo amóre succénsam, admirábili spíritus fortitúdine per omnes vitæ sémitas in via perfectiónis donásti, quique per illam illustráre Ecclésiam tuam nova prole voluísti: ejus méritis et précibus; concéde; ut, qui infirmitátis nostræ cónscii de tua virtúte confídimus, cœléstis grátiæ auxílio, cuncta nobis adversántia vincámus. Per Dñm.

Deinde fit com. S. Bernardi, Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Bernárde divinæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio. Deus, qui. 567.

Postea Octavæ Assumptiónis, Ant. Hódie. 554. ℣. et Oratio ut 553.

Lect. i. Noct. de libro Scriptu. temp. occ., ut dictum est in Rubrica ante Dominicam iii. Augusti. 283.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Joanna Francísca Frémiot a Chantal, Divióne in Burgúndia claríssimis orta natálibus, ab ineúnte ætáte exímiæ sanctitátis non obscúras édidit significatiónes. Eam enim vix quinquénnem nóbilem quemdam Calvinístam sólida supra ætátem argumentatióne perstrinxísse ferunt, collatúmque ab eo munúsculum flammis íllico tradidísse in hæc verba: En quómodo hærétici apud ínferos comburéntur, qui loquénti Christo fidem detréctant. Matre orbáta, Deíparæ Vírginis tutélæ se commendávit: et fámulam, quæ ad mundi amórem eam alliciébat, ab se rejécit. Nihil pueríle in móribus éxprimens, a sæculi delíciis abhórrens, martyriúmque anhélans, religióni ac pietáti impénse studébat. Baróni de Chantal núptui a pa-

tre trádita, virtútibus ómnibus excoléndis óperam dedit, líberos, fámulos, aliósque sibi subjéctos in fídei doctrína, bonísque móribus imbúere sátagens. Profúsa liberalitáte páuperum inópiam sublevábat, annóna divínitus non raro multiplicáta: quo factum est, ut némini se umquam Christi nómine rogánti stipem abnegatúram spopónderit.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

Viro in venatióne intervémpto, perfectióris vitæ consílium íniens, continéntiæ voto se obstrínxit. Viri necem non solum æquo ánimo tulit, sed in públicum indúltæ véniæ testimónium occisóris fílium e sacro fonte suscípere sui victrix elégit. Módica família, ténui victu, atque vestítu conténta, pretiósas vestes in pios usus convértit. Quidquid a doméstícis curis superérat témporis, précibus, piis lectiónibus, laboríque impendébat. Numquam addúci pótuit, ut álteras núptias, quamvis útiles et honoríficas, iníret. Ne autem a propósito castimóniæ observándæ in pósterum dimoverétur, illíus voto innováto, sanctíssimum Jesu Christi nomen candénti ferro péctori insculpsit. Ardéntius in dies charitáte fervéscens, páuperes, derelíctos, ægros, teterrimísque morbis inféctos ad se adducéndos curábat: eósque non hospítio tantum excipiébat, solabátur, fovébat, verum étiam sórdidas eorúmdem vestes depurgábat, láceras reficiébat, et manántibus fœtido pute ulcéribus lábia admovére non exhorrébat.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi.

A sancto Francísco Salésio, quo spíritus moderatóre usa fuit, divínam voluntátem edócta, próprium paréntem, sócerum, fílium dénique ipsum, quem étiam vocatióni obsisténtem, sua e domo egrédiens, pédibus calcáre non dubitávit, invícta constántia desérnit, et sacri Institúti Visitatiónis sanctæ Maríæ fundaménta jecit. Ejus Institúti leges integérrime custodívit, et ádeo paupertátis fuit amans, ut vel necessária sibi deésse gaudéret: christiánæ vero ánimi demissiónis, et obediéntiæ, virtútum dénique ómnium perfectíssimum exémplar se præbuit. Altióres in corde suo ascensiónes dispónens,

arduíssimo, efficiéndi semper id, quod perféctius esse intellígeret, voto se obstrínxit. Dénique sacro Visitatiónis Institúto ejus potíssimum ópera longe latéque diffúso, verbo, exémplo, et scriptis étiam divína sapiéntia refértis, ad pietátem et charitátem soróribus excitátis, méritis reférta, et Sacraméntis rite suscéptis, Molínis anno millésimo sexcentésimo quadragésimo primo, die décima tértia Decémbris, migrávit ad Dóminum, ejúsque ánimam, occurrénte sancto Francísco Salésio, in cœlos deférri sanctus Vincéntius a Paulo procul distans aspéxit. Ejus corpus póstea Annécium translátum fuit: eámque miráculis ante, et post óbitum claram Benedíctus Décimus quartus Beatórum, Clémens vero Décimus tértius Póntifex Máximus albo Sanctórum adjécit. Festum autem ejúsdem diem duodécimo Kaléndas Septémbris ab univérsa Ecclésia Clemens Décimus quartus Póntifex Máximus celebrári præcépit.

℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur.
℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória Patri. Múlier.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Símile est regnum cœlórum thesáuro, de Comm. 408.*

In Laud. fit comm. Oct. Assumpt. Ant. Quæ est ista. ℣. et Oratio ut 553.

Vesp. de die Oct. Ass. cum com. præc. et SS. Timothei, etc. Mm.

DIE XXII. IN OCTAVA
Assumpt. B. M. Duplex.

Omnia ut in die Festi præter seq. 549. cum com. præc.

In i. Vesp. fit com. S. Joannæ Franciscæ. Ant. Manum suam apéruit ínopi, et palmas suas exténdit ad páuperem, et panem otiósa non comédit. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Oratio. Omnípotens. 569.

Deinde SS. Timothei, Hippolyti, et Symphoriani mart. Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio.

Auxílium tuum nobis, Dómine quæsumus placátus impénde: et intercedéntibus beátis martyribus tuis Timótheo, Hippólyto, et Symphoriáno, déxteram super nos tuæ propitiatiónis exténde. Per Dóminum.

In primo Nocturno.
De Cánticis Canticórum.
Lectio i. *Cap. 8. b*

Quæ est ista, quæ ascéndit de desérto, delíciis áf-

fluens, innixa super diléctum suum? Sub árbore malo suscitávi te: ibi corrúpta est mater tua, ibi violáta est génitrix tua. Pone me ut signáculum super cor tuum, ut signáculum super bráchium tuum: quia fortis est ut mors diléctio, dura sicut inférnus æmulátio: lámpades ejus: lámpades ignis atque flammárum.

℟. Vidi speciósam sicut colúmbam ascendéntem désuper rivos aquárum: cujus inæstimábilis odor erat nimis in vestiméntis ejus:* Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum et lilia convállium. ℣. Quæ est ista, quæ ascéndit per desértum sicut vírgula fumi, ex aromátibus myrrhæ et thuris? Et sicut. Lectio ii.

Aquæ multæ non potuérunt extínguere charitátem, nec flúmina óbruent illam: si déderit homo omnem substántiam domus suæ pro dilectióne, quasi nihil despíciet eam. Soror nostra parva, et úbera non habet. Quid faciémus sorori nostræ in die quando alloquénda est? Si murus est, ædificémus super eum propugnácula argéntea: si óstium est, compingámus illud tábulis cédrinis.

℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut cypréssus in monte Sion: quasi myrrha elécta,* Dedi suavitátem odóris. ℣. Et sicut cinnamómum, et bálsamum aromatizans. Dedi. Lectio iii.

Ego murus, et úbera mea sicut turris, ex quo facta sum coram eo quasi pacem repériens. Vínea fuit pacífico, in ea quæ habet pópulos: trádidit eam custódibus, vir affert pro fructu ejus mille argénteos. Vínea mea coram me est. Mille tui pacífici, et ducénti his, qui custódiunt fructus ejus. Quæ hábitas in hortis, amici auscúltant: fac me audire vocem tuam. Fuge dilécte mi, et assimiláre cápreæ hinnulóque cervórum super montes arómatum.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem?* Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt. Glória Patri. Vidérunt.

In secundo Nocturno.

De Sermóne S. Bernárdi Abbátis. Lectio iv.

Serm. 4. de Ass. circa med.

Non est équidem quod me magis deléctet, sed nec est quod térreat magis, quam de glória vírginis Maríæ habére sermónem. Ecce enim si in ea laudávero virginitátem, mihi multæ vírgines post eam videntur offérri. Si humilitátem prædicávero, inveniéntur forte vel pauci, qui

(docénte Filio ejus) mites facti sunt et húmiles corde. Si magnificáre volúero misericórdiæ ejus multitúdinem, sunt áliqui misericórdiæ viri, étiam et mulíeres. Unum est In quo nec primam símilem visa est, nec habére sequéntem, gáudia matris habens cum virginitátis honóre. Maríæ privilégium est, non dábitur álteri: singuláre est, sed contínuo étiam indicíbile invenítur.

℟. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit: * Et vidéntes eam fíliæ Sion, beatíssimam prædicavérunt, dicéntes: Unguéntum effúsum nomen tuum. ℣. Astitit Regína a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte. Et.

Lectio v.

Verumtamen non hoc tantum, si diligénter atténdas, sed céteras quoque virtútes singuláres prorsus invénies in María, quæ videbántur esse commúnes. Quæ enim vel angélica púritas virginitáti illi áudeat comparári, quæ digna fuit Spíritus sancti sacrárium fieri, et habitáculum Fílii Dei? Quanta vero, et quam pretiósa humilitátis virtus cum tanta puritáte, cum innocéntia tanta, cum consciéntia prorsus absque delícto, immo cum tantæ grátiæ plenitúdine? Unde tibi humílitas, et tanta humílitas, o beáta? Digna plane quam respíceret Dóminus, cujus decórem concupísceret Rex, cujus odóre suavíssimo ab ætérno illo patérni sinus attraherétur accúbitu.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia.

Lect. vi.

Ecce jam quibus potúimus votis, ascendéntem te ad Fílium dedúximus, et prosecúti sumus saltem a longe, Virgo benedícta. Sit pietátis tuæ, ipsam quam apud Deum grátiam invenísti, notam fácere mundo, reis véniam, medélam ægris, pusíllis cordis robur, afflíctis consolatiónem, periclitántibus adjutórium, et liberatiónem sanctis tuis précibus obtinéndo. In hac quoque die solemnitátis et lætítiæ dulcíssimum Maríæ nomen cum laude invocántibus sérvulis, per te, Regína clemens, grátiæ suæ múnera largiátur Jesus Christus Fílius tuus, Dóminus noster, qui est super ómnia Deus benedíctus in sæcula. Amen.

℟. Beáta es, virgo María, quæ Dóminum portásti Creatórem mundi: * Genuísti qui te fecit, et in ætérnum pérmanes virgo. ℣. Ave María, grátia plena, Dóminus tecum. Genuísti.

Glória Patri. Genuísti.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Léctio vii. *Cap. 10. g*

In illo témpore: Intrávit Jesus in quoddam castéllum: et múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum suam. Et réliqua.

Homília S. Bernárdi Abbátis. *Serm. 2. de Ass. B. Mariæ.*

Quid introísse eum dícimus in castéllum? Etiam in angustíssimum virginális úteri diversórium introívit. Dénique et múlier quædam excépit illum in domum suam. Felix múlier, cujus domus, Salvatóre suscépto, invénta est munda quidem, sed plane non vácua. Quis enim vácuam díxerit, quam salútat Angelus grátia plenam? Neque hoc solum, sed adhuc quoque in eam superventúrum ásserit Spíritum sanctum. Ad quid, putas, nisi ut étiam superímpleat eam? ad quid, nisi ut adveniénte jam Spíritu plena sibi, eodémque superveniénte, nobis quoque superpléna et superéffluens fiat?

℟. Diffúsa est grátia in lábiis tuis: * Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. ℣. Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis, ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo. Proptérea. Lect. viii.

Intret ergo domum Salvátor, et frequénter vísitet eam, quam pœnitens Lázarus mundat, ornat Martha, et María replet intérnæ dédita contemplatióni. Sed forte curiósus quisquam requírat, cur in præsénti evangélica lectióne nulla prorsus Lázari méntio fiat. Arbitror sane, ne id quidem a propósita similitúdine dissidére. Virginálem étenim domum intélligi volens Spíritus, síluit non incóngrue pœniténtiam, quæ malum útique comitátur. Absit enim, ut próprii quidquam inquinaménti domus hæc aliquándo habuísse dicátur, ut in ea proínde scopa Lázari quærerétur.

℟. Beáta es virgo María, Dei génitrix, quæ credidísti Dómino: perfécta sunt in te, quæ dicta sunt tibi: ecce exaltáta es super choros Angelórum: * Intercéde pro nobis ad Dóminum Deum nostrum. ℣. Ave María, grátia plena: Dóminus tecum. Intercéde. Glória. Intercéde.

Pro SS. Mart. Lectio ix.

Timotheus Antiochénus, Romam véniens, Melchíade summo Pontífice, cum per annum ibi Christi fidem prædicásset, a Tarquínio Urbis præfécto conjícitur in vincula: et post diutúrnas cárceris ærúmnas ad idóla perdúcitur, ut eis sacríficet. Quam impietátem summa libertáte detestátus, acerbíssime cæditur, et excarnificátum corpus viva calce perfúnditur.

In quibus alíisque supplíciis constans martyr cápite pléctitur. Corpus via Ostiénsi prope sepúlchrum beáti Pauli Apóstoli sepelítur. Quo die étiam, Alexándro Imperatóre, apud Ostia Tiberína Hippólytus Epíscopus Portuénsis ob præcláram fidei confessiónem, mánibus pedibúsque ligátis, in altam fóveam aquis plenam præcipitátus, martyrio coronátus est, et ibídem a Christiánis sepúltus. Quo item die, Aureliáno Imperatóre, propter eámdem fidem Augustodúni Symphoriánus adoléscens várie tortus est. Qui dum ad últimum supplícium ducerétur, matrem ita clamántem áudiens: Nate, nate, meménto ætérnæ vitæ, cœlum súspice, et ibi regnántem intuére: tibi enim vita non erípitur, sed mutátur in mélius: fórtiter Jesu Christi causa carnífici collum præbuit. Te Deum 15.

In Laud. fit comm. SS. Timothei, et Sociorum. Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Auxilium. 574.

In ii. Vesp. fit comm. seq.

DIE XXIII. S. FILIPPI

Benitii Confessoris. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter seq.

Ant. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram.

℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

Deus, qui per beátum Philíppum Confessórem tuum exímium nobis humilitátis exémplum tribuísti: da fámulis tuis próspera mundi, ex ejus imitatióne, despícere, et cœléstia semper inquírere. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Philippus ex nóbili Benitiórum família Floréntiæ natus, futúræ sanctitátis jam inde ab incunábulis indícium præbuit: vix enim quintum ætátis mensem ingréssus, linguam in voces miríficè solvit, hortatúsque fuit matrem, ut Deíparæ Servis eleemósynam impertíret. Adoléscens, dum Parísiis litterárum stúdia cum pietátis ardóre conjúngeret, plúrimos ad cœléstis pátriæ desidérium inflammávit. Revérsus in pátriam, et singulári visióne a beatíssima Vírgine in Servórum suórum famíliam nuper institútam vocátus, in Senárii montis antrum concéssit: ubi ásperam quidem, jugi córporis castigatióne, sed Christi Dómini cruciátuum meditatióne suávem vitam duxit: índeque per univérsam pene Európam, magnámque Asiæ

partem, quam evangélicis prædicatiónibus obívit, sodalítia Septem Dolórum Dei Matris instítuit, suúmque Ordinem exímio virtútum exémplo propagávit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Divinæ charitátis, et cathólicæ fídei dilatándæ ardóre veheménter accénsus, sui Ordinis Generális relúctans, atque invítus renuntiátus, fratres ad prædicándum Christi Evangélium in Scythiam misit. Ipse vero plúrimas Itáliæ urbes concúrsans, gliscéntes in eis cívium discórdias compósuit, multásque ad Románi Pontíficis obediéntiam revocávit; nihílque de stúdio aliénæ salútis omittens, perditíssimos hómines e vitiórum cœno ad pœniténtiam, ac Jesu Christi amórem perdúxit. Oratióni summópere addíctus, sæpe in éxtasim rapi visus est. Virginitátem vero ádeo cóluit, ut ad extrémum usque spíritum voluntáriis ac durissimis supplíciis illibátam custodíerit.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. stolam glóriæ índuit eum. * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Effloruit in eo júgiter singuláris erga páuperes misericórdia: sed præcípue cum apud Camiliánum agri Senénsis vicum lepróso nudo eleemósynam peténti, própriam, qua indútus erat, vestem fuit elargítus: qua ille contéctus, statim a lepra mundátus est: cujus miráculi cum longe latéque fama manásset, nonnúlli ex Cardinálibus, qui Vitérbium, Cleménte Quarto vita functo, pro successóre deligéndo convénerant, in Philíppum, cujus cœléstem étiam prudéntiam perspéctam habébant, intendérunt. Quo compérto vir Dei, ne forte pastorális regíminis onus subíre cogerétur, apud Tuniátum montem támdiu delítuit, donec Gregórius Décimus Póntifex Máximus fúerit renuntiátus: ubi bálneis, quæ étiam hódie sancti Philíppi vocántur virtútem sanándi morbos suis précibus impetrávit. Dénique Tudérti, anno millésimo ducentésimo octogésimo quinto, in Christi Dómini e cruce pendéntis ampléxu, quem suum appellábat librum, sanctíssime ex hac vita migrávit. Ad ejus túmulum cæci visum, claudi gressum, mórtui vitam recepérunt. Quibus aliísque plúrimis fulgéntem si-

gnis Clemens Décimus Póntifex Máximus Sanctórum número adscrípsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam:* Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. **Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória. Quia.**

In iii. Noct. Hom. in Evang. **Nolíte timére,** de Comm. ii. loco. **80.***

Lectio ix. legitur de Vigilia S. Bartholomæi, Hom. in Evang. **Hoc est præcéptum meum,** ut in Vigilia Apost. **1.** Ubi Festum ipsius celebratur die sequenti cum comm. ejusdem Vigiliæ in Laudibus, Ant. et ℣. de Feria occ., ut in Psalterio. Oratio.

Da, quæsumus omnípotens Deus: ut beáti Bartholomæi Apóstoli tui, quam prævenímus, veneránda solémnitas et devotiónem nobis áugeat et salútem. Per Dóminum.

Vesp. de S. Bartholomæo Apostolo, cum comm. S. Philippi Benitii.

DIE XXIV. IN VIGILIA

S. Bartholomæi Apostoli.

Romæ celebratur Festum ejusdem, die xxv. Augusti. Tres Lect. leguntur de Homilia in Evang. **Hoc est præcéptum meum,** ut in Vigilia Apost. **1.***

℟℟. de Feria occurrente.

Ad Laudes, ut in Psalterio: et dicuntur Preces feriales flexis genibus. **58.***

Orat. **Da quæsumus,** ut sup.

Vesp. de S. Bartholomæo Apostolo.

DIE XXIV. vel **XXV.**

S. Bartholomæi Apostoli.

Duplex ii. Classis.

Omnia de Comm. Apost. **2.*** præter seq. Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui hujus diéi venerándam sanctámque lætítiam, in beáti Apóstoli tui Bartholomæi festivitáte tribuísti: da Ecclésiæ tuæ quæsumus, et amare quod crédidit, et prædicáre quod dócuit. Per Dóminum.

Deinde fit comm. S. Philippi Benitii, Ant. **Hic vir despíciens mundum, et terréna triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu.**

℣. **Justum, dedúxit Dóminus per vias rectas.** ℟. **Et osténdit illi regnum Dei.**

Oratio. **Deus qui. 575.**

In i. Noct. Lect. **Sic nos exístimet,** de Comm. **5.***

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Bartholomæus Apóstolus, Galilæus, cum in Indiam citeriórem, quæ ei in orbis terrárum sortitióne ad prædicándum Jesu Christi Evangélium obvénerat, progréssus esset: advéntum Dómini Jesu juxta sancti Matthæi Evangélium illis géntibus prædicávit. Sed cum in ea provincia plúrimos ad Jesum

Christum convertísset, multos labóres calamitatésque perpéssus, venit in majórem Arméniam.

℟. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti, facti amíci Dei. ℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cœlum, voce magna clamántem et dicéntem. Isti sunt. Lect. v.

Ibi Polymium regem, et cónjugem ejus, ac prætérea duódecim civitátes ad christiánam fidem perdúxit. Quæ res in eum magnam invídiam concitávit illíus gentis sacerdótum. Nam usque ádeo Astyagem Polymii regis fratrem in Apóstolum incendérunt, ut is vivo Bartholomæo pellem crudéliter détrahi jússerit, ac caput abscíndi: quo in martyrio ánimam Deo réddidit.

℟. Beáti estis cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos, mentiéntes, propter me:* Gaudéte et exultáte quóniam merces vestra copiósa est in cœlis. ℣. Cum vos óderint hómines, et cum separáverint vos, et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum tamquam malum propter Fílium hóminis. Gaudéte.

Lectio vi.

Ejus corpus Albáni: quæ est urbs majóris Arméniæ, ubi is passus fúerat, sepúltum est: quod póstea ad Líparam ínsulam delátum, inde Benevéntum translátum est: postrémo Romam ab Othóne tértio Imperatóre portátum, in Tíberis ínsula, in Ecclésia ejus nómine Deo dicáta, collocátum fuit. Agitur autem Romæ dies festus octávo Kaléndas Septémbris, et per octo consequéntes dies illa Basílica magna pópuli frequéntia celebrátur.

℟. Isti sunt triumphatóres et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna: * Modo coronántur, et accípiunt palmam. ℣. Isti sunt qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo. Glória Patri. Modo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 6. b*

In illo témpore: Exiit Jesus in montem oráre, et erat pernóctans in oratióne Dei. Et cum dies factus esset, vocávit discípulos suos. Et réliqua.

Homília S. Ambrósii Epíscopi *Lib. 5. Comm. in Lucæ cap. 6. post initium.*

Omnes magni, omnes sublímes montem ascéndunt. Non enim cuicúmque Prophéta dicit: Ascénde in montem excélsum qui evange-

lízas Sion: exálta in virtúte vocem tuam qui evangelízas Jerúsalem. Non vestígiis corporálibus sed factis sublimióribus in hunc montem ascénde,etséquere Christum, ut ipse esse mons possis. Montes enim in circúitu ejus. Quare in Evangélio invénies solos cum Dómino montem ascendisse discípulos. Orat ergo Dóminus, non ut pro se óbsecret, sed ut pro me ímpetret. Nam etsi ómnia posúerit Pater in potestáte Fílii: Fílius tamen, ut hóminis formam impléret, obsecrándum Patrem putat esse pro nobis, quia advocátus est noster.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo:*Cálicem Dómini bibérunt,et amíciDei facti sunt. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem Dñi. Lectio viii.

Erat, inquit, pernóctans in oratióne Dei. Spécies tibi, Christiáne, datur, forma præscríbitur, quam débeas æmulári. Quid enim te pro salúte tua fácere opórtet, quando pro te Christus in oratióne pernóctat? Quid te fácere cónvenit, cum vis áliquod pietátis offícium adoríri, quando Christus missúrus Apóstolos, orávit prius, et solus orávit? Nec usquam álibi, si non fallor, orásse cum Apóstolis reperítur: ubíque solus óbsecrat. Dei enim consílium humána vota non cápiunt: nec quisquam interiórum potest esse párticeps Christi.

℟. Isti sunt viri sancti, quos elégit Dóminus in charitáte non ficta: et dédit illis glóriam sempitérnam: * Quorum doctrína fulget Ecclésia, ut sole luna. ℣. Sancti per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam. Quorum. Glória. Quorum. Lectio ix.

Vocavit, inquit, discípulos suos, et elégit duódecim ex ipsis, quos ad propagándum auxílium salútis humánæ per terrárum orbem satóres fídei destináret. Simul advérte cœléste consílium: non sapiéntes áliquos, non dívites, non nóbiles, sed piscatóres et publicános quos dirígeret, elégit, ne tradúxisse prudéntia, ne redemísse divítiis, ne poténtiæ nobilitatísque auctoritáte traxisse áliquos ad suam grátiam viderétur: ut veritátis rátio, non disputatiónis grátia prævaléret. Te Deum. 15.

In ii. Vesp. comm. S. Ludovici.

DIE XXV. S. LUDOVICI

Regis Franciæ, Conf. Semid.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præter seq.

Ant. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram.

℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Oratio.

Deus, qui beátum Ludovícum, Confessórem tuum, de terréno regno ad cœléstis regni glóriam transtulísti: ejus, quæsumus, méritis et intercessióne, Regis regum Jesu Christi Fílii tui facias nos esse consórtes. Qui tecum vivit et regnat. in unitáte.

Ubi vero Festum S. Bartholomæi celebratur die xxv. de S. Ludovico fit die xxvi. et tunc in primis Vesperis post Orat. S. Ludovici fit etiam commem. S. Zephyrini: et ad Matutinum in Hymno, Iste Conféssor, mutatur tertius versus. Lectio ix. erit de S. Zephyrino, et de eo fit comm. in Laud.

In i. Noc. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Ludovicus Nonus, Gálliæ rex, duódecim annos natus, patre amísso, et in Blanchæ matris sanctíssima disciplína educátus, cum jam vigésimum annum in regno ágeret, in morbum íncidit: quo témpore cogitávit de recuperánda possessióne Jerosolymórum. Quámobrem ubi convaluísset, vexíllum ab Epíscopo Parisiénsi accépit: deínde mare cum ingénti exércitu trajíciens, primo prælio Saracénos fugávit. Sed cum ex pestiléntia magna mílitum multitúdo periísset, victus ipse, captúsque est.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Rebus póstea cum Saracénis compósitis, liber rex exercitúsque dimíttitur. Quinque annis in Oriénte commorátus, plúrimos Christiános a Barbarórum servitúte redémit, multos étiam infidéles ad Christi fidem convértit: prætérea áliquot Christianórum urbes reféit suis sumptibus. Interim mater ejus migrat e vita: quare domum redíre cógitur, ubi totum se dedit pietátis officiis.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ induit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Multa ædificávit monastéria, et páuperum hospítia: beneficéntia egéntes sublevábat, frequens visébat ægrótos: quibus ipse non solum suis súmptibus ómnia suppeditábat, sed étiam, quæ opus erant, mánibus ministrábat: vestitu vulgári utebátur, cilício ac jejúnio corpus assídue affligébat. Sed cum íterum transmisísset, bellum Saracénis illatúrus, jamque castra in eórum conspéctu posuísset, pestiléntia decéssit in illa oratióne: In-

troíbo in domum tuam, adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo. Ejus corpus póstea Lutétiam Parisiórum translátum est, quod in célebri sancti Dionysii templo asservátur, et cólitur; caput vero in sacra Æde sanctæ Capéllæ. Ipse clarus miráculis a Bonifácio Papa Octávo in Sanctórum númerum est relátus.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 19. b*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo quidam nóbilis ábiit in regiónem longínquam accípere sibi regnum, et revérti. Et réliqua.

Homilia S. Ambrósii Epíscopi.

Lib. 8. in Lucam.

Bonus ordo, ut vocatúrus gentes, et Judæos jussúrus intérfici, qui noluérunt regnáre supra se Christum, hanc præmítteret comparatiónem, ne dicerétur: Nihil déderat pópulo Judæórum, unde póterat mélior fieri; ut quid ab eo, qui nihil recépit, exígitur? Non mediócris ista est mna, quam supra múlier evangélica, quia non invénit, lucérnam accéndit, lúmine quærit admóto, gratulátur invéntam.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse. Lectio viii.

Deníque ex una decem mnas álius fecit, álius quinque. Fortásse iste morália habet, quia quinque sunt córporis sensus: ille dúplicia, id est, mystica legis, et morália probitátis. Unde et Matthæus quinque talénta et duo talénta pósuit: in quinque taléntis ut sint morália, in duóbus utrúmque, mysticum atque morále. Ita quod número inférius, re ubérius.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória Patri. Et vos. Lectio ix.

Et hic póssumus decem mnas decem verba intelligere, id est, Legis doctrí-

nam: quinque autem mnas, magistéria disciplínæ. Sed legisperítum in ómnibus volo esse perféctum. Non enim in sermóne, sed in virtúte est regnum Dei. Bene autem, quia de Judæis dicit, duo soli multiplicátam pecúniam détulerunt; non útique æris, sed dispensatiónis usúris. Alia est enim pecúniæ fœnebris, ália doctrínæ cœléstis usúra. Te Deum laudámus. 15.

In ii. Vesp. com. S. Zephyrini.

DIE XXVI. S. ZEPHYRINI Papæ et martyris.

Ant. Iste Sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.

℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut beati Zephyríni, mártyris tui atque Pontíficis, cujus gaudémus méritis, instruámur exémplis. Per Dóminum. Lect. iii.

Zephyrinus Románus, Sevéro Imperatóre, ad regéndam Ecclésiam assúmptus, sancívit, ut qui ordinándi essent, opportúno témpore, et multis præséntibus cléricis et láicis, de more sacris initiaréntur: doctíque ac spectátæ vitæ hómines ad id offícii munus deligeréntur. Decrévit prætérea, ut rem divínam faciénti Epíscopo sacerdótes omnes adstárent. Idem instítuit, ut Patriárcha, Primas, Metropolitánus advérsus Epíscopum non ferant senténtiam, nisi Apostólica auctoritáte fulti. Vixit in Pontificátu annos decem et octo, dies decem et octo. Hábuit Ordinatiónes quátuor mense Decémbri, quibus creávit Presbyteros trédecim, Diáconos septem, Epíscopos per divérsa loca trédecim. Antoníno Imperatóre, martyrio coronátus est, et sepúltus via Appia prope cœmetérium Callísti, séptimo Kaléndas Septémbris. Te Deum laudámus. 15.

Vesperæ de seq. Festo.

DIE XXVII. S. JOSEPHI Calasanctii a Matre Dei, Conf. Duplex.

Omnia de Communi Confess. non Pont. 66.* præter sequentia. (m. t. v.). Oratio.

Deus, qui per sanctum Josephum Confessórem tuum, ad erudiéndam spiritu intelligéntiæ ac pietátis juventútem, novum Ecclésiæ tuæ subsídium providére dignátus es: præsta, quæsumus, nos ejus exémplo et intercessióne ita fácere, et docére, ut præmia consequámur ætérna. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Josephus Calasánctius a Matre Dei, Petráltæ in Aragónia nóbili génere natus, a téneris annis futúræ in púe-

ros charitátis, et eórum institutiónis indícia præbuit: nam adhuc párvulus eos ad se convocátos in mystériis fidei, et sacris précibus erudiébat. Humánis divinísque litteris egrégie doctus, cum stúdiis theológicis Valéntiæ óperam daret, nóbilis potentísque féminæ illécebris fórtiter superátis, virginitátem quam Deo vóverat, inoffénsam insígni victória servávit. Sacérdos ex voto factus, a complúribus Epíscopis in Castéllæ Novæ, Aragóniæ, et Cataláuniæ regnis in partem labóris adscítus, expectatiónem ómnium vicit, pravis ubíque móribus emendátis, ecclesiástica disciplína restitúta, inimicítiis cruentísque factiónibus miríﬁce extínctis. At cœlésti visióne, et Dei voce frequénter admónitus, Romam proféctus est.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

In Urbe summa vitæ asperitáte, vigíliis, et jejúniis corpus afflígens, in oratiónibus et cœléstium rerum contemplatióne dies noctésque versabátur, septem ejúsdem Urbis Ecclésias, singulis fere nóctibus obíre sólitus: quem inde morem complúres annos servávit. Dato piis sodalitátibus nómine, mirum, quanto ardóre páuperes, infírmos potíssimum, aut carcéribus deténtos eleemósynis omníque pietátis officio subleváret. Lue Urbem depopulánte, una cum sancto Camíllo, tanto fuit actus ímpetu charitátis, ut præter subsídia ægrótis paupéribus large colláta, ipsa étiam defunctórum cadávera suis húmeris tumulánda transférret. Verum cum divínitus accepísset, se ad informándos intelligéntiæ, ac pietátis spíritu adolescéntulos, præcípue páuperes, destinári, Ordinem Clericórum regulárium páuperum Matris Dei scholárum piárum fundávit qui peculiárem curam circa puerórum eruditiónem ex próprio institúto profiteréntur: ipsúmque Ordinem a Cleménte Octávo, a Paulo Quinto aliísque summis Pontifícibus magnópere probátum, brevi témpore per plúrimas Európæ províncias, et regna mirabíliter propagávit. In hoc autem tot labóres perpéssus est, ac tot ærúmnas invícto ánimo tolerávit, ut, ómnium voce, miráculum fortitúdinis, et sancti Jobi exémplum dicerétur.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Quamvis Ordini univérso præésset, totísque víribus ad animárum salútem incúmberet, numquam tamen intermísit púeros, præsértim pauperióres, erudíre, quorum scholas vérrere, eósque domum comitári consuévit. In eo summæ patiéntiæ eo humilitátis múnere, valetúdine étiam infírma duos et quinquagínta annos perseverávit: dignus proptérea, quem crebris Deus miráculis coram discípulis illustráret, et cui beatíssima Virgo cum púero Jesu, illis orántibus benedicénte, apparéret. Amplíssimis intérim dignitátibus repudiátis, prophetía, ábdita córdium, et abséntia cognoscéndi donis, et miráculis clarus, Deíparæ Vírginis, quam singulári pietáte et ipse ab infántia cóluit, et suis máxime commendávit, aliorúmque Cœlitum frequénti apparitióne dignátus, cum óbitus sui diem, et Ordinis tunc prope evérsi restitutiónem atque increméntum prænuntiásset, secúndum et nonagésimum annum agens, Romæ obdormívit in Dómino octávo Kaléndas Septémbris, anno millésimo sexcentésimo quadragésimo octávo. Ejus cor et lingua post sæculum íntegra et incorrúpta repérta sunt. Ipse vero multis post óbitum quoque signis a Deo illustrátus, primum a Benedícto Décimo quarto Beatórum cultu decorátus fuit, ac deinde a Cleménte Décimo tértio inter Sanctos selémniter est relátus.

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 18.

In illo témpore: Accessérunt discípuli ad Jesum, dicéntes: Quis, putas, major est in regno cœlórum? Et réliq.

Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 60. *in cap.* 18. *Matth.*

Videte, ne áliquem istórum contempséritis parvulórum, quia eórum Angeli Patris mei fáciem semper aspíciunt: et quia ego propter eos veni, et hæc Patris mei volúntas est. Ad tuéndos conservandósque pusillos diligentióres nos reddit. Pérspicis quam ingéntia in tutélam ténuium mœnia eréxerit, et quantum stúdium, curámque hábeat, ne perdántur, tum quia suprémas decipiéntibus eos pœnas stá-

tuit, tum quia summam pollicétur mercédem his qui curam eórum suscípiunt, idque tam suo, quam Patris exémplo corróborat.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse. Lec. viii.

Dominum ígitur étiam nos imitémur, et nihil pro frátribus omittámus, étiam eórum quæ humília víliaque nímium videántur, sed si administratióne nostra étiam opus fúerit, quamvis ténuis atque abjéctus quidem, cui administrándum sit, fúerint, quamvis árdua nobis res, atque labóris plena esse videátur, ómnia hæc pro fratris salúte tolerabilióra faciliórаque, oro, videántur: tanto enim stúdio, tantáque cura Deus dignam esse ánimam osténdit, ut neque Fílio suo pepérœrit.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória Patri. Et vos.

Lectio ix.

Si non est nobis satis ad salútem, quod virtuóse ipsi vivámus, sed opórtet aliórum salútem re ipsa desideráre: cum neque nos recte vivámus, neque álios hortémur, quid respondébimus? quæ nobis spes salútis réliqua erit? Quid majus, quam ánimis moderári, quam adolescentulórum fíngere mores? Omni certo pictóre, omni certe statuário, certísque hujúsmodi ómnibus excellentiórem hunc duco. qui júvenum ánimos fíngere non ignóret. Te Deum. 15.

Vesper. a Capit. de seq., comm. præc. etc.

DIE XXVIII. S. AUGUSTINI Episcopi, Confessoris, et Ecclesiæ Doctoris. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont. 49.* præter sequentia.

Ad Magnificat, Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Augustíne, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

Oratio.

Adesto supplicatiónibus nostris, omnípotens Deus: et, quibus fidúciam sperándæ pietátis indúlges, intercedénte beáto Augustíno, Confessóre tuo atque Pontífice, consuétæ misericórdiæ tríbue benígnus efféctum. Per Dóminum.

Et fit comm. S. Josephi Calasanctii. Ant. Hic vir despíciens mundum, et terréna,

triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu.
℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.
Oratio. Deus, qui per sanctum. 582.

Deinde S. Hermetis martyris. Ant. Iste Sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam, petram. ℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

Deus, qui beátum Hermétem mártyrem tuum virtúte constántiæ in passióne roborásti: ex ejus nobis imitatióne, tríbue pro amóre tuo próspera mundi despícere, et nulla ejus advérsa formidáre. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. Sapiéntiam ómnium, de Comm. Doct. 62.*

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Augustinus, Tagáste in África honéstis paréntibus natus, ac puer docilitáte ingénii æquáles longe súperans, brevi ómnibus doctrína antecélluit. Adoléscens, dum esset Carthágine, in Manichæórum hæresim incidit. Póstea Romam profectus, inde Mediolánum missus ut Rhetóricam docéret, cum ibi frequens Ambrósii Epíscopi esset auditor, ejus ópera incénsus stúdio cathólicæ fidei, annos natus trigínta tres, ab ipso baptizátur. Revérsus in Africam, cum religióne vitæ sanctimóniam conjúngens, a Valério notæ sanctitátis Epíscopo Hipponénsi presbyter factus est. Quo témpore familiam instítuit Religiosórum, quibúscum victu commúni, eodémque cultu utens, eos ad apostólicæ vitæ doctrínæque disciplinam diligentíssime erudiébat. Sed cum vigéret Manichæórum hæresis, vehementíus in illam invehi cœpit, Fortunatúmque hæresiárcham confutávit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Hac Augustíni pietáte commótus Valérius, eum adjutórem adhíbuit episcopális offícii. Nihil illo fuit humílius, nihil continéntius. Lectus ac vestítus moderátus, vulgáris mensa, quam semper sacra vel lectióne, vel disputatióne condiébat. Tanta benignitáte fuit in páuperes, ut cum non esset ália facúltas, sacra vasa frángeret ad eórum inópiam sustentándam. Feminárum, et in eis soróris, et fratris fíliæ; contubérnium familiaritatémque vitávit: quippe qui díceret, Etsi propínquæ mulíeres suspéctæ non essent, tamen quæ ad

eas ventitárent, posse suspiciónem efficere. Nullum finem fecit prædicándi Dei verbum, nisi gravi morbo oppréssus. Hæréticos perpétuo insectátus et coram, et scriptis, ac nullo loco passus consístere. Africam a Manichæórum, Donatistárum, Pelagianórum, aliorúmque prætérea hæreticórum erróre magna ex parte liberávit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Tam multa pie, subtíliter, et copióse scripsit, ut christiánam doctrínam máxime illustrárit. Quem in primis secúti sunt, qui póstea theológicam disciplínam vi et ratióne tradidérunt. Wándalis Africam bello vastántibus, et Hippónem tértium jam mensem obsidéntibus, in febrim íncidit. Itaque cum discéssum e vita sibi instáre intellígeret, Psalmos David, qui ad pœniténtiam pértinent, in conspéctu pósitos, profúsis lácrymis legébat. Solébat autem dícere, néminem, etsi nullíus scéleris sibi cónscius esset, commíttere debére, ut sine pœniténtia migráret e vita. Ergo sénsibus íntegris, in oratióne defíxus, astántibus frátribus, quos ad charitátem, pietátem, virtutésque omnes erat adhortátus, migrávit in cœlum. Vixit annos septuaginta sex, in Episcopátu ad trigínta sex. Cujus corpus primum in Sardiniam delátum, deínde a Luitprándo Longobardórum rege magno prétio redémptum, Ticínum translátum est, ibíque honorífice cónditum.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Vos estis sal terræ, de Com. Doct. 65.*

In Laudibus fit commemorátio S. Hermetis mart. Ant. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Orátio. Deus, qui. 586.

Vesp. de seq. com. ut infr.

DIE XXIX. IN DECOLLAT.

S. Joannis Baptistæ.

Duplex majus.

Ad Vesp. Ant. et Capit. de Laudibus, Psalmi de Domínica. 124. et loco ultimi, Ps. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128. Hymnus.

Deus, tuórum mílitum Sors, et coróna, præ-

mium,
Laudes canéntes Mártyris
Absólve nexu críminis.
Hic nempe mundi gáudia,
Et blanda fraudum pábula
Imbúta felle députans.
Pervénit ad cœléstia.
Pœnas cucúrrit fórtiter,
Et sústulit viríliter,
Fundénsque pro te sánguinem,
Ætérna dona póssidet.
Ob hoc precátu súpplici
Te póscimus piíssime:
In hoc triúmpho Mártyris
Dimítte noxam sérvulis.
Laus et perénnis glória
Patri sit, atque Fílio,
Sancto simul Paráclito,
In sempitérna sæcula. Amen.
℣. Glória et honóre coronásti eum, Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Ad Magníficat, Ant. Misso Heródes spiculatóre, præcépit amputári caput Joánnis in cárcere: quo audíto, discípuli ejus venérunt, et tulérunt corpus ejus, et posuérunt illud in monuménto.

Orátio.

Sancti Joánnis Baptístæ, præcursóris et mártyris tui, quæsumus Dómine, veneránda festívitas salutáris auxílii nobis præstet efféctum. Qui vivis.

Deinde fit comm. S. Augustini, Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Augustíne divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.
℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.
Orátio. Adésto. ut 585.

Postea S. Sabinæ martyris, Ant. Símile est regnum cœlórum hómini negotiatóri, quærénti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.
℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna. Orat.

Deus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti: concéde propítius; ut qui beátæ Sabínæ, mártyris tuæ, natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum.

Ad Matut., Invit. Hymnus, Ant. Psalmi, et ℣℣. Noct. de Comm. unius Mart. 20.*

In primo Nocturno.

Incipit Jeremías Prophéta.

Lectio i. *Cap. 1.*

Verba Jeremíæ filii Helcíæ, de sacerdótibus, qui fuérunt in Anathoth, in terra Bénjamin. Quod factum est verbum Dómini ad eum in diébus Josíæ filii Amon regis Juda, in tertiodécimo anno regni ejus. Et factum est in diébus Jóakim filii Josíæ regis Juda, usque ad consummatiónem undécimi anni Sedecíæ filii Josíæ regis Juda, usque ad transmigratiónem

Jerúsalem in mense quinto. Et factum est verbum Dómini ad me, dicens: Priúsquam te formárem in útero, novi te: et ántequam exíres de vulva, sanctificávi te, et Prophétam in Géntibus dedi te.

℟. Misit Heródes rex manus, ac ténuit Joánnem, et vinxit eum in cárcere, quia metuébat eum, propter Herodíadem, * Quam túlerat fratri suo Philíppo uxórem. ℣. Arguébat Heródem Joánnes propter Herodiádem. Quam túlerat fratri suo. Lectio ii.

Et dixi, A a a, Dómine Deus: ecce néscio loqui, quia puer ego sum. Et dixit Dóminus ad me: Noli dícere: Puer sum, quóniam ad ómnia, quæ mittam te, ibis: et univérsa quæcúmque mandávero tibi, loquéris. Ne tímeas a fácie eórum: quia tecum ego sum ut éruam te, dicit Dóminus. Et misit Dóminus manum suam, et tétigit os meum, et dixit Dóminus ad me: Ecce dedi verba mea in ore tuo: ecce constítui te hódie super Gentes, et super regna, ut evéllas, et déstruas, et dispérdas, et díssipes, et ædífices, et plantes.

℟. Joánnes Baptísta arguébat Heródem, * Propter Herodiadem, quam túlerat fratri suo vivénti uxórem. ℣. Misso Heródes spiculatóre, præcépit amputári caput Joánnis in cárcere. Propter.

Lectio iii.

Tu ergo accínge lumbos tuos, et surge, et lóquere ad eos ómnia quæ ego præcípio tibi. Ne formídes a fácie eórum: nec enim timére te fáciam vultum eórum. Ego quippe dedi te hódie in civitátem munítam, et in colúmnam férream, et in murum æreum, super omnem terram, régibus Juda, princípibus ejus, et sacerdótibus, et pópulo terræ. Et bellábunt advérsum te, et non prævalébunt: quia ego tecum sum, ait Dóminus, ut líberem te.

℟. Puéllæ saltánti imperávit mater: * Nihil áliud petas, nisi caput Joánnis. * Et contristátus est rex propter jusjurándum, et propter simul discumbéntes. ℣. Ait puélla matri suæ: Quid petam? At illa ait. Níhil. Glória Patri. Et contristátus.

In secundo Nocturno.

Ex libro sancti Ambrósii Epíscopi de virgínibus.

Lectio iv. *Lib. 3. post initium.*

Quoniam beáti Joánnis Baptístæ non strictim prætereúnda est recordátio, ínterest, ut quis, et a quibus, et quam ob causam, quo modo, et quo témpore sit occísus, advértere debeámus. Ab adúlteris justus occíditur, et a reis in júdicem capitális scéleris pœna convértitur. Deínde præmium saltatrícis

mors est Prophétæ. Postrémo (quod étiam omnes bárbari horrére consuevérunt) inter épulas atque convívia consummándæ crudelitátis profértur edíctum: et a convívio ad cárcerem, de cárcere ad convívium ferális flagítii circumfértur obséquium. Quanta in uno facinóre sunt crimina!

℟. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dñm. ℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et. Lect. v.

Quis non, cum e convívio ad cárcerem cursári vidéret, putáret Prophétam jussum esse dimitti? Quis, inquam, cum audísset natálem esse Heródis, solémne convívium, puéllæ optiónem eligéndi quod vellet, datam, missum ad Joánnem ob solutiónem non arbitrarétur? Quid crudelitáti cum delíciis? quid cum funéribus voluptáti? Rápitur ad pœnam Prophéta conviváli témpore, conviváli præcépto, quo non cúperet vel absólvi: perímitur gládio, caput ejus affértur in disco. Hoc crudelitáti férculum debebátur, quo insatiáta épulis féritas vescerétur.

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum: * Et invéntus est in número sanctórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Et invéntus. Lectio vi.

Intuere, rex acerbíssime, tuo spectácula digna convívio. Pórrige déxteram, ne quid sævítiæ tuæ desit, ut inter dígitos tuos rivi défluant sacri cruóris. Et quóniam non exsaturári épulis fames non restíngui póculis pótuit inaudítæ sævítiæ sitis: bibe sánguinem scaturiéntibus adhuc venis exsécti cápitis profluéntem. Cerne óculos in ipsa morte scéleris tui testes, aversántes conspéctum deliciárum. Claudúntur lúmina non tam mortis necessitáte quam horróre luxúriæ. Os áureum illud exsángue, cujus senténtiam ferre non póteras, conticéscit, et adhuc timétur.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Descendítque cum illo in fóveam: et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit illi claritátem. Glória Patri. Et dedit illi claritátem.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum.

Lectio vii. *Cap.* 6. *c*

In illo témpore: Misit Heródes, ac ténuit Joánnem, et vinxit eum in cárcere, propter Herodíadem uxórem Philíppi fratris sui, quia dúxerat eam. Et réliqua.

Homil. S. Augustíni Epíscopi. *Serm. 10. in novis sermonib.*

Cum sanctum Evangélium legerétur, crudéle spectáculum ante óculos nostros constitútum est: caput sancti Joánnis in disco, ferális missus crudelitátis propter ódium veritátis. Puélla saltat, et sævit mater: et inter lascívias et delícias conviväntium témere jurátur, et ímpie, quod jurátur, implétur. Fáctum est Joánni, quod ipse prædíxerat. De Dómino enim Jesu Christo díxerat: Illum opórtet créscere, me autem minui. Iste minútus est in cápite, ille crevit in cruce. Odium péperit véritas. Non pótuit æquo ánimo tolerári, quod homo Dei sanctus monébat: qui útique salútem eórum quærébat, quos sic monébat. Respondérunt illi mala pro bonis.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei Dómine, * Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et.

Lect. viii.

Quid enim ille díceret, nisi quo plenus erat? Et quid illi respondérent, nisi quo pleni erant? Ille tríticum seminávit, sed spinas invénit. Dicébat regi: Non licet tibi habére uxórem fratris tui. Vincébat enim regem libído: tenébat apud se prohíbitam uxórem fratris sui. Sed eum tamen sic libébat, ut non sæviret. Honorábat eum, a quo verum audiébat: sed múlier detestábilis ódium concipiébat, quod aliquándo dato témpore páreret. Quando autem parturiébat, péperit fíliam, fíliam saltántem.

℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus: * Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et. Glória Patri. Et.

Pro S. Sabina mart. Lectio ix.

Sabina múlier Romána, Valentíni viri claríssimi uxor, a Seráphia vírgine christiánæ fídei præcéptis institúta, post sanctæ vírginis martyrium colléctas ejus relíquias piis exéquiis sepelívit. Quæ propter eam causam paulo post, Adriáno Imperatóre, comprehénsa, Elpídio júdici sístitur. Cui is: Tune illa Sabina, et génere et matrimónio nobilíssima? At illa, Sum, inquit: sed Dómino meo Jesu Christo grátias ago, qui me intercessióne Seráphiæ fámulæ suæ, e dæmonum potestáte liberávit. Quam várie tentátam, ut propósitum mutáret, cum a fídei constántia movére non posset, Præféctus, pronuntiáta senténtia quod deos contémneret, cápitis damnávit. Ejus corpus a Christiá-

nis in eódem sepúlchro cónditum est, in quo ipsa magístram fidei suæ Seráphiam posúerat.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Heródes enim ténuit, et ligávit Joánnem, et pósuit in cárcerem propter Herodíadem. Psalmus. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2. Dómine mi rex, da mihi in disco caput Joánnis Baptístæ.

3. Puéllæ saltánti imperávit mater: Nihil áliud petas, nisi caput Joánnis.

4. Arguébat Heródem Joánnes propter Herodíadem, quam túlerat fratri suo Philíppo uxórem.

5. Da mihi in disco caput Joánnis Baptístæ: et contristátus est rex propter jusjurándum.

Capitulum. *Jac. 1. b*

Beatus vir, qui suffert tentatiónem: quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam reprómisit Deus diligéntibus se.

Hymnus.

Invicte martyr, únicum
Patris secútus Fílium,
Victis triúmphas hóstibus,
Victor fruens cœléstibus.

Tui precátus múnere
Nostrum reátum dílue,
Arcens mali contágium,
Vitæ repéllens tædium.

Solúta sunt jam vínculа
Tui sacráti córporis:
Nos solve vinclis sæculi,
Dono supérni Núminis.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum,
Amen.

℣. Justus ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Benedictus, Ant. Misso Heródes spiculatóre, præcépit amputári caput Joánnis in cárcere: quo audito, discípuli ejus venérunt, et tulérunt corpus ejus, et posuérunt illud in monuménto.

Oratio.

Sancti Joánnis Baptístæ, præcursóris et mártyris tui, quæsumus Dómine, veneránda festívitas salutáris auxílii nobis præstet effédtum. Qui vivis.

Pro commem. S. Sabinæ, Ant. Date ei de fructu mánuum suárum, et láudent eam in portis ópera ejus.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Oratio. Deus, qui inter. 588.

Ad Tertiam, Ant. Dómine.

Capitulum. Beátus vir.

℟. br. Glória et honóre * Coronásti eum, Dómine. Glória et honóre. ℣. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Coronásti. Glória Patri. Glória et honóre. ℣. Posuísti, Dómine, super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Ad Sextam, Ant. Puéllæ.

Capitulum. *Eccli.* 15.

Cibavit illum pane vitæ et intelléctus, et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum Dóminus Deus noster.

℟. br. Posuísti, Dómine, * Super caput ejus. Posuísti. ℣. Corónam de lápide pretióso. Super. Glória Patri. Posuísti. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam, et magnum decórem impónes super eum.

Ad Nonam, Ant. Da mihi.

Capitulum. *Eccli.* 39.

Justus cor suum trádidit ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur.

℟. br. Magna est glória ejus * In salutári tuo. Magna. ℣. Glóriam, et magnum decórem impónes super eum. In salutári tuo. Glória Patri. Magna. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Vesperas Ant. et Capit. de Laud. Psalmi de Dominica. 124. et loco ultimi, Psal. Crédidi. 127.

Hymnus. Deus, tuórum mílitum, ut supra. 587.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Magnificat, Ant. Misit rex incrédulus minístros detestábiles, et amputári jussit caput Joánnis Baptístæ.

Postea fit com. seq. et SS. Martyrum, ut infra.

DIE XXX. S. ROSÆ A S. M. virg. Limanæ. Duplex.

Omnia de Comm. Virg. 82.* præter sequentia.

Ant. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Oratio.

Bonorum ómnium largítor omnípotens Deus, qui beátam Rosam, cœléstis grátiæ rore prævéntam, virginitátis et patiéntiæ decóre Indis floréscere voluísti: da nobis fámulis tuis; ut in odórem suavitátis ejus curréntes, Christi bonus odor éffici mereámur. Qui tecum vivit.

Deinde SS. Felicis etc. mart.

Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

Majestatem tuam, Dómine, súpplices exorámus: ut, sicut nos júgiter Sanctórum tuórum commemoratióne lætíficas, ita semper supplicatióne deféndas. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Primus Américæ Meridionális flos sanctitátis virgo

Rosa, christiánis paréntibus Limæ progénita, mox ab incunábulis cláruit futúræ sanctimóniæ indíciis: nam vultus infántis mirabíliter in rosæ effigiem transfigurátus, huic nómini occasiónem dedit: cui póstea Virgo Deípara cognómen adjécit, jubens vocári deínceps Rosam a sancta María. Quinquénnis votum perpétuæ virginitátis emísit. Adúltior, ne a paréntibus ad núptias cogerétur, clam sibimet venustíssimam cápitis cæsáriem præscídit. Jejúniis supra humánum modum addícta, íntegras Quadragésimas transégit pane ábstinens, ac diétim solis quinque gránulis mali citríni víctitans.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

Habitu Tértii Ordinis sancti Domínici assúmpto, prístinas vitæ austeritátes duplicávit: oblóngo asperrimóque cilício, sparsim minúsculas acus innéxuit: sub velo corónam densis acúleis intrórsus obarmátam intérdiu noctúque gestávit. Sanctæ Catharínæ Senénsis árdua premens vestígia, caténa férrea, tríplici nexu circumdúcta, lumbos cinxit. Léctulum sibi e truncis nodósis compósuit, horúmque vácuas commissúras fragmínibus testárum implévit. Céllulam sibi angustíssimam struxit in extrémo horti ángulo, ubi cœléstium contemplatióni dédita, crebris disciplínis, inédia, vigíliis corpúsculum exténuans, at spíritu vegetáta, larvas dæmonum, frequénti certámine victrix, impávide protrívit, ac superávit.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem, * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lect. vi.

Ægritudinum torméntis, domesticórum insúltibus, linguárum mórsibus dire agitáta, nondum satis pro mérito se affligi querebátur. Per quíndecim annos ad plúsculas horas desolatióne spíritus, et ariditáte miserríme contabéscens, forti ánimo tulit agónes omni morte amarióres. Exínde cœpit supérnis abundáre delíciis, illustrári visiónibus, colliquéscere seráphicis ardóribus. Angelo tuteláris, sanctæ Catharínæ Senénsi, Vírgini Deíparæ inter assíduas apparitiónes mire familiáris, a Christo has voces audíre méruit: Rosa cordis mei, tu mihi sponsa esto. Dénique Sponsi hujus paradíso felíciter invécta, plurimísque ante et post óbitum miráculis corúscam, Clemens Décimus Pón-

tifex Máximus sanctárum Vírginum catálogo ritu solémni adscripsit.

℟. Afferéntur regi vírgines post eam, próximæ ejus* Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória. Afferéntur.

In iii. Noct. Hom. In Evang. Símile erit regnum cœlórum de Comm. 93.*

Pro SS. Martyribus Felice et Adaucto. Lectio ix.

Felix, Diocletiáno et Maximiáno Imperatóribus, propter suscéptam Christi religiónem comprehénsus, in Serápidis templum addúctus est. Qui sacrificáre cum juberétur, os simulácri cónspuit. Quo facto, statim ærea státua córruit. Quod cum íterum ac tértio in æde Mercúrii Dianæque factum esset, impietátis et mágicæ artis accusátus, equúleo torquétur. Mox ad secúndum ab Urbe lápidem via Ostiénsi dúcitur, ut secúri ferirétur. Cui inter viam oblátus quidam Christiánus, cum Félicem agnóscens ad martyrium duci vidéret, Ego quoque, clara voce inquit, eádem, qua iste, lege vivo: ego eúmdem Jesum Christum colo. Itaque Felícem osculátus, cum eo secúri percútitur, tértio Kaléndas Septémbris: cujus nomen cum ignótum esset Christiánis, is Adáucti nómine nobilitátus est, quod sancto mártyri Felíci adáuctus sit ad corónam. Te Deum. 45.

In Laud. fit commem. SS. Felicis, et Adaucti martyrum.

Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio.

Majestatem tuam, Dómine, súpplices exorámus: ut, sicut nos júgiter Sanctórum tuórum commemoratióne lætíficas, ita semper supplicatióne defÉndas. Per Dñm.

Vesp. a Cap. de seq. comm. præc.

DIE XXXI. S. RAYMUNDI Nonnati Confessoris. Duplex.

Omnia de Communi Confes. non Pont. 66.* præter sequentia. (m. t. v.). Oratio.

Deus, qui in liberándis fidélibus tuis ab impiórum captivitáte, beátum Raymúndum Confessórem tuum mirábilem effecísti: ejus nobis intercessióne concéde; ut, a peccatórum vínculis absolúti, quæ tibi sunt plácita, líberis méntibus exequámur. Per Dóminum.

Et fit comm. S. Rosæ virgin.

Ant. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dñs præparávit in ætérnum. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Orat. Bonórum ómnium. 593.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Raymundus, Nonnátus cognoménto dictus, quia præter communem natúræ legem e mórtuæ matris dissécto látere in lucem edúctus fuit, Portélli in Catalónia piis et nobílibus paréntibus ortus, ab ipsa infántia futúræ sanctitátis indícia dedit. Nam puerília oblectaménta, mundíque illécebras respuens, ita pietáti óperam dabat, ut omnes in púero adultam virtútem admiraréntur. Crescénte vero ætáte, litterárum stúdiis incúbuit: sed mox, jubénte patre, vitam ruri agens, sacéllum sancti Nicolái, in Portélli fínibus situm, crebo adíbat, ut sacram Deíparæ imáginem, quæ in eo summa fidélium veneratióne étiam nunc cólitur, visitáret. Ibi effúsus in preces, ipsam Dei paréntem, ut se in fílium adoptáre, viámque salútis, ac sciéntiam Sanctórum edocére dignarétur, eníxe deprecabátur.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Nec défuit votis ejus benigníssima Virgo; ab ipsa enim intelléxit, gratíssimum sibi fore, si religiónem, sub título de Mercéde, seu de Misericórdia Redemptiónis Captivórum, ea suggerénte nuper fundátam, ingrederétur. Qua monitióne percépta, Barcinónem statim profectus, illud tam præcelléntis erga próximum charitátis Institútum ampléxus est. Regulári ígitur milítiæ adscríptus, virginitátem, quam pridem beátæ Vírgini consecráverat, perpétuo cóluit, ceterísque virtútibus enítuit, charitáte præsértim erga Christiános, qui sub potestáte Paganórum míseram in captivitáte vitam degébant. Hos ut redímeret, in Africam missus, cum jam multos a servitúte liberásset, ne, consúmpta pecúnia, áliis item in próximo abnegándæ fidei discrímine constitútis deésset, seípsum pígnori dedit: sed cum ardentíssimo salútis animárum desidério succénsus, plures Mahometános suis conciónibus ad Christum convérteret, in arctam custódiam a bárbaris conjéctus, variísque supplíciis cruciátus, mox lábiis perforátis, et sera férrea clausis, crudéle martyrium diu sustínuit.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Ob hæc et ália fórtiter gesta, sanctitátis ejus fama

longe latéque diffúsa est: qua permótus Gregórius Nonus, in amplíssimum sanctæ Románæ Ecclésiæ Cardinálium collégium Raymúndum adscrípsit: sed vir Dei in ea dignitáte ab omni pompa abhórrens, religiósæ humilitátis tenacíssimus semper fuit. Romam vero pergens, statim ac Cardónem pervénit, extrémo morbo conféctus, ecclesiásticis Sacraméntis muníri summis précibus postulávit. Cumque morbus ingravésceret, et sacérdos diútius tardáret, Angelórum ministério, sub spécie Religiosórum sui Ordinis apparéntium, salutári Viático reféctus fuit. Quo sumpto, et grátiis Deo peráctis, migrávit ad Dóminum, Domínica última Augústi, anno millésimo ducentésimo quadragésimo. Mórtui corpus, cum circa locum sepultúræ conténtio orta esset, arcæ inclúsum, et mulæ cæcæ impósitum, ad sacéllum sancti Nicolái Dei nutu delátum fuit, ut ibi tumularétur, ubi prima jécerat sanctióris vitæ fundaménta. Illic constrúcto sui Ordinis cœnóbio, a confluéntibus voti causa ex univérsa Catalónia fidélibus pópulis honorátur, váriis miráculis et signis gloriósus.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Sint lumbi, de Comm. 74.*

In ii. Vesperis fit comm. S. Ægydii, et SS. duodecim Fratrum martyrum.

FESTA SEPTEMBRIS

Prima die nonimpedita dicitur Officium Defunct.

DIE I. S. ÆGIDII ABBATIS

Ant. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram. ℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ induit eum.

Oratio.

Intercessio nos, quæsumus Dómine, beáti Ægidii Abbátis commendet: ut, quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum.

Deinde fit comm. SS. duodecim Fratrum martyrum,

Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

Fraterna nos, Dómine, Mártyrum tuórum coróna lætíficet: quæ et fídei nostræ præbeat increménta virtútum, et multíplici nos suf-

frágio consolétur. Per Dóminum. Lectio iii.

Ægidius Atheniénsis, régiæ stirpis, a prima ætáte divínis lítteris et charitátis officiis ita déditus fuit, ut nihil prætérea curáre viderétur. Itaque paréntibus mórtuis, totum patrimónium in páuperes erogávit: quin étiam túnicam éxuit, ut ægrótum egéntem tégeret; qua ille indútus statim convaluit. Sed multis deínceps clárior miráculis, timens sui nóminis celebritátem, Arelátem ad beátum Cæsárium conténdit: a quo post biénnium discédens, secéssit in erémum: ubi diútius herbárum radícibus, et cervæ lacte, quæ statis ad eum horis veniébat, admirábili sanctitáte vixit. Quæ cerva, insequéntibus quodam die cánibus régiis, cum in antrum Ægídii refugísset, Gálliæ regem impulit, ut ab eo summis précibus péteret, ut in loco spelúncæ monastérium éxtrui paterétur. Cujus administratiónem, flagitánte rege, invítus suscépit: eóque múnere áliquot annis prudénter piéque gesto, migrávit in cœlum. Te Deum. 15.

In Laudibus fit comm. SS. duodecim Fratrum martyr. Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére, multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Fratérna nos. 598.

DIE II. S. STEPHANI

Hungariæ Regis Conf. Semid.

Omnia de Comm. Conf. non Pontificis. 66.* præter sequentia. (m.t.v.) Oratio.

Concede, quæsumus, Ecclésiæ tuæ, omnípotens Deus: ut beátum Stéphanum, Confessórem tuum, quem regnántem in terris propagatórem hábuit, propugnatórem habére mereátur gloriósum in cælis. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Stephanus in Hungáriam Christi fidem, et régium nomen invéxit, régia coróna a Románo Pontífice impetráta, ejúsque jussu in Regem inúnctus, regnum Sedi Apostólicæ óbtulit: vária pietátis domicília Romæ, Jerosólymis, Constantinópoli, in Hungária Archiepiscopátum Strigoniénsem, Episcopátus decem, admirábili religióne, et munificéntia fundávit. Par in páuperes amor, et liberálitas, quos véluti Christum ipsum compléctens, néminem a se mœréntem, ac vácuum umquam dimísit: quin ad eórum inópiam sublevándam amplíssimis facultátibus erogátis, domésticam quoque supelléctilem exímia benignitáte frequénter distríbuit; suis ínsuper mánibus laváre páuperum pedes, noctu solus, et ignótus noso-

cómia frequentáre, decumbéntibus inservíre, ac cétera charitátis officia exhibére consuévit: quarum virtútum mérito illius déxtera, resolúto cétero córpore, incorrúpta permánsit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Orandi stúdio noctes pene totas ducébat insómnes, atque in cæléstium rerum contemplatióne defixus, intérdum extra sensus raptus, sublímis in áera ferri visus fuit. Perduéllium conspiratiónes, ac validórum hóstium ímpetus, miro prorsus modo, non semel oratiónis præsídio evitávit. Suscéptum ex Ghisélla Bavárica, sancti Henríci Imperatóris soróre, quam sibi matrimónio júnxerat, Emerícum fílium, tanta morum disciplína, talíque pietáte enutrívit, quantum ejus póstea sánctitas declarávit. Regni vero negótia ita dispósuit, ut, accítis úndique prudentíssimis ac sanctíssimis viris, nihil umquam sine illórum consílio molirétur. Humíllimis ínterim précibus in cínere et cilício Deum déprecans, ut univérsum Hungáriæ regnum, ántequam e vita migráret, cathólicum vidére mererétur. Vere propter ingens dilatándæ fidei stúdium, illíus gentis Apóstolus nuncupátus, facta a Románo Pontífice ipsi, posterísque Régibus præferéndæ Crucis potestáte.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dñs lóricam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Dei Genitrícem, quam ardentíssime venerabátur, amplíssimo in ejus honórem constrúcto templo, Hungáriæ Patrónam instítuit: ab eádem vicíssim Vírgine recéptus in cœlum ipso suæ Assumptiónis die, quem Húngari e sancti Regis institúto Magnæ Dóminæ diem appéllant. Sacrum ejus corpus suavíssimo fragrans odóre, liquóre cælésti scatens, inter multa et vária mirácula, Románi Pontíficis jussu, nobilióre in locum translátum est, atque honorificéntius cónditum. Ejus autem festum Innocéntius Undécimus Póntifex Máximus quarto Nonas Septémbris, ob insígnem victóriam ab exércitu Leopóldi Primi Romanórum elécti Imperatóris, et Hungáriæ Regis, eádem die in Budæ expugnatióne, ope divína e Turcis reportátam, celebrándum instítuit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et

dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Léctio vii. *Cap.* 19. *b*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo quidam nóbilis ábiit in regiónem longínquam accípere sibi regnum, et revérti. Et réliqua.

Homília S. Ambrósii Epíscopi.

Lib. 8. *in Lucam.*

Bonus ordo, ut vocatúrus gentes, et Judæos jussúrus intérfici, qui noluérunt regnáre supra se Christum, hanc præmítteret comparatiónem, ne dicerétur: Nihil déderat pópulo Judæórum, unde póterat mélior fieri; ut quid ab eo, qui nihil recépit, exígitur? Non medíocris ista est mna, quam supra múlier evangélica, quia non invénit, lucérnam accéndit, lúmine quærit admóto, gratulátur invéntam.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse. Lect. viii.

Denique ex una decem mnas álius fecit, álius quinque. Fortásse iste morália habet, quia quinque sunt córporis sensus: ille duplícia, id est, mystica legis, et morália probitátis. Unde et Matthæus quinque talénta, et duo talénta pósuit. In quinque taléntis, ut sint morália; in duóbus utrúmque, mysticum atque morále. Ita quod número inférius, re ubérius.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris; * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Et hic póssumus decem mnas, decem verba intellígere, id est, legis doctrínam: quinque autem mnas, magistéria disciplínæ. Sed legispéritum in ómnibus volo esse perféctum. Non enim in sermóne, sed in virtúte est regnum Dei. Bene autem quia de Judæis dicit, duo soli multiplicátam pecúniam déferunt: non útique æris, sed dispensatiónis usúris. Alia est enim pecúniæ fœnebris, ália doctrínæ cœléstis usúra.

Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE

SANCTORUM

IN VIGILIA
Apostolorum.

Officium fit de Feria, ut dictum est in Rubricis generalibus, exceptis Lectionibus, et Orat. quæ in propriis locis notantur. Ubi vero non sunt propriæ Lectiones, legitur Evangelium cum Homilia sequenti.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio i. *Cap.* 15. *b*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Hoc est præcéptum meum, ut diligátis ínvicem, sicut diléxi vos. Et réliqua.

Homília S. Gregórii Papæ.
Homilia 27. *in Evang.*

Cum cuncta sacra elóquia domínicis plena sint præcéptis, quid est quod de dilectióne, quasi de singulári mandáto, Dóminus dicit: Hoc est præcéptum meum ut diligátis ínvicem: nisi quia omne mandátum de sola dilectióne est: et ómnia unum præcéptum sunt? quia quidquid præcípitur, in sola charitáte solidátur. Ut enim multi árboris rami ex una radíce pródeunt: sic multæ virtútes ex una charitáte generántur. Nec habet áliquid viriditátis ramus boni óperis, si non manet in radíce charitátis.

Responsoria de Feria pro tempore.

Lectio ii.

Præcepta ergo domínica et multa sunt, et unum: multa per diversitátem óperis, unum in radíce dilectiónis. Quáliter autem ista diléctio tenénda sit, ipse insínuat, qui in plerísque Scriptúræ suæ senténtiis et amícos jubet díligi in se, et inimícos propter se. Ille enim veráciter charitátem habet, qui et amícum díligit in Deo, et inimícum díligit propter Deum. Nam sunt nonnúlli, qui díligunt próximos, sed per afféctum cognatiónis et carnis: quibus tamen in hac dilectióne sacra elóquia non contradícunt: sed áliud est quod sponte impénditur natúræ, áliud quod præcéptis domínicis ex charitáte debétur obediéntiæ. Lectio iii.

Hi nimírum et próximum díligunt, et tamen illa sublímia dilectiónis præmia non

assequúntur: quia amórem suum non spirítáliter, sed carnáliter impéndunt. Proínde cum Dóminus diceret: Hoc est præcéptum meum, ut diligátis ínvicem: prótinus áddidit: Sicut diléxi vos: ac si apérte dicat: Ad hoc amáte, ad quod amávi vos. Qua in re, fratres charíssimi, solérter intuéndum est, quod antíquus hostis, dum mentem nostram ad rerum temporálium dilectiónem trahit, infirmiórem contra nos próximum éxcitat, qui ea ipsa, quæ dilígimus, auférre moliátur.

COMMUNE

Apostolorum et Evangelistarum.

Ad Vesperas, Ant.

Hoc est præcéptum meum, cum reliquis de Laud. 12.* Psalmus. Dixit Dóminus, cum reliquis de Dominica. 124. et loco ultimi, Psalm. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128.

Capitulum. *Ephes. 2. d.*

FRATRES, Jam non estis hóspites, et ádvenæ: sed estis cives sanctórum, et doméstici Dei: superædificáti super fundaméntum Apostolórum et Prophetárum, ipso summo anguläri lápide Christo Jesu.

℟. Deo grátias. Hymnus.

EXULTET orbis gaudiis:
Cœlum resúltet láudibus:
Apostolórum glóriam
Tellus, et astra cóncinunt.
Vos sæculórum Júdices,
Et vera mundi lúmina:
Votis precámur córdium,
Audíte voces súpplicum.
Qui templa cœli cláuditis,
Serásque verbo sólvitis,
Nos a reátu nóxios
Solvi jubéte, quæsumus.
Præcépta quorum prótinus
Languor, salúsque séntiunt,
Sanáte mentes lánguidas:
Augéte nos virtútibus.
Ut, cum redíbit Arbiter
In fine Christus sæculi,
Nos sempitérni gáudii
Concédat esse cómpotes.
Patri, simúlque Filio,
Tibíque sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória,
Amen.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Ad Magníficat, Ant.

Tradent enim vos in concíliis, et in synagógis suis flagellábunt vos, et ante reges et præsides ducémini propter me in testimónium illis, et géntibus.

Oratio propria.

Ad Matutinum, Invitat. Regem Apostolórum Dóminum, * Veníte adorémus.

Psalm. Veníte exultémus. 2.

Hymnus.

ÆTERNA Christi múnera,
Apostolórum glóriam,
Palmas, et hymnos débitos
Lætis canámus méntibus.
Ecclesiárum Príncipes,
Belli triumpháles Duces,
Cœléstis aulæ mílites:
Et vera mundi lúmina.

Devóta Sanctórum Fides,
Invícta Spes credéntium,
Perfécta Christi Cháritas
Mundi tyránnum cónterit.
In his patérna glória,
In his triúmphat Fílius,
In his volúntas Spíritus,
Cœlum replétur gáudio.
Patri, simúlque Fílio,
Tibíque, sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória,
Amen.

In primo Nocturno.

Ant. In omnem terram * exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum.

Psalmus 18.

Cæli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.
Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.
Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.
In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.
In sole pósuit tabernáculum suum: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo:
Exultávit ut gigas ad curréndam viam, * a summo cœlo egréssio ejus:
Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est qui se abscóndat a calóre ejus.
Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.
Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.
Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi. * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.
Desiderabília super aurum et lápidem pretiósum multum: * et dulcióra super mel et favum.
Etenim servus tuus custódit ea, * in custodiéndis illis retribútio multa.
Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me: * et ab aliénis parce servo tuo.
Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delicto máximo.
Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.
Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.

Ant. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum.

Ant. Clamavérunt * justi, et Dóminus exaudívit eos.

Psalmus 33.

Benedicam Dóminum in omni témpore: * semper laus ejus in ore meo.
In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et læténtur.
Magnificáte Dóminum mecum: * et exaltémus nomen

ejus in idípsum.
Exquisívi Dóminum, et exaudívit me: * et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.
Accédite ad eum, et illuminámini: * et fácies vestræ non confundéntur.
Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum: * et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum.
Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum: * et erípiet eos.
Gustáte, et vidéte quóniam suávis est Dóminus: * beátus vir, qui sperat in eo.
Timéte Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam non est inópia timéntibus eum.
Dívites eguérunt et esuriérunt: * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.
Veníte filii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.
Quis est homo qui vult vitam: * díligit dies vidére bonos?
Próhibe línguam tuam a malo: * et lábia tua ne loquántur dolum.
Divérte a malo, et fac bonum: * inquíre pacem, et perséquere eam.
Oculi Dómini super justos: * et aures ejus in preces eórum.
Vultus autem Dómini super faciéntes mala: * ut perdat de terra memóriam eórum.
Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos: * et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.
Juxta est Dóminus iis, qui tribuláto sunt corde: * et húmiles spíritu salvábit.
Multæ tribulatiónes justórum: * et de ómnibus his liberábit eos Dóminus.
Custódit Dóminus ómnia ossa eórum: * unum ex his non conterétur.
Mors peccatórum péssima: * et qui odérunt justum, delínquent.
Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum: * et non delínquent omnes, qui sperant in eo.
Ant. Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos.
Ant. Constítues eos príncipes * super omnem terram: mémores erunt nóminis tui Dómine.

Psalmus 44.

Eructavit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea Regi.
Lingua mea cálamus scribæ, * velóciter scribéntis.
Speciósus forma præ filiis hóminum, diffúsa est grátia in lábiis tuis: * proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Accíngere gládio tuo super femur tuum, * potentíssime.
Spécie tua et pulchritúdine tua * inténde, próspere procéde, et regna.
Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.
Sagíttæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda ini-

micórum Regis.
Sedes tua Deus in sæculum sæculi:*virga directiónis virga regni tui.
Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.
Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis: * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.
Astitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto: * circúmdata varietáte.
Audi filia, et vide, et inclína aurem tuam: * et oblivíscere pópulum tuum, et domum patris tui.
Et concupíscet Rex decórem tuum: * quóniam ipse est Dóminus Deus tuus, et adorábunt eum.
Et fíliæ Tyri in munéribus * vultum tuum deprecabúntur: omnes dívites plebis.
Omnis glória ejus fíliæ Regis ab intus, * in fimbriis áureis circumamícta varietátibus.
Adducéntur Regi vírgines post eam:* próximæ ejus afferéntur tibi.
Afferéntur in lætítia et exultatióne:* adducéntur in templum Regis.
Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii: * constítues eos príncipes super omnem terram.
Mémores erunt nóminis tui* in omni generatióne et generatiónem.
Proptérea pópuli confitebúntur tibi in ætérnum: * et in sæculum sæculi.
Ant. Constítues eos príncipes super omnem terram: mémores erunt nóminis tui Dómine.
℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum. Pater noster. Absolutio. Exáudi Dómine. ℣. Jube domne.
Bened. Benedictióne perpétua.

Lectiones de Scriptura positæ in Communi Sanctorum, leguntur quando annotantur in Proprio Sanct. per annum, et quando contingit fieri Officium de aliquo Sancto illis diebus, in quibus in Offic. Feriæ non ponuntur Lect. de Script., sed tantum de Homilia, et quando aliquod Festum solemniter celebratur in propria Ecclesia.

De Epístola prima beáti Pauli Apóstoli ad Corínthios.

Lectio i. *Cap. 4.*

Sic nos exístimet homo ut minístros Christi, et dispensatóres mysteriórum Dei. Hic jam quæritur inter dispensatóres, ut fidélis quis inveniátur. Mihi autem pro mínimo est ut a vobis júdicer, aut ab humáno die: sed neque meípsum júdico. Nihil enim mihi cónscius sum: sed non in hoc justificátus sum: qui autem júdicat me, Dóminus est. Itaque nolíte ante tempus judicáre, quoadúsque véniat Dóminus: qui et illu-

minábit abscóndita tenebrárum, et manifestábit consília córdium; et tunc laus erit unicuíque a Deo.

℟. Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum, dicit Dóminus: * Estóte ergo prudéntes sicut serpéntes, et símplices sicut colúmbæ.

℣. Dum lucem habétis, crédite in lucem, ut fílii lucis sitis. Estóte.

Bened. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

Hæc autem, fratres, transfigurávi in me et Apóllo, propter vos: ut in nobis discátis, ne supra quam scriptum est, unus advérsus álterum inflétur pro álio. Quis enim te discérnit? Quid autem habes, quod non accepísti? Si autem accepísti, quid gloriáris quasi non accéperis? Jam saturáti estis, jam dívites facti estis: sine nobis regnátis: et útinam regnétis, ut et nos vobíscum regnémus. Puto enim quod Deus nos Apóstolos novíssimos osténdit, tamquam morti destinátos: quia spectáculum facti sumus mundo, et Angelis, et homínibus.

℟. Tóllite jugum meum super vos, dicit Dóminus, et discite a me, quia mitis sum, et húmilis corde: * Jugum enim meum suáve est, et onus meum leve.

℣. Et inveniétis réquiem animábus vestris. Jugum.

Bened. Spíritus sancti grátia.

Lectio iii.

Nos stulti propter Christum, vos autem prudéntes in Christo: nos infírmi, vos autem fortes: vos nóbiles, nos autem ignóbiles. Usque in hanc horam et esurímus, et sitímus, et nudi sumus, et cólaphis cædimur, et instábiles sumus, et laborámus operántes mánibus nostris: maledícimur, et benedícimus, persecutiónem pátimur, et sustinémus: blasphemámur, et obsecrámus: tamquam purgaménta hujus mundi facti sumus, ómnium peripséma usque adhuc. Non ut confúndam vos, hæc scribo; sed ut fílios meos caríssimos móneo. Nam si decem míllia pædagogórum habeátis in Christo; sed non multos patres. Nam in Christo Jesu per Evangélium ego vos génui.

℟. Dum stetéritis ante reges et præsides, nolíte cogitáre quómodo, aut quid loquámini: * Dábitur enim vobis in illa hora, quid loquámini.

℣. Non enim vos estis qui loquímini: sed Spíritus Patris vestri, qui lóquitur in vobis. Dábitur. Glória Patri. Dábitur.

In secundo Nocturno.

Ant. Príncipes * populórum congregáti sunt cum Deo Abraham.

Psalmus 46.

Omnes gentes pláudite mánibus: * jubiláte Deo in

•voce exultatiónis.
Quóniam Dóminus excélsus, terríbilis: * Rex magnus super omnem terram.
Subjécit pópulos nobis: * et Gentes sub pédibus nostris.
Elégit nobis hereditátem suam, * spéciem Jacob, quam diléxit.
Ascéndit Deus in júbilo: * et Dóminus in voce tubæ.
Psállite Deo nostro, psállite: * psállite Regi nostro, psállite.
Quóniam Rex omnis terræ Deus: * psállite sapiénter.
Regnábit Deus super Gentes: * Deus sedet super sedem sanctam suam.
Príncipes populórum congregáti sunt cum Deo Abraham: * quóniam dii fortes terræ, * vehementer eleváti sunt.
Ant. Príncipes populórum congregáti sunt cum Deo Abraham.
Ant. Dedísti* hereditátem timéntibus nomen tuum Dómine.

Psalmus 60.

Exaudi Deus deprecatiónem meam: * inténde oratióni meæ.
A finibus terræ ad te clamávi: * dum anxiarétur cor meum, in petra exaltásti me.
Deduxísti me, quia factus es spes mea: * turris fortitúdinis a fácie inimíci.
Inhabitábo in tabernáculo tuo in sæcula: * prótegar in velaménto alárum tuárum.
Quóniam tu Deus meus exaudísti oratiónem meam: * dedísti hereditátem timéntibus nomen tuum.
Dies super dies regis adjícies: * annos ejus usque in diem generatiónis et generatiónis.
Pérmanet in ætérnum in conspéctu Dei: * misericórdiam et veritátem ejus quis requíret?
Sic psalmum dicam nómini tuo in sæculum sæculi: * ut reddam vota mea de die in diem.
Ant. Dedísti hereditátem timéntibus nomen tuum Dómine.
Ant. Annuntiavérunt * ópera Dei, et facta ejus intellexérunt.

Psalmus 63.

Exaudi Deus oratiónem meam cum déprecor: * a timóre inimíci éripe ánimam meam.
Protexísti me a convéntu malignántium: * a multitúdine operántium iniquitátem.
Quia exacuérunt ut gládium linguas suas: * intendérunt arcum rem amáram, ut sagíttent in occúltis immaculátum.
Súbito sagittábunt eum, et non timébunt: * firmavérunt sibi sermónem nequam.
Narravérunt ut abscónderent láqueos: * dixérunt: Quis vidébit eos.
Scrutáti sunt iniquitátes: * defecérunt scrutántes scrutínio.

Accédet homo ad cor altum:* et exaltábitur Deus.
Sagíttæ parvulórum factæ sunt plagæ eórum:* et infirmátæ sunt contra eos linguæ eórum.
Conturbáti sunt omnes, qui vidébant eos : * et tímuit omnis homo.
Et annuntiavérunt ópera Dei: * et facta ejus intellexérunt.
Lætábitur justus in Dómino, et sperábit in eo, * et laudabúntur omnes recti corde.
Ant. Annuntiavérunt ópera Dei, et facta ejus intellexérunt.
℣. Constítues eos príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui Dómine. Pater noster. Absolutio. Ipsíus píetas ℣. Jube domne. Benedictio. Deus Pater omnípotens.
Sermo sancti Gregórii Papæ.

Lectio iv.

Homilia 30. in Evang., post medium.

Scriptum est: Spíritus Dómini ornávit cœlos. Ornaménta enim cœlórum sunt virtútes prædicántium. Quæ vidélicet ornaménta Paulus enúmerat, dicens: Alii datur per Spíritum sermo sapiéntiæ, álii sermo sciéntiæ secúndum eúmdem Spíritum, álteri fides in eódem Spíritu, álii grátia sanitátum in uno Spíritu, álii operátio virtútum, álii prophetía, álii discrétio spirítuum, álii génera linguárum, álii interpretátio sermónum. Hæc autem ómnia operátur unus atque idem Spíritus, dívidens síngulis prout vult.
℟. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti facti amíci Dei.
℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cœlum, voce magna clamántem, et dicéntem. Isti sunt.
Bened. Christus perpétuæ.

Lectio v.

Quot ergo sunt bona prædicántium, tot sunt ornaménta cœlórum. Hinc rursus scriptum est: Verbo Dómini cœli firmáti sunt. Verbum enim Dómini Filius est Patris. Sed eósdem cœlos, vidélicet sanctos Apóstolos, ut tota simul sancta Trínitas ostendátur operáta, repénte de sancti Spíritus divinitáte adjúngitur: Et spíritu oris ejus omnis virtus eórum. Cœlórum ergo virtus de Spíritu sumpta est: quia mundi hujus potestátibus contraíre non præsúmerent, nisi eos sancti Spíritus fortitúdo solidásset. Quales namque doctóres sanctæ Ecclésiæ ante advéntum hujus Spíritus fúerint, scimus: et post advéntum illíus cujus fortitúdinis facti sint, conspícimus.
℟. Beáti estis cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos,

mentiéntes, propter me: * Gaudéte et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cœlis.

℣. Cum vos óderint hómines, et cum separáverint vos, et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum tamquam malum propter Filium hóminis. Gaudéte.

Bened. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

Certe iste ipse pastor Ecclésiæ, ad cujus sacratíssimum corpus sedémus, quantæ debilitátis, quantæque formídinis ante advéntum Spíritus fúerit, ancilla ostiária requisíta dicat. Una enim mulíeris voce percússus, dum mori tímuit, vitam negávit. Et pensándum, quia eum comprehénsum Petrus negávit in terra, quem suspénsum latro conféssus est in cruce. Sed vir iste tantæ formídinis, qualis post advéntum Spíritus exístat, audiámus. Fit convéntus magistrátus atque seniórum, cæsis denuntiátur Apóstolis, ne in nómine Jesu loqui débeant: Petrus magna auctoritáte respóndet: Obedíre opórtet Deo magis quam homínibus.

℟. Isti sunt triumphatóres, et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna: * Modo coronántur, et accípiunt palmam.

℣. Isti sunt qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo. Glória Patri. Modo.

In tertio Nocturno.

Ant. Exaltabúntur * córnua justi, allelúja.

Psalmus 74.

Confitebimur tibi Deus: * confitébimur, et invocábimus nomen tuum.

Narrábimus mirabília tua: * cum accépero tempus, ego justítias judicábo.

Liquefácta est terra, et omnes qui hábitant in ea: * ego confirmávi colúmnas ejus.

Dixi iníquis: Nolíte iníque ágere: * et delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu:

Nolíte extóllere in altum cornu vestrum: * nolíte loqui advérsus Deum iniquitátem.

Quia neque ab Oriénte, neque ab Occidénte, neque a desértis móntibus: * quóniam Deus judex est.

Hunc humíliat, et hunc exáltat; * quia calix in manu Dómini vini meri plenus misto.

Et inclinávit ex hoc in hoc: verúmtamen fæx ejus non est exinaníta: * bibent omnes peccatóres terræ.

Ego autem annuntiábo in sæculum: * cantábo Deo Jacob.

Et ómnia córnua peccatórum confríngam: * et exaltabúntur córnua justi.

Ant. Exaltabúntur córnua justi, allelúja.

Ant. Lux orta est justo, * allelúja: rectis corde lætítia, allelúja.

Psalmus 96.

Dominus regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.

Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.

Ignis ante ipsum præcédet, * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: vidit, et commóta est terra.

Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundántur omnes qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.

Adoráte eum omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.

Et exultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua Dómine:

Quóniam tu Dóminus altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta est justo, * et rectis corde lætítia.

Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.

Ant. Lux orta est justo, allelúja: rectis corde lætítia, allelúja.

Ant. Custodiébant * testimónia ejus, et præcépta ejus, allelúja.

Psalmus 98.

Dominus regnávit, irascántur pópuli: * qui sedet super Chérubim, moveátur terra.

Dóminus in Sion magnus: * et excélsus super omnes pópulos.

Confiteántur nómini tuo magno: quóniam terríbile et sanctum est: * et honor regis judícium díligit.

Tu parásti directiónes: * judícium et justítiam in Jacob tu fecísti.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte scabéllum pedum ejus: * quóniam sanctum est.

Moyses et Aaron in sacerdótibus ejus: * et Sámuel inter eos, qui ínvocant nomen ejus:

Invocábant Dóminum, et ipse exaudiébat eos: * in colúmna nubis loquebátur ad eos.

Custodiébant testimónia ejus, * et præcéptum quod dedit illis.

Dómine Deus noster, tu exaudiébas eos: * Deus tu propítius fuísti eis, et ulcíscens in omnes adinventiónes eórum.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte in monte sancto ejus: * quóniam sanctus Dóminus Deus noster.

Ant. Custodiébant testimónia ejus, et præcépta ejus, allelúja.

℣. Nimis honoráti sunt amíci tui Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum. Pater noster. Absolutio. A vínculis. ℣. Jube domne.

Bened. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 19. *d.*

In illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te: quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homilia S. Hierónymi Presbyteri.

Lib. 3. *in Matth. cap.* 19.

Grandis fidúcia! Petrus piscátor erat, dives non fúerat, cibos manu et arte quærébat: et tamen lóquitur confidénter: Relíquimus ómnia. Et quia non súfficit tantum relínquere, jungit quod perféctum est: Et secúti sumus te. Fécimus quod jussísti: quid ígitur nobis dabis præmii? Jesus autem dixit illis: Amen dico vobis, quod vos qui secúti estis me, in regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ, sedébitis et vos super sedes duódecim, judicántes duódecim tribus Israel. Non dixit, Qui reliquístis ómnia: hoc enim et Crates fecit philósophus, et multi álii divítias contempsérunt: sed, Qui secúti estis me: quod próprie Apostolórum est atque credéntium.

℟. Isti sunt qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem.

Bened. Cujus, vel Quorum festum cólimus. Lectio viii.

In regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ (quando et mórtui de corruptióne resúrgent incorrúpti) sedébitis et vos in sóliis judicántium, condemnántes duódecim tribus Israel: quia vobis credéntibus, illi crédere noluérunt. Et omnis qui relíquerit domum, vel fratres, aut soróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut filios, aut agros propter nomen meum, céntuplum accípiet, et vitam ætérnam possidébit. Locus iste cum illa senténtia cóngruit, in qua Salvátor lóquitur: Non veni pacem míttere, sed gládium. Veni enim separáre hóminem a patre suo, et matrem a filia, et nurum a socru: et inimíci hóminis doméstici ejus. Qui ergo propter fidem Christi, et prædicatiónem Evangélii, omnes afféctus contémpserint, atque divítias et sæculi voluptátes: isti céntuplum recípient, et vitam ætérnam possidébunt.

℟. Isti sunt viri sancti, quos elégit Dóminus in charitáte non ficta, et dedit illis glóriam sempitérnam: * Quorum

doctrína fulget Ecclésia, ut sole luna.

℣. Sancti per fidem vicérunt regna: operáti sunt justítiam. Quorum.

Glória Patri. Quorum.

Bened. Ad societátem.

Lectio ix.

Ex occasióne hujus senténtiæ quidam introdúcunt mille annos post resurrectiónem, dicéntes, tunc nobis céntuplum ómnium rerum, quas dimísimus, et vitam ætérnam esse reddéndam: non intelligéntes, quod si in céteris digna sit repromíssio, in uxóribus appáreat turpitúdo: ut qui unam pro Dómino dimíserit, centum recípiat in futúro. Sensus ergo iste est: qui carnália pro Salvatóre dimíserit, spirituália recípiet: quæ comparatióne et mérito sui ita erunt, quasi si parvo número centenárius númerus comparétur.

Deinde dicitur Hymnus.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Antiph.

1. Hoc est præcéptum meum, * ut diligátis ínvicem, sicut diléxi vos. Psalm. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2. Majórem charitátem * nemo habet, ut ánimam suam ponat quis pro amícis suis.

3. Vos amíci mei estis, * si fecéritis quæ præcípio vobis, dicit Dóminus.

4. Beáti pacífici, * beáti mundo corde: quóniam ipsi Deum vidébunt.

5. In patiéntia vestra * possidébitis ánimas vestras.

Capitulum. *Ephes. 2. d.*

Fratres, Jam non estis hóspites, et ádvenæ: sed estis cives sanctórum, et doméstici Dei: superædificáti super fundaméntum Apostolórum, et Prophetárum, ipso summo angulári lápide Christo Jesu. ℟. Deo grátias.

Hymnus.

Exsultet orbis gáudiis:
Cœlum resúltet láudibus:
Apostolórum glóriam
Tellus et astra cóncinunt.

Vos sæculórum Júdices,
Et vera mundi lúmina:
Votis precámur córdium,
Audíte voces súpplicum.

Qui templa cœli cláuditis,
Serásque verbo sólvitis,
Nos a reátu nóxios
Solvi jubéte, quæsumus.

Præcépta quorum prótinus
Languor, salúsque séntiunt,
Sanáte mentes lánguidas:
Augéte nos virtútibus.

Ut, cum redíbit Arbiter
In fine Christus sæculi,
Nos sempitérni gáudii
Concédat esse cómpotes.

Patri, simúlque Fílio,
Tibíque sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória,
Amen.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei.
℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Benedictus, Antiph.

Vos qui reliquístis * ómnia, et secúti estis me, céntuplum

accipiétis, et vitam ætérnam possidébitis.

Ad Tertiam, Antiph.

Majórem charitátem.

Capit. Fratres, Jam non estis, ut supra.

℟. br. In omnem terram* Exívit sonus eórum. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ verba eórum. Exívit. Glória Patri. In omnem. ℣. Constítues eos príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui Dómine.

Ad Sextam, Antiph.

Vos amíci mei estis.

Capitulum. *Act. 5. b.*

Per manus autem Apostolórum fiébant signa, et prodígia multa in plebe.

℟. br. Constítues eos príncipes * Super omnem terram. Constítues. ℣. Mémores erunt nóminis tui Dómine. Super. Glória Patri. Constítues. ℣. Nimis honoráti sunt amíci tui, Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Nonam, Antiph.

In patiéntia vestra.

Capitulum. *Act. 5. g.*

Ibant Apóstoli gaudéntes a conspéctu concílii, quóniam digni hábiti sunt pro nómine Jesu contuméliam pati.

℟. br. Nimis honoráti sunt * Amíci tui, Deus. Nimis. ℣. Nimis confortátus est principátus eórum. Amíci. Glória Patri. Nimis. ℣. Annuntiavérunt ópera Dei.

℟. Et facta ejus intellexérunt.

In secundis Vesperis.

Ant. Jurávit Dóminus,* et non pœnitébit eum: Tu es sacérdos in ætérnum. Psalmus 109

Dixit Dóminus Dómino meo:* Sede a dextris meis:

Donec ponam inimícos tuos,* scabéllum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emittet Dóminus ex Sion:* domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in splendóribus Sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum:* Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.

Dóminus a dextris tuis,* confrégit in die iræ suæ reges.

Judicábit in natiónibus, implébit ruínas: * conquassábit cápita in terra multórum.

De torrénte in via bibet:* proptérea exaltábit caput.

Ant. Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: Tu es sacérdos in ætérnum.

Ant. Cóllocet eum* Dóminus cum princípibus pópuli sui.

Psalmus 112.

Laudate púeri Dóminum:* laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedíctum,* ex hoc nunc, et usque in sæculum.

A solis ortu usque ad occásum, * laudábile nomen Dómini.

Excélsus super omnes gentes Dóminus, * et super cœlos glória ejus.

Quis sicut Dóminus Deus noster, qui in altis hábitat, * et humília réspicit in cœlo et in terra?
Súscitans a terra ínopem, * et de stércore érigens páuperem:
Ut cóllocet eum cum princípibus, * cum princípibus pópuli sui.
Qui habitáre facit stérilem in domo, * matrem filiórum lætántem.
Ant. Cóllocet eum Dóminus cum princípibus pópuli sui.
Ant. Dirupísti Dómine víncula mea: * tibi sacrificábo hóstiam laudis.

Psalmus 115.

Credidi propter quod locútus sum: * ego autem humiliátus sum nimis.
Ego dixi in excéssu meo: * Omnis homo mendax.
Quid retríbuam Dómino, * pro ómnibus, quæ retríbuit mihi?
Cálicem salutáris accípiam: * et nomen Dómini invocábo.
Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo ejus: * pretiósa in conspéctu Dómini mors sanctórum ejus.
O Dómine, quia ego servus tuus: * ego servus tuus, et fílius ancíllæ tuæ.
Dirupísti víncula mea: * tibi sacrificábo hóstiam laudis, et nomen Dómini invocábo.
Vota mea Dómino reddam in conspéctu omnis pópuli ejus, * in átriis domus Dómini, in médio tui Jerúsalem.
Ant. Dirupísti Dómine víncula mea: tibi sacrificábo hóstiam laudis.
Ant. Eúntes ibant et flebant, * mitténtes sémina sua.

Psalmus 125.

In converténdo Dóminus captivitátem Sion: * facti sumus sicut consoláti:
Tunc replétum est gáudio os nostrum: * et lingua nostra exultatióne.
Tunc dicent inter gentes: * Magnificávit Dóminus fácere cum eis.
Magnificávit Dóminus fácere nobíscum: * facti sumus lætántes.
Convérte Dómine captivitátem nostram, * sicut torrens in Austro.
Qui séminant in lácrymis, * in exultatióne metent.
Eúntes ibant et flebant, * mitténtes sémina sua.
Veniéntes autem vénient cum exultatióne, * portántes manípulos suos.
Ant. Eúntes ibant et flebant, mitténtes sémina sua.
Ant. Confortátus est * principátus eórum, et honoráti sunt amíci tui, Deus.

Psalmus 138.

Dómine probásti me, et cognovísti me: * tu cognovísti sessiónem meam, et resurrectiónem meam.
Intellexísti cogitatiónes meas de longe: * sémitam meam, et funículum meum investigásti.
Et omnes vias meas prævidísti: * quia non est sermo in

lingua mea.
Ecce Dómine, tu cognovísti ómnia novíssima, et antíqua: * tu formásti me, et posuísti super me manum tuam.
Mirábilis facta est sciéntia tua ex me:* confortáta est, et non pótero ad eam.
Quo ibo a spíritu tuo? * et quo a fácie tua fúgiam?
Si ascéndero in cœlum, tu illic es: * si descéndero in inférnum, ades.
Si súmpsero pennas meas dilúculo,* et habitávero in extrémis maris:
Etenim illuc manus tua dedúcet me:* et tenébit me déxtera tua.
Et dixi: Fórsitan ténebræ conculcábunt me:* et nox illuminátio mea in delíciis meis.
Quia ténebræ non obscurabúntur a te, et nox sicut dies illuminábitur: * sicut ténebræ ejus, ita et lumen ejus.
Quia tu possedísti renes meos: * suscepísti me de útero matris meæ.
Confitébor tibi quia terribíliter magnificátus es:* mirabília ópera tua, et ánima mea cognóscit nimis.
Non est occultátum os meum a te, quod fecísti in occúlto:* et substántia mea in inferióribus terræ.
Imperféctum meum vidérunt óculi tui, et in libro tuo omnes scribéntur: * dies formabúntur, et nemo in eis.
Mihi autem nimis honorificáti sunt amíci tui, Deus:* nimis confortátus est principátus eorum.
Dinumerábo eos, et super arénam multiplicabúntur: * exurréxi, et adhuc sum tecum.
Si occíderis Deus peccatóres: * viri sánguinum declináte a me:
Quia dícitis in cogitatióne: * Accípient in vanitáte civitátes tuas.
Nonne qui odérunt te Dómine, óderam: * et super inimícos tuos tabescébam?
Perfécto ódio óderam illos:* et inimíci facti sunt mihi.
Proba me Deus, et scito cor meum: * intérroga me, et cognósce sémitas meas.
Et vide, si via iniquitátis in me est: * et deduc me in via ætérna.
Ant. Confortátus est principátus eórum, et honoráti sunt amíci tui, Deus.

Capitulum. *Ephes.* 2. *d*

Fratres, Jam non estis hóspites, et ádvenæ; sed estis cives sanctórum, et doméstici Dei: superædificáti super fundaméntum Apostolórum, et Prophetárum, ipso summo angulári lápide Christo Jesu.

Hymnus. Exúltet orbis. 12.*
℣. Annuntiavérunt ópera Dei.
℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Magnificat, Ant. Estóte fortes in bello,* et pugnáte cum antíquo serpénte: et accipiétis regnum ætérnum, allelúja.

Aliæ Lectiones pro Apostolis.
In secundo Nocturno.
De Expositióne sancti Augustíni Epíscopi super Psalmum octogésimum sextum.
Lectio iv. *Ante medium.*

Fundamenta ejus in móntibus sanctis: díligit Dóminus portas Sion. Quare sunt fundaménta Apóstoli, et Prophétæ? Quia eórum auctóritas portat infirmitátem nostram. Quare sunt portæ? Quia per ipsos intrámus ad regnum Dei. Prædicant enim nobis: et cum per ipsos intrámus, per Christum intrámus. Ipse est enim jánua. Et cum dicúntur duódecim portæ Jerúsalem, et una porta Christus, et duódecim portæ Christus, quia in duódecim portis Christus: et ídeo duodenárius númerus Apostolórum. Sacraméntum magnum hujus duodenárii significátio est númeri. Sedébitis, inquit, super duódecim sedes, judicántes duódecim tribus Israel.

℟. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti facti amíci Dei.
℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cœlum, voce magna clamántem et dicéntem. Isti.

Lectio v.

Si duódecim sellæ ibi sunt, non est ubi sédeat tertiusdécimus Paulus Apóstolus, et non erit quómodo júdicet: et ipse se judicatúrum dixit non hómines tantum, sed et Angelos. Quos Angelos, nisi apóstatas ángelos? Nescítis, inquit, quia Angelos judicábimus? Respondéret ergo turba: Quid te jactas judicatúrum? Ubi sedébis? Duódecim sedes dixit Dóminus duódecim Apóstolos: unus cécidit Judas, in locum ipsíus sanctus Matthías ordinátus est: implétus est duodenárius númerus sédium. Primo locum ínveni, ubi sédeas, et sic te mináre judicatúrum. Duódecim ergo sedes quid sibi velint, videámus. Sacraméntum est cujúsdam universitátis, quia per totum orbem terrárum futúra erat Ecclésia: unde vocátur hoc ædifícium ad Christi compágem.

℟. Beáti estis cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos, mentiéntes, propter me:* Gaudéte et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cœlis. ℣. Cum vos óderint hómines, et cum separáverint vos, et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum tamquam malum propter Fílium hóminis. Gaudéte.

Lectio vi.

Et ídeo quia úndique venítur ad judicándum, duódecim sedes sunt: sicut quia úndique intrátur in illam ci-

vitátem, duódecim portæ sunt. Non solum ergo illi duódecim, et Apóstolus Paulus, sed quotquot judicatúri sunt, propter significatiónem universitátis ad sedes duódecim pértinent: quemádmodum quotquot intrábunt, ad duódecim portas pértinent. Partes enim mundi quátuor sunt, Oriens, Occidens, Aquilo, et Merídies. Istæ quátuor partes assídue nominántur in Scriptúris. Ab istis quátuor ventis, sicut dicit Dóminus in Evangélio, a quátuor ventis se collectúrum eléctos suos: ab ómnibus ergo istis quátuor ventis vocátur Ecclésia. Quómodo vocátur? Undique In Trinitáte vocátur. Non vocátur nisi per baptísmum in nómine Patris, et Fílii, et Spíritus sancti. Quátuor ergo ter ducta duódecim inveniúntur.

℟. Isti sunt triumphatóres et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna: * Modo coronántur, et accípiunt palmam. ℣. Isti sunt qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo. Glória Patri. Modo.

Pro Evangelistis Lectiones.

In primo Nocturno.

Incipit liber Ezechiélis Prophétæ.

Lectio i. *Cap. 1.*

Et factum est in trigésimo anno, in quarto, in quinta mensis, cum essem in médio captivórum juxta flúvium Chobar, apérti sunt cœli, et vidi visiónes Dei. In quinta mensis, ipse est annus quintus transmigratiónis regis Jóachin, factum est verbum Dómini ad Ezechiélem fílium Buzi sacerdótem in terra Chaldæórum, secus flumen Chobar: et facta est super eum ibi manus Dómini. Et vidi, et ecce ventus túrbinis veniébat ab Aquilóne, et nubes magna, et ignis invólvens, et splendor in circúitu ejus: et de médio ejus quasi spécies eléctri, id est, de médio ignis.

℟. Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum, dicit Dóminus: * Estóte ergo prudéntes sicut serpéntes, et símplices sicut colúmbæ.
℣. Dum lucem habétis, crédite in lucem, ut fílii lucis sitis. Estóte ergo prudéntes.

Lectio ii.

Et in médio ejus similitúdo quátuor animálium: et hic aspéctus eórum, similitúdo hóminis in eis. Quátuor fácies uni, et quátuor pennæ uni. Pedes eórum pedes recti, et planta pedis eórum quasi planta pedis vítuli, et scintíllæ quasi aspéctus æris candéntis. Et manus hóminis sub pennis eórum in quátuor pártibus: et fácies, et pennas per quátuor partes habébant, junctæque erant pennæ eórum altérius

ad álterum. Non revertebántur cum incéderent: sed unumquódque ante fáciem suam gradiebátur.

℟. Tóllite jugum meum super vos, dicit Dóminus, et díscite a me, quia mitis sum, et húmilis corde: * Jugum enim meum suáve est, et onus meum leve. ℣. Et inveniétis réquiem animábus vestris. Jugum enim meum.

Lectio iii.

Similitudo autem vultus eórum: fácies hóminis et fácies leónis a dextris ipsórum quátuor: fácies autem bovis a sinístris ipsórum quátuor, et fácies áquilæ désuper ipsórum quátuor. Fácies eórum, et pennæ eórum exténtæ désuper: duæ pennæ singulórum jungebántur, et duæ tegébant córpora eórum: et unumquódque eórum coram fácie sua ambulábat: ubi erat ímpetus spíritus, illuc gradiebántur, nec revertebántur cum ambulárent.

℟. Dum stetéritis ante reges et præsides, nolíte cogitáre quómodo, aut quid loquámini: * Dábitur enim vobis in illa hora, quid loquámini. ℣. Non enim vos estis qui loquímini: sed Spíritus Patris vestri, qui lóquitur in vobis. Dábitur. Glória Patri. Dábitur enim.

In secundo Nocturno.

De Expositióne S. Gregórii Papæ super Ezechiélem Prophétam.

Lectio iv.

Homilia 3. lib. 1.

Sancta quátuor animália, quæ prophetíæ spíritu futúra prævidéntur, subtíli narratióne describúntur, cum dícitur: Quátuor fácies uni, et quátuor pennæ uni. Quid per fáciem, nisi notítia: et quid per pennas, nisi volátus exprímitur? Per fáciem quippe unusquísque cognóscitur: per pennas vero in altum ávium córpora sublevántur. Fácies ítaque ad fidem pértinet, penna ad contemplatiónem. Per fidem namque ab omnipoténti Deo cognóscimur, sicut ipse de suis óvibus dicit: Ego sum pastor bonus, et cognósco oves meas, et cognóscunt me meæ. Qui rursus ait: Ego scio quos elégerim. Pra contemplatiónem vero, qua super nosmetípsos tóllimur, quasi in áera levámur.

℟. Vidi conjúnctos. 16.*

Lectio v.

Quatuor ergo fácies uni sunt: quia si requíras quid Matthæus de incarnatióne Dómini séntiat: hoc nimírum sentit, quod Marcus, Lucas, et Joánnes. Si quæras quid Joánnes séntiat; hoc procul dúbio, quod Lucas, Marcus, et Matthæus. Si quæras quid Marcus; hoc quod Matthæus, Joánnes, et Lucas. Si quæras quid Lucas; hoc quod Joánnes, Matthæus, et Marcus sentit. Quá-

tuor ergo fácies uni sunt: quia notítia fidei, qua cognoscúntur a Deo, ipsa est in uno, quæ est simul in quátuor. Quidquid enim in uno invéneris, hoc in ómnibus simul quátuor cognósces.

℟. Beáti estis. 16.*

Lectio vi.

Et quátuor pennæ uni: quia Dei omnipoténtis Fílium Dóminum nostrum Jesum Christum simul omnes concórditer prædicant; et ad divinitátem ejus mentis óculos levántes, penna contemplatiónis volant. Evangelistárum ergo fácies ad humanitátem Dómini pértinet, penna ad divinitátem: quia in eum, quem corpóreum aspíciunt, quasi fácies inténdunt: sed dum hunc esse incircumscriptum atque incorpóreum ex divinitáte annúntiant, per contemplatiónis pennam quasi in áera levántur. Quia itaque una est fides incarnatiónis ejus in ómnibus, et par contemplátio divinitátis ejus in síngulis, recte nunc dícitur: Quátuor fácies uni, et quátuor pennæ uni.

℟. Isti sunt. 17.*

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 10.

In illo témpore: Designávit Dóminus et álios septuagínta duos: et misit illos binos ante fáciem suam, in omnem civitátem, et locum, quo erat ipse ventúrus. Et réliqua.

Homília sancti Gregórii Papæ.

Homilia 17. *in Evang.*

Dominus et Salvátor noster, fratres charíssimi, aliquándo nos sermónibus, aliquándo vero opéribus ádmonet. Ipsa étenim facta ejus, præcépta sunt: quia dum áliquid tácitus facit, quid ágere debeámus innotéscit. Ecce enim binos in prædicatiónem discípulos mittit: quia duo sunt præcépta charitátis, Dei vidélicet amor, et próximi: et minus quam inter duos chéritas habéri non potest. Nemo enim próprie ad semetípsum habére charitátem dícitur: sed diléctio in álterum tendit, ut cháritas esse possit.

℟. Isti sunt qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem.

Lectio viii.

Ecce enim binos ad prædicándum discípulos Dóminus mittit: quátenus hoc nobis tácitus ínnuat, quia qui charitátem erga álterum non habet, prædicatiónis offícium suscípere nullátenus debet. Bene autem dícitur, quia misit eos ante fáciem

suam in omnem civitátem et locum, quo erat ipse ventúrus. Prædicatóres enim suos Dóminus séquitur: quia prædicátio prævenit, et tunc ad mentis nostræ habitáculum Dóminus venit, quando verba exhortatiónis præcúrrunt: atque per hoc véritas in mente suscípitur.

℟. Isti sunt viri sancti, quos elégit Dóminus in charitáte non ficta, et dedit illis glóriam sempitérnam: * Quorum doctrína fulget Ecclésia, ut sole luna.

℣. Sancti per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam. Quorum.

Glória Patri. Quorum.

Lectio ix.

HUNC namque eísdem prædicatóribus Isaías dicit: Paráte viam Dómini, rectas fácite sémitas Dei nostri. Hinc fílius Psalmísta ait: Iter fácite ei, qui ascéndit super occásum. Super occásum namque Dóminus ascéndit: quia unde in passióne occúbuit, inde majórem suam glóriam resurgéndo manifestávit. Super occásum vidélicet ascéndit: quia mortem, quam pértulit, resurgéndo calcávit. Ei ergo, qui ascéndit super occásum, iter fácimus, cum nos ejus glóriam vestris méntibus prædicámus, ut cas et ipse post véniens, per amóris sui præséntiam illústret.

Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE
Unius Martyris.

Ad Vesperas, Ant. Qui me conféssus, cum reliq. de Laudibus. 30.* Psalm. Dixit Dóminus, cum reliq. de Domínica. 124. et loco ultimi, Psalm. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128.

Capitulum. *Jac. 1. b.*

BEATUS vir, qui suffert tentatiónem: quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromísit Deus diligéntibus se.

Hymnus.

DEUS, tuórum mílitum
Sors, et coróna, præmium,
Laudes canéntes Mártyris
Absólve nexu críminis.
Hic nempe mundi gáudia,
Et blanda fraudum pábula
Imbúta felle députans
Pervénit ad cœléstia.
Pœnas cucúrrit fórtiter
Et sústulit viríliter,
Fundénsque pro te sánguinem,
Ætérna dona póssidet.
Ob hoc precátu súpplici
Te póscimus piíssime:
In hoc triúmpho Mártyris
Dimítte noxam sérvulis.
Laus, et perénnis glória
Patri sit atque Fílio,
Sancto simul Paráclito,
In sempitérna sæcula.
Amen.

℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine.
℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Ad Magnificat, Ant.
Iste Sanctus * pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.

Pro Martyre et Pont.
Oratio.

Infirmitatem nostram réspice, omnípotens Deus: et, quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti N. mártyris tui atque Pontíficis, intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Deus, qui nos beáti N. mártyris tui atque Pontíficis, ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut, cujus natalítia cólimus, de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dóminum.

Pro Martyre tantum
Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut, qui beáti N. mártyris tui natalítia cólimus; intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut, intercedénte beáto N. mártyre tuo, et a cunctis adversitátibus liberémur in córpore, et a pravis cogitatiónibus mundémur in mente. Per Dóminum.

Ad Matutinum. Invitat.
Regem mártyrum Dóminum, *Veníte adorémus.
Psal. Veníte, exultémus. 2.
Hymn. Deus tuórum mílitum, ut 20.*

In primo Nocturno.
Ant. In lege Dómini * fuit volúntas ejus die ac nocte.

Psalmus 1.

Beatus vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:
Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.
Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:
Et fólium ejus non défluet: * et ómnia quæcúmque fáciet, prosperabúntur.
Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.
Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.
Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.
Ant. In lege Dómini fuit volúntas ejus die ac nocte.
Ant. Prædicans* præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus.

Psalmus 2.

Quare fremuérunt Gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?
Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in u-

num * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus. Dirumpámus vincula eórum: * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.
Qui hábitat in cœlis, irridébit eos: * et Dóminus subsannábit eos.
Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.
Ego autem constitútus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.
Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.
Póstula a me, et dabo tibi Gentes hereditátem tuam, * et possessiónem tuam, términos terræ.
Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.
Et nunc reges intellígite: * erudímini qui judicátis terram.
Servíte Dómino in timóre, * et exultáte ei cum tremóre.
Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus, * et pereátis de via justa.
Cum exárserit in brevi ira ejus, * beáti omnes, qui confídunt in eo.
Ant. Prædicans præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus.
Ant. Voce mea * ad Dóminum clamávi: et exaudívit me de monte sancto suo.

Psalmus 3.

Domine, quid multiplicáti sunt qui tríbulant me? * multi insúrgunt advérsum me.
Multi dicunt ánimæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.
Tu autem Dómine suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.
Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.
Ego dormívi, et soporátus sum: * et exurréxi, quia Dóminus suscépit me.
Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exúrge Dómine, salvum me fac Deus meus.
Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.
Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.
Ant. Voce mea ad Dóminum clamávi: et exaudívit me de monte sancto suo. ℣. Glória et honóre coronásti eum, Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Pater noster. Absolútio. Exáudi Dómine. ℣. Jube domne. Benedictio. Benedictióne perpétua.

Lectiones sequentes primi Nocturni leguntur in Festo Mart. et Pont.

In Festo autem Mart. non Pontificis leguntur quæ inferius positæ sunt in Communi plurimorum Martyrum.

De Actibus Apostolórum.
Lectio i. *Cap.* 20. *d*

A Miléto Paulus mittens Ephesum, vocávit Majóres natu Ecclésiæ. Qui cum venissent ad eum, et simul essent, dixit eis: Vos scitis a prima die, qua ingréssus sum in Asiam, quáliter vobíscum per omne tempus fúerim, sérviens Dómino cum omni humilitáte, et lácrymis, et tentatiónibus, quæ mihi accidérunt ex insídiis Judæórum: quómodo nihil subtráxerim utilium, quo minus annuntiárem vobis, et docérem vos públice, et per domos, testíficans Judæis atque Gentílibus in Deum pœniténtiam, et fidem in Dóminum nostrum Jesum Christum. Et nunc ecce alligátus ego spíritu, vado in Jerúsalem, quæ in ea ventúra sint mihi, ignórans: nisi quod Spíritus sanctus per omnes civitátes mihi protestátur, dicens: Quóniam víncula, et tribulatiónes Jerosólymis me manent. Sed nihil horum véreor: nec fácio ánimam meam pretiosiórem quam me, dúmmodo consúmmem cursum meum, et ministérium verbi, quod accépi a Dómino Jesu, testificári Evangélium grátiæ Dei.

℟. Iste Sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: * Fundátus enim erat supra firmam petram. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Fundátus. Benedictio. Unigénitus Dei Fílius. Lectio ii.

Et nunc ecce ego scio quia ámplius non vidébitis fáciem meam vos omnes, per quos transívi prædicans regnum Dei. Quaprópter contéstor vos hodiérna die, quia mundus sum a sánguine ómnium. Non enim subterfúgi, quo minus annuntiárem omne consílium Dei vobis. Atténdite vobis, et univérso gregi, in quo vos Spíritus sanctus pósuit epíscopos, régere Ecclésiam Dei, quam acquisívit sánguine suo. Ego scio quóniam intrábunt post discessiónem meam lupi rapáces in vos, non parcéntes gregi. Et ex vobis ipsis exúrgent viri loquéntes pervérsa, ut abdúcant discípulos post se. Propter quod vigiláte memória retinéntes: quóniam per triénnium nocte et die non cessávi, cum lácrymis monens unumquémque vestrum.

℟. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dóminum. ℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et florébit.

Bened. Spíritus sancti grátia.
Lectio iii.

Et nunc comméndo vos Deo, et verbo grátiæ ipsíus, qui potens est ædificáre, et dare hereditátem in sanctificátis ómnibus. Argéntum et aurum, aut vestem

nullius concupívi, sicut ipsi scitis: quóniam ad ea, quæ mihi opus erant, et his, qui mecum sunt, ministravérunt manus istæ. Omnia osténdi vobis, quóniam sic laborántes, opórtet suscípere infírmos, ac meminísse verbi Dómini Jesu, quóniam ipse dixit: Beátius est magis dare, quam accípere. Et cum hæc dixísset, pósitis génibus suis, orávit cum ómnibus illis. Magnus autem fletus factus est ómnium: et procumbéntes super collum Pauli, osculabántur eum, doléntes máxime in verbo, quod díxerat, quóniam ámplius fáciem ejus non essent visúri. Et deducébant eum ad navem.

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum:* Et invéntus est in número Sanctórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Et invéntus. Glória Patri. Et invéntus.

In secundo Nocturno.

Ant. Fílii hóminum * scitóte, quia Dóminus sanctum suum mirificávit. Psalmus 4.

Cum invocárem, exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.

Miserére mei,* et exáudi oratiónem meam.

Fílii hóminum úsquequo gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium?

Et scitóte quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum:* Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum.

Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.

Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino. * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?

Signátum est super nos lumen vultus tui Dómine:* dedísti lætítiam in corde meo.

A fructu fruménti, vini, et ólei sui * multiplicáti sunt.

In pace in idípsum* dórmiam, et requiéscam:

Quóniam tu Dómine singuláriter in spe * constituísti me.

Ant. Fílii hóminum scitóte quia Dóminus sanctum suum mirificávit.

Ant. Scuto bonæ voluntátis* tuæ coronásti eum Dómine.

Psalmus 5.

Verba mea áuribus pércipe Dómine, * intéllige clamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ,* Rex meus et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dómine mane exáudies vocem meam.

Mane astábo tibi et vidébo* quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malígnus:* neque permanébunt injústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur

iniquitátem: * perdes omnes, qui loquúntur mendácium.
Virum sánguinum et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.
Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.
Dómine deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.
Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.
Sepúlchrum patens est guttur eórum: linguis suis dolóse agébant, * júdica illos Deus.
Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos, * quóniam irritavérunt te Dómine.
Et læténtur omnes: qui sperant in te, * in ætérnum exultábunt: et habitábis in eis.
Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces justo.
Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronásti nos.
Ant. Scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum, Dómine.
Ant. In univérsa terra * glória et honóre coronásti eum.

Psalmus 8.

Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cœlos.
Ex ore infántium et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.
Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.
Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?
Minuísti eum paulo minus ab Angelis; glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves et boves univérsas: ínsuper et pécora campi:
Vólucres cœli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.
Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Ant. In univérsa terra glória et honóre coronásti eum.
℣. Posuísti Dómine super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso. Pater noster. Absolutio. Ipsíus píetas.
℣. Jube domne. Benedictio. Deus Pater omnípotens.

Sermo S. Augustíni Episc.

Lectio iv.

Serm. 44. de Sanctis.

Triumphalis beáti mártyris N. dies hódie nobis anniversária celebritáte recúrrit: cujus glorificatióni sicut congáudet Ecclésia, sic ejus propónit sequénda vestígia. Si enim compátimur,

et conglorificábimur. In cujus glorióso agóne duo nobis præcipue consideránda sunt: induráta videlicet tortóris sævítia, et Mártyris invícta patiéntia. Sævítia tortóris, ut eam detestémur: patiéntia Mártyris, ut eam imitémur. Audi Psalmístam advérsus malítiam increpántem : Noli æmulári in malignántibus : quóniam tamquam fœnum velóciter aréscent. Quod autem advérsus malignántes patiéntia exhibénda sit, áudi Apóstolum suadéntem : Patiéntia vobis necessária est, ut reportétis promissiónes.

℞. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum : * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Descendítque cum illo in fóveam: et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit. Benedictio. Christus perpétuæ.

Lectio v.

Coronata ítaque est beáti Mártyris patiéntia, mancipáta est ætérnis cruciátibus tortóris incorrécta malítia. Hoc atténdens in agóne suo gloriósus Christi athléta, non exhórruit cárcerem. Ad imitatiónem cápitis sui tolerávit probra, sustínuit irrisiónes, flagélla non tímuit : et quot ante mortem pro Christo pértulit supplícia, tot ei de se óbtulit sacrifícia. Quod enim propinánte Apóstolo bíberat, alte retinébat : Quia non sunt condígnæ passiónes hujus témporis ad futúram glóriam, quæ revelábitur in nobis. Et quia momentáneum hoc et leve nostræ tribulatiónis, ætérnum glóriæ pondus operátur in cœlis. Hujus promissiónis amóre a terrénis suspénsus, et prægustáta supérnæ suavitátis dulcédine ineffabíliter afféctus, dicébat cum Psalmísta : Quid mihi est in cælo, et a te quid vólui super terram ? Defécit caro mea, et cor meum: Deus cordis mei, et pars mea Deus in ætérnum.

℞. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei Dómine, * Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis : posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et voluntáte. Benedictio. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

Contemplabatur enim quantum in ænígmate infírmitas humána óculum mentis in æternitáte fígere potest, quanta sint supérnæ civitátis gáudia : et ea enarráre non sufficiens, admirándo clamábat: Quid mihi est in cælo? Quasi díceret : Excédit vires meas, excédit facultátem eloquéntiæ meæ, transcéndit capacitátem intelligéntiæ meæ illud decus, illa glória, illa celsitúdo, qua nobis, a conturbatióne hóminum remó-

tis, in abscóndito faciéi suæ Jesus Christus Dóminus noster reformábit corpus humilitátis nostræ, configurátum córpori claritátis suæ. Hujus perféctæ libertátis contemplatióne nullum vitábat periculum, nullum horrébat supplícium: et si míllies posset mori, non putábat se hanc digne posse áliqua ratióne promeréri.

℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus: * Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et corónam. Glória Patri. Et corónam.

In tertio Nocturno.

Ant. Justus Dóminus,* et justítiam diléxit: æquitátem vidit vultus ejus. Psalmus 10.

In Dómino confído: quómodo dícitis ánimæ meæ: * Tránsmigra in montem sicut passer?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt sagíttas suas in pháretra, * ut sagíttent in obscúro rectos corde.

Quóniam quæ perfecísti, destruxérunt: * justus autem quid fecit?

Dóminus in templo sancto suo,* Dóminus in cœlo sedes ejus:

Oculi ejus in páuperem respíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.

Dóminus intérrogat justum et ímpium: * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam suam.

Pluet super peccatóres láqueos: * ignis, et sulphur, et spíritus procellárum pars cálicis eórum.

Quóniam justus Dóminus, et justítias diléxit: * æquitátem vidit vultus ejus.

Ant. Justus Dóminus, et justítiam diléxit: æquitátem vidit vultus ejus.

Ant. Habitábit * in tabernáculo tuo: requiéscet in monte sancto tuo. Psalmus 14.

Dómine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo?

Qui ingréditur sine mácula, * et operátur justítiam:

Qui lóquitur veritátem in corde suo, * qui non egit dolum in lingua sua:

Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.

Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dóminum gloríficat:

Qui jurat próximo suo, et non décipit, * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Ant. Habitábit in tabernáculo tuo: requiéscet in monte sancto tuo.

Ant. Posuísti Dómine * super caput ejus corónam de lápide pretióso. Psalmus 20.

Dómine in virtúte tua lætábitur rex: * et super salutáre tuum exultábit veheménter.

Desidérium cordis ejus tribuísti ei: * et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Vitam pétiit a te: * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.

Magna est glória ejus in salutári tuo: * glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in sæculum sæculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex sperat in Dómino: * et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui: * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes: * et semen eórum a fíliis hóminum.

Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.

Quóniam pones eos dorsum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre Dómine in virtúte tua: * cantábimus et psallémus virtútes tuas.

Ant. Posuísti Dómine super caput ejus corónam de lápide pretióso. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum. Pater noster. Absolutio. A vínculis. ℣. Jube domne. Benedictio. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 14. f*

In illo témpore: Dixit Jesus turbis: Si quis venit ad me, et non odit patrem suum, et matrém, et uxórem, et fílios, et fratres, et soróres, adhuc autem et ánimam suam, non potest meus esse discípulus. Et réliqua.

Homília sancti Gregórii Papæ.

Hom. 37. in Evangelia.

Si considerémus, fratres charíssimi, quæ et quanta sunt quæ nobis promittúntur in cœlis, viléscunt ánimo ómnia, quæ habéntur in terris. Terréna namque substántia supérnæ felicitáti comparáta, pondus est, non subsídium. Temporális vita ætérnæ vitæ comparáta, mors est pótius dicénda, quam vita. Ipse enim quotidiánus deféctus corruptiónis quid est

áliud, quam quædam prolíxitas mortis? Quæ autem lingua dícere, vel quis intelléctus cápere súfficit, illa supérnæ civitátis quanta sint gáudia? Angelórum choris interésse, cum beatíssimis spirítibus glóriæ Conditóris assístere, præséntem Dei vultum cérnere, incircumscríptum lumen vidére, nullo mortis metu áffici, incorruptiónis perpétuæ múnere lætári?

℟. Coróna áurea super caput ejus, * Expréssa signo sanctitátis, glória honóris, et opus fortitúdinis. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis, posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Expréssa.

Bened. Cujus festum cólimus.

Lectio viii.

Sed ad hæc audíta inardéscit ánimus, jamque illic cupit assístere, ubi se sperat sine fine gaudére. Sed ad magna præmia perveníri non potest, nisi per magnos labóres. Unde et Paulus egrégius prædicátor dicit: Non coronábitur, nisi qui legítime certáverit. Deléctet ergo mentem magnitúdo præmiórum, sed non detérreat certámen labórum. Unde ad se veniéntibus Véritas dicit: Si quis venit ad me, et non odit patrem suum, et matrem, et uxórem, et fílios, et fratres, et soróres, adhuc autem et ánimam suam, non potest meus esse discípulus.

℟. Hic est vere martyr, qui pro Christi nómine sánguinem suum fudit: * Qui minas júdicum non tímuit, nec terrénæ dignitátis glóriam quæsívit, sed ad cœléstia regna pervénit. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Qui. Glória Patri. Qui.

Benedictio. Ad societátem.

Sequens ℟. dicitur ultimo loco in Festis sex SS. martyrum Pontificum Eusebii, Marcelli, Joannis, Silverii, Martini, et Pontiani.

℟. Dómine prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * Posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. ℣. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum sæculi. Posuísti. Glória Patri. Posuísti.

Lectio ix.

Sed percontári libet, quómodo paréntes, et carnáliter propínquos præcípimur odísse, qui jubémur et inimícos dilígere? Et certe Véritas de uxóre dicit: Quod Deus conjúnxit, homo non séparet. Et Paulus ait: Viri, dilígite uxóres vestras, sicut et Christus Ecclésiam. Ecce, discípulus uxórem diligéndam prædicat, cum magíster dicat: Qui uxórem non odit, non potest meus esse discípulus. Numquid áliud judex núntiat, áliud præco clamat? An simul et odísse póssumus, et dilígere? Sed si vim præ-

cépti perpéndimus, utrúmque ágere per discretiónem valémus: ut uxórem, et eos, qui nobis carnis cognatióne conjúncti sunt, et quos próximos nóvimus, diligámus; et quos adversários in via Dei pátimur, odiéndo et fugiéndo nesciámus.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Qui me confessus fúerit * coram homínibus, confitébor et ego eum coram Patre meo.

Psalmus. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2. Qui séquitur me, * non ámbulat in ténebris, sed habébit lumen vitæ, dicit Dóminus.

3. Qui mihi minístrat, * me sequátur: et ubi ego sum, illic sit et minister meus.

4 Si quis mihi ministráverit, * honorificábit eum Pater meus, qui est in cœlis, dicit Dóminus.

5. Volo Pater, * ut ubi ego sum, illic sit et minister meus.

Capitulum. *Jac. 1. b*

Beatus vir, qui suffert tentatiónem, quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromísit Deus, diligéntibus se.

Hymnus.

Invicte martyr, únicum
Patris secútus Filium,
Victis triúmphas hóstibus,
Victor fruens cœléstibus.
Tui precátus múnere
Nostrum reátum dílue,
Arcens mali contágium,
Vitæ repéllens tædium.
Solúta sunt jam víncula
Tui sacráti córporis:
Nos solve vinclis sæculi,
Dono supérni Núminis.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

℣. Justus ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Benedictus, Ant.

Qui odit * ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

Pro Martyre et Pontifice
Oratio.

Infirmitatem nostram réspice, omnípotens Deus: et quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti N. mártyris tui atque Pontíficis intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Deus, qui nos beáti N. mártyris tui atque Pontíficis ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius: ut, cujus natalítia cólimus, de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dóminum.

Pro Martyre tantum,
Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut, qui beáti N. mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut, intercedénte beáto N. mártyre tuo, et a cunctis adversitátibus liberémur in córpore, et a pravis cogitatiónibus mundémur in mente. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Ant. Qui séquitur me. Capitulum. Beátus vir, ut supra.

℟. br. Glória et honóre* Coronásti eum Dómine. Glória et honóre. ℣. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Coronásti. Glória Patri. Glória et honóre. ℣. Posuísti Dómine super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Ad Sextam, Ant. Qui mihi minístrat.

Capitulum. *Eccli.* 15.

Cibavit illum pane vitæ et intelléctus, et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum Dóminus Deus noster. ℟. br. Posuísti, Dómine,* Super caput ejus. Posuísti. ℣. Corónam de lápide pretióso. Super. Glória Patri. Posuísti. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Ad Nonam, Ant. Volo Pater.

Capitulum. *Eccli.* 39.

Justus cor suum trádidit ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur.

℟. br. Magna est glória ejus* In salutári tuo. Magna est. ℣. Glóriam et magnum decórem impónes super eum. In salutári. Glória Patri. Magna est. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Vesperas, Ant. Qui me conféssus, ut supra, cum reliquis de Laudibus, 30.* Psalmus. Dixit Dóminus, cum reliquis de Dominica. 124, et loco ultimi. Psal. Crédidi. 127.

Capitulum. Beátus vir.

Hymnus. Deus, tuórum mílitum. 20.*

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Magnificat, Ant.

Qui vult veníre post me,* ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me.

Aliæ Lectiones pro uno Martyre.

In secundo Nocturno.

De Expositióne sancti Ambrósii Epíscopi in Psalmum centésimum décimum octávum.

Lectio iv. *Serm.* 21.

Principes persecúti sunt me gratis: et a verbis tuis trepidávit cor meum. Bene hoc martyr dicit, quod injúste persecutiónem torménta sustíneat, qui nihil rapúerit, nullum violéntus oppresserit, nullíus sánguinem fúderit, nullíus thorum putáverit esse violándum, qui nihil légibus débeat, et gravióra latrónum sustinére cogá-

tur supplícia: qui loquátur juste, et non audiátur: qui loquátur plena salútis, et impugnétur: ut possit dícere: Cum loquébar illis, impugnábant me gratis. Gratis ígitur persecutiónem pátitur, qui impugnátur sine crímine: impugnátur ut nóxius, cum sit in tali confessióne laudábilis: impugnátur quasi venéficus, qui in nómine Dómini gloriátur, cum píetas virtútum ómnium fundaméntum sit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum:* Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Descendítque cum illo in fóveam: et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit.

Lectio v.

Vere frustra impugnátur, qui apud ímpios et infídos impietátis arcéssitur, cum fídei sit magíster. Verum qui gratis impugnátur, fortis debet esse et constans. Quómodo ergo subtéxuit: Et a verbis tuis trepidávit cor meum? Trepidáre infirmitátis est, timóris atque formídinis. Sed est étiam infírmitas ad salútem, est étiam timor sanctórum. Timéte Dóminum omnes sancti ejus: et Beátus vir, qui timet Dóminum. Qua ratióne beátus? Quia in mandátis ejus cupit nimis.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei Dómine,* Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et voluntáte.

Lectio vi.

Pone ergo mártyrem inter perícula constitútum: cum inde immánitas bestiárum ad incutiéndum terrórem ínfremat, aliúnde stridor candéntium laminárum, et flamma fornácis ardéntis exæstuet, ex parte ália pérsonent tractus grávium catenárum, hinc cárnifex cruéntus assístat; pone, inquam, circumspectántem ómnia plena supplíciis, deínde cogitántem mandáta divína, illum ignem perpétuum, illud sine fine incéndium perfidórum, illam pœnæ recrudescéntis ærúmnam: trepidáre corde, ne, dum præséntibus cedat, perpétuis se dedat exítiis: perturbári ánimo, dum futúri judícii romphæam illam terríbilem quadam conspéctus spécie contuétur. Nonne ad hanc trepidatiónem fidúciæ viri constántis, æquális in eúmdem concúrrit efféctum confidéntia cupiéntis ætérna, et divína trepidántis?

℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus:* Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et coró-

nam. Glória Patri. Et corónam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 16. d.*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Si quis vult post me veníre, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. Et réliqua.

Homília sancti Gregórii Papæ.

Homilia 31. in Evang.

Quia Dóminus ac Redémptor noster novus homo venit in mundum, nova præcépta dedit mundo. Vitæ étenim nostræ véteri in vítiis enutrítæ contrarietátem oppósuit novitátis suæ. Quid enim vetus, quid carnális homo nóverat, nisi sua retinére, aliéna rápere, si posset, concupíscere, si non posset? Sed cœléstis médicus síngulis quibúsque vítiis obviántia ádhibet medicaménta. Nam sicut arte medicínæ cálida frígidis, frígida cálidis curántur: ita Dóminus noster contrária oppósuit medicaménta peccátis, ut lúbricis continéntiam, tenácibus largitátem, iracúndis mansuetúdinem, elátis præcíperet humilitátem.

℟. Coróna áurea super caput ejus, * Expréssa signo sanctitátis, glória honóris et opus fortitúdinis. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis, posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Expréssa.

Lectio viii.

Certe cum se sequéntibus nova mandáta propóneret, dixit: Nisi quis renuntiáverit ómnibus quæ póssidet, non potest meus esse discípulus. Ac si apérte dicat: Qui per vitam véterem aliéna concupíscitis, per novæ conversatiónis stúdium et vestra largímini. Quid vero in hac lectióne dicat, audiámus: Qui vult post me veníre ábneget semetípsum. Ibi dícitur, ut abnegémus nostra: hic dícitur, ut abnegémus nos. Et fortásse laboriósum non est hómini relínquere sua: sed valde laboriósum est relínquere semetípsum. Minus quippe est abnegáre quod habet: valde autem multum est, abnegáre quod est.

℟. Hic est vere martyr, qui pro Christi nómine sánguinem suum fudit:* Qui minas júdicum non tímuit, nec terrénæ dignitátis glóriam quæsívit, sed ad cœléstia regna pervénit. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Qui. Glória Patri. Qui. Lectio ix.

Ad se autem nobis veniéntibus Dóminus præcépit, ut renuntiémus nostris: quia quicúmque ad fídei agónem venimus, luctámen contra malígnos spíritus súmimus. Nihil autem malígni spíritus

in hoc mundo próprium possident: nudi ergo cum nudis luctári debémus. Nam si vestítus quisque cum nudo luctátur, cítius ad terram dejícitur, quia habet unde teneátur. Quid enim sunt terréna ómnia, nisi quædam córporis induménta? Qui ergo contra diábolum ad certámen próperat, vestiménta abjíciat, ne succúmbat.

Te Deum laudámus. 15.

ALIA HOMILIA

In Festis unius Martyris non Pontificis.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 10. *d*

In illo témporé: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte arbitrári, quia pacem vénerim míttere in terram: non veni pacem míttere, sed gládium. Et réliqua.

Homília sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 1. *in Matt. cap.* 10.

Supra díxerat: Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine; et quod in aure audítis, prædicáte super tecta: nunc infert quid post prædicatiónem sequátur. Ad fidem Christi totus orbis contra se divísus est: unaquæque domus et infidéles et credéntes hábuit, et proptérea bellum missum est bonum, ut rumperétur pax mala. Tale quid et in Génesi advérsus rebélles hómines, qui moti fúerant de Oriénte, et turrem extrúere festinábant, per quam cœli alta penetrárent, fecísse scríbitur Deus, ut divíderet linguas eórum.

℟. Coróna 33*. Lectio viii.

Veni enim separáre hóminem advérsus patrem suum. Hic locus prope iísdem verbis in Michæa Prophéta scríbitur. Et notándum, ubicúmque de véteri Testaménto testimónium pónitur, utrum sensus tantum, an sermo conséntiat. Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus. Qui ante præmíserat: Non veni pacem míttere, sed gládium, et divídere hómines advérsus patrem et matrem, nurum et socrum: ne quis pietátem religióni anteférret, subjécit, dicens: Qui amat patrem aut matrem plus quam me. Et in Cántico légimus canticórum: Ordinávit in me charitátem. Hic ordo in omni afféctu necessárius est: ama post Deum, patrem, ama matrem, ama fílios.

℟. Hic est vere. 33.* Lectio ix.

Ordo pulchérrimus: ad prædicatiónem mittit, docet perícula non timénda, afféctum súbjicit religióni. Aurum supra túlerat, æs de zona excússerat: dura Evangelistárum condítio. Unde ergo sumptus, unde victus necessária? Austeritátem mandatórum spe témperat promissórum: Qui récipit, ínquiens, vos, me récipit: et

qui me récipit, récipit eum qui me misit: ut in suscipiéndis Apóstolis unusquísque credéntium Christum se suscepísse arbitrétur.

Te Deum laudámus. 45.

COMMUNE

Plurimorum Martyrum.

Ad Vesperas, Ant. Omnes sancti, cum reliq. de Laudibus. 45.* Psalmus Dixit Dóminus, cum reliq. de Dominica 124, et loco ultimi, Psalmus Laudáte Dóminum omnes gentes. 127.

Capitulum. *Sap.* 3.

Justorum ánimæ in manu Dei sunt, et non tanget illos torméntum mortis. Visi sunt óculis insipiéntium mori: illi autem sunt in pace.

Hymnus.

Sanctorum méritis ínclyta gáudia
Pangámus sócii, géstaque fórtia:
Gliscens fert ánimus prómere cántibus
Victórum genus óptimum.
Hi sunt, quos fátue mundus abhórruit,
Hunc fructu vácuum, flóribus áridum
Contempsére tui nóminis ásseclæ,
Jesu Rex bone Cælitum.
Hi pro te fúrias atque minas truces
Calcárunt hóminum, sævaque vérbera:
His cessit lácerans fórtiter úngula,
Nec carpsit penetrália.
Cædúntur gládiis more bidéntium:
Non murmur résonat, non querimónia;
Sed corde impávido mens bene cónscia
Consérvat patiéntiam.
Quæ vox, quæ póterit lingua retéxere,
Quæ tu martyribus múnera præparas?
Rubri nam flúido sánguine fúlgidis
Cingunt témpora láureis.
Te summa, o Déitas, únaque póscimus,
Ut culpas ábigas, nóxia súbtrahas,
Des pacem fámulis, ut tibi glóriam
Annórum in sériem canant.
Amen.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Ad Magnificat, Ant.

Istórum est enim regnum cælórum, * qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

Pro pluribus Martyribus Pontificibus. Oratio.

Beatorum mártyrum, paritérque Pontíficum N. et N. nos, quæsumus Dómine, festa tueántur: et eórum comméndet orátio veneránda. Per Dóminum.

Si non fuerint Pontif. Oratio.

Deus, qui nos concédis sanctórum mártyrum tuó-

rum N. et N. natalítia cólere: da nobis in ætérna beatitúdine de eórum societáte gaudére. Per Dóminum nostrum. Alia Oratio.

Deus, qui nos ánnua sanctórum mártyrum tuórum N. et N. solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut, quorum gaudémus méritis, accendámur exémplis. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitat. Regem mártyrum Dóminum, * Veníte adorémus.

Psalm. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Christo profúsum sánguinem,
Et mártyrum victórias,
Dignámque cœlo láuream
Lætis sequámur vócibus.
Terróre victo sæculi,
Pœnísque spretis córporis.
Mortis sacræ compéndio
Vitam beátam póssident.
Tradúntur igni mártyres,
Et bestiárum déntibus:
Armáta sævit úngulis
Tortóris insáni manus.
Nudáta pendent víscera:
Sanguis sacrátus fúnditur:
Sed pérmanent immóbiles
Vitæ perénnis grátia.
Te nunc Redémptor quæsumus,
Ut mártyrum consórtio
Jungas precántes sérvulos
In sempitérna sæcula, Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Secus decúrsus aquárum * plantávit víneam justórum, et in lege Dómini fuit volúntas eórum.

Psalmus 1.

Beatus vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum,* quod fructum suum dabit in témpore suo:

Et fólium ejus non défluet: * et ómnia quæcúmque fáciet, prosperabúntur.

Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.

Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.

Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.

Ant. Secus decúrsus aquárum plantávit víneam justórum, et in lege Dómini fuit volúntas eórum.

Ant. Tamquam aurum in fornáce * probávit eléctos Dóminus: et quasi holocáusta accépit eos in ætérnum.

Psalmus 2.

Quare fremuérunt gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?

Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum, * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus.

Dirumpámus vínculaeórum: * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.
Qui hábitat in cœlis irridébit eos: * et Dóminus subsannábit eos.
Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.
Ego autem constitútus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.
Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.
Póstula a me, et dabo tibi gentes hereditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.
Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.
Et nunc reges intellígite: * erudímini qui judicátis terram.
Servíte Dómino in timóre: * et exultáte ei cum tremóre.
Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus, * et pereátis de via justa.
Cum exárserit in brevi ira ejus, * beáti omnes, qui confídunt in eo.
Ant. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus: et quasi holocáusta accépit eos in ætérnum.
Ant. Si coram homínibus * torménta passi sunt, spes electórum est immortális in ætérnum. Psalmus 3.

DOMINE, quid multiplicáti sunt qui tríbulant me? * multi insúrgunt advérsum me.
Multi dicunt ánimæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.
Tu autem, Dómine, suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.
Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.
Ego dormívi, et soporátus sum: * et exurréxi, quia Dóminus suscépit me.
Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exúrge Dómine, salvum me fac Deus meus.
Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.
Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.
Ant. Si coram homínibus torménta passi sunt, spes electórum est immortális in ætérnum.
℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Pater noster. Absolutio. Exáudi Dómine. ℣. Jube domne. Bened. Benedictióne perpétua.

De Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Romános.
Lectio i. *Cap.* 8. *c.*

FRATRES, Debitóres sumus non carni, ut secúndum carnem vivámus. Si enim secúndum carnem vixéritis, moriémini: si autem spíritu

facta carnis mortificavéritis, vivétis. Quicúmque enim spíritu Dei agúntur, ii sunt filii Dei. Non enim accepístis spíritum servitútis íterum in timóre, sed accepístis spíritum adoptiónis filiórum, in quo clamámus: Abba (Pater). Ipse enim Spíritus testimónium reddit spirítui nostro, quod sumus filii Dei. Si autem filii, et herédes; herédes quidem Dei, coherédes autem Christi: si tamen compátimur, ut et conglorificémur. Exístimo enim quod non sunt condígnæ passiónes hujus témporis ad futúram glóriam, quæ revelábitur in nobis. Nam expectátio creatúræ revelatiónem filiórum Dei expéctat.

℟. Abstérget Deus omnem lácrymam ab óculis Sanctórum: et jam non erit ámplius neque luctus, neque clamor, sed nec ullus dolor: * Quóniam prióra transiérunt.
℣. Non esúrient, neque sítient ámplius, neque cadet super illos sol, neque ullus æstus. Quóniam. Benedictio. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

Scimus autem quóniam diligéntibus Deum ómnia cooperántur in bonum, iis, qui secúndum propósitum vocáti sunt sancti. Nam quos præscívit, et prædestinávit confórmes fíeri imáginis Fílii sui, ut sit ipse primogénitus in multis frátribus. Quos autem prædestinávit, hos et vocávit: et quos vocávit, hos et justificávit: quos autem justificávit, illos et glorificávit. Quid ergo dicémus ad hæc? Si Deus pro nobis, quis contra nos? Qui étiam próprio Fílio suo non pepércit, sed pro nobis ómnibus trádidit illum: quómodo non étiam cum illo ómnia nobis donávit? Quis accusábit advérsus eléctos Dei? Deus qui justíficat, quis est qui condémnet? Christus Jesus, qui mórtuus est, immo qui et resurréxit, qui est ad déxteram Dei, qui étiam interpéllat pro nobis.

℟. Viri sancti gloriósum sánguinem fudérunt pro Dómino, amavérunt Christum in vita sua, imitáti sunt eum in morte sua: * Et ídeo corónas triumpháles meruérunt. ℣. Unus spíritus, et una fides erat in eis. Et ídeo. Benedictio. Spíritus sancti grátia.

Lectio iii.

Quis ergo nos separábit a charitáte Christi? tribulátio, an angústia, an fames, an núditas, an perículum, an persecútio, an gládius? (Sicut scriptum est: Quia propter te mortificámur tota die: æstimáti sumus sicut oves occisiónis.) Sed in his ómnibus superámus propter eum, qui diléxit nos. Certus sum enim, quia neque mors, neque vita, neque Angeli, neque Principátus, neque Virtútes, neque instántia, neque

futúra, neque fortitúdo, neque altitúdo, neque profúndum, neque creatúra ália póterit nos separáre a charitáte Dei, quæ est in Christo Jesu Dómino nostro.

℟. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia:* Et meruérunt habére corónas perpétuas. ℣. Isti sunt qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Et meruérunt. Glória Patri. Et meruérunt.

In secundo Nocturno.

Ant. Dabo Sanctis meis * locum nominátum in regno Patris mei, dicit Dóminus.

Psalmus 14.

Dómine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo?

Qui ingréditur sine mácula,* et operátur justítiam:

Qui lóquitur veritátem in corde suo,* qui non egit dolum in lingua sua:

Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.

Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malignus:* timéntes autem Dóminum gloríficat:

Qui jurat próximo suo, et non décipit: * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit:

Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Ant. Dabo Sanctis meis locum nominátum in regno Patris mei, dicit Dóminus.

Ant. Sanctis, qui in terra sunt ejus, * mirificávit omnes voluntátes meas inter illos.

Psalmus 15.

Consérva me Dómine, quóniam sperávi in te: * Dixi Dómino: Deus meus es tu, quóniam bonórum meórum non eges.

Sanctis, qui sunt in terra ejus, * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.

Multiplicátæ sunt infirmitátes eórum: * póstea acceleravérunt.

Non congregábo conventícula eórum de sanguínibus: * nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.

Dóminus pars hereditátis meæ, et cálicis mei: * tu es, qui restítues hereditátem meam mihi.

Funes cecidérunt mihi in præcláris: * étenim heréditas mea præclára est mihi.

Benedícam Dóminum, qui tríbuit mihi intelléctum:* ínsuper et usque ad noctem increpuérunt me renes mei.

Providébam Dóminum in conspéctu meo semper:* quóniam a dextris est mihi, ne commóvear.

Propter hoc lætátum est cor meum, et exultávit lingua mea: * ínsuper et caro mea requiéscet in spe.

Quóniam non derelínques á-

nimam meam in inférno: * nec dabis sanctum tuum vidére corruptiónem.
Notas mihi fecísti vias vitæ, adimplébis me lætítia cum vultu tuo: * delectatiónes in déxtera tua usque in finem.
Ant. Sanctis, qui in terra sunt ejus, mirificávit omnes voluntátes meas inter illos.
Ant. Sancti * qui sperant in Dómino, habébunt fortitúdinem, assúment pennas, ut áquilæ, volábunt, et non defícient.

Psalmus 23.

Dómini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi qui hábitant in eo.
Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.
Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?
Innocens mánibus, et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.
Hic accípiet benedictiónem a Dómino, * et misericórdiam a Deo salutári suo.
Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.
Attóllite portas, príncipes, vestras; et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.
Ant. Sancti qui sperant in Dómino, habébunt fortitúdinem, assúment pennas ut áquilæ, volábunt, et non defícient.
℣. Exúltent justi in conspéctu Dei. ℟. Et delecténtur in lætítia. Pater noster. Absolútio. Ipsíus pietas. ℣. Jube domne. Bened. Deus Pater omnípotens.

Sermo sancti Augustíni Episcopi.

Lectio iv.

Serm. 47. de Sanctis.

Quotiescumque, fratres charíssimi, sanctórum mártyrum solémnia celebrámus, ita, ipsis intercedéntibus, exspectémus a Dómino cónsequi temporália benefícia, ut ipsos mártyres imitándo, accípere mereámur ætérna. Ab ipsis enim sanctórum mártyrum in veritáte festivitátum gáudia celebrántur, qui ipsórum mártyrum exémpla sequúntur. Solemnitátes enim mártyrum, exhortatiónes sunt martyriórum: ut imitári non pigeat, quod celebráre deléctat.
℟. Sancti tui Dómine mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut in-

veniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida: et in mari Rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra. Bened. Christus perpétuæ. Lectio v.

SED nos vólumus gaudére cum sanctis: et tribulatiónem mundi nólumus sustinére cum ipsis. Qui enim sanctos mártyres, in quantum potúerit, imitári nolúerit, ad eórum beatitúdinem non póterit pervenire. Sed et Paulus Apóstolus prædicat, dicens: Si fuérimus sócii passiónum, érimus et consolatiónum. Et Dóminus in Evangélio: Si mundus vos odit, scitóte quia me prióorem vobis ódio hábuit. Recúsat esse in córpore, qui ódium non vult sustinére cum cápite.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut herédes fierent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut herédes. Bened. Ignem sui amóris. Lectio vi.

SED dicet áliquis: Et quis est, qui possit beatórum mártyrum vestígia sequi? Huic ego respóndeo, quia non solum mártyres sed étiam ipsum Dóminum, cum ipsius adjutório, si vólumus, póssumus imitári. Audi non me, sed ipsum Dóminum género humáno clamántem: Díscite a me, quia mitis sum, et húmilis corde. Audi et Petrum Apóstolum admonéntem: Christus passus est pro nobis, relínquens nobis exémplum, ut sequámur vestígia ejus.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos: et in témpore erit respéctus illórum:* Quóniam donum et pax est eléctis Dei. ℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno.

Ant. Justi autem * in perpétuum vivent, et apud Dóminum est merces eórum.

Psalmus 32.

EXULTATE justi in Dómino: * rectos decet collaudátio.

Confitémini Dómino in cíthara: * in psaltério decem chordárum psállite illi.

Cantáte ei cánticum novum: * bene psállite ei in vociferatióne.

Quia rectum est verbum Dómini, * et ómnia ópera ejus in fide.

Díligit misericórdiam et judícium: * misericórdia Dómini plena est terra.

Verbo Dómini cœli firmáti sunt: * et spíritu oris ejus omnis virtus eórum.

Cóngregans sicut in utre a-

quas maris:* ponens in thesáuris abyssos.

Timeat Dóminum omnis terra:* ab eo autem commoveántur omnes inhabitántes orbem.

Quóniam ipse dixit, et facta sunt:* ipse mandávit, et creáta sunt.

Dóminus díssipat consília géntium: * réprobat autem cogitatiónes populórum, et réprobat consília príncipum.

Consílium autem Dómini in ætérnum manet:* cogitatiónes cordis ejus in generatiónem et generatiónem.

Beáta gens, cujus est Dóminus, Deus ejus: * pópulus, quem elégit in hereditátem sibi.

De cœlo respéxit Dóminus:* vidit omnes fílios hóminum.

De præparáto habitáculo suo * respéxit super omnes, qui hábitant terram.

Qui finxit singillátim corda eórum: * qui intélligit ómnia ópera eórum.

Non salvátur rex per multam virtútem:* et gigas non salvábitur in multitúdine virtútis suæ.

Fallax equus ad salútem: * in abundántia autem virtútis suæ non salvábitur.

Ecce óculi Dómini super metuéntes eum: * et in eis, qui sperant super misericórdia ejus:

Ut éruat a morte ánimas eórum: * et alat eos in fame.

Anima nostra sústinet Dóminum: * quóniam adjútor et protéctor noster est.

Quia in eo lætábitur cor nostrum: * et in nómine sancto ejus sperávimus.

Fiat misericórdia tua Dómine super nos: * quemádmodum sperávimus in te.

Ant. Justi autem in perpétuum vivent, et apud Dóminum est merces eórum.

Ant. Tradidérunt * córpora sua in mortem, ne servírent idólis: ídeo coronáti póssident palmam. Psalmus 33.

Benedicam Dóminum in omni témpore: * semper laus ejus in ore meo.

In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et læténtur.

Magnificáte Dóminum mecum: * et exaltémus nomen ejus in idípsum.

Exquisívi Dóminum, et exaudívit me: * et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.

Accédite ad eum, et illuminámini:* et fácies vestræ non confundéntur.

Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum:* et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum.

Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum:* et erípiet eos.

Gustáte, et vidéte quóniam suávis est Dóminus: * beátus vir, qui sperat in eo.

Timéte Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam non

est inópia timéntibus eum.
Dívites eguérunt et esuriérunt : * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.
Veníte filii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.
Quis est homo qui vult vitam: * díligit dies vidére bonos?
Próhibe linguam tuam a malo: * et lábia tua ne loquántur dolum.
Divérte a malo, et fac bonum:* inquíre pacem et perséquere eam.
Oculi Dómini super justos:* et aures ejus in preces eórum.
Vultus autem Dómini super faciéntes mala : * ut perdat de terra memóriam eórum.
Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos:* et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.
Juxta est Dóminus iis, qui tribuláto sunt corde:* et húmiles spíritu salvábit.
Multæ tribulatiónes justórum: * et de ómnibus his liberábit eos Dóminus.
Custódit Dóminus ómnia ossa eórum:* unum ex his non conterétur.
Mors peccatórum péssima:* et qui odérunt justum delínquent.
Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum : * et non delínquent omnes qui sperant in eo.
Ant. Tradidérunt córpora sua in mortem, ne servírent idólis : ideo coronáti póssident palmam.
Ant. Ecce merces * sanctórum copiósa est apud Deum: ipsi vero mórtui sunt pro Christo, et vivent in ætérnum.

Psalmus 45.

Deus noster refúgium, et virtus : * adjútor in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.
Proptérea non timébimus, dum turbábitur terra : * et transferéntur montes in cor maris.
Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum : * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.
Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei : * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.
Deus in médio ejus, non commovébitur : * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.
Conturbátæ sunt gentes et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.
Dóminus virtútum nobíscum :* suscéptor noster Deus Jacob.
Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram : * áuferens bella usque ad finem terræ.
Arcum cónteret, et confrínget arma:* et scuta combúret igni.
Vacáte, et vidéte quóniam ego sum Deus:* exaltábor in géntibus, et exaltábor in terra.
Dóminus virtútum nobís-

cum:* suscéptor noster Deus Jacob.

Ant. Ecce merces sanctórum copiósa est apud Deum: ipsi vero mórtui sunt pro Christo, et vivent in ætérnum. ℣. Justi autem in perpétnum vivent. ℟. Et apud Dóminum est merces eórum. Pater noster. Absolutio. A vínculis. ℣ Jube domne. Benedictio. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 21, *c*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Cum audiéritis prælia, et seditiónes, nolíte terréri: opórtet primum hæc fieri, sed nondum statim finis. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Hom. 35. *in Evang.*

Dominus ac Redémptor noster peritúri mundi præcurréntia mala denúntiat, ut eo minus pertúrbent veniéntia, quo fúerint præscíta. Minus enim jácula fériunt quæ prævidéntur: et nos tolerabílius mundi mala suscípimus, si contra hæc per præsciéntiæ clypeum munímur. Ecce enim dicit: Cum audiéritis prælia, et seditiónes, nolíte terréri: opórtet enim primum hæc fieri, sed nondum statim finis. Pensánda sunt verba Redemptóris nostri, per quæ nos áliud intérius, áliud extérius passúros esse denúntiat. Bella quippe ad hostes pértinent, seditiónes ad cives. Ut ergo nos índicet intérius exteriúsque turbári, áliud nos fatétur ab hóstibus, áliud a frátribus pérpeti. ℟. Propter testaméntum Dómini, et leges patérnas, sancti Dei perstitérunt in amóre fraternitátis: * Quia unus fuit semper spíritus in eis, et una fides. ℣. Ecce quam bonum et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Quia unus fuit semper. Benedictio. Quorum festum cólimus.

Lectio viii.

Sed his malis prævenientíbus, quia non statim finis sequátur, adjúngit: Surget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum: et terræmótus magni erunt per loca, et pestiléntiæ, et fames, terroresque de cœlo, et signa magna erunt. Ultima tribulátio multis tribulatiónibus prævenítur: et per crebra mala, quæ prævéniunt, indicántur mala perpétua, quæ subsequéntur. Et ídeo post bella et seditiónes non statim finis: quia multa debent mala præcúrrere, ut malum váleant sine fine nuntiáre. ℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória Patri. Mercédem.

Benedictio. Ad societátem.

Sequens ℟ dicitur post viii.

vel ii. Lectionem in Festo plurimorum Martyrum fratrum.
℟. Hæc est vera fratérnitas, quæ numquam pótuit violári certámine: qui effúso sánguine secúti sunt Dóminum:* Contemnéntes aulam régiam, pervenérunt ad regna cœléstia. ℣. Ecce quam bonum et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Contemnéntes. Glória Patri. Contemnéntes.

Lectio ix.

Sed cum tot signa perturbatiónis dicta sint, opórtet ut eórum consideratiónem bréviter per síngula perstringámus: quia necésse est: ut ália e cœlo, ália e terra, ália ab eleméntis, ália ab homínibus patiámur. Ait enim: Surget gens contra gentem, ecce perturbátio hóminum: erunt terræmótus magni per loca, ecce respéctus iræ désuper: erunt pestiléntiæ, ecce inæquálitas córporum: erit fames, ecce sterílitas terræ: terroréSque de cœlo et tempestátes, ecce inæquálitas áeris. Quia ergo ómnia consummánda sunt, ante consummatiónem ómnia perturbántur: et qui in cunctis delíquimus, in cunctis ferímur: ut impleátur quod dícitur: Et pugnábit pro eo orbis terrárum contra insensátos.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Omnes sancti * quanta passi sunt torménta, ut secúri pervenírent ad palmam martyrii! Psalm. Dóminus regnávit, cum reliq. 16.
2. Cum palma * ad regna pervenérunt sancti, corónas decóris meruérunt de manu Dei.
3. Córpora sanctórum * in pace sepúlta sunt: et vivent nómina eórum in ætérnum.
4. Mártyres Dómini * Dóminum benedícite in ætérnum.
5. Mártyrum chorus * laudáte Dóminum de cœlis, allelúja.

Capitulum. *Sap.* 3.

Justorum ánimæ in manu Dei sunt, et non tanget illos torméntum mortis. Visi sunt óculis insipiéntium mori: illi autem sunt in pace.

Hymnus.

Rex glorióse mártyrum,
Coróna confitséntium,
Qui respuéntes térrea
Perdúcis ad cœléstia.
Aurem benígnam prótinus
Inténde nostris vócibus:
Trophæa sacra pángimus:
Ignósce quod delíquimus.
Tu vincis inter mártyres,
Parcísque Confessóribus:
Tu vince nostra crímina,
Largítor indulgéntiæ.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum,
Amen.

℣. Exultábunt sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Ad Benedictus, Ant.

Vestri capilli cápitis * omnes

numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos.

Pro pluríbus Martyr. Pontific. Oratio.

Beatórum mártyrum, paritérque Pontíficum N. et N. nos, quæsumus Dómine, festa tueántur: et eórum commendet orátio veneránda. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum.

Si non fuerint Pontif. Oratio.

Deus, qui nos concédis sanctórum mártyrum tuórum N. et N. natalítia cólere: da nobis in ætérna beatitúdine de eórum societáte gaudére. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Deus, qui nos ánnua sanctórum mártyrum tuórum N. et N. solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut, quorum gaudémus méritis, accendámur exémplis. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Ant.

Cum palma.

Capitulum. Justórum ánimæ, ut supra. 45.*

℟. br. Lætámini in Dómino,* Et exultáte justi. Lætámini. ℣. Et gloriámini omnes recti corde. Et exultáte. Glória Patri. Lætámini. ℣. Exúltent justi in conspéctu Dei. ℟. Et delecténtur in lætítia.

Ad Sextam, Ant.

Córpora Sanctórum.

Capitulum. *Sap.* 10. *d*

Reddidit Deus mercédem labórum sanctórum suórum, et dedúxit illos in via mirábili: et fuit illis in velaménto diéi, et in luce stellárum nocte.

℟. br. Exúltent justi* In conspéctu Dei. Exúltent. ℣. Et delecténtur in lætítia. In conspéctu. Glória Patri. Exúltent. ℣. Justi autem in perpétuum vivent. ℟. Et apud Dóminum est merces eórum.

Ad Nonam, Ant.

Mártyrum chorus.

Capitulum. *Sap.* 3.

Fulgebunt justi, et tamquam scintíllæ in arundinéto discúrrent. Judicábunt natiónes, et dominabúntur pópulis: et regnábit Dóminus illórum in perpétuum.

℟. br. Justi autem * In perpétuum vivent. Justi. ℣. Et apud Dóminum est merces eórum. In perpétuum. Glória Patri. Justi. ℣. Exultábunt sancti in glória.

℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Ad Vesperas, Ant.

1. Isti sunt sancti, * qui pro testaménto Dei sua córpora tradidérunt, et in sánguine Agni lavérunt stolas suas.

Psalm. Dixit Dóminus, cum reliquis de Domínica. 124. et loco ult. Ps. Crédidi. 127.

2. Sancti per fidem * vicérunt regna, operáti sunt justítiam, adépti sunt repromissiónes.

3. Sanctórum velut * áquilæ juvéntus renovábitur: florébunt sicut lílium in civitáte

Dómini.

4. Abstérget Deus * omnem lácrymam ab óculis sanctórum, et jam non erit ámplius neque luctus, neque clamor, sed nec ullus dolor: quóniam prióra transiérunt.

℣. In cœléstibus regnis * sanctórum habitátio est, et in ætérnum réquies eórum.

Capitulum et Hymnus ut in primis Vesp. 35.*

℣. Exultábunt sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Ad Magnificat, Ant.

Gaudent in cœlis * ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti: et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine.

Aliæ Lectiones pro pluribus Martyribus.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lectio iv.

Serm. 1. de Martyr. t. 3.

Nemo est qui nésciat, mártyrum glórias ad hoc divíno consílio a Dei pópulis frequentári, ut et illis débitus honor dicétur, et nobis virtútis exémpla, favénte Christo, monstréntur: ut, dum hæc ita celebrári perspícimus, cognoscámus quanta eos glória máneat in cœlis, quorum natalítia táliter celebrántur in terris: quo possímus étiam ipsi tálibus provocári exémplis, virtúte pari, devotióne consímili ac fide: ut, Christo præstánte, dimicáre, et víncere hostem possímus: ut, parta victória, cum iísdem sanctis in regnis cœléstibus triumphémus.

℟. Sancti tui Dómine. 40.*

Lectio v.

Quis est enim, qui eórum volens mérito copulári; nisi prius constántiam eórum téneat, sectétur fidem, imitétur virtútem passiónis; eórum glóriam páribus vitæ lineaméntis aut invéniat, aut exquírat? Qui etsi martyrio par esse non possit, tamen múneris tanti dignitáte se quisque bonis áctibus dignum præbeat. Adest enim clementíssimus Deus, qui desiderántibus suis aut martyrium præbeat, aut sine martyrio cum sanctis præmia divína retríbuat.

℟. Vérbera. 41.* Lectio vi.

Ut enim infirmátur peccátor advérsis, ita justus tentatiónibus roborátur. Sic dimicárunt advérsus peccátum sancti: sic et laborándo fortióres, et moriéndo victóres effécti sunt. Nullus athlétes sine certámine fórtior dici, nullus sine victória póterit coronári. Nemo miles sine prælio hostem subjécit: nemo sine bello imperatórem proméruit. Habes, Christiáne, competéntia arma, quibus hostem expúgnes: habes fortíssima tela, quibus inimícum debélles.

℟. Tamquam. 41.*

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 6. c*

In illo témpore: Descéndens Jesus de monte, stetit in loco campéstri, et turba discipulórum ejus, et multitúdo copiósa plebis ab omni Judæa, et Jerúsalem, et marítima, et Tyri, et Sidónis. Et réliqua.

Homília sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 5. in Lucæ cap. 6.

ADVERTE ómnia diligénter, quómodo et cum Apóstolis ascéndat, et descéndat ad turbas. Quómodo enim turba nisi in húmili Christum vidéret? Non séquitur ad excélsa, non ascéndit ad sublímia. Dénique ubi descéndit, invénit infírmos: in excélsis enim infírmi esse non possunt. Hinc étiam Matthæus docet, in inferióribus débiles esse sanátos. Prius enim unusquísque sanándus est, ut paulátim virtútibus procedéntibus ascéndere possit ad montem. Et ídeo quemque in inferióribus sanat, hoc est, a libídine révocat, injúriam cæcitátis avértit. Ad vúlnera nostra descéndit: ut usu quodam et cópia suæ natúræ, compartícipes nos fáciat esse regni cœléstis.

℟. Propter testaméntum Dómini, et leges patérnas, Sancti Dei perstitérunt in amóre fraternitátis: * Quia unus fuit semper spíritus in eis. et una fides. ℣. Ecce quam bonum et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Quia.

Lectio viii.

BEATI páuperes, quia vestrum est regnum Dei. Quátuor tantum beatitúdines sanctus Lucas domínicas pósuit, octo vero sanctus Matthæus: sed in illis octo istæ quátuor sunt, et in quátuor istis illæ octo. Hic enim quátuor velut virtútes ampléxus est cardináles: ille in illis octo mysticum númerum reserávit. Pro octáva enim multi inscribúntur Psalmi: et mandátum áccipis octo illis partem dare, fortásse benedictiónibus. Sicut enim spei nostræ octáva perféctio est, ita octáva summa virtútum est.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória Patri. Mercédem.

Lectio ix.

SED prius quæ sunt amplióra videámus. Beáti, inquit, páuperes, quóniam vestrum est regnum Dei. Primam benedictiónem hanc utérque Evangelísta pósuit. Ordine enim prima est, et parens quædam generatióque virtútum: quia qui contémpserit sæculária, ipse merébitur sempitérna: nec potest quisquam méritum regni cœléstis adi-

písci, qui mundi cupiditáte pressus, emergéndi non habet facultátem.
Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE
Confessoris Pontificis.

Ad Vesperas, Ant. **Ecce sacérdos magnus,** cum reliquis de Laud. 58.* Psalm. **Dixit Dóminus,** cum reliq. de Dominica 124. et loco ultimi, Ps. **Laudáte Dóminum omnes gentes.** 128.

Capitulum. *Eccli.* 44. c

Ecce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo, et invéntus est justus: et in témpore iracúndiæ factus est reconciliátio. Hymnus.

Iste Conféssor Dómini, coléntes,
Quem pie laudant pópuli per orbem,
Hac die lætus méruit beátas
Scándere sedes.

Si non est dies obitus, dicatur
Hac die lætus méruit suprémos
Laudis honóres.

Qui pius, prudens, húmilis, pudícus,
Sóbriam duxit sine labe vitam,
Donec humános animávit auræ
Spíritus artus.

Cujus ob præstans méritum frequénter,
Ægra quæ passim jacuére membra,
Víribus morbi dómitis, salúti
Restituúntur.

Noster hinc illi chorus obsequéntem
Cóncinit laudem, celebrésque palmas:
Ut piis ejus précibus juvémur
Omne per ævum.

Sit salus illi, decus, atque virtus,
Qui super cœli sólio corúscans,
Tótius mundi sériem gubérnat
Trinus, et unus. Amen.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Ad Magnificat, Ant.
Sacérdos et Póntifex, * et virtútum ópifex, pastor bone in pópulo, ora pro nobis Dóminum.

Pro Doctoribus Ant. et Oratio ut infra. 62.*

Pro Confessore Pontif.
Oratio.

Da, quæsumus omnípotens Deus: ut beáti N. Conféssóris tui atque Pontíficis veneránda solémnitas et devotiónem nobis áugeat et salútem. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Exaudi, quæsumus Dómine, preces nostras, quas in beáti N. Confessóris tui atque Pontíficis, solemnitáte deférimus: et qui tibi digne méruit famulári, ejus intercedéntibus méritis ab ómnibus nos absólve peccátis. Per Dóminum.

Ad Matutinum. Invitat.

Regem Confessórum Dóminum, * Veníte, adorémus.
Psalmus. Veníte. 2.
Hymnus. Iste Conféssor, ut supra. 49.*

In primo Nocturno.

Ant. Beátus vir, * qui in lege Dómini meditátur: volúntas ejus pérmanet die ac nocte, et ómnia quæcúmque fáciet, semper prosperabúntur.

Psalmus 1.

Beatus vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:
Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.
Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:
Et fólium ejus non défluet: * et ómnia quæcúmque fáciet, prosperabúntur.
Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.
Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.
Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.

Ant. Beátus vir, qui in lege Dómini meditátur: volúntas ejus pérmanet die ac nocte, et ómnia quæcúmque fáciet, semper prosperabúntur.

Ant. Beátus * iste sanctus, qui confísus est in Dómino, prædicávit præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus. Psalmus 2.

Quare fremuérunt Gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?
Astitérunt reges terræ: et príncipes convenérunt in unum, * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus.
Dirumpámus víncula eórum: * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.
Qui hábitat in cœlis irridébit eos: * et Dóminus subsannábit eos.
Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.
Ego autem constitútus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.
Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.
Póstula a me, et dabo tibi Gentes hereditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.
Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.
Et nunc reges intellígite: * erudímini qui judicátis terram.
Servíte Dómino in timóre: * et exultáte ei cum tremóre.
Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus, * et pereátis de via justa.
Cum exárserit in brevi ira

ejus, * beáti omnes, qui confídunt in eo.

Ant. Beátus iste sanctus, qui confísus est in Dómino, prædicávit præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus.

Ant. Tu es glória mea, * tu es suscéptor meus, Dómine: tu exáltans caput meum, et exaudísti me de monte sancto tuo. Psalmus 3.

Dómine, quid multiplicáti sunt qui tríbulant me? * multi insúrgunt advérsum me.

Multi dicunt ánimæ meæ: * non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine, suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.

Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.

Ego dormívi, et soporátus sum: * et exurréxi, quia Dóminus suscépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exúrge Dómine, salvum me fac Deus meus.

Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.

Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.

Ant. Tu es glória mea, tu es suscéptor meus Dómine: tu exáltans caput meum, et exaudísti me de monte sancto tuo. ℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Pater noster. Absolutio. Exáudi Dómine. ℣. Jube domne. Benedictio. Benedictióne perpétua.

De Epístola prima beáti Pauli Apóstoli ad Timótheum.

Lectio i. *Cap.* 3.

Fidelis sermo: Si quis Episcopátum desíderat, bonum opus desíderat. Opórtet ergo Epíscopum irreprehensíbilem esse, uníus uxóris virum, sóbrium, prudéntem, ornátum, pudícum, hospitálem, doctórem, non vinoléntum, non percussórem, sed modéstum; non litigiósum, non cúpidum, sed suæ dómui bene præpósitum, fílios habéntem súbditos cum omni castitáte. Si quis autem dómui suæ præésse nescit, quómodo Ecclésiæ Dei diligéntiam habébit? Non neóphytum: ne in supérbiam elátus, in judícium íncidat diáboli. Opórtet autem illum et testimónium habére bonum ab iis qui foris sunt, ut non in oppróbrium íncidat, et in láqueum diáboli.

℟. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam: * Intra in gáudium Dómini tui. ℣. Dómine, quinque talénta tradidísti mihi, ecce ália quinque superlucrátus sum. Intra.

Benedictio. Unigénitus.

De Epístola ad Titum.
Lectio ii. *Cap. 1. b*

Oportet enim Epíscopum sine crímine esse, sicut Dei dispensatórem: non supérbum, non iracúndum, non vinoléntum, non percussórem, non turpis lucri cúpidum: sed hospitálem, benígnum, sóbrium, justum, sanctum, continéntem, amplecténtem eum, qui secúndum doctrínam est, fidélem sermónem: ut potens sit exhortári in doctrína sana, et eos, qui contradícunt, argúere. Sunt enim multi étiam inobediéntes; vaníloqui, et seductóres; máxime qui de circumcisióne sunt, quos opórtet redárgui: qui univérsas domos subvértunt, docéntes quæ non opórtet, turpis lucri grátia.

℟. Ecce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo: * Ideo jurejurándo fecit illum Dóminus créscere in plebem suam. ℣. Benedictiónem ómnium géntium dedit illi, et testaméntum suum confirmávit super caput ejus. Ideo. Benedíctio. Spíritus sancti grátia.

Lectio iii. *Cap. 2.*

Tu autem lóquere quæ decent sanam doctrínam; Senes ut sóbrii sint, pudíci, prudéntes, sani in fide, in dilectióne, in patiéntia: Anus simíliter in hábitu sancto, non criminatríces, non multo vino serviéntes, bene docéntes: ut prudéntiam dóceant adolescéntulas, ut viros suos ament, fílios suos díligant, prudéntes, castas, sóbrias, domus curam habéntes, benígnas, súbditas viris suis, ut non blasphemétur verbum Dei. Júvenes simíliter hortáre ut sóbrii sint. In ómnibus teípsum præbe exémplum bonórum óperum, in doctrína, in integritáte, in gravitáte, verbum sanum, irreprehensíbile: ut is, qui ex advérso est, vereátur, nihil habens malum dícere de nobis.

℟. Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech. ℣. Dixit Dóminus Dómino meo: Sede a dextris meis. Tu. Glória Patri. Tu.

In secundo Nocturno.

Ant. Invocántem exaudívit * Dóminus sanctum suum, Dóminus exaudívit eum, et constítuit eum in pace.

Psalmus 4.

Cum invocárem, exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.
Miserére mei, * et exáudi oratiónem meam.
Fílii hóminum úsquequo gravi corde? * utquid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium?
Et scitóte quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum: * Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum.
Irascímini, et nolíte peccáre:

* quæ dícitis in córdibus vestris,in cubílibus vestris compungímini.
Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino. * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?
Signátum est super nos lumen vultus tui Dómine:* dedísti lætítiam in corde meo.
A fructu fruménti, vini,et ólei sui: * multiplicáti sunt.
In pace in idípsum* dórmiam: et requiéscam:
Quóniam tu, Dómine, singuláriter in spe* constituísti me.
Ant. Invocántem exaudívit Dóminus sanctum suum,Dóminus exaudívit eum, et constítuit eum in pace.
Ant. Læténtur omnes, * qui sperant in te Dómine; quóniam tu benedixísti justo, scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum.

Psalmus 5.

Verba mea áuribus pércipe Dómine, * intéllige clamórem meum.
Inténde voci oratiónis meæ,* Rex meus et Deus meus.
Quóniam ad te orábo: * Dómine mane exáudies vocem meam.
Mane astábo tibi et vidébo:* quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.
Neque habitábit juxta te malígnus:* neque permanébunt injústi ante óculos tuos.
Odísti omnes, qui operántur iniquitátem;* perdes omnes, qui loquúntur mendácium.
Virum sánguinum et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.
Introíbo in domum tuam : * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.
Dómine deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.
Quóniam non est in ore eórum véritas:* cor eórum vanum est.
Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant, * júdica illos Deus.
Décidant a cogitatiónibus, suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos, * quóniam irritavérunt te Dómine.
Et læténtur omnes, qui sperant in te,* in ætérnum exultábunt: et habitábis in eis.
Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum: * quóniam tu benedíces justo.
Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronásti nos.
Ant. Læténtur omnes, qui sperant in te, Dómine: quóniam tu benedixísti justo, scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum.
Ant. Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra! quia glória et honóre coronásti Sanctum tuum, et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Psalmus 8.

Domine Dóminus noster,* quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Quóniam elevàta est magnificéntia tua * super cœlos.
Ex ore infántium et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.
Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum : * lunam et stellas, quæ tu fundásti.
Quid est homo, quod memor es ejus? * aut filius h[illegible]nis, quóniam vísitas eu[illegible]
[illegible]inuísti eum paulo minus [illegible] Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Omnia subjecísti sub pédibus ejus,* oves et boves univérsas:ínsuper et pécora campi:
Vólucres cœli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.
Dómine, Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Ant. Dómine Dóminus noster,quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra! quia glória et honóre coronásti Sanctum tuum, et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi.℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis.Pater noster.
Absolutio. Ipsíus píetas.
℣. Jube domne.Bened. Deus Pater omnípotens.

Sermo sancti Máximi Epíscopi.

Lectio iv.

Hom. 59. de S. Euseb. 2.

Ad sancti ac beatíssimi Patris nostri N. cujus hódie festa celebrámus,laudes addidísse, áliquid decerpsísse est: síquidem virtútum ejus grátia non sermónibus exponénda est,sed opéribus comprobánda. Cum enim dicat Scriptúra: Gló[illegible] patris est filius sápien[illegible]æ hujus sunt [illegible] tantórum filió[illegible]ntia, et devotióne [illegible]ur: In Christo enim Jesu per Evangélium ipse nos génuit.
℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei.℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei.Manus.Bened. Christus perpétuæ.

Lectio v.

Quidquid ígitur in hac sancta plebe potest esse virtútis et grátiæ, de hoc quasi quodam fonte lucidíssimo, ómnium rivulórum púritas emanávit. Etenim quia castitátis pollébat vigóre,quia abstinéntiæ gloriabátur angústiis, quia blandiméntis erat præditus lenitátis, ómnium cívium in Deum provocávit afféctum; quia Pontíficis administratióne fulgébat, plures e discípulis relíquit sui sacerdótii successóres.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus. Bened. Ignem sui amôris.

Lectio vi.

Bene et cóngrue in hac die, quam nobis beáti Patris nostri N. ad paradisum tránsitus exultábilem reddit, præséntis Psalmi versículum decantávimus: In memória ætérna erit justus. Digne enim in memóriam vértitur hóminum, qui ad gáudium tránsiit Angelórum. Dicit sermo divínus: Ne laudes hóminem in vita sua: tanquam si diceret, Lauda post vitam, magnífica post consummatiónem. Dúplici enim ex causa utílius est hóminum magis memóriæ laudem dare, quam vitæ; ut illo potíssimum témpore mérita sanctitátis extóllas, quando nec laudántem adulátio movet, nec laudátum tentet elátio.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est:* Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In tertio Nocturno.

Ant. Dómine, iste Sanctus * habitábit in tabernáculo tuo, operátus est justítiam, requiéscet in monte sancto tuo.

Psalmus 14.

Dómine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo?

Qui ingréditur sine mácula,* et operátur justítiam:

Qui lóquitur veritátem in corde suo,* qui non egit dolum in lingua sua:

Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.

Ad nihilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dóminum gloríficat:

Qui jurat próximo suo, et non décipit,* qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Ant. Dómine, iste Sanctus habitábit in tabernáculo tuo, operátus est justítiam, requiéscet in monte sancto tuo.

Ant. Vitam pétiit * a te, et tribuísti ei, Dómine: glóriam et magnum decórem imposuísti super eum: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Psalmus 20.

Dómine in virtúte tua lætábitur rex:* et super salutáre tuum exultábit veheménter.

Desidérium cordis ejus tribuísti ei:* et voluntáte labiórum

ejus non fraudásti eum.
Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.
Vitam pétiit a te: * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.
Magna est glória ejus in salutári tuo: * glóriam et magnum decórem impónes super eum.
Quóniam dabis eum in benedictiónem in sæculum sæculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.
Quóniam rex sperat in Dómino: * et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.
Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.
Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui: * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.
Fructum eórum de terra perdes: * et semen eórum a fíliis hóminum.
Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.
Quóniam pones eos dorsum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.
Exaltáre Dómine in virtúte tua: * cantábimus et psallémus virtútes tuas.
Ant. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei, Dómine: glóriam et magnum decórem imposuísti super eum: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.
Ant. Hic accípiet * benedictiónem a Dómino, et misericórdiam a Deo salutári suo: quia hæc est generátio quæréntium Dóminum. Psalmus 23.

Dómini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.
Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.
Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?
Innocens mánibus, et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.
Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.
Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.
Attóllite portas, príncipes, vestras; et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.
Attóllite portas, príncipes, vestras; et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.
Ant. Hic accípiet benedictió-

nem a Dómino, et misericórdiam a Deo salutári suo: quia hæc est generátio quæréntium Dóminum. ℣. Tu es sacérdos in ætérnum. ℟. Secúndum órdinem Melchísedech. Pater noster. Absolutio. A vínculis. ℣. Jube domne. Bened. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo péregre proficíscens: vocávit servos suos, et trádidit illis bona sua. Et réliqua.

Homília sancti Gregórii Papæ.

Homilia 9. *in Evang.*

Lectio sancti Evangélii, fratres charíssimi, sollícite consideráre nos ádmonet, ne nos, qui plus céteris in hoc mundo accepísse áliquid cérnimur, ab Auctóre mundi grávius inde judicémur. Cum enim augéntur dona, ratiónes étiam crescunt donórum. Tanto ergo esse humílior, atque ad serviéndum Deo prómptior quisque debet ex múnere, quanto se obligatiórem esse cónspicit in reddénda ratióne. Ecce homo, qui péregre proficíscitur, servos suos vocat, eísque ad negótium talénta partítur. Post multum vero témporis positúrus ratiónem revértitur. Bene operántes pro apportáto lucro remúnerat, servum vero a bono ópere torpéntem damnat.

℟. Amávit eum Dóminus et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et. Bened. Cujus festum cólimus.

Lectio viii.

Quis ítaque iste homo est, qui péregre proficíscitur, nisi Redémptor noster, qui in ea carne quam assúmpserat, ábiit in cœlum? Carnis enim locus próprius terra est; quæ quasi ad peregrína dúcitur, dum per Redemptórem nostrum in cœlo collocátur. Sed homo iste péregre proficíscens servis suis bona sua trádidit, quia fidélibus suis spirituália dona concéssit. Et uni quidem quinque talénta, álii duo, álii vero commísit unum. Quinque étenim sunt córporis sensus, vidélicet: visus, audítus, gustus, odorátus, et tactus. Quinque ergo taléntis, donum quinque sénsuum, id est, exteriórum sciéntia exprímitur. Duóbus vero, intelléctus et operátio designátur. Uníus autem talénti nómine, intelléctus tantúmmodo designátur.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vi-

giláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória Patri. Et vos. Benedictio. Ad societátem. Lectio ix.

Sed is, qui quinque talénta accéperat, ália quinque lucrátus est: quia sunt nonnúlli, qui etsi intérna ac mystica penetráre nésciunt, pro intentióne tamen supérnæ pátriæ docent recta quos possunt, de ipsis exterióribus, quæ accepérunt, duplum taléntum portant: dumque se a carnis petulántia, et a terrenárum rerum ámbitu, atque a visibílium voluptáte custódiunt, ab his étiam álios admonéndo compéscunt. Et sunt nonnúlli, qui quasi duóbus taléntis ditáti, intelléctum atque operatiónem percípiunt, subtília de intérnis intélligunt, mira in exterióribus operántur. Cumque et intelligéndo et operándo áliis prædicant, quasi duplicátum de negótio lucrum repórtant.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Ecce sacérdos magnus, * qui in diébus suis plácuit Deo, et invéntus est justus. Psalmus Dóminus regnávit, cum reliquis. 46.

2. Non est invéntus * símilis illi, qui conserváret legem Excélsi.

3. Ideo jurejurándo * fecit illum Dóminus créscere in plebem suam.

4. Sacerdótes Dei * benedícite Dóminum: servi Dómini hymnum dícite Deo, allelúja.

5. Serve bone * et fidélis, intra in gáudium Dómini tui.

Capitulum. *Eccli.* 44. c.

Ecce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo, et invéntus est justus: et in témpore iracúndiæ factus est reconciliátio. Hymnus.

Jesu Redémptor ómnium,
Perpes coróna Præsulum,
In hac die cleméntius
Indúlgeas precántibus;
Tui sacri qua nóminis
Conféssor almus cláruit:
Hujus celébrat ánnua
Devóta plebs solémnia.
Qui rite mundi gáudia
Hujus cadúca réspuens,
Æternitátis præmio
Potítur inter Angelos.
Hujus benígnus ánnue
Nobis sequi vestígia:
Hujus precátu sérvulis
Dimítte noxam críminis.
Sit Christe Rex piíssime,
Tibi, Patríque glória,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Benedictus, Ant. Euge, serve bone * et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam, dicit Dóminus. Oratio.

Da, quæsumus, omnípotens Deus: ut beáti N. Confes-

sóris tui atque Pontíficis veneránda solémnitas et devotiónem nobis áugeat, et salútem. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Exaudi, quæsumus Dómine, preces nostras, quas **in** beáti N. Confessóris tui atque Pontíficis solemnitáte deférimus: et, qui tibi digne **méruit** famulári, ejus intercedéntibus méritis, **ab** ómnibus **nos absólve peccátis. Per** Dóminum.

Ad Tertiam Ant.

Non est invéntus.

Capit. **Ecce sacérdos magnus**, ut supra.

℟. br. **Amávit eum Dóminus,* Et** ornávit eum. Amávit. ℣. **Stolam glóriæ índuit eum. Et** ornávit. Glória Patri. Amávit. ℣. **Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi.** ℟. **Ad sacrificándum ei hóstiam laudis.**

Ad Sextam, Ant.

Ideo jurejurándo.

Capitulum. *Eccli.* **44. c.**

Non est invéntus símilis illi, qui conserváret legem Excélsi: ídeo jurejurándo fecit illum Dóminus créscere in plebem suam.

℟. br. **Elégit eum Dóminus* Sacerdótem sibi. Elégit.** ℣. **Ad sacrificándum ei hóstiam laudis. Sacerdótem. Glória Patri. Elégit.** ℣. **Tu es sacérdos in ætérnum.** ℟. **Secúndum órdinem Melchísedech.**

Ad Nonam, Ant.

Serve bone.

Capitulum. *Eccli.* **45. c.**

Functi sacerdótio, et habére laudem in nómine ipsíus, et offérre illi incénsum dignum in odórem suavitátis.

℟. br. **Tu es sacérdos, * In ætérnum. Tu es.** ℣. **Secúndum órdinem Melchísedech. In ætérnum. Glória Patri. Tu es.** ℣. **Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.** ℟. **Et osténdit illi regnum Dei.**

Ad Vesperas, Ant.

Ecce sacérdos, magnus, cum reliquis de Laudibus. **58.* Ps. Dixit Dóminus,** cum reliquis de Dominica **124.** et loco ultimi, Psalm. **Meménto Dómine David. 134.** Capitulum et Hymnus, ut supra in i. Vesp. **49.***

℣. **Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.** ℟. **Et osténdit illi regnum Dei.**

Ad Magnificat, Ant.

Amávit eum Dóminus, * et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum, et ad portas paradísi **coronávit eum.**

Sequens Ant. dicitur ad Magnificat, in ii. Vesperis pro solis summis Pontif.

Ant. **Dum esset summus Póntifex, * terréna non métuit, sed ad cœléstia regna gloriósus migrávit.**

Si occurrat Festum plurim. Pont. et Confes. Officium fit ut supra: sed in Oratione et Sermone, quæ ponuntur in singulari, dicantur in plurali; et in i. Noct. legantur sequentes Lect. de Script.

De libro Ecclesiástici.
Lectio i. *Cap.* 44.

Laudemus viros gloriósos, et paréntes nostros in generatióne sua. Multam glóriam fecit Dóminus magnificéntia sua a sæculo. Domináutes in potestátibus suis, hómines magni virtúte, et prudéntia sua præditi, nuntiántes in Prophétis dignitátem Prophetárum, et imperántes in præsénti pópulo, et virtúte prudéntiæ pópulis sanctíssima verba. In perítia sua requiréntes modos músicos, et narrántes cármina scripturárum.

℟. Euge. 51.* Lectio ii.

Hómines dívites in virtúte, pulchritúdinis stúdium habéntes: pacificántes in dómibus suis. Omnes isti in generatiónibus gentis suæ glóriam adépti sunt, et in diébus suis habéntur in láudibus. Qui de illis nati sunt, reliquérunt nomen narrándi laudes eórum: et sunt quorum non est memória: periérunt quasi qui non fúerint: et nati sunt, quasi non nati, et filii ipsórum cum ipsis.

℟. Ecce sacérdos. 52.*

Lectio iii.

Sed illi viri misericórdiæ sunt, quorum pietátes non defuérunt: cum sémine eórum pérmanent bona, heréditas sancta nepótes eórum, et in testaméntis stetit semen eórum: et filii eórum propter illos usque in ætérnum manent: semen eórum et glória eórum non derelinquétur. Córpora ipsórum in pace sepúlta sunt, et nomen eórum vivit in generatiónem et generatiónem. Sapiéntiam ipsórum narrent pópuli, et laudem eórum núntiet Ecclésia.

℟. Jurávit Dóminus. 52.*

Aliæ Lectiones pro Pontif. et Confessore.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Máximi Epíscopi.

Lectio iv.

Ex Hom. 59. *de S. Euseb.* 2.

Beati Patris N. mérita jam in tuto pósita secúri magnificémus: qui gubernáculum fidei viríliter tenens, ánchoram spei tranquílla jam in statióne compósuit, et plenam cœléstibus divítiis et ætérnis mércibus navem optáto in líttore collocávit: qui contra omnes adversários scutum timóris Dei támdiu infatigabíliter ténuit, donec ad victóriam perveníret. Quid enim fuit totus vitæ illíus cursus, nisi unus cum vígili hoste conflíctus? ℟. Invéni. 54.*

Lectio v.

Quantis hic cæcis a via veritátis errántibus, et de summa jam in profúndum rupe pendéntibus, amíssum réddidit visum, et illum, quo Christus viderétur, reparávit intúitum? Quantórum áuribus surdis, et infidelitátis obturatióne damnátis, ad percipiéndam vocem cœlésti-

um mandatórum, pretiósum infúdit audítum, ut vocánti Deo ad misericórdiam respondérent per obediéntiam? Quantos intrínsecus vulnerátos, angélici oris arte et oratiónum ab infirmitáte curávit?

℟. Pósui. 55.* Lectio vi.

Quantos per longam incúriam peccáti labe resolútos, et quadam lepræ contagióne perfúsos, castigatiónibus et exhortatiónibus expiándo, Deo in se operánte mundávit? Quantórum ánimas vivéntes in córpore jam defúnctas, et delictórum mole óbrutas ac sepúltas, ad emendatiónem tamquam ad lucem vocándo, Deo resuscitávit: ut Dómini sui admirándus imitátor, jam mórtuas Deo, e contrário mortíficet vitáli morte peccáto?

℟. Iste est. 55.*

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 24. d.*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vigiláte, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et réliqua.

Homilia sancti Hilárii Epíscopi.

Com. in Matth. can. 26.

Ut ignorántiam illam diéi ómnibus táciti, non sine útilis siléntii ratióne esse scirémus, vigiláre nos Dóminus propter advéntum furis admónuit, et oratiónum assiduitáte deténtos, ómnibus præceptórum suórum opéribus inhærére. Furem enim esse osténdit zábulum, ad detrahénda ex nobis spólia pervígilem, et córporum nostrórum dómibus insidiántem; ut ea incuriósis nobis, et somno déditis, consiliórum suórum atque illecebrárum jáculis perfódiat. Parátos ígitur esse nos cónvenit: quia diéi ignorátio inténtam sollicitúdinem suspénsæ expectatiónis exágitet.

℟. Amávit eum Dóminus et ornávit eum, stolam glóriæ induit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et ad.

Lectio viii. *Can. 27.*

Quisnam est fidélis servus et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam? Quamquam in commúne nos ad indeféssam vigilántiæ curam adhortétur: speciálem tamen pópuli princípibus, id est, Epíscopis, in expectatióne adventúque suo sollicitúdinem mandat. Hunc enim servum fidélem atque prudéntem, præpósitum famíliæ signíficat, cómmoda atque utilitátes commíssi sibi pópuli curántem. Qui si dicto áudiens, et præcéptis obédiens erit, id est, si doctrínæ opportunitáte et veritáte infírma confírmet, disrúpta consólidet, depraváta con-

vértat: et verbum vitæ in æternitátis cibum aléndæ famíliæ dispéndat, atque hæc agens, hisque ímmorans deprehendátur, glóriam a Dómino tamquam dispensátor fidélis, et víllicus útilis consequétur, et super ómnia bona constituétur; id est, in Dei glória collocábitur, quia nihil sit ultra, quod mélius sit. ℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos símiles. Glória Patri. Et vos símiles.

Lectio ix.

Quod si cóntuens longam Dei patiéntiam, quæ in proféctum humánæ salútis exténditur, advérsum consérvos insoléscet, et sæculi malis vitiísque se tradet, præséntium tantum curam in cultu ventris exércens: desperáta die Dóminus advéniet, eúmque a bonis, quæ spopónderat, dívidet, portionémque ejus cum hypócritis in pœnæ æternitáte constítuet: quia advéntum desperáverit, quia mandátis non obtemperáverit, quia præséntibus studúerit, quia vita Géntium víxerit, quia desperatióne judícii commíssam sibi famíliam fame, siti, cæde vexáverit. Te Deum. 45.

PRO DOCTORIBUS.

Ad Magnificat in utrisque Vesperis, Ant.

O Doctor óptime, * Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte N. divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

Oratio.

Deus, qui pópulo tuo ætérnæ salútis beátum N. minístrum tribuísti: præsta, quæsumus; ut, quem doctórem vitæ habúimus in terris, intercessórem habére mereámur in cœlis. Per Dóminum nostrum.

Lectiones sequentes leguntur in Festis Doctorum. Officium autem in illis fit de Confessoribus Pontificibus, vel non Pont., pro qualitate Festi.

In primo Nocturno.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 39.

Sapiéntiam ómnium antiquórum exquíret sápiens, et in prophétis vacábit. Narratiónem virórum nominatórum consérvábit, et in versútias parabolárum simul introíbit. Occúlta proverbiórum exquíret, et in abscónditis parabolárum conversábitur. In médio magnatórum ministrábit, et in cónspéctu præsidis apparébit. In terram alienigenárum géntium pertránsiet: bona enim et mala in homínibus tentábit. ℟. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constí-

tuam: * Intra in gáudium Dómini tui. ℣. Dómine, quinque talénta tradidísti mihi: ecce ália quinque superlucrátus sum. Intra. Lectio ii.

Cor suum tradet ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur. Apériet os suum in oratióne, et pro delíctis suis deprecábitur. Si enim Dóminus magnus volúerit, spíritu intelligéntiæ replébit illum: et ipse tamquam imbres mittet elóquia sapiéntiæ suæ, et in oratióne confitébitur Dómino: et ipse díriget consílium ejus, et disciplinam, et in abscónditis suis consiliábitur.

Pro Doctore Pontifice,

℟. Ecce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo:* Ideo jurejurándo fecit illum Dóminus créscere in plebem suam. ℣. Benedictiónem ómnium géntium dedit illi, et testaméntnm suum confirmávit super caput ejus, Ideo.

Pro Doctore non Pont.,

℟. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dóminum. ℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et florébit. Lectio iii.

Ipse palam fáciet disciplínam doctrínæ suæ, et in lege testaménti Dómini gloriábitur. Collaudábunt multi sapiéntiam ejus, et usque in sæculum non delébitur. Non recédet memória ejus, et nomen ejus requirétur a generatióne in generatiónem. Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes, et laudem ejus enuntiábit ecclésia.

Pro Doctore Pontifice,

℟. Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech. ℣. Dixit Dóminus Dómino meo: Sede a dextris meis. Tu. Glória Patri. Tu.

Pro Doctore non Pont.,

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum: * Et invéntus est in número sanctórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Et. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ.

Lectio iv. *l.* 9. *c.* 6

Qui post Oríonas Hyadum nómine, nisi Doctóres sanctæ Ecclésiæ designántur? Qui subdúctis mártyribus, eo jam témpore ad mundi notítiam venérunt, quo fides clárius elúcet: et représsa infidelitátis híeme, áltius per corda fidélium sol veritátis calet. Qui remóta tempestáte persecutiónis, explétis longis nóctibus infidelitátis, tunc sanctæ Ecclésiæ orti sunt, cum ei jam per credulitátis vernum lucídior annus aperítur.

Pro Doctore Pontifice,

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Pro Doctore non Pont.,

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Nec immérito Doctóres sancti Hyadum nuncupatióne signántur. Græco quippe elóquio hyetos plúvia vocátur, et Hyades nomen a plúviis accepérunt: quia ortæ procul dúbio imbres ferunt. Bene ergo Hyadum appellatióne expréssi sunt, qui ad statum universális Ecclésiæ, quasi in cœli fáciem dedúcti, super aréntem terram humáni péctoris sanctæ prædicatiónis imbres fudérunt. Si enim prædicatiónis sermo plúvia non esset, Moyses mínime dixísset: Expectétur sicut plúvia elóquium meum; et nequáquam per Isaíam Véritas díceret: Mandábo núbibus meis, ne pluant super eam imbrem: atque hoc, quod paulo ante protúlimus: Quamóbrem prohíbitæ sunt stellæ pluviárum.

Pro Doctore Pontifice,

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Pro Doctore non Pont.,

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Dum ergo Hyades cum plúviis véniunt, ad cœli spátia altióra sol dúcitur: quia apparénte Doctórum sciéntia, dum mens nostra imbre prædicatiónis infúnditur, fídei calor augétur. Et perfúsa terra ad fructum próficit, cum lumen ætheris ignéscit: quia ubérius frugem boni óperis réddimus, dum per sacræ eruditiónis flammam in corde clárius ardémus. Dumque per eos diébus síngulis magis magísque sciéntia cœléstis osténditur, quasi intérni nobis lúminis vernum tempus aperítur: ut novus sol nostris méntibus rútilet, et eórum verbis nobis cógnitus seípso quotídie clárior micet. Urgénte étenim mundi fine, supérna sciéntia próficit, et lárgius cum témpore excréscit.

Pro Doctore Pontifice,

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse inter-

cédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

Pro Doctore non Pont.,

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia te. Glória Patri. Quia te.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 5. *b*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quód si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Lib. 1. *de Sermone Domini in monte, c.* 6. *tom.* 4.

Ostendit Dóminus fátuos esse judicándos, qui temporálium bonórum vel cópiam sectántes, vel inópiam metuéntes, amíttunt ætérna, quæ nec dari possunt ab homínibus, nec auférri. Itaque si sal infatuátum fúerit, in quo saliétur? id est, si vos, per quos condiéndi sunt quodámmodo pópuli, metu persecutiónum temporálium amiséritis regna cœlórum: qui erunt hómines, per quos a vobis error auferátur: cum vos elégerit Deus, per quos errórem áuferat ceterórum?

Pro Doctore Pontifice,

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Pro Doctore non Pont.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse.

Lectio viii.

Ergo ad nihilum valet sal infatuátum, nisi ut mittátur foras, et calcétur ab homínibus. Non ítaque calcáur ab homínibus, qui pátitur persecutiónem: sed qui persecutiónem timéndo infatuátur. Calcári enim non potest, nisi inférior: sed inférior non est, qui quamvis córpore multa in terra sustíneat, corde tamen fixus in cœlo est.

℟. In médio Ecclésiæ apéruit os ejus, * Et implévit eum Dóminus spíritu sapiéntiæ et intelléctus. ℣. Jucunditátem et exultatiónem thesaurizávit super eum. Et implévit. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Vos estis lumen mundi. Quómodo dixit supérius

sal terræ, sic nunc dicit lumen mundi. Nam neque supérius ista terra accipiénda est, quam pédibus corpóreis calcámus: sed hómines, qui in terra hábitant, vel étiam peccatóres, quorum condiéndis et extinguéndis putóribus apostólicum salem Dóminus misit. Et hic mundum, non cœlum et terram, sed hómines, qui sunt in mundo, vel díligunt mundum, opórtet intélligi, quibus illumінándis Apóstoli missi sunt. Non potest cívitas abscóndi super montem pósita: id est, fundáta super insígnem magnámque justítiam, quam significat étiam ipse mons, in quo disputat Dóminus.

Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE

Confessoris non Pontificis.

Ad Vesperas, Ant. Dómine, quinque talénta, ut infra ad Laudes. 75.* Psal. Dixit Dóminus, cum reliq. de Domínica. 124. et loco ultimi, Ps. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128.

Capitulum. *Eccli.* 31.

Beatus vir, qui invéntus est sine mácula: et qui post aurum non ábiit, nec sperávit in pecúnia et thesáuris. Quis est hic, et laudábimus eum? fecit enim mirabília in vita sua.

Hymnus.

Iste Conféssor Dómini, coléntes
Quem pie laudant pópuli per orbem,
Hac die lætus méruit beátas
Scándere sedes.

Si non est dies obitus, dicatur

Hac die lætus méruit suprémos
Laudis honóres.

Qui pius, prudens, húmilis, pudícus,
Sóbriam duxit sine labe vitam,
Donec humános animávit auræ
Spíritus artus.

Cujus ob præstans méritum frequénter,
Ægra quæ passim jacuére membra,
Víribus morbi dómitis, salúti
Restituúntur.

Noster hinc illi chorus obsequéntem
Cóncinit laudem, celebrésque palmas;
Ut piis ejus précibus juvémur
Omne per ævum.

Sit salus illi, decus, atque virtus,
Qui super cœli sólio corúscans,
Tótius mundi sériem gubérnat
Trinus et unus. Amen.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Ad Magníficat, Ant. Similábo eum * viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram.

Oratio.

Deus, qui nos beáti N. Confessóris tui ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, étiam actiónes imitémur. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Adesto, Dómine, supplicatiónibus nostris, quas in beáti N. Confessóris tui solemnitáte deférimus: ut, qui nostræ justítiæ fidúciam non habémus, ejus, qui tibi plácuit, précibus adjuvémur. Per Dóminum.

Si fuerit Abbas. Oratio.

Intercessio nos, quæsumus Dómine, beáti N. Abbátis commméndet: ut, quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitat.

Regem Confessórum Dóminum, * Veníte adorémus. Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Iste Confessor, ut supra. 66.*

In primo Nocturno.

Ant. Beátus vir, * qui in lege Dómini meditátur: volúntas ejus pérmanet die ac nocte, et ómnia quæcúmque fáciet, semper prosperabúntur.

Psalmus 1.

Beatus vir qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:

Et fólium ejus non défluet: * et ómnia quæcúmque fáciet prosperabúntur.

Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ,

Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.

Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.

Ant. Beátus vir, qui in lege Dómini meditátur: volúntas ejus pérmanet die ac nocte, et ómnia quæcúmque fáciet, semper prosperabúntur.

Ant. Beátus * iste Sanctus, qui confísus est in Dómino, prædicávit præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus. Psalmus 2.

Quare fremuérunt Gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?

Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum, * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus.

Dirumpámus víncula eórum: * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.

Qui hábitat in cœlis irridébit eos; * et Dóminus subsannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira sua: * et in furóre suo con-

turbábit eos.
Ego autem constitútus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.
Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.
Póstula a me, et dabo tibi Gentes hereditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.
Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.
Et nunc reges intellígite: * erudímini qui judicátis terram.
Servíte Dómino in timóre: * et exultáte ei cum tremóre.
Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus, * et pereátis de via justa.
Cum exárserit in brevi ira ejus, * beáti omnes, qui confídunt in eo.
Ant. Beátus iste Sanctus, qui confísus est in Dómino, prædicávit præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus.
Ant. Tu es glória * mea, tu es suscéptor meus Dómine: tu exáltans caput meum, et exaudísti me de monte sancto tuo. Psalmus 3.
DOMINE, quid multiplicáti sunt qui tribulant me? * multi insúrgunt advérsum me.
Multi dicunt ánimæ meæ: * non est salus ipsi in Deo ejus.
Tu autem, Dómine, suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.
Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.
Ego dormívi, et soporátus sum: * et exurréxi, quia Dóminus suscépit me.
Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exúrge Dómine, salvum fac me Deus meus.
Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.
Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.
Ant. Tu es glória mea, tu es suscéptor meus Dómine: tu exáltans caput meum, et exaudísti me de monte sancto tuo. ℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum.
℟. Stolam glóriæ índuit eum.
Pater noster. Absolutio. Exáudi Dómine. ℣. Jube domne. Benedictio. Benedictióne perpétua.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio i. *Cap. 4. b et 5.*

JUSTUS si morte præoccupátus fúerit, in refrigério erit. Senéctus enim venerábilis est non diutúrna, neque annórum número computáta: cani autem sunt sensus hóminis, et ætas senectútis vita immaculáta. Placens Deo factus est diléctus, et vivens inter peccatóres translátus

est. Raptus est ne malítia mutáret intelléctum ejus, aut ne fictio decíperet ánimam illíus. Fascinátio enim nugacitátis obscúrat bona, et inconstántia concupiscéntiæ transvértit sensum sine malítia. Consummátus in brevi explévit témpora multa: plácita enim erat Deo ánima illíus: propter hoc properávit edúcere illum de médio iniquitátum.

℟. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuisti fidélis, supra multa te constítuam: * Intra in gáudium Dómini tui. ℣. Dómine, quinque talénta tradidísti mihi, ecce ália quinque superlucrátus sum. Intra. Benedictio. Unigénitus Dei Filius.

Lectio ii.

Pópuli autem vidéntes, et non intelligéntes, nec ponéntes in præcórdiis tália: quóniam grátia Dei et misericórdia est in sanctos ejus, et respéctus in eléctos illíus. Condémnat autem justus mórtuus vivos ímpios, et juvéntus celérius consummáta longam vitam injústi. Vidébunt enim finem sapiéntis, et non intélligent quid cogitáverit de illo Deus, et quare muníerit illum Dóminus. Vidébunt et contémnent eum: illos autem Dóminus irridébit. Et erunt post hæc decidéntes sine honóre, et in contumélia inter mórtuos in perpétuum: quóniam disrúmpet illos inflátos sine voce, et commovébit illos a fundaméntis, et usque ad suprémum desolabúntur.

℟. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dóminum. ℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et florébit. Bened. Spíritus sancti grátia.

Lectio iii.

Et erunt geméntes, et memória illórum períbit. Vénient in cogitatióne peccatórum suórum tímidi, et tradúcent illos ex advérso iniquitátes ipsórum. Tunc stabunt justi in magna constántia advérsus eos qui se angustiavérunt, et qui abstulérunt labóres eórum. Vidéntes turbabúntur timóre horríbili, et mirabúntur in subitatióne inperátæ salútis, dicéntes intra se, pœniténtiam agéntes, et præ angústia spíritus geméntes: Hi sunt quos habúimus aliquándo in derísum, et in similitúdinem impropérii. Nos insensáti vitam illórum æstimabámus insániam, et finem illórum sine honóre: ecce quómodo computáti sunt inter filios Dei, et inter sanctos sors illórum est.

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum: * Et invéntus est in número sanctórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Et. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Ant. Invocántem exaudívit * Dóminus sanctum suum; Dóminus exaudívit eum, et constítuit eum in pace.

Psalmus 4.

Cum invocárem exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.

Miserére mei, * et exáudi oratiónem meam.

Filii hóminum úsquequo gravi corde? * utquid diligitis vanitátem, et quæritis mendácium?

Et scitóte quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum:* Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum.

Irascímini et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.

Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino. * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?

Signátum est super nos lumen vultus tui Dómine: * dedísti lætítiam in corde meo.

A fructu fruménti, vini, et ólei sui, * multiplicáti sunt.

In pace in idípsum * dormiam, et requiéscam;

Quóniam tu, Dómine, singuláriter in spe * constituísti me.

Ant. Invocántem exaudívit Dóminus sanctum suum, Dóminus exaudívit eum, et constítuit eum in pace.

Ant. Læténtur omnes, * qui sperant in te Dómine: quóniam tu benedixísti justo, scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum.

Psalmus 5.

Verba mea áuribus pércipe Dómine, * intéllige clamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ,* Rex meus et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dómine mane exáudies vocem meam.

Mane astábo tibi et vidébo: * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malígnus: * neque permanébunt injústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur iniquitátem: * perdes omnes, qui loquúntur mendácium.

Virum sánguinum et dolósum abominábitur Dóminus:* ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ,

Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo,

Dómine deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.

Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.

Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant, * júdica illos Deus.

Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos, * quóniam irritavérunt te Dómine.

Et lætentur omnes, qui sperant in te, * in ætérnum exultábunt, et habitábis in eis. Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces justo. Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronásti nos. Ant. Lætentur omnes, qui sperant in te Dómine: quóniam tu benedixísti justo, scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum.

Ant. Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra! quia glória et honóre coronásti sanctum tuum, et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Psalmus 8.

Dómine Dóminus noster,* quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cœlos.

Ex ore infántium et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus?* aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves et boves univérsas: ínsuper et pécora campi;

Vólucres cœli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Ant. Dómine Dóminus noster, quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra! quia glória et honóre coronásti sanctum tuum, et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. ℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium. Pater noster. Absolutio. Ipsius pietas. ℣. Jube domne. Benedictio. Deus Pater omnípotens.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lectio iv.

In Orat. de S. Philogonio, Tom. 3.

Beatus dies, cujus festivitátem celebrámus, ad ipsíus recte factórum enarratiónem linguam nostram evocávit: síquidem hódie beátus iste ad tranquíllam omnísque perturbatiónis expértem vitam tránsiit: eóque navígium áppulit, ubi deínceps non póterit metúere naufrágium, nec ullam ánimi perturbatiónem, aut dolórem. Et quid mirum est, si locus ille purus est ab omni moléstia ánimi, cum Paulus homínibus adhuc in hac vita degéntibus loquens, dicat: Semper

gaudéte, sine intermissióne oráte?

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit. Benedictio Christus perpétuæ.

Lectio v.

Quod si hic, ubi morbi, ubi insectatiónes, ubi præmatúræ mortes, ubi calúmniæ, ubi invídiæ, ubi perturbatiónes, ubi iræ, ubi cupiditátes, ubi innumerábiles insídiæ, ubi quotidiánæ sollicitúdines, ubi perpétua sibíque succedéntia mala sunt, innúmeros ex omni parte dolóres afferéntia, Paulus dixit fieri posse ut semper gaudeámus, si quis páululum ex rerum mundanárum flúctibus eréxerit caput, vitámque suam recte composúerit: multo magis, postquam hinc demigravérimus, fácile cómpotes érimus ejus boni, cum hæc ómnia subláta fúerint, advérsa valetúdo, morbi, peccándi matéria, ubi non est meum ac tuum, frígidum illud verbum et quidquid est malórum in vitam nostram ínvehens, innúmeraque gignens bella.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ induit eum; * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et ad portas. Benedictio. Ignem sui amóris. Lectio vi.

Quamobrem maximópere grátulor hujus Sancti felicitáti, quod quamquam translátus est, atque hanc, quæ apud nos est, civitátem relíquit, tamen in álteram adscriptus est civitátem, nempe Dei: et digréssus ab hac Ecclésia, ad illam pervénit, quæ est primogenitórum descriptórum in cœlis: ac relíctis hisce festis, tránsiit ad celebritátem Angelórum. Etenim quod et cívitas sursum sit, et Ecclésia, et celébritas audi Paulum dicéntem: Accessístis ad civitátem Dei vivéntis, Jerúsalem cœléstem, et Ecclésiam primitivórum, qui conscripti sunt in cœlis et ad multórum míllium Angelórum frequéntiam.

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Ant. Dómine, iste Sanctus * habitábit in tabernáculo tuo, operátus est justítiam, requiéscet in monte sancto tuo.

Psalmus 14.

Dómine quis habitábit in tabernáculo tuo? aut quis requiéscet in monte sancto

tuo?
Qui ingréditur sine mácula,* et operátur justítiam:
Qui lóquitur veritátem in corde suo,* qui non egit dolum in lingua sua:
Nec fecit próximo suo malum,* et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos
Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus:* timéntes autem Dóminum gloríficat:
Qui jurat próximo suo, et non décipit, * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.
Qui facit hæc,* non movébitur in ætérnum.
Ant. Dómine, iste Sanctus * habitábit in tabernáculo tuo, operátus est justítiam, requiéscet in monte sancto tuo.
Ant. Vitam pétiit * a te, et tribuísti ei, Dómine: glóriam et magnum decórem imposuísti super eum: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Psalmus 20.
Dómine in virtúte tua lætábitur rex:* et super salutáre tuum exultábit veheménter.
Desidérium cordis ejus tribuísti ei: * et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.
Quóniam prevenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.
Vitam pétiit a te: * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.
Magna est glória ejus in salutári tuo: * glóriam et magnum decórem impónes super eum.
Quóniam dabis eum in benedictiónem in sæculum sæculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.
Quóniam rex sperat in Dómino:* et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.
Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.
Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui: * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.
Fructum eórum de terra perdes:* et semen eórum a fíliis hóminum.
Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.
Quóniam pones eos dorsum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.
Exaltáre Dómine in virtúte tua: * cantábimus et psallémus virtútes tuas.
Ant. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei, Dómine: glóriam et magnum decórem imposuísti super eum: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.
Ant. Hic accípiet * benedictiónem a Dómino, et mise-

córdiam a Deo salutári suo, quia hæc est generátio quæréntium Dóminum.

Psalmus 23.

Domini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus, et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.

Ant. Hic accípiet benedictiónem a Dómino, et misericórdiam a Deo salutári suo: quia hæc est generátio quæréntium Dóminum. ℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus.

℟. Et non supplantabúntur gressus ejus. Pater noster.

Absolutio. A vínculis. ℣. Jube domne. Benedictio. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 12. *e*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Et réliqua.

Homília S. Gregórii Papæ.

Homilia 13. *in Evang.*

Sancti Evangélii, fratres charíssimi, apérta vobis est léctio recitáta. Sed ne aliquibus ipsa ejus planíties alta fortásse videátur, eam sub brevitáte transcúrrimus, quátenus ejus expositio ita nesciéntibus fiat cógnita, ut tamen sciéntibus non sit onerósa. Dóminus dicit: Sint lumbi vestri præcíncti. Lumbos enim præcíngimus, cum carnis luxúriam per continéntiam coarctámus. Sed quia minus est mala non ágere, nisi étiam quisque stúdeat et bonis opéribus insudáre, prótinus ádditur: Et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Lucérnas quippe ardéntes in mánibus tenémus, cum per bona ópera próximis nostris lucis exémpla monstrámus. De quibus profécto opéribus Dóminus dicit: Lúceat lux vestra coram homínibus, ut vídeant ópera

vestra bona et gloríficent Patrem vestrum, qui in cœlis est.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum. * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse intercédat. Benedictio. Cujus festum cólimus.

Lectio viii.

Duo autem sunt, quæ jubéntur, et lumbos restríngere, et lucérnas tenére, ut et mundítia sit castitátis in córpore, et lumen veritátis in operatióne. Redemptóri étenim nostro unum sine áltero placére nequáquam potest: si aut is, qui bona agit, adhuc luxúriæ inquinaménta non déserit: aut is, qui castitáte præéminet, necdum se per bona ópera exércet. Nec cástitas ergo magna est sine bono ópere, nec opus bonum est áliquod sine castitáte. Sed et si utrúmque ágitur, restat, ut quisquis ille est, spe ad supérnam pátriam tendat, et nequáquam se a vítiis pro mundi hujus honestáte contíneat.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et. Glória Patri. Et. Bened. Ad societátem.

Lectio ix.

Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis: ut, cum vénerit, et pulsáverit, conféstim apériant ei. Venit quippe Dóminus, cum ad judícium próperat: pulsat vero, cum jam per ægritúdinis moléstias esse mortem vicínam desígnat. Cui conféstim aperímus, si hunc cum amóre suscípimus. Aperíre enim júdici pulsánti non vult, qui exíre de córpore trépidat: et vidére eum, quem contempsísse se méminit, júdicem formídat. Qui autem de sua spe et operatióne secúrus est, pulsánti conféstim áperit, quia lætus júdicem sústinet. Et cum tempus propínquæ mortis advénerit, de glória retributiónis hilaréscit.

Te Deum laudámus, 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Dómine, * quinque talénta tradidísti mihi: ecce ália quinque superlucrátus sum. Psalm. Dóminus regnávit, cum reliq. 16.

2. Euge serve bone, * in módico fidélis, intra in gáudium Dómini tui.

3. Fidélis servus * et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam.

4. Beátus ille servus, * quem cum vénerit dóminus ejus, et pulsáverit jánuam, invénerit vigilántem.

5. Serve bone * et fidélis, intra in gáudium Dómini tui.

Capitulum. *Eccli.* 31.

BEATUS vir, qui invéntus est sine mácula, et qui post aurum non ábiit, nec sperávit in pecúnia et thesáuris. Quis est hic, et laudábimus eum? fecit enim mirabília in vita sua.

Hymnus.

JESU coróna célsior,
Et véritas sublímior,
Qui confiténti sérvulo,
Reddis perénne præmium.
Da supplicánti cœtui,
Hujus rogátu, nóxii
Remissiónem críminis,
Rumpéndo nexum vínculi.
Anni revérso témpore,
Dies refúlsit lúmine,
Quo Sanctus hic de córpore
Migrávit inter sídera.
Hic vana terræ gáudia,
Et luculénta prædia,
Pollúta sorde députans,
Ovans tenet cœléstia.
Te, Christe Rex piíssime,
Hic confiténdo júgiter,
Calcávit artes dæmonum,
Sævúmque avérni príncipem.
Virtúte clarus, et fide,
Confessióne sédulus,
Jejúna membra déferens,
Dapes supérnas óbtinet.
Proinde te, piíssime,
Precámur omnes súpplices:
Nobis ut hujus grátia
Pœnas remíttas débitas.
Patri perénnis glória,
Natóque Patris único,
Sanctóque sit Paráclito
Per omne semper sæculum.
Amen.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Benedictus, Ant.

Euge serve bone, * et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam, intra in gáudium Dómini tui.

Oratio.

DEUS, qui nos beáti N. Confessóris tui ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius: ut, cujus natalítia cólimus, étiam actiónes imitémur. Per Dóminum nostrum.

Alia Oratio.

ADESTO, Dómine, supplicatiónibus nostris, quas in beáti N. Confessóris tui solemnitáte déferimus: ut, qui nostræ justítiæ fidúciam non habémus, ejus, qui tibi plácuit, précibus adjuvémur. Per Dóminum.

Si fuerit Abbas. Oratio.

INTERCESSIO nos, quæsumus Dómine, beáti N. Abbátis comméndet: ut, quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum nostrum.

Ad Tertiam, Ant.

Euge serve bone.

Capitul. Beátus vir, qui invéntus est, ut supra.

℟. br. Amávit eum Dóminus, * Et ornávit eum. Amávit. ℣. Stolam glóriæ índuit eum. Et ornávit.

Glória Patri. Amávit. ℣. Os justi meditábitur sapiéntiam.
℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Ad Sextam, Ant.

Fidélis servus.

Capitulum. *Eccli.* 39.

Justus cor suum trádidit ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur.

℟. br. Os justi * Meditábitur sapiéntiam. Os justi.
℣. Et lingua ejus loquétur judícium. Meditábitur. Glória Patri. Os justi. ℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus.

Ad Nonam, Ant.

Serve bone.

Capitulum. *Sap.* 10. *b*

Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei, et dedit illi sciéntiam sanctórum: honestávit illum in labóribus, et complévit labóres illíus.

℟. br. Lex Dei ejus * In corde ipsíus. Lex. ℣. * Et non supplantabúntur gressus ejus. In corde. Glória Patri. Lex Dei. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.
℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Vesperas, Ant.

Dómine, quinque talénta, cum reliquis de Laud. 75.* Psalmi, Capit. et Hymn. ut in primis Vesp. 66.*
℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Magnificat, Ant.

Hic vir despíciens mundum,* et terréna triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu.

Si occurrat celebrari Festum plur. Conf. non Pont, Offic. fit ut supra; sed in Orat., et Serm., quæ habentur in singulari, dicantur in plurali.

Aliæ Lectiones pro Conf. non Pont.

In primo Nocturno.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 31.

Beatus vir, qui invéntus est sine mácula: et qui post aurum non ábiit, nec sperávit in pecúnia et thesáuris. Quis est hic, et laudábimus eum? fecit enim mirabília in vita sua. Qui probátus est in illo, et perféctus est, erit illi glória ætérna: qui pótuit tránsgredi, et non est transgréssus: fácere mala, et non fecit: ídeo stabilíta sunt bona illíus in Dómino, et eleemósynas illíus enarrábit omnis Ecclésia sanctórum.

℟. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam: * Intra in gáudium Dómini tui. ℣. Dómine, quinque talénta tradidísti mihi, ecce ália quinque superlucrátus sum. Intra. Lectio ii.

Cap. 32. *c et* 33.

Qui timet Dóminum, excípiet doctrínam ejus: et

qui vigiláverint ad illum, invénient benedictiónem. Qui quærit legem, replébitur ab ea: et qui insidióse agit, scandalizábitur in ea. Qui timent Dóminum, invénient judícium justum, et justítias quasi lumen accéndent. Qui credit Deo, atténdit mandátis: et qui confídit in illo, non minorábitur. Timénti Dóminum non occúrrent mala, sed in tentatióne Deus illum conservábit, et liberábit a malis. Sápiens non odit mandáta et justítias, et non illidétur quasi in procélla navis. Homo sensátus credit legi Dei, et lex illi fidélis.

℟. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dóminum. ℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et florébit.

Lectio iii. *Cap.* 34. *b*

Spiritus timéntium Deum quæritur, et in respéctu illíus benedicétur. Spes enim illórum in salvántem illos, et óculi Dei in diligéntes se. Qui timet Dóminum, nihil trepidábit, et non pavébit: quóniam ipse est spes ejus. Timéntis Dóminum beáta est ánima ejus. Ad quem réspicit, et quis est fortitúdo ejus? Oculi Dómini super timéntes eum, protéctor poténtiæ, firmaméntum virtútis, tégimen ardóris, et umbráculum meridiáni, deprecátio offensiónis, et adjutórium casus, exáltans ánimam, et illúminans óculos, dans sanitátem, et vitam, et benedictiónem.

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum: * Et invéntus est in número sanctórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Et invéntus. Glória Patri. Et invéntus.

In secundo Nocturno.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ.

Lectio iv.

Lib. 10. *cap.* 16. *in cap.* 12. *Job.*

Deridetur justi simplícitas. Hujus mundi sapiéntia est, cor machinatiónibus tégere, sensum verbis veláre, quæ falsa sunt, vera osténdere: quæ vera sunt, falsa demonstráre. Hæc nimírum prudéntia usu a juvénibus scitur, hæc a púeris prétio díscitur: hanc qui sciunt, céteros despiciéndo supérbiunt: hanc qui nésciunt, subjécti et tímidi in áliis mirántur: quia ab eis hæc éadem duplicitátis iníquitas nómine palliáta dilígitur, dum mentis pervérsitas urbánitas vocátur. Hæc sibi obsequéntibus præcipit honórum cúlmina quærere, adépta temporális glóriæ vanitáte gaudére, irrogáta ab áliis mala multiplícius réddere: cum vires súppetunt, nullis resisténtibus cédere: cum virtútis possibílitas deest, quid-

quid explére per malítiam non valent, hoc in pacífica bonitáte simuláre.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et. Lectio v.

At contra sapiéntia justórum est, nil per ostensiónem fingere, sensum verbis aperíre, vera ut sunt dilígere, falsa devitáre; bona grátis exhibére, mala libéntius toleráre, quam fácere; nullam injúriæ ultiónem quærere, pro veritáte contuméliam lucrum putáre. Sed hæc justórum simplícitas derídetur: quia ab hujus mundi sapiéntibus, puritátis virtus fatúitas créditur. Omne enim quod innocénter ágitur, ab eis procul dúbio stultum putátur: et quidquid in ópere véritas ápprobat, carnáli sapiéntiæ fátuum sonat. Quid namque stúltius vidétur mundo, quam mentem verbis osténdere, nil cállida machinatióne simuláre, nullas injúriis contumélias réddere, pro maledicéntibus oráre, paupertátem quærere, posséssa relínquere, rapiénti non resístere, percutiénti álteram maxillam præbére?

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et. Lectio vi.

Cap. 17. post initium.

Lampas contémpta apud cogitatiónes dívitum. Sæpe contíngit, ut eléctus quisque, qui ad ætérnam felicitátem dúcitur, contínua hic adversitáte deprimátur: non hunc rerum abundántia fúlciat, non dignitátum glória honorábilem osténdat, nulla ei obsequéntium frequéntia súppetat, nulla hunc humánis óculis véstium pompa compónat: a cunctis vero despicábilis cérnitur, et hujus mundi grátia indígnus æstimátur: sed tamen ante occúlti júdicis óculos virtútibus émicat, vitæ méritis coruscat: honorári métuit, despici non réfugit: corpus continéntia ǽfficit, sola in ánimo dilectióne pinguéscit: mentem semper ad patiéntiam præparat, et eréctus pro justítia, de percéptis contuméliis exúltat: afflictis ex corde compátitur, de bonórum prosperitátibus quasi de própriis lætátur, sacri verbi pábula in mente sollícitus rúminat, et inquisítus quódlibet éloqui dupliciter ignórat.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est

qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii.

Cap. 12. *d*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolite timére pusillus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 4. *c.* 54 *in Luc.* 12.

Pusillum gregem electórum, vel ob comparatiónem majóris númeri reprobórum, vel pótius ob humilitátis devotiónem nóminat: quia vídelicet Ecclésiam suam quantálibet numerositáte jam dilatátam, tamen usque ad finem mundi humilitáte vult créscere, et ad promíssum regnum humilitáte pervenire. Ideóque ejus labóres blande consolátus, quam regnum Dei tantum quærere præcipit, eídem regnum a Patre dandum complácita benignitáte promíttit.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum; * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo, sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse.

Lectio viii.

Vendite quæ possidétis, et date eleemósynam. Nolíte, inquit, timére, ne propter regnum Dei militántibus, hujus vitæ necessária desint: quin étiam posséssa propter eleemósynam véndite. Quod tunc digne fit, quando quis semel pro Dómino suis ómnibus spretis, nihilóminus post hæc labóre mánuum, unde et victum transígere, et eleemósynam dare queat, operátur. Unde gloriátur Apóstolus, dicens: Argéntum, aut aurum, aut vestem nullíus concupívi: ipsi scitis, quóniam ad ea quæ mihi opus erant, et his qui mecum sunt, ministravérunt manus istæ. Omnia osténdi vobis, quóniam sic laborántes opórtet suscípere infírmos.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Facite vobis sácculos, qui non veteráscunt: eleemósynas vidélicet operándo, quarum merces in ætérnum máneat. Ubi non hoc præcéptum esse putándum est, ut nil pecúniæ reservétur a sanctis, vel suis scilicet, vel páuperum úsibus suggeréndæ:

cum et ipse Dóminus, cui ministrábant Angeli, tamen ad informándam Ecclésiam suam, lóculos habuísse legátur, et a fidélibus obláta consérvans, et suórum necessitátibus, aliísque indigéntibus tribuens; sed ne Deo propter ista serviátur, et ob inópiæ timórem justítia deserátur. Te Deum laudámus. 15.

PRO ABBATIBUS.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 19. d*

In illo témpore; Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te: quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 3. in Matth. cap. 19.

Grandis fidúcia! Petrus piscátor erat, dives non fúerat, cibos manu et arte quærébat: et tamen lóquitur confidénter, Relíquimus ómnia. Et quia non súfficit tantum relínquere, jungit quod perféctum est: Et secúti sumus te. Fécimus quod jussísti: quid ígitur nobis dabis præmii? Jesus autem dixit illis: Amen dico vobis: quod vos qui secúti estis me, in regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ, sedébitis et vos super sedes duódecim, judicántes duódecim tribus Israel. Non dixit, Qui reliquístis ómnia: hoc enim et Crates fecit philósophus, et multi álii divítias contempsérunt: sed, Qui secúti estis me: quod própríe Apostolórum est, atque credéntium.

℟. Iste est qui ante. 75.*

Lectio viii.

In regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ (quando et mórtui de corruptióne resúrgent incorrúpti), sedébitis et vos in sóliis judicántium, condemnántes duódecim tribus Israel: quia vobis credéntibus, illi crédere noluérunt. Et omnis qui relíquerit domum, vel fratres, aut soróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut fílios, aut agros propter nomen meum; céntuplum accípiet, et vitam ætérnam possidébit. Locus iste cum illa senténtia cóngruit, in qua Salvátor lóquitur: Non veni pacem míttere, sed gládium. Veni enim separáre hóminem a patre suo, et matrem a filia, et nurum a socru: et inimíci hóminis doméstici ejus. Qui ergo propter fidem Christi, et prædicatiónem Evangélii, omnes afféctus contémpserint, atque divítias et sæculi voluptátes, isti céntuplum recípient, et vitam ætérnam possidébunt.

℟. Sint lumbi. 75.*

Lectio ix.

Ex occasióne hujus senténtiæ quidam introdúcunt

mille annos post resurrectiónem, dicéntes, tunc nobis céntuplum ómnium rerum, quas dimísimus, et vitam ætérnam esse reddéndam: non intelligéntes quod, si in céteris digna sit repromíssio, in uxóribus appáreat turpitúdo: ut qui unam pro Dómino dimíserit, centum recípiat in futúro. Sensus ergo iste est: Qui carnália pro Salvatóre dimíserit, spirituália recípiet: quæ comparatióne et mérito sui ita erunt, quasi si parvo número centenárius númerus comparétur.

Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE Virginum.

Ad Vesperas, Ant. Hæc est virgo sápiens * et una de número prudéntum.

Psalmus 109.

Dixit Dóminus Dómino meo: * Sede a dextris meis.

Donec ponam inimícos tuos, * scabéllum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emíttet Dóminus ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in splendóribus sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.

Dóminus a dextris tuis, * confrégit in die iræ suæ reges.

Judicábit in natiónibus, implébit ruínas: * conquassábit cápita in terra multórum.

De torrénte in via bibet: * proptérea exaltábit caput.

Ant. Hæc est virgo sápiens, et una de número prudéntum.

Ant. Hæc est virgo sápiens, * quam Dóminus vigilántem invénit.

Psalmus 112.

Laudate púeri Dóminum: * laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.

A solis ortu usque ad occásum, * laudábile nomen Dómini.

Excélsus super omnes Gentes Dóminus, * et super cœlos glória ejus.

Quis sicut Dóminus Deus noster, qui in altis hábitat, * et humília réspicit in cœlo et in terra?

Súscitans a terra ínopem, * et de stércore érigens páuperem:

Ut cóllocet eum cum princípibus, * cum princípibus pópuli sui.

Qui habitáre facit stérilem in domo, * matrem filiórum lætántem.

Ant. Hæc est virgo sápiens, quam Dóminus vigilántem invénit.

Ant. Hæc est quæ nescívit * torum in delícto: habébit fructum in respectióne animárum sanctárum.

Psalmus 121.

Lætatus sum in his, quæ dicta sunt mihi: * in domum Dómini íbimus.
Stantes erant pedes nostri * in átriis tuis Jerúsalem.
Jerúsalem quæ ædificátur ut civitas: * cujus participátio ejus in idípsum.
Illuc enim ascendérunt tribus, tribus Dómini, * testimónium Israel ad confiténdum nómini Dómini.
Quia illic sedérunt sedes in judício,* sedes super domum David.
Rogáte quæ ad pacem sunt Jerúsalem: * et abundántia diligéntibus te.
Fiat pax in virtúte tua: * et abundántia in túrribus tuis.
Propter fratres meos, et próximos meos, * loquébar pacem de te:
Propter domum Dómini Dei nostri, * quæsívi bona tibi.
Ant. Hæc est quæ nescívit torum in delícto: habébit fructum in respectióne animárum sanctárum.
Ant. Veni elécta mea, * et ponam in te thronum meum, allelúja.

Psalmus 126.

Nisi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt qui ædíficant eam.
Nisi Dóminus custodíerit civitátem, * frustra vígilat qui custódit eam.
Vanum est vobis ante lucem súrgere: * súrgite postquam sedéritis, qui manducátis panem dolóris.
Cum déderit diléctis suis somnum: * ecce heréditas Dómini filii: merces fructus ventris.
Sicut sagíttæ in manu poténtis: * ita filii excussórum.
Beátus vir qui implévit desidérium suum ex ipsis: * non confundétur cum loquétur inimícis suis in porta.
Ant. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum, allelúja.
Ant. Ista est speciósa * inter fílias Jerúsalem.

Psalmus 147.

Lauda Jerúsalem Dóminum: * lauda Deum tuum Sion.
Quóniam confortávit seras portárum tuárum: * benedíxit filiis tuis in te.
Qui pósuit fines tuos pacem: * et ádipe fruménti sátiat te.
Qui emíttit elóquium suum terræ: * velóciter currit sermo ejus.
Qui dat nivem sicut lanam: * nébulam sicut cínerem spargit.
Mittit crystállum suam sicut buccéllas: * ante fáciem frígoris ejus quis sustinébit?
Emíttet verbum suum, et liquefáciet ea: * flabit spíritus ejus, et fluent aquæ.
Qui annúntiat verbum suum Jacob: * justítias et judícia sua Israel.
Non fecit táliter omni natióni: * et judícia sua non manifestávit eis.

Ant. **Ista est speciósa inter filias Jerúsalem.**

Capitulum 2. *Cor.* 10. *d*

Fratres, Qui gloriátur, in Dómino gloriétur. Non enim qui seípsum comméndat, ille probátus est; sed quem Deus comméndat.

Hymnus.

Jesu, coróna Vírginum,
Quem mater illa cóncipit,
Quæ sola Virgo párturit,
Hæc vota clémens áccipe.
Qui pergis inter lília,
Septus choréis Vírginum,
Sponsus decórus glória,
Sponsísque reddens præmia.
Quocúmque tendis, Vírgines
Sequúntur, atque láudibus
Post te canéntes cúrsitant,
Hymnósque dulces pérsonant.
Te deprecámur súpplices,
Nostris ut addas sénsibus
Nescíre prórsus ómnia
Corruptiónis vúlnera.
Virtus, honor, laus, glória
Deo Patri cum Fílio,
Sancto simul Paráclito,
In sæculórum sæcula, Amen.

℣. **Spécie tua, et pulchritúdine tua.** ℟. **Inténde, próspere procéde, et regna.**

Ad Magnificat, Ant. **Veni sponsa Christi, * áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.**

Oratio.

Deus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti: concéde propítius; ut qui beátæ N. Vírginis et Mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum. Alia Oratio.

Indulgentiam nobis, quæsumus Dómine, beáta N. Virgo et Martyr implóret; quæ tibi grata semper éxtitit et mérito castitátis, et tuæ professióne virtútis. Per Dóminum.

Pro Virgine non Mart.

Oratio.

Exaudi nos, Deus salutáris noster: ut, sicut de beátæ N. Vírginis tuæ festivitáte gaudémus: ita piæ devotiónis erudiámur affectu. Per Dóminum.

Si fuerint plures, in utrísque Vesperis ad Magnificat, et in Laudibus ad Benedictus, Ant. **Prudéntes Vírgines, * aptáte vestras lámpades, ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.** ℣. **Adducéntur Regi vírgines post eam.** ℟. **Próximæ ejus afferéntur tibi** Oratio.

Da nobis, quæsumus Dómine Deus noster, sanctárum Vírginum et mártyrum tuárum N. et N. palmas incessábili devotióne venerári: ut, quas digna mente non póssumus celebráre, humílibus saltem frequentémus obséquiis Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitat. **Regem Vírginum Dóminum, * Veníte adorémus.**

Ps **Venite exultémus** 2.

Hymnus

VIRGINIS Proles, Opiféxque Matris,
Virgo quem gessit, peperítque Virgo;
Vírginis partos cánimus decóra
Morte triúmphos.
Hæc enim palmæ dúplicis beáta
Sorte, dum gestit frágilem domáre
Córporis sexum, dómuit cruéntum
Cæde tyránnum.
Unde nec mortem, nec amíca mortis
Mille pœnárum génera expavéscens,
Sánguine effúso méruit serénum
Scándere cœlum.
Hujus orátu, Deus alme, nobis
Débitas pœnas scélerum remítte;
Ut tibi puro resonémus almum
Péctore carmen.
Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

Si Sancta fuerit Virgo tantum, et non Martyr, dicitur Hymnus ut sequitur:

VIRGINIS Proles, Opiféxque Matris,
Virgo quem gessit, peperítque Virgo,
Vírginis festum cánimus beátæ,
Accipe votum.
Hujus orátu, Deus alme, nobis
Débitas pœnas scélerum remítte;
Ut tibi puro resonémus almum
Péctore carmen.
Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

In primo Nocturno.

Ant. O quam pulchra * est casta generátio cum claritáte!

Psalmus 8.

DOMINE Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cœlos.
Ex ore infántium et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.
Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.
Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?
Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Omnia subjecísti sub pédi-

bus ejus, * oves et boves universas: ínsuper et pécora campi;
Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.
Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Ant. O quam pulchra est casta generátio cum claritáte!
Ant. Ante torum * hujus vírginis frequentáte nobis dúlcia cántica drámatis.

Psalmus 18.

Cæli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.
Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.
Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.
In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.
In sole pósuit tabernáculum suum: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo:
Exultávit ut gigas ad curréndam viam, * a summo cœlo egréssio ejus:
Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est qui se abscóndat a calóre ejus.
Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.
Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.
Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.
Desiderabília super aurum et lápidem pretiósum multum: * et dulcióra super mel et favum.
Etenim servus tuus custódit ea, * in custodiéndis illis retribútio multa.
Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me: * et ab aliénis parce servo tuo.
Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delícto máximo.
Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.
Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.
Ant. Ante torum hujus vírginis frequentáte nobis dúlcia cántica drámatis.
Ant. Revértere, * revértere Sunamítis: revértere, revértere, ut intueámur te.

Psalmus 23.

Dómini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi qui hábitant in eo.
Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.
Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?
Innocens mánibus et mundo

corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.
Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.
Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.
Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.
Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.
Ant. Revértere, revértere Sunamítis: revértere, revértere ut intueámur te.
℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna. Pater noster. Absolutio. Exáudi.
℣. Jube domne. Bened. Benedictióne perpétua.

De Epístola prima beáti Pauli Apóstoli ad Corínthios.

Lectio i. *Cap.* 7. *e*

De virgínibus præcéptum Dómini non hábeo: consílium autem do, tamquam misericórdiam consecútus a Dómino, ut sim fidélis. Exístimo ergo hoc bonum esse propter instántem necessitátem, quóniam bonum est hómini sic esse. Alligátus es uxóri? noli quærere solutiónem. Solútus es ab uxóre? noli quærere uxórem. Si autem accéperis uxórem, non peccásti. Et si núpserit virgo, non peccávit. Tribulatiónem tamen carnis habébunt hujúsmodi. Ego autem vobis parco. Hoc ítaque dico, fratres: Tempus breve est: réliquum est, ut et qui habent uxóres, tamquam non habéntes sint: et qui flent, tamquam non flentes: et qui gaudent, tamquam non gaudéntes: et qui emunt, tamquam non possidéntes: et qui utúntur hoc mundo, tamquam non utántur: præterit enim figúra hujus mundi.

Pro Martyre, ℟. Veni sponsa Christi, áccipe corónam; quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum: pro cujus amóre sánguinem tuum fudísti: * Et cum Angelis in paradísum introísti. ℣. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum, quia concupívit Rex spéciem tuam. Et cum Angelis.

Pro non Mart. ℟. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum: * Quia concupívit Rex spéciem tuam. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Quia.

Benedictio. Unigénitus Dei Filius. Lectio ii.

Volo autem vos sine sollicitúdine esse. Qui sine u-

xóre est, sollícitus est quæ Dómini sunt, quómodo pláceat Deo. Qui autem cum uxóre est, sollícitus est quæ sunt mundi, quómodo pláceat uxóri, et divísus est. Et múlier innúpta, et virgo, cógitat quæ Dómini sunt; ut sit sancta córpore, et spíritu. Quæ autem nupta est, cógitat quæ sunt mundi, quómodo pláceat viro. Porro hoc ad utilitátem vestram dico: non ut láqueum vobis injíciam, sed ad id, quod honéstum est, et quod facultátem præbeat sine impediménto Dóminum obsecrándi.

℟. Diffúsa est grátia in lábiis tuis: * Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde et regna. Proptérea.
Benedictio. Spíritus sancti grátia. Lectio iii.

Si quis autem turpem se vidéri exístimat super vírgine sua, quod sit superadúlta, et ita opórtet fíeri: quod vult fáciat: non peccat, si nubat. Nam qui státuit in corde suo firmus, non habens necessitátem, potestátem autem habens suæ voluntátis, et hoc judicávit in corde suo, serváre vírginem suam, bene facit. Igitur et qui matrimónio jungit vírginem suam, bene facit; et qui non jungit, mélius facit. Múlier alligáta est legi quanto témpore vir ejus vivit. Quod si dormíerit vir ejus, liberáta est: cui vult nubat: tantum in Dómino. Beátior autem erit si sic permánserit, secúndum meum consílium: puto autem quod et ego Spíritum Dei hábeam.

℟. Spécie tua et pulchritúdine tua, * Inténde, próspere procéde, et regna. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis, proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Inténde. Glória Patri. Inténde.

In secundo Nocturno.

Ant. Spécie tua * et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna.

Psalmus 44.

Eructavit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mei Regi.
Lingua mea cálamus scribæ, * velóciter scribéntis.
Speciósus forma præ fíliis hóminum, diffúsa est grátia in lábiis tuis: * proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Accíngere gládio tuo super femur tuum * potentíssime.
Spécie tua et pulchritúdine tua * inténde, próspere procéde, et regna.
Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.
Sagíttæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda inimicórum regis.
Sedes tua Deus in sæculum sæculi: * virga directiónis virga regni tui.

Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.
Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis: * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.
Astitit regína a dextris tuis in vestitu deauráto:* circúmdata varietáte.
Audi fília, et vide, et inclína aurem tuam: * et obliviscere pópulum tuum, et domum patris tui.
Et concupíscet Rex decórem tuum:* quóniam ipse est Dóminus Deus tuus, et adorábunt eum.
Et fíliæ Tyri in munéribus* vultum tuum deprecabúntur omnes dívites plebis.
Omnis glória ejus fíliæ Regis ab intus,* in fimbriis áureis circumamícta varietátibus.
Adducéntur Regi vírgines post eam: * próximæ ejus afferéntur tibi.
Afferéntur in lætítia et exultatióne:* adducéntur in templum Regis.
Pro pátribus tuis nati sunt tibi filii:*constítues eos príncipes super omnem terram.
Mémores erunt nóminis tui* in omni generatióne et generatiónem.
Proptérea pópuli confitebúntur tibi in ætérnum: * et in sæculum sæculi.
Ant. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna.
Ant. Adjuvábit eam * Deus vultu suo: Deus in médio ejus, non commovébitur.

Psalmus 45.

Deus noster refúgium, et virtus: * adjútor in tribulatiónibus,quæ invenérunt nos nimis.
Proptérea non timébimus dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.
Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.
Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.
Deus in médio ejus, non commovébitur: * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.
Conturbátæ sunt gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.
Dóminus virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.
Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram:* áuferens bella usque ad finem terræ.
Arcum cónteret, et confrínget arma; * et scuta combúret igni.
Vacáte,et vidéte quóniam ego sum Deus:*exaltábor in Géntibus, et exaltábor in terra.
Dóminus virtútum nobíscum:* suscéptor noster Deus

Jacob.

Ant. Adjuvábit eam Deus vultu suo: Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ant. Aquæ multæ * non potuérunt extínguere charitátem. Psalmus 47.

Magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * in civitáte Dei nostri, in monte sancto ejus.

Fundátur exultatióne univérsæ terræ mons Sion,* látera Aquilónis, cívitas Regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoscétur, * cum suscípiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregáti sunt: * convenérunt in unum.

Ipsi vidéntes sic admiráti sunt, conturbáti sunt, commóti sunt: * tremor apprehéndit eos.

Ibi dolóres ut parturiéntis, * in spíritu veheménti cónteres naves Tharsis.

Sicut audívimus, sic vídimus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei nostri:* Deus fundávit eam in ætérnum.

Suscépimus Deus misericórdiam tuam, * in médio templi tui.

Secúndum nomen tuum Deus, sic et laus tua in fines terræ:* justítia plena est déxtera tua.

Lætétur mons Sion, et exúltent fíliæ Judæ,* propter judícia tua Dómine.

Circúmdate Sion, et complectímini eam:*narráte in túrribus ejus.

Pónite corda vestra in virtúte ejus: * et distribúite domos ejus, ut enarrétis in progénie áltera.

Quóniam hic est Deus, Deus noster in ætérnum, et in sæculum sæculi: * ipse reget nos in sæcula.

Ant. Aquæ multæ non potuérunt extínguere charitátem.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Pater noster. Absolutio. Ipsíus píetas. ℣. Jube domne. Benedict. Deus Pater omnípotens.

Sermo sancti Ambrósii Episcopi.

Lectio iv.

L. 1. De Virg. circa init.

Quoniam hódie natális est Vírginis, invítat nunc integritátis amor, ut áliquid de virginitáte dicámus: ne véluti tránsitu quodam præstrícta videátur, quæ principális est virtus. Non enim ídeo laudábilis virgínitas, quia in martyribus reperítur: sed quia ipsa mártyres fáciat. Quis autem humáno eam possit ingénio comprehéndere, quam nec natúra suis inclúsit légibus? aut quis naturáli voce compléctí, quod supra usum natúræ sit? E cœlo accersívit, quod imitarétur in terris. Nec immérito vivéndi sibi usum quæsívit e cœlo, quæ sponsum si-

bi invénit in cœlo.

℟. Propter veritátem et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Et. Bened. Christus perpétuæ.

Lectio v.

Hæc nubes, áera, Angelos, sideráque transgrédiens, Verbum Dei in ipso sinu Patris invénit, et toto hausit péctore. Nam quis tantum, cum invénerit, relínquat boni? Unguéntum enim exinanítum est nomen tuum: proptérea adolescéntulæ dilexérunt te, et attraxérunt te. Postrémo, non meum est illud, quóniam quæ non nubunt, neque nubéntur, erunt sicut Angeli Dei in cœlo. Nemo ergo mirétur, si Angelis comparéntur, quæ Angelórum Dómino copulántur.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem et mansuetúdinem et justítiam. Proptérea.

Benedictio. Ignem.

Lectio vi.

Quis ígitur neget hanc vitam fluxísse de cœlo, quam non fácile invenímus in terris, nisi postquam Deus in hæc terréni córporis membra descéndit? Tunc in útero virgo concépit, et Verbum caro factum est, ut caro fieret Deus. Dicet áliquis: Sed étiam Elías nullíus corpórei cóitus fuísse permíxtus cupiditátibus invenítur. Ideo ergo curru raptus ad cœlum, ídeo cum Dómino appáret in glória, ídeo Domínici ventúrus est præcúrsor advéntus.

℟. Afferéntur Regi vírgines post eam, próximæ ejus, * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne.

℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória Patri. Afferéntur.

In tertio Nocturno.

Ant. Nigra sum, * sed formósa, fíliæ Jerúsalem: ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.

Psalmus 95.

Cantate Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino, omnis terra.

Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.

Annuntiáte inter Gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.

Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.

Quóniam omnes dii Géntium dæmónia: * Dóminus autem cælos fecit.

Conféssio et pulchritúdo in conspéctu ejus: sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.

Afférte Dómino pátriæ géntium: afférte Dómino glóriam, et honórem: * afférte Dómino glóriam nómini ejus.
Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.
Commoveátur a fácie ejus universa terra: * dícite in Géntibus, quia Dóminus regnávit.
Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.
Læténtur cæli, et exúltet terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia quæ in eis sunt.
Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.
Ant. Nigra sum, sed formósa, fíliæ Jerúsalem: ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.
Ant. Trahe me post te, * in odórem currémus unguentórum tuórum: óleum effúsum nomen tuum.

Psalmus 96.

Dominus regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.
Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.
Ignis ante ipsum præcédet: * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.
Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.
Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.
Annuntiavérunt cæli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.
Confundántur omnes, qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.
Adoráte eum, omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.
Et exultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dómine:
Quóniam tu Dóminus altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.
Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.
Lux orta est justo, * et rectis corde lætítia.
Lætámini, justi, in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.
Ant. Trahe me post te, in odórem currémus unguentórum tuórum: óleum effúsum nomen tuum.
Ant. Veni sponsa Christi, * áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.

Psalmus 97.

Cantate Dómino cánticum novum: * quia mirabília fecit.
Salvávit sibi déxtera ejus, *

et bráchium sanctum ejus.
Notum fecit Dóminus salútáre suum: * in conspéctu Géntium revelávit justítiam suam.
Recordátus est misericórdiæ suæ, * et veritátis suæ dómui Israel.
Vidérunt omnes términi terræ: * salutáre Dei nostri.
Jubiláte Deo omnis terra: * cantáte, et exultáte, et psállite.
Psállite Dómino in cíthara, in cíthara et voce psalmi: * in tubis ductílibus, et voce tubæ córneæ.
Jubiláte in conspéctu Regis Dómini: * moveátur mare, et plenitúdo ejus: orbis terrárum, et qui hábitant in eo.
Flúmina plaudent manu, simul montes exultábunt a conspéctu Dómini:* quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terrárum in justítia, * et pópulos in æquitáte.
Ant. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum. ℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Pater noster. Absolutio. A vínculis. ℣. Jube domne. Benedictio. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.
Lectio vii. *Cap.* 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus: quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

Homília S. Gregórii Papæ.
Hom. 12. *in Evang.*

Sæpe vos, fratres charíssimi, admóneo prava ópera fúgere, mundi hujus inquinaménta devitáre: sed hodiérna sancti Evangélii lectióne compéllor dícere, ut et bona quæ ágitis, cum magna cautéla teneátis: ne per hoc, quod a vobis rectum géritur, favor aut grátia humána requirátur: ne appetítus laudis subrépat, et quod foris osténditur, intus a mercéde vacuétur. Ecce enim Redemptóris voce decem vírgines, et omnes dicúntur vírgines, et tamen intra beatitúdinis jánuam non omnes sunt recéptæ: quia eárum quædam, dum de virginitáte sua glóriam foris éxpetunt, in vasis suis óleum habére noluérunt.
℟. Hæc est virgo sápiens, quam Dóminus vigilántem invénit, quæ accéptis lampádibus, sumpsit secum óleum:* Et veniénte Dómino, introívit cum eo ad núptias.
℣. Média nocte clamor factus est: Ecce sponsus venit, exite óbviam ei. Et veniénte. Benedictio. Cujus, vel Quarum festum cólimus. Lectio viii.

Sed prius quæréndum nobis est, quid sit regnum

cælórum, aut cur decem virgínibus comparétur,quæ étiam vírgines prudéntes et fátuæ dicántur. Dum enim cælórum regnum constat quia reprobórum nullus ingréditur, étiam fátuis virgínibus cur símile esse perhibétur? Sed sciéndum nobis est, quod sæpe in sacro elóquio regnum cælórum præséntis témporis Ecclésia dícitur. De quo álio in loco Dóminus dicit: Mittet Fílius hóminis Angelos suos, et cólligent de regno ejus ómnia scándala. Neque enim in illo regno beatitúdinis, in quo pax summa est, inveníri scándala póterunt, quæ colligántur.

℟. Média nocte clamor factus est:* Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei. ℣. Prudéntes vírgines, aptáte vestras lámpades. Ecce. Glória Patri. Ecce. Benedictio. Ad societátem. Lectio ix.

In quinque autem córporis sénsibus unusquísque subsístit. Geminátus autem quinárius denárium pérficit. Et quia ex utróque sexu fidélium multitúdo collígitur, sancta Ecclésia decem virgínibus símilis esse denuntiátur. In qua, quia mali cum bonis, et réprobi cum eléctis admíxti sunt, recte símilis virgínibus prudéntibus et fátuis esse perhibétur. Sunt namque pleríque continéntes qui ab appetítu se exterióri custódiunt, et spe ad interióra rapiúntur, carnem mácerant, et toto desidério ad supérnam pátriam anhélant, ætérna præmia éxpetunt, pro labóribus suis recípere laudes humánas nolunt. Hi nimírum glóriam suam non in ore hóminum ponunt, sed intra consciéntiam cóntegunt. Et sunt pleríque, qui corpus per abstinéntiam afflígunt, sed de ipsa sua abstinéntia humános favóres éxpetunt. Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES.

et per Horas, Ant.

1. Hæc est virgo sápiens,* et una de número prudéntum. Psalm. Dóminus regnávit, cum reliq. 16.

2. Hæc est virgo sápiens, * quam Dóminus vigilántem invénit.

3. Hæc est quæ nescívit * thorum in delícto: habébit fructum in respectióne animárum sanctárum.

4. Veni elécta mea, * et ponam in te thronum meum, allelúja.

5. Ista est speciósa* inter fílias Jerúsalem.

Capítulum. 2. Cor. 10. d

Fratres, Qui gloriátur, in Dómino gloriétur. Non enim qui seípsum comméndat, ille probátus est: sed quem Deus comméndat.

Hymnus.

Jesu, coróna Vírginum,
Quem mater illa cóncipit,
Quæ sola Virgo párturit,

Hæc vota clemens áccipe.
Qui pergis inter lília,
Septus choréis Vírginum,
Sponsus decórus glória,
Sponsísque reddens præmia.
Quocúmque tendis, Vírgines
Sequúntur, atque láudibus
Post te canéntes cúrsitant,
Hymnósque dulces pérsonant.
Te deprecámur súpplices,
Nostris ut addas sénsibus,
Nescíre prorsus ómnia
Corruptiónis vúlnera.
Virtus, honor, laus, glória
Deo Patri cum Fílio,
Sancto simul Paráclito,
In sæculórum sæcula. Amen.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Benedictus, Ant. Símile est regnum cœlórum* hómini negotiatóri quæréntì bonas margarítas, invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

Oratio.

Deus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula, étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti; concéde propítius; ut, qui beátæ N. Vírginis et Mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum. Alia Oratio.

Indulgentiam nobis, quæsumus Dómine, beáta N. Virgo et Martyr implóret: quæ tibi grata semper éxtitit et mérito castitátis, et tuæ professióne virtútis. Per Dóminum.

Pro Vírgine non Mártyre.

Oratio.

Exaudi nos, Deus salutáris noster: ut, sicut de beátæ N. Vírginis tuæ festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

Si fuerint plures, Ant. Prudéntes Vírgines, * aptáte vestras lámpades: ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.
℣. Adducéntur Regi vírgines post eam. ℟. Próximæ ejus afferéntur tibi.

Oratio.

Da nobis, quæsumus Dómine Deus noster, sanctárum Vírginum et Mártyrum tuárum N. et N. palmas incessábili devotióne venerári: ut, quas digna mente non póssumus celebráre, humílibus saltem frequentémus obséquiis. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Ant. Hæc est virgo sápiens.

Capitul. Fratres, Qui gloriátur, ut supra. 94.*

℟. br. Spécie tua, * Et pulchritúdine tua. Spécie tua.
℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et pulchritúdine. Glória Patri. Spécie tua. ℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus non commovébitur.

Ad Sextam, Ant. Hæc est quæ nescívit.

Capitulum. 2. *Cor.* 11.

Æmulor enim vos Dei æmulatióne. Despóndi e-

nim vos uni viro vírginem castam exhibére Christo.

℟. br. Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit. ℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus. Glória. Adjuvábit. ℣. Elégit eam Deus et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam, Ant. Ista est speciósa.

Capitulum. *Eccli.* 51. *b*

DOMINE Deus meus, exaltásti super terram habitatiónem meam, et pro morte defluénte deprecáta sum. Invocávi Dóminum Patrem Dómini mei, ut non derelínquat me in die tribulatiónis meæ, et in témpore superbórum sine adjutório.

℟. br. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit. ℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit. Glória Patri. Elégit. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.

℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Si fuerit Virgo, et non Martyr, dicitur sequens.

Capitulum. *Sap.* 4.

O quam pulchra est casta generátio cum claritáte! immortális est enim memória illíus: quóniam apud Deum nota est, et apud hómines.

℟. br. Elégit, ut supra.

Ad Vesperas, Ant. Psalmi, Capit. et Hymn. ut in primis Vesp. 82.*

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Magnificat, Ant. Veni sponsa Christi, * áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.

Aliæ Lectiones pro Virg.

Pro Virgine et Martyre, ac pro Martyre tantum, Lectiones primi Nocturni leguntur etiam ut infra.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 51.

CONFITEBOR tibi Dómine Rex, et collaudábo te Deum salvatórem meum. Confitébor nómini tuo: quóniam adjútor et protéctor factus es mihi, et liberásti corpus meum a perditióne, a láqueo linguæ iníquæ, et a lábiis operántium mendácium, et in conspéctu astántium factus es mihi adjútor. Et liberásti me secúndum multitúdinem misericórdiæ nóminis tui a rugiéntibus præparátis ad escam, de mánibus quæréntium ánimam meam, et de portis tribulatiónum quæ circumdedérunt me: a pressúra flammæ quæ circúmdedit me, et in médio ignis non sum æstuáta: de altitúdine ventris ínferi, e a lingua coinquináta, et a verbo mendácii, a rege iníquo, et a lingua injústa.

℟. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum: pro cujus amóre sán-

guinem tuum fudísti: * Et cum Angelis in paradísum introísti. ℣. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum, quia concupívit Rex spéciem tuam. Et cum Angelis.

Lectio ii.

Laudabit usque ad mortem ánima mea Dóminum, et vita mea appropínquans erat in inférno deórsum. Circumdedérunt me úndique, et non erat qui adjuváret. Respíciens eram ad adjutórium hóminum, et non erat. Memoráta sum misericórdiæ tuæ Dómine, et operátionis tuæ, quæ a sæculo sunt: quóniam éruis sustinéntes te Dómine, et líberas eos de mánibus géntium.

℟. Diffúsa est grátia in lábiis tuis: * Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Proptérea benedíxit.

Lectio iii.

Exaltasti super terram habitatiónem meam, et pro morte defluénte deprecáta sum. Invocávi Dóminum patrem Dómini mei, ut non derelínquat me in die tribulatiónis meæ, et in témpore superbórum sine adjutório. Laudábo nomen tuum assídue, et collaudábo illud in confessióne, et exaudíta est orátio mea. Et liberásti me de perditióne, et eripuísti me de témpore iníquo. Proptérea confitébor et laudem dicam tibi, et benedícam nómini Dómini.

℟. Spécie tua et pulchritúdine tua * Inténde, próspere procéde, et regna. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis, proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Inténde. Glória Patri. Inténde.

In secundo Nocturno.

Ex libro sancti Cypriáni Epíscopi et mártyris de disciplína et hábitu Vírginum.

Lectio iv. *Cap.* 2.

Nunc nobis ad vírgines sermo est, quarum quo sublímior glória est, major et cura est. Flos est ille ecclesiástici gérminis, decus atque ornaméntum grátiæ spiritális, læta índoles, laudis et honóris opus íntegrum atque incorrúptum, Dei imágo respóndens ad sanctimóniam Dómini, illústrior pórtio gregis Christi. Gaudet per illas, atque in illis lárgiter floret Ecclésiæ matris gloriósa fœcúnditas: quantóque plus copiósa virgínitas número suo addit, tanto plus gáudium matris augéscit. Ad has lóquimur, has adhortámur affectióne pótius quam potestáte: non quod extrémi, et mínimi, et humilitátis nostræ ádmodum cónscii, áliquid ad censúram licéntiæ vindicémus: sed quod ad sollicitúdinem magis cauti, plus de diáboli infestatióne timeámus.

℟. Propter veritátem et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

Neque inánis hæc cáutio est, et vana formído, quæ ad salútis viam cónsulit, quæ Domínica et vitália præcépta custódit, ut quæ se Christo dicáverint, et a carnáli concupiscéntia recedéntes, tam carne, quam mente se Deo vóverint, consúmment opus suum magno præmio destinátum: nec ornári jam, aut placére cuíquam, nisi Dómino suo, stúdeant a quo et mercédem virginitátis expéctant, dicénte ipso: Non omnes càpiunt verbum, sed illi quibus datum est. Sunt enim spadónes, qui ex útero matris sic nati sunt: et sunt spadónes, qui coácti sunt ab homínibus: et sunt spadónes, qui seípsos castravérunt propter regnum cœlórum.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem:* Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi.

Denuo quoque per hanc Angeli vocem continéntiæ munus osténditur, virgínitas prædicátur. Hi sunt, qui cum muliéribus se non coinquinavérunt: vírgines enim permansérunt: hi sunt qui sequúntur Agnum quocúmque íerit. Neque enim tantum másculis continéntiæ grátiam Dóminus repromíttit, et féminas prætérit: sed quóniam fémina viri pórtio est, et ex eo sumpta atque formáta est, in Scriptúris fere ómnibus ad protoplástum Deus lóquitur, quia sunt duo in carne una, et in másculo simul significátur et fémina. Quod si Christum continéntia séquitur, et regno Dei virgínitas destinátur: quid est illis cum terréno cultu, et cum ornaméntis, quibus dum homínibus placére géstiunt, Deum offéndunt?

℟. Afferéntur Regi vírgines post eam, próximæ ejus * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória Patri. Afferéntur.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Accessérunt ad Jesum Pharisæi tentántes eum, et dicéntes: Si licet hómini dimíttere uxórem suam, quacúmque ex causa? Et réliqua.

Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 63. *in Matth.*

Dominus noster, quia ad virginitátem hortári gra-

ve esse videbátur, a necessitáte legis de non solvéndo matrimónio, eos ad cupiditátem illíus tráhere studet. Deínde ut eam esse possíbilem ostendat, sic inquit: Sunt eunúchi qui ex ventre matris ita nati sunt, et sunt qui ab homínibus eunúchi facti sunt, et sunt qui seípsos castravérunt propter regnum cœlórum. Quibus verbis laténter eos ad eligéndam virginitátem indúcit, dum eam virtútem esse possíbilem ástruit.

℟. Hæc est virgo. 93.*

Lectio viii.

Id autem hoc fere modo confirmat. Cógita tecum, si aut a natúra talis esses, aut ab homínibus eam injúriam passus, quid fáceres, cum et ejúsmodi voluptáte caréres, et nullam caréndo mercédem consequeréris? Grátias ígitur nunc Deo agas, quod cum mercéde atque corónis idem sústines, quod illi sine corónis ac præmio tólerant: immo vero non idem, sed multo lévius, tum quia spe erígeris, et consciéntia recte facti: tum quia non ita ingéntibus concupiscéntiæ flúctibus jactáris.

℟. Média nocte. 94.*

Lectio ix.

Cum ergo de illis eunúchis dixerit, qui nisi étiam ipsi mente se contíneant, frustra et inutíliter tales sunt, ac de illis, qui ut regnum cœlórum consequántur, se cóntinent, subjúnxit rursus, dicens: Qui potest cápere, cápiat: ut alacrióres effíciat eo ipso, quod grave esse opus osténdit, et ineffábili benignitáte sua nóluit eam rem intra necessitátem legis conclúdere: idque dicéndo, adhuc magis possíbilem esse demónstrat, ut voluntátis stúdium plus augeátur.

Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE

S. Martyris tantum, et nec Virginis nec Mart.

Ad Vesperas, Ant. **Dum esset Rex,** cum réliquis de Laudibus. 109.* Psalm. **Dixit Dóminus,** cum reliquis de Virg. ut 82.*

Pro Martyre tantum.

Capitulum. *Eccli.* 51.

Confitebor tibi Dómine Rex, et collaudábo te Deum salvatórem meum. Confitébor nómini tuo: quóniam adjútor et protéctor factus es mihi, et liberásti corpus meum a perditióne.

Pro nec Virg. nec Mart.

Capitulum. *Prov.* 31. *b*

Mulierem fortem quis inveniet? procul, et de últimis finibus prétium ejus. Confídit in ea cor viri sui, et spóliis non indigébit.

Hymnus.

Fortem viríli péctore
Laudémus omnes féminam,
Quæ sanctitátis glória
Ubíque fulget ínclyta.

Hæc sancto amóre sáucia,
Dum mundi amórem nóxium
Horréscit, ad cœléstia
Iter perégit árduum.
Carnem domans jejúniis,
Dulcíque mentem pábulo
Oratiónis nútriens,
Cœli potítur gáudiis.
Rex Christe virtus fórtium,
Qui magna solus éfficis,
Hujus precátu, quæsumus,
Audi benígnus súpplices.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum,
Amen.

℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Ad Magníficat, Ant.

Símile est regnum cœlórum* hómini negotiatóri quærénti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

Pro una Mart. tantum.

Oratio.

Deus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti: concéde propítius; ut, qui beátæ N. mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum.

Pro plur. Mart. tantúm.

Oratio.

Da nobis, quæsumus Dómine Deus noster, sanctárum mártyrum tuárum N. et N. palmas incessábili devotióne venerári: ut quas digna mente non póssumus celebráre, humílibus saltem frequentémus obséquiis. Per Dóminum.

Pro nec Virg. nec Mart.

Oratio.

Exaudi nos, Deus salutáris noster: ut, sicut de beátæ N. festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitat.

Laudémus Deum nostrum, * In confessióne beátæ N. Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Hujus orátu, Deus alme, nobis
Débitas pœnas scélerum remitte,
Ut tibi puro resonémus almum
Péctore carmen.
Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper Deus unus omni
Témporis ævo, Amen.

In primo Nocturno.

Ant. O quam pulchra * est casta generátio cum claritáte! Psalmus 8.

Domine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra! Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cœlos.
Ex ore infántium et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.
Quid est homo, quod memor es ejus? * aut filius hóminis, quóniam vísitas eum?
Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves et boves univérsas: ínsuper et pécora campi;
Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.
Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Ant. O quam pulchra est casta generátio cum claritáte!
Ant. Læva ejus * sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me.

Psalmus 18.

Cœli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.
Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.
Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.
In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.
In sole pósuit tabernáculum suum: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo:
Exsultávit ut gigas ad curréndam viam, * a summo cœlo egréssio ejus:
Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est qui se abscóndat a calóre ejus.
Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.
Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.
Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.
Desiderabília super aurum et lápidem pretiósum multum: * et dulcióra super mel et favum.
Etenim servus tuus custódit ea, * in custodiéndis illis retribútio multa.
Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me: * et ab aliénis parce servo tuo.
Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delícto máximo.
Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.
Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.
Ant. Læva ejus * sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me.
Ant. Revértere, * revértere Sunamítis: revértere, revér-

tere, ut intueámur te.

Psalmus 23.

Domini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.

Ant. Revértere, revértere Sunamítis: revértere, revértere ut intueámur te.

℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna. Pater noster. Absolutio. Exáudi.

℣. Jube domne. Benedictióne perpétua.

Lectiones pro Ma[...] tum leguntur ut supr[...] fitébor. 96.*

Pro nec Virg. nec M[...] ut sequuntur.

De Parábolis Salom[...]

Lectio i. *Cap.* 31.

Mulierem fortem q[...] véniet? procul, et [...] timis finibus prétium [...] Confídit in ea cor viri s[...] spóliis non indigébit. R[...] ei bonum, et non malur[...] mnibus diébus vitæ suæ. [...] sívit lanam et linum, et [...] ráta est consílio mánuum [...] rum. Facta est quasi n[...] institóris, de longe port[...] panem suum. Et de nocte s[...] réxit, deditque prædam [...] mésticis suis, et cibária a[...] cíllis suis. Considerávit [...] grum, et emit eum: de fr[...] ctu mánuum suárum planta[...] vit víneam. Accínxit fortit[...] dine lumbos suos, et roborá[...] vit bráchium suum. ℟. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum: * Quia concupívit Rex spéciem tuam. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Quia concupívit.

Bened. Unigénitus Dei Filius.

Lectio ii.

Gustavit et vidit quia bona est negotiátio ejus: non extinguétur in nocte lucérna ejus. Manum suam misit ad fórtia, et dígiti ejus appre—

hendérunt fusum. Manum suam apéruit ínopi, et palmas suas exténdit ad páuperem. Non timébit dómui suæ a frigóribus nivis: omnes enim doméstici ejus vestíti sunt duplícibus. Stragulátam vestem fecit sibi: byssus et púrpura induméntum ejus. Nóbilis in portis vir ejus, quando séderit cum senatóribus terræ. Síndonem fecit, et véndidit, et cíngulum trádidit Chananæo.

℟. Diffúsa est grátia in lábiis tuis: * Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Proptérea.

Benedictio. Spíritus sancti grátia.

Lectio iii.

Fortitudo et decor induméntum ejus, et ridébit in die novíssimo. Os suum apéruit sapiéntiæ, et lex cleméntiæ in lingua ejus. Considerávit sémitas domus suæ, et panem otiósa non comédit. Surrexérunt fílii ejus, et beatíssimam prædicavérunt: vir ejus, et laudávit eam. Múltæ fíliæ congregavérunt divítias: tu supergréssa es univérsas. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: múlier timens Dóminum, ipsa laudábitur. Date ei de fructu mánuum suárum: et laudent eam in portis ópera ejus.

℟. Spécie tua et pulchritúdine tua, * Inténde, próspere procéde, et regna.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis, proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Inténde. Glória Patri. Inténde.

In secundo Nocturno.

Ant. Spécie tua * et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna.

Psalmus 44.

Eructavit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea Regi.

Lingua mea cálamus scribæ, * velóciter scribéntis.

Speciósus forma præ fíliis hóminum, diffúsa est grátia in lábiis tuis: * proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Accíngere gládio tuo super femur tuum * potentíssime.

Spécie tua et pulchritúdine tua * inténde, próspere procéde, et regna.

Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagíttæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua Deus in sæculum sæculi: * virga directiónis virga regni tui.

Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.

Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis: * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.

Astitit regína a dextris tuis

in vestítu deauráto:* circúmdata varietáte.
Audi filia, et vide, et inclína aurem tuam: * et oblivíscere pópulum tuum, et domum patris tui.
Et concupíscet Rex decórem tuum:* quóniam ipse est Dóminus Deus tuus, et adorábunt eum.
Et filiæ Tyri in munéribus* vultum tuum deprecabúntur omnes dívites plebis.
Omnis glória ejus filiæ Regis ab intus,* in fimbriis áureis circumamícta varietátibus.
Adducéntur Regi vírgines post eam:* próximæ ejus afferéntur tibi.
Afferéntur in lætítia et exultatióne:* adducéntur in templum Regis.
Pro pátribus tuis nati sunt tibi filii:*constítues eos príncipes super omnem terram.
Mémores erunt nóminis tui* in omni generatióne et generatiónem.
Proptérea pópuli confitebúntur tibi in ætérnum: * et in sæculum sæculi.
Ant. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna.
Ant. Adjuvábit eam * Deus vultu suo: Deus in médio ejus, non commovébitur.

Psalmus 45.

Deus noster refúgium, et virtus: * adjútor in tribulatiónibus,quæinvenérunt nos nimis.
Proptérea non timébimus dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.
Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.
Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.
Deus in médio ejus, non commovébitur: * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.
Conturbátæ sunt gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.
Dóminus virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.
Venite, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram:* áuferens bella usque ad finem terræ.
Arcum cónteret, et confríngет arma; * et scuta combúret igni.
Vacáte,et vidéte quóniam ego sum Deus:*exaltábor in Géntibus, et exaltábor in terra.
Dóminus virtútum nobíscum:* suscéptor noster Deus Jacob.
Ant. Adjuvábit eam Deus vultu suo: Deus in médio ejus, non commovébitur.
Ant. Aquæ multæ * non potuérunt extínguere charitátem.

Psalmus 47.

Magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * in civitáte Dei nostri, in monte san-

cto ejus.
Fundátur exultatióne univérsæ terræ mons Sion,* látera Aquilónis, cívitas Regis magni.
Deus in dómibus ejus cognoscé tur, * cum suscípiet eam.
Quóniam ecce reges terræ congregáti sunt: * convenérunt in unum.
Ipsi vidéntes sic admiráti sunt, conturbáti sunt, commóti sunt: * tremor apprehéndit eos
Ibi dolóres ut parturiéntis, * in spíritu veheménti cónteres naves Tharsis.
Sicut audívimus, sic vídimus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei nostri:* Deus fundávit eam in ætérnum.
Suscépimus Deus misericórdiam tuam, * in médio templi tui.
Secúndum nomen tuum Deus, sic et laus tua in fines terræ:* justítia plena est déxtera tua.
Lætétur mons Sion, et exúltent fíliæ Judæ,* propter judícia tua Dómine.
Circúmdate Sion, et complectímini eam:*narráte in túrribus ejus.
Pónite corda vestra in virtúte ejus: * et distribúite domos ejus, ut enarrétis in progénie áltera.
Quóniam hic est Deus, Deus noster in ætérnum, et in sæculum sæculi: * ipse reget nos in sæcula.
Ant. Aquæ multæ non potuérunt extínguere charitátem.
℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.
Pater noster. Absolutio. Ipsíus píetas. ℣. Jube domne. Benedict. Deus Pater omnípotens.

Ex libro sancti Ambrósii Epíscopi de Víduis.

Lectio iv.

Agrum hunc Ecclésiæ fértilem cerno, nunc integritátis flore vernántem, nunc viduitátis gravitáte polléntem, nunc étiam conjúgii frúctibus redundántem. Nam etsi divérsi, uníus tamen agri fructus sunt: nec tanta hortórum lília, quantæ arístæ ségetum, méssium spicæ, compluriúmque spátia campórum recipiéndis aptántur semínibus, quam rédditis nováles frúctibus feriántur. Bona ergo vidúitas, quæ tóties Apostólico judício prædicátur. Hæc enim magístra fidei, magístra est castitátis.
℟. Propter veritátem et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, prósperе procéde, et regna. Et. Bened. Christus perpétuæ.

Lectio v.

Unde et illi qui deórum suórum adultéria et probra venerántur, cœlibátus et viduitátis statuére pœnas, ut æmuli críminum mulctárent

stúdia virtútum, spécie quidem qua fœcunditátem quærerent, sed stúdio, quo propósitum castitátis abolérent. Nam conféctis et miles stipéndiis arma depónit, et relícto offício quod gerébat, ad própria veteránus rura dimíttitur, ut et ipse exércitæ labóribus vitæ réquiem consequátur, et álios spes futúræ quiétis subeúndis fáciat opéribus promptióres. Agrícola quoque matúrior torquéndam áliis stivam commíttit, et juveníli gravátus ópere providéntiam curæ senílis explórat: vitem fácilis tondére, quam prémere, ut juvenescéntem luxúriam réprimat, et adolescéntem lascíviam falce succídat: parcórum quamdam pártuum castitátem docens étiam in vítibus expeténdam.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Bened. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

Símilis huic vídua velut eméritis veteréna stipéndiis castitátis, et si conjúgii arma depónat, domus tamen totíus pacem gubérnat: et si vehéndis onéribus otiósa, maritándis tamen junióribus próvida, ubi cultus utílior, ubi fructus ubérior sit, quarum cópulam aptiórem seníli gravitáte dispónit. Itaque si maturióribus quam junióribus commíttitur ager, cur putes utiliórem nuptam esse quam víduam? Quod si persecutóres fídei, persecutóres fuérunt étiam viduitátis: útique fidem sequéntibus vidúitas non pro supplício fugiénda est, sed tenénda pro præmio.

℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur.

℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória Patri. Múlier.

In tertio Nocturno.

Ant. Nigra sum,*sed formósa, fíliæ Jerúsalem: ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.

Psalmus 95.

Cantáte Dómino cánticum novum:*cantáte Dómino, omnis terra.

Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus:* annuntiáte de die in diem salutáre ejus.

Annuntiáte inter Gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.

Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis:* terríbilis est super omnes deos.

Quóniam omnes dii Géntium dæmónia: * Dóminus autem cælos fecit.

Conféssio et pulchritúdo in conspéctu ejus: *sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.

Afférte Dómino pátriæ géntium : afférte Dómino glóriam, et honórem : * afférte Dómino glóriam nómini ejus.
Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus : * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.
Commoveátur a fácie ejus univérsa terra:*dícite in Géntibus, quia Dóminus regnávit.
Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur:* judicábit pópulos in æquitáte.
Læténtur cæli, et exúltet terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus:*gaudébunt campi, et ómnia quæ in eis sunt.
Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.
Ant. Nigra sum, sed formósa, filiæ Jerúsalem: ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.
Ant. Trahe me post te, * in odórem currémus unguentórum tuórum: óleum effúsum nomen tuum.

Psalmus 96.

DOMINUS regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.
Nubes, et calígo in circúitu ejus : * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.
Ignis ante ipsum præcédet:* et inflammábit in circúitu inimícos ejus.
Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ : * vidit, et commóta est terra.
Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.
Annuntiavérunt cæli justítiam ejus : * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.
Confundántur omnes, qui adórant sculptília : * et qui gloriántur in simulácris suis.
Adoráte eum, omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.
Et exultavérunt fíliæ Judæ,* propter judícia tua, Dómine:
Quóniam tu Dóminus altíssimus super omnem terram:* nimis exaltátus es super omnes deos.
Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.
Lux orta est justo, * et rectis corde lætítia.
Lætámini, justi, in Dómino:* et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.
Ant. Trahe me post te, in odórem currémus unguentórum tuórum: óleum effúsum nomen tuum.
Ant. Veni sponsa Christi,*áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.

Psalmus 97.

CANTATE Dómino cánticum novum : * quia mirabília fecit.
Salvávit sibi déxtera ejus, *

et bráchium sanctum ejus.
Notum fecit Dóminus salútáre suum: * in conspéctu Géntium revelávit justítiam suam.
Recordátus est misericórdiæ suæ, * et veritátis suæ dómui Israel.
Vidérunt omnes términi terræ: * salutáre Dei nostri.
Jubiláte Deo omnis terra: * cantáte, et exultáte, et psállite.
Psállite Dómino in cíthara, in cíthara et voce psalmi: * in tubis ductílibus, et voce tubæ córneæ.
Jubiláte in conspéctu Regis Dómini: * moveátur mare, et plenitúdo ejus: orbis terrárum, et qui hábitant in eo.
Flúmina plaudent manu, simul montes exultábunt a conspéctu Dómini:* quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terrárum in justítia, * et pópulos in æquitáte.
Ant. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum. ℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Pater noster. Absolutio. A vínculis. ℣. Jube domne. Benedictio. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 13. *f*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum thesáuro abscóndito in agro. Et réliqua.

Homília S. Gregórii Papæ.

Hom. 11. *in Evang.*

Cælorum regnum, fratres charíssimi, idcírco terrénis rebus símile dícitur, ut ex his quæ ánimus novit, surgat ad incógnita quæ non novit: quátenus exémplo visibílium se ad invisibília rápiat, et per ea, quæ usu dídicit, quasi confricátus incaléscat: ut per hoc, quod scit notum dilígere, discat et incógnita amáre. Ecce enim cœlórum regnum thesáuro abscóndito in agro comparátur: quem qui ínvenit homo, abscóndit, et præ gáudio illíus vadit, et vendit univérsa quæ habet, et emit agrum illum.
℟. Os suum apéruit sapiéntiæ, et lex cleméntiæ in lingua ejus: considerávit sémitas domus suæ, * Et panem otiósa non comédit.
℣. Gustávit et vidit quia bona est negotiátio ejus: non extinguétur in nocte lucérna ejus. Et. Bened. Cujus festum.

Lectio viii.

Qua in re hoc quoque notándum est, quod invéntus thesáurus abscónditur, ut servétur: quia stúdium cœléstis desidérii a malígnis spirítibus custodíre non súfficit, qui hoc ab humánis láudibus non abscóndit. In præsénti étenim vita, quasi in via sumus, qua ad pátriam pérgi-

mus. Malígni autem spíritus iter nostrum quasi quidam latrúnculi óbsident. Deprædári ergo desíderat, qui thesáurum públice portat in via. Hoc autem dico, non ut próximi ópera nostra bona non vídeant, cum scriptum sit: Vídeant ópera vestra bona, et gloríficent Patrem vestrum qui in cœlis est: sed ut per hoc, quod ágimus, laudes extérius non quærámus. Sic autem sit opus in público, quátenus inténtio máneat in occúlto: ut et de bono ópere próximis præbeámus exémplum, et tamen per intentiónem, qua Deo soli placére quærimus, semper optémus secrétum.

℟. Regnum mundi, et omnem ornátum sæculi contémpsi propter amórem Dómini mei Jesu Christi: * Quem vidi, quem amávi, in quem crédidi, quem diléxi.
℣. Eructávit cor meum verbum bonum: dico ego ópera mea Regi. Quem. Glória Patri. Quem. Bened. Ad societátem.

Lectio ix.

Thesaurus autem cœléste est desidérium: ager vero, in quo thesáurus abscónditur, disciplína stúdii cœléstis. Quem profécto agrum, vénditis ómnibus, cómparat, qui voluptátibus carnis renúntians, cuncta sua terréna desidéria per disciplínæ cœléstis custódiam calcat: ut nihil jam, quod caro blandítur, líbeat; nihil, quod carnálem vitam trucídat, spíritus perhorréscat.
Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Dum esset Rex * in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suavitátis. Ps. Dóminus regnávit, cum reliq. 16.
2. In odórem * unguentórum tuórum cúrrimus, adolescéntulæ dilexérunt te nimis.
3. Jam hiems tránsiit, * imber ábiit, et recéssit: surge amíca mea, et veni.
4. Veni elécta mea, * et ponam in te thronum meum, allelúja.
5. Ista est speciósa * inter fílias Jerúsalem.

Pro Martyre tantum.

Capitulum. *Eccli. 51.*

Confitebor tibi, Dómine Rex, et collaudábo te Deum salvatórem meum. Confitébor nómini tuo: quóniam adjútor et protéctor factus es mihi, et liberásti corpus meum a perditióne.

Pro nec Virg. nec Mart.

Capitulum. *Prov. 31. b.*

Mulierem fortem quis invéniet? procul et de últimis fínibus prétium ejus. Confídit in ea cor viri sui, et spóliis non indigébit.

Hymnus.

Fortem viríli péctore
Laudémus omnes féminam,
Quæ sanctitátis glória
Ubíque fulget ínclyta.

Hæc sancto amóre sáucia,
Dum mundi amórem nóxium
Horréscit, ad cœléstia
Iter perégit árduum.
Carnem domans jejúniis,
Dulcíque mentem pábulo
Oratiónis nútriens,
Cœli potítur gáudiis.
Rex Christe virtus fórtium,
Qui magna solus éfficis,
Hujus precátu, quæsumus,
Audi benígnus súpplices.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum,
Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.

℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Benedictus, Ant.

Date ei * de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus.

Pro una Mart. tantum.

Oratio.

Deus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti: concéde propítius; ut, qui beátæ N. mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum.

Pro plur. Mart. tantum.

Oratio.

Da nobis, quæsumus Dómine Deus noster, sanctárum mártyrum tuárum N. et N. palmas incessábili devotióne venerári: ut, quas digna mente non póssumus celebráre, humílibus saltem frequentémus obséquiis. Per Dóminum nostrum.

Pro nec Virg. nec Mart.

Oratio.

Exaudi nos, Deus salutáris noster: ut, sicut de beátæ N. festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum nostrum.

Ad Tertiam, Ant.

In odórem.

Pro Martyre tantum.

Capit. Confitébor, ut 109.*

Pro nec Virg. nec Mart.

Capit. Mulíerem, ut 109.*

℟. br. Spécie tua * Et pulchritúdine tua. Spécie tua.

℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et pulchritúdine. Glória Patri. Spécie tua.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ad Sextam, Ant.

Jam hiems tránsiit.

Pro Martyre tantum.

Capitulum. *Eccli.* 51.

Liberasti me secúndum multitúdinem misericórdiæ nóminis tui a rugiéntibus, præparátis ad escam, de mánibus quæréntium ánimam meam, et de multis tribulatiónibus quæ circumdedérunt me.

Pro nec Virg. nec Mart.

Capitulum, *Prov.* 31. *c*

Manum suam apéruit ínopi, et palmas suas exténdit ad páuperem. Non timébit dómui suæ a frigóribus nivis.

℟. br. Adjuvábit eam * Deus

vultu suo. Adjuvábit. ℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit, ℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam, Ant.

Ista est speciósa.

Pro Martyre tantum.

Capitulum. *Eccli.* 51.

LAUDABIT usque ad mortem ánima mea Dóminum, quóniam éruis sustinéntes te, et líberas eos de manu angústiæ, Dómine Deus noster.

Pro nec Virg. nec. Mart.

Capitulum. *Prov.* 31. *d*

MULTÆ fíliæ congregavérunt divítias: tu supergréssa es univérsas. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo, múlier timens Dóminum ipsa laudábitur.

℟. br. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit.

℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et. Glória Patri. Elégit. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Vesperas Ant. Psalmi, Capit. et Hymn. ut in primis Vesp. 99.*

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.

℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Magnificat, Ant.

Manum suam * apéruit inopi, et palmas suas exténdit ad páuperem, et panem otiósa non comédit.

Si fuerint plures non Virgines, idem fit Officium ut 99.*

Lectiones pro Martyre tantum.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lectio iv.

Serm. 67. *de diversis novi Testamenti locis.*

EGO máxime commemoratiónes díligo mártyrum, díligo, et ampléctor: atque omnes quidem, sed tum præcípue, cum mulíerum certámina proponúntur. Quanto enim infírmius est vas, tanto major est grátia, tanto illústrius est trophæum, tanto insígnior est victória, non ob imbecillitátem sexus athletárum, sed quod per ea, quibus víceraț inimícus, nunc étiam vincátur.

℟. Propter. 105.* Lectio v.

PER mulíerem vicit, per mulíerem superátus est. Hoc illíus ántea telum erat; hoc illíus nunc cædis factum est instruméntum, hoc vas appáruit insuperábile. Peccávit illa prior, et mórtua est: ista mórtua est, ne peccáret. Illa tum fútilis promíssi spe infláta, Dei leges violávit: hæc vitam præséntem contémpsit, ne fidem in suum benefactórem ejuráret. Quam ígitur deínceps speráre póterunt excusatiónem viri, si molles sint, et ignávi? quam vero véniam, cum fórtiter ac virí-

liter se gerant mulieres, cum ádeo se generóse ad certámina pietátis accíngant?
℟. Dilexísti. 106.*

Lectio vi.

Fuit illi corpus imbecíllum, et obnóxius sexus injúriæ: verúmtamen ómnium horum imbecillitátem advéniens grátia occultávit. Nihil enim est, nihil plane poténtius est eo, qui magno cum stúdio Dei timórem hábeat in mente defixum, sed quamvis ignes, quamvis ferrum, quamvis béstias, quamvis álind quidvis minéntur hostes, ómnia nullo negótio contémnit; quod útique Beáta ista étiam fecit.
℟. Fallax grátia 106.*

COMMUNE

Dedicationis Ecclesiæ.

Ad Vesperas, Ant. Domum tuam Dómine, cum reliquis de Laudibus. 122.* Psalm. Dixit Dóminus, cum reliq. de Dom. 124. et loco ultimi, Psalmus. Lauda Jerúsalem. 144.

Capitulum. *Apoc.* 21.

Vidi civitátem sanctam Jerúsalem novam descendéntem de cœlo a Deo, parátam sicut sponsam ornátam viro suo. Hymnus.

Cælestis Urbs Jerúsalem,
Beáta pacis vísio,
Quæ celsa de vivéntibus
Saxis ad astra tólleris,
Sponsæque ritu cíngeris
Mille Angelórum millibus.
O sorte nupta próspera,
Dotáta Patris glória,
Respérsa Sponsi grátia,
Regína formosíssima,
Christo jugáta Príncipi,
Cœli corúsca Cívitas.
Hic margarítis émicant,
Paténtque cunctis óstia:
Virtúte namque prævia
Mortális illuc dúcitur,
Amóre Christi pércitus
Torménta quisquis sústinet.
Scalpri salúbris íctibus,
Et tunsióne plúrima,
Fabri políta málleo
Hanc saxa molem cónstruunt,
Aptísque juncta néxibus
Locántur in fastígio.
Decus Parénti débitum
Sit usquequáque Altíssimo,
Natóque Patris único,
Et ínclyto Paráclito,
Cui laus, potéstas, glória
Ætérna sit per sæcula, Amen.

℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta. ℟. Bene fundáta est supra firmam petram.

Ad Magnificat, Ant. Sanctificávit Dóminus * tabernáculum suum: quia hæc est domus Dei, in qua invocábitur nomen ejus, de quo scriptum est: Et erit nomen meum ibi, dicit Dóminus.

In ipso die Dedicationis Ecclesiæ, et per Oct., et quando varianda est Oratio ob concursum Dedic. alterius Ecclesiæ. Oratio.

Deus, qui invisibiliter ómnia cóntines, et tamen pro salúte géneris humáni

signa tuæ poténtiæ visibíliter osténdis: templum hoc poténtia tuæ inhabitatiónis illústra, et concéde: ut omnes, qui huc deprecatùri convéniunt, ex quacúmque tribulatióne ad te clamáverint, consolatiónis tuæ benefícia consequántur. Per Dóminum.

In Anniversario Dedicatiónis Ecclesiæ, et per Octavam.

Oratio.

Deus, qui nobis per síngulos annos hujus sancti templi tui consecratiónis réparas diem, et sacris semper mystériis repræséntas incólumes: exáudi preces pópuli tui, et præsta, ut quisquis hoc templum benefícia petitúrus ingréditur, cuncta se impetrásse lætétur. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitat.

Domum Dei decet sanctitúdo: * Sponsum ejus Christum adorémus in ea.

Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Cœléstis Urbs, ut 112.*

In primo Nocturno.

Ant. Tóllite * portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles.

Psalmus 23.

Domini est terra, et plenitúdo ejus; * orbis terrárum, et univérsi qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium enm, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens, Dóminus potens in prælio:

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.

Ant. Tóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles.

Ant. Erit mihi * Dóminus in Deum, et lapis iste vocábitur domus Dei. Psalmus 45.

Deus noster refúgium et virtus: * adjútor in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.

Proptérea non timébimus dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.

Sonuérunt et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt montes in fortitúdine

ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.

Deus in médio ejus, non commovébitur: * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.

Conturbátæ sunt gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.

Dóminus virtútum nobíscum:*suscéptor noster Deus Jacob.

Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram: * áuferens bella usque ad finem terræ.

Arcum cónteret, et confrínget arma: * et scuta combúret igni.

Vacáte, et vidéte quóniam ego sum Deus:*exaltábor in géntibus, et exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobíscum:*suscéptor noster Deus Jacob.

Ant. Erit mihi Dóminus in Deum, et lapis iste vocábitur domus Dei.

Ant. Ædificávit * Móyses altáre Dómino Deo.

Psalmus 47.

Magnus Dóminus, et laudábilis nimis * in civitáte Dei nostri, in monte sancto ejus.

Fundátur exultatióne univérsæ terræ mons Sion,*látera Aquilónis, cívitas Regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoscétur, *cum suscípiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregáti sunt: * convenérunt in unum.

Ipsi vidéntes sic admiráti sunt, conturbáti sunt, commóti sunt: * tremor apprehéndit eos.

Ibi dolóres ut parturiéntis,* in spíritu veheménti cónteres naves Tharsis.

Sicut audívimus, sic vídimus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei nostri: * Deus fundávit eam in ætérnum.

Suscépimus Deus misericórdiam tuam, * in médio templi tui.

Secúndum nomen tuum Deus, sic et laus tua in fines terræ: * justítia plena est déxtera tua.

Lætétur mons Sion, et exúltent fíliæ Judæ, * propter judícia tua Dómine.

Circúmdate Sion, et complectímini eam: * narráte in túrribus ejus.

Pónite corda vestra in virtúte ejus: * et distribúite domos ejus, ut enarrétis in progénie áltera.

Quóniam hic est Deus, Deus noster in ætérnum, et in sæculum sæculi: * ipse reget nos in sæcula.

Ant. Ædificávit Móyses altáre Dómino Deo. ℣. Domum tuam Dómine decet sanctitúdo. ℟. In longitúdinem diérum. Pater noster. Absolu-

tio. Exáudi Dómine. ℣. Jube domne. Bened. Benedictióne perpétua.

De libro secúndo Paralipómenon.

Lectio i. *Cap.* 7.

Cum complésset Sálomon fundens preces, ignis descéndit de cœlo, et devorávit holocáusta et víctimas: et majéstas Dómini implévit domum. Nec póterant sacerdótes íngredi templum Dómini, eo quod implésset majéstas Dómini templum Dómini. Sed et omnes filii Israel vidébant descendéntem ignem et glóriam Dómini super domum: et corruéntes proni in terram super paviméntum stratum lápide, adoravérunt, et laudavérunt Dóminum: Quóniam bonus, quóniam in sæculum misericórdia ejus. Rex autem, et omnis pópulus immolábant víctimas coram Dómino. Mactávit ígitur rex Sálomon hóstias, boum vigínti duo míllia, aríetum centum vigínti míllia: et dedicávit domum Dei Rex, et univérsus pópulus.

℟. In dedicatióne templi decantábat pópulus laudem: * Et in ore eórum dulcis resonábat sonus. ℣. Fundáta est domus Dómini supra vérticem móntium, et vénient ad eam omnes Gentes. Et in ore. Benedictio. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

Sacerdotes autem stabant in officiis suis: et Levítæ in órganis cárminum Dómini, quæ fecit David rex ad laudándum Dóminum: Quóniam in ætérnum misericórdia ejus: hymnos David canéntes per manus suas. Porro sacerdótes canébant tubis ante eos, cunctúsque Israel stabat. Sanctificávit quoque Sálomon médium átrii ante templum Dómini: obtúlerat enim ibi holocáusta et ádipes pacificórum: quia altáre æneum, quod fécerat, non póterat sustinére holocáusta et sacrifícia et ádipes. Fecit ergo Sálomon solemnitátem in témpore illo septem diébus, et omnis Israel cum eo, ecclésia magna valde, ab intróitu Emath usque ad Torréntem Ægypti. Fecítque die octávo colléctam, eo quod dedicásset altáre septem diébus, et solemnitátem celebrásset diébus septem.

℟. Fundáta est domus Dómini supra vérticem móntium, et exaltáta est super omnes colles: * Et vénient ad eam omnes gentes, et dicent: Glória tibi Dómine. ℣. Veniéntes autem vénient cum exultatióne, portántes manípulos suos. Et vénient. Benedictio. Spíritus sancti grátia.

Lectio iii.

Complevitque Sálomon domum Dómini, et domum regis, et ómnia quæ disposúerat in corde suo, ut fáceret in domo Dómini, et in domo sua, et prosperátus est.

Appáruit autem ei Dóminus nocte, et ait: Audívi oratiónem tuam, et elégi locum istum mihi in domum sacrifícii. Si cláusero cœlum, et plúvia non flúxerit, et mandávero et præcépero locústæ, ut dévoret terram, et mísero pestiléntiam in pópulum meum: convérsus autem pópulus meus, super quos invocátum est nomen meum, deprecátus me fúerit, et exquisíerit fáciem meam, et égerit pœniténtiam a viis suis péssimis: et ego exáudiam de cœlo, et propítius ero peccátis eórum, et sanábo terram eórum. Oculi quoque mei erunt apérti, et aures meæ eréctæ ad oratiónem ejus, qui in loco isto oráverit. Elégi enim, et sanctificávi locum istum, ut sit nomen meum ibi in sempitérnum, et permáneant óculi mei, et cor meum ibi cunctis diébus.

℟. Bénedic Dómine domum istam, quam ædificávi nómini tuo: veniéntium in loco isto, * Exáudi preces in excélso sólio glóriæ tuæ.

℣. Dómine, si convérsus fúerit pópulus tuus, et oráverit ad sanctuárium tuum. Exáudi. Glória Patri. Exáudi.

In secundo Nocturno.

Ant. Non est hic áliud, * nisi domus Dei, et porta cœli.

Psalmus 83.

Quam dilécta tabernácula tua Dómine virtútum! * concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini.

Cor meum, et caro mea * exultavérunt in Deum vivum.

Etenim passer invénit sibi domum, * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.

Altária tua Dómine virtútum: * Rex meus, et Deus meus.

Beáti, qui hábitant in domo tua Dómine: * in sæcula sæculórum laudábunt te.

Beátus vir, cujus est auxílium abs te: * ascensiónes in corde suo dispósuit, in valle lacrymárum, in loco, quem pósuit.

Etenim benedictiónem dabit legislátor, ibunt de virtúte in virtútem: * vidébitur Deus deórum in Sion.

Dómine Deus virtútum, exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe, Deus Jacob.

Protéctor noster áspice Deus: * et réspice in fáciem Christi tui:

Quia mélior est dies una in átriis tuis: * super míllia.

Elégi abjéctus esse in domo Dei mei; * magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum.

Quia misericórdiam, et veritátem diligit Deus: * grátiam et glóriam dabit Dóminus.

Non privábit bonis eos, qui ámbulant in innocéntia: * Dómine virtútum, beátus homo, qui sperat in te.

Ant. Non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cœli.

Ant. Vidit Jacob scalam, *

súmmitas ejus cœlos tangébat, et descendéntes Angelos, et dixit: Vere locus iste sanctus est. Psalmus 86.

Fundamenta ejus in móntibus sanctis: * diligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob.

Gloriósa dicta sunt de te, * cívitas Dei.

Memor ero Rahab, et Babylónis * sciéntium me.

Ecce alienígenæ, et Tyrus, et pópulus Æthíopum, * hi fuérunt illic.

Numquid Sion dicet: Homo, et homo natus est in ea: * et ipse fundávit eam Altíssimus?

Dóminus narrábit in scriptúris populórum, et príncipum: * horum, qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio est in te.

Ant. Vidit Jacob scalam, súmmitas ejus cœlos tangébat, et descendéntes Angelos, et dixit: Vere locus iste sanctus est.

Ant. Eréxit Jacob * lápidem in títulum, fundens óleum désuper. Psalmus 87.

Dómine Deus salútis meæ, * in die clamávi, et nocte coram te.

Intret in conspéctu tuo orátio mea: * inclína aurem tuam ad precem meam:

Quia repléta est malis ánima mea: * et vita mea inférno appropinquávit.

Æstimátus sum cum descendéntibus in lacum: * factus sum sicut homo sine adjutório, inter mórtuos liber.

Sicut vulneráti dormiéntes in sepúlchris, quorum non es memor ámplius: * et ipsi de manu tua repúlsi sunt.

Posuérunt me in lacu inferióri: * in tenebrósis, et in umbra mortis.

Super me confirmátus est furor tuus: * et omnes fluctus tuos induxísti super me.

Longe fecísti notos meos a me: * posuérunt me abominatiónem sibi.

Tráditus sum, et non egrediébar: * óculi mei languérunt præ inópia.

Clamávi ad te Dómine tota die: * expándi ad te manus meas.

Numquid mórtuis fácies mirabília: * aut médici suscitábunt, et confitebúntur tibi?

Numquid narrábit áliquis in sepúlchro misericórdiam tuam, * et veritátem tuam in perditióne?

Numquid cognoscéntur in ténebris mirabília tua, * et justítia tua in terra obliviónis?

Et ego ad te Dómine clamávi: * et mane orátio mea prævéniet te.

Ut quid Dómine repéllis oratiónem meam: * avértis fáciem tuam a me?

Pauper sum ego, et in labóribus a juventúte mea; * exaltátus autem, humiliátus sum et conturbátus.

In me transiérunt iræ tuæ: * et terróres tui conturbavé-

runt me.
Circumdedérunt me sicut aqua tota die: * circumdedérunt me simul.
Elongásti a me amícum, et próximum, * et notos meos a miséria.
Ant. Eréxit Jacob lápidem in títulum, fundens óleum désuper. ℣. Domus mea.
℟. Domus oratiónis vocábitur. Pater noster. Absolutio. Ipsíus píetas. ℣. Jube domne. Benedictio. Deus Pater omnipotens.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.
Lectio iv.
Serm. 252. de Temp.

Quotiescumque, fratres charíssimi, altáris vel templi festivitátem cólimus, si fidéliter ac diligénter atténdimus, et sancte ac juste vívimus, quidquid in templis manufáctis ágitur, totum in nobis spirituáli ædificatióne complétur. Non enim mentítus est ille qui dixit: Templum enim Dei sanctum est, quod estis vos: et íterum: Nescítis, quia córpora vestra templum sunt Spíritus sancti, qui in vobis est? Et ídeo, fratres charíssimi, quia nullis præcedéntibus méritis per grátiam Dei merúimus fíeri templum Dei, quantum póssumus cum ipsíus adjutório laborémus, ne Dóminus noster in templo suo, hoc est, in nobis ipsis, invéniat, quod óculos suæ majestátis offéndat.
℟. Orántibus in loco isto, * Dimítte peccáta pópuli tui Deus, et osténde eis viam bonam per quam ámbulent, et da glóriam in loco isto. ℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte. Benedictio. Christus perpétuæ.

Lectio v.

Sed habitáculum cordis nostri evacuétur vítiis, et virtútibus repleátur: claudátur diábolo, et aperiátur Christo: et ita laborémus, ut nobis bonórum óperum clávibus jánuam regni cœléstis aperíre possímus. Sicut enim malis opéribus quasi quibúsdam seris ac véctibus vitæ nobis jánua elánditur, ita absque dúbio bonis opéribus aperítur. Et ídeo, fratres charíssimi, unusquísque consíderet consciéntiam suam, et quando se álíquo crímine vulnerátum esse cognóverit, prius oratiónibus, jejúniis, vel eleemósynis stúdeat mundáre consciéntiam suam, et sic Eucharístiam præsúmat accípere.
℟. O quam metuéndus est locus iste! * Vere non est hic áliud nisi domus Dei, et porta cœli. ℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram. Vere. Bened. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

Si enim agnóscens reátum suum, ipse se a divíno altári subtráxerit, cito ad in-

dulgéntiam divínæ misericórdiæ pervéniet. Quia sicut qui se exáltat, humiliábitur; ita e contrário, qui se humíliat, exaltábitur. Qui enim, sicut dixi, agnóscens reátum suum, ipse se humíliter ab altári Ecclésiæ pro emendatióne vitæ removére volúerit, ab ætérno illo et cœlésti convívio excommunicári pénitus non timébit.

℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, votum vovit Dómino: * Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam. ℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere locus. Glória Patri. Vere locus.

In tertio Nocturno.

Ant. Qui hábitat * in adjutório Altíssimi, in protectióne Dei cœli commorábitur.

Quando hæc Ant. dicitur integra, et illi non additur in fine Allelúja, tunc princípium Psalmi est a secundo Versu, Dicet Dómino. Psalmus 90.

Qui hábitat in adjutório Altíssimi, * in protectióne Dei cœli commorábitur.

Dicet Dómino: Suscéptor meus es tu, et refúgium meum: * Deus meus sperábo in eum.

Quóniam ipse liberávit me de láqueo venántium, * et a verbo áspero.

Scápulis suis obumbrábit tibi: * et sub pennis ejus sperábis.

Scuto circúmdabit te véritas ejus: * non timébis a timóre noctúrno.

A sagítta volánte in die, a negótio perambulánte in ténebris, * ab incúrsu et dæmónio meridiáno.

Cadent a látere tuo mille, et decem míllia a dextris tuis: * ad te autem non appropinquábit.

Verúmtamen óculis tuis considerábis: * et retributiónem peccatórum vidébis.

Quóniam tu es Dómine spes mea: * altíssimum posuísti refúgium tuum.

Non accédet ad te malum: * et flagéllum non appropinquábit tabernáculo tuo.

Quóniam Angelis suis mandávit de te, * ut custódiant te in ómnibus viis tuis.

In mánibus portábunt te: * ne forte offéndas ad lápidem pedem tuum.

Super áspidem et basilíscum ambulábis: * et conculcábis leónem et dracónem.

Quóniam in me sperávit, liberábo eum: * prótegam eum, quóniam cognóvit nomen meum.

Clamábit ad me, et ego exáudiam eum: * cum ipso sum in tribulatióne: erípiam eum, et glorificábo eum.

Longitúdine diérum replébo eum: * et osténdam illi salutáre meum.

Ant. Qui hábitat in adjutório Altíssimi, in protectióne Dei cœli commorábitur.

Ant. Templum Dómini * sanctum est, Dei structúra est, Dei ædificátio est.

Psalmus 95.

Cantate Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino omnis terra.

Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.

Annuntiáte inter gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.

Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.

Quóniam omnes dii Géntium dæmónia: * Dóminus autem cœlos fecit.

Conféssio et pulchritúdo in conspéctu ejus: * sanctimónia et magnificéntia in sanctificatióne ejus.

Afférte Dómino pátriæ géntium, afférte Dómino glóriam et honórem: * afférte Dómino glóriam nómini ejus.

Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.

Commoveátur a fácie ejus univérsa terra: * dícite in Géntibus quia Dóminus regnávit.

Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Læténtur cœli, et exúltet terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia quæ in eis sunt.

Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.

Ant. Templum Dómini sanctum est, Dei structúra est, Dei ædificátio est.

Ant. Benedícta * glória Dómini de loco sancto suo, allelúja.

Psalmus 98.

Dominus regnávit, irascántur pópuli: * qui sedet super Chérubim, moveátur terra.

Dóminus in Sion magnus: * et excélsus super omnes pópulos.

Confiteántur nómini tuo magno: quóniam terríbile et sanctum est: * et honor regis judícium díligit.

Tu parásti directiónes: * judícium et justítiam in Jacob tu fecísti.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte scabéllum pedum ejus: * quóniam sanctum est.

Moyses et Aaron in sacerdótibus ejus: * et Sámuel inter eos, qui invocant nomen ejus:

Invocábant Dóminum, et ipse exaudiébat eos: * in colúmna nubis loquebátur ad eos.

Custodiébant testimónia ejus, * et præcéptum quod dedit illis.

Dómine Deus noster tu exaudiébas eos: * Deus tu propítius fuisti eis, et ulcíscens in omnes adinventiónes eórum.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte in monte sancto ejus: * quóniam sanctus Dóminus Deus noster.

Ant. Benedícta glória Dómini de loco sancto suo, allelúja. ℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta.
℟. Bene fundáta est supra firmam petram. Pater noster.
Absolutio. A vínculis. ℣. Jube domne benedícere. Bened. Evangélica.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

Homília S. Ambrósii Epísc.

L. 8. *in Luc. prope fin.*

Zachæus statúra pusíllus, hoc est, nulla nobilitátis ingénitæ dignitáte sublímis, exíguus méritis sicut pópulus natiónum, audíto Dómini Salvatóris advéntu, quem sui non recéperant, vidére cupiébat. Sed nemo fácile Jesum videt: nemo potest Jesum vidére constitútus in terra. Et quia non Prophétas, non legem habébat, tamquam formæ grátiam naturális, ascéndit in sycomórum, vanitátem scílicet Judæórum vestígio suo prótereus, erráta quóque córrigens, superióris ætátis: et ideo Jesum in interióris domus recépit hospítio.

℟. Domus mea, domus oratiónis vocábitur, dicit Dóminus: in ea omnis qui petit, áccipit: et qui quærit, invénit: * Et pulsánti aperiétur.
℣. Pétite, et accipiétis: quærite, et inveniétis. Et. Bened. Divínum auxílium.

Lect. viii.

Ut bene ascéndit in árborem, ut arbor bona bonos fructus fáceret: ac naturáli excísus oleástro, et contra natúram insértus in bonam olívam, fructum posset legis afférre. Radix enim sancta, etsi rami inútiles: quorum infructuósam glóriam plebs géntium fide resurrectiónis, quasi quadam córporis elevatióne transcéndit. Zachæus ergo in sycomóro, cæcus in via: quorum álterum Dóminus miseratúrus expéctat, álterum mansiónis suæ claritáte nobílitat, álterum sanatúrus intérrogat, apud álterum se non invitátus invítat. Sciébat enim úberem hospítii sui esse mercédem. Sed tamen, etsi nondum vocem invitántis audíerat, jam víderat afféctum.

℟. Lápides pretiósi omnes muri tui: * Et turres Jerúsalem gemmis ædificabúntur.
℣. Portæ Jerúsalem ex sapphíro et smarágdo ædificabúntur, et ex lápide pretióso omnis circúitus muri ejus. Et. Glória Patri. Et. Bened. Ad societátem.

Lectio ix.

Verum ne cæcum illum tamquam fastidiósi páuperum cito reliquísse videámur, et

transísse ad divitem, expectémus eum, quia expectávit et Dóminus: interrogémus eum, quia interrogávit et Christus. Nos interrogémus, quia nescímus: ille, quia nóverat. Nos interrogémus, ut sciámus unde iste curátus sit: ille interrogávit, ut in uno plures discerémus, unde Dóminum vidére mereámur. Interrogávit enim, ut crederémus, néminem nisi confiténtem posse salvári. ℟ Deum. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1 Domum tuam Dómine * decet sanctitúdo, in longitúdinem diérum.

Psalm. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2 Domus mea, * domus oratiónis vocábitur.

3 Hæc est domus Dómini * firmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram.

4 Bene fundáta est * domus Dñi supra firmam petram.

5 Lápides pretiósi * omnes muri tui, et turres Jerúsalem gemmis ædificabúntur.

Capitulum. *Apoc. 21.*

Vidi civitátem sanctam Jerúsalem novam descendéntem de cœlo a Deo, parátam sicut sponsam ornátam viro suo.

Hymnus.

Alto ex Olympi vértice
Summi Paréntis Fílius,
Ceu monte deséctus lapis
Terras in imas décidens,
Domus supérnæ, et ínfimæ,
Utrúmque junxit ángulum.

Sed illa sedes Cœlitum
Semper resúltat láudibus,
Deúmque Trinum, et Unicum
Jugi canóre prædicat:
Illi canéntes júngimur
Almæ Siónis æmuli.

Hæc templa, Rex cœléstium,
Imple benígno lúmine:
Huc o rogátus ádveni,
Plebísque vota súscipe,
Et nostra corda júgiter
Perfúnde cœli grátia.

Hic ímpetrent fidélium
Voces precésque súpplicum
Domus beátæ múnera,
Partísque donis gáudeant;
Donec solúti córpore
Sedes beátas ímpleant.

Decus Paréntí débitum
Sit usquequáque Altíssimo,
Natóque Patris único,
Et ínclyto Paráclito,
Cui laus, potéstas, glória
Ætérna sit per sæcula. Amen.

℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta. ℟. Bene fundáta est supra firmam petram.

Ad Benedictus, Ant. Zachæe, * festínans descénde, quia hódie in domo tua opórtet me manére: at ille festínans descéndit, et suscépit illum gaudens in domum suam. Hódie huic dómui salus a Deo facta est, allelúja.

In ipso die Dedicationis Ecclesiæ, et per Octavam, et quando varianda est Oratio ob concursum Dedicat. alterius Ecclesiæ. Oratio.

Deus, qui invisibíliter ómnia cóntines, et tamen

pro salúte géneris humáni signa tuæ poténtiæ visibíliter osténdis: templum hoc poténtia tuæ inhabitatiónis illústra, et concéde; ut omnes qui huc deprecatúri convéniunt, ex quacúmque tribulatióne ad te clamáverint, consolatiónis tuæ benefícia consequántur. Per Dóminum.

In Anniv. Dedicationis Ecclesiæ, et per Octav. Oratio.

Deus, qui nobis per síngulos annos hujus sancti templi tui consecratiónis réparas diem, et sacris semper mystériis repræséntas incólumes: exáudi preces pópuli tui, et præsta, ut quisquis hoc templum benefícia petitúrus ingréditur, cuncta se impetrásse lætétur. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Ant.

Domus mea.

Capit., Vidi, ut supra. 122.*

℟. br. Domum tuam Dómine, * Decet sanctitúdo. Domum. ℣. In longitúdinem diérum. Decet. Glória Patri. Domum. ℣. Locus iste sanctus est, in quo orat sacérdos. ℟. Pro delíctis et peccátis pópuli.

Ad Sextam, Ant.

Hæc est domus Dómini.

Capitulum. *Apoc.* 21.

Et audívi vocem magnam de throno dicéntem: Ecce tabernáculum Dei cum homínibus, et habitábit cum eis. Et ipsi pópulus ejus erunt, et ipse Deus cum eis erit eórum Deus.

℟. br. Locus iste sanctus est, * In quo orat sacérdos. Locus. ℣. Pro delíctis et peccátis pópuli. In quo. Glória Patri. Locus. ℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta. ℟. Bene fundáta est supra firmam petram.

Ad Nonam, Ant.

Lápides pretiósi.

Capitulum. *Apoc.* 21. *b*

Et abstérget Deus omnem lácrymam ab óculis eórum: et mors ultra non erit, neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultra, quia prima abiérunt. Et dixit qui sedébat in throno: Ecce nova fácio ómnia.

℟. br. Hæc est domus Dómini * Fírmiter ædificáta. Hæc est. ℣. Bene fundáta est supra firmam petram. Fírmiter. Glória Patri. Hæc est. ℣. Bene fundáta est domus Dómini. ℟. Supra firmam petram.

In secundis Vesperis Ant. Psalmi, Capitulum, et Hymnus ut in i. Vesperis. 112.*

℣. Domum tuam Dómine decet sanctitúdo, ℟. In longitúdinem diérum.

Ad Magnificat, Ant.

O quam metuéndus est * locus iste! vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cœli.

SECUNDA DIE

Infra Octavam.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Ex Tractátu S. Augustíni Epíscopi super Psalmos.

Lectio iv. *In Ps.* 121.

Jerusalem, quæ ædificátur ut cívitas. Fratres, quando dicébat ista David, perfécta erat illa cívitas, non ædificabátur. Néscio quam ergo civitátem dicit quæ modo ædificátur, ad quam currunt in fide lápides vivi, de quibus dicit Petrus: Et vos tamquam lápides vivi coædificámini in domum spiritálem, id est, templum Dei sanctum. Quid est, Lápides vivi coædificámini? Vivis, si credis: si autem credis, efficiéris templum Dei; quia dicit Apóstolus Paulus: Templum enim Dei sanctum est, quod estis vos.

℟. Orántibus. 118.*

Lectio v.

Ipsa ergo modo cívitas ædificátur. Præcidúntur de móntibus lápides per manus prædicántium veritátem, conquadrántur, ut intrent in structúram sempitérnam. Adhuc multi lápides in mánibus artíficis sunt: non cadant de mánibus artíficis, ut possint perfécti coædificári in structúram templi. Est ergo ista Jerúsalem, quæ ædificátur ut cívitas: fundaméntum ipsíus Christus est. Dicit Apóstolus Paulus: Fundaméntum áliud nemo potest pónere præter id, quod pósitum est, quod est Christus Jesus.

℟. O quam. 118.*

Lectio vi.

Fundamentum quando pónitur in terra, désuper ædificántur paríetes, et pondus paríetum ad ima tendit, quia in imo pósitum est fundaméntum. Si autem fundaméntum nostrum in cœlo est, ad cœlum ædificémur. Córpora ædificavérunt istam structúram, quam vidétis amplam surrexísse hujus Basílicæ: et quia córpora ædificavérunt, fundaméntum in imo posuérunt. Quia vero spiritáliter ædificámur, fundaméntum nostrum in summo pósitum est. Illuc ergo currámus, ibi ædificémur, quia de ipsa Jerúsalem dictum est: Stantes erant pedes nostri in átriis tuis Jerúsalem.

℟. Mane surgens. 119.*

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

De Homília S. Ambrósii Epís.

Ex lib. 8. in Luc. in fine.

Et conféstim, inquit, vidit, et sequebátur illum, magníficans Dóminum. Aliter enim non vidéret, nisi sequerétur Christum, nisi Dóminum prædicáret, nisi sæculum præteríret. Cum divítibus quoque in grátiam revertámur. Nólumus enim offéndere dívites, qui vólumus, si fieri potest, sanáre omnes: ne in caméli comparatióne præstrícti, et in Zachæo ci-

tius quam opórtuit, derelícti, justæ hábeant commotiónis offénsam.

℟. Domus. 121.* Lectio viii.

Discant dívites, non in facultátibus crimen hærére, sed in iis, qui uti nésciant facultátibus. Nam divítiæ ut impediménta ímprobis, ita bonis sunt adjuménta virtútis. Dives certe Zachæus, et eléctus a Christo: sed dimídium bonórum suórum paupéribus largiéndo, reddéndo étiam in quádruplum, quæ fraude sustúlerat, (álterum enim non sat est, nec habet grátiam liberálitas, si injúria persevérat, quia non spólia, sed dona quærúntur) ubeRiórem mercédem quam conferébat accépit.

℟. Lápides. 121.* Lectio ix.

Et bene princeps indúcitur publicanórum Quis jam de se despéret, quando et iste, cui census ex fraude, ad salútem pervénit? Et ipse, inquit, dives. Ut scias non omnes dívites aváros. Quia statúra pusíllus erat. Quid sibi vult, quod nullíus altérius statúram Scriptúra, nisi hujus expréssit? Vide ne forte malítia pusíllus, aut adhuc pusíllus fide. Nondum enim réddere promíserat: nondum víderat Christum: mérito adhuc pusíllus. Joánnes autem magnus, quia et Christum vidit, et Spíritum sicut colúmbam super Christum manéntem, sicut ipse ait: Vidi Spíritum descendéntem sicut colúmbam, et manéntem super eum. Te Deum. 15.

TERTIA DIE

Infra Octavam.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Lectio iv.

Serm. 256. *de Temp.*

Celébritas hujus congregatiónis, dedicátio est domus oratiónis. Domus ergo nostrárum oratiónum ista, domus autem Dei nos ipsi. Si domus Dei nos ipsi, nos in hoc sæculo ædificámur, ut in fine sæculi dedicémur. Ædifícium, immo ædificátio habet labórem, dedicátio exultatiónem. Quod hic fiébat, quando ista surgébant, hoc fit modo, cum congregántur credéntes in Christum. Credéndo enim, quasi de silvis et móntibus ligna et lápides præcidúntur: cum vero catechizántur, baptizántur, formántur, tamquam inter manus fabrórum et opíficum dolántur, collineántur, complanántur. Verúmtamen domum Dómini non fáciunt, nisi quando charitáte compaginántur.

℟. Orántibus. 118.* Lectio v.

Ligna ista et lápides si non sibi certo órdine cohærérent, si non se pacífice innécterent, si non ínvicem, cohæréndo sibi, quodámmodo amárent, nemo huc intráret. Dénique quando vides in áliqua fábrica lápides et ligna

bene sibi cohærére, secúrus intras, ruínam non times. Volens ergo Dóminus Christus intráre, et in nobis habitáre, tamquam ædificándo dicébat: Mandátum novum do vobis: Ut vos ínvicem diligátis. Mandátum, inquit, novum do vobis. Véteres enim erátis, domum mihi nondum faciebátis, in vestra ruína jacebátis. Ergo ut eruámini a vestræ ruínæ vetustáte, vos ínvicem amáte. ℟. O quam. 118.* Lectio vi.

Consideret ergo cháritas vestra ædificári adhuc istam domum toto, sicut prædíctum est, et promíssum, orbe terrárum. Cum enim ædificátur domus post captivitátem, sicut habet álius Psalmus, dícitur: Cantáte Dómino cánticum novum: cantáte Dómino omnis terra. Quod ibi dixit, cánticum novum; hoc Dóminus dixit, mandátum novum. Quid enim habet cánticum novum, nisi amórem novum? Cantáre amántis est. Vox hujus cantóris, fervor est sancti amóris. Amémus, gratis amémus: Dóminum enim amámus, quo nihil mélius invenímus: ipsum amémus propter ipsum, et nos in ipso, tamen propter ipsum. ℟. Mane. 119.*

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

De Homília S. Ambrósii Epís. *Ex l. 8. in Luc. prope fin.*

Quæ autem turba, nisi imperítæ confúsio multitúdinis, quæ vérticem nequit vidére sapiéntiæ? Ergo Zachæus quámdiu in turba est, non videt Christum: supra turbam ascéndit, et vidit: hoc est, plebis jam transgréssus inscítiam, méruit quem desiderábat, aspícere. Pulchre autem áddidit, Quia illa parte erat transitúrus Dóminus: vel ubi sycomórus, vel ubi creditúrus: ut et mystérium serváret, et grátiam semináret. Sic enim vénerat, ut per Judæos transíret ad gentes. ℟. Domus mea. 121.* Lect. viii.

Vidit itaque Zachæum sursum. Jam enim sublimitáte fidei inter fructus novórum óperum, velut fœcúndæ altitúdine árboris eminébat. Et quóniam de typo ad morália deflévimus, inter tot credéntium voluptátes Domínica die relaxáre ánimum, festivitátem admiscére deléctat. Zachæus in sycomóro, novum vidélicet novi témporis pomum, ut in hoc quoque complerétur illud: Arbor fici prodúxit grossos suos. ℟. Lápides. 121.* Lectio ix.

Ad hoc enim Christus advénit, ut ex lignis non poma, sed hómines nascerén-

tur. Légimus álibi; Cum esses sub árbore fici, vidi te. Ergo Nathánael sub árbore, hoc est, supra radícem, quia justus. Radix enim sancta. Sub árbore tamen Nathánael, quia sub lege: Zachæus supra árborem, quia supra legem. Ille Dómini occúltus defénsor, hic públicus prædicátor. Ille adhuc Christum ex lege quærébat: iste jam supra legem relinquébat sua, et Dóminum sequebátur.

Te Deum laudámus. 15.

QUARTA DIE
Infra Octavam.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

De Sermóne S. Augustíni Ep.
Lectio iv.

Ex Serm. 256. *de Temp.*

Attendite in Psalmo dedicatiónis, quem modo cantávimus ex ruína ædificiórum. Conscidísti saccum meum: hoc pértinet ad ruínam. Quid ergo ad ædifícium? Et accinxísti me lætítia. Vox dedicatiónis: Ut cantet tibi glória mea, et non compúngar. Quis est, qui lóquitur? In verbis ejus agnóscite. Si expóno, obscúrum est. Ergo verba ejus dicam, contínuo agnoscétis loquéntem, ut amétis alloquéntem. Quis est, qui dícere pótuit: Eruísti Dómine ab ínferis ánimam meam?

℟. Orántibus. 118.* Lectio v.

Cujus ánima jam ab ínferis éruta est, nisi de qua dictum est álio loco: Non derelínques ánimam meam in inférno? Propónitur dedicátio, et cantátur liberátio, cánticum dedicatiónis domus, et dícitur: Exaltábo te, Dómine, quóniam suscepísti me: et non jucundásti inimícos meos super me. Atténdite Judæos inimícos, qui se putábant occidísse Christum, vicísse tamquam inimícum, perdidísse quasi hóminem céteris símilem atque mortálem.

℟. O quam. 118.* Lectio vi.

Resurrexit tértia die, et ejus vox est: Exaltábo te Dómine, quóniam suscepísti me. Atténdite Apóstolum dicéntem: Propter quod eum exaltávit. Et non jucundásti inimícos meos super me. Ipsi quidem in Christi morte jucundabántur, sed in ejus resurrectióne, ascensióne, prædicatióne áliqui compungebántur. In ejus ergo prædicatióne, et per Apostolórum constántiæ diffamatiónem áliqui compungebántur, et convertebántur: áliqui obdurabántur, et confundebántur, nulli tamen jucundabántur. ℟. Mane surgens. 119.*

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.
Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

Homília S. Gregórii Papæ. *Lib. 27. Mor., c. 27. post med.*

Si veráciter sapiéntes esse, atque ipsam sapiéntiam contemplári appétimus, stultos nos humíliter cognoscámus. Relinquámus nóxiam sapiéntiam, discámus laudábilem fatuitátem. Hinc quippe scriptum est: Stulta mundi elégit Deus, ut confúndat sapiéntes. Hinc rursum dícitur: Si quis vidétur inter vos sápiens esse in hoc sæculo, stultus fiat, ut sit sápiens. Hinc Evangélicæ históriæ verba testántur: quia Zachæus cum vidére præ turba nihil posset, sycomóri árborem ascéndit, ut transeúntem Dóminum cérneret. Sycomórus quippe ficus fátua dícitur. ℟. Domus. 121.*

Lectio viii.

Pusillus ítaque Zachæus sycomórum súbiit, et Dóminum vidit: quia qui mundi stultítiam humíliter éligunt, ipsi Dei sapiéntiam subtíliter contemplántur. Pusillitátem namque nostram ad vidéndum Dóminum turba præpedit: quia infirmitátem humánæ mentis, ne lucem veritátis inténdat, curárum sæculárium tumúltus premit. Sed prudénter sycomórum ascéndimus, si próvide eam, quæ divínitus præcípitur, stultítiam mente tenémus. Quid enim in hoc mundo stúltius, quam amíssa non quærere, posséssa rapiéntibus relaxáre, nullam pro accéptis injúriis injúriam réddere, immo adjúnctis áliis patiéntiam præbére? ℣. Lápides. 121 *

Lectio ix.

Quasi enim sycomórum nos ascéndere Dóminus præcipit, cum dicit: Qui aufert quæ tua sunt, ne répetas. Et rursum: Si quis te percússerit in déxteram maxillam, præbe illi et álteram. Per sycomórum Dóminus tránsiens cérnitur: quia per hanc sapiéntem stultítiam, etsi necdum, ut est, sólide, jam tamen per contemplatiónis lumen Dei sapiéntia quasi in tránsitu vidétur, quam vidére néqueunt qui sibi sapiéntes esse vidéntur: quia ad conspiciéndum Dóminum, in eláta cogitatiónum suárum turba depreliénsi, adhuc sycomóri árborem non invenérunt.

Te Deum laudámus 15.

QUINTA DIE

Infra Octavam.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

De Sermóne S. Augustini Ep.

Lectio iv.

Ex Sermone 256. de Temp.

Modo, quando impléntur Ecclésiæ, putámus jucundári Judæos? Ecclésiæ ædificántur, dedicántur, impléntur: quómodo illi jucundántur? Non solum non jucundántur, sed étiam confundúntur, et implétur vox exultántis: Exaltábo te Dómine, quóniam suscepísti me:

et non jucundásti inimícos meos super me. Non jucundásti super me: si mihi credant, jucundábis in me. Ne multa dicámus, ad illa, quæ cantávimus, aliquándo veniámus. Quómodo dícit Christus: Conscidísti saccum meum, et accinxísti me lætítia? Saccus ejus erat similitúdo carnis peccáti.

℟. Orántibus. 118.* Lectio v.

Non tibi viléscat, quod ait, Saccum meum: ibi erat inclúsum prétium tuum. Conscidísti saccum meum. Evásimus ad saccum istum. Conscidísti saccum meum. In passióne conscíssus est. Quómodo ergo Deo Patri dícitur: Conscídisti saccum meum? Quómodo Patri dicátur, vis audíre; Conscidísti saccum meum? Quia próprio Fílio non pepércit, sed pro nobis ómnibus trádidit illum. Fecit enim per Judæos nesciéntes, unde redimeréntur sciéntes, et confunderéntur negántes. Nésciunt enim quid boni nobis operáti sunt malo suo. Suspénsus est saccus, et quasi lætátus est ímpius. Conscídit saccum láncea persecútor, et fudit prétium nostrum Redémptor.

℟. O quam. 118.* Lectio vi.

Cantet Christus Redémptor, gemat Judas vénditor, erubéscat Judæus emptor. Ecce Judas véndidit, Judæus emit, malum negótium egérunt, ambo damnáti sunt, seípsos perdidérunt vénditor et emptor. Dicat ergo caput nostrum, dicat pro córpore occíso, pro córpore dedicáto. Dicat, audiámus: Conscidísti saccum meum, et accinxísti me lætítia: id est, conscidísti mortalitátem meam, et accinxísti me immortalitáte et incorruptióne. Ut cantet tibi glória mea, et non compúngar. Quid est, non compúngar? Jam contra me non ferat lánceam persecútor, ut non compúngar. Christus enim surgens a mórtuis, jam non móritur, et mors illi ultra non dominábitur.

℟. Mane surgens. 119.*

In tertio Nocturno

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 5. *c.* 77. *in Lucæ* 19.

Quæ impossibília sunt apud hómines, possibília sunt apud Deum. Ecce enim camélus, depósita gibbi sárcina, per forámen acus transit, hoc est, dives et publicánus, relícto ónere divitiárum, contémpto censu fraudum, angústam portam, arctámque viam, quæ ad vitam ducit, ascéndit. Qui mira devo-

tióne fidei ad vidéndum Salvatórem, quod natúra minus habúerat, ascénsu supplet árboris: atque ídeo juste, quamvis ipse rogáre non áudeat, benedictiónem Domínicæ susceptiónis, quam desiderábat, accépit.

℟. Domus 121*. Lectio viii.

Mystice autem Zachæus, qui interpretátur justificátus, credéntem ex géntibus pópulum signíficat. Qui quanto curis sæculáribus occupátior, tanto flagítiis depriméntibus erat factus humílior. Sed ablútus est, sed sanctificátus, sed justificátus in nómine Dómini nostri Jesu Christi, et in Spíritu Dei nostri. Qui intrántem Jéricho Salvatórem vidére quærébat, sed præ turba non póterat: quia grátiæ fidei, quam mundo Salvátor áttulit, participáre cupiébat: sed inólita vitiórum consuetúdo, ne ad votum pervéniret, obstíterat.

℟. Lápides 121*. Lectio ix.

Eadem namque turba nóxiæ consuetúdinis, quæ supra cæcum clamántem, ne lumen péteret, increpábat, étiam suspiciéntem publicánum, ne Jesum vídeat, tardat. Sed sicut cæcus turbárum voces magis ac magis clamándo devícit: ita pusíllus necésse est turbæ nocéntis obstáculum altióra peténdo transcéndat, terréna relínquat, árborem crucis ascéndat. Sycomórus namque (quæ est arbor fóliis moro símilis, sed altitúdine præstans, unde et Latínis celsa nuncupátur) ficus fátua dícitur. Et éadem Domínica crux, quæ credéntes alit ut ficus, ab incrédulis irridétur ut fátua. Te Deum. 15.

SEXTA DIE

Infra Octavam.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

De Sermóne S. Augustíni Ep.

Lectio iv.

Ex Serm. 256. de Temp.

Ergo, dum novam constructiónem sanctæ hujus Ecclésiæ libénter atténdimus, quam divíno nómini hódie dedicámus, invenímus a nobis debéri et Deo nostro máximam laudem, et sanctitáti vestræ cóngruum de divínæ domus ædificatióne sermónem. Tunc autem sermo noster cóngruus erit, si in se áliquid ædificatiónis hábeat, quod utilitáti animárum vestrárum, Deo vos intérius ædificánte, profíciat. Quod hic factum corporáliter vidémus in pariétibus, spirituáliter fiat in méntibus: et quod hic perféctum cérnimus in lapídibus et lignis, hoc, ædificánte grátia Dei, perficiátur in corpóribus vestris.

℟. Orántibus. 118.* Lectio v.

Principaliter ergo grátias agámus Dómino Deo nostro, a quo est omne datum óptimum, et omne donum perféctum; et ejus be-

nitátem tota cordis alacritáte laudémus, quóniam ad construéndam istam domum oratiónis, fidélium suórum visitávit ánimum, excitávit afféctum, surrogávit auxílium, inspirávit necdum voléntibus ut vellent, adjúvit bonæ voluntátis conátus ut fácerent: ac per hoc Deus, qui operátur in suis et velle et perficere pro bona voluntáte, hæc ómnia ipse cœpit, ipse perfécit. ℟. O quam. 118.* Lect. vi. Et quia ópera bona in conspéctu suo numquam esse permíttit inánia, fidélibus suis, quibus operántibus, præbuit virtútis suæ favórem, tribuet condígnam pro tanta operatióne mercédem. Adhuc ámplius agéndæ sunt grátiæ Deo nostro. Hanc enim Ecclésiam, quam fecit nómini suo cónstrui, fecit étiam sanctórum Mártyrum relíquiis ámplius honorári.
℟. Mane surgens 119.*

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

De Homília venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 5. *c.* 77. *in Lucæ* 19.

Et cum venísset ad locum, suspíciens Jesus vidit illum. Perámbulans Jéricho Salvátor venit ad locum, ubi præcúrrens Zachæus sycomórum conscénderat: quia missis per mundum sui verbi præcónibus, in quibus ipse nimírum et loquebátur et ibat, venit ad pópulum natiónum, qui passiónis ejus fide jam sublímis existens, étiam divinitátis ejus ardébat ágnita fácie beári. Suspíciens vidit illum, quia per grátiam fídei a terrénis cupiditátibus elevátum, turbísque infidélibus præminéntem elégit. Vidére enim Dei, elígere vel amáre est. Unde est illud: Oculi Dómini super justos. Nam et nos quæ amámus, vidére; ab his, quæ execrámur, intúitum festinámus avértere.
℟. Domus mea. 121.*

Lectio viii.

Vidit ergo Jesus vidéntem se, quia elégit eligéntem se, et amávit amántem. Hunc sane órdinem proficiéndi, hoc est, per fidem domínicæ incarnatiónis ad cognitiónem divinitátis perveniéndi, quasi per sycomórum Jesu fáciem speculándi Doctor egrégius osténdit, cum ait: Non enim judicávi scire me áliquid inter vos, nisi Christum Jesum, et hunc crucifíxum. Itémque áliis éxprobrans: Facti estis, inquit, quibus lacte opus sit, non sólido cibo. Lac infírma temporáriæ dispensatiónis, sólidum cibum árdua perpé-

tuæ majestátis appéllans.

℟. Lápides. 121.* Lectio ix.

Et dixit ad eum: Zachæe, festínans descénde, quia hódie in domo tua opórtet me manére. Et festínans descéndit, et excépit illum gaudens. Manébat aliquándo Dóminus in domo príncipis Pharisæórum, hoc est, in Judæórum synagóga docébat: sed quia non baptizátum ante prándium, sábbato curántem, publicános et peccatóres recipiéntem, contra avarítiam disputántem, et cætera digna Deo geréntem, lingua venenáta carpébant: pertæsus eórum facínora, discéssit et aufúgit, dicens: Relinquétur vobis domus vestra desérta. Hódie autem in domo pusílli Zachæi opórtet illum manére: hoc est, novæ lucis grátia coruscánte, in húmili credéntium natiónum corde quiéscere.

Te Deum laudámus. 15.

SEPTIMA DIE

Infra Octavam.

In i. Nocturno Lectiones de Script. occurr.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Joannis Chrysóstomi.

Lectio iv.

Ex Hom. 33. in c. 9. Matth.

Communis ómnium domus est Ecclésia, in quam, vobis prius ingréssis, nos intrámus, discipulórum formam retinéntes: ideóque commúniter ómnibus statim atque ingréssi fuérimus, ut illis datam legem sequámur, pacem offérimus. Nemo ígitur socórdia tórpeat: nemo sæculáribus rebus suspénsum ánimum hábeat, cum jam ad prædicándum sacerdótes intráverint. Non enim parva huic rei ímminet pœna. Equidem míllies pótius malim in domum alícujus vestrum ingréssus destítui, quam hic prædicans non audíri. Hoc mihi moléstius esset, quam illud, quandóquidem magis própria hæc est, quam illa.

℟. Orántibus. 118. Lectio v.

Nam hic magnæ illæ nostræ opes pósitæ sunt; hic spes nostra omnis. Quid enim hoc loco non magnum est et admirándum? Nam hæc mensa longe pretiósior est atque jucúndior: et lucérna hæc quam illa, ut norunt qui cum fide óleo perúncti, a morbis liberáti sunt. Arca étiam hæc multo mélior, magísque necessária. Non enim vestes, sed misericórdiam inclúsam cóntinet: quamvis pauci sint qui eam possídeant. Hic et léctulus est valde illo præstántior: divinárum enim Scripturárum réquies quovis lecto suávior est.

℟. O quam. 118.* Lectio vi.

Et quidem si concórdia perfécte servarétur a nobis, nullam áliam domum præter hanc haberémus. Hoc autem quod dixi, non esse durum, testántur illa tria míllia et

quinque míllia hóminum, quibus et domus una, et mensa una, et ánima una erat. Multitúdinis enim credéntium, inquit, unum erat cor, et ánima una. Sed quia longe ab illórum virtúte ábsumus, et per domos disjúncti sumus, saltem quando huc convenímus, id omni stúdio faciámus. Nam etsi in áliis rebus páuperes, et ínopes sumus, hoc loco saltem cum huc ad vos intrámus, cum charitáte nos suscípite: cumque, Pax vobis, dico: Et cum spíritu tuo, non voce solum, sed ánimo quoque respondéte.

℟. Mane surgens. 119.*

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

De Homília venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 5. *c.* 77. *in Luc.* 19.

Et cum vidérent omnes, murmurábant dicéntes, quod ad hóminem peccatórem divertísset. Maniféstum est, Judæos semper géntium odísse salútem. Scriptum est enim: Sequénti vero sábbato pene univérsa cívitas convénit audíre verbum Dómini. Vidéntes autem turbas Judæi, repléti sunt zelo, et contradicébant iis, quæ a Paulo dicebántur. Et álibi, fidéles étiam fratres advérsus Apostolórum príncipem disceptábant, dicéntes: Quare introísti ad viros præpútium habéntes, et manducásti cum illis? ℟. Domus mea. 121.*

Lectio viii.

Stans autem Zachæus, dixit ad Dóminum: Ecce dimídium bonórum meórum, Dómine, do paupéribus: et si quid áliquem defraudávi, reddo quádruplum. Aliis calumniántibus hóminem peccatórem, ipse Zachæus stans, id est, in ea quam cœperat, fidei veritáte persístens, non solum se ex peccatóre convérsum, sed étiam inter perféctos probat esse conversátum. Dicénte enim Dómino: Si vis perféctus esse, vade, vende ómnia quæ habes, et da paupéribus: quisquis ante conversiónem innocénter vixit, ómnia convérsus potest dare paupéribus.

℟. Lápides. 121.* Lectio ix.

At qui áliqua fraude sústulit, primo hæc juxta legem réddere, deinde quod sibi remánserit, debet dare paupéribus. Ac sic et ipse, quia sibi nihil rétinet, ómnia sua dispérgit, dat paupéribus, justítia ejus manet in sæculum sæculi. Et hæc est sápiens illa stultítia, quam de sycomóro publicánus quasi fructum vitæ légerat: rapta vidélicet réddere, própria re-

línquere, visibília contémnere, pro invisibílibus étiam mori desideráre, seípsum abnegáre, et ejus, qui necdum videátur, Dómini vestígia sequi concupíscere.

Te Deum laudámus. 15.

IN OCTAVA

Dedicationis Ecclesiæ.

Duplex.

Omnia ut in die, præter Lectiones ii. Nocturni.

Ex Epístola prima sancti Felícis Papæ quarti.

Lectio iv.

De Consec. dist. 1. c. 2.

Tabernaculum Moysen, Dómino præcipiénte, fecísse et sacrásse, cum mensa et altári ejus, et céteris vasis et utensílibus ad divínum cultum expléndum, légimus: et non solum divínis précibus ea sacrásse, sed étiam sancti ólei unctióne, Dómino jubénte, perlinísse nóvimus. Quáliter autem hæc facta sint, et quómodo ipsa sacra non álii quam sacerdótes sacra unctióne delibúti, Dominóque cum véstibus sanctis sacráti, et Levítæ tractábant, ferébant, erigébant, et deponébant: in ipsis institutiónibus, quæ jubénte Dómino conscríptæ sunt per Moysen, in lege Dómini reperítur.

℟. Orántibus. 118.*

Lectio v.

Qualiter ergo David regum piíssimus amplificáverit cultum Dei, et templum Dómino ædificáre volúerit, sed propter multum sánguinem quem effúderat, prohíbitus est, et ipse collégerat expénsas: Sálomon quoque fílius ejus, idípsum quod ipse fácere optáverat, jubénte et auxiliánte Deo, perfécit, et templum cum altári, et réliqua ad divínum cultum peragéndum consecrávit: in libro Regum légitur: Fecit ergo Sálomon in témpore illo festivitátem célebrem, et omnis Israel cum eo, multitúdo magna ab introítu Emath usque ad rivum Ægypti, coram Dómino Deo nostro septem diébus, et septem diébus, id est, quatuórdecim diébus, et in die octáva dimísit pópulos.

℟. O quam. 118.* Lectio vi.

De Consec. dist. 1. c. 17.

Solemnitates dedicatiónum Ecclesiárum et sacerdótum, per síngulos annos solémniter sunt celebrándæ, ipso Dómino exémplum dante, qui ad festum dedicatiónis templi, ómnibus id faciéndi dans formam, cum réliquis pópulis eámdem festivitátem celebratúrus venit, sicut scriptum est: Facta sunt encænia in Jerosólymis, et hiems erat, et ambulábat Jesus in templo in pórticu Salomónis. Quod autem octo diébus encænia sint celebránda, in libro Regum, perácta dedicatióne templi, reperiétis.

℟. Mane surgens. 119.*

IN FESTIS

B. MARIÆ VIRGINIS

PER ANNUM.

Ad Vesperas, Ant.

Dum esset Rex* in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suavitátis.

Psalmus 109.

Dixit Dóminus Dómino meo: * Sede a dextris meis:

Donec ponam inimícos tuos, * scabéllum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emíttet Dóminus ex Sion:* dominâre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in splendóribus sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.

Dóminus a dextris tuis,* confrégit in die iræ suæ reges.

Judicábit in natiónibus, implébit ruínas:* conquassábit cápita in terra multórum.

De torrénte in via bibet: * proptérea exaltábit caput.

Ant. Dum esset Rex in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suavitátis.

Ant. Læva ejus * sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me.

Psalmus 112.

Laudate púeri Dóminum: * laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.

A solis ortu usque ad occásum, * laudábile nomen Dómini.

Excélsus super omnes gentes Dóminus, * et super cœlos glória ejus.

Quis sicut Dóminus Deus noster, qui in altis hábitat,* et humília réspicit in cœlo et in terra?

Súscitans a terra ínopem, * et de stércore érigens páuperem:

Ut cóllocet eum cum princípibus,* cum princípibus pópuli sui.

Qui habitáre facit stérilem in domo,* matrem filiórum lætántem.

Ant. Læva ejus sub cápite meo: et déxtera illíus amplexábitur me.

Ant. Nigra sum, * sed formósa, filiæ Jerúsalem; ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.

Psalmus 121.

Lætatus sum in his, quæ dicta sunt mihi: * in do-

mum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes nostri,* in átriis tuis Jerúsalem.

Jerúsalem, quæ ædificátur ut cívitas: * cujus participátio ejus in idípsum.

Illuc enim ascendérunt tribus, tribus Dómini: * testimónium Israel ad confiténdum nómini Dómini.

Quia illic sedérunt sedes in judício,* sedes super domum David.

Rogáte quæ ad pacem sunt Jerúsalem, * et abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua: * et abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos, et próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dómini Dei nostri, * quæsívi bona tibi.

Ant. Nigra sum, sed formósa, filiæ Jerúsalem: ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.

Ant. Jam hiems tránsiit, * imber ábiit, et recéssit: surge amíca mea, et veni.

Psalmus 126.

Nisi Dóminus ædificáverit domum,* in vanum laboravérunt qui ædíficant eam.

Nisi Dóminus custodíerit civitátem,* frustra vígilat qui custódit eam.

Vanum est vobis ante lucem súrgere: * súrgite postquam sedéritis, qui manducátis panem dolóris.

Cum déderit diléctis suis somnum: * ecce heréditas Dómini, fílii; merces, fructus ventris.

Sicut sagíttæ in manu poténtis: * ita fílii excussórum.

Beátus vir qui implévit desidérium suum ex ipsis: * non confundétur cum loquétur inimícis suis in porta.

Ant. Jam hiems tránsiit, imber ábiit et recéssit: surge amíca mea, et veni.

Ant. Speciósa facta es: * et suávis in delíciis tuis, sancta Dei Génitrix. Psalmus 147.

Lauda Jerúsalem Dóminum: * lauda Deum tuum Sion.

Quóniam confortávit seras portárum tuárum: * benedíxit filiis tuis in te.

Qui pósuit fines tuos pacem: * et ádipe fruménti sátiat te.

Qui emíttit elóquium suum terræ: * velóciter currit sermo ejus.

Qui dat nivem sicut lanam: * nébulam sicut cínerem spargit.

Mittit crystállum suam sicut buccéllas; * ante fáciem frígoris ejus quis sustinébit?

Emíttet verbum suum, et liquefáciet ea: * flabit spíritus ejus, et fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum suum Jacob: * justítias et judícia sua Israel.

Non fecit táliter omni natióni: * et judícia sua non manifestávit eis.

Ant. Speciósa facta es et suávis in delíciis tuis, sancta Dei Génitrix.

Capitulum. *Eccli. 24. b*
Ab inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.
℟. Deo grátias. Hymnus.

Ave maris stella,
Dei mater alma,
Atque semper virgo,
Felix cœli porta.
Sumens illud Ave
Gabriélis ore,
Funda nos in pace,
Mutans Hevæ nomen.
Solve vincla reis,
Profer lumen cæcis,
Mala nostra pelle,
Bona cuncta posce.
Monstra te esse matrem,
Sumat per te preces,
Qui pro nobis Natus
Tulit esse tuus.
Virgo singuláris,
Inter omnes mitis,
Nos culpis solútos,
Mites fac et castos.
Vitam præsta puram,
Iter para tutum,
Ut vidéntes Jesum,
Semper collætémur.
Sit laus Deo Patri,
Summo Christo decus,
Spirítui sancto,
Tribus honor unus, Amen.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magníficat, Ant. Sancta María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam festivitátem. Oratio.

Concede nos fámulos tuos, quæsumus Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia. Per Dóminum.

Ad Completorium et Horas, in fine Hymnorum dicitur:
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula, Amen.

Ad Matutinum, Invitat.
Sancta María Dei génitrix Virgo* Intercéde pro nobis.
Psalm. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Quem terra, pontus, sídera
Colunt, adórant, prædicant,
Trinam regéntem máchinam
Claustrum Maríæ bájulat.
Cui luna, sol, et ómnia
Desérviunt per témpora,
Perfúsa cœli grátia,
Gestant puéllæ víscera.
Beáta Mater múnere,
Cujus supérnus Artifex,
Mundum pugíllo cóntinens,
Ventris sub arca clausus est.
Beáta cœli núntio,
Fœcúnda sancto Spíritu,
Desiderátus géntibus
Cujus per alvum fusus est.
Jesu tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,

Cum Patre, et almo Spíritu, In sempitérna sæcula. Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Benedícta tu * in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui.

Psalmus 8.

DOMINE Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua, * super cœlos.

Ex ore infántium et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis quóniam vísitas eum.

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves et boves univérsas: ínsuper et pécora campi.

Vólucres cœli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Ant. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui.

Ant. Sicut myrrha * elécta odórem dedísti suavitátis, sancta Dei Génitrix.

Psalmus 18.

CŒLI enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.

Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.

Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.

In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.

In sole pósuit tabernáculum suum: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo.

Exultávit ut gigas ad curréndam viam, * a summo cœlo egréssio ejus:

Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est qui se abscóndat a calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.

Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.

Desiderabília super aurum et lápidem pretiósum multum: * et dulcióra super mel et favum.

Etenim servus tuus custódit ea, * in custodiéndis illis retribútio multa.

Delícta quis intélligit? ab oc-

cúltis meis munda me: * et ab aliénis parce servo tuo.

Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delícto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.

Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.

Ant. Sicut myrrha elécta odórem dedísti suavitátis, sancta Dei Génitrix.

Ant. Ante torum * hujus Vírginis frequentáte nobis dúlcia cántica drámatis.

Psalmus 23.

Dómini est terra, et plenitúdo ejus, * orbis terrárum, et univérsi qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus, et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.

Ant. Ante torum hujus Vírginis frequentáte nobis dúlcia cántica drámatis.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De Parábolis Salomónis.

Lectio i. *Cap. 8. b et 9.*

Ego sapiéntia hábito in consílio, et erudítis intérsum cogitatiónibus. Timor Dómini odit malum; arrogántiam, et supérbiam, et viam pravam, et os bilíngue detéstor. Meum est consílium et æquitas, mea est prudéntia, mea est fortitúdo. Per me reges regnant, et legum conditóres justa decérnunt. Per me príncipes ímperant, et poténtes decérnunt justítiam. Ego diligéntes me díligo, et qui mane vígilant ad me, invénient me.

℟. Sancta et immaculáta virgínitas, quibus te láudibus éfferam néscio: * Quia quem cœli cápere non póterant, tuo grémio contulísti. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Quia.

Lectio ii.

Mecum sunt dívitiæ, et glória, opes supérbæ et ju-

stítia. Mélior est enim fructus meus auro, et lápide pretióso, et genímina mea argénto elécto. In viis justítiæ ámbulo, in médio semitárum judícii, ut ditem diligéntes me, et thesáuros eórum répleam. Dóminus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. Ab ætérno ordináta sum, et ex antíquis ántequam terra fieret. Nondum erant abyssi, et ego jam concépta eram, necdum fontes aquárum erúperant; necdum montes gravi mole constíterant, ante colles ego parturiébar.

℟. Congratulámini mihi omnes qui dilígitis Dóminum, quia cum essem párvula, plácui Altíssimo: * Et de meis viscéribus génui Deum et hóminem. ℣. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus. Et.

Lectio iii.

Beatus homo qui audit me, et qui vígilat ad fores meas quotídie, et obsérvat ad postes óstii mei. Qui me invénerit, invéniet vitam, et háuriet salútem a Dómino: qui autem in me peccáverit, lædet ánimam suam. Omnes, qui me odérunt, díligunt mortem. Sapiéntia ædificávit sibi domum, excídit colúmnas septem. Immolávit víctimas suas, míscuit vinum, et propósuit mensam suam. Misit ancíllas suas ut vocárent ad arcem, et ad mœnia civitátis. Si quis est párvulus, véniat ad me. Et insipiéntibus locúta est: Veníte, comédite panem meum, et bíbite vinum quod míscui vobis.

℟. Beáta es virgo María, quæ Dóminum portásti Creatórem mundi: * Genuísti qui te fecit, et in ætérnum pérmanes virgo. ℣. Ave María, grátia plena: Dóminus tecum. Genuísti qui. Glória Patri. Genuísti.

In secundo Nocturno.

Ant. Spécie tua, * et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna.

Psalmus 44.

Eructavit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea Regi.

Lingua mea cálamus scribæ, * velóciter scribéntis.

Speciósus forma præ fíliis hóminum, diffúsa est grátia in lábiis tuis: * proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Accíngere gládio tuo super femur tuum, * potentíssime.

Spécie tua et pulchritúdine tua * inténde, próspere procéde, et regna.

Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagíttæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent: * in corda inimicórum regis.

Sedes tua Deus in sæculum sæculi: * virga directiónis virga regni tui.

Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.
Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis:*ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.
Astitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto: * circúmdata varietáte.
Audi fília, et vide, et inclína aurem tuam: * et obliviscere pópulum tuum, et domum patris tui.
Et concupíscet Rex decórem tuum: * quóniam ipse est Dóminus Deus tuus, et adorábunt eum.
Et fíliæ Tyri in munéribus * vultum tuum deprecabúntur: omnes dívites plebis.
Omnis glória ejus fíliæ Regis ab intus, * in fímbriis áureis circumamícta varietátibus.
Adducéntur Regi vírgines post eam: * próximæ ejus afferéntur tibi.
Afferéntur in lætítia et exultatióne:* adducéntur in templum Regis.
Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii:* constítues eos príncipes super omnem terram.
Mémores erunt nóminis tui:* in omni generatióne et generatiónem.
Proptérea pópuli confitebúntur tibi in ætérnum: * et in sæculum sæculi.
Ant. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna.
Ant. Adjuvábit eam * Deus vultu suo: Deus in médio ejus, non commovébitur.

Psalmus 45.

Deus noster refúgium, et virtus: * adjútor in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.
Proptérea non timébimus dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.
Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.
Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.
Deus in médio ejus, non commovébitur, * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.
Conturbátæ sunt Gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.
Dóminus virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.
Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram:* áuferens bella usque ad finem terræ.
Arcum cónteret, et confrínget arma: * et scuta combúret igni.
Vacáte, et vidéte quóniam ego sum Deus: * exaltábor in géntibus, et exaltábor in terra.
Dóminus virtútum nobíscum;* suscéptor noster Deus

Jacob.

Ant. Adjuvábit eam Deus vultu suo: Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ant. Sicut lætántium * ómnium nostrum habitátio est in te, sancta Dei Génitrix.

Psalmus 86.

Fundamenta ejus in móntibus sanctis: * diligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob.

Gloriósa dicta sunt de te, * cívitas Dei.

Memor ero Rahab, et Babylónis * sciéntium me.

Ecce alienígenæ, et Tyrus, et pópulus Æthíopum, * hi fuérunt illic.

Numquid Sion dicet: Homo, et homo natus est in ea, * et ipse fundávit eam Altíssimus?

Dóminus narrábit in scriptúris populórum, et príncipum: * horum, qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio est in te.

Ant. Sicut lætántium ómnium nostrum habitátio est in te, sancta Dei Génitrix.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lectio iv.

Apud Metaphrasten

Dei Fílius non dívitem, aut locuplétem áliquam féminam sibi matrem elégit, sed beátam Vírginem illam, cujus ánima virtútibus ornáta erat. Cum enim beáta María supra omnem humánam natúram castitátem serváret, proptérea Christum Dóminum in ventre concépit. Ad hanc ígitur sanctíssimam Vírginem et Dei Matrem accurréntes, ejus patrocínii utilitátem assequámur. Itaque quæcúmque estis vírgines, ad Matrem Dómini confúgite. Illa enim pulchérrimam, pretiosíssimam, et incorruptíbilem possessiónem patrocínio suo vobis conservábit.

℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut cypréssus in monte Sion: quasi myrrha elécta, * Dedi suavitátem odóris. ℣. Et sicut cinnamómum et bálsamum aromatízans. Dedi.

Lectio v.

Magnum revéra miráculum, fratres dilectíssimi, fuit beáta semper virgo María. Quid namque illa majus aut illústrius ullo umquam témpore invéntum est, seu aliquándo inveníri póterit? Hæc sola cœlum ac terram amplitúdine superávit. Quidnam illa sánctius? Non Prophétæ, non Apóstoli, non Mártyres, non Patriárchæ, non Angeli, non Throni, non Dominatiónes, non Séraphim, non Chérubim: non dénique áliud quídpiam inter creátas res visíbiles aut invisíbiles, majus aut excelléntius inveníri potest. Eadem

ancílla Dei est et mater: éadem virgo et génitrix.
℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam filiæ Sion, et beátam dixérunt, et Regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt.

Lectio vi.

Hæc ejus mater est, qui a Patre ante omne princípium génitus fuit, quem Angeli et hómines agnóscunt Dóminum rerum ómnium. Visne cognóscere quanto virgo hæc præstántior sit cœléstibus Poténtiis? Illæ cum timóre et tremóre assístunt, fáciem velántes suam: hæc humánum genus illi offert, quem génuit. Per hanc et peccatórum véniam conséquimur. Ave ígitur mater, cœlum, puélla, virgo, thronus, Ecclésiæ nostræ decus, glória et firmaméntum, assídue pro nobis precáre Jesum Fílium tuum, et Dóminum nostrum: ut per te misericórdiam invenire in die judícii, et quæ repósita sunt iis, qui díligunt Deum, bona cónsequi possímus, grátia et benignitáte Dómini nostri Jesu Christi: cum quo Patri simul et sancto Spirítui glória et honor, et impérium nunc et semper in sæcula sæculórum. Amen.
℟. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit: * Et vidéntes eam filiæ Sion beatíssimam prædicavérunt, dicéntes: * Unguéntum effúsum nomen tuum. ℣. Astitit Regína a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte. Et. Glória Patri. Unguéntum.

In tertio Nocturno.

Ant. Gaude María virgo, * cunctas hæreses sola interemísti in univérso mundo.

Psalmus 95.

Cantate Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino omnis terra.
Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.
Annuntiáte inter gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.
Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.
Quóniam omnes dii géntium dæmónia: * Dóminus autem cœlos fecit.
Conféssio et pulchritúdo in conspéctu ejus: * sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.
Afférte Dómino pátriæ géntium, afférte Dómino glóriam et honórem: * afférte Dómino glóriam nómini ejus.
Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.

Commoveátur a fácie ejus univérsa terra: * dícite in géntibus quia Dóminus regnávit.

Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Læténtur cœli, et exúltet terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia, quæ in eis sunt.

Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.

Ant. Gaude María virgo, cunctas hæreses sola interemisti in univérso mundo.

Ant. Dignáre me * laudáre te, Virgo sacráta: da mihi virtútem contra hostes tuos.

Psalmus 96.

Dominus regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.

Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia et judícium corréctio sedis ejus.

Ignis ante ipsum præcédet, * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.

Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundántur omnes qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.

Adoráte eum omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.

Et exultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua Dómine.

Quóniam tu Dóminus altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta est justo, * et rectis corde lætítia.

Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.

Ant. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta: da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ant. Post partum * Virgo inviolála permansísti, Dei Génitrix, intercéde pro nobis.

Psalmus 97.

Cantate Dómino cánticum novum: * quia mirabília fecit.

Salvávit sibi déxtera ejus, * et bráchium sanctum ejus.

Notum fecit Dominus salutáre suum: * in conspéctu géntium revelávit justítiam suam.

Recordátus est misericórdiæ suæ, * et veritátis suæ dó-

mui Israel.
Vidérunt omnes términi terræ * salutáre Dei nostri.
Jubiláte Deo omnis terra: * cantáte, et exultáte, et psállite.
Psállite Dómino in cíthara, in cíthara et voce psalmi: * in tubis ductílibus, et voce tubæ córneæ.
Jubiláte in conspéctu Regis Dómini: * moveátur mare, et plenitúdo ejus: orbis terrárum, et qui hábitant in eo.
Flúmina plaudent manu, simul montes exultábunt a conspéctu Dómini: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terrárum in justítia, * et pópulos in æquitáte.
Ant. Post partum Virgo invioláta permansísti, Dei Génitrix, intercéde pro nobis.
℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.
Lectio vii. *Cap. 11. d*

In illo témpore: Loquénte Jesu ad turbas, extóllens vocem quædam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter, qui te portávit. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Presbyteri.
Lib. 4. cap. 49. in Luc. 11.

Magnæ devotiónis et fidei hæc múlier osténditur, quæ Scribis et Pharisæis Dóminum tentántibus, simul et blasphemántibus, tanta ejus incarnatiónem præ ómnibus sinceritáte cognóscit, tanta fidúcia confitétur, ut et præséntium prócerum calúmniam, et futurórum confúndat hæreticórum perfídiam. Nam sicut tunc Judæi, sancti Spíritus ópera blasphemándo, verum consubstantialémque Patri Dei Fílium negábant: sic hærétici póstea negándo, Maríam semper vírginem, sancti Spíritus operánte virtúte, nascitúro cum humánis membris Unigénito Dei, carnis suæ matériam ministrásse, verum consubstantialémque matri fílium hóminis fatéri non debére dixérunt.
℟. Felix namque es, sacra Virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster.
℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque celébrant tuam sanctam Festivitátem. Quia.
Bened. Cujus festum cólimus, ipsa Virgo vírginum.

Lectio viii.

Sed si caro Verbi Dei secúndum carnem nascéntis a carne Vírginis matris pronuntiátur extránea, sine causa venter qui eam portásset, úbera quæ lactássent, beatificántur. Dicit autem Apóstolus: Quia misit Deus Fílium suum factum ex mu-

liere, factum sub lege. Neque audiéndi sunt qui legéndum putant: Natum ex mulíere, factum sub lege: sed, factum ex mulíere, quia concéptus ex útero virgináli, carnem non de níhilo, non aliúnde, sed matérna traxit ex carne: alióquin nec vere Fílius hóminis dicerétur, qui oríginem non habéret ex hómine. Et nos ígitur his contra Eútychen dictis, extollámus vocem cum Ecclésia cathólica, cujus hæc múlier typum gessit, extollámus et mentem de médio turbárum, dicamúsque Salvatóri: Beátus venter qui te portávit, et úbera, quæ suxísti. Vere enim beáta parens, quæ, sicut quidam ait: Eníxa est puérpera Regem, qui cœlum terrámque tenet per sǽcula. ℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Glória Patri. Quia. Lectio ix.

Quinimmo beáti qui áudiunt verbum Dei, et custódiunt. Pulchre Salvátor attestatióni mulíeris ánnuit, non eam tantúmmodo quæ Verbum Dei corporáliter generáre merúerat, sed et omnes qui idem Verbum spirituáliter audítu fídei concípere, et boni óperis custódia vel in suo vel in proximórum corde párere, et quasi álere studúerint, assevérans esse beátos: quia et éadem Dei Génitrix: et inde quidem beáta, quia Verbi incarnándi minístra facta est temporális: sed inde multo beátior, quia ejúsdem semper amándi custos manébat ætérna. Te Deum. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Dum esset Rex * in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suavitátis. Ps. Dóminus regnávit, cum reliquis de Domínica. 16.

2. Læva ejus * sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me.

3. Nigra sum, * sed formósa, fíliæ Jerúsalem: ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.

4. Jam hiems tránsiit, * imber ábiit et recéssit: surge amíca mea, et veni.

5. Speciósa * facta es et suávis in delíciis tuis, sancta Dei Génitrix.

Capitulum. *Eccli. 24. b*

Ab inítio, et ante sǽcula creáta sum, et usque ad futúrum sǽculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi. Hymn.

O gloriósa vírginum,
Sublímis inter sídera,
Qui te creávit, párvulum
Lacténte nutris úbere.
Quod Heva tristis ábstulit,
Tu reddis almo gérmine:
Intrent ut astra flébiles,
Cœli reclúdis cárdines.

Tu Regis alti jánua,
Et aula lucis fúlgida:
Vitam datam per Vírginem
Gentes redémptæ pláudite.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula. Am.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Benedictus, Ant.

Beáta es María, quæ credidísti, perficiéntur in te, quæ dicta sunt tibi a Dómino, allelúja.

Orátio.

Concede nos fámulos tuos, quæsumus Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia. Per Dóminum.

Ad Prímam, in ℟. br. ℣. Qui natus es de María vírgine.

Ad Tertiam, Ant. Læva ejus.

Capit. Ab initio, sup. 146.*

℟. br. Spécie tua, * Et pulchritúdine tua. Spécie tua. ℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et. Glória Patri. Spécie tua. ℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ad Sextam, Ant. Nigra sum.

Capitulum. *Eccli. 24. b*

Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hereditas illíus, et in plenitúdine sanctórum deténtio mea.

℟. br. Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit. ℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit. ℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam, Ant. Speciósa.

Capitulum. *Eccli. 24. b*

In platéis sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris.

℟. br. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit. ℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit. Glória Patri. Elégit. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

In ii. Vesperis omnia dicuntur ut in primis.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magnificat, Ant.

Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus.

OFFICIUM
Beatæ Maríæ in Sabbato.

Omnibus Sabbatis per annum, præterquam in Adv. Quadrag. Quatuor Temp. et Vigiliis, et nisi Officium fieri debeat de Feria, propter Officium alicujus Dominicæ in-

fra Hebd. ponendum, ut dicitur in Rubrica de Dominicis, ac nisi Festum ix. Lectionum occurrat, fit Officium de S. Maria, modo infrascripto.

In Vesperis Feriæ vi. dicuntur Psalmi feriales in Psalterio positi, nisi fuerit Festum novem Lectionum, quia tunc de S. Maria fit tantum com. in dictis Vesp. cum Ant. ℣. et Orat., ut inf.: quæ comm. omittitur, quando Feria sexta occurrit aliud ejusdem B. M. Officium.

Capitulum et Hymnus ut in Festis B. M. 137.*

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Magnificat, Ant.

Beáta Mater * et intácta Virgo, glorióa Regína mundi, intercéde pro nobis ad Dóminum. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Oratio.

Concede nos fámulos tuos, quæsumus Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia. Per Dóminum.

Post Orationem fiunt commem. consuetæ de Apostolis, et de Pace, ut 145.

Si autem occurrat Festum Simplex, de eo fit commemoratio ante ipsa suffragia.

Completor. ut in Psalt. Et in fine Hymni, Te lucis ante términum, dicitur, Jesu, tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine, etiam si in Vesperis facta sit tantum commem. de B.M., nisi Hymni illius Festi, quod Feria sexta celebr. est, aliter concludendi sint, ut in Transfiguratione Dni.

Ad Matut., Invit. Ave María, grátia plena, * Dóminus tecum. Ps. Veníte, exultémus 2.

Hymnus. Quem terra, ut in Festis B. M. 137.*

Nocturnum Sabbati ut in Psalt. 107. Et in fine ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedixit te Deus in ætérnum. Pater noster.

Absolutio.

Precibus et méritis beátæ Maríæ semper vírginis, et ómnium Sanctórum, perdúcat nos Dóminus ad regna cœlórum. ℟. Amen. ℣. Jube domne benedícere.

Pro prima Lectione, Bened. Nos cum prole pia benedícat virgo María. ℟. Amen.

Primæ duæ Lect. de Script. libri currentis: tertia, una ex inferius positis per ord. 149.*

℟. i. Sancta et immaculáta virgínitas, quibus te láudibus éfferam, néscio: * Quia quem cœli cápere non póterant, tuo grémio contulísti. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Quia.

Pro secunda Lectione, Bened. Ipsa Virgo vírginum intercédat pro nobis ad Dóminum. ℟. Amen.

℟. ii. Felix namque es, sacra

virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ. * Christus Deus noster ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam commemoratiónem. Quia. Glória Patri. Christus.

Pro tertia Lect., Bened. Per Vírginem matrem concédat nobis Dóminus salútem et pacem. ℟. Amen.

Post tertiam Lectionem dicitur Te Deum. 15.

Ad Laudes, et per Horas, omnia ut in Festis beatæ Mariæ. 146.* præter seq.

Ad Laudes, ℣. Benedícta tu in muliéribus. ℟. Et benedíctus fructus ventris tui.

Ad Benedictus, Ant. Beáta Dei Génitrix María, * Virgo perpétua templum Dómini, sacrárium Spíritus sancti, sola sine exémplo placuísti Dómino nostro Jesu Christo: ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu.

Ad Vesp. Ant. et Psalmi feriales: Capit. et reliq. omnia, si non occurr. Fest. Dupl., de Dominica. In fine commem. consuetæ, ut in Psalt. 145.

Lect. sequent. dicunt. singulis mensibus in Officio B. M. in Sabbato, ordine subscrip.

MENSE MAJO.

Ex Tractátu S. Augustíni Epíscopi de Symbolo ad Catechúmenos.

Lectio iii.

Lib. 3. c. 4. in fine tom. 9.

Per féminam mors, per féminam vita: per Hevam intéritus, per Maríam salus. Illa corrúpta secúta est seductórem: hæc íntegra péperit Salvatórem. Illa póculum a serpénte propinátum libénter accépit, et viro trádidit, ex quo simul meveréntur occídi: hæc, grátia cœlésti désuper infúsa, vitam prótulit, per quam caro mórtua possit resuscitári. Quis est, qui hæc operátus est, nisi Vírginis Fílius, et vírginum sponsus: qui áttulit matri fœcunditátem, sed non ábstulit integritátem? Te Deum. 15.

MENSE JUNIO.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.

Lectio iii.

De Verbis Apoc. cap. 12. Signum magnum.

Vehementer quidem nobis, dilectíssimi, vir unus, et múlier una nocuére: sed grátias Deo, per unum nihilóminus virum, et mulíerem unam, ómnia restaurántur, nec sine magno fœnore gratiárum. Neque enim sicut delíctum, ita et donum: sed excédit damni æstimatiónem benefícii magnitúdo. Sic nimírum prudentíssimus, et clementíssimus ártifex, quod quassátum fúerat, non confrégit, sed utílius omníno refécit: ut vidélicet nobis novum formáret Adam ex vé-

teri, Hevam transfúnderet in Maríam. Te Deum. 15.

MENSE JULIO.

Ex Epístola S. Ambrósii Epíscopi ad Siríciam Papam.

Lectio iii.

Epist. 81. *al.* 7. *circa med.*

Non excédit fidem, quod homo exívit de vírgine, quando petra fontem prófluum scaturívit, ferrum super aquas natávit, ambulávit homo super aquas. Ergo si hóminem unda portávit, non pótuit hóminem virgo generáre, atque hóminem, de quo légimus: Et mittet illis Dóminus hóminem, qui salvos fáciet eos, et notus erit Dóminus Ægyptiis? In véteri ítaque testaménto virgo Hebræórum per mare duxit exércitum: in novo testaménto virgo géneris aula cœléstis, elécta est ad salútem.

Te Deum laudámus. 15.

MENSE AUGUSTO.

De Expositióne S. Gregórii Papæ in libros Regum.

Lectio iii. *In* 1. *Reg.* 1.

Fuit vir unus de Ramáthaim Sophim, de monte Ephraim. Potest hujus montis nómine, beatíssima semper Virgo María, Dei Génitrix, designári. Mons quippe fuit, quæ omnem eléctæ creatúræ altitúdinem, electiónis suæ dignitáte transcéndit. An non mons sublímis María, quæ ut ad conceptiónem ætérni Verbi pertíngeret, meritórum vérticem supra omnes Angelórum choros, usque ad sólium Deitátis eréxit? Hujus enim montis præcellentíssimam dignitátem Isaías vatícinans, ait: Erit in novíssimis diébus præparátus mons domus Dómini in vértice móntium. Mons quippe in vértice móntium fuit, quia altitúdo Maríæ supra omnes Sanctos refúlsit.

Te Deum laudámus. 15.

MENSE SEPTEMBRI.

Ex Epístola S. Leónis Papæ ad Pulchériam Augústam.

Lectio iii.

Epist. 13. *ante medium.*

Sacramentum reconciliatiónis nostræ ante témpora ætérna dispósitum, nullæ implébant figúræ: quia nondum supervénerat Spíritus sanctus in Vírginem, nec virtus Altíssimi obumbráverat ei, ut et intra intemeráta víscera, ædificánte sibi Sapiéntia domum, Verbum caro fíeret, et forma Dei ac forma servi in unam conveniénte persónam, Creátor témporum nascerétur in témpore, et per quem facta sunt ómnia, ipse inter ómnia gignerétur. Nisi enim novus homo, factus in similitúdinem carnis peccáti, nostram suscíperet vetustátem; et consubstantiális Patri consubstantiális esse dignarétur et Matri, naturámque sibi nostram solus a peccáto liber uníret; sub jugo diáboli generáliter tenerétur humá-

na captivitas. Te Deum. 15.

OFFICIUM PARVUM

Beatæ Mariæ non dicitur, quando fit Officium novem Lectionum, nec in Sabbatis, quando fit Officium de sancta Maria. Quibus diebus omittitur a primis Vesperis. Cum dicitur in Choro, in Matutinis, et in Vesperis præponitur Officio diei, in aliis Horis post ponitur. Prima dicitur post Benedicámus Dómino, antequam legatur Martyrologium. Extra Chorum potest dici pro temporis opportunitate.

OFFICIUM B. MARIÆ

Extra Adventum.

Ad Vesperas, Ave María, secreto, quæ dicitur semper in principio omnium Horarum B. Mariæ, quando non conjunguntur cum Officio diei, ℣.

Deus in adjutórium meum inténde. ℟. Dómine ad adjuvándum me festína. Glória Patri. Sicut erat. Allelúja.

Ant. Psalmi, Capit. et Hymnus, ut in Festis B.M. 135.* ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Magnificat, Ant. Beáta Mater, *et intácta Virgo, gloriósa Regina mundi, intercéde pro nobis ad Dóminum. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo

Oratio. Concéde, ut 148.*

Sequens commem. pro Sanctis fit tantum ad Vesperas, et Laudes in Officio S. Mariæ extra Adventum.

Ant. Sancti Dei omnes intercédere dignémini pro nostra, omniúmque salúte.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini ómnes recti corde. Orat.

Prótege, Dómine, pópulum tuum, et Apostolórum tuórum Petri et Pauli, et aliórum Apostolórum patrocínio confidéntem, perpétua defensióne conserva.

Omnes Sancti tui, quæsumus Dómine, nos ubique ádjuvent: ut dum eórum mérita recólimus, patrocínia sentiámus: et pacem tuam nostris concéde tempóribus, et ab Ecclésia tua cunctam repélle nequítiam: iter, actus, et voluntátes nostras, et ómnium famulórum tuórum, in salútis tuæ prosperitáte dispóne: benefactóribus nostris sempitérna bona retríbue: et ómnibus fidélibus defúnctis réquiem ætérnam concéde. Per Dóminum.

AD COMPLETORIUM.

Ave María, ut supra. ℣.

Convérte nos Deus salutáris noster. ℟. Et avérte iram tuam a nobis. ℣. Deus in adjutórium. Glória Patri. Sicut erat. Allelúja.

Psalmi. Sæpe expugnavérunt me. De profúndis, et Dómine non est exaltátum, ut in Vesp. Feriæ iv. 133.

Hymnus.

Memento, rerum Cónditor,
Nostri quod olim córporis,
Sacráta ab alvo Vírginis
Nascéndo, formam súmpseris.
María Mater grátiæ,
Dulcis Parens cleméntiæ,
Tu nos ab hoste prótege.
Et mortis hora súscipe.
Iesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula, Amen.

Capitulum. *Eccli.* 24. c

Ego mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.
℟. Deo grátias.
℣. Ora pro nobis, sancta Dei Génitrix. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Ad Nunc dimittis, Ant. Sub tuum præsídium * confúgimus, sancta Dei Génitrix: nostras deprecatiónes ne despícias in necessitátibus, sed a perículis cunctis libera nos semper, Virgo gloriósa et benedicta. Kyrie éleison. Christe eléison. Kyrie eléison. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Oratio.

Beatæ et gloriósæ semper vírginis Maríæ, quæsumus Dómine, intercéssio gloriósa nos prótegat, et ad vitam perdúcat ætérnam. Per Dóminum.

AD MATUTINUM.

Ave María, ut supra. ℣.
Dómine lábia mea apéries.
℟. Et os meum annuntiábit laudem tuam. ℣. Deus in adjutórium. Glória Patri. Sicut erat. Allelúja.

Invitat. Ave María, grátia plena: * Dóminus tecum. Psalm. Venite. 2.

Hymn. Quem terra. 137.*

In Noct., Ant. et Psalmi dicunt. ut in Festis B. M. scilicet: Feria ii. et v. ut in i. Nocturno. 138.*

Feria iii. et vi. ut in ii. Nocturno. 140.*

Feria iv. et Sabbato ut in iii. Nocturno. 143.*

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed libera nos a malo.

Absolutio.

Précibus et méritis beátæ Maríæ semper vírginis, et ómnium Sanctórum, perdúcat nos Dóminus ad regna cœlórum. ℟. Amen.
℣. Jube domne benedícere.
Bened. Nos cum prole pia benedícat virgo María.
℟. Amen.

Lectio i. *Eccli.* 24.

In ómnibus réquiem quæsívi, et in hereditáte Dómini morábor. Tunc præcépit, et dixit mihi Creátor ómnium: et qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo, et dixit mihi: In Jacob inhábita, et in Israel hereditáre, et in eléctis meis mitte radíces. Tu autem Dómine.
℟. Sancta et immaculáta vir-

gínitas, quibus te láudibus ésferam, néscio: * Quia quem cœli cápere non póterant, tuo grémio contulísti. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Quia. ℣. Jube domne benedícere. Bened. Ipsa Virgo vírginum intercédat pro nobis ad Dóminum. ℟. Amen.

Lectio ii.

Et sic in Sion firmáta sum; et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei heréditas illíus, et in plenitúdine Sanctórum deténtio mea. Tu autem Dómine.

℟. Beáta es virgo María, quæ Dóminum portásti Creatórem mundi; * Genuísti qui te fecit, et in ætérnum pérmanes virgo. ℣. Ave María, grátia plena, Dóminus tecum. Genuísti. ℣. Jube domne benedícere. Bened. Per Vírginem Matrem concédat nobis Dóminus salútem et pacem. ℟. Amen.

Lectio iii.

Quasi cedrus exaltáta sum in Líbano, et quasi cypréssus in monte Sion: quasi palma exaltáta sum in Cades. et quasi plantátio rosæ in Jéricho. Quasi olíva speciósa in campis, et quasi plátanus exaltáta sum juxta aquam in platéis. Sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris. Tu autem Dómine. ℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam commemoratiónem. Quia. Glória Patri. Christus.

AD LAUDES,

℣. Deus in adjutórium. ℟. Dómine ad adjuvándum. Glória Patri. Sicut erat. Allelúja.

Antiphonæ.

1. Assúmpta est * María in cœlum, gaudent Angeli, laudántes benedícunt Dominum. Ps. Dóminus regnávit, cum reliquis de Domínica. 16.
2. María virgo * assúmpta est ad æthéreum thálamum, in quo Rex regum stelláto sedet sólio.
3. In odórem * unguentórum tuórum cúrrimus, adolescéntulæ dilexérunt te nimis,
4. Benedícta * fília tu a Dómino: quia per te fructum vitæ communicávimus.
5. Pulchra es, * et decóra fília Jerúsalem: terríbilis ut castrórum ácies ordináta.

Capitulum. *Cant.* 6. *c.*

Vidérunt eam fíliæ Sion, et beatíssimam prædicavérunt: et regínæ laudavérunt eam. ℟. Deo grátias.

Hymnus. O gloriósa. 146.*

℣. Benedícta tu in muliéri-

bus. ℟. Et benedíctus fructus ventris tui.

Ad Benedictus, Ant.

Beáta Dei Génitrix María, * Virgo perpétua, templum Dómini, sacrárium Spíritus sancti, sola sine exémplo placuísti Dómino nostro Jesu Christo: ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Oratio.

Deus, qui de beátæ Maríæ Vírginis útero Verbum tuum, Angelo nuntiánte, carnem suscípere voluísti: præsta supplícibus tuis; ut, qui vere eam Genitrícem Dei crédimus, ejús apud te intercessiónibus adjuvémur. Per eúmdem Christum Dóminum.

Pro Sanctis, Ant. Sancti Dei, ut supra 151.*

AD PRIMAM.

Ave María, etc. ℣. Deus in adjutórium.

Hymnus. Meménto. 152.*

Ant. Assúmpta est.

Psalmi de Psalterio. Deus in nómine. 22. Benedixísti Dómine. 98. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128.

Ant. Assúmpta est María in cœlum, gaudent Angeli, laudántes benedicunt Dóminum.

Capítulum. *Cant.* 6.

Quæ est ista, quæ progréditur quasi auróra consúrgens, pulchra ut luna, elécta ut sol, terríbilis ut castrórum ácies ordináta? ℟. Deo grátias.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Oratio.

Deus, qui virginálem aulam beátæ Maríæ, in qua habitáres, elígere dignátus es: da, quæsumus; ut sua nos defensióne munítos, jucúndos fácias suæ interésse commemoratióni. Qui vivis.

AD TERTIAM.

Ave María, etc. ℣. Deus in adjutórium.

Hymnus. Meménto. 152.*

Ant. María virgo.

Psalmi. Ad Dóminum cum tribulárer. 128. Levávi óculos. ibid. Lætátus sum 131.

Ant. María virgo assúmpta est ad æthéreum thálamum, in quo Rex regum stelláto sedet sólio.

Capítulum. *Eccli.* 24. *b*

Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. ℟. Deo grátias. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio.

Deus, qui salútis ætérnæ, beátæ Maríæ virginitáte

fœcúnda, humáno géneri præmia præstitísti: tríbue, quæsumus: ut ipsam pro nobis intercédere sentiámus, per quam merúimus auctórem vitæ suscípere, Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit.

AD SEXTAM.

Ave María, etc. ℣. Deus in adjutórium.

Hymnus. Meménto. 152.*

Ant. In odórem.

Psal. Ad te levávi óculos. 131. Nisi quia Dóminus. ibid. Qui confidunt in Dómino ibid.

Ant. In odórem unguentórum tuórum cúrrimus, adolescéntulæ dilexérunt te nimis.

Capitulum. *Eccli.* 24. *b*

Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei heréditas illíus, et in plenitúdine Sanctórum deténtio mea. ℟. Deo grátias. ℣. Benedícta tu in muliéribus. ℟. Et benedíctus fructus ventris tui. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.

℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Oratio.

Concede, miséricors Deus, fragilitáti nostræ præsídium: ut, qui sanctæ Dei Genitrícis memóriam ágimus, intercessiónis ejus auxílio, a nostris iniquitátibus resurgámus. Per eundem Dómin.

AD NONAM.

Ave María, etc. ℣. Deus in adjutórium.

Hymnus Meménto 152.*

Ant. Pulchra es.

Psal. In converténdo. 132. Nisi Dóminus. 132. Beáti omnes. 133.

Ant. Pulchra es, et decóra fília Jerúsalem: terríbilis ut castrórum ácies ordináta.

Capitulum. *Eccli.* 24. *b*

In platéis, sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris. ℟. Deo grátias. ℣. Post partum Virgo invioláta permansísti. ℟. Dei Génitrix, intercéde pro nobis. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Oratio.

Famulorum tuórum, quæsumus Dómine, delíctis ignósce: ut, qui tibi placére de áctibus nostris non valémus, Genitrícis Fílii tui Dómini nostri intercessióne salvémur. Qui tecum vivit.

OFFICIUM

DEFUNCTORUM.

Dicitur extra tempus Paschale prima cujusque mensis die, non impedita Festo novem Lectionum, alioquin alia sequenti die similiter non impedita. In Choro dicitur post Officium diei, id est, Vesperæ post Vesperas, et Matutinum post Laudes diei, nisi alia sit consuetudo Ecclesiarum: extra Chorum vero pro opportunitate temporis.

Ad Vesperas absolute incipitur ab Ant. Placébo Dómino. Psalmus 114.

Dilexi, quóniam exáudiet Dóminus * vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem suam mihi: * et in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis: * et perícula inférni invenérunt me.

Tribulatiónem et dolórem invéni: * et nomen Dómini invocávi.

O Dómine, líbera ánimam meam, * miséricors Dóminus, et justus, et Deus noster miserétur.

Custódiens párvulos Dóminus: * humiliátus sum, et liberávit me.

Convértere ánima mea in réquiem tuam: * quia Dóminus benefécit tibi.

Quia erípuit ánimam meam de morte, * óculos meos a lácrymis, pedes meos a lapsu.

Placébo Dómino * in regióne vivòrum.

In fine omnium Psalmorum dicitur: Réquiem ætérnam * dona eis Dómine. Et lux perpétua * lúceat eis.

Ant. Placébo Dómino in regióne vivórum.

Ant. Hei mihi, Dómine. Psalmus 119.

Ad Dóminum cum tribulárer clamávi: * et exaudívit me.

Dómine libera ánimam meam a lábiis iníquis, * et a lingua dolósa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi, * ad linguam dolósam.

Sagíttæ poténtis acútæ, * cum carbónibus desolatóriis.

Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus est: habitávi cum habitántibus Cedar: * multum íncola fuit ánima mea.

Cum his, qui odérunt pacem, eram pacíficus: * cum loquébar illis, impugnábant

me gratis.
Réquiem ætérnam.
Ant. Hei mihi, Dómine, quia incolátus meus prolongátus est.
Ant. Dóminus custódit te.
Psalmus 120.
LEVAVI óculos meos in montes,* unde véniet auxílium mihi.
Auxílium meum a Dómino,* qui fecit cœlum et terram.
Non det in commotiónem pedem tuum: * neque dormítet qui custódit te.
Ecce non dormitábit, neque dórmiet,* qui custódit Israel.
Dóminus custódit te, Dóminus protéctio tua * super manum déxteram tuam.
Per diem sol non uret te, * neque luna per noctem.
Dóminus custódit te ab omni malo: * custódiat ánimam tuam Dóminus.
Dóminus custódiat intróitum tuum,et éxitum tuum,* ex hoc nunc, et usque in sæculum.
Réquiem ætérnam.
Ant. Dóminus custódit te ab omni malo: custódiat ánimam tuam Dóminus,
Ant. Si iniquitátes.
Psalmus 129.
DE profúndis clamávi ad te Dómine:* Dómine exáudi vocem meam.
Fiant aures tuæ intendéntes,* in vocem deprecatiónis meæ.
Si iniquitátes observáveris Dómine:* Dómine quis sustinébit ?
Quia apud te propitiátio est:* et propter legem tuam sustínui te Dómine.
Sustínuit ánima mea in verbo ejus: * sperávit ánima mea in Dómino.
A custódia matutína usque ad noctem: * speret Israel in Dómino.
Quia apud Dóminum misericórdia:* et copiósa apud eum redémptio.
Et ipse rédimet Israel, * ex ómnibus iniquitátibus ejus.
Réquiem ætérnam.
Ant. Si iniquitátes observáveris Dómine, Dómine quis sustinébit ?
Ant. Opera. Psalmus 137
CONFITEBOR tibi Dómine in toto corde meo: * quóniam audísti verba oris mei.
In conspéctu Angelórum psallam tibi: * adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.
Super misericórdia tua, et veritáte tua:* quóniam magnificásti super omne, nomen sanctum tuum.
In quacúmque die invocávero te, exáudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútem.
Confiteántur tibi, Dómine, omnes reges terræ: * quia audiérunt ómnia verba oris tui.
Et cantent in viis Dómini: * quóniam magna est glória Dómini.
Quóniam excélsus Dóminus,

et humília réspicit: * et alta a longe cognóscit.
Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * et super iram inimicórum meórum extendisti manum tuam, et salvum me fecit déxtera tua.
Dóminus retríbuet pro me;* Dómine misericórdia tua in sæculum: ópera mánuum tuárum ne despícias.
Réquiem ætérnam.
Ant. Opera * mánuum tuárum Dómine ne despícias.
℣. Audívi vocem de cœlo dicéntem mihi. ℟. Beáti mórtui,qui in Dómino moriúntur.

Ad Magnificat, Ant.

Omne,*quod dat mihi Pater, ad me véniet: et eum qui venit ad me, non ejíciam foras.
Preces infrascriptæ dicuntur flexis génibus, similiter et ad Laudes. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo.
Sequens Psalmus. Lauda ánima mea, in Vesperis, similiter et Psalmus. De profúndis, in fine Laudum, non dicuntur in die Comm. omnium Fidelium Defunctorum. neque in die obitus, seu depositionis Defuncti. Alias semper dicuntur. Psalm. 145.
Lauda ánima mea Dóminum, laudábo Dóminum in vita mea: * psallam Deo meo quámdiu fúero.
Nolíte confídere in princípibus: * in fíliis hóminum, in quibus non est salus.
Exíbit spíritus ejus, et revertétur in terram suam:* in illa die períbunt omnes cogitatiónes eórum.
Beátus, cujus Deus Jacob adjútor ejus, spes ejus in Dómino Deo ipsíus: * qui fecit cœlum et terram, mare, et ómnia, quæ in eis sunt.
Qui custódit veritátem in sæculum, facit judícium injúriam patiéntibus:* dat escam esuriéntibus.
Dóminus solvit compedítos:* Dóminus illúminat cæcos.
Dóminus érigit elísos, * Dóminus díligit justos.
Dóminus custódit ádvenas, pupíllum, et víduam suscípiet: * et vias peccatórum dispérdet.
Regnábit Dóminus in sæcula, Deus tuus Sion, * in generatiónem et generatiónem.
In fine Psalmi, Réquiem ætérnam * dona eis Dómine. Et lux perpétua * lúceat eis.
Deinde ℣. A porta ínferi. ℟. Erue Dómine ánimas eórum. ℣. Requiéscant in pace. ℟. Amen. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Oratio.

Deus, qui inter Apostólicos sacerdótes, fámulos tuos pontificáli, seu sacerdotáli fecísti dignitáte vigére: præsta, quæsumus; ut eórum quoque perpétuo aggregéntur consórtio.

Deus, véniæ largítor, et humánæ salútis amátor: quæsumus cleméntiam tuam; ut nostræ congregatiónis fratres, propínquos, et benefactóres, qui ex hoc sæculo transiérunt, beáta Maria semper vírgine intercedénte cum ómnibus Sanctis tuis, ad perpétuæ beatitúdinis consórtium pervenire concédas.

Fidelium Deus ómnium Cónditor et Redémptor, animábus famulórum famularúmque tuárum remissiónem cunctórum tribue peccatórum: ut indulgéntiam, quam semper optavérunt, piis supplicatiónibus consequántur. Qui vivis et regnas in sæcula sæculórum.

℟. Amen.

In die vero Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, quando dicitur hæc ultima tantum Oratio, dicitur **Qui vivis et regnas cum Deo Patre in unitáte Spíritus sancti Deus, per ómnia sæcula sæculórum.**

In die depositionis Defuncti. Oratio.

Absolve, quæsumus Dómine, ánimam fámuli tui N. ut defúnctus sæculo tibi vivat: et quæ per fragilitátem carnis humána conversatióne commísit, tu vénia misericordíssimæ pietátis abstérge. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum.

Si fuerit femina, dicatur **ánimam fámulæ tuæ N. ut defúncta.**

In Anniversario die. Oratio.

Deus, indulgentiárum Dómine: da animábus famulórum famularúmque tuárum, quorum anniversárium depositiónis diem commemorámus, refrigérii sedem, quiétis beatitúdinem, et lúminis claritátem. Per Dóminum.

Si pro uno tantum fit Anniversarium, dicatur in singulari numero.

Pro uno Episcopo defuncto. Oratio.

Deus, qui inter Apostólicos sacerdótes fámulum tuum N. pontificáli fecísti dignitáte vigére: præsta, quæsumus; ut eórum quoque perpétuo aggregétur consórtio. Per Dóminum.

Si fuerit Sacerdos, dicatur, **sacerdotáli fecísti, etc.**

Pro fratribus vero, et familiaribus, vel benefactoribus, dicitur Oratio. **Deus véniæ largítor,** ut supra

Pro patre et matre. Oratio.

Deus, qui nos patrem et matrem honoráre præcepísti: miserére cleménter animábus patris ac matris meæ, eorúmque peccáta dimítte: meque eos in ætérnæ claritátis gáudio fac vidére. Per Dóminum nostrum.

Si fit pro pluribus, dicatur, **animábus paréntum nostrórum,** et ubi dicitur **meque,** dicatur **nosque**

Si pro patre tantum, dica-

tur ánimæ patris mei, vel nostri.

Si pro matre tantum, dicatur ánimæ matris meæ, vel nostræ.

Pro uno defuncto. Oratio.

INCLINA, Dómine, aurem tuam ad preces nostras, quibus misericórdiam tuam súpplices deprecámur: ut ánimam fámuli tui, quam de hoc sæculo migráre jussísti, in pacis ac lucis regióne constítuas, et Sanctórum tuórum júbeas esse consórtem. Per Dóminum nostrum.

Pro una defuncta. Oratio.

QUÆSUMUS Dómine, pro tua pietáte miserére ánimæ fámulæ tuæ: et a contágiis mortalitátis exútam, in ætérnæ salvatiónis partem restítue. Per Dóminum.

℣. Réquiem ætérnam dona eis Dómine. ℟. Et lux perpétua lúceat eis. ℣. Requiéscant in pace. ℟. Amen.

Ad Matutinum, Invitat. Regem, cui ómnia vivunt,* Veníte adorémus. Psalm. Veníte, exultémus. 2.

Et in fine. Réquiem ætérnam dona eis Dómine: et lux perpétua lúceat eis.

Hoc Invitatorium dicitur tantum in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, et in die depositionis Defuncti: quibus diebus dicuntur tres infrascripti Nocturni, et Ant. duplicantur. Aliis temporibus dicitur tantum unum Nocturnum, cum Laudibus, hoc ordine: Feria ii. et v. primum Nocturnum: Feria iii. et vi. secundum Nocturnum: Feria quarta, et Sabbato, tertium Nocturnum.

IN I. NOCTURNO.

Pro Feria ii. et v.

Ant. Dírige. Psalmus 5.

VERBA mea áuribus pércipe Dómine, * intéllige clamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ:* Rex meus et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dómine, mane exáudies vocem meam.

Mane astábo tibi, et vidébo:* quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malígnus: * neque permanébunt injústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur iniquitátem:* perdes omnes, qui loquúntur mendácium.

Virum sánguinum et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.

Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.

Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.

Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant, * júdica illos

Deus.

Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos: * quóniam irritavérunt te Dómine.

Et læténtur omnes, qui sperant in te,* in ætérnum exultábunt, et habitábis in eis.

Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces justo.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronásti nos.

Réquiem ætérnam.

Ant. Dirige Dómine Deus meus in conspéctu tuo viam meam.

Ant. Convértere. Psalmus 6.

Dómine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miserére mei Dómine, quóniam infirmus sum:* sana me Dómine, quóniam conturbáta sunt ossa mea.

Et ánima mea turbáta est valde: * sed tu Dómine úsquequo.

Convértere Dómine, et éripe ánimam meam;* salvum me fac propter misericórdiam tuam:

Quóniam non est in morte qui memor sit tui: * in inférno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo lavábo per síngulas noctes lectum meum:* lácrymis meis stratum meum rigábo.

Turbátus est a furóre óculus meus: * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Discédite a me omnes qui operámini iniquitátem: * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletus mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam, * Dóminus oratiónem meam suscépit.

Erubéscant, et conturbéntur veheménter omnes inimíci mei: * convertántur et erubéscant valde velóciter.

Réquiem ætérnam.

Ant. Convértere Dómine, et éripe ánimam meam: quóniam non est in morte qui memor sit tui.

Ant. Nequándo. Psalmus 7.

Dómine Deus meus in te sperávi: * salvum me fac ex ómnibus persequéntibus me, et líbera me.

Nequándo rápiat ut leo ánimam meam, * dum non est qui rédimat, neque qui salvum fáciat.

Dómine Deus meus, si feci istud, * si est iníquitas in mánibus meis:

Si réddidi retribuéntibus mihi mala, * décidam mérito ab inimícis meis inánis.

Persequátur inimícus ánimam meam, et comprehéndat, et concúlcet in terra vitam meam, * et glóriam meam in púlverem dedúcat.

Exúrge Dómine in ira tua: * et exaltáre in fínibus inimicórum meórum.

Et exúrge Dómine Deus meus in præcépto quod mandásti: * et synagóga populó-

rum circúmdabit te.
Et propter hanc in altum regrédere: * Dóminus júdicat pópulos.
Júdica me Dómine secúndum justítiam meam, * et secúndum innocéntiam meam super me.
Consumétur nequítia peccatórum, et díriges justum, * scrutans corda et renes Deus.
Justum adjutórium meum a Dómino, * qui salvos facit rectos corde.
Deus judex justus, fortis, et pátiens: * numquid iráscitur per síngulos dies?
Nisi convérsi fuéritis, gládium suum vibrábit: * arcum suum teténdit, et parávit illum.
Et in eo parávit vasa mortis, * sagíttas suas ardéntibus effécit.
Ecce partúriit injustítiam: * concépit dolórem, et péperit iniquitátem.
Lacum apéruit, et effódit eum: * et íncidit in fóveam, quam fecit.
Convertétur dolor ejus in caput ejus: * et in vérticem ipsíus iníquitas ejus descéndet.
Confitébor Dómino secúndum justítiam ejus: * et psallam nómini Dómini Altíssimi.
Réquiem ætérnam.
Ant. Nequándo rápiat ut leo ánimam meam, dum non est qui rédimat, neque qui salvum fáciat. ℣. A porta ínferi. ℟. Erue Dómine ánimas eórum. Pater noster, totum secreto.

Lectiones leguntur sine Absolutione, Benedictionibus, et Titulo. Lectio i. *Job 7. b*

PARCE mihi Dómine, nihil enim sunt dies mei. Quid est homo, quia magníficas eum? aut quid appónis erga eum cor tuum? Vísitas eum dilúculo, et súbito probas illum. Usquequo non parcis mihi, nec dimíttis me, ut glútiam salívam meam? Peccávi, quid fáciam tibi, o custos hóminum? quare posuísti me contrárium tibi, et factus sum mihimetipsi gravis? Cur non tollis peccátum meum, et quare non aufers iniquitátem meam? ecce, nunc in púlvere dórmiam: et si mane me quæsíeris, non subsístam.

Lectiones terminantur sine Tu autem, vel alia conclusione.

℟. Credo quod Redémptor meus vivit: et in novíssimo die de terra surrectúrus sum: * Et in carne mea vidébo Deum Salvatórem meum. ℣. Quem visúrus sum ego ipse, et non álius, et óculi mei conspectúri sunt. Et in carne.

Lectio ii. *Job 10.*

TÆDET ánimam meam vitæ meæ, dimíttam advérsum me elóquium meum, loquar in amaritúdine ánimæ meæ. Dicam Deo: Noli me condemnáre: índica mihi cur me ita júdices. Numquid bonum tibi vidétur, si calumniéris me, et ópprimas me opus má-

manum tuárum, et consílium impiórum ádjuves? Numquid óculi cárnei tibi sunt: aut sicut videt homo, et tu vidébis? Numquid sicut dies hóminis dies tui, et anni tui sicut humána sunt témpora, ut quæras iniquitátem meam, et peccátum meum scrutéris? Et scias quia nihil ímpium fécerim, cum sit nemo qui de manu tua possit erúere. ℟. Qui Lázarum resuscitásti a monuménto fœtidum: * Tu eis Dómine dona réquiem, et locum indulgéntiæ. ℣. Qui ventúrus es judicáre vivos et mórtuos et sæculum per ignem. Tu eis Dómine.

Lectio iii. *Job 10. b*

MANUS tuæ fecérunt me, et plasmavérunt me totum in circúitu: et sic repénte præcípitas me? Meménto quæso quod sicut lutum féceris me, et in púlverem redúces me. Nonne sicut lac mulsísti me, et sicut cáseum me coagulásti? Pelle et cárnibus vestísti me: óssibus et nervis compegísti me. Vitam et misericórdiam tribuísti mihi, et visitátio tua custodívit spíritum meum.

℟. Dómine, quando véneris judicáre terram, ubi me abscóndam a vultu iræ tuæ? * Quia peccávi nimis in vita mea. ℣. Commíssa mea pavésco, et ante te erubésco: dum véneris judicáre, noli me condemnáre. Quia peccávi. ℣. Réquiem ætérnam dona eis Dómine: et lux perpétua lúceat eis. Quia peccávi.

Postea ad Laudes, ut 470.* quando dicitur unum tantum Nocturnum.

IN II. NOCTURNO.

Pro Feria tertia et sexta.

Ant. In loco páscuæ.

Psalmus. 22.

DOMINUS regit me, et nihil mihi déerit: * in loco páscuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convértit.

Dedúxit me super sémitas justítiæ, * propter nomen suum.

Nam et si ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala: * quóniam tu mecum es.

Virga tua, et báculus tuus: * ipsa me consoláta sunt.

Parásti in conspéctu meo mensam, * advérsus eos, qui tríbulant me.

Impinguásti in óleo caput meum: * et calix meus inébrians quam præclárus est!

Et misericórdia tua subsequétur me: * ómnibus diébus vitæ meæ.

Et ut inhábitem in domo Dómini, * in longitúdinem diérum.

Réquiem ætérnam.

Ant. In loco páscuæ ibi me collocávit.

Ant. Delícta. Psalmus. 24.

AD te Dómine levávi ánimam meam: * Deus meus in te confido; non erubé-

scam:
Neque irrídeant me inimíci mei: * étenim univérsi, qui sústinent te, non confundéntur.
Confundántur omnes iníqua agéntes * supervácue.
Vias tuas Dómine demónstra mihi: * et sémitas tuas édoce me.
Dirige me in veritáte tua, et doce me: * quia tu es Deus salvátor meus, et te sustínui tota die.
Reminíscere miseratiónum tuárum Dómine, * et misericordiárum tuárum, quæ a sæculo sunt.
Delícta juventútis meæ, * et ignorántias meas ne memíneris.
Secúndum misericórdiam tuam meménto mei tu: * propter bonitátem tuam Dómine.
Dulcis et rectus Dóminus: * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via.
Díriget mansuétos in judício: * docébit mites vias suas.
Univérsæ viæ Dómini, misericórdia et véritas, * requiréntibus testaméntum ejus, et testimónia ejus.
Propter nomen tuum, Dómine, propitiáberis peccáto meo: * multum est enim.
Quis est homo qui timet Dóminum? * legem státuit ei in via, quam elégit.
Anima ejus in bonis demorábitur: * et semen ejus hereditábit terram.
Firmaméntum est Dóminus timéntibus eum: * et testaméntum ipsius ut manifestétur illis.
Oculi mei semper ad Dóminum: * quóniam ipse evéllet de láqueo pedes meos.
Réspice in me, et miserére mei: * quia únicus et pauper sum ego.
Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ sunt: * de necessitátibus meis érue me.
Vide humilitátem meam, et labórem meum: * et dimítte univérsa delícta mea.
Réspice inimícos meos quóniam multiplicáti sunt, * et ódio iníquo odérunt me.
Custódi ánimam meam, et érue me: * non erubéscam quóniam sperávi in te.
Innocéntes et recti adhæsérunt mihi: * quia sustínui te.
Líbera Deus Israel, * ex ómnibus tribulatiónibus suis.
Réquiem ætérnam.
Ant. Delícta juventútis meæ et ignorántias meas ne memíneris Dómine.
Ant. Credo vidére.

Psalmus 26.

Dominus illuminátio mea, et salus mea, * quem timébo?
Dóminus protéctor vitæ meæ, * a quo trepidábo?
Dum apprópiant super me nocéntes, * ut edant carnes meas:
Qui tríbulant me inimíci mei, * ipsi infirmáti sunt, et cecidérunt.
Si consístant advérsum me

castra, * non timébit cor meum.
Si exúrgat advérsum me prælium, * in hoc ego sperábo.
Unam pétii a Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ.
Ut vídeam voluptátem Dómini, * et vísitem templum ejus.
Quóniam abscóndit me in tabernáculo suo: * in die malórum protéxit me in abscóndito tabernáculi sui.
In petra exaltávit me: * et nunc exaltávit caput meum super inimícos meos.
Circuívi, et immolávi in tabernáculo ejus hóstiam vociferatiónis: * cantábo, et psalmum dicam Dómino.
Exáudi Dómine vocem meam, qua clamávi ad te: * miserére mei, et exáudi me.
Tibi dixit cor meum, exquisívit te fácies mea: * fáciem tuam Dómine requíram.
Ne avértas fáciem tuam a me: * ne declínes in ira a servo tuo.
Adjútor meus esto: * ne derelínquas me, neque despícias me Deus salutáris meus.
Quóniam pater meus, et mater mea dereliquérunt me: * Dóminus autem assúmpsit me.
Legem pone mihi Dómine in via tua, * et dírige me in sémitam rectam propter inimícos meos.
Ne tradíderis me in ánimas tribulántium me: * quóniam insurrexérunt in me testes iníqui, et mentíta est iníquitas sibi.
Credo vidére bona Dómini * in terra vivéntium.
Expécta Dóminum, viríliter age: * et confortétur cor tuum, et sústine Dóminum.
Réquiem ætérnam.
Ant. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium.
℣. Cólloce teos Dóminus cum princípibus.
℟. Cum princípibus pópuli sui. Pater noster totum secreto.

Lectio iv. *Job. 13. d*

RESPONDE mihi: Quantas hábeo iniquitátes et peccáta, scélera mea et delícta osténde mihi. Cur fáciem tuam abscóndis, et arbitráris me inimícum tuum? Contra fólium, quod vento rápitur, osténdis poténtiam tuam, et stípulam siccam perséqueris: Scribis enim contra me amaritúdines, et consúmere me vis peccátis adolescéntiæ meæ. Posuísti in nervo pedem meum, et observásti omnes sémitas meas, et vestígia pedum meórum considerásti: Qui quasi putrédo consuméndus sum, et quasi vestiméntum, quod coméditur a tínea.
℟. Meménto mei Deus, quia ventus est vita mea, * Nec aspíciat me visus hóminis.
℣. De profúndis clamávi ad te Dómine, Dómine exáudi vocem meam. Nec aspíciat.

Lectio v. *Job.* 14.

Homo natus de muliére, brevi vivens témpore, replétur multis misériis. Qui quasi flos egréditur et contéritur, et fugit velut umbra, et numquam in eódem statu pérmanet. Et dignum ducis super hujuscémodi aperíre óculos tuos, et addúcere eum tecum in judícium? Quis potest fácere mundum de immúndo concéptum sémine? nonne tu qui solus es? Breves dies hóminis sunt, númerus ménsium ejus apud te est: constituísti términos ejus, qui præteríri non póterunt. Recéde páululum ab eo, ut quiéscat, donec optáta véniat, sicut mercenárii dies ejus.

℟. Hei mihi Dómine, quia peccávi nimis in vita mea! Quid fáciam miser? ubi fúgiam, nisi ad te Deus meus? * Miserére mei, dum véneris in novíssimo die. ℣. Anima mea turbáta est valde, sed tu Dómine succúrre ei. Miserére mei.

Lectio vi. *Job.* 14. c

Quis mihi hoc tríbuat, ut in inférno prótegas me, et abscóndas me, donec pertránseat furor tuus, et constítuas mihi tempus, in quo recordéris mei? Putásne mórtuus homo rursum vivat? cunctis diébus quibus nunc mílito, expécto donec véniat immutátio mea. Vocábis me, et ego respondébo tibi: óperi mánuum tuárum pórriges déxteram. Tu quidem gressus meos dinumerásti, sed parce peccátis meis.

℟. Ne recordéris peccáta mea Dómine, * Dum véneris judicáre sæculum per ignem. ℣. Dírige Dómine Deus meus in conspéctu tuo viam meam. Dum véneris judicáre. ℣. Réquiem ætérnam. Dum véneris judicáre.

Postea ad Laudes, ut 170.* quando dicitur unum tantum Nocturnum.

IN III. NOCTURNO.

Pro Feria quarta et Sabbato.

Ant. Compláceat.

Psalmus 39.

Expectans expectávi Dóminum, * et inténdit mihi.

Et exaudívit preces meas: * et dedúxit me de lacu misériæ, et de luto fæcis.

Et státuit super petram pedes meos: * et diréxit gressus meos.

Et immísit in os meum cánticum novum, * carmen Deo nostro.

Vidébunt multi, et timébunt: * et sperábunt in Dómino.

Beátus vir, cujus est nomen Dómini spes ejus: * et non respéxit in vanitátes et insánias falsas.

Multa fecísti tu Dómine Deus meus mirabília tua: * et cogitatiónibus tuis non est qui símilis sit tibi.

Annuntiávi, et locútus sum: * multiplicáti sunt super númerum.

Sacrifícium et oblatiónem no-

luísti: * aures autem perfecísti mihi.
Holocáustum et pro peccáto non postulásti: * tunc dixi: Ecce vénio.
In cápite libri scriptum est de me, ut fácerem voluntátem tuam: * Deus meus vólui, et legem tuam in médio cordis mei.
Annuntiávi justítiam tuam in ecclésia magna, * ecce lábia mea non prohibébo: Dómine tu scisti.
Justítiam tuam non abscóndi in corde meo: * veritátem tuam, et salutáre tuum dixi.
Non abscóndi misericórdiam tuam, et veritátem tuam * a concílio multo.
Tu autem, Dómine, ne longe fácias miseratiónes tuas a me: * misericórdia tua et véritas tua semper suscepérunt me.
Quóniam circumdedérunt me mala, quorum non est númerus: * comprehendérunt me iniquitátes meæ, et non pótui ut vidérem.
Multiplicátæ sunt super capíllos cápitis mei: * et cor meum derelíquit me.
Compláceat tibi Dómine ut éruas me: * Dómine, ad adjuvándum me réspice.
Confundántur et revereántur simul, qui quærunt ánimam meam, * ut áuferant eam.
Convertántur retrórsum, et revereántur * qui volunt mihi mala.
Ferant conféstim confusiónem suam,*qui dicunt mihi: Euge, euge.
Exúltent et læténtur super te omnes quæréntes te: * et dicant semper: Magnificétur Dóminus: qui díligunt salutáre tuum.
Ego autem mendícus sum, et pauper: * Dóminus sollícitus est mei.
Adjútor meus, et protéctor meus tu es: * Deus meus ne tardáveris.
Réquiem ætérnam.
Ant. Compláceat tibi Dómine, ut erípias me: Dómine, ad adjuvándum me réspice.
Ant. Sana Dómine.

Psalmus 40.

Beatus qui intélligit super egénum et páuperem: * in die mala liberábit eum Dóminus.
Dóminus consérvet eum, et vivíficet eum, et beátum fáciat eum in terra: * et non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.
Dóminus opem ferat illi super lectum dolóris ejus: * univérsum stratum ejus versásti in infirmitáte ejus.
Ego dixi: Dómine miserére mei: * sana ánimam meam, quia peccávi tibi.
Inimíci mei dixérunt mala mihi: * quando moriétur, et períbit nomen ejus?
Et si ingrediebátur ut vidéret, vana loquebátur, * cor ejus congregávit iniquitátem sibi.

Ingrediebátur foras, * et loquebátur in idípsum.
Advérsum me susurrábant omnes inimíci mei: * advérsum me cogitábant mala mihi.
Verbum iníquum constituérunt advérsum me: * Numquid qui dormit, non adjíciet ut resúrgat?
Etenim homo pacis meæ, in quo sperávi: * qui edébat panes meos, magnificávit super me supplantatiónem.
Tu autem, Dómine, miserére mei, et resúscita me: * et retríbuam eis.
In hoc cognóvi, quóniam voluísti me: * quóniam non gaudébit inimícus meus super me.
Me autem propter innocéntiam suscepísti: * et confirmásti me in conspéctu tuo in ætérnum.
Benedíctus Dóminus Deus Israel a sæculo, et usque in sæculum: * fiat, fiat.
Réquiem ætérnam.
Ant. Sana Dómine ánimam meam, quia peccávi tibi.
Ant. Sitívit. Psalmus 41.
QUEMADMODUM desíderat cervus ad fontes aquárum: * ita desíderat ánima mea ad te Deus.
Sitívit ánima mea ad Deum fortem vivum: * quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei?
Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte: * dum dícitur mihi quotídie: Ubi est Deus tuus?
Hæc recordátus sum, et effúdi in me ánimam meam: * quóniam transíbo in locum tabernáculi admirábilis, usque ad domum Dei.
In voce exultatiónis, et confessiónis: * sonus epulántis.
Quare tristis es ánima mea? * et quare contúrbas me?
Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.
Ad meípsum ánima mea conturbáta est: * proptérea memor ero tui de terra Jordánis, et Hermóniim a monte módico.
Abyssus abyssum ínvocat, * in voce cataractárum tuárum.
Omnia excélsa tua, et fluctus tui * super me transiérunt.
In die mandávit Dóminus misericórdiam suam: * et nocte cánticum ejus.
Apud me orátio Deo vitæ meæ, * dicam Deo: Suscéptor meus es.
Quare oblítus es mei? * et quare contristátus incédo, dum affligit me inimícus?
Dum confringúntur ossa mea, * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei:
Dum dicunt mihi per síngulos dies: Ubi est Deus tuus? * quare tristis es ánima mea? et quare contúrbas me?
Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.
Réquiem ætérnam.
Ant. Sitívit ánima mea ad Deum vivum: quando véniam,

et apparébo ante fáciem Dómini?

℣. Ne tradas béstiis ánimas confiténtes tibi. ℟. Et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem. Pater noster, totum secreto.

Lectio vii. *Job* 17.

SPIRITUS meus attenuábitur, dies mei breviabúntur, et solum mihi súperest sepúlchrum. Non peccávi, et in amaritudínibus morátur óculus meus. Libera me Dómine, et pone me juxta te, et cujúsvis manus pugnet contra me. Dies mei transiérunt, cogitatiónes meæ dissipátæ sunt, torquéntes cor meum. Noctem vertérunt in diem, et rursum post ténebras spero lucem. Si sustinúero, inférnus domus mea est, et in ténebris stravi léctulum meum. Putrédini dixi: Pater meus es; mater mea, et soror mea, vérmibus. Ubi est ergo nunc præstolátio mea, et patiéntiam meam quis consíderat? ℟. Peccántem me quotídie, et non me pœniténtem, timor mortis contúrbat me: * Quia in inférno nulla est redémptio, miserére mei Deus, et salva me. ℣. Deus in nómine tuo salvum me fac, et in virtúte tua libera me. Quia.

Lectio viii. *Job* 19 *c.*

PELLI meæ, consúmptis cárnibus, adhæsit os meum, et derelícta sunt tantúmmodo lábia circa dentes meos. Miserémini mei, miserémini mei, saltem vos amíci mei, quia manus Dómini tétigit me. Quare persequímini me sicut Deus, et cárnibus meis saturámini? Quis mihi tribuat ut scribántur sermónes mei? quis mihi det ut exaréntur in libro stylo férreo, et plumbi lámina, vel celte sculpántur in sílice? Scio enim quod Redémptor meus vivit, et in novíssimo die de terra surrectúrus sum: Et rursum circúmdabor pelle mea, et in carne mea vidébo Deum meum. Quem visúrus sum ego ipse, et óculi mei conspectúri sunt, et non álius: repósita est hæc spes mea in sinu meo. ℟. Dómine, secúndum actum meum noli me judicáre; nihil dignum in conspéctu tuo egi: ídeo déprecor majestátem tuam,* Ut tu Deus déleas iniquitátem meam. ℣. Amplius lava me Dómine ab injustítia mea, et a delicto meo munda me. Ut. Lectio ix. *Job* 10. *d*

QUARE de vulva eduxísti me? qui útinam consúmptus essem ne óculus me vidéret. Fuissem quasi non essem, de útero translátus ad túmulum. Numquid non páucitas diérum meórum finiétur brevi? dimitte ergo me, ut plangam páululum dolórem meum: ántequam vadam et non revértar, ad terram tenebrósam, et opértam mortis calígine: terram misériæ, et tenebrárum, ubi umbra mor-

tis, et nullus ordo, sed sempitérnus horror inhábitat.

℟. Líbera me Dómine de viis inférni, qui portas æreas confregísti: et visitásti inférnum, et dedísti eis lumen, ut vidérent te: * Qui erant in pœnis tenebrárum. ℣. Clamántes et dicéntes: Advenísti Redémptor noster. Qui erant.

℣. Réquiem ætérnam. Qui.

Sequens ℟. dicitur solummodo in die Commemorationis omnium Defunctorum, et quandocumque pro Defunctis dicunt novem Lectiones.

℟. Líbera me Dómine de morte ætérna, in die illa treménda: * Quando cœli movéndi sunt et terra: * Dum véneris judicáre sæculum per ignem. ℣. Tremens factus sum ego, et tímeo, dum discússio vénerit, atque ventúra ira. Quando. ℣ Dies illa, dies iræ, calamitátis et misériæ, dies magna et amára valde. Dum véneris. ℣ Réquiem ætérnam. Líbera me, usque ad primum Versum.

AD LAUDES,

absolute incipitur.

Ant. Exultábunt * Dómino ossa humiliáta. Ps. Miserére mei Deus. 54.

Ant. Exáudi, Dómine.

Psalmus 64

Te decet hymnus Deus in Sion: * et tibi reddétur votum in Jerúsalem.

Exáudi oratiónem meam: * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt super nos: * et impietátibus nostris tu propitiáberis.

Beátus, quem elegísti, et assumpsísti: * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domus tuæ: * sanctum est templum tuum, mirábile in æquitáte.

Exáudi nos Deus salutáris noster, * spes ómnium fínium terræ, et in mari longe.

Præparans montes in virtúte tua, accínctus poténtia: * qui contúrbas profúndum maris sonum flúctuum ejus.

Turbabúntur Gentes, et timébunt qui hábitant términos a signis tuis:* éxitus matutíni et véspere delectábis.

Visitásti terram. et inebriásti eam: * multiplicásti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum est aquis, parásti cibum illórum:* quóniam ita est præparátio ejus.

Rivos ejus inébria, multíplica genímina ejus: * in stillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ ánni benignitátis tuæ: * et campi tui replebúntur ubertáte.

Pinguéscent speciósa desérti: * et exultatióne colles accingéntur.

Indúti sunt aríetes óvium, et valles abundábunt fruménto: * clamábunt, étenim hymnum dicent.

Réquiem ætérnam.

Ant. Exáudi, Dómine, ora-

tiónem meam: ad te omnis caro véniet.

Ant. Me suscépit * déxtera tua Dómine. Psalmus. Deus Deus meus. 46.

Ant. A porta ínferi.

Canticum Ezechiæ.

Isaiæ 38. *b*

Ego dixi: In dimídio diérum meórum * vadam ad portas ínferi.

Quæsívi resíduum annórum meórum, * dixi: Non vidébo Dóminum Deum in terra viventium.

Non aspíciam hóminem ultra, * et habitatórem quiétis.

Generátio mea abláta est, et convolúta est a me, * quasi tabernáculum pastórum.

Præcísa est velut a texénte, vita mea: dum adhuc ordírer, succídit me: * de mane usque ad vésperam finies me.

Sperábam usque ad mane, * quasi leo sic contrívit ómnia ossa mea:

De mane usque ad vésperam finies me: * sicut pullus hirúndinis sic clamábo, meditábor ut colúmba.

Attenuáti sunt óculi mei, * suspiciéntes in excélsum.

Dómine vim pátior, respónde pro me: * Quid dicam, aut quid respondébit mihi, cum ipse fécerit?

Recogitábo tibi omnes annos meos * in amaritúdine ánimæ meæ.

Dómine si sic vívitur, et in tálibus vita spíritus mei, corrípies me, et vivificábis me. * Ecce in pace amaritúdo mea amaríssima.

Tu autem eruísti ánimam meam ut non períret, * projecísti post tergum tuum ómnia peccáta mea.

Quia non inférnus confitébitur tibi, neque mors laudábit te: * non expectábunt qui descéndunt in lacum veritátem tuam.

Vivens vivens ipse confitébitur tibi, sicut et ego hódie: * pater filiis notam fáciet veritátem tuam.

Dómine salvum me fac, * et psalmos nostros cantábimus cunctis diébus vitæ nostræ in domo Dómini.

Réquiem ætérnam.

Ant. A porta ínferi érue Dómine ánimam meam.

Ant. Omnis spíritus * laudet Dóminum.

Psalm. Laudáte Dóminum de cœlis. 48.

℣. Audívi vocem de cœlo dicéntem mihi.

℟. Beáti mórtui, qui in Dómino moriúntur.

Ad Benedictus, Ant.

Ego sum * resurréctio et vita: qui credit in me, étiam si mórtuus fúerit, vivet: et omnis qui vivit, et credit in me, non moriétur in ætérnum.

Deinde Pater noster. Psalm. De profúndis. 157.* cum précibus, et Orationibus, ut supra in Vesperis 158.*

PSALMI GRADUALES

Dicuntur in Quadragesima Feria quarta cujus libet Heb-

domadæ, non impedita aliquo Festo novem Lectionum: in Choro ante Matutinum diei; extra Chorum pro opportunitate temporis.

Primi quinque Psalmi dicuntur sine Glória Patri. Sed in fine ultimi dicitur Réquiem ætérnam.

Incipitur absolute sine Ant. Psalmi. Ad Dóminum cum tribulárer. 128. Levávi óculos meos. ibid. Lætátus sum. 131. Ad te levávi óculos meos. ibid. Nisi quia Dóminus. ibid.

℟. Requiem ætérnam * dona eis Dómine.

Et lux perpétua * lúceat eis.

Deinde dicitur flexis genibus, Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. A porta inferi. ℟. Erue Dómine ánimas eórum. ℣. Requiéscant in pace. ℟. Amen. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

Absolve, quæsumus Dómine, ánimas famulórum famularúmque tuárum, et ómnium fidélium defunctórum, ab omni vínculo delictórum; ut in resurrectiónis glória inter sanctos et eléctos tuos resuscitáti respírent. Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

Post Orationem statim dicuntur alii Psalmi Graduales, qui sequuntur: et in fine cujuslibet Psalmi dicitur Glória Patri. Psal. Qui confídunt in Dómino 131. In converténdo, 132. Nisi Dóminus ædificáverit domum. ibid. Beáti omnes. 133. Sæpe expugnavérunt. ibid.

Postea dicitur flexis genibus. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Meménto congregatiónis tuæ. ℟. Quam possedísti ab inítio. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

Deus, cui próprium est miseréri semper et párcere: súscipe deprecatiónem nostram; ut nos, et omnes fámulos tuos, quos delictórum catena constríngit, miserátio tuæ pietátis cleménter absólvat. Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

Post Orationem statim dicuntur alii Psalmi Graduales, qui sequuntur, et in fine cujuslibet Psal. dicitur, Glória Patri.

Psalmi. De profundis. 133. Dómine non est exaltátum. 134. Meménto Dómine David. ibid. Ecce quam bonum. 135. Ecce nunc benedícite. 148.

Deinde dicitur flexis geni-

bus Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed libera nos a malo.
℣. Salvos fac servos tuos.
℟. Deus meus sperántes in te.
℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

Prætende Dómine fámulis et famulábus tuis déxteram cœléstis auxílii: ut te toto corde perquírant; et quæ digne póstulant, cónsequi mereántur. Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

SEPTEM PSALMI

Pœnitentiales cum Litaniis dicuntur flexis génibus in omnibus sextis Feriis Quadragesimæ, quando Officium fit de Feriis. Litaniæ autem, omissis septem Psalmis, dicuntur in Litaniis majoribus in Festo sancti Marci, et in tribus diebus Rogationum. Dicuntur autem in Quadrag. in Choro post Matutinum, et Laudes diei, dicto Benedicámus Dómino, extra Chorum pro opportunitate temporis.

In fine cujuslibet Psalmi dícitur Glória Patri.

Ant. Ne reminiscáris.

Psalmi. Dómine ne in furóre. 4. Beáti quorum. 47. Dómine ne in furóre tuo. 53. Miserére mei Deus. 54. Dómine exáudi. 110. De profúndis. 133. Dómine exáudi oratiónem meam. 105.

Ant. Ne reminiscáris Dómine, delicta nostra, vel paréntum nostrórum; neque vindíctam sumas de peccátis nostris.

LITANIÆ

Kyrie eléison.
Christe eléison.
Kyrie eléison.
Christe audi nos.
Christe exáudi nos.
Pater de cœlis Deus, Miserére nobis.
Fili Redémptor mundi Deus, miserére nobis.
Spíritus Sancti Deus, miserére nobis.
Sancta Trínitas, unus Deus, miserére nobis.
Sancta María, Ora pro nobis.
Sancta Dei génitrix, ora.
Sancta Virgo vírginum, ora.
Sancte Míchael, ora.
Sancte Gábriel, ora.
Sancte Ráphael, ora.
Omnes sancti Angeli et Archángeli, oráte pro nobis.
Omnes sancti beatórum spirituum órdines, oráte pro nobis.
Sancte Joánnes Baptísta, ora pro nobis.
Sancte Joseph, ora.
Omnes sancti Patriárchæ et Prophétæ, oráte pro nobis.
Sancte Petre, ora.
Sancte Paule, ora.
Sancte Andréa, ora.
Sancte Jacóbe, ora.
Sancte Joánnes, ora.
Sancte Thoma, ora.

Sancte Jacóbe, ora.
Sancte Philíppe, ora.
Sancte Bartholomæe, ora.
Sancte Matthæe, ora.
Sancte Simon, ora.
Sancte Thaddæe, ora.
Sancte Matthía, ora.
Sancte Bárnaba, ora.
Sancte Luca, ora.
Sancte Marce, ora.
Omnes sancti Apóstoli et Evangelístæ, oráte.
Omnes sancti Discípuli Dómini, oráte.
Omnes sancti Innocéntes, oráte.
Sancte Stéphane, ora.
Sancte Lauréntí, ora.
Sancte Vincénti, ora.
Sancte Fabiáne et Sebastiáne, oráte.
Sancti Joánnes et Paule, oráte pro nobis.
Sancti Cosma et Damiáne, oráte.
Sancti Gervási et Protási, oráte pro nobis.
Omnes sancti Mártyres, oráte pro nobis.
Sancte Silvéster, ora.
Sancte Gregóri, ora.
Sancte Ambrósi, ora.
Sancte Augustíne, ora.
Sancte Hierónyme, ora.
Sancte Martíne, ora.
Sancte Nicoláe, ora.
Omnes sancti Pontífices et Confessóres, oráte.
Omnes sancti Doctóres, oráte pro nobis.
Sancte Antóni, ora.
Sancte Benedícte, ora.
Sancte Bernárde, ora.
Sancte Domínice, ora.
Sancte Francísce, ora.
Omnes sancti Sacerdótes et Levítæ, oráte.
Omnes sancti Mónachi et Eremítæ, oráte.
Sancta María Magdaléna, ora pro nobis.
Sancta Agatha, ora.
Sancta Lúcia, ora.
Sancta Agnes, ora.
Sancta Cæcília, ora.
Sancta Catharína, ora.
Sancta Anastásia, ora.
Omnes sanctæ Vírgines et Víduæ, oráte.
Omnes Sancti, et Sanctæ Dei, Intercédite pro nobis.
Propítius esto, Parce nobis, Dómine,
Propítius esto, Exáudi nos, Dómine.
Ab omni malo, Líbera nos, Domine.
Ab omni peccáto, líbera.
Ab ira tua, líbera.
A subitánea et improvísa morte, líbera.
Ab insídiis diáboli, líbera nos Dómine.
Ab ira, et ódio, et omni mala voluntáte, líbera nos Dómine.
A spíritu fornicatiónis, líbera nos Dómine.
A fúlgure, et tempestáte, líbera nos Dómine.
A morte perpétua, líbera nos Dómine.
Per mystérium sanctæ incarnatiónis tuæ, líbera nos Dómine.
Per advéntum tuum, líbera

nos Dómine.
Per nativitátem tuam, líbera nos Dómine.
Per baptísmum et sanctum jejúnium tuum, líbera.
Per crucem et passiónem tuam, líbera.
Per mortem et sepultúram tuam, líbera.
Per sanctam resurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem ascensiónem tuam, líbera.
Per advéntum Spíritus sancti Paráclíti, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, Te rogámus audi nos.
Ut nobis parcas, te rogámus audi nos.
Ut nobis indúlgeas, te rogámus audi nos.
Ut ad veram pœniténtiam nos perdúcere dignéris, te rogámus audi nos.
Ut Ecclésiam tuam sanctam régere et conserváre dignéris, te rogámus audi nos.
Ut domnum Apostólicum et omnes Ecclesiásticos órdines in sancta religióne conserváre dignéris, te rogámus audi nos.
Ut inimícos sanctæ Ecclésiæ humiliáre dignéris, te rogámus audi nos.
Ut régibus et princípibus christiánis pacem et veram concórdiam donáre dignéris, te rogámus audi nos.
Ut cuncto pópulo christiáno pacem et unitátem largíri dignéris, te rogámus audi nos.
Ut nosmetípsos in tuo sancto servítio confortáre et conserváre dignéris, te rogámus audi nos.
Ut mentes nostras ad cæléstia desidéria érigas, te rogámus audi nos.
Ut ómnibus benefactóribus nostris sempitérna bona retríbuas, te rogámus audi nos.
Ut ánimas nostras, fratrum, propinquórum, et benefactórum nostrórum ab ætérna damnatióne erípias, te rogámus audi nos.
Ut fructus terræ dare et conserváre dignéris, te rogámus audi nos.
Ut ómnibus fidélibus defúnctis réquiem ætérnam donáre dignéris, te rogámus audi nos.
Ut nos exaudíre dignéris, te rogámus audi nos.
Fili Dei, te rogámus.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Parce nobis, Dómine.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Exáudi nos Dómine.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Miserére nobis.
Christe audi nos. Christe exáudi nos. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.

Psalmus 69

DEUS in adjutórium meum intende: * Dómine ad adjuvándum me festína.
Confundántur, et revereántur, * qui quærunt ánimam meam:
Avertántur retrórsum, et erubéscant, * qui volunt mihi mala:
Avertántur statim erubescéntes, * qui dicunt mihi: Euge, euge.
Exúltent et læténtur in te omnes qui quærunt te, et dicant semper: Magnificétur Dóminus: qui díligunt salutáre tuum.
Ego vero egénus, et pauper sum: * Deus ádjuva me.
Adjútor meus, et liberátor meus es tu: * Dómine ne moréris. Glória Patri. Sicut erat.
℣. Salvos fac servos tuos.
℟. Deus meus sperántes in te. ℣. Esto nobis Dómine turris fortitúdinis. ℟. A fácie inimíci. ℣. Nihil profíciat inimícus in nobis. ℟. Et fílius iniquitátis non appónat nocére nobis. ℣. Dómine non secúndum peccáta nostra fácias nobis. ℟. Neque secúndum iniquitátes nostras retríbuas nobis. ℣. Orémus pro Pontífice nostro N. ℟. Dóminus consérvet eum, et vivíficet eum, et beátum fáciat eum in terra, et non tradat eum in ánimam inimicórum ejus. ℣. Orémus pro benefactóribus nostris. ℟. Retribúere dignáre Dómine ómnibus nobis bona faciéntibus propter nomen tuum vitam ætérnam, Amen. ℣. Orémus pro fidélibus defúnctis. ℟. Réquiem ætérnam dona eis Dómine: et lux perpétua lúceat eis. ℣. Requiéscant in pace. ℟. Amen. ℣. Pro frátribus nostris abséntibus. ℟. Salvos fac servos tuos, Deus meus, sperántes in te. ℣. Mitte eis Dómine auxílium de sancto. ℟. Et de Sion tuére eos. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Orémus. Oratio.

DEUS, qui próprium est miseréri semper, et párcere; súscipe deprecatiónem nostram: ut nos, et omnes fámulos tuos, quos delictórum caténa constríngit, miserátio tuæ pietátis cleménter absólvat.

EXAUDI, quæsumus Dómine, súpplicum preces, et confiténtium tibi parce peccátis: ut páriter nobis indulgéntiam tríbuas benígnus et pacem.

INEFFABILEM nobis, Dómine, misericórdiam tuam cleménter osténde: ut simul nos et a peccátis ómnibus éxuas; et a pœnis, quas pro his merémur, erípias.

DEUS, qui culpa offénderis, pœniténtia placáris: preces pópuli tui supplicántis propítius réspice; et flagélla tuæ iracúndiæ, quæ pro pec-

cátis nostris mereámur, avérte.

OMNIPOTENS sempitérne Deus, miserére fámulo tuo Pontífici nostro N. et dírige eum secúndum tuam cleméntiam in viam salútis ætérnæ: ut te donánte tibi plácita cúpiat, et tota virtúte perfíciat.

DEUS, a quo sancta desidéria, recta consília, et justa sunt ópera: da servis tuis illam, quam mundus dare non potest pacem: ut et corda nostra mandátis tuis dédita, et hóstium subláta formídine, témpora sint tua protectióne tranquílla.

URE igne sancti Spíritus renes nostros, et cor nostrum, Dómine: ut tibi casto córpore serviámus, et mundo corde placeámus.

FIDELIUM Deus ómnium Cónditor et Redémptor, animábus famulórum famularúmque tuárum remissiónem cunctórum tribue peccatórum: ut indulgéntiam, quam semper optavérunt, piis supplicatiónibus consequántur.

ACTIONES nostras, quæsumus Dómine, aspirándo præveni, et adjuvándo proséquere: ut cuncta nostra orátio et operátio a te semper incípiat, et per te cœpta finiátur.

OMNIPOTENS sempitérne Deus, qui vivórum domináris simul et mortuórum, omniúmque miseréris; quos tuos fide et ópere futúros esse prænóscis: te súpplices exorámus; ut pro quibus effúndere preces decrévimus, quosque vel præsens sæculum adhuc in carne rétinet, vel futúrum jam exútos córpore suscépit, intercedéntibus ómnibus Sanctis tuis, pietátis tuæ cleméntia ómnium delictórum suórum véniam consequántur. Per Dóminum.

℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.
℣. Exáudiat nos omnípotens et miséricors Dóminus.
℟. Amen.
℣. Et fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace.
℟. Amen.

ORDO
COMMENDATIONIS ANIMÆ.

Primum dicuntur Litaniæ breves in hunc modum.

Kyrie eléison.
Christe eléison.
Kyrie eléison.
Sancta María, Ora pro eo.
Omnes sancti Angeli, et Archángeli. oráte.
Sancte Abel, ora.
Omnis Chorus justórum, ora
Sancte Abraham, ora.
Sancte Joánnes Baptísta, ora
Sancte Joseph, ora.
Omnes sancti Patriárchæ et Prophétæ, oráte.
Sancte Petre, ora.
Sancte Paule, ora.
Sancte Andréa, ora.

Sancte Joánnes, ora.
Omnes sancti Apóstoli et Evangelístæ, oráte.
Omnes sancti Discípuli Dómini, oráte.
Omnes sancti Innocéntes, oráte pro eo.
Sancte Stéphane, ora.
Sancte Laurénti, ora.
Omnes sancti Mártyres, oráte pro eo.
Sancte Silvéster, ora.
Sancte Gregóri, ora.
Sancte Augustíne. ora.
Omnes sancti Pontífices et Confessóres, oráte.
Sancte Benedícte, ora.
Sancte Francísce, ora.
Omnes sancti Mónachi et Eremítæ, oráte.
Sancta Maria Magdaléna, ora pro eo.
Sancta Lúcia, ora.
Omnes sanctæ Vírgines et Víduæ, oráte.
Omnes Sancti et Sanctæ Dei, Intercédite pro eo.
Propítius esto, Parce ei Dómine.
Propitius esto, Líbera eum Dómine.
Propítius esto, líbera.
Ab ira tua, líbera.
A perículo mortis, líbera
A mala morte, líbera.
A pœnis inférni, líbera.
Ab omni malo, líbera.
A potestáte diáboli, líbera
Per nativitátem tuam, líbera eum Dómine.
Per crucem et passiónem tuam, líbera.
Per mortem et sepultúram tuam, líbera.
Per gloriósam resurrectiónem tuam. líbera.
Per admirábilem ascensiónem tuam, líbera.
Per grátiam Spíritus sancti Paráclíti, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, Te rogámus audi nos.
Ut ei parcas, te rogámus audi nos.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.

Deinde cum in agone sui exitus anima anxiatur, dicantur sequentes Orationes:

Oratio.

Proficiscere, ánima christiána, de hoc mundo, in nómine Dei Patris omnipoténtis, qui te creávit: in nómine Jesu Christi Fílii Dei vivi, qui pro te passus est: in nómine Spíritus sancti, qui in te effúsus est: in nómine Angelórum et Archangelórum: in nómine Thronórum et Dominatiónum: in nómine Principátuum et Potestátum: in nómine Chérubim et Séraphim: in nómine Patriarchárum et Prophetárum: in nómine sanctórum Apostolórum et Evangelistárum: in nómine sanctórum Mártyrum et Confessórum: in nómine sanctórum Monachórum et Eremitárum: in nómine sanctárum Vírginum, et ómnium Sanctórum et Sanctárum Dei: hódie sit in pace locus tuus, et habitátio tua

in sancta Sion. Per eúmdem Christum Dóminum nostrum ℟. Amen.

Oratio.

Deus místericors, Deus clemens, Deus, qui secúndum multitúdinem miseratiónum tuárum peccáta pœniténtium deles, et præteritórum críminum culpas vénia remissiónis evácuas: réspice propítius super hunc fámulum tuum N. et remissiónem ómnium peccatórum suórum tota cordis confessióne poscéntem deprecátus exáudi. Rénova in eo, piíssime Pater, quidquid terréna fragilitáte corrúptum, vel quidquid diabólica fraude violátum est: et unitáti córporis Ecclésiæ membrum redemptiónis annécte. Miserére Dómine gemítuum, miserére lacrymárum ejus: et non habéntem fidúciam, nisi in tua misericórdia, ad tuæ sacraméntum reconciliatiónis admítte. Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

Commendo te omnipoténti Deo, charíssime frater, et ei, cujus es creatúra, commítto: ut cum humanitátis débitum morte interveniénte persólveris, ad auctórem tuum, qui te de limo terræ formáverat, revertáris. Egrediénti ítaque ánimæ tuæ de córpore spléndidus Angelórum cœtus occúrrat: judex Apostolórum tibi senátus advéniat: candidatórum tibi Mártyrum triumphátor exércitus óbviet: liliáta rutilántium te Confessórum turma circúmdet: jubilántium te Vírginum chorus excípiat: et beátæ quiétis in sinu Patriarchárum te compléxus astríngat: mitis atque festívus Christi Jesu tibi aspéctus appáreat, qui te inter assisténtes tibi júgiter interésse decérnat. Ignóres omne quod horret in ténebris, quod stridet in flammis, quod erúciat in torméntis. Cedat tibi tetérrimus sátanas cum satellítibus suis: in advéntu tuo te comitántibus Angelis contremíscat, atque in ætérnæ noctis chaos immáne diffúgiat. Exúrgat Deus, et dissipéntur inimíci ejus: et fúgiant, qui odérunt eum, a fácie ejus. Sicut déficit fumus, defíciant: sicut fluit cera a fácie ignis, sic péreant peccatóres a fácie Dei: et justi epuléntur, et exúltent in conspéctu Dei. Confundántur ígitur et erubéscant omnes tartáreæ legiónes, et minístri sátanæ iter tuum impedíre non áudeant. Líberet te a cruciátu Christus, qui pro te crucifíxus est. Líberet te ab ætérna morte Christus, qui pro te mori dignátus est. Constítuat te Christus Fílius Dei vivi intra paradísi sui semper amœna viréntia, et inter oves suas te verus ille Pastor agnóscat. Ille ab ómnibus peccátis tuis te absólvat, atque ad déxteram suam

in electórum suórum te sorte constítuat. Redemptórem tuum fácie ad fáciem vídeas, et præsens semper assístens, manifestíssimam beátis óculis aspícias veritátem. Constitútus ígitur inter ágmina beatórum, contemplatiónis divínæ dulcédine potiáris in sæcula sæculórum. ℟. Amen. Oratio.

Suscipe Dómine servum tuum in locum sperándæ sibi salvatiónis a misericórdia tua. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui ex ómnibus perículis inférni, et de láqueis pœnárum, et ex ómnibus tribulatiónibus ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti Henoch et Elíam de commúni morte mundi. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti Noe de dilúvio. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti Abraham, de Ur Chaldæórum. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti Job de passiónibus suis. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti Isaac de hóstia et de manu patris sui Abrahæ. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti Lot de Sódomis, et de flamma ignis. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti Moysen de manu Pharaónis regis Ægyptiórum. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti Daniélem de lacu leónum. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti tres púeros de camíno ignis ardéntis, et de manu regis iníqui. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti Susánnam de falso crímine. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti David de manu regis Saul et de manu Goliæ. ℟. Amen.

Líbera Dómine ánimam servi tui, sicut liberásti Petrum et Paulum de carcéribus. ℟. Am.

Et sicut beatíssimam Theclam, vírginem et mártyrem tuam, de tribus atrocíssimis torméntis liberásti, sic liberáre dignéris ánimam hujus servi tui, et tecum fácias in bonis congaudére cœléstibus. ℟. Amen. Oratio.

Commendamus tibi Dómine ánimam fámuli tui N. precamúrque te, Dómine Jesu Christe, Salvátor mundi, ut propter quam ad terram misericórditer descendísti, Patriarchárum tuórum sínibus insinuáre non rénuas. Agnósce, Dómine, creatúram tuam, non a diis aliénis creátam, sed a te solo Deo vivo et vero: quia non est álius Deus præter te, et non est secúndum ópera tua. Lætífica Dómine ánimam ejus in conspéctu tuo, et ne memíneris ini-

quitátum ejus antiquárum, et ebrietátum, quas suscitávit furor sive fervor mali desidérii. Licet enim peccáverit, tamen Patrem, et Fílium, et Spíritum sanctum non negávit, sed crédidit, et zelum Dei in se hábuit, et Deum, qui fecit ómnia, fidéliter adorávit.

Oratio

DELICTA juventútis, et ignorántias ejus, quæsumus, ne memíneris Dómine: sed secúndum magnam misericórdiam tuam memor esto illíus in glória claritátis tuæ. Aperiántur ei cœli, collæténtur illi Angeli. In regnum tuum, Dómine servum tuum súscipe. Suscípiat eum sanctus Míchael Archángelus Dei, qui milítiæ cœléstis méruit principátum. Véniant illi óbviam sancti Angeli Dei, et perdúcant eum in civitátem cœléstem Jerúsalem. Suscípiat eum beátus Petrus Apóstolus, cui a Deo claves regni cœléstis tráditæ sunt. Adjuvet eum sanctus Paulus Apóstolus, qui dignus fuit esse vas electiónis. Intercédat pro eo sanctus Joánnes eléctus Dei Apóstolus, cui reveláta sunt secréta cœléstia. Orent pro eo omnes sancti Apóstoli, quibus a Dómino data est potéstas ligándi atque solvéndi. Intercédant pro eo omnes Sancti et elécti Dei, qui pro Christi nómine torménta in hoc sæculo sustinuérunt, ut vínculis carnis exútus, pervenire mereátur ad glóriam regni cœléstis, præstánte Dómino nostro Jesu Christo: Qui cum Patre et Spíritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

Si anxiatur adhuc anima, dicuntur hi Psalmi, videlicet, Confitémini Dómino. 21. *et totus Psalm.* Beáti immaculáti, *per Horas distributus* 22.

Egressa autem anima, dicitur hoc ℟. Subveníte Sancti Dei, occúrrite Angeli Dómini: * Suscipiéntes ánimam ejus: * Offeréntes eam in conspéctu Altíssimi. ℣. Suscípiat te Christus, qui vocávit te, et in sinum Abrahæ Angeli dedúcant te. Suscipiéntes.

℣. Réquiem ætérnam dona ei Dómine: et lux perpétua lúceat ei. Offeréntes.

Deinde Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.

Postea Pater noster, *secreto.* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Réquiem ætérnam dona ei Dómine. ℟. Et lux perpétua lúceat ei. ℣. A porta ínferi. ℟. Erue Dómine ánimam ejus. ℣. Requiéscat in pace. ℟. Amen. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

TIBI Dómine commendámus ánimam fámuli tui N. ut defúnctus sæculo tibi vivat: et quæ per fragilitá-

tem humánæ conversatiónis peccáta commísit, tu vénia misericordissimæ pietátis abstérge. Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

BENEDICTIO MENSÆ.

Ante prandium Sacerdos benedicturus mensam, incipit Benedícite, et alii repetunt Benedícite. Deinde dicit ℣. Oculi ómnium, et alii prosequuntur. In te sperant, Dómine, et tu das escam illórum in témpore opportúno. Aperis tu manum tuam, et imples omne ánimal benedictióne. Glória Patri. Sicut erat. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
Postea Sacerd. dicit: Orémus.

Benedic Dómine nos, et hæc tua dona, quæ de tua largitáte sumus sumptúri. Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

Deinde Lector. Jube domne benedícere. Benedic. Mensæ cœléstis partícipes fáciat nos Rex ætérnæ glóriæ. ℟. Amen.

Post prandium aguntur gratiæ hoc modo. Dicto a Lectore. Tu autem Dómine miserére nobis. ℟. Deo grátias, omnes surgunt.

Sacerdos incipit. ℣. Confiteántur tibi, Dómine, ómnia ópera tua. ℟. Et Sancti tui benedícant tibi. ℣. Glória Patri. ℟. Sicut erat in princípio.
Postea Sacerd. absol. dicat:

Agimus tibi grátias, omnípotens Deus, pro univérsis benefíciis tuis: qui vivis et regnas in sǽcula sæculórum. ℟. Amen.

Deinde alternatim dicitur Psal. Miserére mei Deus 56. vel Psalmus 116.

Laudáte Dóminum omnes gentes: * laudáte eum omnes pópuli:
Quóniam confirmáta est super nos misericórdia ejus: * et véritas Dómini manet in ætérnum. Glória Patri. Sicut erat. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Sacerdos dicit, Pater noster. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Dispérsit, dedit paupéribus. ℟. Justítia ejus manet in sǽculum sǽculi. ℣. Benedícam Dóminum in omni témpore. ℟. Semper laus ejus in ore meo. ℣. In Dómino laudábitur ánima mea. ℟. Audiant mansuéti, et læténtur. ℣. Magnificáte Dóminum mecum. ℟. Et exaltémus nomen ejus in idípsum. ℣. Sit nomen Dómini benedíctum. ℟. Ex hoc nunc et usque in sǽculum.
Deinde sine Orémus.

Retribúere dignáre, Dómine, ómnibus nobis bona faciéntibus propter nomen tuum vitam ætérnam. ℟. Amen. ℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias. ℣. Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pa-

ce. ℟. Amen. Pater noster, secreto. Quo finito, dicit Sacerdos: Deus det nobis suam pacem. ℟. Amen.

Ante cœnam Sacerdos benedicturus mensam, incipit Benedícite, et alii repetunt Benedícite.

Deinde Sacerdos incipit ℣. et alii prosequuntur:

EDENT páuperes, et saturabúntur, et laudábunt Dóminum, qui requírunt eum: vivent corda eórum in sæculum sæculi. Glória Patri. Sicut erat. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, secreto. **Et ne nos. Orémus. Benedic Dómine** ut supra in prandio. **182.* Jube domne.** Benedictio. **Ad cœnam vitæ ætérnæ perdúcat nos Rex ætérnæ glóriæ. ℟. Amen.**

In fine cœnæ dicitur ℣. **Memóriam fecit mirabílium suórum miséricors et miserátor Dóminus: escam dedit timéntibus se.**

Glória Patri. Sicut erat.

Sacerdos dicit:

BENEDICTUS Deus in donis suis, et sanctus in ómnibus opéribus suis: qui vivit et regnat in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

Deinde alternatim dicitur Ps. **Laudáte Dóminum omnes gentes**, et reliqua ut **182.***

Quando semel comeditur, omnia dicuntur ut in cœna.

Prædictus modus benedicendi mensam, et agendi gratias, servat. omni temp. hujus partis Æstivæ.

ITINERARIUM.

CLERICUS in ipso itineris ingressu, si solus fuerit, dicat, quæ sequuntur, in singulari, si cum sociis, in plurali: Ant. **In viam pacis.**

Canticum. **Benedíctus Dóminus Deus Israel. 21.**

In fine **Glória Patri.**

Ant. **In viam pacis et prosperitátis dírigat nos omnípotens et miséricors Dóminus: et Angelus Ráphael comitétur nobíscum in via, ut cum pace, salúte et gáudio revertámur ad própria. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster**, secreto. ℣. **Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Salvos fac servos tuos. ℟. Deus meus sperántes in te. ℣. Mitte nobis Dómine auxílium de sancto. ℟. Et de Sion tuére nos. ℣. Esto nobis Dómine turris fortitúdinis. ℟. A fácie inimíci. ℣. Nihil profíciat inimícus in nobis. ℟. Et filius iniquitátis non appónat nocére nobis. ℣. Benedíctus Dóminus die quotídie. ℟. Prósperum iter fáciat nobis Deus salutárium nostrórum. ℣. Vias tuas Dómine demónstra nobis. ℟. Et sémitas tuas édoce nos. ℣. Utinam dirigántur viæ nostræ. ℟. Ad custodiéndas justificatiónes tuas. ℣. Erunt prava in dirécta. ℟. Et áspera in vias planas. ℣. Angelis suis**

Deus mandávit de te. ℟. Ut custódiant te in ómnibus viis tuis. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Orémus. Oratio.

Deus, qui fílios Israel per maris médium sicco vestígio ire fecísti, quique tribus Magis iter ad te stella duce pandísti: tríbue nobis quæsumus iter prósperum, tempúsque tranquíllum: ut Angelo tuo sancto cómite, ad eum, quo pérgimus, locum, ac demum ad ætérnæ salútis portum pervenire felíciter valeámus.

Deus, qui Abraham púerum tuum, de Ur Chaldæórum edúctum, per omnes suæ peregrinatiónis vias illæsum custodísti: quæsumus, ut nos fámulos tuos custodíre dignéris: esto nobis Dómine in procínctu suffrágium, in via solátium, in æstu umbráculum, in plúvia et frígore teguméntum, in lassitúdine vehículum, in adversitáte præsídium, in lúbrico báculus, in naufrágio portus; ut te duce, quo téndimus, próspere perveniámus, et demum incólumes ad própria redeámus.

Adesto, quæsumus Dne, supplicatiónibus nostris, et viam famulórum tuórum in salútis tuæ prosperitáte dispóne: ut inter omnes viæ et vitæ hujus varietátes tuo semper protegámur auxílio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut família tua per viam salútis incédat, et beáti Joánnis Præcursóris hortaménta sectándo, ad eum, quem prædíxit, secúra pervéniat, Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus sancti Deus, per ómnia sæcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. Procedámus in pace.

℟. In nómine Dómini, Amen.

OFFICIA
SANCTORUM PROPRIA
IN CIVITATE ET REGNO NEAPOLITANO
ALIISQUE REGIONIBUS
EX INDULTO APOSTOLICO
RECITANDA.

PARS ÆSTIVA.

FESTA MAJI.

DIE XI. S. FRANCISCI de Hieronymo Confes. Patr. Neap. Dupl. Omnia de Communi Conf. non Pont. 66.* præter seq. Oratio.

Deus, qui beátum Francíscum, ad animárum salútem, exímium verbi tui præcónem effecísti: ejus nobis intercessióne concéde; ut legis tuæ mandáta et júgiter scrutémur in corde, et fidéliter opéribus exequámur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. Justus, de Communi. 68.*

In ii. Nocturno. Lectio iv. Franciscus de Hierónymo in Tarentíni agri óppido, cui Cryptáleæ nomen, honésto loco natus, pia paréntum cura institútus, ac cœli benedictióne prævéntus, puerítiam egit innocentíssimis móribus præstántem, et futúræ sanctitátis indíciis conspícuam. Duodécimo ætátis anno in quorúmdam evangeliców operariórum contubérnium admíssus, in catechizándis rúdibus adhuc adoléscens diligéntem óperam pósuit, et apostólico ministério, ad quod Deus illum destináverat, jam tum prolúdere visus est. Theológica stúdia Neápoli aggréssus, et Sacerdótio initiátus, ita vitæ suæ ratiónes ad evangélica consília accommodávit, ut Sacerdótis sancti nomen adéptus fúerit. Societátem Jesu ingréssus, jactis in tyrocínio religiósæ perfectiónis, ardentíssimæ in Deum, et próximos charitátis, insígnis patiéntiæ, aliarúmque virtútum fundaméntis, quæ majus in dies síngulos increméntum accipiébant, Theologíæ curriculum confécit, et solémni

quátuor votórum professióne sese obstringens, eximium reguláris observántiæ exémplar evásit. Pro sacra ad Japónes expeditióne, quam martyrii cúpidus in votis hábuit, Neápoli reténtus, præfectúram Missiónum jussu Præsulum accépit, quod non sine Dei númine factum evéntus comprobávit.

℟. Honéstum. Lectio v.

Etsi enim córpore erat grácili, neque satis firma valetúdine, ac prætérea carnem assíduis jejúniis, vigíliis, verberibúsque macerábat, tamen tot ónera in se suscípiens, quot feréndis plures simul vix pares essent, incredíbile dictu est, quanta pro glória Dei, quam únice quærébat, égerit non solum Neápoli, sed in áliis quoque ejúsdem regni provínciis, quot labóres et ærúmnas túlerit, quanto cum fructu in agro domínico excoléndo plusquam quadragínta annis desudáverit. Frequéntes, et sæpius plures eódem die habébat conciónes per vicos, cómpita, et platéas, ad carcéribus deténtos, ad régiis triremíbus mancipátos, ad mílites, contra circulatóres impudéntes, contra públicos quosvis peccatóres, contra famæ prostitútæ muliérculas. Accedébant mirabília signa, treménda divínæ ultiónis advérsus pervicáces documénta, scrutátio córdium, prædictio rerum futurárum, ejus córporis divérsis in locis replicátio, grátia sanitátum, annóna divínitus multiplicáta, vox étiam ex ore meretrícis, súbita morte corréptæ, extórta, quæ se apud ínferos esse palam denuntiávit. Ex quo fiébat, vix ut unquam e superióri loco ad pópulum díceret, quin insígnem áliquem peccatórem Christo lucrifáceret. Intérdum étiam decem, nonnúmquam quíndecim meretrículæ simul, sua crimina defléntes in concióne, ad pœniténtiam confugérunt.

℟. Amávit. Lectio vi.

Assidua ejus ópera fuit in ægrótis invisēndis, in moribúndis ad mortem rite præparándis, in concórdia animórum dissidéntium conciliánda, in paupéribus ope, ac solátio sublevándis. Communiónem, quam dicunt generálem, síngulis cujúslibet mensis tértiis diébus Domínicis usque ádeo promóvit, ut sæpe quíndecim míllia fidélium, aliquándo vigínti míllia, aut eo ámplius, ad Eucharísticam mensam convénerint. Exercítiis spirituálibus ex sancti Ignátii institutóris præscrípto sacerdótum cœtus, virórum religiosórum, et vírginum Deo devotárum monastéria, puellárum cœnóbia, studéntium júvenum collégia et seminária, atque omne hóminum genus miríñce excóluit. Gravíssi-

mas difficultátes, et moléstias, quas illi dæmon excitábat, invícta patiéntia superávit: nec semel maxíllam percutiéntibus submísso ánimo álteram præbuit: quin et acerbíssimos dolóres bráchio captívi Mahometáni, qui eum percússerat, a Deo ultóre infllíctos signo crucis repénte cessáre fecit, hominémque ad christiánam religiónem addúxit. Demum in cœlum a Deo evocátus, plácide efflávit ánimam in Neapolitána Professórum domo, die undécima Maji, anno millésimo septingentésimo décimo sexto, ætátis vero suæ septuagésimo quarto. Quem méritis, ac miráculis clarum Pius Séptimus Póntifex Máximus in Beatórum númerum rétulit: novísque signis a Deo illustrátum, præsértim in pátria, quibus de more probátis, Gregórius Papa Décimus sextus solémni ritu, in festo sanctíssimæ Trinitátis, anno millésimo octingentésimo trigésimo nono, in Sanctórum album adnumerávit. ℟. Iste homo.

In iii. Nocturno Homilia in Evangelium. Sint lumbi vestri præcíncti, de Com. 74.*

DIE XIV. S. POMPONII

Episcopi Neapolitani. Duplex. Omnia de Communi Conf. Pont. præter seq. (m. t. v.)

Oratio.

Deus, qui beátum Pompónium Confessórem, atque Pontíficem beneficéntiæ tuæ thesaúris locupletásti: da, ut ejus auxílio, et imitatióne cœléstes misericórdiæ tuæ divítias consequámur. Per Dóminum nostrum.

Ini. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Pomponius nobilitáte géneris, ac sapiéntia conspícuus, post beátum Asprénum vigésimus ad Neapolitánam sedem evéctus, sollicitúdine quam máxima desudávit, ut commíssas sibi oves christiánæ pietátis pábulo ubérius enutríret. Ab ariána contagióne tutátus, ne perfídiæ luem imbíberent, cum Theodóricus Gothórum rex hæréticus, Neápoli potítus, Cathólicos insectarétur, ejus audáciæ sanctus Antístes constantíssime réstitit, commendátus idcírco a Joánne Pontífice Máximo, qui ab eódem ímpio rege Ravénnæ mancipátus cárceri, vinculísque constríctus, apostólicam scripsit epístolam, qua tum mónitis, tum exémplis omnes Itáliæ Præsules ad orthodóxam fidem propugnándam hortabátur. ℟. Invéni David.

Lectio v.

Reliquas inter virtútes, præcípuum erga Deíparam amórem, cultúmque exhíbuit, cui templum título sanctæ Maríæ Majóris, a se excitátum nuncupári vóluit, tunc témporis in primis mole, et structúra magníficum, quod a Románo Pontífice con-

secrátum, multísque locupletátum Indulgéntiis, magno semper in honóre a Neapolitánis ipsis Régibus hábitum est. Multum prætérea gregi suo in públicis ærúmnis prófuit, eique præsentíssimam opem precum suffrágiis impetrávit. Demum post Ecclésiam suam per annos octo supra vigínti, magna prudéntia, ac pietáte gubernátam, prídie Kaléndas Maji, quinto post Christum sæculo, ad cœléstem vitam excéssit.
℟. Pósui.

Lectio vi.

Sacrum corpus sub ara máxima ejúsdem Basílicæ humátum miráculis effúlsit; ex quo pérhibent prodigiósum liquórem olim efflúxisse, medéndis animárum corporúmque morbis aptíssimum. Vixit Hormisda, Joánne, Felice, ac Bonifácio Summis Ecclésiæ Pontifícibus, imperánte Justíno. Festum diem solémni ritu Neápolis prídie Idus Majas célebrat. Et Clérici Reguláres Minóres fundátam a sancto Antístite Basílicam, in recentiórem formam affábre redáctam, incoléntes, honorífico cultu quotánnis piíssime venerántur. ℟. Iste est.

In iii. Nocturno Homilia in Evang. Vigilate, de Communi Conf. Pont. ii. loco. 61.*

DIE XVI. S. JOANNIS Nepomuceni Martyris.

Duplex.

Omnia de Communi unius Martyris. 21.* præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui ob invíctum beáti Joánnis sacramentále siléntium, nova Ecclésiam tuam martyrii coróna decorásti: da nobis, ejus intercessióne et exémplo, linguam caute custodíre; ac ómnia pótius mala quam ánimæ detriméntum in hoc sæculo toleráre. Per Dóminum.

In i. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In ii. Nocturno Lectio iv.

Joannes Nepomúci, Bohémiæ óppido, unde Nepomucéni cognómen duxit, a paréntibus ætáte provéctis, non sine futúræ sanctitátis præságio, flammis supra nascéntis domum mirabíliter collucéntibus, ortus est. Cum infans in gravem morbum incidísset, beátæ Vírginis ope, cui natum paréntes referébant accéptum, e vitæ perículo evásit incólumis. Egrégia índole, piáque institutióne cœléstibus indíciis obsequénte, inter sanctas, religiosásque exercitatiónes puerítiam egit: nam Ecclésiam frequénter adíre, ac sacerdótibus ad aras operántibus ministráre in delíciis habébat. Zatécii politióribus lítteris ad humanitátem informátus, Pragæ vero gravióribus disciplínis excúltus, philosophiæ, Theologiæ, sacrorúmque Cánonum magistérium et láuream emérуit. Sacerdótio initiátus, atque a scién-

tia Sanctórum ad lucra animárum rite comparátus, ministério verbi Dei se pénitus addíxit. Cum ígitur in vítiis extirpándis, et revocándis in viam salútis errántibus eloquéntia, et pietáte úberes éderet fructus, inter Canónicos Metropolitánæ Ecclésiæ Pragénsis cooptátus, mox sibi demandátam Evangélii coram rege Wencesláo quarto prædicándi províuciam suscépit, eo succéssu, ut Joánnis suásu multa rex fáceret, magnóque in honóre ejus virtútes habéret. Conspícuas tamen, quas ille óbtulit, dignitátes Dei servus, ne a divíni verbi præcónio avocarétur, constantíssime recusávit.
℟. Honéstum fecit. Lectio v.

Regis illum eleemósynis in páuperes erogándis præféctum Joánna Regina consciéntiæ sibi moderatórem adscívit. Cum autem Wencesláus ab officio, institutóque decessísset, atque in vítia præceps abriperétur, piæ autem cónjugis obtestatiónes, et mónita graváte ferret, conténdere ausus est, ut in sacramentáli judício Sacerdóti crédita reginæ arcána sibi a Joánne panderéntur. At Dei miníster blandítiis prímum, torméntis deinde, et cárceris squalóre tentátus, nefáriæ regis cupiditáti fórtiter óbstitit. Furéntem tamen Wenceslái ánimum cum ab execrándo propósito nec humána, nec divína jura deterrérent, suprémum agónem, quem instáre sibi athléta Christi nóverat, pópulo in concióne de impendéntibus étiam regni calamitátibus admónito, non obscúre prænuntiávit. Mox Boleslávíam proféctus, ad beátæ Vírginis imáginem antíquo cultu célebrem, cœléste præsídium ad certándum bonum certámen effúsis précibus implorávit. Inde véspere reverténtem in pervigílio Domínicæ Ascensiónis rex e fenéstra conspicátus arcéssit; cumque veheméntius urgéret, et próximam in aquis, si obluctári pérgeret, submersiónem intentáret, Joánnes invicta constántia terróres minásque refutávit. Itaque, regis império, in Moldávam flumen, Pragam intérfluens, noctu dejéctus, illústrem martyrii corónam est consecútus.
℟. Desidérium. Lectio vi.

Sacrilégum fácinus clam patrátum et Mártyris glóriam insígne prodígium divínitus patefécit. Ubi enim exánime corpus secúndo flúmine vehi cœpit, ardéntes faces aquis supernatántes, et discurréntes apparuérunt. Quamóbrem ex aréna postrídie mane corpus elátum, Canónici deínde regis iram nihil timéntes, in Metropolitánam Ecclésiam solémni pompa intúlerunt, et sepultúræ man-

dárunt. Cum autem in dies invícti sacerdótis memória miráculis, et máxima fidélium, eórum præcípue qui fama periclitántur, veneratióne crésceret, post annos demum ámplius trecéntos, in jurídica recognitióne córporis, quod sub humo támdiu jacúerat, lingua ejus incorrúpta et vívida repérta est: quæ sexto post anno judícibus a Sede Apostólica delegátis exhibíta, novo prodígio repénte intúmuit, et subobscúrum rubórem in purpúreum commutávit. His ítaque aliísque signis rite probátis, Benedíctus Décimus, tértius Póntifex Máximus, die décima nona mensis Mártii, anno salútis millésimo septingentésimo vigésimo nono, primum hunc sacramentális sigílli assertórem, arcáni fidem sánguine obsignántem, sanctórum Mártyrum catálogo adscrípsit. ℟. Stola jucunditátis.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap 10. c*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nihil est opértum, quod non revelábitur: et occúltum, quod non sciétur. Et réliqua.

Homília S. Hilárii Episcopi. *Comment. in Matth. can. 10. post medium.*

Dóminus diem judícii osténdit, quæ abstrúsam voluntátis nostræ consciéntiam prodet: et ea, quæ nunc occulta existimántur, luce cognitiónis públicæ déteget. Igitur non minas, non consília, non potestátes insectántium monet esse metuéndas: quia dies judícii nulla hæc fuísse, atque inánia revelábit. Et quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine: et quod in aure audítis, prædicáte super tecta. Non légimus Dóminum sólitum fuísse nóctibus sermocinári, et doctrínam in ténebris tradidísse: sed quia omnis sermo ejus carnálibus ténebræ sunt, et verbum ejus infidélibus nox est. ℟. Coróna áurea.

Lectio viii.

Itaque id, quod a se dictum est, cum libertáte fídei et confessiónis vult esse loquéndum. Idcírco quæ in ténebris dicta sunt, prædicári jussit in lúmine: ut quæ secréto áurium commíssa sunt, super tecta, id est, excélso loquéntium præcónio audiántur. Constánter enim Dei ingerénda cognítio est, et profúndum doctrínæ evangélicæ secrétum in lúmine prædicatiónis apostólicæ revelándum: non timéntes eos, quibus cum sit licéntia in córpora, tamen in ánimam jus nullum est: sed timéntes pótius Deum, cui perdéndæ in gehénna et ánimæ et córporis sit potéstas. ℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Nolite timére eos qui occídunt corpus. Nullus ígitur córporum nostrórum casus est pertimescéndus, neque ullus interiméndæ carnis admitténdus est dolor: quando pro natúræ suæ, atque oríginis conditióne resolúta, in substántiam spirituális ánimæ refundátur. Et quia doctrínis tálibus confirmátos opórtet líberam confiténdi Dei habére constántiam, étiam conditiónem, qua tenerémur, adjécit: negatúrum se eum Pátri in cœlis, qui se homínibus in terra negásset: eum porro qui conféssus coram homínibus se fuísset, a se in cœlis confiténdum: qualésque nos nóminis sui testes homínibus fuissémus, tali nos apud Deum Patrem testimónio ejus usúros. Te Deum laudámus. 46.

DIE XVII. S. RESTITUTÆ Virg. et Mart. Duplex.

Omnia de Communi Virg. et Mart. præter seq. Oratio.

Deus, qui beátam Restitútam Vírginem, et Mártyrem tuam illæsam in flammis custodísti: ejúsdem nobis intercessióne concéde, ut tua charitáte succénsi, ab ardóribus sempitérnis arceámur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Restituta Virgo, Ponizárii in Africa nata, géneris splendóre non magis, quam divínæ sapiéntiæ claritáte refúlsit. Quod veram religiónem profiterétur deláta, Carthåginem ad Próculum impietátis Præféctum addúcitur, ac tum minis, tum blandítiis attentáta, ánimum obfirmávit, certa pótius mori, quam ut virginitátem, aut fidem próderet. Tum præses rábie succénsus, equúleo torquéri, capíllis suspéndi, pedésque ingénti clavo defigi jubet. Cum tamen nihil evínceret, mágicis ártibus tribuens invíctam constántiam, ad incéndium in pélago parátum damnat. ℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Vinculis ítaque constrícta, in navículam sarméntis, stupa, pice, resináque refértam immíttitur, ac quíndecim stádiis procul a líttore ignis admótus, divíno nutu nihil Vírgini nóxius, incendiários omnes absúmpsit, ac próximam, in qua erat, navim repénte demérsit. Ad spectáculum ardéntior in Deum Restitúta, óculis ad cœlum eréctis, exclamávit: O altitúdo poténtiæ, et cleméntiæ tuæ, Dómine! ubi est supérbia impiórum? Jube me, Dómine, ad ætérnæ salútis portum perveníre. Qua in oratióne dúplicem consecúta Vírginis, et Mártyris palmam, vívere désiit, décimo sexto Kaléndas Június, Valeriáno Imperatóre. Tum navícula, qua

vehebátur, sine velo, ac rémige, ad Ænáriam ínsulam in Campánia, salva divínitus appulit. ℟. Dilexísti. Lect. vi.

EJUSDEM ínsulæ pia quædam múlier Lucína, ab ángelo de his ómnibus in somnis admónita, atque ut illibátum Vírginis corpus decóro cónderet túmulo, expergefácta, in loco, quem ad Ripas vocant, onerâriam tanti thesáuri navem nacta est, accersitóque ad prodígium pópulo, non sine débito gratiárum obséquio, exequéndis Dei jussis óperam dedit. His permótus Constantínus inter Cæsares Magnus, sacras relíquias in Basílica a se erécta Neápoli, Restitútæ título insignita honorífice translátas depósuit. Festus dies a clero, maximéque a venerábili Canonicórum collégio solémni pompa celebrátur ad Pátriæ tutélam, et glóriam.

℟. Afferéntur.

In iii. Nocturno Homilia in Evang. Simile erit regnum cœlórum decem virgínibus, de Communi. 93.*

DIE XXI. S. FELICIS
a Cantalicio Confessoris.
Semiduplex. (m. t. V.)

Omnia de Communi Conf. non Pont. præter seq. Oratio.

FAC nos, Dómine Jesu, in simplicitáte, et innocéntia cordis nostri ambuláre, quarum amóre de sinu Matris inter beáti Felícis Confessóris tui bráchia descendísti. Qui vivis et regnas.

Lect. i. Noct. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

FELIX a Cantalício in Sabínis humílibus sed piis paréntibus natus, a púero pascéndis grégibus, mox et agro coléndo addíctus, multo impénsius rerum cœléstium meditatióne ánimam nutríre, et corpus assíduis vigíliis, ac jejúniis domáre cœpit, eremíticam agens vitam pótius, quam rústicam. Ferventióre autem in Deum pietáte incénsus, cum non posset quotídie, ut optábat, sacris Mystériis interésse, grege ad loca solitária compúlso, ipse ante crucem árborum cortícibus incísam diu oráre, seque ácriter flagelláre consuéverat; sed et aliquándo glebas in agro vértere, simúlque sacris in templo adésse visus est. Alias inter arándum furéntibus, quos júnxerat, indómitis juvéncis, humi stratus et arátro superdúcto plane proscindéndus, lacerâta dumtáxat veste, surréxit illæsus. Quo perículo, ut ad tutiórem reguláris disciplínæ palæstram vocánti jam pridem Deo paréret, admónitus; rústica supelléctili paupéribus distríbui jussa, ad Fratres minóres, quos Capuccínos vocant, própere se cóntulit.

℟. Honéstum fecit. Lectio v.

ADHUC tyro, necdum vota solémnia profèssus, reli-

giósæ perfectiónis àpicem jam attigísse videbàtur Obediéntiæ sédulus cultor, ad præcipiéntis non modo verbum, sed ètiam nutum præsto erat: seque cœnóbii juméntum dictitans, vilissima quæque ministéria semper arrípuit; ac ludíbria et contumélias hilari vultu excipiébat. Paupertátis quam esset studiósus, illústri documénto Deus ipse declarávit. Ostiátim enim per vicos, et platéas aléndis frátribus mendícans, (quod ille munus per annos quadragínta nudis fere semper pédibus obívit), cum die quadam inusitáto póndere se ópprimi sentíret mánticam scrutátus, injéctum clam nummum deprehéndit: quo projécto nec sine indignatióne proculcàto, álacer et levis inde ábiit. Castitátem, quam usque ad óbitum servávit illibátam, (sanctus córpore et spíritu a Paulo Quinto proptérea appellátus), vígili oculórum custódia, et voluntário córporis cruciátu communívit; aspérrimo flagéllo se quotídie cruéntans, ac férreo cilício constríctus, septem ètiam Urbis Basílicas idéntidem invísens. Jejúnia Ordinis inédia quandóque cumulávit. Lectus ejus dolóris pótius quam quiétis erat: brevem quippe somnum flexis nuda super tábula génibus, ac fasce sarmentórum càpiti suppósito, carpébat.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Vitæ austeritáte sibi asper, áliis charus, acceptúsque sanctis præsértim Càrolo, et Philippo Nério, simplicitáte, atque innocéntia semper fuit. In oratióne pernóctans, dulcíssimam frequénter éxtasim est passus: et aliquàndo in ulnis suis reclinátum a Vírgine Matre púerum Jesum suavíssime compléctiméruit. Prophetíæ grátia, et miraculórum clarus demórtuum étiam filium matri vivum restítuit. Méritis tandem in bona senectúte cumulàtus, secúnda, ut prædixérat, féria Pentecóstes, ad cæléstem pátriam, Deípara invitánte, lætus ábiit. Ejus corpus in Ecclésia sui Ordinis summa Urbis veneratióne cólitur; Dómino crebris miráculis servi sui sanctitátem illustránte; quem proptérea Urbánus Papa Octávus Beatórum, Clemens vero Undécimus Sanctórum fastis adscrípsit.

℟. Iste homo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap.* 11.

In illo témpore: Respóndens Jesus, dixit: Confíteor tibi, Pater, Dómine cæli et terræ, quia abscondísti hæc a sapiéntibus, et prudéntibus et revelásti ea párvulis. Et réliqua.

Homil. S. Augustini Episcopi. *Serm. 9. de verbis Domini.*

OMNIA sæva et immánia, prorsus facília, et prope nulla éfficit amor. Quanto ergo cértius acfacílius ad veram beatitúdinem cháritas facit, quod ad misériam, quantum pótuit, cupíditas fecit! quam fácile tolerátur quælibet advérsitas temporális, ut ætérna pœna vitétur, et ætérna réquies comparétur! Non imméríto ille vas electiónis cum ingénti lætítia dixit: Non sunt condígnæ passiónes hujus témporis ad superventúram glóriam, quæ revelábitur in nobis. Ecce unde illud jugum suáve est, et sárcina levis, et si angústa est paucis eligéntibus, fácilis tamen ómnibus diligéntibus. Dicit Psalmísta: Propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras.

℟. Iste est. Lectio viii.

SED quæ dura sunt laborántibus, eísdem ipsis mitéscunt amántibus. Propter quod ita divínæ pietátis dispensatióne actum est, ut intérior homo, qui renovátur de die in diem, non adhuc sub lege pósitus, sed jam sub grátia exonerátus sárcinis innumerabílium observatiónum, quod erat revéra grave jugum, sed duræ cervíci conveniénter impósitum, facilitáte símplicis fidei, et bonæ spei, et sanctæ charitátis, quidquid molestiárum exterióri hómini forínsecus intulísset ille princeps, qui missus est foras, interióri gáudio fieret leve.

℟. Sint lumbi. Lectio ix.

NIHIL enim tam fácile bonæ voluntáti est, quam ipsa sibi, et hæc súfficit Deo. Quantúmlibet ergo sæviat iste mundus, veríssime Angeli, nato in carne Dómino, clamavérunt: Glória in excélsis Deo, et in terra pax homínibus bonæ voluntátis: quia ejus, qui natus erat, suáve jugum est, et sárcina levis. Et sicut dicit Apóstolus: Fidélis Deus, qui nos non sinit tentári supra id, quod póssumus ferre, sed facit cum tentatióne étiam éxitum, ut possímus sustinére.

Te Deum laudámus. 15.

DIE XXII. S. PASCHALIS Baylon, Conf. Patr. Neap.

Duplex majus.

Lect. i. Noct. Justus, de Comm. 68.* Reliqua ut in Breviario sub die 17. Maji.

DIE XXIII. S. EUPHEBII Episc. et Conf. Patr. Neap.

Duplex majus.

Omnia de Com. Conf. Pont 49.* præter seq. Oratio.

DEUS, qui pópulo tuo i multis perículis constitúto, beáti Euphébii Confessóris atque Pontíficis mira vigilántia providísti, concéd propítius; ut, cujus gloriós venerámur mérita, perénni bus auxíliis muniámur. Pe Dóminum.

In i. Noct. Lect. Fidélis. 51.*

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Euphebius Neapolitánus, vitæ sanctimónia, et prodigiórum magnitúdine illústris, post Eustáchium illíus urbis Antístitem, ómnium suffrágiis, solus ipse relúctans, institútus Episcopus. Divíni honóris tuéndi zelo succénsus, sédulo curávit, ne cultóres idolórum, barbaræque natiónes, tunc témporis Campániam incoléntes, ad superstitiónem novitium Christi gregem tradúcerent; si quas vero aberrántes oves reperísset, salútis in páscua reducébat.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet, inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Ecclesia sua sanctíssime gubernáta, excéssit e vita, décimo Kaléndas Június, séptimus post beátum Asprénum Antístes. Corpus admirándo fragrans odóre, extra mœnia cónditum, mox post Barbarórum incúrsus, Salvatóris in Basílicam, deínde in álteram divo Euphébio sacram translátum est: quod longa post témpora, Sixto Quinto Pontífice, cum corpóribus beatórum Fortunáti, et Máximi, Neapolitanórum Antístitum, ibídem repértum est. Caput vero in Sacro Reliquiárum Thesáuro máximi Templi, pia cívium veneratióne cólitur.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea. * Manus enim, mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Nec vivens modo, sed defúnctus quoque, óvibus suis mirífice prófuit. Sacerdótem namque ad ejus Sacéllum operántem sacris, servávit incólumem a distríctis Saracenórum gládiis, qui ne adstántem quidem aspexérunt. Perjúro debitóri, qui ímpio sacraménto ante ejus sepúlchrum pecúniam débitam se redditúrum adstrínxerat, in somnis appárens, ácriter interminátus est, eíque præcípiens, ut creditóri, qui eídem sancto Antístiti se commendáverat, íllico satisfáceret. Illud, præcípue memorándum, quod Saracénos Neápolim obsidéntes, mirum in modum fugáverit, immanémque cladem pátriæ impendéntem avérterit. Quem ídeo cívitas univérsa, tanto obstrícta benefício, suum in Patrónum elégit.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus: est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et

pervénit ad cœléstia regna.
Ipse. Glória Patri. Ipse.
In iii. Noct. Homil. in Evang.
Homo péregre de Com. 57.*

EID XXIV. B. M. V. AUXILIUM
Christianorum Titulo.
Dupl. maj.

Omnia ut in Festis B. M. V. 135.* præter.

In i. Vesp. Hymnus.

SÆPE, dum Christi pópulus cruéntis
Hostis inféнsi premerétur armis,
Venit adjútrix pia Virgo cælo
Lapsa seréno.

Prisca sic Patrum monuménta narrant,
Templa testántur spóliis opimis
Clara, votívo repetíta cultu
Festa quotánnis.

En novi grates líceat Maríæ,
Cántici lætis módulis reférre
Pro novis donis, resonánte plausu
Urbis, et Orbis.

O dies felix, memoránda fastis,
Qua Petri Sedes fídei magístrum
Triste post lustrum réducem beáta
Sórte recépit.

Vírgines castæ, pueríque puri,
Géstiens clerus, populúsque grato
Corde Regínæ celebráre cæli
Múnera certent.

Vírginum Virgo, benedícta Jesu
Mater, hæc auge bona; fac, precámur,
Ut gregem Pastor Pius ad salútis
Páscua ducat.

Te per ætérnos venerémur annos,
Trínitas, summo celebránda plausu,
Te fide mentes, resonóque linguæ
Cármine laudent. Amen.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magnificat Ant. Ecce María erat spes nostra, ad quam confúgimus in auxílium, ut liberáret nos, et venit in adjutórium nobis. Orátio.

OMNIPOTENS, et miséricors Deus, qui ad defensiónem pópuli Christiáni in beatíssima Vírgine María perpétuum Auxílium mirabíliter constituísti, concéde propítius; ut tali præsídio muníti certántes in vita, victóriam de hoste malígno cónsequi valeámus in morte. Per Dóminum.

Ad Matutin., Hymn. Sæpe, dum Christi. ut sup. in Vesp.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.

Ex Serm. de 12. St. Lectio iv.

VEHEMENTER quidem nobis, dilectíssimi, vir unus, et múlier una nocuére: sed grátias Deo per unum nihilóminus virum, et mulíerem unam ómnia restaurántur, nec sine magno fœnore gratiárum. Et quidem sufficere póterat Christus: síquidem et nunc

omnis sufficiéntia nostra ex eo est: sed nobis bonum non erat esse hóminem solum. Cóngruum magis, ut adésset nostræ reparatióni sexus utérque. Jam itaque nec ipsa Múlier benedícta in muliéribus vidébitur otiósa: inveniétur équidem locus ejus in hac reconciliatióne. Opus est enim mediatóre ad mediatórem Christum: nec alter nobis utílior, quam María. Crudélis nímium mediátrix Heva, per quam serpens antíquus pestíferum étiam ipsi viro virus infúdit: sed fidélis María, quæ salútis antídotum et viris, et muliéribus propinávit. Illa enim minístra seductiónis, hæc propitiatiónis: illa suggéssit prævaricatiónem, hæc ingéssit redemptiónem. Quid ad Maríam accédere trépidet humána fragílitas? Nihil austérum in ea, nihil terríbile: tota suávis est, ómnibus ófferens lac, et lanam. Revólve diligéntius Evangélicæ históriæ sériem universam: et si quid forte increpatórium, si quid durum, si quod dénique signum vel levis indignatiónis occúrrerit in María, de cætero suspéctam hábeas, et accédere vereáris.

℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut Cypréssus in Monte Sion: quasi Myrrha elécta, * Dedi suavitátem odóris. ℣. Et sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans. Dedi suavitátem odóris.

Lectio v.

Quod si, ut vere sunt, plena magis ómnia pietátis, et grátiæ, plena mansuetúdinis, et misericórdiæ, quæ ad eam pértinent, invéneris, age grátias ei, qui talem mediatrícem benigníssima miseratióne provídit, in qua nihil possit esse suspéctum. Dénique ómnibus ómnia facta est: sapiéntibus, et insipiéntibus copiosíssima charitáte debitrícem se fecit. Omnibus misericórdiæ sinum áperit, ut de plenitúdine ejus accípiant univérsi, captívus redemptiónem, æger curatiónem, tristis consolatiónem, peccátor véniam, justus grátiam, Angelus lætítiam. Ipsa prætérita non díscutit mérita, sed ómnibus sese exorábilem, ómnibus clementíssimam se præbet, ómnium dénique necessitátes amplíssimo quodam miserátur afféctu. Ipsa est quondam a Deo promíssa múlier serpéntis antíqui caput virtútis pede contritúra; cujus plane calcáneo in multis versútiis insidiátus est, sed sine causa. Sola enim contrívit univérsam hæréticam pravitátem. Contríti sunt insidiántes, conculcáti supplantatóres, confutáti derogatóres, et beátam eam dicunt omnes generatiónes. Jam si Ecclésia lunæ intelligénda vidétur vocábulo, habes mediatrícem evidénter

expréssam: Múlier, inquit, amicta sole, et luna sub pédibus ejus. Amplectámur Maríæ vestigia, et devotíssima supplicatióne beátis illíus pédibus provolvámur. Teneámus eam, nec dimittámus donec benedíxerit nobis: potens est enim.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam filiæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt.

Ex publicis Mon. **Lectio vi.**

Præsentissimum Deíparæ auxílium ad religiónis hostes profligándos sæpe pópulus Christiánus mirum in modum expértus est: ex quo factum, ut sanctíssimus Póntifex Pius Quintus, post insígnem victóriam, intercedénte beatíssima Vírgine, a Christiánis de Turcárum tyránno apud Echínadas ínsulas reportátam, in Litaníis Lauretánis eámdem Regínam cælórum inter ália præcónia Auxílium Christianórum appellári constitúerit. Sed illud in primis memorábile est, atque exploráti miráculi loco habéndum, quod cum Románus Póntifex Pius Séptimus, impiórum consíliis, et armis ex Apostólica Petri Sede exturbátus, et arcta custódia, præsértim Savónæ, per annos quinque, eóque ámplius fuísset deténtus, viis ómnibus pénitus interclúsis, ne Dei Ecclésiam régere posset, nullo símilis persecutiónis in priscis annálibus exémplo, inopináto, et præter ómnium expectatiónem cóntigit, ut ingénti plausu, ac véluti univérsi orbis mánibus Pontifício sólio restituerétur. Quod et secúndo áccidit, dum íterum commóto túrbine, ab Urbe discédens, sacro comitánte Cardinálium Collégio, Ligúriam conténdit. Verum præsentíssimo Dei benefício, cessánte procélla, quæ grave minabátur excídium, Romam, plaudéntibus præ novo gáudio pópulis, revérsus est. Antea tamen, quod in votis habúerat, et captivitáte deténtus éxequi nequíverat, áurea coróna insígnem Savónæ imáginem Deíparæ Vírginis sub título Matris Misericórdiæ solémni ritu, propriísque mánibus decorávit. Quam mirábilem rerum vicissitúdinem idem Póntifex Máximus Pius Séptimus totíus evéntus íntime cónscius, cum intercessióne sanctíssimæ Dei Genitrícis, cujus poténtem opem et ipse impénse imploráverat, et ab ómnibus Christi fidélibus implorári curáverat, accéptam mérito reférret, in ejúsdem Vírginis Matris honórem sub appellatióne Auxílii Christianórum solémne festum indixit

perpétuo celebrándum die mensis Maji vigésimo quarto faustíssimi sui in Urbem réditus anniversário, approbáto étiam Officio próprio, ut tanti beneficii distíncta, et perénnis extáret memória, et gratiárum áctio.

℟. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit: * Et vidéntes eam Fíliæ Sion, beatíssimam prædicavérunt, dicéntes, * Unguéntum effúsum nomen tuum. ℣. Astitit Regína a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte. Et vidéntes. Glória. Unguéntum.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 11.

In illo témpore: Loquénte Jesu ad turbas, extóllens vocem quædam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter, qui te portávit. Et réliqua.

Homília S. Bernárdi Abbátis.

In Nativitate B. M. V.

Intuere, o homo, consílium Dei; agnósce consílium sapiéntiæ, consílium pietátis. Cælésti rore áream rigatúrus, totum vellus pius infúdit. Redemptúrus humánum genus, prétium univérsum contulit in Maríam. Altius ergo intuémini, quanto devotiónis afféctu a nobis eam volúerit honorári, qui totíus boni plenitúdinem pósuit in María: ut proínde, si quid spei in nobis est, si quid grátiæ, si quid salútis, ab ea novérimus redundáre, quæ ascéndit delíciis affluens. Totis ergo medúllis córdium, totis præcordiórum afféctibus, et votis ómnibus Maríam hanc venerémur: quia sic est volúntas ejus qui totum nos habére vóluit per Maríam. Hæc, inquam, volúntas ejus est, sed pro nobis.

℟. Felix namque es, sacra Virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro Clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque tuum sanctum implórant Auxílium. Quia.

Lect. viii.

In ómnibus síquidem, et per ómnia próvidens míseris, trepidatiónem nostram solátur, fidem éxcitat, spem róborat, diffidéntiam ábigit, érigit pusillanimitátem. Ad Patrem verebáris accédere; solo audítu térritus, ad fólia fugiébas: Jesum tibi dedit mediatórem. Quid non apud talem Patrem Fílius talis obtíneat? Exaudiétur útique pro reveréntia sua: Pater enim díligit Fílium. Sed fórsitan et in ipso majestátem vereáre divínam, quod licet factus sit homo, mánserit tamen Deus. Advocátum habére vis et ad ipsum? Ad Maríam recúrre. Pura síquidem humánitas in María, non modo pu-

ra ab omni contaminatióne, sed pura singularitáte natúræ. Nec dúbius dixerim: exaudiétur et ipsa pro reveréntia sua. Exáudiet útique Matrem Fílius, et exáudiet Fílium Pater.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi magna, qui potens est: et sanctum nomen ejus.

℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Glória Patri. Quia.

Lectio ix.

Filioli, hæc peccatórum scala, hæc mea máxima fidúcia est, hæc tota rátio spei meæ. Quid enim? Potest ne Fílius aut repéllere, aut sustinére repúlsam? Non audíre, aut non audíri Fílius potest? Néutrum plane. Invenísti, ait Angelus, grátiam apud Deum: feliciter. Semper hæc invéniet grátiam, et sola est grátia, qua egémus: nimírum sola est grátia, qua salvámur. Quid nos ália concupíscimus, fratres? Quærámus grátiam, et per Maríam quærámus, quia quod quærit, ínvenit, et frustrári non potest. Quærámus grátiam, sed grátiam apud Deum: nam apud hómines grátia fallax. Quærant álii méritum, nos inveníre grátiam studeámus. Quid enim? Non grátiæ est, quod hic sumus? profécto misericórdiæ Dómini est, quod non sumus consúmpti nos. Te Deum laudámus. 15.

Ad Laudes, Hymnus.

Te Redemptóris, Dominíque nostri
Dícimus Matrem, speciósa Virgo,
Christianórum decus, et levámen
Rebus in arctis.

Sæviant portæ licet inferórum,
Hostis antíquus fremat, et mináces,
Ut Deo sacrum populétur agmen,
Súscitet iras.

Nil truces possunt fúriæ nocére
Méntibus castis, prece quas vocáta
Annuens Virgo fovet, et supérno
Róbore firmat.

Tanta si nobis fáveat Patróna,
Béllici cessat scéleris tumúltus,
Mille sternúntur, fugiúntve turmæ,
Mille cohórtes.

Tollit ut sancta caput in Sióne
Turris, arx firmo fabricáta muro,
Cívitas David, clypeis, et acri
Mílite tuta.

Virgo sic fortis Dómini poténti
Déxtera, cœli cumuláta donis,
A piis longe fámulis repéllat
Dæmonis ictus.

Te per ætérnos venerémur

annos,
Trínitas, summo celebránda plausu,
Te fide mentes, resonóque linguæ
Cármine laudent. Amen.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.
℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Ad Benedictus. Ant. Ad te, o sancta Dei Génitrix, clamávimus, et per te venit Dómini auxílium nobis.

Oratio.

Omnipotens, et misericors Deus, qui ad defensiónem pópuli Christiáni in beatíssima Vírgine María perpétuum Auxílium mirabíliter constituísti, concède propítius; ut tali præsídio muniti certántes de vita, victóriam de hoste maligno cónsequi valeámus in morte. Per Dóminum.

In ii. Vesp. omnia ut in i. præt.

Ad Magnificat, Ant. Sancta María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque tuum sanctum implórant Auxílium.

DIE XXV. S. MARIÆ Magdalenæ de Pazzis Virg. Patr. Neap. Duplex majus. In i. Noct. Lect. De Virginibus 87.* Reliqua ut in Breviario, sub hac die.

DIE XXVI. S. PHILIPPI Nerii, Patr. Cleri et Civ. Neap. Duplex ii. cl. In i. Noct. Lect. Justus. 68.* Reliqua, ut in Br. sub hac die.

DIE XXX. S. FERDINANDI Castellæ et Legionis Regis, Conf. Duplex. Omnia de Com. Conf. non Pont. 66.* præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beáto Confessóri tuo Ferdinándo præliári prælia tua, et fídei inimícos superáre dedísti, concéde; ut ejus nos intercessióne muníti, ab hóstibus mentis et córporis liberémur. Per Dóm.

Et fit comm. S. Felicis Pp. et M. ut in Brev.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno Lectio iv.

Ferdinandus Tértius, Castéllæ et Legiónis rex, cui Santi cognoméntum, jam inde a quátuor sæculis, Ecclesiasticórum et sæculárium consénsus dedére, tantum prudéntiæ adoléscens adhuc spécimen præbuit, ut Berengária mater, Castéllæ regína, a qua persáncte educátus fúerat, abdicátum a se regnum in fílium transtúlerit. In eo, adjúnctis regni curis, régiæ virtútes emicuére: magnanímitas, cleméntia, justítia, et præ cæteris Cathólicæ fídei zelus, ejúsque religiósi cultus tuéndi ac propagándi ardens stúdium. Id præstitit in primis hæréticos insectándo, quos núllibi regnórum suórum consístere passus, própriis ipse mánibus ligna comburéndis dam-

nátis ad rogum advehébat. Præstítit ínsuper in erigéndis, dotándis, et consecrándis Christiáno ritu Cordubénsi, Giennénsi, Hispalénsi, et aliárum úrbium Ecclésiis ex Máurico ereptárum jugo, simúlque in instaurándis primáriis templis Toletáno, Burgénsi. et áliis, pia et régia munificéntia.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Inter hæc, per Castéllæ et Legiónis regnum, in quo patri Alphónso succésserat, colléctis magnis exercítibus, ánnuas expeditiónes contra Saracénos, Christiáni nóminis hostes, súscepit. In quibus, ut semper vínceret, præcípui exércitus fuére preces piíssimi regis ad Deum fusæ, et quod ante pugnam, ut sibi Deum propitiáret, flagris in se sæviébat, atque áspero cilício muniébat corpus: sicque insignes contra ingéntes Maurórum ácies victórias reportávit, et plures urbes Christiáno cúltui imperióque restítuit: et conquisitis Giénnii, Córdubæ, et Múrtiæ régnis, ac Granaténsi vectigáli facto, ad expugnándam Hispalim, primáriam Bœticæ urbem, hortánte in visióne, ut tráditum est, beáto Isidóro, olim illíus urbis Epíscopo, victrícia signa tránstulit. In ea obsidióne, ut fertur, præséntem divínam opem hábuit; nam férream caténam, quæ super Bœtim transvérsim exténsa, Mahometánis pro repágulo erat, coórto validióri vento, una ex návibus régiis, regis jussu eo deláta, tanto ímpetu fregit, ut lóngius prætervécta pontem quoque lígneum, et simul spes Maurórum obrúperit, et ad deditiónem coégerit.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Tot victórias beátæ Vírginis Maríæ patrocínio ferébat accéptas; cujus imáginem secum in castris habens, peculiári cultu prosequebátur. Capta Hispali, prima religiónis cura fuit; nam templum Maurórum expiátum, et Christianórum dedicátum sacris; insigni Archiepiscopátu, et honestíssimo Canonicórum et dignitátum collégio, régia et religiósa liberalitáte exornávit. Alia deinde in urbe templa et cœnóbia eréxit: inter quæ pietátis offícia, dum trajícere in Africam parat, Mahometánum in ea impérium eversúrus, ad

cælēstem régiam vocátur. In extrémo vitæ agóne sacram Eucharístiam pro Viático allátam, fune ad collum alligáto, et humi stratus, cum lácrymis ubértim fusis adórans, eáque dignis reveréntiæ, humilitátis, et Cathólicæ fidei obtestatiónibus accépta, obdormivit in Dómino. Jacet ejus corpus incorrúptum adhuc post quátuor sæcula, in templo maximo Hispalénsi, honorificentíssimo inclúsum sepúlchro.

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam:*Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus.℣ Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Nolite timére, de Comm. ii loco. 80.*

Lectio ix. et comm. S. Felicis ut in Brev.

FERIA SESTA.

post Oct. SS. Corp. Christi.

SANCTISSIMI CORDIS

D. N. J. C. Duplex majus.

Ad Vesp., quando dicuntur, Ant. et Cap. de Laud. Psal. ut in Vesp. Festi SS. Corporis Christi. 166. Hymnus.

Auctor beáte sæculi,
Christe Redémptor ómnium,
Lumen Patris de lúmine,
Deúsque verus de Deo:
Amor coégit te tuus
Mortále corpus súmere,
Ut novus Adam rèdderes,
Quod vetus ille abstúlerat.
Ille amor almus Artifex
Terræ, marísque, et síderum,
Erráta patrum míserans,
Et nostra rumpens víncula:
Non corde discédat tuo
Vis illa amóris ínclyti:
Hoc fonte gentes háuriant
Remissiónis grátiam.
Percússum ad hoc est láncea,
Passúmque ad hoc est vúlnera,
Ut nos laváret sórdibus,
Unda fluénte, et sánguine.
Decus Parénti, et Fílio,
Sanctóque sit Spirítui
Quibus potéstas, glória,
Regnúmque in omne est sæculum. Amen.

℣. Ignem veni míttere in terram.℟. Et quid volo, nisi ut accendátur?

Ad Magnificat, Ant. Impropérium expectávit Cor meum, et misériam: et sustínui qui simul contristarétur, et non fuit, et qui consolarétur, et non invéni. Oratio.

Concede, quæsumus, omnípotens Deus; ut qui in sanctíssimo dilécti Fílii tui Corde gloriántes, præcípua in nos charitátis ejus benefícia recólimus, eórum páriter et actu delectémur, et fructu. Per eúmdem Dóminum.

Ad Matut. Invit. Christum pro nobis passum:*Venite adorémus. Ps. Venite, 2. Hymnus.

In, ut supérba críminum
Et sæva nostrórum co-

hors
Cor sauciávit ínnocens
Meréntis haud tale Dei.
Vibrántis hastam mílitis
Peccáta nostra dírigunt;
Ferrúmque diræ cúspidis
Mortále crimen ácuit.
Ex Corde scisso Ecclésia
Christo jugáta náscitur:
Hoc óstium arcæ in látere est
Genti ad salútem pósitum.
Ex hoc perénnis grátia,
Ceu septifórmis flúvius:
Stolas ut illic sórdidas
Lavémus Agni in sánguine.
Turpe est redíre ad crímina,
Quæ cor beátum lácerent:
Sed æmulémur córdibus
Flammas amóris índices.
Hoc, Christe, nobis, hoc Pater,
Hoc. sancte, dona, Spíritus,
Quibus potéstas, glória,
Regnúmque in omne est sæculum. Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Quid est homo, quia magníficas eum, aut quid appónis erga eum Cor tuum?
Ps. ut in Festis B.M.V. 13*.*
Ant. Meditátio Cordis mei in conspéctu tuo semper.
Ant. Elevámini, portæ æternáles, et introíbit Rex glóriæ.
℣. Dómine, dabis pacem nobis. ℟. Omnia enim ópera nostra operátus es nobis.

De Isaía Prophéta.

Lectio i. *Cap.* 12.

Confitebor tibi, Dómine, quóniam irátus es mihi. Convérsus est furor tuus, et consolátus es me. Ecce Deus Salvátor meus: fiduciáliter agam, et non timébo; quia fortitúdo mea, et laus mea Dóminus, et factus est mihi in salútem. Hauriétis aquas in gaudio de fóntibus Salvatóris. Et dicétis in die illa: Confitémini Dómino, et invocáte nomen ejus: notas fácite in pópulis adinventiónes ejus; mementóte quóniam excélsum est nomen ejus. Cantáte Dómino, quóniam mirífice fecit; annuntiáte hoc in univérsa terra. Exúlta, et lauda, habitátio Sion, quia magnus in médio tui Sanctus Israel.

℟. Ego sum panis vitæ: patres vestri manducavérunt manna in desérto, et mórtui sunt: * Hic est panis de cælo descéndens, ut si quis ex ipso mandúcet, non moriátur.
℣. Ego sum panis vivus, qui de cælo descéndi: si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum. Hic est.

Lectio ii. *Cap.* 26.

In die illa cantábitur cánticum istud in terra Juda: Urbs fortitúdinis nostræ Sion, Salvátor ponétur in ea murus, et antemurále. Aperíte portas, et ingrediátur gens justa, custódiens veritátem. Vetus error abiit, servábis pacem; pacem, quia in te sperávimus. Sperástis in Dómino in sæculis ætérnis, in Dómino Deo forti in perpétuum. Quia incurvábit habitántes in excélso, civitátem subli-

mem humiliábit: humiliábit eam usque ad terram.

℟. Ecce vidimus eum non habéntem spéciem, neque decórem: aspéctus ejus in eo non est: hic peccáta nostra portávit, et pro nobis dolet: ipse autem vulnerátus est propter iniquitátes nostras,* Cujus livóre sanáti sumus. ℣. Vere languóres nostros ipse tulit, et dolóres nostros ipse portávit. Cujus. Lect. iii.

Semita justi recta est, rectus callis justi ad ambulándum: et in sémita judiciórum tuórum, Dómine, sustinúimus te. Nomen tuum, et memoriále tuum in desidério ánimæ. Anima mea desiderávit te in nocte, sed et spíritu meo in præcórdiis meis de mane vigilábo ad te. Cum féceris judicia tua in terra, justítiam discent habitatóres orbis.

℟. Benedíctus Dóminus Deus Israel, qui facit mirabília magna solus: * Et benedíctum nomen majestátis ejus in ætérnum. ℣. Replébitur majestáte ejus omnis terra: fiat, fiat. Et. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Ant. Afferéntur in lætítia, et exultatióne, adducéntur in templum Regis.

Ant. Sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.

Ant. Sicut lætántium ómnium habitátio est in te.

℣. Convérsus est furor tuus.
℟. Et consolátus es me.

De Sermóne sancti Bernárdi Abbátis.

Ser. 3. de Pass. Dni. Lectio iv.

Quia semel vénimus ad Cor dulcíssimum Jesu, et bonum est nos hic esse, ne sinámus nos fácile avélli ab eo, de quo scriptum est: Recedéntes a te in terra scribéntur. Quid autem accedéntes? Tu ipse doces nos. Tu dixísti accedéntibus ad te: Gaudéte, quia nómina vestra scripta sunt in cælo. Accedámus ergo ad te, et exultábimus, et lætábimur in te, mémores Cordis tui. O quam bonum, et quam jucúndum habitáre in Corde hoc! Quin pótius dabo ómnia, omnes cogitatiónes, et afféctus mentis commutábo, jactans omne cogitátum meum in Cor Dómini Jesu, et sine fallácia illud me enútriet.

℟. Qui mandúcat meam carnem, et bibit meum sánguinem, * In me manet, et ego in eo. ℣. Non est ália nátio tam grandis, quæ hábeat Deos appropinquántes sibi, sicut Deus noster adest nobis. In me. Lect. v.

Ad hoc templum, ad hæc Sancta sanctórum, ad hanc arcam testaménti adorábo, et laudábo nomen Dómini, dicens cum David: Invéni cor meum, ut orem Deum meum. Et ego invéni Cor Regis, fratris, et amici benígni Jesu. Et numquid non adorábo? Hoc ígitur

Corde tuo, et meo, dulcíssime Jesu, invénto, orábo te Deum meum: admítte tantum in sacrárium exauditiónis tuæ preces meas; immo me totum trahe in Cor tuum. O ómnium pulchritúdine speciosíssime Jesu! ámplius lava me ab iniquitáte mea, et a peccáto meo munda me; ut purificátus per te, ad te puríssimum possim accédere, et in Corde tuo ómnibus diébus vitæ meæ mérear habitáre, et ut vidére simul, et fácere tuam váleam voluntátem.

℟. Sicut ovis ad occisiónem ductus est, et dum male tractarétur, non apéruit os suum: tráditus est ad mortem, * Ut vivificáret pópulum suum. ℣. Trádidit in mortem ánimam suam, et inter sceleràtos reputátus est. Ut vivificáret. Lect. vi.

Ad hoc enim perforátum est latus tuum, ut nobis patéscat intróitus. Ad hoc vulnerátum est Cor tuum, ut in illo, et in te ab exterióribus perturbatiónibus absolúti habitáre possímus: Nihilóminus et proptérea vulnerátum est, ut per vulnus visíbile, vulnus amóris invisíbile videámus. Quómodo hic ardor mélius osténdi potest, nisi quod non solum corpus, verum étiam ipsum Cor láncea vulnerári permísit? Carnále ergo vulnus vulnus spirituále osténdit. Quis illud Cor tam vulnerátum non díligat? Quis tam amans non rédamet? Quis tam castum non amplectátur? Nos ígitur adhuc in córpore manéntes, quantum póssumus, amémus, redamémus, amplectámur vulnerátum nostrum, cujus ímpii agrícolæ fodérunt manus et pedes, latus et Cor: stemúsque ut cor nostrum durum adhuc, et impœnitens amóris sui vínculo constríngere, et jáculo vulneráre dignétur. Quam charitátem Christi patiéntis, et pro géneris humáni redemptióne moriéntis, atque in suæ mortis commemoratiónem instituéntis Sacraméntum córporis, et sánguinis sui, ut fidéles sub sanctíssimi Cordis symbolo devótius, ac fervéntius récolant, ejusdémque fructus ubérius percípiant, Clemens Décimus tértius Póntifex Máximus ejúsdem sanctíssimi Cordis féstum quibúsdam peténtibus Ecclésiis celebráre permísit.

℟. Magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * Et sapiéntiæ ejus non est númerus. ℣. Magnus Dóminus, et magna virtus ejus, et sapiéntiæ ejus non est finis. Et. Glória Patri. Et.

In tertio Nocturno.

Ant. Annuntiáte de die in diem salutáre ejus.

Ant. Adoráte eum, omnes Angeli ejus: audívit, et læ-

tata est Sion.
Ant. Vidérunt omnes términi terræ salutáre Dei nostri.
℣. Ex Sion spécies decóris ejus.
℟. Deus noster manifésto véniet

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.
Lectio vii. *Cap.* 19.

In illo témpore: Judæi, quóniam Parascéve erat, ut non remanérent in cruce córpora sábbato (erat enim magnus dies ille sábbati) rogavérunt Pilátum, ut frangeréntur eórum crura; et tolleréntur. Et réliqua.

Homília S. Augustíni Epíscopi
Tractat. 120. *in Joan.*

Unus mílitum láncea latus ejus apéruit, et contínuo exívit sanguis, et aqua. Vigilánti verbo Evangelísta usus est, ut non díceret latus ejus percússit, aut vulnerávit, aut quid áliud; sed apéruit, ut illud quodámmodo vitæ óstium panderétur, unde Sacraménta manavérunt, sine quibus ad vitam, quæ vera vita est, non intrátur. Ille sanguis, qui fusus est, in remissiónem fusus est peccatórum. Aqua illa salutáre témperat póculum, hæc et lavácrum præstat, et potum. Hoc prænuntiábat, quod Noe in látere arcæ óstium fácere jussus est, qua intrárent animália, quæ non erant dilúvio peritúra, quibus figurabátur Ecclésia.

℟. Misit me vivens Pater, et ego vivo propter Patrem: * Et qui mandúcat me, vivet propter me. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ, et intelléctus. Et qui mandúcat.

De Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.
Homília 84. *in Joan.* Lect. viii.

Vides quanti sit véritas? Per ea, quæ Judæi fáciunt, prophetía implétur: ália enim ex hoc manifestáta est. Venérunt ergo mílites, et aliórum fregérunt crura, non Christi; sed ad Judæórum grátiam conciliándam, latus ejus láncea aperuérunt, et mórtuo adhuc insúltant. O péssimam voluntátem, ac scelestíssimam! Noli tamen perturbári, o dilectíssime; quæ enim malo illi ánimo patrárunt, veritáti consentiébant, prophetía hinc impléta est, ínquiens: Vidébunt in quem transfixérunt. Neque hoc tantum, sed non creditúris fuit fidei arguméntum, ut Thomæ, et qui cum eo erant. Ad hæc et arcánum mystérium confirmátum est; exívit enim sanguis et aqua. Non casu, et simplíciter hi fontes scaturiérunt, sed quóniam ex ambóbus Ecclésia constitúta est.

℟. Recéssit Pastor noster, fons aquæ vivæ, ad cujus tránsitum sol obscurátus est: * Portas mortis, et seras páriter Salvátor noster

disrúpit. ℣. Destrúxit quidem claustra inférni, et subvértit poténtiam diáboli. Portas. Glória Patri. Portas.

De Homília S. Bonaventúræ Epíscopi.

Lib. de lign. Vitæ. **Lect. ix.**

PORRO ut de látere Christi dormiéntis formarétur Ecclésia, divína est ordinatióne indúltum, ut unus mílitum láncea latus sacrum illud aperiéndo perfóderet, quátenus sánguine cum aqua manánte, prétium effunderétur nostræ salútis, quod a fonte, scílicet Cordis arcáno profúsum, vim daret Sacraméntis Ecclésiæ, ad vitam grátiæ conferéndam, essétque jam in Christo viventibus póculum fontis vivi, saliéntis in vitam ætérnam. Surge ígitur, ánima amíca Christi, vigiláre non cesses, ibi os appóne, ut háurias aquas de fóntibus Salvatóris. Te Deum. 15.

AD LAUDES

et per Horas, Ant.

1. Díscite a me, quia mitis sum, et húmilis corde.

Ps. Dñs regnávit, cum rel. 16.

2. Sanctificávi locum istum, ut sit nomen meum ibi in sempitérnum, et permáneant óculi mei, et cor meum ibi cunctis diébus.

3. Et dixi: Ergo sine causa justificávi Cor meum, et lavi inter innocéntes manus meas, et fui flagellátus tota die.

4. Secúndum multitúdinem dolórum meórum in Corde meo, consolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meam.

5. Pone me ut signáculum super cor tuum, ut signáculum super bráchium tuum.

Capítulum. *Isaiæ 12.*

ECCE Deus Salvátor meus: fiduciáliter agam, et non timébo; quia fortitúdo mea, et laus mea Dóminus, et factus est mihi in salútem. Hauriétis aquas in gáudio de fóntibus Salvatóris. Hymn.

COR, arca legem cóntinens
Non servitútis véteris,
Sed grátiæ, sed véniæ,
Sed et misericórdiæ.
Cor, sanctuárium novi
Intemerátum fœderis,
Templum vetústo sánctius,
Velúmque scissum utílius.
Te vulnerátum cháritas
Ictu paténti vóluit;
Amóris invisíbilis
Ut venerémur vúlnera.
Hoc sub amóris symbolo
Passus cruénta, et mystica;
Utrúmque sacrifícium
Christus Sacérdos óbtulit.
Quis non amántem rádamet?
Quis non redémptus díligat,
Et Corde in isto séligat
Ætérna tabernácula?
Decus Parénti, et Fílio,
Sanctóque sit Spirítui,
Quibus potéstas, glória,
Regnúmque in omne est sæculum. Amen.

℣. Vere languóres nostros ipse tulit. ℟. Et dolóres nostros ipse portávit.

Ad Benedictus, Ant. Vulnerátus est propter iniquitátes nostras: attritus est propter scélera nostra: disciplína pacis nostræ super eum, et livóre ejus sanáti sumus. Oratio.

Concede, quæsumus, omnípotens Deus, ut qui in sanctíssimo dilécti Fílii tui Corde gloriántes, præcípua in nos charitátis ejus benefícia recólimus: eórum páriter et actu delectémur, et fructu. Per eúmdem.

Ad Primam, in ℟. br. ℣. Qui passus es pro nobis.

Ad Tertiam. Ant. Sanctificávi locum.

Cap. Ecce Deus, ut supra.

℟. br. Vere* Languóres nostros ipse tulit. Vere. ℣. Et dolóres nostros ipse portávit. Languóres. Glória. Vere.

℣. Pósuit fines tuos pacem.

℟. Et ádipe fruménti sátiat te.

Ad Sextam. Ant. Et dixi.

Capitulum. *Isaiæ* 12.

Dicetis in illa die: Confitémini Dómino, et invocáte nomen ejus, et mementóte, quóniam excélsum est nomen ejus.

℟. br. Pósuit* Fines tuos pacem. Pósuit. ℣. Et ádipe fruménti sátiat te. Fines. Glória. Pósuit. ℣. Dirupísti, Dómine, víncula mea.

℟. Tibi sacrificábo hóstiam laudis.

Ad Nonam. Ant. Pone me.

Capitulum. *Isaiæ* 12.

Cantate Dómino, quóniam magnífice fecit, annuntiáte hoc in univérsa terra. Exúlta, et lauda, habitátio Sion, quia magnus in médio tui Sanctus Israel.

℟. br. Dirupísti, Dómine,* Víncula mea. Dirupísti.

℣. Tibi sacrificábo hóstiam laudis. Víncula mea. Glória Patri. Dirupísti.

℣. Erit Dóminus nominátus in signum ætérnum. ℟. Quod non auferétur.

In ii. Vesp. omnia ut in primis, præter:

℣. Hauriétis aquas in gáudio.

℟. De fóntibus Salvatóris.

Ad Magnificat, Ant. Ad Jesum autem cum venissent, ut vidérunt eum mórtuum, non fregérunt ejus crura; sed unus mílitum láncea latus ejus apéruit, et contínuo exívit sanguis, et aqua.

FESTA JUNII

DIE IV. S. FRANCISCI

Caracciolo Conf. Patr. Neap.

Duplex majus.

Lectio i. Noctur. Justus, de Comm. 68.* Reliqua ut in Brev. sub hac die.

DIE XIII. S. ANTONII

de Padua Conf. Patr. Princ. Regn. utriusq. Siciliæ.

Duplex i. classis cum Oct.

In i. Noct. Lect. Justus, de Comm. 68.* Reliqua ut in Breviario sub hac die.

DIE XV. S. FORTUNATI

Episc. Neap. et Conf. Duplex

Omnia de Comm. Conf. Pont 49.* præter. seq. Orat.

Deus, qui beátum Fortunátum Confessórem tu-

um, atque Pontíficem, cæléstis regni desidério júgiter flagrántem, glóriæ tuæ illustratióne voti cómpotem effecísti, ejus précibus concéde; ut eódem nos, quo iste, amóre succénsi, et quæ sursum sunt in via quærere, et post hujus vitæ éxitum in pátria perpétuo possidére valeámus. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Fortunatus Neapolitánus Epíscopus, tértio Ecclésiæ sæculo jam ferme labénte, ad salútem, et tutámen suórum cívium datus a Deo est, quo témpore Ariáni, ut ímpias blasphémias libérius dissemináren, Orthodóxos divexábant. Et Præsul sanctíssimus nihil labóri, industriæque suæ réliquum fecit, quo verbo, et exémplis oves sibi commíssas Cathólicæ doctrínæ præcéptis informáret, ne de Christi caula discéderent: et non sine peculiári Dei providéntia factum, ut ne una quidem descísceret. Animi vero magnitúdine, prudéntia, ac róbore vere sacerdotáli magnam auctoritátem, et reveréntiam est adéptus.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet, inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Tot ígitur, tantísque curis fórtiter adhibitis, grege ab Arianórum erróribus tutáto cæléstis pátriæ desidérium, quo æstuábat, in dies tam illi fervéntius esse cœpit, ut numquam neque diu, neque noctu fundéndis précibus abstinúerit, quo mercédem labóribus a Deo promíssam recíperet, tamque vero simul constans ánimus ad quævis pro Christo, ejúsque Ecclésia advérsa feréndа, ut eum antiquitas Confessóris nómine appelláre non dubitáverit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea. * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Tandem labóribus detrítus, in Christi pace extrémum clausit diem; corpúsque ejus primum Neápoli in sacram Ædem ipsius Fortunáti nómine insígnem illátum est, deinde per Episcopórum manus ad Stephaniam translátum, pópulo comitánte, et patrocínii ejus opem imploránte: postrémo ad Euphebiánam, ibíque sub ara máxima cónditum est. Quæ ómnia perpéndens Gregórius Décimus sextus Póntifex Máximus, instánte Cardináli Archiepíscopo Neapolitáno, cultum,

quem beáto Antístiti suo ab ejus die migratiónis Neapolitanórum gens usque nunc adtribuit, ex Sacræ Congregatiónis Rituum consúlto auctoritáte Apostólica confirmávit, ac de eódem Fortunáto Officium recitándi, ac Missam celebrándi in civitáte, ac diœcési Neapolitána potestátem fecit.

℟. Iste est qui ante Deum, magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Homo péregre, 57.* de Com. Lectio ix. de Ss. Vito, et Soc. Mm. cum. comm. Oct. S. Antonii, et Ss. Mm. in Laud.

DIE XVI. S. JOANNIS Francisci Regis Conf. Dupl. Omnia de Comm. Conf. non Pont. 66.* præt. seq. (m.t.v.)

Oratio.

Deus, qui ad plúrimos pro salúte animárum perferéndos labóres beátum Joánnem Francíscum Confessórem tuum mirábili caritáte, et invícta patiéntia decorásti, concéde propítius; ut ejus exémplis instrúcti, et intercessiónibus adjúti, ætérnæ vitæ præmia consequámur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occurr.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Joannes Francíscus Regis nóbili génere natus, in oppídulo Narbonénsis Gálliæ, cui nomen Fonscoopértus, exímiæ sanctitátis a téneris annis indícia præbuit. In eo jam tum eluxére mira morum innocéntia, flagrans oratiónis stúdium, pudor, et modéstia singuláris. Societátem Jesu ingréssus Tolósæ anno ætátis décimo nono, humilitáte, obediéntia, caritáte, ódio sui, cæterísque vitæ religiósæ virtútibus excélluit. Absolútis stúdiis, totum se procurándæ animárum salúti pénitus devóvit. Ásperos Vivariénsium, Velaunórum, et Forénsium montes, et ingéntes Helviórum tractus, glácie, nivibúsque fere perpétuis hórridos, eorúmque colónos inscítia, rusticitáte, barbárie intractábiles suscépit excoléndos, eo succéssu, ut innumerábiles hómines aut Calviniána lue inféctos, aut pérditis móribus corrúptos, ad Cathólicam fidem, et ad Christiánam pietátem tradúxerit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et. Lectio v.

Campestribus Missiónibus hibérno témpore perfún-

ctus, æstívo revertebátur Anícium, ibíque in nosocomiis, et in carcéribus, in privátis ædibus, in cómpitis, ac templis, omne hóminum genus, ómnibus ómnia factus, sublevábat. Páuperum greges, corrogátis úndique subsídiis, præsértim cum sæviret fames, multiplicáto étiam non semel per miráculum fruménto, sustentábat: unde illi Patris páuperum cognómen índitum fuit. In flagitiósis homínibus, et pérditis præsértim muliérculis e vitiórum cœno educéndis, vix credíbile est quot probra, ludíbriaque pertúlerit, erécto semper, et álacri vultu impertérritus, licet gládiis júgulo sæpe admótis, álapis ori impáctis, et fústibus córpori. Grassánte peste, infírmos eo morbo laborántes sédulo invísens, ardénti reficiébat charitáte. Erga álios blandus, ac benéficus, in se ipsum sæviébat acérrime, ásperis cilíciis, férreis caténis, cruéntis flagellatiónibus, somnum bréviter in nuda tábula, aut humi carpens, semper abstémius, vilissimóque semper víctitans cibo, et ádeo ténui, ut arcéndæ morti pótius, quam sustentándæ vitæ sufficeret.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum. * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Divino amóre sic erat incénsus, ut illum unum spiráre, loqui, cogitáre viderétur. Plures noctis horas oratióni dabat, cæléstibus áffluens delíciis, et extra se sæpe raptus. Rem divínam ea ánimi attentióne, eo vultus ardóre faciébat, ut sacrum, quo effervescébat, ignem étiam in adstántes diffúnderet. Miráculis, aliísque donis supernaturálibus mire cláruit. Tandem vocátus ad præmia labórum, in Viennénsis diœcésis pago, cui nomen est Lavéscus, corréptus lethàli morbo ex labóribus contrácto, cum sæviret hiems frigidíssima, cæléstibus recreátus illustratiónibus, ad ætérna gáudia invitátus, spíritum Creatóri réddidit, anno millésimo sexcentésimo quadragésimo, die trigésima prima Decémbris, vitæ suæ quadragésimo quarto. Ejus sepúlchrum incredíbili populórum per aspérrimos montes úndique confluéntium concúrsu, ob sanctitátis, et miraculórum famam, quæ máxime percrebrescébat, summa devotióne est frequentátum. Quibus ómnibus permótus Clemens Undécimus Póntifex Máximus, Joánnem Francíscum Beatórum; Clemens vero Duodécimus Sanctórum fastis solémni ritu adscripsit, die décima sexta Június ejús-

dem celebrándæ festivitáti a Benedicto Décimo quarto assignáta.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia.

Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Sint lumbi de Comm. 74.*

DIE XVI. QUARTA INFRA Oct. S. Antonii Confes. Sem.

Lect. i. Noct. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

De Sermóne sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lectio iv.

Unde supra paulo post.

QUANTUM autem sit pietátis argruméntum, quod Deus illum tanto magistrátu dignum judicárit, audi. Christus excitátus a morte, quid dicit Petro? Postquam enim illum interrogásset, Petre amas me? isque respondisset, Tu Dómine scis quod amo te; dicit illi: Si díligis me, pasce oves meas. Hoc autem dicébat, non solum ut nobis certíssime declaráret, quantópere ipsum diligeret Petrus: verum étiam, ut palam fáceret, quantam habéret benevoléntiam erga suas oves. Itaque si quis volúerit illi commendátus esse, curam hábeat óvium illíus, públicam quærat utilitátem, fratrum suórum salúti prospíciat.

℟. Honéstum.

Lectio v.

NULLUM enim offícium hoc Deo chárius est, et ob id alícubi dicit: Simon, Simon, expetívit te Sátanas, ut cribráret te tamquam tríticum, sed ego rogávi pro te, ne defíciat fides tua. Quid ígitur hujus sollicitúdinis, curæque præmium mihi repéndis? eámdem curam, quam nobis impéndit, repóscit. Nam et tu, inquit, aliquándo convérsus confirma fratres tuos. Neque prorsus ália res est, quæ períndе declaret doceátque quis sit fidélis, et amans Christi, quam si fratrum curam agat, proque illórum salúte gerat sollicitúdinem.

℟. Amávit.

Lectio vi.

HÆC omnes aúdiant et mónachi, qui móntium occupárunt cacúmina, quique modis ómnibus seipsos mundo crucifixérunt, quo pro víribus Ecclesiárum præféctos ádjuvent, horúmque curas léniant précibus, concórdia, charitáte; sciéntes, quod nisi modis ómnibus opitulentur iis, qui tot perículis objiciúntur, per grátiam Dei, totque negotiórum curas sústinent, quibuscúmque possunt ratiónibus, auxiliéntur, quamquam procul habitántes, et victus sors ipsis períisset, et tota in scópulum impegísset sapiéntia. ℟. Iste homo.

In tertio Nocturno.
Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.
Lectio vii. *Cap.* 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Et réliqua.

De Hom. S. Augustini Episc. *Unde supra.*

Hæc tria, hoc est, abstinéntia a malo, et operátio boni, et spes præmii ætérni, commemoráta sunt in Actibus Apostolórum, ubi scriptum est: quia docébat eos Paulus de continéntia, de justítia, et spe vitæ ætérnæ. Ad continéntiam pértinet; sint lumbi vestri præcíncti: ad justítiam pértinet; et lucérnæ ardéntes: ad expectatiónem Dómini pértinet, quæ est spes vitæ ætérnæ. Ergo declína a malo; hæc est continéntia, hi sunt lumbi accíncti. Et fac bonum; hæc est justítia, hæ sunt lucérnæ ardéntes. Quære pacem, et séquere eam; hæc est expectátio futúri sæculi. ℟. Iste est. Lectio viii.

Habentes autem ista præcépta, et promíssa, quid quærimus in terra dies bonos, ubi eos inveníre non póssumus? Scio enim, quia eos quæritis, quando aut ægrotátis, aut in tribulatiónibus estis, quæ abúndant in hoc sæculo, quóniam quando ætas vergit ad finem, et senex plenus est querélis, et nullis gaudiis, inter omnes tribulatiónes, quibus contéritur genus humánum, non quærunt hómines nisi dies bonos, et vitam volunt longam quam hic habére non possunt. ℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Quid ergo est vita hóminis, étiam illa, quæ longa dícitur? Audíte non a me, sed mecum simul. Ait enim nobis quidam: Veníte, filii, audíte me, timórem Dómini docébo vos. En, quam rem vult docére: et cui rei útilis est timor Dómini. Séquitur: Quis est homo, qui vult vitam, et díligit dies vidére bonos? Respondémus omnes: Nos vólumus. Quid séquitur, audiámus. Cóhibe linguam tuam a malo, et lábia tua ne loquántur dolum. Modo dic, Ego. Eja respóndeat mihi áliquis: Ego. Et cum hoc féceris, secúrus expécta vitam, et dies bonos: quære pacem; et séquere eam, et tunc bona fronte dices Dómino: Feci, quod jussísti: redde, quod promisísti.

Te Deum laudámus. 45.

DIE XVII. BEATI PAULI Buralis Card. de Arctio Episc. Neap. Duplex.

Omnia de Com. Conf. Pont. 49.* præter seq. Oratio.

Deus qui admirábiles vocatiónis tuæ trámites in beáto Paulo multifórmiter ostendísti; ejus nobis interces-

sióne concéde, ut te vocántem et intellígere, et fidéliter sequi valeámus. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Paulus de Arétio, ex prisca Burálium stirpe Itrii in Campánia ortus ab ineúnte ætáte omni génere virtútis non unum spécimen dedit. Sæculi illécebras, et Neapolitáni fori jam sibi arridéntem celebritátem in ipso juventútis flore contémnens, Itrium secéssit: refugiénsque régium sanctæ Claræ consílium, in quo a Cárolo Quinto se cooptátum intelléxerat, rusticáno hábitu se ábdidit in silvis. Sed ab immíssa équitum manu quæsítus, deprehensúsque, Neápolim régredi, impositúmque munus capéssere cógitur. Verum vir Dei aúlicos, ac forénses strépitus fastídiens, regulárem pótius vitæ statum, ac recéssum ardébat. Quem tandem plúribus humilitátis, et perseverántiæ præstitis arguméntis inter cléricos reguláres obtínuit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Diuturni, atque exoptatíssimi voti compos efféctus, in ipso statim tyrocínio, mirum, quantum in regulári disciplína, atque in omni virtútum génere proféccerit. Cum sóciis, Andréa Avellíno præsértim, de majori alacritáte, et de durióri quólibet, ac fœdióri ópere perfungéndo contendébat sæpius, et præ víribus pugnábat. A quo humilitátis stúdio ad vilíssima quæque dedúcto, post repetítas sui Ordinis præfectúras, post amplíssimam ad Philíppum Hispaniárum Regem functam legatiónem, post hábitas étiam de morum controvérsiis lectíssimas consultatiónes, nunquam vel mínimum discéssit. Ut strénue proínde non una episcopáli Sede recusáta, ad Placentínam, tum ad Neapolitánam non potúerit, nisi suprémis ádigi obediéntiæ légibus; et inter ipsos purpurátos Patres nonnisi ánxio, ac reluctánti ánimo adscísci.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Verum in his ómnibus nihil immutátus, charitátis atque religiónis stúdio veheméntius exársit. Tridentíni decréta, morúmque reformatiónem éditis Synodis zelávit, induxítque. Christiánæ disciplínæ scholas aperuit.

Religiosórum cœnóbia, feminárum collégia, clericórum seminária excitávit non solum sed victu étiam fovit, et stipe frequénti. Hæréticis, Hebræis, Turcis, sodalitátibus, concionibúsque ad eórum conversiónem institútis, consúluit. Ac úndique ópera ejus, et exémplo instauráti mores, excísæ corruptélæ, usúræ, blasphémiæ, impudicítiæ procul amandátæ. Quibus, aliísque plúribus, labóribus, ærúmnis, pœnitentiísque conféctus, et præ vírium imbecillitáte córpore pene fatíscens, in terram acérbo casu, fémore fracto prostrátus est. Quo ex vúlnere, anno ætátis sexagésimo séptimo diris dolóribus ad extrémum usque fórtiter tolerátis, evolávit in cœlum.

℟. Iste est qui ante Deum, magnas virtútes operátus: est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In iii. Nocturno Homilia in Evangelium, Homo péregre de Communi. 57.*

DIE XVIII. BEATI PETRI de Pisis Conf. Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont. 66.* præter seq.

Oratio.

Deus, qui in Ecclésia tua nova semper instáuras exémpla virtútum: da nobis beáti Petri Confessóris tui ita inhærére vestígiis, ut assequámur et prœmia. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Petrus Gambacúrta Pisis in Etrúria nóbili génere natus, in ipso juventútis flore pátriam, paréntes atque divítias propter Christum relínquens, in erémum secéssit, ac in Cessánæ monte agri Urbinátis aliquándiu inténtam divínis rebus vitam duxit. Ibi ex pia Christi fidélium stipe anno Dñi millésimo trecentésimo octogésimo, cœnóbio cum parva Ecclésia in honórem sanctíssimæ Trinitátis exstrúcto, una cum duódecim sóciis ad mundi contémptum, et eremíticæ vitæ cultum incénsis, prima suæ Congregatiónis jecit fundaménta; quam a sancto Hierónymo, in quem præcípua veneratióne afféctus vixit, nuncupávit, ejúsque virtútes imitári conténdit. In idem propósitum pios sodáles potíssimum est adhortátus, profecítque in dies morum sanctimónia.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias recta, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Charitate in Deum flagrábat quam máxime: ita vero proximórum salúti stúduit, ut ob illórum multitúdinem, qui ad meliórem frugem ipsius ópera se recéperant, brevi multa monastéria sint constrúcta. Dei Genitricem singuláriter cóluit, ejúsque patrocínium non uno obséquii génere méruit. In divinórum meditatióne assídue incúmbens, média étiam nocte ad Deum laudándum surgébat. Corpus fere quotídie jejúniis, et flagéllis macerábat: super páleas, vel humi cubans dúriter, ac vix necessárium carpébat somnum. Ad nudam carnem vestem ásperam instar cilícii adhíbuit. Paupertátis amans et cultor, nec quidquam hábuit próprium, et Institúti sui ásseclas páuperes propter Christum appellári vóluit. Suas, et fratrum calamitátes patiénter tolerábat, benignitáte, et ánimi demissióne emícuit: singulórum vero indigéntiæ famulári, tum étiam vilíssima quæque obíre múnera in delíciis hábuit.

℟. Amávit eum Dóminus et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.
℣. Induit eum Dóminus loricam fídei et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Donis a Deo ob sanctitátem auctus, quamplúrimos morbis grávibus afflictátos sanitáti restítuit. Dæmones ab humánis corpóribus misérrime oppréssis et cruciátis decédere cómpulit: multis in extrémo discrímine opitulátus est. Futúra quoque prædíxit. Románis Pontifícibus virtútum mérito charus, et in prétio hábitus, ab ipsis multis cumulátus est benefíciis, quæ in institútam a se religiósam famíliam redundárunt. Dénique octogésimum annum agens, Venétiis, quo cœtus sui causa concésserat, prænunciáto mortis die, ac Sacraméntis Ecclésiæ suscéptis, décimo quinto Kaléndas Júlii anno Dómini millésimo quadringentésimo trigésimo quinto migrávit in cœlum, miráculis multis post óbitum clarus.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Sint lumbi, de Comm. 74.*

DIE XX. OCT. S. ANTONII de Padua. Conf. Duplex.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.

Lectio iv, *Ser. 2. de S. Victore.*

Gaudete in Dómino, dilectíssimi, qui inter conti-

nua suæ pietátis beneficia indúlsit hóminem mundo, cujus multi salvaréntur exémplo. Iterum dico: Gaudéte, quod factus de médio appropiávit Deo, ut multo plures ejus intercessióne salvéntur. In terris visus est, ut esset exémplo: in cœlum levátus est, ut sit patrocínio. Hic infórmat ad vitam; illic invítat ad glóriam: factus est mediátor ad regnum, qui fuit incitátor ad opus. Bonus mediátor, qui sibi jam póstulans nihil, totum in nos transférre desíderat et supplicántis afféctum, et supplicatiónis fructum: quid enim quærat sibi, qui nullíus eget?

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Hæc dies gloriósæ migratiónis ejus, dies lætítiæ cordis ejus, exultémus et lætémur in ea: introívit in poténtias Dómini, gaudeámus, quia nunc poténtior est ad salvándum. Hodie Antónius, pósito córpore, tanto alácrior, quanto expedítior penetrávit in sancta, símilis factus in glória Sanctórum. Hódie, despécto mundo, et mundi príncipe triumpháto, supra mundum victor ascéndit, accípiens de manu Dómini corónam victóriæ. Ascéndit autem cum imménsa supelléctili meritórum, clarus triúmphis, miráculis gloriósus: sedet veteránus miles, débita jam suavitáte, et securitáte quiétus; secúrus quidem sibi, sed nostri sollícitus. O venerándam étiam ipsis Angelis sanctitátem! quam pari stúdio, etsi dispari voluntáte, et mali fúgitant, et frequéntant boni. Nec fácile díxerim quid virum ástruat sanctiórem, horum favor, aut pavor illórum.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

O miles emérite, qui christiánæ milítiæ duris labóribus angélicæ felicitátis réquiem commutásti! réspice ad imbélles, et imbecílles commilitónes tuos, qui inter hostíles gládios, et spirituáles nequítias tuis laúdibus occupámur. Quam pium, quam dulce, quam suáve, o Antóni, in hoc loco afflictiónis, et in hoc córpore mortis te cánere, te cólere, te precári! Nomen tuum, et memoriále tuum favus distíllans in lábiis captivórum; mel, et lac sub lingua eórum, qui tui memória delectántur. Eja ergo, fortis athléta, dulcis patróne, advocáte fidélis, exúrge

in adjutórium nobis, ut et nos de nostra ereptióne gaudeámus, et tu de plena victória gloriéris.
℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam:* Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap. 12.*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Et réliqua.

Homilía S. Fulgéntii Epíscopi

Ex serm. de Conf.

Si istum Dómini sermónem secúndum lítteram velímus accípere, nihil in eo cómmodi spirituális póssumus invenire: quid enim próficit ad ánimæ salútem, si áliquis corporáliter aut lumbos præcíngat, aut lucérnam accéndat? In lumbis ítaque concupiscéntia carnális osténditur, in lucérnis vero fides, et cháritas christiána monstrátur. Jubens ígitur Dñs lumbos nostros præcíngi, concupiscéntiam carnis sine dúbio præcípit refrænári; ímperans autem, ut lucérnas ardéntes habeámus, hoc útique jubet, ut et lúmine veræ fídei splendeámus, et sanctæ charitátis opéribus ferveámus.
℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse. Lec. viii

Ista, quæ de Evangélio proposúimus, cum prophéticis sermónibus conferámus. Utrúmque enim testaméntum Deus instítuit: unus Dóminus dedit: et si sunt utriúsque testaménti divérsa pro tempóribus Sacraménta, concórdat tamen in utróque salútis humánæ senténtia, qua præcípitur, ut non peccémus, et jubétur ut bonis opéribus insistámus. Per Isaíam Dóminus omnes his ádmonet verbis: Auférte malum cogitatiónum vestrárum ab óculis meis; quiéscite pervérse ágere; díscite benefácere. Quid est enim, sint lumbi vestri præcíncti, nisi quiéscite ágere pervérse? Quid est, sint lucérnæ ardéntes, nisi díscite benefácere?
℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis.
℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester

ventúrus sit. Et vos.

Lectio ix. de S. Sylverio.

DIE XXI. S. ALOYSII Gonzagæ Conf. Patr. Neap. Duplex majus.

Lect. i. Noct. Justus, 68.* Reliq. ut in Brev. sub hac die.

DIE XXII. S. JOANNIS EPI. Neap. Conf. Duplex. Omnia de Comm. Conf. Pont. 49.* præter seq. (m.t.v.). Oratio.

Deus, qui beátum Joánnem Confessórem, atque Pontíficem, méritis onústum, ad cœléste regnum beáti Paulíni vócibus advocásti, præsta; ut ejúsdem natalítia veneráti, et recta vestígia secúti, ad ætérnæ vitæ páscua perducámur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Joannes Neapolitánus, non virtútibus minus, quam doctrínis excúltus, a Gregório Quarto Pontífice Máximo, Cleri electióni, precibúsque pópuli suffragánte, pátriæ instituítur Antistes. Mira in páuperes, in ærumnósos charitáte, ómnium bono natus, exársit. Núllius maleficia, nisi beneficiis vindicávit; neque in flagitiósos hómines visus est unquam, sed in sola flagítia indignári. Tum demíssi ánimi exímia virtúte præcélluit, ut súbditus ómnibus malúerit vidéri, quam Præsul: non álio, quam Justi, ac Sancti nómine nuncupátus. Cujus proptérea intemerátæ fidei Neapolitánus Dux filium Athanásium, sacræ infulæ, ac sanctitátis hærédem, doctrínis imbuéndum, et piis móribus trádidit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil proficiet, inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Tot, tantísque ánimi dótibus sapiéntia insígnis, prudéntiaque accéssit. Códices plures, utilésque conscrípsit. Civitátem a Saracénis terra, maríque obséssam, ópera, et consílio juvit, eíque a Sicárdo Longobardórum príncipe pacem obtínuit. Máximum templum sacra supelléctili áurea, et argéntea donávit, atque in vita functos étiam pius, decessórum Antístitum corpóribus in Stephaníæ Basílicam translátis, et monuménta pósuit, et imágines sepulcráles appínxit. Tot dénique virtútibus, gestísque præcláram vitam óbitu beatíssimo terminávit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto méo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Dignus namque in morte fuit, ut eádem nocte, quæ suprémam Christi cœnam antecédit, beátum Paulínum Nolánum Antístitem in so-

mnis oblátum prospíceret, et invitántem ad cælum seréno vultu, et suavíssimis his vócibus audíret: Joánnes frater, quid hic agis? exólve jam víncula, et ad nos évola. Eo conspéctu, et allocutióne inflammátus, anhélans ad cæléstia, sábbati post Parascéven die, válidus procéssit ad templum, et oratióne ad pópulum hábita, ad altáre perréxit, indeque repénte ánimam expírans ad cæli templum emigrávit, anno octingentésimo quadragésimo nono. Sacrum corpus sub ara máxima Ecclésiæ sanctæ Restitútæ veneratióni habétur. ℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: *Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Vigilate de Com. ii. loco 61.*

Lectio ix. ex duabus S. Paulini Episcopi et Conf. et commem. ejusdem in Laud. Ant. Sacérdos ℣. Amávit ex i. Vesperis.

FESTA JULII.

DIE VII. DEDICATIO METR. Eccles. Neap. Duplex i. Classis cum Octava.

Omnia ut in Comm. Dedicat. Eccl. 112.* Extra Civit. et Suburb. non celebratur Octav. hujus festi. Et apud Regulares in Civitate tantum recitatur sub ritu dupl. ii. classis sine Octava. Ideo consule Ordin.

DIE XV. S. ATHANASII EP. Et Conf. Patr. Neap. Dupl. majus. Omnia de Com. Conf. Pont. 49. præter seq. Oratio.

Omnipotens ætérne Deus, qui beátum Athanásium Confessórem tuum, atque Pontíficem invícta constántia roborásti, te supplíciter exorámus; ut, illo intercedénte, ab exequéndis mandátis tuis nulla hóstium oppugnatióne desistámus. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. Fidélis. 51.*

In ii. Nocturno, Lectio iv.

Athanasius Neapolitánis Dúcibus natus, quem pii paréntes sancti Athanásii Alexandríni précibus suscéptum, ejusdémque pósteа invíctæ constántiæ æmulatórem, hoc appellárunt nómine. A puerítia Clericáli milítiæ adscríptus, beáto Joánni Neapolitáno Antístiti erudiéndus tráditus est: quo doctóre, tanta enítuit pietáte, litterísque, ut mérito a Leóne Quarto Pontífice, cívium précibus annuénte, Neapolitánus Epíscopus fúerit renunciátus, et consecrátus. Ecclesiásticos provéntus, doméstícúmque patrimónium in templórum, pauperúmque inópiam sublevándam erogávit: multas Saracenórum incúrsibus pene dírutas instau-

rávit Basílicas, easque prædiis, sacris véstibus, vasísque pretiósis locupletávit. Minístros altáris Hebdomadários in templo máximo a se institútos, próprio dotávit ære; paupéribus, et peregrínis hospítium apéruit; multúmque pecúniæ ad captívos e Barbarórum servitio vindicándos mira charitáte profúdit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Abstinéntia fuit incredíbili, frugáli mensa utens, esum carnis sibi perpétuo interdíxit. Corpus non cilício solum, flagrísque, sed gravíssimo étiam plumbi póndere a cervíce ad talos exténso affligébat, lapídeque cápiti suppósito, in léctulo humi strato cubábat. A Nicoláo Primo Pontífice Romam accersítus, magno honóre est hábitus; ac Lateranénsi in Synodo, una cum áliis Pátribus, tértio loco assídens, Joánnem Ravennátem, insaniéntem ántea contra Ecclésiam, qui pósteà resipuit, confutávit. Neápolim regréssus, a Sérgio fratris fílio, notæ impietátis hómine, Athanásii objurgatiónes indignánte detrúsus in cárcerem; indeque Cleri ópera cum univérsæ civitátis gáudio eréptus est.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Constánter deínde oblúctans iníquis contra Ecclesiásticam libertátem postulatiónibus Sérgii, ejus ópera depúlsus a sede, unúmque mensem supra viginti coáctus exuláre, plúrimas per id témporis ærúmnas perpéssus est; quibus tandem conféctus, Vérulis óbiens, cæléstem in pátriam recéptus est, ætátis anno quadragésimo primo Idibus Júlii, post Christum natum octingentésimo septuagésimo secúndo. Corpus miráculis clarum, Cassínum prius in montem, mox Neápolim, quinto post óbitum anno íntegrum adhuc repértum, solémni supplicatióne translátum est; cujus translatiónis memória nonis Aprílis anniversária festivitáte recólitur.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse intercédat. Glória Patri. Ipse intercédat.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Homo péregre de Com. 57.*

DIE XVI. B. MARIÆ V. de Monte Carmelo.

Duplex ii. Classis. Omnia, ut in proprio Sanctorum.

DIE XXI. S. MACRINÆ V.

Duplex. Omnia de Comm. Virg. 82.* præt. seq. Oratio.

Deus veritátis amátor, qui beátæ Macrínæ Vírginis ad tui nóminis glóriam vota suscípere dignátus es: fac nos rádios veræ lucis agnóscere, et ad perpétuos charitátis tuæ ampléxus felíciter pervenire. Per Dñm.

Et fit comm. S. Hierónymi Æmiliani Confessoris. Deinde S. Praxedis Vir. ut in Br.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Ex Epístola sancti Gregórii Nysséni ad Olympium Mónachum. Lectio iv.

Macrina sanctórum Basílii, et Eumélíæ fília, Magníque Basílii, et Gregórii Nysséni soror, ab ineúnte ætáte religiósis vitæ móribus a beátis paréntibus diligénter instrúcta, pietátem egrégie cóluit. Hujus mater grávida somno corrépta manu gestáre sibi visa est id, quod adhuc intra víscera continébat, et quemdam humána spécie, et forma augustiórem intuérí, qui Theclæ celebérrimæ mártyris nómine filíolam appellávit. Id autem cum ter répetens testátum reliquísset, discéssit. Ea vero statim somno solúta est, et partu fácile leváta, ut et somnó simul excitáta sit, et quod in quiéte víderat, effectum inspéxit. Is autem, qui per quiétem appárúerat, eam vocem pronunciávit, non tam ut quo nómine appellánda esset, indicáret, quam ut similitúdine nóminis idem osténderet vivéndi stúdium, et institútum. Duodécimum annum cum attigísset, a Basílio patre nóbili cuidam et honestíssimo adolescénti desponsáta.quoæ vita (núptiis nondum celebrátis) abeúnte, numquam indúci pótuit, ut quæ virginitátem serváre in ánimum indúxerat, álium dúceret. A matris látere, quam summa observántia reverebátur, ne momento quidem témporis discedébat, éique ancíllæ instar ministrábat in ómnibus.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et. Lectio v.

Patre mórtuo, labórum Euméliæ matris, quibus illa premebátur, se sóciam præbens, sollicitudinúmque partem súbiens, eam gravi molestiárum ónere levábat, cui post étiam suásit, ut relicta prístinæ vitæ consuetúdine, elatióreque vivéndi modo, quas súbditas et ancíllas ad usus próprios adhibúerat secum ejúsdem conditiónis,

atque órdinis esse vellet, atque una cum illis vitam cum virgínibus tradúceret. Basilium fratrem ante id tempus, a públicis litterárum gymnásiis, in quibus diu versátus fúerat, domum redeúntem ad perfectiónis stúdium ádeo incéndit, ut mundi posthábita claritáte, despectáque eloquéntiæ glória, laboriósum, operosúmque vivéndi genus per paupertátem perféctam amplexátus, expeditam sibi ad virtútem viam extrúxerit. Ipsa vero beáta Macrína vitam victu ásperam, sed assiduis contemplatiónibus suávem ducens, humi cubábat, módico cibo conténta erat, delícias suas in temperántia collocáverat, glóriam suam in eo putárat sitam, quod nota esset némini, divitias quod nihil possidéret.

Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem. * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. . Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea Lect. vi.

Novem círciter ménsibus a Basilíi fratris óbitu, quem illa forti ánimo túlerat, in morbum íncidit, quo témpore a Gregório Nysséno fratre invísitur qui támdiu apud eam fuit, quámdiu ánimam Deo réddidit. Sub mortem vero, Sponsi charitáte vulneráta, ita Deum precári cœpit: Tu, Dómine, mortis metum nobis abstersísti Tu effecísti, ut hujúsce vitæ finis vere nobis esset princípium vitæ. Tu nostra córpora ad tempus somno tradis, rursúmque e somno súscitans extréma tuba, tu mihi ádhibe Angelum lucis, qui me ducat ad locum refrigérii, ubi quiétis est aqua, in sinu sanctórum Patrum. Hæc dicens, óculos, os, et cor cruce signans, vitæ finem læta expectábat. Nocte demum adveniénte, cum tota in agéndis Deo grátiis esset, ad præmium ábiit in cælum. Cujus corpus in eo sepúlchro, in quo beatórum paréntum relíquiæ quiescébant, cónditum est.

Afferéntur regi vírgines post eam, próximæ ejus * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória Patri. Afferéntur.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Símile erit de Comm. 93.*

Lectio ix. de S. Praxede Virgine, ut in Brev. et in Laud. fit comm. ejus.

DIE XXII. S. MARIÆ

Magdalenæ Patr. Neap. Duplex majus cum Octava. Omnia ut in Brev. sub hac die.

DIE XXIII. S. LIBORII

Episc. et Conf. Duplex. Omnia de Com. Conf. Pont. 49.* præt. seq. (m.t.v.) Orat.

Exaudi, quæsumus, Dómine, preces nostras, quas

in beáti Libórii Confessóris tui, atque Pontíficis solemnitáte deférimus: et qui tibi digne méruit famulári, ejus intercedéntibus méritis ab ómnibus nos absólve peccátis. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Liborius honéstis paréntibus in Gállia natus, et ab ineúnte ætáte cadúcárum rerum illécebras aversátus, egrégiam índolem præcláris móribus, et humanárum, sacrarúmque litterárum stúdiis ádeo diligénter excóluit, ut procéssu témporis, probitátis, ac sapiéntiæ profíciens increméntis, maturitátem virílis ornáret ætátis. Clero adscríptus, ac officiis functus Ecclesiásticis, ámplius totum se divíno cúltui mancipávit: studuítque cunctos actus, cogitatúsque suos ita ad ratiónis normam dirígere, ut nihil appéteret pœniténdum. Modéstiá ítaque, abstinéntia, castimónia, aliísque virtútibus conspícuus, Pavácio Cenomanénsi Epíscopo defúncto, unánimi civitátis consénsu, quartus ejúsdem sedis Antístes suffícitur.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: *Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Ea dignitátis accessióne nihil intérius immutátus, in concrédita sibi Dómini víneа excolénda totus fuit. Assídua prædicatióne, vitæ innocéntis exémplo, et effúsa in páuperes charitáte præcípue insígnis, pópuli mores reformávit, ac potens in ópere, et sermóne multos integritáti vitæ, fideíque restítuit. Domus Dei decórem, et cultum egrégie promóvit, ædificátis septémdecim Ecclésiis, in quibus pro jugi divinórum officiórum celebratióne, et affluéntibus pópulis sacrórum dispensatióne, divérsi órdinis ministros instítuit. Tandem quadragínta novem annis in Episcopátu sanctíssime transáctis, obdormívit in Dómino décimo Kaléndas Augústi. Eum in cilício decumbéntem, et ad cæléstem pátriam anhelántem beátus Martínus Turonénsis Epíscopus ab Angelo mónitus invísit, mortuúmque in Suburbána Ecclésia honorífice sepelívit: ubi multis póstea miráculis coruscávit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Verum post debellátam a Cárolo Magno Saxóniam,

et Christi jugo subáctam, Badurádus Secúndus Paderbónæ in Vestphália Epíscopus, cum adhuc rudem in fide pópulum ad avítas Gentílium superstitiónes sese converténtem animadvertísset: quo illum ab ejúsmodi erróribus per novum Patrónum, ac intercessórem apud Deum revocáret, divíno mónitu ab Aldríco Cenomanénsi Antístite Libórii corpus impetrávit, et máxima cum celebritáte suscépit anno Salútis octingentésimo trigésimo sexto. Sacræ Relíquiæ, cum transferréntur, omnes illas regiónes mira signórum frequéntia illustrárunt, quorum fama in dies percrebrescénte, magnum ubíque Libórii nomen esse cœpit. Sed ejus virtus contra nephríticos dolóres præcípue clarécit, contínuis testáta benefíciis, ob quæ peculiári fidélium pietáte multis in regiónibus celebrátur.

℟. Iste est qui ante Deum, magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória. Ipse.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Vigiláte de Com. ii. loco 61.*

DIE XXVI. S. ANNÆ

Matris B. M. V.

Patr. Neap. Duplex ii. Class.

Omnia ut in Br. sub hac die.

DIE XXVII. S. PANTALEONIS

Mart. Semiduplex.

Omnia de Com. unius Mart. 20.* præter sequentia.

In ii. Vesp. S. Annæ fit com. S. Pantaleonis. Ant. Gloriósus Pantáleon cæléstem médicum toto diléxit corde, et móriens pro Christo, vivit in cælo coronátus.

℣. Glória et honóre coronásti, eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

Deus, qui beátum Pantaleónem Mártyrem tuum vária torménta superáre fecísti, et pro persecutóribus exoráre, concéde propítius; ut qui ejus implorámus auxílium, misericórdiæ tuæ sentiámus efféctum. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Script. occ. Ubi vero celebratur ritu Dupl. dicuntur Lect. Confitébor. ut in festo S. Laurentii Mart. 10. Aug. 532.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Pantaleon Nicomediénsis, fílius Eustórgii Gentílis, et Eubúlæ Christiánæ, médicam artem ab Euphrósyno dídicit: cum autem Hermoláus Présbyter ex modéstia vultus, ex incéssu, et serenitáte oculórum alte de illo judicásset, illum accersívit, et cœpit in cor fluénta divínæ fídei infúndere. Crede mihi, dixit, Æsculápii, et Hippócratis medicaménta parva sunt, et parum prodésse

possunt; quinímo ipsi dii, quos colit Maximiánus, sunt vana omníno fábula: unus autem solus verus Deus est Christus, in quem si credíderis, ejus sola invocatióne omnes morbos fugábis: quæ verba servábat in corde, júgiter meditabátur, et suáviter alléctus, ad Hermoláum, ut ad magístrum, hilaris quotídie ventitábat. Cum autem quadam die vidéret púerum mórtuum, et prope eum víperam quasi ostendéntem, quod ei mortem intulísset, intra se dixit: Si vera sunt dicta Hermolái, invocáto nómine Christi, puer iste vivet, et béllua moriétur: quod uti cogitáverat, áccidit, et statim infúsa luce securitátis, omnis calígo discéssit, et benedícens Deum, æstuánsque desidério sacri baptísmi, ab Hermoláo gaudens illum suscépit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Descendítque cum illo in fóveam, et in vínculis non derelíquit eum. Et.

Lectio v.

Non multo post cæco visum restítuit, et patri Eustórgio ténebras impietátis solvit, qui idóla calcans, et verum Deum conféssus baptizátur. Mórtuo patre, egénis opem, et languéntibus sanitátem largiebátur; quare ad Maximiánum déferunt, qui primum honóre, et blandítiis attráhere studet, deínde minátur mortem, et dura supplícia, si diis non ófferat sacrifícium; sed cum ómnia invícto ánimo respúeret, in ligno suspénditur, férreis laniátur úngulis, et lámpades ignis latéribus ejus admovéntur: at illi oránti appáruit Christus dúlcibus verbis récreans, et íllico laxátæ sunt manus lictórum, extínctæ lámpades, et plumbum liquátum, in quod póstmodum, tyránno jubénte, injéctus fuit, in naturálem mutátur frigiditátem. Sed quid non tentat ingeniósa crudélitas! mandat ingéntem lápidem collo alligári, sicque in mare demítti; sed lapis non secus ac fólium leve supérnatat, et Pantáleon firmiter super undas gráditur. Non cessit tantis prodígiis tyránni obcæcáta mens, sed feris insánior jubet ad feras prodúci. Crudéle spectáculum! sed spectábile cælo conflúxit tota cívitas. Congrediúntur cum athléta feræ; sed illæ tamquam ratióne uténtes, et indútæ humanitátem, quam exúerat Imperátor, reverénter ad Mártyrem accédunt, blandiúntur, pedésque illíus lingua tangéntes, véluti contendébant, quænam prima ad eum accéderet, et non prius recéderet, quam Martyr ei manum imposuísset, et benedi-

xísset.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei Dómine:* Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et. Lect. vi.

Quo viso clamábant multi: Dimittátur justus, magnus est Deus Christianórum, qui quidem solus, et verus est. Sed Maximiánus nec edóctus a feris pietátem, nec tanto lúmini cedens, imperat Pantaleónem in locum éditum ferri, et rotæ alligátum in præceps per declíve demítti: at rota ultríce, et plures deórum oppriménte cultóres, illæsus evásit; quare gládio occídi jussit. Accéssit lictor, óleæ plantæ illum álligat, sed cum exequerétur ictum, convérsa fuit ferri ácies ceræ símilis; quo miráculo stupefácti lictóres ad pedes Mártyris provolúti véniam precántur, Christum apérte confiténtes. Sed tandem ne períret glória martyrii, caput abscínditur: et statim lac pro sánguine fluxit, et planta óleæ, cui alligátus fúerat, frúctibus onústa appáruit: cum autem quidam fidéles convenissent, sacrum corpus in suburbáno cujúsdam Scholástici reveréntur repónunt, et quem in vita tantis prodígiis Dóminus illustráverat, post óbitum innúmeris decorávit; inter quæ præclárum illud, quod sacer ejus cruor, qui in ampúlla servátur Ravélli in regno Neapolitáno, et Romæ, a primis vésperis festi usque ad diem sequéntem, in quo Ecclésia célebrat ejus martyrium, cum coagulátus ántea exístat, mirum in modum liquefíeri, et undequáque flúidus movéri, cunctis cernéntibus, quotánnis conspícitur. Quod étiam áccidit in portióne sánguinis, qui in monastério regáli Incarnatiónis moniálium sancti Augustíni Matríti inter pretiosióra pígnora asservátur.

℟. Stola jucunditátis índuit eum Dñs:* Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et. Glória Patri. Et.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Nihil est opértum, ut in Festo S. Joannes Nepomuceni die xvi. Maji. in App. 190.*

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. In torméntis appáruit Christus, Pantaleónem mira dulcédine perfúndens. Ps. Dóminus regnávit, cum rel. 16.

2. Ego enim (ait Christus in hábitu Hermolái) tecum sum in ómnibus, quæ propter me páteris.

3. Cum pro lictóribus exoráret, audívit de cælo: Ultra

non vocáberis Pantáleon,sed Pantaleémon, idest miséricors, quia multi per te misericórdiam consequéntur.

4. Lacte et cruóre Mártyris collum fluit, pro quo cruórem et aquam Christus fúderat.

5. Pantáleon várie cruciátus júgiter canébat: Sæpe expugnavérunt me a juventúte mea; étenim non potuérunt mihi.

Cap. Hymnus et ℣. de Comm.

Ad Benedictus, Ant. Dixit Maximiánus Pantaleóni: Quænam est ars præstigiárum, quæ tibi extínxit lámpades, et satellítibus vires ábstulit? ad quæ respóndit: Meæ præstígiæ Christus est. Oratio.

Deus, qui beátum Pantaleónem Mártyrem tuum vária torménta superáre fecísti, et pro persecutóribus exoráre, concéde propítius; ut qui ejus implorámus auxílium, misericórdiæ tuæ sentiámus efféctum. Per Dñm.

In ii. Vesp. Ant. de Laud. ut supra. Psalmi, de Dom. et loco ult. Crédidi, 127. a Capit. fit Ss. Nazarii, etc. Mart. cum com. S. Pantaleonis.

Ad Magnificat. Ant. Recordátus fuit misericórdiæ Dómini, et in conspéctu astántium factus est illi adjútor.

℣. Justus ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

DIE XXIX. IN OCT. S. M.

Magdalenæ Duplex. Omnia ut in Festo præter.

In i. Noct. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Sermo 45. de diversis, cap. 12.

Lectio iv.

Duplicia pállia fecit viro suo. Jam acclamátis: credo, quod agnóscitis, quæ sunt duplícia pállia. Laudes sunt, laudes fidei, laudes confessiónis, laudes prædicatiónis. Quare duplícia? Christum laudas, Deum laudas, et hóminem. Dupliciter lauda, simplíciter lauda. Dupliciter, quia homo est, et Deus: simplíciter, ut non sis fictus. Confitére Deum, confitére hóminem, lauda Deum in hómine, lauda hóminem in Deo. Téxuit pretiosíssimum illud pállium laudis: In princípio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum: hoc erat in princípio apud Deum. Téxuit et áliud pállium, propter conversatiónem inter hómines quotidiánam: Verbum caro factum est, et habitávit in nobis.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam, * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et. Lectio v. *Cap. 16.*

Sic ergo ista laboriósa, vígilans, sollícita, sevére castígans domum suam, surgens de nóctibus, íntuens lucérnam ne extinguátur, in

tribulatióne fortis, nondum recéptis promissis pavens, bráchia sua in fusum confírmans, non pigrum panem mandúcans. Ob labóres istos quasi paupertátis, et necessitátis sæculáris, quid erit, quia in diébus novíssimis lætáta est? Quid erit? Audíte: Propter quam spem árdeat lucérna nostra tota nocte; nunc audíte: Surrexérunt fílii ejus, et ditáti sunt. Modo in paupertáte vívimus, in paupertáte vigilámus: et cum mórimur, in paupertáte dormímus: sed surgémus, et ditábimur. Quæ illæ divítiæ sunt Angelórum? unam vestem habent lucis: nunquam téritur, nunquam sordidátur. Si fílius es mulíeris hujus, atténde quantæ tibi divítiæ promittántur: Surrexérunt fílii ejus, et ditáti sunt, paráti resurrectiónis divítias accípere. Noli has amáre, ut mereáris ad illas veníre.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem, * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi. *Cap.* 17. *et* 18.

Et vir ejus laudávit eam. Multæ, inquit, filiæ fecérunt poténtiam. Laudes sunt, quibus eam laudat vir ejus. Quæ fíliæ, quibus hæc comparátur? Non comparátur. Tu autem superásti, Atténdite ergo vos, jam in fine lectiónis sumus. Multæ fíliæ fecérunt poténtias, multæ locútæ sunt linguis, sciérunt ómnia sacraménta, fecérunt virtútes multas, dæmónia exclusérunt, res suas paupéribus distribuérunt, córpora sua ígnibus tradidérunt: inflátæ sunt, quia charitátem non habuérunt. Tu autem superásti et superposuísti omnes, non solum flore, sed et fructu grávida abúndans. Date illi de frúctibus mánuum suárum. Quid date? Veníte benedícti Patris mei. De quibus frúctibus mánuum ejus? Esurívi enim, et dedísti mihi manducáre. Et quod illi deínde negótium erit, finítis labóribus? Et laudétur in portis vir ejus. Ipse erit portus labórum nostrórum, vidére Deum, laudáre Deum.

℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur. ℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória. Múlier.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. *Cap.* 7.

In illo témpore: Rogábat Jesum quidam de Pharisæis, ut manducáret cum illo. Et ingréssus domum Pharisæi discúbuit. Et réliqua.

Homília S. Petri Chrysólogi.

Sermo 93. *post initium.*

Venit múlier, et venit retro: quia reus ánimus post

tergum stat ad véniam, quia per culpam novit se vultus fidúciam perdidisse. Venit satisfactúra Deo, non hómini placitúra, cum venit: venit pietátis illa, non voluptátis, exhibitúra convivium. Dénique et pœniténtiæ ponit mensam, férculum compunctiónis appónit, panem dolóris infert, potum lácrymis témperat in mensúra, et ad delícias Deitátis totas, totam pulsat cordis sui et córporis symphóniam, órgani planctus dat clamórem, cytharam per suspíria longa modulátur, gémitus aptat in fistulam: et dum pectus ipsam consciéntiam árguens, sæpe pércutit, facit placitúra Deo cymbala personáre: dumque táliter appórtat divinis óculis cibos, totas misericórdiæ cópias sic repórtat.

℟. Os suum apéruit sapiéntiæ, et lex cleméntiæ in lingua ejus: considerávit sémitas domus suæ: * Et panem otiósa non comédit. ℣. Gustávit, et vidit, quia bona est negotiátio ejus: non exstinguétur in nocte lucérna ejus. Et panem. Lectio viii.

Ecce múlier, quæ erat in civitáte peccátrix. Exággerat Evangelísta mulieris fácinus, ut accúmulet indulgéntiam largitóris. In civitáte peccáverat, quia fama sua famam totius tetígerat civitátis: sicque jam non peccátrix solum, sed ipsius civitátis facta fúerat ipsa peccátum. Hæc cognóvit, quod nisi ab illo solo civitátis peccátum non posset auférri, qui solus mundi vénerat abolére peccátum; et ut cognóvit, quia accúmberet Dóminus in domo Pharisæi, non ad stantem, non ad sedéntem audet veníre peccátrix. Deus cum stat, córripit: cum sedet, júdicat: prostrátis cónjacet, cum decúmbit.

℟. Regnum mundi, et omnem ornátum sæculi contémpsi propter amórem Dómini mei Jesu Christi: * Quem vidi, quem amávi, in quem crédidi, quem diléxi. ℣. Eructávit cor meum verbum bonum: dico ego ópera mea Regi. Quem. Glória. Quem. Lect. ix.

Portavit óleum, quia medicinam letháli vúlneri a supérno médico perquirébat: ad pedes tendit semper, citam véniam qui requirit. Et bene stans, quia jam cádere non potest, qui ad pedes Christi méruit perveníre. Stans retro secus pedes ejus: ut Christi vestigiis innixa percúrreret per viam vitæ, quæ per viam cucúrrerat mortis. Lácrymis rigábat pedes ejus. En mutátur ordo rerum; plúviam terræ cælum dat semper. Ecce nunc rigat terra cælum: imo super cælos, et usque ad ipsum Dóminum imber humanárum prosíliit lacrymárum, ut juxta Psalmistam, et de aquis flétuum

cantétur illud: Et aquæ omnes, quæ super cælos sunt, laudent nomen Dómini. O quanta vis in lácrymis peccatórum! Rigant cælum, terram díluunt, extínguunt gehénnam, delent in omne fácinus latam divína promulgatióne senténtiam.
Te Deum laudámus. 15.
In Laud. fit comm. S. Felícis ut in Brev.

DIE XXXI. S. IGNATII LOY.
Conf. Patr. Neap. Dup. majus.
In i. Noct. Lect. Justus. 68.* de Comm. i. loc. Reliqua, ut in Breviario sub hac die.

DOMINICA III. JULII.
SS. REDEMPTORIS.

Dupl. ii. Classis cum Octava.
Ad Vesperas, Ant. Virgam virtútis suæ emíttet Dóminus ex Sion, et regnábit in sæculum sæculi. Psal. 109.

Dixit Dóminus Dómino meo: * sede a dextris meis.
Donec ponam inimícos tuos: * scabéllum pedum tuórum.
Virgam virtútis tuæ emíttet Dóminus ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.
Tecum princípium in die virtútis tuæ in splendóribus sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.
Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.
Dóminus a dextris tuis, * confrégit in die iræ suæ reges.
Judicábit in natiónibus, implébit ruínas: * conquassábit cápita in terra multórum.
De torrénte in via bibet, * proptérea exaltábit caput.
Ant. Virgam virtútis suæ emíttet Dóminus ex Sion, et regnábit in sæculum sæculi.
Ant. Redemptiónem misit Dóminus pópulo suo: mandávit in ætérnum testaméntum suum. Psalmus 110.

Confitebor tibi, Dómine, in toto corde meo: * in consílio justórum, et congregatióne.
Magna ópera Dómini: * exquisita in omnes voluntátes ejus.
Conféssio, et magnificéntia opus ejus: * et justítia ejus manet in sæculum sæculi.
Memóriam fecit mirabílium suórum, miséricors et miserátor Dóminus: * escam dedit timéntibus se.
Memor erit in sæculum testaménti sui: * virtútem óperum suórum annuntiábit pópulo suo.
Ut det illis hæreditátem Géntium: * ópera mánuum ejus véritas, et judícium.
Fidélia ómnia mandáta ejus, confirmáta in sæculum sæculi: * facta in veritáte, et æquitáte.
Redemptiónem misit pópulo suo: * mandávit in ætérnum testaméntum suum.
Sanctum, et terríbile nomen ejus: * inítium sapiéntiæ ti-

mor Dómini.
Intelléctus bonus ómnibus faciéntibus eum: * laudátio ejus manet in sæculum sæculi.
Ant. Redemptiónem misit Dóminus pópulo suo: mandávit in ætérnum testaméntum suum.
Ant. Misericórdia mea, et refúgium meum Dóminus: suscéptor meus, et liberátor meus. Psalmus 115.
Credidi, propter quod locútus sum: * ego autem humiliátus sum nimis.
Ego dixi in excéssu meo: * Omnis homo mendax.
Quid retríbuam Dómino * pro ómnibus quæ retribuit mihi?
Cálicem salutáris accípiam:* et nomen Dómini invocábo.
Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo ejus: * pretiósa in conspéctu Dómini mors sanctórum ejus.
O Dómine, quia ego servus tuus: * ego servus tuus, et filius ancíllæ tuæ.
Dirupísti víncula mea: * tibi sacrificábo hóstiam laudis, et nomen Dómini invocábo.
Vota mea Dómino reddam in conspéctu omnis pópuli ejus: * in átriis domus Dómini, in médio tui, Jerúsalem.
Ant. Misericórdia mea, et refúgium meum Dóminus: suscéptor meus, et liberátor meus.
Ant. Apud Dóminum misericórdia: et copiósa apud eum redémptio.

Psalmus 129.

De profúndis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exáudi vocem meam.
Fiant aures tuæ intendéntes: * in vocem deprecatiónis meæ.
Si iniquitátes observáveris, Dómine:* Dómine, quis sustinébit.
Quía apud te propitiátio est:* et propter legem tuam sustínui te, Dómine.
Sustinuit ánima mea in verbo ejus:*sperávit ánima mea in Dómino.
A custódia matutína usque ad noctem, * speret Israel in Dómino.
Quia apud Dóminum misericórdia: * et copiósa apud eum redémptio.
Et ipse rédimet Israel * ex ómnibus iniquitátibus ejus.
Ant. Apud Dóminum misericórdia: et copiósa apud eum redémptio.
Ant. In quacúmque die invocávero te, exáudies me: multiplicábis in ánima mea virtútem. Psalmus 137.
Confitebor tibi, Dómine, in toto corde meo: * quóniam audísti verba oris mei.
In conspéctu Angelórum psallam tibi: * adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.
Super misericórdia tua, et veritáte tua: * quóniam magnificásti super omne nomen

sanctum tuum.
In quacúmque die invocávero te; exáudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútem.
Confiteántur tibi, Dómine, omnes reges terræ:*quia audiérunt ómnia verba oris tui.
Et cantent in viis Dómini: * quóniam magna est glória Dómini.
Quóniam excélsus Dóminus, et humília réspicit: * et alta a longe cognóscit.
Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * et super iram inimicórum meórum extendísti manum tuam, et salvum me fecit déxtera tua.
Dóminus retríbuet pro me:* Dómine, misericórdia tua in sæculum, ópera mánuum tuárum ne despícias.
Ant. In quacúmque die invocávero te, exáudies me: multiplicábis in ánima mea virtútem.

Capitulum. *Tobiæ* 8.

Benedictum nomen tuum, Deus Patrum nostrórum, qui, cum irátus fúeris, misericórdiam fácies, et in témpore tribulatiónis peccáta dimíttis his, qui invocant te.

Hymnus.

Creator alme síderum,
Ætérna lux credéntium,
Jesu Redémptor ómnium,
Inténde votis súpplicum.
Commúne, qui mundi nefas
Ut expiáres, ad crucem
E Vírginis sacrário
Intácta prodis víctima.
Cujus potéstas glóriæ,
Noménque cum primum sonat,
Et cælites, et ínferi
Treménte curvántur genu.
Qui dæmonis ne fráudibus
Períret orbis, ímpetu
Amóris actus, lánguidi
Mundi medéla factus es.
Te deprecámur últimæ
Magnum diéi júdicem,
Armis supérnæ Grátiæ
Defénde nos ab hóstibus.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et almo Spíritu
In sempitérna sæcula. Amen.

Sic terminantur Hymni ad omnes Horas.

℣. Redemísti nos, Dómine, in sánguine tuo. ℟. Et fecísti nos Deo nostro regnum.
Ad Magnificat, Ant. Salus autem mea in sempitérnum erit, et justítia mea in generatiónes generatiónum, allel.

Oratio.

Deus, qui Unigénitum tuum, mundi Redemptórem constituísti, et per eum devícta morte nos misericórditer ad vitam reparásti, concéde, ut hæc benefícia recoléntes, tibi perpétua charitáte adhærére, et ejúsdem Redemptiónis fructum percípere mereámur. Per Dñm.
Deinde fit com. Dom. occurr.
Ad Matutinum, Invitat. Redemptórem sæculórum, ipsum Regem Angelórum, * Adorémus Dóminum.
Psal. Venite, exultémus. 2.

Hymnus.

Rerum Creátor óptime,
Rectórque noster, áspice,
Nos a quiéte nóxia
Mersos sopóre líbera.
Mentes, manúsque tóllimus,
Prophéta sicut nóctibus
Nobis geréndum præcipit,
Paulúsque gestis cénsuit.
Te, sancte Christe, póscimus,
Ignósce culpis ómnibus:
Ad confiténdum súrgimus,
Morásque noctis rúmpimus.
Jesu, tibi sibi glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula. Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Voce mea ad Dóminum clamávi, et exaudívit me de monte sancto suo.

Psalmus 3.

Domine, quid multiplicáti sunt, qui tríbulant me? multi insúrgunt advérsum me.

Multi dicunt ánimæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine, suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.

Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.

Ego dormívi, et soporátus sum: * et exurréxi, quia Dóminus suscépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exúrge. Dómine, salvum me fac, Deus meus.

Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.

Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.

Ant. Voce mea ad Dóminum clamávi, et exaudívit me de monte sancto suo.

Ant. et Psalmus 8.

Domine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cœlos.

Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum, et ultórem.

Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi;

Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Ant. Dómine Dóminus noster, quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Ant. Dóminus in templo sancto suo: Dóminus in cælo se-

des ejus. Psalmus 10.

In Dómino cónfido: quómodo dícitis ánimæ meæ: * Tránsmigra in montem sicut passer?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt sagíttas suas in pháretra, * ut sagíttent in obscúro rectos corde.

Quóniam quæ perfecísti, destruxérunt: * justus autem quid fecit?

Dóminus in templo sancto suo: * Dóminus in cælo sedes ejus.

Oculi ejus in páuperem respíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.

Dóminus intérrogat justum, et ímpium: * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam suam.

Pluet super peccatóres láqueos: * ignis, et sulphur, et spíritus procellárum, pars cálicis eórum.

Quóniam justus Dóminus, et justítias diléxit: * æquitátem vidit vultus ejus.

Ant. Dóminus in templo sancto suo: Dóminus in cælo sedes ejus.

℣. Rédime me, Dómine, et miserére mei. ℟. In Ecclésiis benedícam te, Dómine.

De Isaía Prophéta.

Lectio i. *Cap.* 51.

Audite me, qui sequímini quod justum est, et quærítis Dóminum: atténdite ad petram, unde excísi estis, et ad cavérnam laci, de qua præcísi estis. Consolábitur ergo Dóminus Sion, et consolábitur omnes ruínas ejus; et ponet desértum ejus quasi delícias, et solitúdinem ejus quasi hortum Dómini. Gáudium, et lætítia inveniétur in ea, gratiárum áctio, et vox laudis. Atténdite ad me, pópule meus, et tribus mea, me audíte: quia lex a me éxiet, et judícium meum in lucem populórum requiéscet. Prope est justus meus, egréssus est Salvátor meus, et bráchia mea pópulos judicábunt: me ínsulæ expectábunt, et bráchium meum sustinébunt.

℟. Vidi Dóminum sedéntem super sólium excélsum, et elevátum, et plena erat omnis terra majestáte ejus: * Et ea quæ sub ipso erant, replébant templum. ℣. Séraphim stabant super illud: sex alæ uni, et sex alæ álteri. Et ea.

Lectio ii.

Levate in cælum óculos vestros, et vidéte sub terra deórsum: quia cæli sicut fumus liquéscent, et terra sicut vestiméntum atterétur, et habitatóres ejus sicut hæc interíbunt. Salus autem mea in sempitérnum erit, et justítia mea non defíciet. Audite me, qui scitis justum, pópulus meus lex mea in corde eórum: nolíte timére oppróbrium hóminum, et blasphémias eórum ne metuátis. Sicut enim vestiméntum,

sic cómedet eos vermis: et sicut lanam, sic devorábit eos tínea. Salus autem mea in sempitérnum erit, et justítia mea in generatiónes generatiónum.

℟. Aspice, Dómine, de sede sancta tua, et cógita de nobis: inclína, Deus meus, aurem tuam, et audi: * Aperi óculos tuos, et vide tribulatiónem nostram. ℣. Qui regis Israel, inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph. Aperi.

Lectio iii.

Consurge, consúrge, indúere fortitúdinem bráchium Dómini: consúrge, sicut in diébus antíquis, in generatiónibus sæculórum. Numquid non tu percussísti supérbum, vulnerásti dracónem? Numquid non tu siccásti mare, aquam abyssi veheméntis, qui posuísti profúndum maris viam, ut transírent liberáti? Et nunc qui redémpti sunt a Dómino, reverténtur, et vénient in Sion laudántes, et lætítia sempitérna super cápita eórum, gáudium, et lætítiam tenébunt, fúgiet dolor, et gémitus. Ego, ego ipse consolábor vos. Quis tu, ut tíméres ab hómine mortáli, et a fílio hóminis, qui quasi fœnum ita arésect? Et oblítus es Dómini factóris tui, qui teténdit cælos, et fundávit terram: et formidásti júgiter tota die a fácie furóris ejus, qui te tribulábat, et paráverat ad perdéndum: ubi nunc est furor tribulántis? Cito véniet grádiens ad aperiéndum, et non interfíciet usque ad interneciónem, nec defíciet panis ejus. Ego autem sum Dóminus Deus tuus.

℟. Deus, qui sedes super thronum, et júdicas æquitátem, esto refúgium páuperum in tribulatióne: * Quia tu solus labórem, et dolórem consíderas. ℣. Tibi enim derelíctus est pauper: pupíllo tu eris adjútor. Quia tu. Glória Patri. Quia tu.

In secundo Nocturno.

Ant. Suscépimus, Deus, misericórdiam tuam in médio templi tui. Psalmus 19.

Exaudiat te Dóminus in die tribulatiónis: * prótegat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxílium de sancto: * et de Sion tueátur te.

Memor sit omnis sacrifícii tui: * et holocáustum tuum pingue fiat.

Tríbuat tibi secúndum cor tuum: * et omne consílium tuum confírmet.

Lætábimur in salutári tuo: * et in nómine Dei nostri magnificábimur.

Impleat Dóminus omnes petitiónes tuas: nunc cognóvi quóniam salvum fecit Dóminus Christum suum.

Exáudiet illum de cælo sancto suo: * in potentátibus salus déxtera ejus.

Hi in cúrribus, et hi in equis: * nos autem in nómine

Dñi Dei nostri invocábimus. Ipsi obligáti sunt, et cecidérunt: * nos autem surréximus, et erécti sumus.
Dómine, salvum fac regem:* et exáudi nos in die, qua invocavérimus te.
Ant. Suscépimus Deus misericórdiam tuam in médio templi tui.
Ant. Tu es ipse Rex meus, qui mandas salútes in Jacob.

Psalmus 23.

Dómini est terra, et plenitúdo ejus, * orbis terrárum; et univérsi, qui hábitant in eo.
Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.
Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?
Innocens mánibus et mundo corde: * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.
Hic accípiet benedictiónem a Dómino, * et misericórdiam a Deo salutári suo.
Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini, portæ æternáles,* et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini, portæ æternáles:* et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.
Ant. Tu es ipse Rex meus, qui mandas salútes in Jacob.
Ant. Immola Deo sacrifícium laudis, et redde Altíssimo vota tua. Psalmus 45.

Deus noster refúgium, et virtus: * adjútor in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.
Proptérea non timébimus dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.
Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.
Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.
Deus in médio ejus, non commovébitur: * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.
Conturbátæ sunt gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.
Dóminus virtútum nobiscum:* suscéptor noster Deus Jacob.
Venite, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodigia super terram:*áuferens bella usque ad finem terræ.
Arcum cónteret, et confringet arma, * et scuta combúret igni.
Vacáte, et vidéte quóniam ego sum Deus: * exaltábor in

géntibus et exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobíscum:*suscéptor noster Deus Jacob.

Ant. Immola Deo sacrifícium laudis, et redde Altíssimo vota tua.

℣. Meménto nostri, Dómine, in beneplácito pópuli tui.

℟. Vísita nos in salutári tuo.

Sermo sancti Leónis Papæ.

Serm. 1. de Jejunio decimi Mensis, et collectis Lectio iv.

Si fidéliter, dilectíssimi, atque sapiénter creatiónis nostræ intelligámus exórdium, inveniémus hóminem ídeo ad imáginem Dei cónditum, ut imitátor sui esset auctóris; et hanc esse naturálem nostri géneris dignitátem, si in nobis, quasi in quodam spéculo, divínæ benignitátis forma respléndeat. Ad quam quotídie nos útique réparat grátia Salvatóris, dum quod cécidit in Adam primo, erígitur in secúndo. Causa autem reparatiónis nostræ non est, nisi misericórdia Dei: quem non diligerémus, nisi prius nos ipse dilígeret, et ténebras ignorántiæ nostræ suæ veritátis luce discúteret.

℟. A dextris est mihi Dóminus, ne commóvear; * Propter hoc dilatátum est cor meum, et exultávit lingua mea.

℣. Dóminus pars hæreditátis meæ, et cálicis mei. Propter.

Lectio v.

Diligéndo itaque nos Deus, ad imáginem suam nos réparat; et ut in nobis formam suæ bonitátis invéniat, dat unde ipsi quoque, quod operátur, operémur, accéndens scílicet méntium nostrárum lucérnas, et igne nos suæ charitátis inflámmans, ut non solum ipsum, sed étiam quidquid díligit, diligámus. Nam si inter hómines ea demum firma amicítia est, quam morum similitúdo sociárit, cum tamen páritas voluntátum sæpe in réprobos tendat afféctus; quantum nobis optándum, atque niténdum est, ut in nullo ab iis, quæ Deo sunt plácita, discrepémus. De quo dicit Prophéta: Quóniam ira in indignatióne ejus, et vita in voluntáte ejus; quia non áliter nobis erit dígnitas divínæ Majestátis, nisi imitátio fúerit voluntátis.

℟. Intuére, Dómine, quia facta est desoláta cívitas plena divítiis: sedet in tristítia dómina géntium: * Non est qui consolétur eam, nisi tu, Deus noster. ℣. Plorans plorávit, in nocte, et lácrymæ ejus in maxíllis ejus. Non est.

Lectio vi.

Dicénte itaque Dómino: Díliges Dóminum Deum tuum, ex toto corde tuo, et ex tota mente tua: et díliges próximum tuum sicut teipsum; suscípiat fidélis ánima

auctóris sui, atque rectóris immarcescibilem charitátem, totámque se étiam ejus subjiciat voluntáti, in cujus opéribus, atque judíciis nihil vacat a veritáte justítiæ, nihil a miseratióne cleméntiæ. Quóniam etsi magnis quis labóribus, et multis fatigétur incómmodis, bona est illi causa tolerándi, qui se advérsis vel córrigi intélligit, vel probári.

℟. Ornavérunt fáciem templi corónis áureis, et dedicavérunt altáre Dómino: * Et facta est lætítia magna in pópulo. ℣. In hymnis, et confessiónibus benedicébant Dóminum. Et. Glória. Et.

In tertio Nocturno.

Ant. Ego autem ad Deum clamávi: et Dóminus salvábit me. Psalmus 60.

Exaudi, Deus, deprecatiónem meam:*inténde oratióni meæ.

A finibus terræ ad te clamávi:*dum anxiarétur cor meum, in petra exaltásti me.

Deduxísti me, quia factus es spes mea: * turris fortitúdinis a fácie inimíci.

Inhabitábo in tabernáculo tuo in sæcula: * prótegar in velaménto alárum tuárum.

Quóniam tu, Deus meus, exaudísti oratiónem meam: * dedísti hæreditátem timéntibus nomen tuum.

Dies super dies regis adjícies: * annos ejus usque in diem generatiónis, et generatiónis.

Pérmanet in ætérnum in conspéctu Dei: * misericórdiam, et veritátem ejus quis requíret?

Sic psalmum dicam nómini tuo in sæculum sæculi: * ut reddam vota mea de die in diem.

Ant. Ego autem ad Deum clamávi: et Dóminus salvábit me.

Ant. Deus meus, Salvátor meus, salutáre meum, et spes mea in ætérnum. Psal. 74.

Confitebimur tibi, Deus: * confitébimur, et invocábimus nomen tuum.

Narrábimus mirabília tua: * cum accépero tempus, ego justítias judicábo.

Liquefácta est terra, et omnes qui hábitant in ea:* ego confirmávi colúmnas ejus.

Dixi iníquis; Nolíte iníque ágere: * et delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu.

Nolíte extóllere in altum cornu vestrum: * nolíte loqui advérsus Deum iniquitátem.

Quia neque ab Oriénte, neque ab Occidénte, neque a desértis móntibus:*quóniam Deus judex est.

Hunc humíliat, et hunc exáltat:* quia calix in manu Dómini vini meri plenus misto.

Et inclinávit ex hoc in hoc: verúmtamen fæx ejus non est exinaníta:*bibent omnes peccatóres terræ.

Ego autem annuntiábo in sæculum:* cantábo Deo Jacob.

Et ómnia córnua peccatórum confríngam: * et exaltabúntur córnua justi.
Ant. Deus meus, Salvátor meus, salutáre meum, et spes mea in ætérnum.
Ant. Protéctor noster áspice Deus, et réspice in fáciem Christi tui. Psalmus 83.
QUAM dilécta tabernácula tua, Dómine virtútum! * concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini.
Cor meum, et caro mea * exultavérunt in Deum vivum.
Etenim passer invénit sibi domum: * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.
Altária tua, Dñe virtútum: * Rex meus, et Deus meus.
Beáti qui hábitant in domo tua, Dómine: * in sæcula sæculórum laudábunt te.
Beátus vir, cujus est auxílium abs te: * ascensiónes in corde suo dispósuit, in valle lacrymárum, in loco, quem pósuit.
Etenim benedictiónem dabit legislátor, ibunt de virtúte in virtútem: * vidébitur Deus deórum in Sion.
Dómine Deus virtútum, exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe, Deus Jacob.
Protéctor noster áspice Deus: * et réspice in fáciem Christi tui.
Quia mélior est dies una in átriis tuis * super míllia.
Elégi abjéctus esse in domo Dei mei, * magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum.
Quia misericórdiam, et veritátem diligit Deus: * grátiam, et glóriam dabit Dñs.
Non privábit bonis eos, qui ámbulant in innocéntia: * Dómine virtútum, beátus homo, qui sperat in te.
Ant. Protéctor noster áspice Deus, et réspice in fáciem Christi tui.
℣. Notam fecísti in Géntibus virtútem tuam. ℟. Redemísti in bráchio tuo pópulum tuum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap.* 3.

IN illo témpore: Dixit Jesus Nicodémo: Nemo ascéndit in cælum, nisi qui descéndit de cælo, Fílius hóminis, qui est in cælo. Et réliqua.

Homília S. Augustíni Epíscopi
Ex Tractatu in cap. 3. Joan.

NEMO ascéndit in cælum, nisi qui de cælo descéndit. Descéndit enim, et mórtuus est, et ipsa morte liberávit nos a morte. Morte occisus, mortem occídit. Et nostis, fratres, quia mors ista per diáboli invídiam intrávit in mundum. Deus mortem non fecit, Scriptúra lóquitur: Nec lætátur, inquit, in perditióne vivórum; creávit enim, ut essent ómnia. Sed quid ibi ait? Invídia autem diáboli mors intrávit in orbem terrárum. Ad mortem a diábolo propinátam non veníret homo vi adáctus; non enim cogéndi poténtiam diá-

bolus hábebat, sed persuadéndi versútiam. Si non consentíres, nihil invéxerat diábolus; consénsio tua, o homo, te perdúxit ad mortem. A mortáli mortáles nati, et ex immortálibus mortáles facti. Ab Adam omnes hómines mortáles; Jesus autem Filius Dei, Verbum Dei, per quod facta sunt ómnia, únicus æquális Patri, mortális factus est, quia Verbum caro factum est, et habitávit in nobis. Si ergo mortem suscépit, et mortem suspéndit in cruce, de ipsa morte liberántur mortáles. Quod in figúra factum est apud antíquos, commemorávit illud Dñs.

℟. Laudábilis pópulus,* Quem Dóminus exercítuum benedíxit, dicens: Opus mánuum meárum tu es, hæréditas mea Israel. ℣. Beáta gens, cujus est Dóminus Deus; pópulus eléctus in hæreditátem. Quem Dóminus.

Lectio viii.

Et sicut, inquit, Móyses exaltávit serpéntem in erémo, ita exaltári opórtet Fílium hóminis. Quis est serpens exaltátus? Mors Dómini in cruce. Quia enim a serpénte mors, per serpéntis effigiem figuráta est mors. Morsus serpéntum lethális, mors Dómini vitális. Atténditur serpens, ut nihil váleat serpens. Quid est hoc? Atténditur mors, ut nihil váleat mors. Sed cujus mors? Mors vitæ. Nonne vita Christus? Et tamen mórtuus est Christus.* Interim modo, fratres, ut a peccáto sanémur, Christum crucifixum intueámur: quia sicut Móyses, inquit, exaltávit serpéntem in erémo, ita exaltári opórtet Fílium hóminis: ut omnis, qui credit in eum, non péreat, sed hábeat vitam ætérnam. Quómodo qui intuebántur illum serpéntem, non períbant mórsibus serpéntum; sic qui intuéntur fide mortem Christi, sanántur a mórsibus peccatórum. Sed illi sanabántur a morte ad vitam temporálem: hic autem ait, ut hábeant vitam ætérnam. Hoc enim ínterest inter figurátam imáginem, et rem ipsam: figúra præstábat vitam temporálem: res ipsa, cujus illa figúra erat, præstat vitam ætérnam.

℟. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

Lectio ix. Homilia Dom. occ.

AD LAUDES.

et per Horas, Ant.

1. Cantáte Dómino, quóniam magnífice fecit: annuntiáte hoc in univérsa terra. Ps. Dóminus regnávit, cum rel. 46.
2. Ecce Deus Salvátor meus, fiduciáliter agam: quia factus

est mihi in salútem, allelúja.
3. Hauriétis aquas in gáudio de fóntibus Salvatóris, et dicétis: Confitémini Dómino, et invocáte nomen ejus.
4. Facta est salus, et virtus, et regnum Dei nostri, et potéstas Christi ejus.
5. Exúlta, et lauda, habitátio Sion: quia magnus in médio tui Sanctus Israel.

Capitulum. *Tobiæ* 3.

BENEDICTUM nomen tuum, Deus Patrum nostrórum, qui cum irátus fúeris, misericórdiam fácies, et in témpore tribulatiónis peccáta dimíttis his, qui ínvocant te.

Hymnus.

SALUTIS humánæ Sator,
Jesu volúptas córdium,
Orbis redémpti Cónditor,
Et casta lux amántium.
Qua victus es cleméntia,
Ut nostra ferres crímina?
Mortem subíres ínnocens,
A morte nos ut tólleres?
Te cogat indulgéntia,
Ut damna nostra sárcias,
Tuíque vultus cómpotes
Dites beáto lúmine.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine
Cum Patre et almo Spíritu
In sempitérna sæcula. Amen.

℣. Dómine, refúgium factus es nobis. ℟. A generatióne, et progénie.

Ad Benedictus, Ant. Ecce Deus noster iste, expectávimus eum, et salvábit nos: sustinúimus eum, exultábimus, et lætábimur in salutári ejus, allelúja. Oratio.

DEUS qui Unigénitum tuum, mundi Redemptórem constituísti, et per eum devícta morte nos misericórditer ad vitam reparásti, concéde; ut hæc benefícia recoléntes, tibi perpétua charitáte adhærére, et ejúsdem redemptiónis fructum percípere mereámur. Per eúmd.

Deinde fit comm. Domin. occ.

Ad Prim. in ℟. br. ℣. Qui redemísti mundum.

Ad Tertiam, Ant. Ecce Deus. Capit. Benedíctum. sup.

℟. br. Rédime me, Dómine, * Et miserére mei. Rédime. ℣. In Ecclésiis benedícam te, Dómine. Et miserére mei. Glória. Rédime.

℣. Meménto nostri, Dómine, in beneplácito pópuli tui.
℟. Vísita nos in salutári tuo.

Ad Sextam, Ant. Hauriétis aquas. Capitulum. 1. *Cor.* 1.

EX ipso autem vos estis in Christo Jesu, qui factus est nobis sapiéntia a Deo, et justítia, et sanctificátio, et redémptio.

℟. br. Meménto nostri, Dómine, * In beneplácito pópuli tui. Meménto. ℣. Vísita nos in salutári tuo. In. Glória. Meménto. ℣. Redemísti nos, Dñe, in sánguine tuo. ℟. Et fecísti nos Deo nostro regnum.

Ad Nonam, Ant. Exúlta et lauda. Capitulum. *Apoc* 4.

DIGNUS es, Dómine Deus noster, accípere glóriam, et honórem, et virtútem; quó-

niam occísus es, et redemísti nos Deo in sánguine tuo ex omni tribu, et lingua, et pópulo, et natióne, et fecísti nos Deo nostro regnum.

℟. br. Notam fecísti in pópulis * Virtútem tuam. Notam. ℣. Redemísti in bráchio tuo pópulum tuum. Virtútem. Glória Patri. Notam.

℣. Dómine, refúgium factus es nobis.

℟. A generatióne, et progénie.

In ii. Vesp. omnia ut in primis præter.

Ad Magnificat, Ant. Regnum tuum, regnum ómnium sæculórum, et dominátio tua in omni generatióne, et generatiónem, allelúja.

Et fit comm. Dom.

DOMINICA III. JULII.

S. RICHARDI EP. ET CONF.

Duplex. Omnia de Comm. Conf. Pont. 49.* præter seq.

Ad Vesp. Ant. et Cap. de Laud. Ps. de Dom. 124. et loco ult. Laudáte Dóminum. 128.

Hymnus.

Richarde adésto, et pércipe
Voces precántum súpplices
Nostri reátus éfficax
Orátor ad thronum Dei.

Nobis opem tendas tuam,
Placátus ut Christus suis
Inclínet aurem prósperam,
Noxas nec ullas ímputet.

Si rite solémnem diem
Cólimus ore, et péctore,
Si sub tuórum gáudio
Vestigiórum stérnimur.

Paulísper huc tu illábere
Christi favórem déferens,
Sensu graváti ut séntiant
Levámen índulgéntiæ.

Sit, Christe Rex piíssime,
Tibi, Patríque glória,
Cum Spíritu Paráclito,
Et nunc, et in perpétuum.
Amen.

℣. Amavit. ℟. Stolam.

Ad Magnificat, Ant. Gaude chorus Confessórum pro aucto collégio, lætus occúrri Sanctórum cœtus, sancti Richárdi beatíssimam ánimam Angeli suscipiéntes Regi Dómino ófferunt cum gaudio allelúja.

Oratio.

Omnipotens sempitérne Deus, qui beátum Richárdum Pontíficem tuum Sanctórum Confessórum collégio sociásti: concéde nobis quæsumus fámulis tuis, u ejus méritis, et précibus, misericórdiam consequámur e pacem. Per Dóminum.

Ad Matut. Hymnus.

O Ter, quatérque et séptie
Beátus Andriæ íncola,
Qui te ac tuórum Cómitus
Sedem celébrat óssium.

Quod quisque supplex póstulat,
Fert impetrátum próspere,
Poscunt, litántur, índicant,
Et tristis haud ullus redit.

Ceu presto semper ádsies,
Tuósque alúmnos úrbicos
Lactánte compléxus sinu
Patérno amóre nútrias.

Sit, Christe Rex piíssime,
Tibi, Patríque glória,
Cum Spíritu Paráclyto,

Et nunc, et in perpétuum. Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Generósum trahens ortum beátus Richárdus de clara prosápia a téneris annis vitæ hujus vanitátem sprevit.

Ant. Prævéntus a Dómino apprehéndit disciplínam, et Christi jugum portávit ab adolescéntia sua.

Ant. Ad ómnia pietátis ópera erat propénsus, ídeo Dóminus exaltávit caput ejus.

℣. Amávit. ℟. Stolam.

De Epístola Beáti Pauli Apóstoli ad Hebræos. *Cap.* 13.

Mementote Præpositórum vestrórum, qui vobis locúti sunt verbum Dei, quorum intuéntes éxitum conversatiónis imitámini fidem. Jesus Christus heri, et hódie, ipse, et in sæcula. Doctrínis váriis, et peregrínis nolíte abdúci, óptimum énim est grátia stabilíre cor, non escis, quæ non profuérunt ambulántibus in eis. Habémus altáre, de quo édere non habent potestátem, qui tabernáculo desérviunt. Quorum enim animálium infértur sanguis pro peccáto in sancta per Pontíficem, horum córpora cremántur extra castra. Propter quod et Jesus, ut sanctificáret per suum sánguinem pópulum, extra portam passus est.

℟. Iste sanctus digne in memóriam vértitur hóminum, qui ad gáudium hódie transit Angelórum.* Quóniam in hac peregrinatióne solo córpore constitútus, cogitatióne in illa ætérna pátria fixus erat. ℣. Vínculis carnis absolútus taléntum sibi créditum Dño suo duplicátum reportávit. Quóniam.

Lectio ii.

Exeamus, igitur ad eum extra castra impropérium ejus portántes. Non enim habémus hic manéntem civitátem, sed futúram inquírimus per ipsum, ergo offerámus hóstiam láudis semper Deo, idest fructum labiórum confiténtium nómini ejus. Beneficéntiæ autem, et communiónis nolíte oblivísci, tálibus enim hóstiis promerétur Deus. Obedíte Præpósitis vestris, et subjacéte eis, ipsi enim pervígilant quasi ratiónem pro animábus vestris redditúri, ut cum gáudio hoc faciátis, et non geméntes: hoc enim non éxpedit vobis.

℟. Adoléscens Christi fámulus ab illis se vítiis ábstinuit, ad quæ illa ætas prona esse solet, liberálibus disciplínis, et sacris líteris óperam dabat.* Ut in lege Dómini meditarétur die, ac nocte.

℣. Prævenisti eum in benedictiónibus dulcédinis. Ut in.

Lectio iii.

Orate pro nobis, confídimus enim, quia bonam consciéntiam habémus in ómnibus benevoléntes conversári. Amplíus autem déprecor vos hoc fácere, quo celé-

rius restítuar vobis? Deus autem pacis, qui edúxit de mórtuis Pastórem magnum óvium in sánguine testaménti ætérni Dóminum nostrum Jesum Christum, aptet vos in omni bono, ut faciátis ejus voluntátem, fáciens in vobis quod placet coram se per Jesum Christum, cui est glória in sæcula sæculórum. Amen. Rogo autem vos fratres, ut sufferátis verbum solátii. Etenim perpáucis scripsi vobis. Cognóscite fratrem nostrum Timótheum dimíssum, cum quo (si celérius vénerit) vidébo vos. Salutáte omnes Præpósitos véstros et omnes sanctos. Salútant vos de Itália fratres. Grátia cum ómnibus vobis. Amen.

℟. Ut ea, quæ docébat beátus Richárdus, ópere compléret,* Corpus suum in servitútem spíritus redigébat. ℣. Orábat magna cum ubertáte lacrymárum. Córpus suum. Glória. Corpus suum.

In secundo Nocturno.

Ant. Andriam Richárdus a beáto Petro missus venit, et in porta plúrimos lánguidos sanávit.

Ant. Gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum, quóniam tu benedixísti justo.

Ant. Glória, et honóre coronásti sanctum tuum, Dómine, Richárdum, innúmeris eum décorans miráculis.

℣. Elégit. ℟. Ad sacrificándum.

Lectio iv.

RICHARDUS in Anglia nóbili génere natus, a téneris annis súbditus paréntibus pietátem, religionémque cóluit. Adoléscens ab illis se vitiis ábstinens, ad quæ illa ætas prona esse solet, liberálibus disciplinis, et sacris líteris óperam dedit. Clèricus deínde, et gradátim Présbyter factus, ac Theólogus renuntiátus, sacros libros interpretátus est. Ut vero ea, quæ docébat, ópere perfíceret, corpus suum in servitútem spíritus jejúniis, vigíliis, aliísque carnis afflictatiónibus redígere conabátur. In oratióne assíduus erat, et quidem magna cum ubertáte lacrymárum. Ad ómnia pietátis, et misericórdiæ ópera propénsus, ómnium se necessitátibus adjutórium exhibébat, atque animárum zelo fervens, ob sincéram in Deum, et próximum charitátem, ómnibus mónita salútis dabat. Cumque Christiánam perfectiónem jam adéptus esset, ne tale sanctitátis lumen sub módio ponerétur, sed super candelábrum, ut in domo Dei lucéret, divínitus ad Pontificális honóris munus vocátus est.

℟. Iste sanctus ab adolescéntia sua méruit infírmos curáre.* Dedit illi Dóminus claritátem magnam, cœcos illumináre, et dæmones effugáre. ℣. Ecce homo sine que-

réla verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Dedit. Lectio v.

Ea namque tempestáte, qua Itália ab Attila Hunnórum rege vastabátur, et proptérea Apúliæ pópuli váriis Gentílium erróribus inficiebántur, beátus Apóstolus Petrus, qui primus Taránti, et deínc Andriæ, cum Romam veníret, fidei fundaménta jécerat, sanctum Richárdum in quiéte monet, ut in Itáliam ad Andriénses pópulos, qui ab antíqua fide descíverant, adjuvándos se conférret. At is Apostólico jússui obtémperans, ad Urbem, ut visum Gelásio Summo Pontífici reférret, proféctus est, a quo benígne suscéptus Andriæ Epíscopus ex divína voluntáte creátur, et ad prædicándum, quocúmque pérgeret, summa cum auctoritáte míttitur. In Apúliam ígitur per Illyricum navígio vectus, signórum grátia statim claráre cœpit, atque Andriæ in porta cœco lumen restítuit, mulieri item paralíticæ, et quamplúrimis áliis infírmis valetúdinem præbuit. Urbem ingréssus, Ecclésiam Idólis pollútam mundávit, et baptísmi fontem in ea eréxit, in qua et plúrimos Christo conciliátos baptizávit. Clerum ordinávit, et divínum cultum restítuit. Plebem suam salúbri doctrína, ac divínis mystériis frequénter imbuébat; se ipsum præbens exémplum bonórum óperum in castitáte, abstinéntia, patiéntia, charitáte, eleemosynárum largitióne, ac hospitalitáte. Assíduus quoque erat in jejúniis, et oratiónibus; cum étiam húmili supelléctile, vestítu, ac strato uterétur, ut non solum suæ, sed et toti illucésceret Ecclésiæ Dei. Quare multi exterárum, ac finitimárum civitátum pópuli illíus sanctitátis fama commóti ad eum oratóres mittébant, ut illos víseret, ac eis Christiána præcépta daret. ℟. Cum christiánam perfectiónem beátus Richárdus adéptus esset, ne tantum lumen sub módio latéret, appáruit ei sanctus Petrus Apóstolus jubens.* Ut Andriam in Itáliam se conférret. ℣. Divína voluntáte ex Apóstoli jussu cógnita ab Apostólica Sede Epíscopus creátur. Ut Andriam. Lectio vi.

Eo autem témpore, quo sancti Michaélis Archángeli appárítio in Monte Gargáno facta est, Gelásii Papæ jussu a Lauréntio Epíscopo Sipontíno accersítus, ipse cum Epíscopis Sabíno, Cinusíno, et Rugério Cannénsi altária illius Ecclésiæ consecrávit. Andriam revérsus, dum majóri sollicitúdine pastoráli offício incúmbit, ac nihil de vitæ asperitáte in summa senectúte remíttit, divína re-

velatióne præmónitus suæ resolutiónis diem jam imminére, in morbum íncidit; quo ingravescénte, clerum, et pópulum cónvocans, eos ad fidem Cathólicam, et præcépta Apostolórum, sanctæque Matris ecclésiæ servánda, ac, ut in dilectióne permanérent, hortátus est. Clero ínsuper cum divínum cultum, et bona Ecclésiæ commendásset, sumptis Ecclésiæ Sacraméntis, élevans in cœlum óculos in illis verbis: In manus tuas, Dómine, comméndo spíritum meum, efflávit ánimam. Ejus sanctum corpus magno animárum concúrsu honorífice sepúltum est. Ad cujus sepúlchrum crebérrima mirácula facta sunt. Sed cum témpore Joánnæ regínæ primæ e loco, ubi primo pósitum fúerat sublátum, ne a milítibus regis Ungáriæ, qui Andriam diripiébant, surriperétur, in tutióri Ecclésiæ loco abscónditum fuísset, diúque incógnitum latuísset, anno Dómini millésimo quadringentésimo trigésimo octávo, Eugénio Quarto Summo Pontífice, Alphónso Aragónum rege, et Francísco de Baucio Andriæ Duce, qui inventiónis históriam scripsit, repértum est, suavíssimum rédolens odórem, ac prístino loco sub sacélli ei dicáti altáre summa ómnium lætítia recónditum.

℟. Magnificávit eum in conspéctu regum. * Et dedit illi corónam glóriæ, allelúja.
℣. Státuit ei testaméntum sempitérnum. Et dedit illi. Glória Patri. Et dedit illi.

In tertio Nocturno.

Ant. Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus, timéntes autem se Dóminus glorificávit.

Ant. Prævéntus a Dómino in Episcopátu, non solum suæ, sed toti illucescébat Ecclésiæ Dei.

Ant. Elevans in cœlum óculos spíritum Dómino réddidit, et constitútus est in loco sancto ejus.

℣. Tu es sacérdos. ℟. Secúndum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nemo accéndit lucérnam, et in abscóndito ponit, neque sub módio; sed super candelábrum, ut qui ingrediúntur, lumen vídeant. Et réliqua.

Homília Venerábilis Bedæ Presbyteri.

De se ipso Dóminus hæc lóquitur, osténdens, etsi supra díxerit nullum generatióni nequam, nisi signum Jonæ dandum, nequáquam tamen lucis suæ claritátem fidélibus occultándam. Ipse quippe lucérnas accéndit, qui testam humánæ natúræ flamma suæ divinitátis implévit. Quam profécto lucérnam, nec

credéntibus abscóndere nec módio suppónere, hoc est sub mensúra legis inclúdere, vel intra unius Judææ gentis términos vóluit cohibére.

℟. Elégit te Dóminus Sacerdótem sibi ad sacrificándum ei * Hóstiam laudis. ℣. Immola Deo sacrificium laudis, et redde Altíssimo vota tua. Hóstiam laudis. Lectio viii.

Sed supra candelábrum (inquit) ut qui ingrediúntur, lumen vídeant. Candelábrum Ecclésiam dicit, cui lucérnam superpósuit, quia nostris in fróntibus fidem suæ incarnatiónis adfixit, ut qui Ecclésiam fidéliter íngredi volúerint, lumen veritátis palam queant intuéri: qua senténtia Judeórum quoque próceres condémnat, qui signa quæréntes extérius, apértam lucis jánuam noluérunt intráre credéndo. Dénique præcipit, ne ópera tantúmmodo sed et cogitatiónes, et ipsas étiam cordis intentiónes mundáre, et castigáre meminérint.

℟. Sancte Richárde Christi Conféssor, audi rogántes sérvulos, * Et impetrátam cœlitus tu defer indulgéntiam.

℣. O sancte Richárde fúlgidum sydus grátiæ Dei, servórum tuórum gémitus sólita súscipe cleméntia. Et. Glória Patri. Et.

Lect. ix. Hom. Dom. Lectio ix.

Sequitur, lucérna córporis tui est óculus tuus. Corpus quippe dicit ópera, quæ palam cunctis appárent: óculum vero ipsam mentis intentiónem, qua operátur, et de cujus mérito éadem ópera lucis, an tenebrárum, sint ópera, discernúntur; sicut ipse consequénter expósuit dicens: Si óculus tuus fúerit simplex, totum corpus tuum lúcidum erit. Si autem nequam fúerit, étiam corpus tuum tenebrósum erit; si (inquit) pura, rectáque intentióne, quæ potes ágere, bona studúeris, lucis profécto sunt ópera, quæ fácis, étiam si coram homínibus imperfectiónis áliquid habére videántur. Quóniam diligéntibus Deum ómnia cooperántur in bonum; his qui secúndum propósitum vocáti sunt sancti: si autem pervérsa est inténtio, quæ præcédit, pravum est omne opus, quod séquitur, quamvis rectum esse videátur. Te Deum. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Almi Confessóris Richárdi laudes ore, et corde in unum psalléntes, sollémniter celebrémus. Psal. Dóminus regnávit, cum rel. 16.

2. Tanta prole fœcundáta felix gaudet Anglia, tanto pígnore ditáta lætátur et Andria.

3. O solámen miserórum sancte Richárde gloriosíssime, intérveni pro nobis ad Deum, qui te elégit.

4 Sacerdótes Dei benedícite Dóminum, quia Conféssor almus percépit præmium óperum suórum, allelúja.
5 Stella nitens, et præclára, Richárde beatíssime, in catérva Confessórum florens velut lílium. Capitulum.

Ecce Sacérdos magnus, qui in vita sua suffúlsit domum, et in diebus suis corroborávit templum, templi etiam altitúdo ab ipso fundáta est, duplex ædificátio, et excélsi pariétes templi. Hymn.

Jesu Redémptor ómnium
Perpes coróna præsulum
In hac die cleméntius
Nostris favéto précibus.
Tui sacri qua nóminis
Conféssor almus cláruit,
Hujus celébrat ánnua
Devóta plebs solémnia.
Qui rite mundi gáudia
Hujus cadúca réspuens,
Cum Angelis cœléstibus
Lætus potítur præmiis.
Hujus benígnus ánnue
Nobis sequi vestígia,
Hujus precátu sérvulis
Dimítte noxam críminis.
Sit, Christe Rex piíssime,
Tibi, Patríque glória,
Cum Spíritu Paráclito,
Et nunc, et in perpétuum.
Amen.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Benedictus, Ant. Claritáte lucens glóriæ quasi stella matutína Richárdus Dei fámulus intrat in gáudium Dómini sui, allelúja.

Oratio. Omnípotens. ut sup.

Ad Tertiam, Cap. Ecce Sacérdos. ut supra.

℟. br. Amávit. ℣. Elégit.

Ad Sextam, Cap.

In diebus suis emanáverunt pútei aquárum, et quasi mare adimpléti sunt supra modum, qui curávit gentem suam, et liberávit eam a perditióne.

℟. br. Elégit. ℣. Tu es Sacérdos.

Ad Nonam, Cap.

Qui præváluit amplificáre civitátem, qui adéptus est glóriam in conversatióne gentis, et ingréssum domus, et átrii amplificávit.

℟. Tu es sacérdos. ℣. Justum.

In ii. Vesp. Ant. et Cap. de Laud. Psal. de Dom. et loco ult. Meménto Dómine. 134.

Hymnus ut in i. Vesp.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Magnificat, Ant. Cum divínum cultum, et Ecclésiæ bona sanctus Richárdus clero suo commendásset, elevátis in cœlum óculis beatíssimam ánimam in manus dilécti Dómini sui commendávit; pretiósum autem corpus fíliis suis Andriénsibus in pignus dilectiónis réliquit, allelúja, allelúja, allelúja.

DOMINICA IV. JULII. IN DIE OCT. SS. REDEMP.

Duplex. Omnia dicuntur, ut in Festo præter sequentia.

In secundo Nocturno.
Sermo S. Bernárdi Abbatis.
In Purificatione B. Mariæ Virginis. Lectio iv.

Suscépimus, Deus, misericórdiam tuam in médio templi tui. Suscépit hanc misericórdiam Dómini David, suscépit Símeon, suscépimus et nos, et quicúmque sunt præordináti ad vitam. Síquidem Christus heri, et hódie, et in ætérnum. In médio enim templi misericórdia est, non in ángulo, aut diversório, quia non est personárum accéptio apud Deum. In commúni pósita est, offértur ómnibus, et nemo illíus expers, nisi qui rénuit. Derivántur aquæ tuæ foras, Dómine Deus, nihilóminus tamen fons tuus tibi próprius est, et non bibit aliénus ex eo. Qui tuus est, non vidébit mortem, donec víderit Christum Dómini, ut secúrus dimittátur in pace. Quídni dimittátur in pace, qui Christum Dómini habet in péctore? Ipse enim est pax nostra, qui per fidem hábitat in córdibus nostris. Tu quómodo hinc exíbis, ánima mísera, quæ ducem itíneris Jesum ignóras? Ignorántiam enim Dei quidam habent. Unde hoc? Nempe quia lux venit in mundum, et dilexérunt hómines magis ténebras, quam lucem.

Lectio v.

Et lux, inquit, in ténebris lucet, et ténebræ eam non comprehendérunt, ac si dicat: et in platéis derivántur aquæ, et aliénus non bibit ex eis, et misericórdia in médio templi est, nemo tamen accédit ex his, quos manet ætérna damnátio. Médius vestrum stat, o míseri, quem vos nescítis, ut moriéntes, ántequam videritis Christum, Dómini non in pace dimittámini: sed pótius rapiámini a rugiéntibus præparátis ad escam. Suscépimus, Deus, misericórdiam tuam in médio templi tui. Longe est hæc gratiárum áctio a voce illa geméntis: Dómine, in cælo misericórdia tua, et véritas tua usque ad nubes. Quid enim? Vidéturne tibi in médio fuisse misericórdiam, cum apud solos cæligenas Spíritus haberétur? At ubi sane minorátus est Christus paulo minus ab Angelis, factúsque est Dei et hóminum mediátor, ac velut lapis anguláris pacificávit per sánguinem suum, quæ in cælis sunt, et quæ super terram: ex hoc plene jam suscépimus, Deus, misericórdiam tuam in médio templi tui.

Lectio vi.

Eramus enim et nos natúra filii iræ, sed consequúti sumus misericórdiam. Cujus iræ filii? et quam misericórdiam consequúti? Nempe filii ignorántiæ, ignáviæ, captivitátis: et consequúti sumus sapiéntiam, virtútem,

redemptiónem. Ignorántia mulieris sedúctæ excæcáverat nos: mollíties viri abstrácti, et illécti a própria concupiscéntia enerváverat nos: malítia diáboli expósitos juste a Deo captiváverat nos. Sic ergo náscimur univérsi, primum quidem viæ civitátis habitáculi prorsus ignári: deinde imbecílles, et ignávi, ut etsi nobis nota esset via vitæ, própria tamen præpedirémur et detinerémur inértia: postrémo captívi sub péssimo, crudelissimóque tyránno, licet prudéntes essémus, atque robústi, ita tamen míseræ servitútis opprimerémur conditióne. Numquid non misericórdia, et miseratióne multa opus habet tanta miséria? Aut certe si jam salvi facti sumus ab hac tríplici ira per Christum, qui factus est nobis sapiéntia a Deo Patre, et justítia, et sanctificátio, et redémptio; quanta nobis vigilántia opus est, dilectíssimi, ne forte (quod absit) inveniántur nostra novíssima pejóra prióribus, si dénuo contíngat iram incéndere, útpote qui non natúra jam, sed própria voluntáte filii iræ sumus?

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. *Cap.* 3.

In illo témpore: Dixit Jesus Nicodémo: Nemo ascéndit in cælum, nisi qui descéndit de cælo, Fílius hóminis, qui est in cælo. Et réliqua.

Homíl. S. Cyrilli Alexandrini. *Ex Comm. in Joan. lib. 2. c. 30.*

Et sicut Móyses exaltávit serpéntem in desérto: ita exaltári opórtet Fílium hóminis, ut omnis, qui credit in ipsum, non péreat, sed hábeat vitam ætérnam. Cum causam attúlerit, quare ad sublimióra sermo sibi non exit, ad ea descéndit, quæ obumbráta a Móyse facta fuérunt. Non enim ignorábat pótius cum figúris, quam spirituáli doctrína, ad veritátis vos posse cognitiónem devenire. Oportére autem omníno se ipsum, ásserit, modo Mosáyci serpéntis exaltári: ita históriæ inquisitiónem, latentésque in ea figúras rimári hortátur, ac illud quasi rursus incúlcat: Scrutámini Scriptúras, quia ipsæ sunt, quæ testimónium pérhibent de me. Serpéntes enim in Judæos olim in desérto insiliébant. Cumque more spicárum tempore messis cáderent, divínam opem súpplices requirébant: misericors autem Dóminus serpéntem ex ære Móysi exaltári jussit, ut ea in re díscerent fide salútem speráre.

Lectio viii.

Morsu enim serpéntis laborántibus únicum erat remédium, exaltátum cum fide serpéntem aspícere. Hæc quidem história est, in qua,

velut in tábula, totum figurátæ Incarnatiónis mystérium obumbrátur. Serpens enim peccátum quo humánum genus pascebátur, signíficat, quodque váriis mórsibus venénum homínibus infúndit, quod effúgere nullo álio pacto natúra humána póterat, nisi auxílio, atque ope divína.

Lect.ix.Hom.de Domin.occ.

FESTA AUGUSTI.

DIE II. S. ALPHONSI M. de Ligorio Episc. Conf. Patr. Neap. Duplex majus.

Lect. i. Noct. Fidélis, 51.*

Reliqua ut in Br.sub hac die

DIE III. S. ASPRENI Conf.Primi Epis.et Patr.Neap. Duplex majus.

Omnia de Com. Conf. Pont. 49.* præter seq. Oratio.

Deus, qui beátum Asprénum ab Apóstolo Petro baptísmo lustrátum, primum nobis Antístitem constituísti, præsta supplícibus tuis, ut fidem, quam per eum accépimus, bonis opéribus comprobémus. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. Fidélis, 51.*

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Asprenus Primus Neapolitánæ Ecclésiæ Antístes ab Apostolórum Príncipe constitútus fuit. Cum enim is Antiochía Romam profíciscens, Neápolim appulisset invénit honéstam mulíerem Cándidam nómine, quæ ab eódem ægritúdine prius liberáta, et lustráta baptísmate, orávit deínde sanctum Apóstolum, ut Aspréno probo viro sibi consanguinitáte conjúncto, diutúrno jam morbo laboránti, idem quod sibi benefícium impertirétur, ut non tantum sánguinis, sed religiónis cognatióne conjungeréntur.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum:* Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil proficiet, inimícus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Annuit Petrus Cándidæ précibus, eíque injúnxit, ut apprehénsa ægri déxtera, suo nómine jubéret, incólumem a strato consúrgere. Quod cum múlier fecísset, Asprénus illico sanus ad beátum Petrum accéssit; a quo veræ fidei mystériis initiátus, salutári lavácro fuit ablútus; et cum Cándida Missæ sacrifício intérfuit, dum Apóstolus ipse Sacris operarétur in loco, quem póstea Petri Aram nuncupátum, atque ob tantæ rei memóriam, máximo in honóre semper hábitum, tum Neapolitáni reges privilégiis plúrimis, tum Pontífices Summi amplíssimis indulgéntiis locupletárunt.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea.* Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi

eum. Manus. Lectio vi.

Petrus autem Romam discessúrus Neapolitánæ Ecclésiæ Asprénum primum Episcopum præfécit, qui divínum magistrum imitátus, pópulum suæ curæ, et directióni tráditum, exémplo, prædicatióne, miraculísque sic erúdiit, excoluítque, ut fidem, et Jesu Christi doctrínam, ab Apostolórum Príncipe accéptam, intáctam semper illibatámque constantíssime serváverit. Donec Asprénus annis plenus, ac méritis, emigráret ad Dóminum, sub annum Christi nati septuagésimum nonum; sepultúsque nunc cólitur máximo in templo, ubi sancti Petri báculus servátur.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus: est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Ipse Glória Patri. Ipse.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Homo péregre de Com. 57.*

DIE IV. S. DOMINICI CONF.

Patr. Neap. Dup. maj. cum Oct. Lect. i. Noct. Justus. 68.* Reliqua ut in Breviario.

DIE VII. S. CAJETANI C.

Patr. Neap. Duplex majus. In i. Noct. Lect. Justus. 68.* Reliqua ut in Br. sub hac die.

DIE VII. B. M. V. DE GRATIA

Duplex majus. Omnia ut in Festis B. M. 135* præter seq.

Ad Magnif. in utrisque Vesp. Ant. O beáta Virgo María, tu véniæ vena, tu grátiæ Mater, tu spes mundi, exáudi fílios tuos clamántes ad te.

℣. Ave María grátia plena. ℟. Dóminus tecum. Oratio.

Deus, qui humáno géneri beátæ Maríæ Virginitáte fœcúnda reparatiónis grátiam contulísti: concéde, ut quam grátiæ Matrem appellámus in terris, ejus felíci consórtio perénniter perfruámur in cœlis. Per Dñm.

Lect. i. Noct. Ego Sapiéntia, 139.*

In secundo Nocturno.

Sermo S. Thomæ Epíscopi. Lectio iv. *Conc. 2. de Annunt.*

Admirandam, omníque virtúte præstántem Genitrícem Dei Maríam pro mei ingénii exiguitáte toto animi desidério laudáre desíderans, nullum fere in sacris Lítteris pótui reperíre præcónium, quod ad lítteram ejus nobis glóriam, excellentiámque demónstret. Nam etsi de illa per Prophétas plúrima mystice dicta, fáctaque passim legántur, unde possit virtútis ejus magnitúdo constáre; in evangélicis tamen, aut apostólicis scriptis rarus de illa sermo, et multo rárior laus invenítur. Quamvis, ut verum fátear, non ita siléntio trádita sit, ut in eórum dictis virtútum ejus cláritas tenuíssimo rádio, véluti per

quasdam verbórum rímulas non eniteat. Sed unde magis ejus glóriam, virtútes, dotésque ánimi potérimus auspicári, quam ex illo miríſico ejus, et Angeli collóquio, in quo præter hoc, quod angélico elóquio grátia plenissima, et ómnium feminárum prima mérito prædicátur, ex gestis ejus, et dictis multa nimis præconiórum ejus sylva emicuit?

℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut cypréssus in monte Sion: quasi myrrha elécta, * Dedi suavitátem odóris. ℣. Et sicut cinnamómum et bálsamum aromatizans. Dedi. Lectio v.

Ingressus Angelus ovánter, salutávit reveréuter: Ave, inquit, grátia plena, Dóminus tecum. Plena grátia, impléuda Deitáte, obumbránda virtúte: grátia plena, de cujus plenitúdine accípiunt univérsi, de cujus abundántia totus repléndus est orbis. Et vere plena, in cujus ánimo nullus peccáto relíctus est locus, nullus iníquitáti pátuit accéssus. Dóminus tecum. Et quómodo tecum? non úbique sicut mecum, sed sicut nullibi: tecum in córpore, tecum in mente, tecum in ánimo, tecum in consílio, tecum in útero, tecum in auxílio, tecum in ortu, tecum in éxitu, tecum in fine, tecum sine fine.

℟. Quæ est ista, quæ procésit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt. Lectio vi.

Ex Conc. 1. Annunt.

Cœlesti ergo legatióne audíta, sic fatur ad Angelum: Ecce ancílla Dómini, fiat mihi secúndum verbum tuum. Grandi ergo mystério, altissimóque Deitátis instínctu conceptúra Deum, sui méminit ancillátus, ut oriéntem a se filium mundi obséquio mancipáret. Fiat mihi, ait, secúndum verbum tuum; et ad verbum ejus statim in útero incarnátum est Verbum. O fiat potens, o fiat éfficax, o fiat super omne fiat perpétuo honóre venerándum! Hoc verbo fiat factus est mundus. Hoc verbo cœléstia, terréstriaque Altíssimus cóndidit; sed tale fiat non sónuit in orbe, quale tu nunc beáta dixisti. Quid enim factum est? quis dícere potest quid factum est? Natúra stupet, judícium hæret, hebéscit sensus, lingua mutéscit, rátio déficit, intelléctus non capit quod factum est in María, cum hoc prótulit verbum: Fiat mihi secúndum verbum tuum.

℟. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit: * Et vidéntes eam Fíliæ Sion, beatíssimam prædica-

vérunt, dicéntes,* Unguéntum effúsum nomen tuum. ℣. Astitit Regína a dextris tuis in vestitu deauráto, circúmdata varietáte. Et vidéntes. Glória. Unguéntum.

In tertio Nocturno.

Léctio S. Evangélii secúndum Lucam. Lectio vii. *Cap. 1.*

In illo témpore: Missus est Angelus Gábriel a Deo in civitátem Galilææ, cui nomen Názareth, ad Vírginem desponsátam viro, cui nomen erat Joseph de domo David, et nomen Vírginis María. Et réliqua.

Homília S. Augustíni Epíscopi *Ser. 291. in Nat. S. Joa. Bapt. 4.*

Angelus vero idem ipse ad Maríam Vírginem: Ave, inquit, grátia plena, Dóminus tecum: jam tecum est, qui erit in te. Dic mihi ergo, núntie Dei, quómodo fiet istud? Vide Angelum sciéntem, illam quæréntem, non diffidéntem. Audi quómodo: erit virgínitas tua; tu tantum crede veritátem, serva virginitátem, áccipe integritátem. Quóniam íntegra est fides tua, intácta erit intégritas tua. Dénique audi, quómodo fiet istud? Spíritus sanctus supervéniet in te, et virtus Altíssimi obumbrábit tibi, quia fide cóncipis, quia credéndo in útero, non concubándo habébis: proptérea quod nascétur de te Sanctum vocábitur Fílius Dei. Quid es, quæ póstea paritúra es? Unde meruísti? Unde hoc accepísti? Unde fiet in te qui fecit te? Unde, inquam, tibi hoc tantum bonum? Virgo es, sancta es, votum vovísti; sed multum, quod meruísti, imo vero multum quod accepísti. ℟. Sub tuum præsídium confúgimus, clementíssima Virgo: súscipe nos, única spes nostra, et nostris delectáre laúdibus: * Quibus indígni omni te laude digníssimam collaudámus. ℣. Aufer a nobis iniquitátes nostras, ut digni canámus tibi glóriæ melos. Quibus. Lectio viii.

Nam unde hoc meruísti? Fit in te qui fecit te, fit in te per quem facta es; immo vero, per quem factum est cœlum, et terra, per quem facta sunt ómnia, fit in te Verbum Dei caro, accipiéndo carnem non amitténdo divinitátem. Et verbum júngitur carni, et Verbum copulátur carni, et hujus tanti conjúgii thálamus úterus tuus; et hujus, inquam, tanti conjúgii, id est Verbi, et carnis thálamus úterus tuus, unde ipse Sponsus procédet de thálamo suo. Invenit te vírginem concéptus, dimíttit vírginem natus. Dat fœcunditátem, non tollit integritátem. Unde tibi hoc? Protérve vírginem vídeo interrogáre, et quasi importúne aures verecúndas ista mea voce pulsáre. Sed vídeo vírginem verecundántem, et tamen respondéntem me-

que admonéntem. Quæris a me, unde mihi hoc? verecúndor tibi respondére bonum meum. Angeli audi ipsíus salutatiònem, et in me agnósce tuam salùtem. Crede cui crédidi. Unde mihi hoc quæris? Angelus respóndeat. Dic mihi, Angele, unde Maríæ hoc? Jam dixi cum salutávi: Ave grátia plena.

℞. Portæ cœli, et stella maris es virgo María, Regis ætérni Mater, gratos nos redde Filio tuo: * Quia omnis virtus, et decor, et glória ex te respléndet. ℣. Tu véniæ vena, tu grátiæ Mater, tu spes mundi, exáudi nos clamántes ad te. Quia. Glória Patri. Quia. Lectio ix.

Ser.290.de S.in Nat.S.Jo.B.4.

Maria vero quando e contra ait, Quómodo fiet istud, quóniam virum non cognósco? inquiréndo dixit, non desperándo. Dum interrogávit, non de promissióne dubitávit. O vere grátia plena! sic enim est ab Angelo salutáta: Ave grátia plena. Quis hanc éxplicet grátiam? Quis huic grátiæ grátias agéndo sufficiet? Fit homo, et per liberum arbitrium perit homo; et invenitur homo factus, qui fecit, ne períret quem fecit. In principio Verbum Deus apud Deum, per quod ómnia facta sunt, fit caro: Verbum caro factum est, et habitávit in nobis. Caro fit Verbum, sed caro accédit ad Verbum, non périit in carne Verbum. O grátia! ut hoc haberémus, quid digni erámus? Te Deum laudámus. 45.

DIE IX. SEXTA INF. OCT. S. Dominici.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.
In ii. Noc. Lec. Deridétur. 78.*

In tertio Nocturno.

Léctio S. Evangélii secúndum Lucam. Lectio vii. *Cap.12.*

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Et réliqua.

Homília S. Petri Chrysólogi.

Ex Serm. 24. post initium.

Novus ordo vigiliárum, novus hábitus imperátur: Sint lumbi vestri præcíncti. Nil de vestitu, nil de calceaméntis, nil de ipsíus occúrsus apparátu servi vigiles admonéntur; sed tota in præcingéndis lumbis mandátur cura, tota in constringéndis lumbis statúitur vis præcépti, áddito lucernárum solátio tantum, sine quo nec noctis aperitur obscúritas, nec veniéntis diéi clarécit aspéctus.

℞. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória. Ipse. Lectio viii.

Cingulum quidem est próprie indícium servitútis,

quod et discúrsus expedítos reddat, et fáciat obsequéntes, sed dixísse suffécerat: Estóte præcíncti. Cur lumbos potíssimum nóminat? cur tanta jubéntis reveréntiæ lumbórum fecit magnópere mentiónem? Quæris, quare? Quia in lumbis est tota córporis causa: ex lumbis tota carnis negótia suscitántur: in lumbis tota est humáni lapsus, humánæ fragilitátis occásio. Inde venit, quod virtútis ignáros reddit, efficit segnióres.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum quando revertátur a núptiis.

℣. Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et. Glória. Et.

Lect. ix. de Hom. Vig. S. Laur.

DIE XI. OCTAVA

S. Dominici Conf. Duplex.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. et iii. Lect. ut sup. in Octav. S. Antonii de Padua die xx. Junii. 217.*

DIE XII S. CLARÆ VIRG.

Patr. Neap. Duplex majus.

Lec. I. Noc. De Virginibus. 87.*

Reliq. ut in Brev. sub hac die.

DIE XIII. S. PHILUMENÆ

V. et M. Duplex.

Oratio. Deus qui. de Comm.

Lect. I. Noct. de Scrip. occ.

In II. Nocturno Lectio iv.

Inter cætera Mártyrum sepúlchra, quæ in cœmetério Priscíllæ ad viam Salárіam reperíri solent, illud éxtitit, quo repósitum fúerat sanctæ Philuménæ corpus, uti ex túmuli inscriptióne tribus latérculis appósita perlegebátur. Licet vero invénta ibídem fúerit phíala sánguinis, et ália insculpta conspiceréntur martyrii insígnia, doléndum tamen est, res ab eádem gestas, actaque, ac genus martyrii, quod ipsa fecit obscúra perstitisse. Cæterum ubi primum sacrum hoc corpus, ex beneficéntia Pii Séptimi inítio Pontificátus ejus accéptum cúltui fidélis pópuli propósitum fuit Mugnáni in Noláña diœcési, ingens íllico famæ celébritas ac religio erga sanctam Mártyrem percrébuit, præsértim ob signa, quæ ejúsdem præsídio accessísse úndique ferebántur. Hinc factum est ut complúrium Antístitum, cultorúmque Mártyris postulatiónibus permótus Gregórius Décimus sextus Póntifex Máximus, univérsa rei ratióne matúre perpénsa, festum ejúsdem cum Offício, et Missa in memoráta Nolána diœcési, et álibi agéndum benígne permíserit. ℟. Propter.

Lect. v. et vi. Quóniam hódie Natális, quæ sunt iv. et v. de Comm. 90.*

In iii. Noct. Homil. in Evang Símile erit, de Comm. 93.*

DIE XIV. B. ANTONII

Primaldi et Socior. Martyr.

Hydruntin. Semid. Omnia de Com. Plur. Mart. 35.* præt. sequentia. Oratio.

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui gloriósos Mártyres Antónium, et Sócios fortes in sua confessióne cognóvimus, pios apud te in nostra intercessióne sentiámus. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Antonius Primáldus, et octigénti círciter sócii Mártyres Hydruntíni, Christi fidem postrémis hisce sæculis suo sánguine illustrárunt, et insígni fortitúdinis exémplo primævam Ecclésiæ glóriam revocárunt. Anno siquidem reparátæ Salútis millésimo quadringentésimo octogésimo, cum Achomátes classis Mahumétí Secúndi præféctus in perníciem ténderet Itáliæ, Hydrúntum devéctus, urbem pénitus imparátam fácili negótio subígere ratus est. Tanta vero fuit Hydruntinórum virtus, ut cum hóstibus sanctæ fidei pacísci, ne feréndis quidem conditiónibus, passi sint. Per quíndecim ígitur dies ácriter utrínque pugnátum est; sed jam disjéctis mœnibus, tandem barbarórum númerus prævàluit, qui vi urbe potíti, cuncta cædibus complevérunt: sic per diúrnos labóres, multásque tribulatiónes servos suos Dñs ad corónam disponébat.

℟. Sancti tui Dómine mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida: et in mari Rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra. Lectio v.

Hydruntinorum constántia, suorúmque ingénti clade non léviter commótus Achomátes, crudélis homo, et Christiáno nómini infensíssimus, inter eos, quos servitúti addíxerat, viros omnes secérni jubet decimoquínto anno majóres, qui octingénti círciter invénti sunt. Nudi, manibúsque post terga colligátis, ex urbe ad clivum Minérvæ (póstea Mártyrum dictum) coram bárbaro duce deducúntur; elécto huic pópulo fides Christi ejurándа propónitur; libértas, et pátriæ salus, dum páreant, promíttitur, mors vero, si rénuant, indícitur. At exémplo vere singulári, nemo unus in tanto número repértus est, qui vel spe libertátis alléctus, vel mortis timóre percúlsus, a fide Christi descíverit. Omnes enim ab António viro religióne spectábili confirmáti, invocántes dúlcia Jesu, et Maríæ nómina, seque invícem cohortántes, datis fórtiter pro Christo cervícibus, martyrii palmam assequúti sunt.

℟. Vérbera carníficum non

timuérunt Sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine:* Ut herédes fierent in domo Dómini. ℣.Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut. Lectio vi.

MARTYRIUM hoc plúrimis prodígiis Deus quoque confirmávit. Ferunt enim, Antónii corpus, abscísso cápite, constitísse, nec nisi finíta sociórum cæde potuísse déjici; atque ínsuper ómnia Beatórum córpora per trédecim menses diu expósita pénitus íntegra et incorrúpta permansísse. Quare ab Alphónso Calábriæ Duce Ferdinándi Regis fílio, urbe recuperáta, summa religióne ac pompa, ipsóque comitánte ad reconciliátam Metropolitánam Ecclésiam importántur, et in egrégio sacéllo, quod regáli munificéntia rex dotáverat, collocántur. Quadriénnio fere post biscéntum círciter quadragínta ex iísdem Mártyrum corpóribus ídem Alphónsus Dux Neápolim asportávit, atque in Ecclésia beátæ Maríæ Magdalénæ prope Castrum Capuánum collocávit; unde póstea ad Ecclésiam sanctæ Catharínæ ad Forméllum nuncupátam transláta sunt, ubi nunc étiam pie sanctéque recolúntur. Réliqua vero sacra pígnora illórum pátria Hydrúntum venerátur, beatorúmque Mártyrum præséntem opem sæpíssime expérta, cultum ab immemorábili témpore iísdem præstitum, Cleméntis Décimi quarti Pontíficis Máximi Apostólica auctoritáte comprobándum curávit.

℟.Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos: et in témpore erit respéctus illórum.* Quóniam donum et pax est eléctis Dei. ℣.Qui confídunt in illum, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Cum audiéritis de Com. 44.* Lect. ix. de Vig. Assum. B. M. V.

DIE XVI. S. ROCHI CONF.

Dup. Omnia de Com. Conf. non Pont. 66.* præt. seq. Oratio.

POPULUM tuum, quæsumus, Dómine, contínua pietáte custódi: et beáti Rochi suffragántibus méritis, ab omni fac ánimæ, et córporis contagióne secúrum. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

ROCHUS in monte Pessulano natus, quanta in próximum charitáte flagráret, tum máxime osténdit, cum sævíssima peste longe, latéque per Itáliam grassánte, pátria relícta, Itálicam peregrinatiónem suscépit; urbésque, et óppida péragrans, seípsum in ægrotántium obséquium impéndere, animámque suam pro frátribus pó-

nere non dubitávit. Quod beáti viri stúdium quam gratum Deo fúerit, miris sanatiónibus declarátum est. Complúres enim pestiléntia inféctos e mortis periculo signo crucis erípuit, et íntegræ sanitáti restítuit. In pátriam revérsus, virtútibus, et méritis dives sanctíssime óbiit: ejúsque óbitum statim subsecúta est venerátio fidélium, quæ in Constantiénsi deinde Concílio magnum recepísse dicitur increméntum, cum ad propulsándam ingruéntem luem Rochi imágo solémni pompa, omni comitánte pópulo per eámdem civitátem, Epíscopis approbántibus, est deláta. Itaque ejus cultus mirífice propagátus est in univérso terrárum orbe, qui eúmdem sibi apud Deum advérsus contagiósam luem Patrónum religióso stúdio adoptávit. Quibus accuráte perpénsis, Urbánus Octávus Póntifex Máximus, ut ejus dies festus iis in locis, in quibus forent Ecclésiæ sancti Rochi nómine Deo dicátæ, Offício Ecclesiástico celebrarétur, indúlsit.

℟. Honéstum fecit illum Dñs et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum. * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Ex Tractátu S. Augustíni Epíscopi in Epístolam Joánnis. *Tract.* 5. *in Cap.* 3. Lect. v.

Perfecta ista cháritas est, ut parátus sis mori pro fratre. Hanc ipse Dóminus in se exhibuit mórtuus pro ómnibus, orans pro eis, a quibus crucifigebátur, et dicens: Pater, ignósce illis, quia nésciunt quid fáciunt. Sed si solus hoc fecit, non erat magíster, si discípulos non habébat. Si quis tantam habúerit charitátem, ut parátus sit pro frátribus étiam mori, perfécta est in illo cháritas; sed numquid mox, ut náscitur, jam prorsus perfécta est? Ut perficiátur, náscitur: cum fúerit nata, nutrítur; cum fúerit nutríta, roborátur: cum fúerit roboráta, perfícitur: cum ad perfectiónem vénerit, quid dicit? Mihi vívere Christus est, et mori lucrum. Optábam dissólvi, et esse cum Christo: multo enim magis óptimum: manére autem in carne necessárium propter vos. Propter eos volébat vívere, pro quibus parátus erat mori.

℟. Amávit eum Dóminus et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. Et. *Ex Tractatu* 6. Lectio vi.

Hæc est perféctio charitátis, et major omnino non potest inveníri; sed quia non in ómnibus perfécta est, et desperáre non debet, in quo

perfécta non est, si jam nata est, quæ perficiátur: et útique si nata est, nutriénda est, et quibúsdam suis nutriméntis ad perfectiónem própriam perducénda. Quæsívimus inchoatiónem charitátis unde incípiat, et ibi contínuo invenímus: Si quis habet facultátes mundi, et víderit fratrem suum egéntem, et cláuserit víscera sua advérsus eum, quómodo diléctio Patris manet in illo? Ergo hic íncipit ista cháritas, fratres, ut de suis supérfluis tribuat egénti in angústiis aliquibus constitúto, ex eo quod sibi abúndat, secúndum tempus a tribulatióne temporáli líberet fratrem. Hoc exórdium est charitátis. Hanc ita cœptam si verbo Dei, et spe futúræ vitæ nutríeris, pervénies ad illam perfectiónem, ut parátus sis ánimam tuam pónere pro frátribus tuis.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. ℣. Iste est qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœléstia regna. Quia. Glória. Quia.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Homo quidam, ut in festo S. Ludovici 26. Augusti. 581.

DIE XIX. S. LUDOVICI EP. et Conf. Duplex II. Classis.

Omnia de Com. Conf. Pont. 49.* præter seq.

Oratio.

Deus, qui beátum Ludovícum Confessórem tuum, atque Pontíficem cæléste regnum terréno præpónere docuísti, ac puritáte illibáta, et exímia in páuperes charitáte mirabíliter decorásti, concéde; ut ejúsdem virtútes æmulántes in terris, coronári cum ipso mereámur in cælis. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. Fidélis 51.*

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Ludovicus nobilíssimo génere natus, patrem hábuit Cárolum Secúndum Sicíliæ regem, matrem vero Maríam Hungáriæ regis fíliam. Adhuc puer in sortem Dómini vocátus, posthábitis ætátis illíus oblectaméntis, divíno se totum cúltui mancipávit. Décimum quartum agens annum, una cum duóbus frátribus pro genitóris libertáte in bello naváli a rege Aragóniæ capti, obses ductus in Cataláuniam, Barcinóne apud Minóres sancti Francísci fere septénnio est commorátus; sub eorúmque disciplína in sciéntiárum stúdiis, ac sacrárum litterárum comparánda eruditióne eo progréssus est, ut constans fúerit opínio, ipsi pótius fuísse divínitus infúsas, quam humánitus acquísitas. Verum majóri conátu cæléstis magístri doctrínam spíritum instrúere anhélans, cilíciis, jejúniis, férreis flagéllis car-

nem afflíxit. Assídua ínterim Evangélicæ veritátis meditatióne contemptibília mundi spérnere edóctus, regális sólii fastum calcáre deliberávit, ac de Seráphico amplecténdo Institúto, raro humilitátis exémplo, votum emísit.
℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Ecclesiásticæ milítiæ adscríptus, et ad sacros Órdines deínde promótus, ut quod mente statúerat, ópere firmáret, juri primogenitúræ renunciávit, et regno: cumque votum, quod Barcinóne vóverat, in monte Pessuláno frustra adimplére satágeret, illíus cœnóbii Frátribus timóre regis patris eum recípere non audéntibus, solémniter illud renovávit. Mox ad Ecclésiam Tolosánam a Bonifácio Octávo, quamvis invítus, assúmptus, Romámque accersítus, et ab eódem honorífice excéptus, electióni de se factæ nullátenus se assensúrum declarávit, donec votum, quo se obstrínxerat, Deo reddísset. Quare annuénte Pontífice, hábitu Ordinis Minórum, quem semper póstea retínuit, rite suscépto, in mánibus Generális Minístri professiónem emísit: hisque peráctis Apostólicis mandátis humíliter obtémperans, Epíscopus Tolosánus passus est se consecrári.
℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Tolosam ad illíus Ecclésiæ régimen proféctus, spirituáli animárum lucro totus incúbuit; utque ministérium Apostólicum íntegre, ac diligénter impléret, salutáribus mónitis, illibatǽque vitæ exémplo peccatóres ad pœniténtiam revocávit, plurésque Judæos, atque Gentíles assídua verbi Dei prædicatióne ad Orthodóxam fidem convértit. Ecclesiásticam disciplínam ubíque in commíssa sibi diœcési promóvit, ac restaurávit. Liberális in páuperes, vigintiquínque ex eis quotídie domi áluit. Puritátem usque ad óbitum a pueritia nitidíssime custodívit. Humilitátis tandem, charitátis, atque ómnium virtútum ornaménto decórus, in juveníli ætáte Brínconlæ províncíæ Arcæ ardénti febre corréptus, ad Dómini sui ampléxum, quem in votis semper habúerat, emigrávit. Magnis deínde in Ecclésia méritis clarum, et miráculis illústrem, inter quæ plures mórtui ejus intercessióne ad vitam revo-

câti enumerántur, Joánnes Vigésimus secúndus in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Vigiláte, de Comm. 61.*

DIE XXVI. S. PATRICIÆ
Virg., Patr. Neap. Dupl.maj.

Omnia de Comm.Virg. 82.* præter sequentia. Oratio.

Deus, qui beàtam Patríciam Vírginem, terréna ómnia contemnéntem, cæléstis glóriæ coróna decorásti, concéde; ut ejus exémplo, temporália cuncta despiciéntes, sempitérnis gáudiis perfruámur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. De Virginibus. 87.*

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Patricia Virgo Constantinopolitána, Imperatórum orta ex génere, a téneris annis Jesu Christi amóre succénsa, totam se Deo dédere, illíque perpétuam devovére virginitátem státuit. Invíta a Constantino Imperatóre, viro apprime nóbili desponsáta, ínito cum Aglája nutríce sua consílio, profusísque ad Deum précibus, clam ex urbe nuptiárum celebritátem fúgiens, secéssit; et cum ancillis, et eunúchis navim conscéndit, sanctórum Apostolórum límina, castimóniæ suæ perfúgium aditúra. Cógnita fuga, válidæ triremes ab Imperatóre, sed frustra, expediúntur; navígium namque in quo Patrícia vehebátur, non longe remótum, óculos insequéntium fugit, quos tempéstas subórta Byzántium redíre coégit.

℟. Propter veritàtem, et mansuetúdinem, et justítiam, * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et. Lectio v.

Ab hoc discrímine divínitus erépta, Neápolim prius áppulit: templa ómnia religiosíssime invísit: Basiliánum vero cœnóbium sanctis Nicándro, et Marciáno sacrum, singulári pietáte cóluit; impressóque in paríete crucis signo, ibídem se fore tumulándam, mónachos álio commigratúros prænuntiávit. Romam póstea profécta, a Libério Summo Pontífice virginitátis velo insignita, cæléstem vitam cum áliis virgínibus duxit. Admónita de Constántii óbitu, non sine suórum cívium admiratióne, ac veneratióne Constantinópolim revérsa, fortúnis ómnibus, pompísque pro Christo a se abdicátis, doméstícum patrimónium pios erogávit in usus: illáque tantum

reserváta pecúnia, qua vírginum cœnóbium conderétur. ℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxít te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea. Lect. vi.

Tum sacra Palestínæ loca miro peragrándi desidério flagrans, marítimum aggréssa iter, ventorúmque vi Neápolim appúlsa, in Castrum Lucullánum e navi descéndit. ubi suprémo corrépta morbo, anteáctam sanctíssime vitam felicíssimo coronávit éxitu, octávo Kaléndas Septémbris circa annum trecentésimum sexagésimum quintum. Agléja nutrix in somnis ab Angelo admónita, sacrum Vírginis corpus cúrrul a tauris indómitis tracto impósuit, qui, duce nullo, ad sanctórum Nicándri, et Marciáni ædem stetérunt, ibíque fuít honorífice cónditum: ubi constrúctum deínde augústum templum, sacrarúmque Vírginum domicílium sanctæ Patríciæ nómine nuncupátum. Sanguis ejúsdem vítreo in vase concrétus, e regióne virgínei dentis expósitus, ebullíre ad hoctúsque tempus cérnitur. Neapolitána cívitas tanto ditáta thesáuro, et muníta patrocínio, sacram Vírginem réliquis suis Tutelláribus numerávit. ℟. Afferéntur regi vírgines post eam, próximæ ejus * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória Patri. Afferéntur.

In iii. Noct. Hom. in Evang. Smile erit, de Comm. 93.*

DIE XXVIII. S. AUGUSTINI Epis. Conf. et Eccl. Doct. Patr. Neap. Duplex majus. Omnia ut in Brev. sub hac die.

DIE XXIX. DECOLLAT. S. Joannis Baptistæ Patr. Neap. Duplex majus. Omnia, ut in Br. sub hac die.

DIE XXX. S. HELENÆ VID. Imper. Duplex. Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart. 99.* præter seq. Oratio.

Domine Jesu Christe, qui locum, ubi crux tua latébat, beátæ Hélenæ reveláski, ut per eam Ecclésiam tuam hoc pretióso thesáuro ditáres, ejus nobis intercessióne concéde ut vitális ligni prétio ætérnæ vitæ præmia consequámur: Qui vivis.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Ex S. Ambr. in Orat. de obitu Theod. Lectio iv.

Venit ergo Hélena, cœpit revísere loca sancta, infúdit ei Spíritus, ut lignum crucis requíreret, accéssit ad Gólgotham, et ait: Ecce locus pugnæ, ubi est victória? quæro vexíllum Salútis, et non invénio. Ego, inquit, in regnis, et Crux Dómini in púlvere? Ego in aulis, et in

ruínis Christi triúmphus? Ille adhuc latet, et latet palma vitæ ætérnæ. Quómodo me redémptam árbitror, si redémptio ipsa non cérnitur? Video quid égeris, diábole, ut gládius, quo interémptus es, obstruerétur. Sed Isaac obstrúctor ab alienígenis púteos erudérávit, nec latére aquam passus est. Tollátur igitur ruína, ut vita appáreat. Promátur gládius, quo veri Golíæ caput est amputátum. Aperiátur humus, ut salus fúlgeat. Quid egisti, diábole, ut abscónderes lignum, nisi ut íterum vincéréris? ℟. Propter. Lectio v.

Vicit te María, quæ génuit triumphatórem, quæ sine imminutióne Virginitátis édidit eum, qui crucifíxus vínceret te, et mórtuus subjugáret. Vínceris et hódie, ut múlier tuas insídias deprehéndat. Ille quasi Sancta Dóminum gestávit, ego Crucem ejus investigábo. Illa generátum détulit, ego resuscitátum. Illa fecit, ut Deus inter hómines viderétur, ego ad remédium peccatórum divínum de ruínis elevábo Vexillum. Aperit itáque humum, décutit púlverem, tria patíbula confúsa réperit, quæ ruína contéxerat, inimícus abscónderat. Sed non pótuit obliterári Christi triúmphus, incérto hæret, ut múlier, sed certam indáginem Sanctus Spíritus inspírat. ℟. Dilexisti justítiam. Lectio vi.

Quæsivit clavos, quibus crucifíxus est Dóminus, et invénit. De uno clavo frænus fieri præcépit, de áltero diadéma intéxuit, unum ad decórem, álterum ad devotiónem vertit. Visitáta est María, ut Evam liberáret; visitáta est Hélena, ut Imperatóres redimeréntur. Misit ítaque fílio suo Constantíno diadéma gemmis insignítum, quas pretiósior ferro innéxas cruci redemptiónis divínæ gemma connécteret. Misit et frænum: utróque usus est Constantínus, et fidem trasmísit ad pósteros reges. Princípium ítaque credéntium Imperatórum sanctum est, quod super frænum. Ex illo fides, ut persecútio cessáret, devótio succéderet. Sapiénter Hélena egit, quæ crucem in cápite regum levávit, et locávit, ut crux Christi in régibus adorétur. Non insoléntia ista, sed píetas est, cum defértur sacræ redemptióni. Bonus ítaque Clavus Románi Imperatóris, qui totum regit orbem, ac vestit príncipum frontem, ut sint prædicatóres, qui persecutóres esse consuevérunt. ℟. Fallax grátia.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Simile est, de Comm. 108.

DOMINICA

Post Octavam Assumptionis.

SS. CORDIS B. V. M.

Duplex majus.

Omnia ut in Fest. B. M. V. 135.*

OFFICIA VOTIVA.

OFFICIUM

De SS. Sacramento.

Quod Feria v. cujusque Hebdomadæ, extra tempus Adventus, Quadragesimæ, et Vigiliarum, non impedita Officio novem Lectionum, etiam translato, fieri potest sub ritu Semiduplici ab omnibus, qui in Regnis suæ Majestatis, Dominiis, ac Statibus hereditariis Augustissimæ Domus Austriacæ ad Horas Canonicas tenentur, ex concessione Clementis XI.

Omnia dicuntur ut in die Festi. 166. omisso Allelúja.

Si occurrat aliquod Festum Simplex, fit de eo commemoratio.

Deinde fiunt commemorationes communes, seu suffragia, ut in Psalterio, si faciendæ sint.

Ad Completorium, et per Horas, in fine Hymnorum dicitur: Jesu tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine.

Ad Matutinum, Lectiones primi Nocturni de Scriptura occurrente, cum ℟℟. ex i. Nocturno diei Festi. Lectione vero ii. et iii. Nocturni cum suis ℟℟. sumuntur ex Oct. ejusdem, ut inferius ordine Mensium disponuntur.

MENSIBUS MAJO ET JUNIO.

Lectiones ii. et iii. Nocturni ex Feria ii. post Dominicam infra Oct. Festi.

In initio Sermonum, et Homiliarum, ubi dicitur De Sermone sancti N. et De Homilia sancti N. dicatur Sermo sancti N. et Homília sancti N.

Si occurrat aliquod Festum Simplex, Lectio ix. legitur de eo, et fit com. in Laud.: quod etiam in sequentibus Mensibus servandum est.

MENSIBUS JULIO ET AUGUSTO.

Lectiones ii. et iii. Nocturni sumuntur ex Feria iii. post Dominicam infra Oct. Festi 194.

Ad Primam, in ℟. br. ℣. Qui natus es de María Vírgine.

Ad Tertiam, Sextam, et Nonam, ℟℟. br. dicuntur ut inf.

Ad Tertiam, ℟. br. Panem cœli * Dedit eis. Panem cœli. ℣. Panem Angelórum manducávit homo. Dedit. Glória Patri. Panem cœli dedit eis.

℟. Cibávit illos ex ádipe fruménti. ℣. Et de petra, melle saturávit eos.

Ad Sextam, ℟. br. Cibávit illos * Ex ádipe fruménti. Cibavit. ℣. Et de petra, melle saturávit eos. Ex ádipe. Glória Patri. Cibávit. ℣. Edúcas

panem de terra. ℣. Et vinum lætíficet cor hóminis.

Ad Nonam, ℟. br. Edúcas panem * De terra. Edúcas. ℣. Et vinum lætíficet cor hóminis. De terra. Glória Patri. Edúcas. ℣. Pósuit fines tuos pacem. ℟. Et ádipe fruménti sátiat te.

OFFICIUM
Conceptionis Immaculatæ B. M. V.

A SS. DD. Pio Papa IX. concessum.

Ad Vesperas, Ant. et Capit. de Laud. Psal. et alia hic non propria ut in Festis B. Mariæ. 135.*

Hymn. Ave maris stella.

℣ Immaculáta Concéptio sanctæ Maríæ Vírginis.

℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat ecclésias.

Ad Magníficat, Ant. Beáta Dei Génitrix María Virgo perpétua, templum Dómini, sacrárium Spíritus sancti, sola sine exémplo placuísti Dómino nostro Jesu Christo.

Oratio.

Deus, qui per immaculátam Vírginis Conceptiónem dignum Fílio tuo habitáculum præparásti: ejus nobis intercessióne concéde; ut cor et corpus nostrum immaculátum tibi, qui eam ab omni labe præservásti, fidéliter custodiámus. Per eúmdem Dóminum.

Ad Matutinum, Invitat. Immaculátam Conceptiónem Vírginis Maríæ celebrémus:* Christum ejus Fílium adorémus Dóminum.

Psalm. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Quem terra.

In primo Nocturno.

Ant. Multæ fíliæ congregavérunt divítias, tu supergréssa es univérsas.

Psalmi in Festis B. M. 138.*

Ant. Manus Dómini confortávit te, et ídeo eris benedícta in ætérnum.

Ant. Noli metúere, non moriéris: non enim pro te, sed pro ómnibus hæc lex constitúta est.

℣. Deus præcínxit me virtúte. ℟. Et pósuit immaculátam viam meam.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

℟. i. Quæ est ista quæ ascéndit sicut auróra consúrgens,* Pulchra ut luna, elécta ut sol? ℣. Quasi arcus refúlgens inter nébulas, et quasi flos rosárum in diébus vernis. Pulchra.

℟. ii. Vidi speciósam sicut colúmbam ascendéntem désuper rivos aquárum,* Cujus inæstimábilis odor erat nimis in vestiméntis ejus. ℣. Quæ est ista quæ ascéndit de desérto delíciis áffluens, inníxa super diléctum suum? Cujus.

℟. iii. Congratulámini mihi omnes qui dilígitis Dóminum,* Quia cum essem párvula, plácui Altíssimo. ℣. Fecit mihi magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. Quia. Glória Patri. Quia.

In secundo Nocturno.

Ant. Erípuit me de inimícis meis fortíssimis, et factus est Dóminus protéctor meus.

Ant. Sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.

Ant. Fundátur mons Sion exultatióne univérsæ terræ, látera aquilónis, cívitas regis magni.

℣. In hoc cognóvi quóniam voluísti me. ℟. Quóniam non gaudébit inimícus meus super me.

MENSE JUNIO.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.

Lectio iv.

De duod. prærog. B. V. M.

Mulier, inquit, amícta sole. Plane amícta lúmine tamquam vestiménto. Non pércipit forte carnális: nimírum spirituále est: stultítia illi vidétur. Non sic videbátur Apóstolo, qui dicébat: Induímini Dóminum Jesum Christum. Quam familiáris ei facta es, Dómina! Quam próxima, immo quam íntima fieri meruísti! quantam invenísti grátiam apud eum! In te manet, et tu in eo: et vestis eum, et vestíris ab eo. Vestis eum substántia carnis, et vestit ille te glória suæ majestátis. Vestis solem nube, sole ipsa vestíris. Novum enim fecit Dóminus super terram, ut múlier circúmdaret virum, nec álium quam Christum, de quo dícitur: Ecce vir, Oriens nomen ejus. Novum quoque fecit in cœlo, ut múlier sole apparéret amícta. Dénique et coronavit eum, et vicíssim ab eo méruit coronári.

℟. Fundaménta ejus in móntibus sanctis: * Díligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob.

℣. Gloriósa dicta sunt de te cívitas Dei. Díligit.

Lectio v.

In cápite, inquit, ejus coróna stellárum duódecim. Dignum plane stellis coronári caput, quod et ipsis longe clárius micans, ornet eas pótius quam ornétur ab eis. Quidni corónent sídera quam sol vestit? Sicut dies verni, ait, circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Nimírum læva sponsi sub cápite ejus, et jam déxtera illíus amplexátur eam. Quis illas æstimet gemmas, quis stellas nóminet, quibus Maríæ régium diadéma compáctum est? Supra hóminem est corónæ hujus ratiónem expónere, indicáre compositiónem. Mihi sane singuláris rútilat fulgor, primo quidem in Maríæ generatióne, secúndo in Angélica salutatióne, tértio in Spíritus superventióne, quarto in Fílii Dei inenarrábili conceptióne.

℟. Nihil inquinátum in eam incúrrit: * Candor est lucis ætérnæ, spéculum sine mácula. ℣. Hortus conclúsus soror mea sponsa, hortus conclúsus, fons signátus. Candor.

Lectio vi.

Quid ergo sidéreum micat in generatióne Mariæ? Plane quod ex régibus orta; quod ex sémine Abrahæ; quod generósa ex stirpe David. Si id parum vidétur, adde quod generatióni illi ob singuláre privilégium sanctitátis, divínitus nóscitur esse concéssa; quod longe ante eísdem Pátribus cœlitus repromíssa; quod mystícis præsignáta miráculis; quod oráculis prænuntiáta prophéticis. Hanc enim sacerdotális virga, dum sine radíce flóruit: hanc Gedeónis vellus, dum in médio siccæ áreæ máduit; hanc in Ezechiélis visióne orientális porta, quæ nulli unquam pátuit, præsignábat. Hanc dénique præ céteris Isaías nunc virgam de radíce Jesse oritúram prænuntiábat; nunc evidéntius vírginem paritúram. Mérito signum hoc magnum in cœlo apparuísse scríbitur, quod tanto ante de cœlo nóscitur fuisse promíssum.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes, * Quia ancíllam húmilem respéxit Deus. ℣. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit. Quia. Glória Patri. Quia.

MENSIBUS JULIO ET AUGUSTO.

Sermo S. Joánnis Damascéni.

Lect. iv. *Ser. 1. in Nat. B. M. V.*

O Jóachim et Annæ sanctíssima fília, quæ principátibus et potestátibus, ignísque malígni telis latuísti: quæ in Spíritus thálamo versáta es, et sine mácula custodíta, ut sponsa Dei, naturáque Dei mater esses! O sacratíssima fília, quæ in matérnis ulnis cérneris, apostatícísque virtútibus formidábilis es! O sacratíssima fília, quæ matris ubéribus lactáris, atque ab Angelis úndique cíngeris! O chara Deo fília, paréntum decus, quam, ut abs te vere dictum est, generatiónes omnes beátam dicent! O digna Deo fília, humánæ venústas natúræ, primígenæ paréntis Evæ emendátio! Tuo namque partu, quæ ceciderat erécta est. O sacrosáncta fília, fœminárum glória! Quamvis enim prima Eva prævaricatiónis rea exstíterit, ac per eam mors, dum illa serpénti advérsus primum paréntem inservíret, ingréssa sit; áttamen María divínæ óbsequens voluntáti, deceptórem anguem ipsa decépit, ac mundo immortalitátem invéxit.

℟. Fundaménta ejus. Lect. v.

Vere res omnes cónditas dignitáte antecelluísti. Nam ex te sola summus ille ópifex partem assúmpsit, massæ nostræ primítias. Caro ejus ex tuis sanguínibus concréta fuit. Quin Deus ex tuis mamíllis lac suxit, túaque lábia Dei lábiis cohæsérunt. O mirácula, mentis

captum et sermónem excedéntia! Dignitátem tuam prænognóscens universórum Deus, te proínde diléxit, dilectámque prædestinávit, atque extrémis tempóribus prodúxit, ac Deíparam matrem, suíque Fílii ac Verbi nutrítiam fecit. Lætáre, beáta Anna, quod fœminam pepéreris. Hæc enim fœmina Dei mater natúra est, porta lucis, fons vitæ, et feminárum crimen abolébit. Hujus fœminæ vultum deprecabúntur omnes dívites plebis. Féminam hanc reges géntium munéribus oblátis adorábunt. Hanc féminam Deo universórum Regi ófferes, virtútum tamquam fímbriis áureis circumamíctam elegántia, sanctíque Spíritus grátia ornátam, cujus glória ab intus. ℟. Nihil inquinátum.

Lectio vi.

O divínum, vivúmque simulácrum, cujus cónditor Deus pulchritúdine delectátus est, quod mentem quidem divínitus gubernátam habet, Deóque soli addíctam; cupiditátem vero omnem, ad id quod solum expeténdum est, et amóre dignum inténtam; iram autem contra peccátum dumtáxat, ejúsque paréntem. Vitam natúra potiórem habébis. Habébis autem non tibi ipsa: quippe quæ non tui ipsius causa génita sis. Quocirca Deo hanc habébis, cujus grátia in mundum prodiísti, ut orbis univérsi salúti obsequáris; Deíque antíquum consílium, nimírum incarnatiónis Verbi, ac nostræ deificatiónis, per te impleátur. Appetítus tuus divínis sermónibus nutriétur, hisque pinguésces tamquam oliva fructífera in domo Dei; tamquam lignum plantátum secus decúrsus aquárum Spíritus, tamquam vitæ lignum, quod fructum vitæ dedit præfinito suo témpore: Deum scílicet incarnátum, et ætérnam universórum vitam. Cogitátum omnem alúmnum habens et ánimæ profícuum, ac supervacáneum omnem et ánimis exitiósum prius réprobans, quam eum degústes. Tota thálamus Spíritus, tota cívitas Dei vivi, quam lætíficant flúminis ímpetus, sancti, inquam, Spíritus gratiárum fructus. Tota pulchra, tota Deo propínqua; hæc enim Chérubim súperans, et super Séraphim evécta, próxima Deo exstitit. ℟. Beátam.

MENSE SEPTEMBRI.

Sermo S. Joánnis Damascéni.

Lect. iv. *Ser. 2. in Nat B. M. V.*

Cum homo per immènsam Dei bonitátem in rerum natúram edéndos esset, in primis cœlum exténditur, substérnitur terra, suis mare términis cláuditur, céteraque ómnia, quibus útraque compléuda essent, in

univérsi ornátu una prodúcta sunt. Tum postrémum homo, régio cultu in paradíso, velut in virtútis schola, pónitur, ac nisi violásset præcéptum, a vitáli illo loco numquam exulásset: cumque expers induménti esset, nisi divínis consíliis obstitísset, haudquáquam in multis variísque affectiónibus obnóxiam mutatiónem cecidísset, ut Dei monárchæ loco plura númina cóleret. Cunctis itaque, ut verbo expédiam, interitióni déditis, miseránte Deo, ne quem suis ipse mánibus formásset, in níhilum céderet penitúsque aboleréturv, cœlum áliud novum, terrámque ac mare fábricat, in quibus propensióri consílio humánum genus reformatúrus ipse caperétur, qui capi nusquam potest. Isthæc porro est beáta multipliciterque celebránda Virgo. ℟. Fundaménta ejus.

Lect. v.

O rem miram! Cœlum quidem est, cum velut ex penitíssimis virginitátis thesáuris Solem justítiæ próferat: terra vero, ceu quæ ex intemerátis lumbis vitæ spicam edat: mare tandem, útpote quæ ex úteri sui sinu spiritálem margarítam prodit. Nunc ítaque nova ejus, qui capi nequit, creatúra elúxit: universórum Regis regális aula paráta est, ejus qui incomprehensíbilis est, ratióne utens, diversórium instrúctum. Quam mundus iste magníficus est! Quam stupénda creátio, quæ virtútum arbóribus venustátem habet, castitátis odóre fragrat, sensórum splendóribus claret, cunctísque bonis áliis nulla penúria frúitur: digna dénique prorsus est, in qua Deus ad hómines véniens inhábitet! Quinímo, inquit, mundus antérior quam máxime est admirábilis. Tum enim, cum creáta sunt sídera, laudavérunt me voce magna Angeli mei, et prædicavérunt: nihil vero sic Deo decens gratúmque fuit, uti sancta, omnibúsque modis miránda Virgo. ℟. Nihil.

Lectio vi.

O indulgéntiæ demissiónem! Qui exímie bonus est, próprii figménti próles audire non rénuit, amáre captus illius, quæ creátis ómnibus speciósior est, illam ampléxus, quæ cœléstibus Virtútibus dignitáte præit. De hac ítaque summe admirábilis Zacharías ait: Gaude et lætáre, fília Sion, quia ecce vénio, et habitábo in médio tui, dicit Dóminus. Sed et beatíssimus Joel de eádem, ut quidem existimo, ita propémodum nóscitur clamáre: Confide, terra, gaude et lætáre, quia magnificávit Dóminus ut fáceret tibi. Terra namque est, in qua sacratíssimus Moyses umbráticæ legis calceaméntum sól-

vere ob grátiæ commendatiónem jussus est. Terra est, in qua ille carne fundátus a spíritu cánitur, qui fundat terram super stabilitátem suam. Terra est, in qua nulla peccáta e nata spina; secus vero per cujus germen illud pótius evúlsum est. Terra est, non uti prior maledícta, ac cujus fructus spinis ac tríbulis horréscant: sed super quam benedíctio Dómini fuit, et cujus fructus ventris benedíctus, ut sacro dictum est oráculo.

℣. Beátam.

In tertio Nocturno.

Ant. Ave grátia plena, Dóminus tecum.

Ant. Veníte, et audíte, et narrábo quanta fecit Deus ánimæ meæ.

Ant. A dextris est mihi Dóminus ne commóvear: propter hoc dilatátum est cor meum.

℣. Elégit eam Deus et præelégit eam ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

MENSE JUNIO.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 1.*

Liber generatiónis Jesu Christi fílii David, fílii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 2. in Matth. post init.

Audítu quidem mirábile est, quod ineffábilis Deus, et qui nec sermónibus explicári potest, nec cogitatiónibus comprehéndi, Patríque per ómnia coæquális, per Vírginis ad nos venit úterum, et fieri ex muliere dignátus est, et habére progenitóres David, et Abraham: et quid dico David et Abraham? étiam illas, quod magis stupéndum est, féminas, quas paulo ante memorávi. Hæc ígitur áudiens mente consúrge, nihilque húmile suspicéris, sed pótius propter hoc ipsum máxime miráre, quia cum verus, et diléctus Fílius sit sempitérni Dei, étiam filius David esse dignátus est, modo ut te fílium fáceret Dei: servum patrem habére dignátus est, ut tibi servo Patrem fáceret ipsum Deum.

℣. Signum magnum appáruit in cœlo, múlier amícta sole, et luna sub pédibus ejus,* Et in cápite ejus coróna stellárum duódecim. ℣. Fília Sion tota formósa et suávis est. Et.

Lectio viii.

Vides ab ipso statim princípio, quam læta sint hæc núntia. Quod si ámbigis de his quæ ad tuum spectant honórem, ab iis quæ illíus sunt, étiam tua disce crédere. Quantum enim cónsequi potest humána rátio, multo est difficílius Deum hóminem fieri, quam hóminem Dei fílium consecrári. Cum ergo audíeris quia Fílius Dei fílius

sit et David, et Abrahæ, dubitáre jam désine, quod et tu, qui filius es Adæ, futúrus sis filius Dei. Non enim semetípsum ita humiliásset, nisi nos esset exaltatúrus. Natus est enim secúndum carnem, ut tu nascerére spíritu: natus est ex muliére, ut tu desíneres filius esse mulíeris.

℟. Benedíxit te Dóminus in virtúte sua,* Quia per te ad níhilum redégit inimícos nostros. ℣. Hódie nomen tuum ita magnificávit Dóminus, ut non recédat laus tua de ore hóminum. Quia Glória Patri. Quia.

Lectio ix.

PROPTEREA duplex facta generátio est, hæc scílicet nostræ símilis, illa nostram eminénter excédens. Quod enim natus ex fémina est, et nobis cómpetit: quod vero non ex sánguine, neque ex voluntáte carnis, aut viri, sed ex Spíritu sancto, áliam nobis, sublimiórem, futurámque, et spíritu consequéndam generatiónem promíttit. Sed ália quoque ómnia ex simili diversitáte constábant. Nam et baptísma profécto tale suscépit, quod habéret quidem áliquid véteris, habéret et novi. Quod enim baptizátus est a Prophéta, expréssit vetus: quod autem descéndit Spíritus, adumbrávit novum.

Te Deum laudámus. 15.

MENSIBUS JULIO ET AUGUSTO.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap. 1.*

LIBER generatiónis Jesu Christi filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

De Homília S. Hierónymi Presbyteri.

Lib. 1. Comment. in Matth.

JACOB autem génuit Joseph. Hunc locum objécit nobis Juliánus Augústus de dissonántia Evangelistárum, cur Evangelista Matthæus Joseph díxerit filium Jacob, et Lucas eum filium appellárit Heli: non intélligens consuetúdinem Scripturárum, quod alter secúndum natúram, alter secúndum legem ei pater sit. Scimus enim hoc per Moysen, Deo jubénte, præcéptum, ut si frater aut propínquus absque liberis mórtuus fúerit, álius accípiat uxórem ad suscitándum semen fratris vel propínqui sui. ℟. Signum. Lectio viii.

JOSEPH virum Mariæ. Cum virum audíeris, suspício tibi non súbeat nuptiárum: sed recordáre consuetúdinis Scripturárum, quod sponsi viri, et sponsæ vocéntur uxóres. Et a transmigratióne Babylónis usque ad Christum generatiónes quatuórdecim. Númera a Jechonía usque ad Joseph, et invénies genera-

tiónes trédecim. Quartadécima ergo generátio in ipsum Christum reputábitur. Christi autem generátio sic erat. ℟. Benedíxit. Lectio ix.

QUÆRAT díligens lector et dicat; Cum Joseph non sit pater Dómini Salvatóris, quid pértinet ad Dóminum generatiónis ordo dedúctus usque ad Joseph? Cui respondébimus primum, non esse consuetúdinis Scripturárum, ut mulierum in generatiónibus ordo texátur. Deinde ex una tribu fuísse Joseph et Maríam, unde ex lege eam accípere cogebátur ut propínquam: et quod simul censéntur in Béthlehem, ut de una vidélicet stirpe generáti. Te Deum laudámus. 15.

MENSE SEPTEMBRI.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. *Cap* 1.

LIBER generatiónis Jesu Chisti filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

De Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Unde supra, paulo post.

CUJUS vero rei grátia librum ipsum generatiónis Christi vocat, ubi non sola útique generátio, sed tota prorsus ipsíus mystérii dispensátio continétur? quia totíus scílicet dispensatiónis caput, radix atque princípium ómnium nobis in hoc consístit bonórum. Ut enim Moyses librum cœli appellávit ac terræ, cum certe non de cœlo solum terráque loquerétur, sed de cunctis quæ inter ista subsístunt; ita étiam Evangelista ab ipso ómnium fonte et cápite bonórum librum vocávit. ℟. Signum magnum. Lectio viii.

QUA vero de causa non eum ante filium Abrahæ, et póstea filium David nuncupávit? Non, sicut opinántur áliqui, ab inferióribus volens ad superióra conscéndere. Céterum fecísset, quod fecit et Lucas; nunc autem e contrário facit. Cur ergo commemorávit priórem David? Quia ipse procul dúbio in ómnium versabátur ore, ob insígne honóris, et glóriæ, ob ipsíus quoque témporis spátia junctióra. Etsi enim utríque promíserat Deus, sed tamen illud quasi antíquum reticebátur, hoc vero, quasi novum, et recens, ab ómnibus celebrabátur. ℟. Benedíxit. Lectio ix.

IPSI namque Judæi dicunt: Nonne ex sémine David, et Béthlehem castéllo, unde erat David, venit Christus? Nemo ígitur illum filium Abrahæ, sed omnes filium David nominábant; qui étiam honorabilióres quosque de sanctitáte reges, qui post David fuísse referúntur, ab illo omnes vocábant. Nec ipsi solum, verum étiam

Deus; nam et Ezéchiel, et álii Prophétæ dicunt, David surrectúrum esse eis, atque ventúrum: non de illo útique mórtuo jam loquéntes, sed de iis, qui illíus virtútem erant imitatúri. Proptérea ígitur a notióre ínterim, et celebratióre persóna sumit exórdium: et tum demum ad antiquiórem recúrrit paréntem. Te Deum laudámus.15.

AD LAUDES,

et per Horas, Ant.

1. Sicut lílium inter spinas, sic amíca mea inter fílias.
Psalmus. Dóminus regnávit, cum reliquis 16.

2. Diléctus meus mihi et ego illi, qui páscitur inter lília.

3. Tota pulchra es, amíca mea, et mácula non est in te.

4. Benedicta es tu, fília, a Dómino Deo excélso præ ómnibus muliéribus super terram.

5. Tu glória Jerúsalem, tu lætítia Israel, tu honorificéntia pópuli nostri.

Capítulum. *Prov.* 8.

Dóminus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. Ab ætérno ordináta sum, et ex antíquis ántequam terra fíeret. Nondum erant abyssi, et ego jam concépta eram.

Hymnus. O gloriósa vírginum. ℣. Immaculáta Concéptio sanctæ Maríæ Vírginis.
℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.

Ad Benedictus, Ant. Ait Dóminus Deus ad serpéntem: inimicítias ponam inter te et mulíerem, et semen tuum et semen illíus: ipsa cónteret caput tuum, allelúja. Orátio.

Deus, qui per immaculátam Vírginis Conceptiónem dignum Fílio tuo habitáculum præparásti: ejus nobis intercessióne concéde; ut cor et corpus nostrum immaculátum tibi, qui eam ab omni labe præservásti, fidéliter custodiámus. Per eúmdem Dóminum.

Ad Primam in ℟. br. ℣. Qui natus es de María Vírgine.

Ad Tertiam, Ant. Diléctus meus.

Capítulum. Dóminus possédit, ut supra.

℟. br. Deus * Præcínxit me virtúte. Deus. ℣. Et pósuit immaculátam viam meam. Præcínxit. Glória. Deus.
℟. In hoc cognóvi quóniam voluísti me.
℣. Quóniam non gaudébit inimícus meus super me.

Ad Sextam, Ant. Tota pulchra es.

Capítulum. *Ezech.* 44.

Porta hæc clausa erit, non aperiétur, et vir non intrábit per eam, quóniam Dóminus Deus Israel ingréssus est per eam: eritque clausa Princípi. Princeps ipse sedébit in ea.

℟. br. In hoc cognóvi,* Quóniam voluísti me. In hoc.
℣. Quóniam non gaudébit ini-

micus meus super me. Quóniam. Glória Patri. In hoc.
℣. Elégit eam Deus et præelégit eam.
℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.
Ad Nonam, Ant. Tu glória.
Capitulum. *Prov.* 8.

Beatus homo qui audit me, et qui vigilat ad fores meas quotídie, et obsérvat ad postes óstii mei. Qui me invénerit, invéniet vitam, et háuriet salútem a Dño.
℟. br. Elégit eam Deus * Et præelégit eam Deus. Elégit.
℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et. Glória. Elégit.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
In ii. Vesperis omnia ut in primis, præter
Ad Magnificat, Ant. Concéptio tua, Dei génitrix Virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo: ex te enim ortus est sol justítiæ Christus Deus noster, qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem, et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam.

OFFICIUM
S. Januarii Episc. et Mart.
Semel in mense semid.

Ad Vesperas Ant. et Capit. de Laudibus. Psalmi de Dominica 124. et loco ultimi, Psalm. Laudáte Dóminum omnes gentes. 128.
Hymn. Deus tuórum mílitum de Com. unius Martyris. 20.*
℣. Ne cesses pro nobis clamáre ad Dóminum ℟. Ut salvet nos de manu inimicórum.
Ad Magnificat Ant. Beátus Januárius Præsul et Martyr ínclytus extínxit ímpetum ignis, obturávit ora ferárum, et in occisióne gládii pro Christo mórtuus legítimi certáminis corónam accépit.
Oratio ut ad Laudes.
Ad Matutinum, Invitator.
Regem mártyrum Dóminum * Veníte adorémus. Psal. Veníte, exultémus. 2. Hymnus.

Præsulis Clerus, populúsque nomen
Mártyris laudet, celebrésque palmas;
Et suo lætis módulis Patróno
Cóncinat hymnos.

Béstias, ignes, gládios minátur,
Ac necem judex furibúndus ira:
Addit athlétæ válidas supérna
Grátia vires.

Horret idólis adolére thura;
Déntibus, clamat, minuar ferárum,
Igne consúmar, férior secúri
Víctima Christi.

Hinc vomit flammas metuénda fornax:
Rúgiunt illinc truculénta bruta;
Jussa lictóres fáciunt, eúmque
Pérdere certant.

Angelus cælo vólitans ab alto
Imperat flammis crepitánte in æstu;
Quæ recedéntes venerántur

Almi
Præsulis artus.
Inde procúmbunt feritáte missa
Ad pedes ejus plácidi leónes:
Strénuo optátam púgili corónam
Détulit ensis.
Sint tibi plausus, decus atque virtus,
Cuncta qui nutu regis, et beátum
Mártyrem claro décoras triúmpho
Omne per ævum. Amen.

In primo Nocturno.

Ant. Sacérdos magnus, qui in ascénsu altáris sancti glóriam dedit sanctitátis amíctum. Psalmi de Communi unius Martyris 20.*

Ant. Curávit gentem suam, et adéptus est glóriam in conversatióne gentis.

Ant. Beáti qui te vidérunt, et in amicítia tua decoráti sunt.

℣. Ne cesses pro nobis clamáre ad Dóminum. ℟. Ut salvet nos de manu inimicórum.

Lect. i. Noct. de Script. occ.

℟. i. Beátus Januárius in conspéctu Præsidis bonum certámen Fídei certans, * Conféssus est bonam confessiónem coram multis téstibus. ℣. Nolíte præcogitáre quid loquámini; sed quod datum fúerit vobis in illa hora, id loquímini: non enim vos estis loquéntes, sed Spíritus sanctus. Conféssus est.

℟. ii. Hæc dicit Dóminus: * Quum ambuláveris in igne non comburéris, et flamma non ardébit in te. ℣. Magistrátus et júdices, et poténtes regis contemplabántur virum illum, quóniam nihil potestátis habuísset ignis in córpore ejus, et capíllus cápitis ejus non esset adústus. Quum.

℟. iii. Mártyrem tuum, Dómine, suspendérunt in equúleo: * Et fecérunt in eo quæcúmque voluérunt. ℣. Tyránnus, et qui cum ipso erant mirabántur Mártyris ánimum, quod tamquam níhilum dúceret cruciátus Et. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Ant. Fortitúdo mea, et laus mea Dóminus, et factus est mihi in salútem.

Ant. Persecutiónem pátimur, sed non derelínquimur: dejícimur, sed non perímus.

Ant. Zelo zelátus sum pro Dómino Deo exercítuum, et quærunt ánimam meam, ut áuferant eam.

℣. Hic est qui multum orat pro pópulo. ℟. Et univérsa sancta civitáte. Lectio iv.

Januarius, Beneventi Epíscopus, Diocletiáno et Maximiáno in Christiános sæviéntibus, ad Timótheum Campániæ Præsidem ob christiánæ Fídei professiónem Nolam perdúcitur. Ibi ejus constántia várie tentáta, in ardéntem fornácem conjéctus, ita illæsus evásit, ut ne vestiméntum aut capíllum

quidem flamma violáverit. Hinc Præses accénsus iracúndia, Mártyris corpus ímperat usque eo dístrahi, quoad nervórum compáges artuúmque solvántur. Festus intérea ejus Diáconus, et Desidérius Lector comprehénsi, vinctíque una cum Epíscopo, ante rhedam Præsidis Putéolos pertrahúntur; et in eúmdem cárcerem, in quo Sósius Misénas, et Próculus Puteolánus Diáconus, Eutyches, et Acútius láici ad béstias damnáti detinebántur, simul conjiciúntur.

℟. Manus Dómini facta est super servum suum; accinctísque lumbis currébat ante rhedam Præsidis: * Donec veníret ad locum martyrii. ℣. Neque iníquitas mea, neque peccátum meum, Dómine: sine iniquitáte cucúrri et diréxi. Donec. Lectio v.

Póstero die omnes in amphitheátro feris objécti sunt, quæ naturális oblítæ feritátis, ad Januárii pedes se prostravére. Id Timótheus mágicis cantiónibus tríbuens, cum senténtiam cápitis in Christi Mártyres pronuntiásset, óculis repénte captus, oránte mox beáto Januário, lumen recépit: quo miráculo hóminum míllia fere quinque Christi fidem suscepérunt. Verum ingrátus judex níhilo placátior factus benefício, sed conversióne tantæ multitúdinis, actus in rábiem, véritus máxime Príncipum decréta, sanctum Epíscopum cum sóciis gládio pércuti jussit.

℟. In sua simplicitáte * Liberátus est de ore leónum. ℣. Páveant omnes habitatóres in univérsa terra Deum: ipse est salvátor fáciens signa et mirabília, qui liberávit servum suum de lacu leónum. Liberátus est. Lectio vi.

Horum córpora finítimæ urbes, pro suo quæque stúdio certum sibi Patrónum ex iis apud Deum adoptándi, sepeliénda curárunt. Januárii corpus Neapolitáni divíno admónitu extulére: quod primo Benevéntum, inde ad monastérium Móntis Vírginis, postrémo Neápolim translátum, et in majóri Ecclésia cónditum, multis miráculis cláruit. Sed illud in primis memorándum, quod erumpéntes olim e monte Vesúvio flammárum globos, nec vicínis modo, sed longínquis étiam regiónibus vastitátis metum afferéntes, exstínxit. Præclárum illud quoque, quod ejus Sanguis, qui in ampúlla vítrea concrétus asservátur, cum in conspéctu cápitis ejúsdem Mártyris pónitur, admirándum in modum colliquefíeri et ebullíre, perínde atque recens effúsus, ad hæc usque témpora cérnitur.

℟. O Timóthee, Januário grátias age: * Nam propter eum

tibi Dóminus lumen donávit. ℣. Ecce manus Dómini super te, et eris cæcus, et non videns solem usque ad tempus. Nam.G lória Patri. Nam.

In tertio Nocturno.

Ant. Dabo prodígia in cœlo sursum, et signa in terra deórsum, sánguinem et ignem, et vapórem fumi.

Ant. Januárius Christi martyr per fidem defúnctus, mórtuum prophetávit corpus ejus: in vita sua fecit monstra, et in morte mirabília operátus est.

Ant. Quum ignis egréssus esset, et plaga desæviret, beátus Januárius pro pópulo deprecátus est, et plaga cessávit. ℣. Speráte in eo omnis congregátio pópuli. ℟. Effúndite coram illo corda vestra.

LéctioS. Evangélii secúndum Matthæum. Lect. vii Cap. 10. b

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum. Et réliqua.

HomíliaS. JoánnisChrysóstomi. Hom. 34. in Matth. post in.

Cum Dóminus omnem sollicitúdinem a discipulórum córdibus ejécerit, et ostensióne signórum armáverit, atque ab ómnibus negótiis sæculáribus alienátos, et ab omni temporálium rerum cura liberátos, férreos quodámmodo, atque adamántinos fécerit; tum dénique ventúra illis advérsa prædícit. Multa enim ex hac prædictióne futurárum rerum cómmoda consequebántur. Primum, ut ejus præsciéntiæ vim edíscerent. Deínde ut nemo suspicarétur ex magistri infirmitáte tam grávia mala descéndere. Prætérea, ne, qui ea passúri erant, súbito ac inopináto rerum evéntu perturbaréntur. Dénique, ne cum ista sub ipsum passiónis suæ tempus audírent, nímium commoveréntur.

℟. Exáudi me, Dómine, exáudi me, ut discat pópulus iste, quia tu es Dóminus Deus: * Et tu convertísti cor eórum. ℣. Multi autem credidérunt, et factus est númerus virórum quínque míllia. Et tu convertísti. Lectio viii.

Jam vero, ut intélligant novum hoc esse belli genus, et insólitum præliándi morem, cum illos nudos mítteret, una indútos túnica, sine calceis, absque virga, et absque zona et pera, et ab excipiéntibus alí juberet, non fecit hic dicéndi finem, sed inexplicábilem virtútem suam próferens: étiam sic eúntes, inquit, mansuetúdinem tamen óvium osténdite, quamvis ad lupos itúri, nec simplíciter ad lupos, sed étiam in médio lupórum (neque vero óvium tantum mansuetúdinem habére jubet, sed étiam colúmbæ simplicitátem); sic enim virtútem meam máxime osténdam, cum ab óvi-

bus lupi superabúntur: et quamvis illæ sint in médio lupórum, et innúmeris mórsibus lacereántur, non modo non consúmptæ fúerint, verum étiam illos in sui natúram transmutáverint.

℟. Vidi ánimas decollatórum propter testimónium Jesu, et verbum Dei: *Qui non adoravérunt béstiam, neque imáginem ejus. ℣. Æstimáti sumus sicut oves occisiónis; sed in his ómnibus superámus propter eum, qui diléxit nos. Qui non. Glória Patri. Qui non. Lectio ix.

Majus certe, atque admirabílius est, mentem adversariórum commutáre, et ánimum in divérsum transférre, quam illos occídere: præsértim cum duódecim tantum essent, et lupis plenus esset orbis univérsus. Erubescámus ígitur, qui longe divérsa faciéntes, tanquam lupi in adversários rúimus. Nam quámdiu oves fuérimus, víncimus, étiam si mille circúmstent lupi, superámus, et victóres sumus: quod si lupi fuérimus, víncimur. Tunc enim a nobis Pastóris auxílium recédit, qui non lupos, sed oves pascit.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES

et per Horas, Ant.

1. Suscitábo mihi sacerdótem fidélem, qui juxta cor meum, et ánimam meam fáciet. Psalm. Dóminus regnávit, cum reliquis. 16.

2. Esto fidélis usque ad mortem, et dabo tibi corónam vitæ.

3. Nihil horum tímeas, quæ passúrus es: ecce missúrus est diábolus áliquos ex vobis in cárcerem, ut tentémini.

4. Nihil horum véreor, nec fácio ánimam meam pretiosiórem quam me; dúmmodo consúmmem cursum meum, et ministérium verbi.

5. In omni ópere dedit confessiónem sancto et excélso in verbo glóriæ.

Capitulum. *Hebr.* 11.

Fratres: Sancti per Fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam, adépti sunt repromissiónes: obturavérunt ora leónum, extinxérunt ímpetum ignis, effugérunt áciem gládii, convaluérunt de infirmitáte, fortes facti sunt in bello, castra vertérunt exterórum. Hymnus.

Mira, quæ patras, tua, Januári,
Cívitas gaudens récolit: stupéntes
Advenæ cernunt: resonántque totum
Nota per orbem.
Namque concrétus diutúrno ab ævo
Sanguis ampúlla vítrea liquéscens
Bullit: ac rebus pópulo est sinístris
Dulce levámen.
Tu parens adsis; Patriæque custos,

Se,fac,insignem pietáte avíta
Præbeat semper,fideique vera
Dógmata servet.

Tu probos mores dócili juvéntæ,
Tu senectúti plácidam quiétem,
Alma tu regno bona pacis omnes
Impetra in annos.

Pelle tu pestem, furiásque belli,
Tu famem terræ, subitósque motus,
Atque Vesévi fera damna nostris
Mœnibus arce.

Laus sit excélsæ Tríadi perénnis,
Quæ tibi sertum tríbuens coruscum,
Te viam nobis fámulis precánte,
Pandat ad astra. Amen.

℣. Prótegam civitátem istam.
℟. Ut salvem eam.

Ad Benedictus, Ant. Igne me Dómine examinásti, et non est invénta in me iníquitas: propterhoc lætátum est cor meum, et exultávit lingua mea. Oratio.

Deus, qui per beáti Januárii Mártyris tui atque Pontíficis confessiónem et sánguinem, admirábili testimónio actriúmpho Ecclésiæ tuæ Fidem illustráre dignátus es; quæsumus; ut ejúsdem nos Fídei consórtio et patrocínio munítos, triúmphi étiam et glóriæ partícipes effícias. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Ant. Esto fidélis. Cap. Fratres: Sancti supra.
℟. br. Ne cesses pro nobis * Clamáre ad Dóminum. Ne cesses. ℣. Ut salvet nos de manu inimicórum. Clamáre. Glória Patri. Ne cesses.
℣. Hic est qui multum orat pro pópulo. ℟. Et univérsa sancta civitáte.

Ad Sextam, Ant. Nihil horum tímeas. Capitulum.

Alii vero ludíbria et vérbera expérti, insuper et víncula et cárceres: lapidáti sunt, secti sunt, in occisióne gládii mórtui sunt.
℟. br. Hic est qui multum * Orat pro pópulo. Hic est. ℣. Et pro univérsa sancta civitáte. Orat. Glória Patri. Hic est. ℣. Speráte in eo omnis congregátio pópuli. ℟. Effúndite coram illo corda vestra.

Ad Nonam, Ant. In omni ópere Capitulum.

Et hi omnes testimónio fidei probáti invénti sunt in Christo Jesu Dómino nostro.
℟. br. Speráte in eo * Omnis congregátio pópuli. Speráte. ℣. Effúndite coram illo corda vestra. Omnis. Glória. Speráte. ℣. Prótegam civitátem istam. ℟. Ut salvem eam.

In ii. Vesp. omnia ut in primis; et loco ult. Ps. C rédidi. 127.

Ad Magníficat, Ant. Liberásti me, Dómine, a rugiéntibus præparátis ad escam, et a pressúra flammæ, quæ circúmdedit me, et in médio ignis non sum æstuátus.

PRÆPARATIO AD MISSAM

Pro opportunitate Sacerdotis facienda.

Ant. Ne reminiscáris. In Duplicibus duplicatur.

Psal. Quam diléxta, 98. Benedixísti, 96. Inclína, 99. Credídi, 127. De profúndis, 133.

Ant. Ne reminiscáris, Dómine, delícta nostra, vel paréntum nostrórum, neque vindíctam sumas de peccátis nostris.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster. ℣. Ego dixi, Dómine, miserére mei. ℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi. ℣. Convértere, Dómine, aliquántulum. ℟. Et deprecáre super servos tuos.

℣. Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos. ℟. Quemádmodum sperávimus in te.

℣. Sacerdótes tui induántur justítiam. ℟. Et sancti tui exúltent. ℣. Ab occúltis meis munda me, Dómine. ℟. Et ab aliénis parce servo tuo.

℣. Dómine, exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Aures tuæ pietátis, mitíssime Deus, inclína précibus nostris, et grátia Sancti Spíritus illúmina cor nostrum, ut tuis mystériis digne ministráre, teque ætérna charitáte dilígere mereámur.

Deus, cui omne cor patet, et omnis volúntas lóquitur, et quem nullum latet secrétum, purífica per infusiónem sancti Spíritus cogitatiónes cordis nostri, ut te perfécte dilígere, et digne laudáre mereámur.

Ure igne sancti Spíritus renes nostros et cor nostrum, Dómine, ut tibi casto córpore serviámus, et mundo corde placeámus.

Mentes nostras, quæsumus, Dómine, Paráclitus qui a te procédit, illúminet, et indúcat in omnem, sicut tuus promísit Fílius, veritátem.

Adsit nobis, quæsumus, Dómine, virtus Spíritus sancti, quæ et corda nostra cleménter expúrget, et ab ómnibus tueátur advérsis.

Deus, qui corda fidélium sancti Spíritus illustratióne docuísti, da nobis in eódem Spíritu recta sápere, et de ejus semper consolatióne gaudére.

Conscientias nostras, quæsumus, Dómine, visitándo purífica, ut véniens Dóminus noster Jesus Christus Fílius

tuus, parátam sibi in nobis invéniat mansiónem: Qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus Sancti Deus per ómnia sæcula sæculórum. Amen.

Gregorius XIII. sequentem formulam recitanti 50 annorum indulgentiam concessit.

Ego volo Missam celebráre, et conficere Corpus et Sánguinem Dómini nostri Jesu Christi, juxta ritum sanctæ Románæ Ecclésiæ, ad laudem omnipoténtis Dei, totiúsque Cúriæ triumphántis, ad utilitátem meam, totiúsque Cúriæ militántis et patiéntis, pro ómnibus, qui se commendavérunt oratiónibus meis in género et spécie, et pro felici statu sanctæ Románæ Ecclésiæ. Amen.

Gaudium cum pace, emendatiónem vitæ, spátium veræ pœniténtiæ, grátiam et consolatiónem sancti Spíritus, perseverántiam in bonis opéribus, tribuat nobis omnipotens et miséricors Dóminus Amen.

Oratio ad B. Mariam V.

O Mater pietátis et misericórdiæ, beatíssima virgo María, ego miser et indígnus peccátor ad te confúgio toto corde et afféctu, et precor dulcíssimam pietátem tuam, ut sicut dulcíssimo Fílio tuo in cruce pendénti astitísti, ita et mihi misero Sacerdóti, et Sacerdótibus ómnibus hic et in tota sancta Ecclésia ipsum hódie offeréntibus, clementer assístere dignéris, ut tua grátia adjúti, dignam et acceptábilem hóstiam in conspéctu summæ et indivíduæ Trinitátis offérre valeámus. Amen.

Oratio ad S. Joseph.

O Beatíssime Joseph, quanta tibi a Deo concéssa est grátia, quod unigénitum ejus Fílium in carne, quem tot reges vidére frustra exoptárunt, non tantum vidéris, sed et bráchiis patérno afféctu ampléxus fúeris! Utinam ego hoc tuo exémplo inflammátus, et patrocínio adjútus, Dóminum ac Redemptórem meum Christum Jesum símilis amóris ac reveréntiæ afféctu ampléctar in sanctíssimo altáris Sacraménto, quo mérear eúmdem posthac ætérnum compléсti in cœlis. Amen.

Ad Sanctum vel Sanctam cujus eo die Festum celebretur

O Sancte, vel Sancta N. ecce ego miser peccátor de tuis méritis confísus, óffero nunc sacratíssimum Sacraméntum Córporis et Sánguinis Dómini nostri J. C. pro tuo honóre et glória: precor te humíliter et devóte, ut pro me hódie intercédere dignéris, ut tantum sacrifícium digne et acceptabíliter offérre váleam, et eum tecum et cum ómnibus eléctis ejus ætérnáliter laudáre, et cum eo semper regnáre váleam. Amen.

GRATIARUM ACTIO
post Missam.

Ant. Trium puerórum. In Dupl. dupl. Cant. Benedícite, 49 Ps. Laudáte Dñm, ib. Ant. Trium puerórum cantémus hymnum, quem cantábant sancti in camíno ignis benedicéntes Dómino.

Kyrie eléison, Christe eléison, Kyrie eléison. Pater noster. ℣. Confiteántur tibi, Dñe, ómnia ópera tua. ℟. Et sancti tui benedícant tibi. ℣. Exultábunt sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis. ℣. Non nobis, Dñe, non nobis. ℟. Sed nómini tuo da glóriam. ℣. Dñe, exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Orémus.

Deus, qui tribus púeris mitigásti flammas ígnium, concéde propítius, ut nos fámulos tuos non exúrat flamma vitiórum.

Actiones nostras, quæsumus, Dñe, aspirándo præveni, et adjuvándo proséquere, ut cuncta nostra orátio et operátio a te semper incípiat, et per te cœpta finiátur.

Da nobis, quæsumus, Dómine, vitiórum nostrórum flammas extínguere, qui beáto Lauréntio tribuísti tormentórum suórum incéndia superáre. Per Christum. ℟. Amen.

Oratio S. Thomæ Aquinatis.

Gratias tibi ago, Dómine sancte, Pater omnípotens, ætérne Deus, qui me peccatórem indígnum fámulum tuum, nullis meis méritis, sed sola dignatióne misericórdiæ tuæ satiáre dignátus es pretióso Córpore et Sánguine Fílii tui Dómini nostri Jesu Christi; et precor, ut hæc sancta Commúnio non sit mihi reátus ad pœnam, sed intercéssio salutáris ad véniam: sit mihi armatúra fídei, et scutum bonæ voluntátis: sit vitiórum meórum evacuátio, concupiscéntiæ ac libídinis exterminátio, charitátis et patiéntiæ, humilitátis et obediéntiæ, omniúmque virtútum augmentátio, contra insídias inimicórum ómnium, tam visibílium quam invisibílium firma defénsio, mótuum meórum tam carnálium quam spirituálium perfécta quietátio, in te uno ac vero Deo firma adhæsio, atque finis mei felix consummátio. Et precor te, ut ad illud ineffábile convívium me peccatórem perdúcere dignéris, ubi tu cum Fílio tuo et Spíritu sancto, Sanctis tuis es lux vera, satíetas plena, gáudium sempitérnum, jucúnditas consummáta, et felícitas perfécta. Per eúmdem.

Oratio dicenda post Missam.

Omnipotens sempitérne Deus, conservátor animárum, mundíque Redémptor, me fámulum tuum ante majestátem tuam prostrátum

benigníssime réspice; et sacrifícium quod in honórem nóminis tui, pro salúte fidélium tam vivórum quam étiam defunctórum, et pro peccátis et offensiónibus meis óbtuli, piíssime réspice, iram tuam a me rémove, grátiam et misericórdiam mihi concéde, jánuam paradísi mihi pande, ab ómnibus malis me poténter éripe, et quidquid próprio commísi reátu, cleménter indúlge. Sic in hoc sæculo in præcéptis tuis fac me perseveráre ut dignus electórum gregi copulári effíciar, te præstánte, Deus meus, cujus nomen benedíctum, honor, atque regnum pérmanet in sæcula sæculórum. Amen.

Oratio ad B. Mariam V.

O Sereníssima et ínclyta mater Dómini nostri Jesu Christi Virgo María, regína mundi, quæ eúmdem Creatórem ómnium creaturárum tuo sanctíssimo útero fuísti digna portáre, cujus idem sacratíssimum Corpus et Sánguinem sumpsi, ad ipsum pro me mísero peccatóre intercédere dignéris, ut quidquid in hoc ineffábili Sacraménto ignoránter, negligénter, irreverénter, et accidentáliter omísi, tuis précibus sanctíssimis mihi indulgére dignétur. Qui vivit.

Oratio ante, vel post Missam

Pater cæléstis, clementíssime Dómine, Pater misericordiárum, súscipe hódie per manus servi tui hoc Sacrosánctum sacrifícium, verum corpus, et sánguinem unigéniti Fílii tui Dómini nostri Jesu Christi, in satisfactiónem, et remissiónem ómnium peccatórum meórum, in salútem, et fortitúdinem ánimæ meæ, et totíus domus meæ, et ómnium illórum, quibus áliqua obligatióne téneor; et ómnium Dominórum, Prælatórum, Prædicatórum, Sacerdótum, et Religiosórum Cathólicæ fidei, ut eis grátiam Spíritus Sancti impertíri dignéris ad salútem animárum suárum, et régimen totíus pópuli Christiáni; et ómnium peccatórum hujus mundi, ut eos convértas, et ducas ad viam salútis; in consolatiónem ómnium tribulatórum, ut eis adjutórium, et veram patiéntiam tríbuas; in refrigérium et liberatiónem ómnium animárum existéntium in Purgatório, et máxime illárum, quæ auxílium a me jure expéctant; et ad illuminatiónem, et conversiónem ómnium géntium Infidélium, et Hæreticórum, et Schismaticórum, ut cognóscant, et ament te summam veritátem Patrem omnipoténtem, qui cum Fílio, et Spíritu sancto es laudábilis Deus, benedíctus in sæcula sæculórum. Amen.

BENEDICTIONES VARIÆ

PRO CRUCE

Si fuerint plures mutetur numerus.

℣. Adjutórium nostrum ✠ in nómine Dómini. ℟. Qui fecit cœlum, et terram.

℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Orémus.

Rogamus te, Dómine, sancte Pater omnípotens ætérne Deus, ut dignéris bene ✠ dícere hoc signum crucis tuæ, ut sit remédium salutáre géneri humáno, sit solíditas fídei, proféctus bonórum óperum, redémptio animárum, sit solámen et protéctio, ac tutéla contra sæva jácula inimicórum. Per Christum Dóminum nostrum. Amen. Oratio.

Bene ✠ dic, Dómine Jesu Christe, hanc crucem tuam per quam eripuísti mundum a potéstate dæmonum, et superásti passióne tua suggestórem peccáti, qui gaudébat in prævaricatióne primi hóminis, per ligni vétiti sumptiónem hic aspergat aqua benedicta, sanctificétur hoc signum Crucis in nómine Patris ✠, et Filii ✠ et Spíritus Sancti ✠ ut orántes, inclinantésque se propter Dóminum ante istam Crucem invéniant córporis et ánimæ sanitátem. Per Christum Dóminum nostrum. Amen.

PRO IMAGINE VEL NUMISMATE

℣. Adjutórium et reliqua ut supra. Orémus.

Omnipotens sempitérne Deus, qui Sanctórum tuórum imágines pingi, sive effígies sculpi non réprobas, ut quóties illas corpóreis óculis intuémur, eórum actus et sanctitátem ad imitándum memóriæ óculis meditémur; hanc quæsumus imáginem (seu sculptúram) in honórem et memóriam Unigéniti Filii tui Dñi nostri Jesu Christi, (vel Beatíssimæ Vírginis Maríæ Matris Dómini nostri Jesu Christi, vel beáti N. Apóstoli tui, vel Mártyris vel Confessóris, aut Pontíficis, (aut Vírginis) adaptátam bene ✠ dícere et sancti ✠ ficáre dignéris et præsta, ut quicúmque córam illa Unigénitum Fílium tuum, (vel Beátissimam Vírginem Maríam, vel gloriósum Apóstolum N., vel Mártyrem, vel Pontíficem, vel Confessórem, vel gloriósam Vírginem,) suppliciter cólere et honoráre studúerit, illius méritis et obténtu a te grátiam in præsénti, et ætérnam gló-

riam obtíneat in futúrum. Per Christum Dóminum nostrum. Amen.

Aspergat aqua benedicta.

FORMULA

Ad impertiendam indulgentiam plenariam in articulo mortis.

℣. Adjutórium nostrum ✠ in nómine Dómini. ℟. Qui fecit cœlum et terram. Ant. Ne reminiscáris, Dómine, delícta fámuli tui vel ancíllæ tuæ, neque vindíctam sumas de peccátis ejus. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster, etc. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Salvum fac servum tuum vel ancíllam tuam. ℟. Deus meus sperántem in te. ℣. Dómine, exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Orémus.

Clementissime Deus, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui néminem vis períre in te credéntem, atque sperántem, secúndum multitúdinem miseratiónum tuárum, réspice propítius fámulum tuum N. vel fámulam tuam, quem, vel quam, tibi vera fides, et spes christiána comméndant. Vísita eum, vel eam, in salutári tuo, et per Unigéniti tui passiónem, et mortem, ómnium ei delictórum suórum remissiónem, et véniam cleménter indúlge: ut ejus ánima in horà éxitus sui te júdicem propitiátum invéniat, et in sánguine ejúsdem Fílii tui ab omni mácula ablúta transíre ad vitam mereátur perpétuam. Per eúmdem Christum Dóminum nostrum.

Tum dicto ab uno ex clericis astantibus: Confiteor etc, Sacerdos dicat: Misereátur, etc. Deinde

Dominus noster Jesus Christus Fílius Dei vivi, qui beáto Petro Apóstolo suo dedit potestátem ligándi, atque solvéndi, per suam piíssimam misericórdiam recípiat confessiónem tuam, et restítuat tibi stolam prímam, quam in baptísmate recepísti: et ego facultáte mihi ab apostólica sede tribúta, indulgéntiam plenáriam, et remissiónem ómnium peccatórum tibi concédo, In nómine Patris, ✠ et Fílii, et Spíritus sancti.

Per sacrosáncta humánæ reparatiónis mystéria remíttat tibi omnípotens Deus omnes præséntis, et futúræ vitæ pœnas, paradísi portas apériat, et ad gáudia sempitérna perdúcat. Amen.

Benedícat te omnípotens Deus, Pater ✠, et Fílius, et Spíritus sanctus. Amen.

Si vero infirmus sit morti proximus, ut neque confessionis generalis, neque precum tempus suppetat, statim

ei benedictionem impertiatur, dicens: **Dñs noster** etc. Et si mors proxime urgeat, dicat: **Indulgéntiam plenáriam et remissiónem ómnium peccatórum tibi concédo in nómine Patris ✠, et Fílii, et Spíritus sancti, Amen.**

BENEDICTIO

Scapularis Imm.Conc.B.M.V.

℣. Adjutóriumsup. Orémus.

Dómine Jesu Christe, qui tegmen nostræ mortalitátis indúere dignátus es, tuæ largitátis cleméntiam humíliter implorámus, ut hoc genus vestiménti, quod in honórem, et memóriam Conceptiónis Immaculátæ B. M.V. nec non, ut illo indútus (vel **indúta**) **exóret in hóminum pravórum morum reformatiónem, institútum fuit, benedícere dignéris, ut hic fámulus tuus, qui eo indútus** (vel **fámula tua quæ eo indúta**) **fúerit; eádem B. M.V. intercedénte, te quoque indúere mereátur. Qui vivis.**

Postea Sacerdos, asperso Scapulare aqua benedicta, imponit recipienti, dicens.

Accipe frater, (vel **soror**) **scapuláre, B.M.V. Immaculátæ, ut, ea intercedénte, véterem hóminem exútus** (vel **exúta**), **et ab omni inquinaménto mundátus,** (vel **mundáta**) **ipsum pérferas sine mácula, et ad vitam pervénias sempitérnam. Amen.**

Et ego ex facultáte mihi trádita recípio te in participatiónem bonórum spirituálium, quæ in Congregatióne Clericórum Regulárium grátia Dei fiunt, et quæ per S. Sedis Apostólicæ privilégium concéssa sunt, in nómine Patris ✠, et Fílii, et Spíritus Sancti. Amen.

Postea dicatur trina vice, flexis genibus: **Lodato e venerato sia ogni momento il SS. Sacramento; e benedetta sempre sia la Purità, e l'Immacolata Concezione della B. Vergine Maria.**

BENEDICTIO

Scapularis B. M. V. de Monte Carmelo

℣. **Osténde nobis Dómine misericórdiam tuam.** ℟. **Et salutáre tuum da nobis.** ℣. **Dómine Deus virtútum convérte nos.** ℟. **Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.** ℣. **Dómine exáudi oratiónem meam.** ℟. **Et clamor meus ad te véniat.** ℣. **Dóminus vobíscum.** ℟. **Et cum spíritu tuo.** Orémus.

Caput ómnium fidélium Deus, et humáni géneris Salvátor, hunc hábitum, quem propter tuum. tuæque Genitrícis Vírginis Maríæ de Monte Carmélo amórem atque devotiónem servus tuus est delatúrus (vel **ancilla tua est delatúra**), **déxtera tua sanctífica ✠ et hoc, quod per illud mystice datur intélligi, tua semper custódia córpore et ánima serviátur, et ad remuneratiónem perpétuam cum sanctis ómnibus felicis-**

sime perducátur. Qui vivis et regnas in sæcula sæculórum. Amen.

Deinde aspergat Aquam Benedictam super habitum, et postea ipsum imponat personæ recipienti dicens.

Accipe, vir devóte (vel múlier devóta), hunc hábitum benedictum precans SS. Vírginem, ut ejus méritis illum pérferas sine mácula, et te ab omni adversitáte deféndat, atque ad vitam perdúcat ætérnam. Amen.

Deinde dicat. Ego ex potestáte mihi trádita et concéssa suscípio ac recípio te ad participatiónem ómnium orationúm, disciplinárum, precum, suffragiórum, elemosynárum, jejuniórum, vigiliárum, Missárum, Horárum Canonicárum, ac cæterórum bonórum spirituálium, quæ passim die, nócteque, cooperánte misericórdia Jesu Christi, a Religiósis Carmelitáni Ordinis peragúntur.

In nómine Patris, ✠ et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.

Bene ✠ dicat te Cónditor cœli, et terræ Deus omnípotens, qui te elígere dignátus est ad Beátæ Vírginis Maríæ de Monte Carmélo Societátem et Confraternitátem: quam precámur, ut in hora óbitus tui cónterat caput serpéntis, qui tibi est adversárius, et tandem tamquam viátor palmam, et corónam sempitérnam hæreditátis consequáris. Per Christum Dñm nostrum. Amen.

Aspergatur recipiens aqua benedicta.

BENEDICTIO

Scapularis B.M.V. Sept. Dol.

℣. Adjutórium ut supra.

Orémus.

Dómine Jesu Christe, qui tegmen nostræ mortalitátis indúere dignátus es, obsecrámus imménsam largitátis tuæ abundántiam, ut hoc genus vestimentórum, quod Sancti Patres ad innocéntiæ, humilitatísque indícium in memóriam septem dolórum B. Vírginis Maríæ nos ferre sanxérunt, ita bene ✠ dícere dignéris, ut qui illo fúerit indútus (velquæ illo fúerit indúta) córpore páriter, ac ánima induat te Salvátorem nostrum. Qui vivis et regnas in sæcula sæculórum. Amen.

Postea Sacerdos, asperso Scapulare aqua benedicta illud imponat, dicens.

Accipe, charissime frater, (vel soror) hábitum B.M. Vírginis, singuláre signum servórum suórum in memóriam septem dolórum, quos Ipsa in vita et morte Unigéniti Fílii sui sustínuit, ut ita indútus (vel indúta) sub ejus patrocínio perpétuo vivas.

Benedictio Dei omnipoténtis Patris ✠, et Fílii, et Spíritus Sancti descéndat super te et máneat semper. Pássio Dómini nostri Jesu Chri-

sti, et Compássio B. M. Vírginis sit in corde et córpore nostro. Amen.

BENEDICTIO

Pro Coronis, vel Rosariis quinque, decem vel quindecim decadum.

℣. Adjutórium ut supra.

Orémus.

Omnipotens, et miséricors Deus, qui propter exímiam charitátem tuam, qua dilexísti nos, Fílium tuum Unigénitum Dñm nostrum Jesum Christum de cœlis in terram descéndere, et de Beatíssimæ Vírginis Maríæ Dóminæ nostræ útero sacratíssimo, Angelo nunciánte, carnem suscípere, crucémque, ac mortem subíre, et tértia die gloriósе a mórtuis resúrgere voluisti, ut nos eripe-res de potestáte diáboli; obsecrámus imménsam cleméntiam tuam, ut hæc signa Rosárii in honórem et laudem ejúsdem Genitrícis Fílii tui ab Ecclésia tua fidéli dicáta, bene ✠ dicas, et sanctífices, eísque tantam Spíritus Sancti infúndas virtútem, ut quicúmque horum quódlibet secum portáverit, atque in domo sua reverénter habúerit, et in eis ad te, secúndum ejúsdem sanctæ Societátis institúta, divína contemplándo Mystéria devóte oráverit, salubri et perseveránti devotióne abúndet, sitque consors et párticeps ómnium gratiárum, privilegiórum, et indulgentiárum, quæ eídem Societáti per Sanctam Sedem Apostólicam concéssa fuérunt, ab omni hoste visíbili, et invisíbili semper, acubíque in hoc sæculo liberétur, et in éxitu suo ab ipsa Beatíssima Vírgine María Dei Genitríce tibi plenus bonis opéribus præsentári mereátur. Per eúmdem Christum.

BENEDICTIO

Pro Coronis septem decadum

℣. Adjutórium ut supra.

Orémus.

Omnipotens, et miséricors Deus, qui propter nímiam charitátem tuam, qua dilexísti nos, Fílium tuum Unigénitum Dóminum nostrum Jesum Christum pro redemptióne nostra de cœlis ad terram descéndere, carnem suscípere, et crucis torméntum subíre voluísti: obsécramus imménsam cleméntiam tuam, ut hanc corónam in memóriam septem dolórum Genitrícis Fílii tui ab Ecclésia tua fidéli dicátam bene ✠ dicas, et ei tantam Spíritus sancti virtútem infúndas; ut quicúmque eam recitáverit, et secum portáverit, atque in domo sua reverénter tenúerit, ab omni hoste visíbili, et invisíbili semper, et ubíque in hoc sæculo liberétur, et in éxitu suo a Beatíssima Vírgine María tibi bonis opéribus coronátus præsentári mereátur. Per eúmdem Dóminum nostrum.

INDEX ALPHABETICUS.

Abdon M. 30 Jul. 491
Achillei 12 Maj. 338
Adaucti M. 30 Aug. 595
Ægydii Abb. 1 Sept. 597
Agapiti M. 6 Aug. 512
Agapiti M. 18 Aug. 562
Alexii C. 17 Jul. 462
Aloys.Gonz.C. 21 Jun. 383
In App. 220*
Alph.de Lig.Ep.C. 2 Aug. 499
In App. 253*
Anacleti Pp.M. 13 Jul. 456
Annæ Matris B.V.26 Jul. 484
In App. 226*
Ant.Primaldi *Ap.* 14 Aug. 258
Ant.de Padua C. 13 Jun. 374
In App. cum oct. 209*
Antonini Ep. C. 10 Maj. 337
Apollinaris Ep.M.23 Jul. 478
App.S Mich.Arch. 8 Maj. 324
Aspren.Ep.N.*Ap.* 3 Aug. 253*
Assumpt.B.M.V. 15 Aug. 549
Ath.Ep.Neap.*Ap.* 15 Jul. 221*
Augustin.Ep.C.D.28 Aug. 585
In App. 265*

Barnabæ Apost. 11 Jun. 368
Bartol.Ap.24 vel 25 Aug. 577
Basilii M.E.C.D. 14 Jun. 375
Basilidis M. 12 Jun. 371
Beatricis M. 29 Jul. 488
Bernardi Abbat. 20 Aug. 567
Bernard.Sen.C. 20 Maj. 351
Bonav.Ep.C.D. 14 Jul. 457
Bonifacii M. 14 Maj. 341

Cajetani Th.C. 7 Aug. 535
In App. 254*
Camilli de Lell.C.18 Jul. 463
Cassiani M. 13 Aug. 543
Celsi M. 28 Jul. 486
Christinæ V.M. 24 Jul. 481
Christophori M. 25 Jul. 484
Claræ V. 12 Aug. 541
In App. 258*
Comm.S.Pauli Ap.30 Jun. 411
Com.om.Ap.et M.29 Jun. 405
Cord.D.N.J.C. *Ap.* Fer. 6. post Oct.Corp.C. 203*
Cordis B. M. V. *App.* Dom.post Oct.Ass. 266*
Crescentiæ M. 15 Jun. 378
Cyriaci M. 8 Aug. 528
Cyrini M. 12 Jun. 371

Decoll.S.Joan.B.29 Aug. 587
In App. 265*
Ded.Met Eccl.*Ap.* 7 Jul. 221*
Dominici Conf. 4 Aug. 508
In App. cum oct. 254*
Domitillæ Flav.V.12 Maj. 338
Donati Ep.M. 7 Aug. 535
Duodecim Fr.Mm. 1 Sept. 597

Eleutherii Pp.M.26 Maj. 356
Elisabeth R.Port. 8 Jul. 416
Erasmi M. 2 Jun. 361
Euph Ep N.*Ap.* 23 Maj. 194*
Eusebii C. 14 Aug. 546

Faustini M. 29 Jul 488
Feliciani M. 9 Jun. 365
Felic.a Can.C.*Ap.* 21 Maj. 192*
Felicis M. 12 Jul. 453
Felicis M. 29 Jul. 488
Felicis M. 30 Aug. 595
Felicis Pp. M. 30 Maj. 360
Felicissimi M. 6 Aug. 512
Ferdin.R.C.*Ap.* 30 Maj. 201*
Flaviæ Domit.V. 12 Maj. 338
Fortun.Ep.C.*Ap.* 15 Jun. 209*
Franc.Caracc.C. 4 Jun. 362

In App. 209*
Fr.de Hie.C.*Ap.* 11 Maj. 185*

Gervasii M. 19 Jun. 379
Gregor.VII.Pp.C.25 Maj. 353
Greg.Naz.Ep.C.D.9 Maj. 336
Gualberti Abb. 12 Jul. 453
Guilielmi Abbatis.25 Jun. 396

Helenæ Imp.*Ap.*30 Aug. 265*
Henrici Imp. 15 Jul. 459
Hermetis M. 28 Aug. 587
Hieron.Æmil.C. 20 Jul. 470
Hippolyti M. 13 Aug. 543
Hippolyti M. 22 Aug. 571
Hyacinthi C. 16 Aug. 558

Ignaz. Loyolæ C. 31 Jul. 491
In App. 232*
Innocentii Pp.C. 28 Jul. 486
Invent.S.Steph. 3 Aug. 503

Jacobi II.Ap. 25 Iul. 481
Joachim Patr.B.M.V.
Dom.infr.Oct.Ass. 555
Joan.ante port.lat. 6 Maj. 319
Joan.Bapt.Nat. 24 Jun. 338
Joannis Pp.M. 27 Maj 358
Joan.a S.Fac.C. 12 Jun. 371
Joan.Ep.et C.*Ap.*22 Jun. 220*
Jo:Fr.Reg.C.*Ap.* 16 Jun. 211*
Jo:Fr.Frem.a Ch.21 Aug. 569
Jo:Gualberti Abb.12 Jul. 453
Jo:Nepom.M.*Ap.*16 Maj. 188*
Jo:et Pauli Mm. 26 Jun. 397
Josephi Calas.C. 27 Aug. 582
Julianæ Falc.V. 19 Jun. 379

Largi M. 8 Aug. 528
Laurentii Diac.M.10 Aug. 531
Leonis II.Pp.C. 28 Jun. 403
Liborii Ep.C. 23 Jul. 478
In App. 224*
Lud.Ep.Tol.*Ap.* 19 Aug. 262*
Ludovici R.C. 25 Aug. 579

Machabæor.Fr. 1 Aug. 494
Macrinæ V.*App.* 21 Jul. 223
Marcelliani M.18 Jun. 379
Marcellini Pr.M. 2 Jun. 361
Marci M. 18 Jun. 379
Margar.Scot.R. 10 Jun. 366
Margaritæ V.M. 20 Jul 470
Mariæ V.ad Nives.5 Aug. 510
Mariæ V. Auxilium
Chr.*App.* 24 Maj. 196*
Maria V. de Gratia *Ap.*
7 Aug. 254*
M.V.de Mon.Car.16 Jul. 460
In App. 223*
M.Mag de Paz.V.27 Maj. 358
In App. 201*
Mariæ Mag.Pœn.22 Jul. 474
In App. cum Oct. 224*
Marthæ V. 29 Jul. 488
Martiniani M. 2 Jul. 438
Mart.Hydr.*Ap.* 14 Aug. 258*
Modesti M. 15 Jun. 378
Monicæ Viduæ 4 Maj. 315

Nabor. M. 12 Jun. 371
Naboris M. 12 Jul. 453
Nat.S.Joan.Bapt. 24 Jun. 388
Nazarii M. 12 Jun. 371
Nazarii M. 28 Jul. 486
Nerei M. 12 Maj. 338
Norberti Ep. C. 6 Jun. 364

Officia Votiva *Ap.* 267*

Pancratii M. 12 Maj. 338
Pantaleonis M. 27 Jul. 486
In App. 226*
Paschal.Bayl.B. 17 Maj. 343
In App. 22 Maj. 194*
Patriciæ V. *App.* 26 Aug. 264*
Pauli Apost. 29 Jun. 404
Pauli de Ar. *Ap.* 17 Jun. 214*
Pauli M. 25 Jun. 397
Paulini Ep. C. 22 Jun. 386

Petri ad Vinc. 1 Aug. 493
Petri Apostoli. 29 Jun. 404
Petri Cæl. Pp. C. 19 Maj. 348
PetridePisisC. *Ap.* 18 Jun. 216*
Petri M. 2 Jun. 361
Petronillæ V. 31 Maj. 361
PhilippiBenitiiC. 23 Aug. 575
Philippi Nerii C. 26 Maj. 356
In App. 201*
Philum. V. M. *Ap.* 13 Aug. 258*
Pii I. Pp. M. 11 Jul. 452
Pii V. Pp. C. 5 Maj. 317
Pomp. E. N. C. *Ap.* 14 Maj. 187*
Praxedis V. 21 Jul. 473
Primi M. 9 Jun. 365
Processi M. 2 Jul. 438
Protasii M. 19 Jun. 379
Pudentianæ V. 19 Maj. 348

RaymundiNon. C. 31 Aug. 595
Redemp. cumOct.
App. Domin. iii Jul. 232*
Restit. V. M. *Ap.* 17 Maj. 191*
Richardi Ep. C. Dom. iii.
Jul. 244*
Rochi C. *App.* 16 Aug. 260*
Romani M. 9 Aug. 531
Rosæ Liman. V. 30 Aug. 593
Rufinæ M. 10 Jul. 450

Sabinæ M. 29 Aug. 588
Sanguin. D. N J. C.
Domin. i Jul. 417
Secundæ M. 10 Jul. 450
Sennen M. 30 Jul. 491
Sept. Fratr. Mm. 10 Jul. 450
Silverii Pp. M. 20 Jun. 382
Simplicii M. 29 Jul. 488
Smaragdi M. 8 Aug. 528
Stanislai Ep. M. 7 Maj. 323
Stephani Pp. M. 2 Aug. 499
Stephani R. 2 Sept. 598
Susannæ M. 11 Aug. 539
Symphoriani M. 22 Aug. 571
Sympor. etc. M. 18 Jul. 463

Tiburtii M. 11 Aug. 541
Timothei m. 22 Aug. 571
Transf. D. N. J. C. 6 Aug. 511
Ubaldi Ep. C. 16 Maj. 342

Venantii M. 18 Maj. 345
Victoris Pp. M. 28 Jul. 486
Vincen. aPauloC. 19 Jul. 467
Visitatio B. M. V. 2 Jul. 433
Viti M. 15 Jun. 378

Urbani Pp. M. 25 Maj. 353

Xisti Pp. M. 6 Aug. 512

ZephyriniPp. M. 26 Aug. 582

PSALMORUM INDEX.

Ad Dominum, cum trib., 128
Ad te, Domine, clamabo, 45
Ad te Domine levavi oculos, 29
Ad te levavi oculos. 131
Afferte Domino, filii Dei, 46
Attendite, popule meus, 89
Audite hæc, omnes gentes, 67
Beati immaculati in via, 23
Beati omnes, 133
Beati quorum, 48
Beatus qui intelligit, 62
Beatus vir qui non abiit, 3
Beatus vir qui timet, 124
Benedic anima... Benedic, 111
Bened. anima... Confess., 112
Benedicam Dominum, 49
Benedictus Dominus, 141
Benedixisti, Domine, 98

Bonum est confiteri,	109	Domine,exaudi...etclam.,	110
Cæli enarrant,	13	Domine, in virtute tua,	14
Cantate... Cantate,	103	Domine, ne... miserere,	4
Cantate... laus ejus,	19	Domiue, ne... quoniam,	53
Cantate... quia mirabilia,	108	Domine, non est exalt.,	134
Confitebimur tibi, Deus,	87	Domine, probasti me,	138
Confitebor tibi... narrabo,	6	Domine, quid multiplicati,	4
Confitebor... in consilio,	124	Domine, quis habitabit,	9
Confitebor... quoniam,	138	Domine, refugium,	93
Confitemini... et invocate,	113	Domini est terra,	29
Confitemini... Confitemiui,	136	Dominus illuminatio,	44
Confitemini... dicant qui,	116	Dominus regit me,	30
Confitemini... dicat nunc,	22	Dominus regnavit, decor.	16
Confitemini...Quis loquet.,	115	Dominus regnavit,exultet,	104
Couserva me, Domine,	10	Dominus regnavit, irasc.,	108
Credidi propter quod,	127	Ecce nunc benedicite,	148
Cum invocarem,	147	Ecce quam bonum,	135
De profundis,	133	Eripe me de inimicis,	74
Deus auribus,	63	Eripe me, Domine,	139
Deus deorum,	67	Eructavit cor meum ;	64
Deus, Deus meus ad te,	17	Exaltabo te, Deus,	142
Deus, Deus meus, respice,	31	Exaltabo te, Domiue,	46
Deus, iu adjutorium,	83	Exaudiat te Dominus,	14
Deus, in nomine tuo,	21	Exaudi.Deus,depr.meam,	75
Deus, judicium tuum,	84	Exaudi, Deus,... et ne,	71
Deus, laudem meam,	119	Exaudi,Deus,...cum depr.	76
Deus misereatur nostri,	17	Exaudi Domiue,	10
Deus noster, refugium,	65	Expectans expectavi,	61
Deus, quis similis,	97	Exultate Deo,	96
Deus, repulisti,	75	Exultate, justi,	48
Deus stetit in synagoga,	97	Exurgat Deus,	77
Deus, venerunt gentes,	92	Fundamenta ejus,	100
Deus ultionum,	103	Inclina Domine,	99
Dilexi quoniam,	127	In convertendo,	132
Diligam te,	11	In Domino confido,	7
Dixi, custodiam,	60	In exitu,	125
Dixit Dominus,	124	In te, Domine...libera me,	47
Dixit injustus,	51	In te Domine. . et eripe.	83
Dixit insipiens, *Ps.* 13.	8	Jubilate Deo... Psalmum,	77
Dixit insipiens, *Ps.* 52.	71	Jubilate Deo,... servite,	17
Domine, clamavi ad te,	140	Judica, Domine,	50
Domine Deus meus in te,	5	Judica me, Deus,	69
Domine, Deus salutis,	100	Judica me,Domine,	30
Domine Dominus noster,	5	Lætatus sum,	131
Domine,exaudi....auribus,	105	Lauda, anima mea,	143

Lauda, Jerusalem,	144	Paratum cor meum.	118
LaudateDominum de cœlis,	18	Quam bonus Israel,	85
LaudateDomin. in sanctis,	19	Quam dilecta,	98
Laud. Dom. omnes gentes,	128	Quare fremuerunt,	3
LaudateDom.quon.bonus,	143	Quemadmodum desiderat,	63
Laudate nomen Domini,	135	Qui confidunt,	131
Laudate, pueri,	125	Qui habitat,	147
Levavi oculos meos,	128	Qui regis Israel,	92
Magnus, Dominus,	66	Quid gloriaris,	68
Memento; Domine,	134	Sæpe expugnaverunt,	133
Miserere mei, Deus, miser.,	73	Salvum me fac, Deus,	81
Mis. mei, Deus, quoniam,	72	Salvum me fac, Domine,	8
Mis. mei, Deus, secundum,	55	Si vere utique,	73
Misericordiam et judicium,	109	Super flumina,	137
Misericordias Domini,	101	Te decet hymnus,	79
Nisi Dominus,	132	Venite, exultemus,	2
Nisi quia Dominus,	131	Verba mea,	55
Noli æmulari,	52	Voce mea... et intendit,	88
Nonne Deo,	76	Voce mea... deprecatus,	141
Notus in Judæa Deus,	87	Usquequo, Domine,	8
Omnes gentes,	66	Ut quid, Deus, repulisti,	86

CANTICORUM INDEX.

Audite, Cœli,	121	Ego dixi, in dimidio,	69
Benedicite, omnia,	17	Exultavit cor meum,	80
Benedictus Dominus,	20	Magnificat,	127
Cantemus Domino,	94	Nunc dimittis,	149
Confitebor tibi.	57	Qnicumque vult,	24
Domine, audivi,	106	Te Deum laudamus,	15

LICENTIA ET APPROBATIO ORDINARII.

Nihil obstat — Imprimatur

HIERONYMUS ab ALEXANDRO *Neap. xiii Kal. Feb. An.* MDCCCLIV

CENSOR THEOLOGUS — Pro Deputato

LEOPOLDUS RUGGIERO

A SECRETIS